

Niệm Mộ

Contents

Niệm Mộ	2
1. Quyển 1 - Chương 1	3
2. Quyển 1 - Chương 2	5
3. Quyển 1 - Chương 3	8
4. Quyển 1 - Chương 4	11
5. Quyển 1 - Chương 5	14
6. Quyển 1 - Chương 6	18
7. Quyển 1 - Chương 7	20
8. Quyển 1 - Chương 8	23
9. Quyển 1 - Chương 9	26
10. Quyển 1 - Chương 10	28
11. Quyển 1 - Chương 11	31
12. Quyển 1 - Chương 12	33
13. Quyển 1 - Chương 13	36
14. Quyển 1 - Chương 14	39
15. Quyển 1 - Chương 15	42
16. Quyển 1 - Chương 16	45
17. Quyển 1 - Chương 17	48
18. Quyển 1 - Chương 18	51
19. Quyển 2 - Chương 1	54
20. Quyển 2 - Chương 2	56
21. Quyển 2 - Chương 3	59
22. Quyển 2 - Chương 4	62
23. Quyển 2 - Chương 5	65
24. Quyển 2 - Chương 6	73
25. Quyển 2 - Chương 7	75
26. Quyển 2 - Chương 8	78
27. Quyển 2 - Chương 9	81
28. Quyển 2 - Chương 10	84
29. Quyển 2 - Chương 11	87
30. Quyển 2 - Chương 12	90
31. Quyển 2 - Chương 13	93
32. Quyển 2 - Chương 14	95
33. Quyển 2 - Chương 15	98
34. Quyển 2 - Chương 16	103
35. Quyển 2 - Chương 17	106
36. Quyển 2 - Chương 18	111
37. Quyển 2 - Chương 19	114
38. Quyển 2 - Chương 20	117
39. Quyển 2 - Chương 21	120
40. Quyển 2 - Chương 22	124
41. Quyển 2 - Chương 23	126

42. Quyển 2 - Chương 24	129
43. Quyển 2 - Chương 25	131
44. Quyển 2 - Chương 26	136
45. Quyển 2 - Chương 27	140
46. Quyển 2 - Chương 28	143
47. Quyển 2 - Chương 29	146
48. Quyển 3 - Chương 1: Gặp Lại Sau Năm Năm	150
49. Quyển 3 - Chương 2: Kiểm Chế Cùng Bạo Phát	154
50. Quyển 3 - Chương 3: Gặp Lại Và Ban Đêm	158
51. Quyển 3 - Chương 4: Đối Mặt	160
52. Quyển 3 - Chương 5: Nguyên Nhân	163
53. Quyển 3 - Chương 6: Thắng Thắn Thành Khẩn	166
54. Quyển 3 - Chương 7: CƠM TRƯA	170
55. Quyển 3 - Chương 8: Thản Ngôn(1)	173
56. Quyển 3 - Chương 9: An Ủi	177
57. Quyển 3 - Chương 10: Trở Ngại	180
58. Quyển 3 - Chương 11: Sầu Lo	182
59. Quyển 3 - Chương 12: Chết Vắn Cùng Giải Đáp	185
60. Quyển 3 - Chương 13: Dịu Dàng	187
61. Quyển 3 - Chương 14: Đi Công Tác Và Nhà	191
62. Quyển 3 - Chương 15: Nhà	194
63. Quyển 3 - Chương 16: Đổi Công Việc	197
64. Quyển 3 - Chương 17: Cầu Hôn Không Lời	200
65. Quyển 3 - Chương 18: Về Nhà	202
66. Quyển 3 - Chương 19: Thăm Người Thân	204
67. Quyển 3 - Chương 20: Nỗi Lòng Của Mẹ Sở	206
68. Quyển 3 - Chương 21: Đàm Hôn Luận Giá Tiền(1)	208
69. Quyển 3 - Chương 22: Chu Gia Đại Trạch	211
70. Quyển 3 - Chương 23: Giải Tâm	214
71. Quyển 3 - Chương 24: Ăn Vị (ghen)	216
72. Quyển 3 - Chương 25: Cật Vị (hạ)	221
73. Quyển 3 - Chương 26: Tiệc Tối	225
74. Quyển 3 - Chương 27: Đứa Con Đột Nhiên Xuất Hiện	229
75. Quyển 3 - Chương 28: Lời Thề Một Đời Không Hối Hận	232

Niệm Mộ

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ hiện đại, nhất thụ nhất công, trung khuyến mỹ công, ôn nhu thụ, ảm áp, HE. Pair

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/niem-mo>

1. Quyển 1 - Chương 1

Cuộc sống đổi mới hoàn toàn khi bước vào đại học, đôi học tập không dám qua loa, càng rất ít người đến muộn hay trốn học.

Bất quá, Chu Niệm lại là một kẻ khác thường, đánh thức hẳn vào buổi sớm so với việc thức giấc hẳn là hoàn toàn không sai biệt lắm.

Buổi sáng sớm có một tiết học, đó là toán cao đẳng, đối với sinh viên khoa tự nhiên là một môn học trọng điểm, nếu treo sẽ không tốt, vì vậy, tất cả mọi người đều nâng tinh thần đến mức cao nhất.

Sáng sớm, các bạn học cùng phòng trong ký túc xá sau khi rời giường, sẽ gọi Chu Niệm một lần, Chu Niệm hừ một tiếng, nói “ngủ tiếp một lát sẽ dậy” sau đó liền dùng chân đạp từ đầu đến hông, mọi người sau khi vệ sinh cá nhân xong, chuẩn bị tập sách đầy đủ, liếc mắt một cái, cũng đã muộn hơn 7h30, Chu Niệm ở trên giường vẫn như cũ không có động tĩnh.

Một phòng ngủ có bốn người ở, giường trên giường dưới đều có một cái ngăn tủ, ở chung phòng đều là bạn học cùng lớp từ lúc đến ngày đầu tiên, mọi người nói chuyện cả đêm, cũng đã quen biết nhau, sau đó lại trải qua hơn nửa tháng huấn luyện quân sự, tình nghĩa càng thêm gắn bó.

Bất quá, ban đầu, mọi người đều cùng nhau thức dậy lúc sáng sớm, sau đó, vừa chạy bộ vừa nói tiếng Anh, hăng hái ăn điểm tâm, nhưng kế hoạch này duy trì được một ngày liền từ bỏ, bởi vì do một Chu Niệm thích ngủ cản trở, vì thế, phòng ngủ lão đại Lâm Dật cùng lão nhị Tào Vũ Kiệt được phân phó đi ra ngoài sớm. làm một học sinh tốt, Hoàng Thao rời giường đúng giờ, Chu Niệm sẽ chờ Hoàng Thao sau khi rời đi thì có thể tỉnh táo hơn.

Hoàng Thao xem Chu Niệm không có cách, đeo túi trên lưng, quay lại gọi Chu Niệm một lần, Chu Niệm lần này không hề động tĩnh, xem thật sự không được, giật đi cái chăn trên người hẳn, đem chiếc khăn đã thấm nước lau mặt hẳn.

Chu Niệm buổi sáng rời giường tâm tình đặc biệt nặng, sắc mặt bị buộc phải tỉnh càng không tốt, Hoàng Thao thấy hẳn tỉnh, khẩu khí dài ra, mắng – “Nhìn xem, bảy giờ bốn mươi, nếu không nhanh lên, lão tử hôm nay chưa kịp ăn sáng thì đã phải lên lớp rồi! Chu Niệm, đứng lên nhanh lên, không đợi cậu, tớ đi đây!”

Hoàng Thao cũng không nhìn xem gương mặt Chu Niệm có bao nhiêu tối, nhảy xuống giường, bỏ chạy ra ngoài, cửa bị hẳn đẩy kêu phanh một tiếng. Chu Niệm ngồi dậy, nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường, trên mặt biểu hiện bảy giờ bốn mươi một phút, hẳn đem đồng hồ báo thức lại nhìn kỹ, rõ ràng vẫn bảy giờ bốn, như thế nào lại không kêu, mơ mơ màng màng nhìn một lát, nghĩ là tối hôm qua hẳn đã quên vặn. Đồng hồ báo thức đặt trên mặt đất đã muộn đến bảy giờ bốn mươi ba, Chu Niệm nhìn đi nhìn lại kim giây, trong phòng rất im lặng, nhưng trên hành lang bên ngoài có tiếng bước chân chạy tới, hẳn mới nhớ hôm nay là ngày thứ hai, là buổi học toán đầu tiên,

A! Bị muộn rồi!

Đầu óc Chu Niệm lập tức thanh tỉnh, theo trên giường trở mình xuống dưới, đem quần áo trên ghế rất nhanh mặc vào, lại chạy đến phòng tắm ở ban công tắm rửa, đánh răng thật nhanh, sau đó đem mặt rửa sạch, từ trong WC đi ra, cầm lấy đồng hồ trên bàn học, đã muộn bảy giờ năm mươi bốn, Chu Niệm chỉ kịp cầm lên đi động, tập sách số học, cái gì khác cũng không có lấy, lao nhanh ra phòng, cánh cửa ở phía sau vang lên một tiếng “phanh”.

Cửa ở ký túc xá nam sinh luôn dễ dàng bị làm hư, mà đây chính là một cái nguyên nhân không nhỏ.

Ăn không kịp bữa sáng, hướng phòng học chạy thật nhanh, chạy một đoạn đường hẳn mới phát hiện, phòng học nằm ở đâu? Chu Niệm vừa nhanh gọi điện thoại cho Lâm Dật, vừa hướng phòng dạy học hỏi.

Tòa B phòng 201, thời điểm xông lên cầu thang, vừa lúc nghe được tiếng chuông vang lên, xác nhận được phòng 201 liền tiến lên, chạy tới cửa, trong phòng học đã muộn ngồi đầy người, mắt trông thấy Hoàng Thao đang đứng ở bên trái hướng hẳn ngoắc, hẳn không kịp nhìn xung quanh liền xoay người chạy đi, không nghĩ tới chạy một cái liền đụng phải người đang muốn đứng lên hướng bục giảng đi đến.

Đối phương thân thể rất gầy yếu, thiếu chút nữa bị Chu Niệm đụng té xuống đất, may mắn Chu Niệm động tác nhanh, đem anh kéo lại, nhưng lại giữ quá chặt mà phản tác dụng, kết quả chính là đem đối phương bán ôm vào trong lòng. Vốn là một tình huống khẩn cấp, nhưng lại xảy ra ở phòng học lớn như vậy, hơn một trăm người đều nhìn thấy, bên dưới vốn đang ríu ra ríu rít tiếng nói, lại bị tiếng vang này làm cho chấm dứt, nhất thời tất cả đều im lặng, mà lúc này, Chu Niệm đáng lý phải thả đối phương ra, nhanh tìm một vị trí ngồi xuống, nhưng hắn lại tiếp tục ôm đối phương, chần chờ một lúc mới buông tay. Người đụng người thật vô tình, thêm nữa đối phương lại cúi đầu, so với hắn thấp hơn một nửa, thậm chí Chu Niệm không có nhìn thấy mặt đối phương, nhưng là, cánh tay kia khi chạm vào, hắn liền sinh ra một loại cảm giác thật kỳ diệu, loại cảm giác này không thể nói rõ, mông mông lung lung, giống như nhịp tim đập đều thay đổi, hoặc là môi trường xung quanh hắn đều biến hóa, dù sao, tại giờ khắc này, hắn cảm thấy được chính mình đã thay đổi, giống như vướng vào ma trận, hắn cảm nhận được một loại cảm giác không nói nên lời.

Hắn ngửi được mùi tóc thơm ngát của đối phương, hắn là mùi dầu gội. Là mùi vị bạc hà thật bình thường, loại mùi này Lâm Dật cũng có dùng, chính là, so với Lâm Dật, mùi vị này ở trên tóc của đối phương cho hắn một loại cảm giác, giống như có cái gì nện thùng thùng vào trong lòng hắn. Thời gian như dừng lại, Chu Niệm cảm thấy thế giới đột nhiên im lặng, mà từ bàn tay đang cầm cánh tay đối phương có thể cảm nhận được làn da nhẵn nhụi cùng độ ẩm có thể mãi trường tồn...

“Đến giờ học rồi!” – Thanh âm ôn nhuận đem Chu Niệm tỉnh lại, lúc này Chu Niệm mới nhanh chóng phản ứng, lập tức buông đối phương ra.

Thời gian cũng không có đình trệ, hết thấy đều là ảo giác của Chu Niệm, giọng nói chuyện của các bạn học truyền đến, mà nguyên lai, người bị hắn bán ôm đã muốn thối lui từng bước. Chu Niệm phát hiện chính mình vừa rồi thất thố, trên gương mặt xuất hiện một tia đỏ ửng, đối người vừa bị hắn ôm nói:

“Thực xin lỗi, vừa rồi không cố ý”

“Không có gì” – đối phương thanh âm ôn nhuận êm tai, tựa như nước suối nóng ấm ngày hè, làm cho người ta thoải mái, anh ngẩng đầu lên, hướng Chu Niệm lộ ra nụ cười nhợt nhạt – “Nhanh tìm chỗ ngồi tốt, lần sau đến sớm một chút, không cần phải vội vàng lỗ mãng.”

Chu Niệm nhìn diện mạo đối phương, cảm thấy được trong đầu biến thành tương hồ, làm cho hắn có điểm mơ hồ : khuôn mặt nhỏ nhắn, làn da thực trắng, đeo mắt kính, nụ cười thực ấm áp. Chu Niệm có chút hoảng hốt ngồi vào vị trí mà Hoàng Thao giữ cho hắn, cảm thấy được chính mình có thể vẫn chưa tỉnh ngủ, hoặc là bị trúng tà, hắn cảm thấy được bản thân có chút kỳ quái.

“Uy, cậu không sao chứ! Cậu mỗi ngày phải ngủ bao lâu, còn chưa tỉnh ngủ? Nghĩ xem, trưa cũng không có ngủ như cậu!” – Hoàng Thao đối Chu Niệm căn nhắc không ngừng. Lâm Dật cùng Tào Vũ Kiệt ngồi ở hàng ghế đầu quay lại xem Chu Niệm vài lần, không có phát hiện vấn đề gì liền quay đầu đi.

“Đừng nghĩ xem nghĩ xem nghĩ xem nữa, nghe phiền!” – Chu Niệm bĩu môi, đem sách để lên trên bàn.

Nhìn đến bộ dáng đối phương thực non nớt, dáng người cũng không cao, Chu Niệm nguyên còn tưởng rằng hắn đụng phải sinh viên cùng học, nhìn đối phương đang đi lên bục giảng, cầm lấy phấn viết lên bảng đen tên họ, hôm thư liên hệ, sau đó thấy anh xoay người tự giới thiệu, Chu Niệm mới biết được, anh chính là thầy giáo dạy toán của bọn họ.

Không riêng gì Chu Niệm, hầu hết mọi người trong phòng học thực sự bị giật mình, nhìn thấy một nam sinh có khuôn mặt búp bê, làn da trắng nõn ngồi ở hàng ghế đầu tiên, tất cả mọi người đều nghĩ đó là sinh viên cùng học, vừa rồi nói chuyện cũng không có kiêng nể gì, hiện tại mới biết, đối phương là thầy giáo, điều này làm cho số người giật mình không nhỏ, phía dưới khe khẽ nói nhỏ, người thầy giáo có khuôn mặt búp bê này rốt cuộc bao nhiêu tuổi.

“Thầy, Sở Mộ tên này rất cổ phong a~”

Không nghĩ tới vị nữ sinh ngồi ở hàng thứ nhất trực tiếp cùng thầy giáo nói giỡn. Mà Sở Mộ cũng không để ý, chỉ quay lại mỉm cười yếu ớt, bắt đầu nói về kế hoạch cho học kỳ này, sau đó làm danh sách sinh viên học tập, nói về vấn đề giao bài tập. Lời ít mà ý nhiều nói xong, anh bắt đầu chính thức giảng bài, chính là dùng phấn viết lên bảng đen. Một tuần có vài ngày lên lớp, bất quá, buổi học đầu tiên, những giáo sư khác đều nói một chút chuyện phiếm, phi thường thoải mái, mọi người đều nghĩ buổi học đầu tiên này cũng như

thế, nhưng không nghĩ đến, người thầy này lại trực tiếp đi vào giảng bài, thật đúng là làm cho người khác không quen.

Hơn nữa, hiện tại, mỗi khi lên lớp, giáo sư thường dùng photoshop, có rất ít người dùng phấn viết, bất quá, tiết học toán, Sở Mộ đều dùng phấn để viết, mọi người nghe giảng bài càng hiểu thêm một ít, thật sự là một người thầy giáo rất có trách nhiệm.

2. Quyển 1 - Chương 2

Nội dung tiết học Chu Niệm căn bản nghe không được bao nhiêu, ánh mắt một mực nhìn chăm chăm người thầy đang đứng ở bục giảng, chỉ cảm thấy đối phương thoạt nhìn rất nhỏ, thật không biết anh rốt cuộc bao nhiêu tuổi. Sở Mộ tuy rằng thoạt nhìn rõ ràng rất nhỏ, nhưng thật ra lại rất có uy, chủ yếu anh không cùng các sinh viên hòa mình, mọi người xem anh rất hòa ái, nhưng kỳ thật anh rất lạnh nhạt, lần cho người ta phải đứng thật xa, cảm giác rất quanh quèo, vì thế, sinh viên trong giờ học của anh cũng không dám làm trái kỷ luật. Sách giáo khoa môn toán quả thực rất nhàm chán, Chu Niệm sau khi đến đây mới phát hiện quyển sách hần mang theo không phải là sách toán học, mà là sách số học, vì thế, tiết học này hần không theo được, liền chống đầu xem mặt mọi người.

Hoàng Thao đang tập trung viết bài, nhìn thấy Chu Niệm trên mặt mang theo vẻ tươi cười khả nghi nhìn chăm chăm bục giảng, liền cảm thấy sợ hãi, huých Chu Niệm vài cái, hỏi – “Cậu đang làm gì vậy?”

“Đem sai sách, cậu ghi chép kĩ, lát nữa trở về tớ chép lại của cậu” – Chu Niệm cúi đầu nhỏ giọng trả lời.

Tiết học đầu tiên tan, Hoàng Thao lấy từ trong túi ra một cái bánh bao, còn có một hộp sữa đưa cho Chu Niệm, đối Chu Niệm thì thăm – “cho cậu, ăn nhanh đi! Chắc chắn tới đây chưa kịp ăn bữa sáng.”

Chu Niệm cười hì hì tiếp nhận – “Thao ca, anh thực hiền lành...”

Nghe lời nói của Chu Niệm, Hoàng Thao cho hần một đám – “Lần sau còn nói ghê tởm thế kia, lão tử còn cho người ăn lão tử không mang họ Hoàng. Tổng cộng ba đồng tiền, trở về đưa lại cho ta.”

Chu Niệm ở bên cạnh ăn bánh bao, mùi nồng nặc, khiến cho rất nhiều người bất mãn, nam sinh trách cứ vài câu, nữ sinh bắt đầu trêu ghẹo. Thời điểm khai giảng, Chu Niệm được bầu làm sinh viên tiêu biểu, tự nhiên liền có nữ sinh đem lòng ngưỡng mộ, vì thế mà càng có thêm nhiều sự chú ý, chính là, chỉ uống sữa thôi cũng bị một đám người nhìn chăm chăm, trong lòng Chu Niệm cũng không lấy làm vui sướng gì.

Môn toán học tổng cộng có hai tiết, tiết thứ hai hoàn thành, Chu Niệm cùng bọn Hoàng Thao đi đến phòng tự học, thời điểm xuất môn, quay đầu lại nhìn đến thầy giáo còn đang đứng ở bục giảng giải đáp thắc mắc cho sinh viên, thần thái chuyên chú, mang theo chút ý cười viết viết vẽ vẽ vào vở. Chu Niệm rất nhanh bị Hoàng Thao kéo ra cửa, cuối cùng liếc mắt Sở Mộ một cái, thấy vị sinh viên kia thu hồi vở, mà Sở Mộ bắt đầu thu thập túi của mình, Chu Niệm nhìn đến đầu ngón tay của anh vì cảm phấn mà trở nên trắng bệch, nhip tim hần lại bắt đầu đập nhanh.

Khóa học buổi sáng đã xong, mọi người sau khi ăn cơm ở căn-tin xong, liền nói đến khóa học, bình thường là bình luận về giáo viên, sau đó oán giận cách sắp xếp bài tập của họ.

Chu Niệm không chút để ý mà tiếp tục ăn phần ăn của mình, nghe Tào Vũ Kiệt kể chuyện về thầy giáo dạy toán của họ. Trong trường học, Tào Vũ Kiệt có một người anh đang học năm thứ tư, lúc mới đến đây, vị ca ca đó dẫn dò sắp xếp phòng ngủ tốt, hảo hảo ăn uống, còn nói mong mọi người về sau hảo hảo ở chung, giúp đỡ lẫn nhau, sau đó còn nói một ít về một số nơi cần chú ý của cuộc sống đại học. Từ vị ca ca đó, Tào Vũ Kiệt biết được không ít về chuyện thầy của bọn họ. Lúc ăn cơm, hần liền nói về Sở Mộ.

“Mới tốt nghiệp khoa toán học hệ thạc sĩ, năm đó là thiên tài toán học của học viện, mười lăm tuổi học đại học, năm thứ ba đại học liền trực tiếp trở thành nghiên cứu sinh, tính theo đó, thầy chỉ mới hai mươi lăm tuổi, khó trách nhìn trẻ như vậy...”

Nói xong Sở Mộ, bọn họ lại bắt đầu bình luận về các nữ giáo viên ở phòng tự học.

Chu Niệm ăn phần cơm của mình, không có đáp lời, tựa như đối với nội dung câu chuyện của bọn họ không chút hứng thú, nhưng mà, chỉ có hần mới biết, ngay lúc Tào Vũ Kiệt nói về chuyện của thầy giáo dạy toán, lỗi tai của hần đã nhanh chóng bay đến sát bên miện Tào Vũ Kiệt.

Quy định của trường học, sinh viên năm nhất không được phép mua máy tính.

Vì thế, mỗi ngày trừ bỏ thư viện, chính là nằm ở trong phòng ngủ, đến cuối tuần có thể đi mua sắm ở trong thành phố.

Thời gian trôi qua không nhanh không chậm, tiết học thứ hai của buổi sáng thứ năm, chính là toán học. Lại nói tiếp, trường học lên lịch dạy cho Sở Mộ thật không đúng lúc. Tiết thứ nhất của buổi sáng thứ hai, không ai nguyện ý học lúc sáng sớm, mà tiết thứ hai của buổi sáng thứ năm, buổi chiều cùng ngày lại không có tiết, ai cũng mong đi chơi vào cuối tuần, nào có ai còn tâm đề học a!

Ngay lúc mọi người còn than thở về thời gian học của môn toán, thì Chu Niệm lại rất mong tiết học này.

Chu Niệm ngồi ở trong phòng học, ngay vị trí đầu tiên, chính là ở trong phòng này có hơn một trăm sinh viên, hơn nữa, Sở Mộ dạy đến ba lớp, tổng cộng có hơn bốn trăm người, muốn cậu nhớ kỹ Chu Niệm, thật là không có khả năng.

Tuy rằng mỗi tiết Chu Niệm đều nhìn chăm chăm vào thầy giáo, nhưng Sở Mộ đang giảng cái gì, hần đều không có chú ý qua. Chu Niệm rất nhanh phát hiện vấn đề này, hần có chút buồn bã. Cho dù bộ dáng có anh tuấn, cho dù ánh mắt có mị lực, nhưng đối với một người thầy luôn chuyên tâm giảng bài mà nói, gương mặt của hần chẳng có ưu thế gì đặc biệt, cho dù ánh mắt có phóng điện, cũng sẽ không có phản ứng đáp trả. Ban đầu, Chu Niệm không nghĩ rằng, hần coi trọng người thầy này, nhưng là trong lòng hần luôn có loại cảm giác thương nhớ, mong muốn gặp mặt người kia làm cho hần có chút thất thần, cho đến vài tuần trước đó, hần mới biết, đây chính là cảm giác khi yêu một người.

Cho tới bây giờ, hần vẫn không tin vào nhất kiến chung tình, nhưng mà, hần không thể không thừa nhận, lần đầu tiên tiếp xúc Sở Mộ, tâm của hần đã không còn là của hần nữa rồi.

Mẹ của Chu Niệm là một vị Tàn phu nhân xinh đẹp, mỗi tháng đều đến xem Chu Niệm một lần, còn đem cho hần không ít đồ vật, đồ ăn, quần áo, đồ dùng, tất cả đều là hàng tốt. Tàn phu nhân khi đi cùng Chu Niệm, người khác sẽ cho rằng hai người là chị em, thậm chí Tào Vũ Kiệt lần đầu tiên nhìn thấy mẹ Chu Niệm, còn chưa hỏi rõ đã hỏi Chu Niệm nói – “Chị của cậu thật sự là một đại mỹ nữ, có kết giao bạn trai chưa?”

Bị Chu Niệm kéo ra nói một chút, bị cáo mới biết đó chính là mẹ của Chu Niệm, ko phải tỷ tỷ, càng không phải là người mà bọn hần có thể nghĩ tới.

Thứ sáu cuối tuần, Tàn phu nhân lại đến thăm Chu Niệm, mời các bạn học cùng phòng, cùng lớp của Chu Niệm đi ăn bữa cơm. Sau đó, Chu Niệm được Tàn phu nhân đưa đến bể bơi ở thành phố chơi, buổi chiều cuối tuần mới quay lại, mà Tàn phu nhân cũng an vị trên phi cơ quay trở về. Mọi người xem đồ dùng của Chu Niệm đều là nhãn hiệu cao quý, biết gia đình hần phỏng chừng rất có tiền, bộ dạng anh tuấn gia thế lại tốt, người theo đuổi có rất nhiều, thậm chí từng có một vị học tỷ ám chỉ muốn mời hần ăn cơm, chính là, Chu Niệm một bộ dáng lạnh lùng không có đáp ứng.

Mỗi tháng đều nhìn thấy người mẹ xinh đẹp của Chu Niệm, nhưng chưa bao giờ nghe hần nói về bố mình, từng có người hỏi qua, Chu Niệm cũng không có trả lời, thậm chí có người đoán có thể Chu Niệm là một đứa trẻ mồ côi cha.

Khai giảng không bao lâu, liền được chú ý nhiều như vậy, Chu Niệm đối việc này không để ý, nhưng có những lúc bị chú ý quá mức mà cảm thấy khó chịu. Nhận được nhiều thư tình, được nhiều người thổ lộ, cũng là một việc phiền toái.

Hoàng Thao chỉ cách cho hần, bảo hần chỉ cần nói có bạn gái, thì những phiền toái này sẽ giảm đi rất nhiều, hơn nữa, các anh huynh đệ khác mới có cơ hội ra tay a!

Hoàng Thao một phen nước mũi một phen nước mắt hướng Chu Niệm khóc lóc kể lể hyung đệ bọn họ bởi vì hào quang của Chu Niệm mà không ai thèm để ý, Chu Niệm nhíu mày nhìn hấn một cái, lạnh lùng nói – “ Cậu đi nói cho mọi người, tớ là đồng tính luyến ái không phải được rồi sao!”

Một câu nói này của hấn, làm cho tất và mọi người trong phòng ngủ ngáy ngẩn cả người, Tào Vũ Kiệt phản ứng đầu tiên, bật người tự mình cởi bỏ vài nút áo trước trước ngực, đem túi xách che lại phần ngực trần, run rẩy nói : “ Tiểu Niệm Niệm, cậu cũng...đừng để ý đến anh, anh chỉ nhận nữ nhân thôi a!”

Tào Vũ Kiệt vừa che vừa nói to, làm cho ba người còn lại một trận cuồng nôn, Hoàng Thao thậm chí lấy sách của hấn che “ Lão tử vừa mới ăn cơm...”

Lâm Dật cười đến mức ngã về phía sau, Chu Niệm đi qua như muốn cướp lấy túi xách của Tào Vũ Kiệt, còn cố ý dùng thanh âm ghê tởm nói : “ Đã có tớ, cậu còn muốn nữ nhân làm gì?”

Mọi người lại quay cuồng một chút, vì thế, chuyện này cứ như vậy qua đi.

Mọi người đều không có đem chuyện hấn nói mình là đồng tính luyến ái cân nhắc, tất cả đều nghĩ hấn chính là nói giỡn mà thôi.

Chỉ có lúc đi học, Chu Niệm mới có cơ hội nhìn thấy Sở Mộ, hơn nữa, đối phương dù sao cũng là thầy giáo, cũng không biết đối phương có giống mình hay không, không thể hành động quá đột xuất, Chu Niệm chỉ có thể mỗi khi lên lớp, liền đem đôi mắt nhìn chăm chăm đối phương, mà không thể có thêm hành động gì khác.

Đôi khi, ánh mắt của hấn thật sự quá nóng bỏng, Sở Mộ chú ý tới, liếc mắt hấn một cái, hướng hấn lộ ra tia cười yếu ớt, ngoài ra cũng không hơn.

Gần đến trung kỳ, thời tiết đã muốn lạnh. Chu Niệm làm một quyết định hoàn toàn dựa trên tâm lý của những sinh viên muốn trốn học. Chỉ cần là tiết đầu tiên của buổi sáng, hấn sẽ nhờ người khác giúp hấn báo danh, có chuyện gì đặc biệt đều nhờ người khác nhắc lại cho hấn. Bất quá, tiết đầu tiên của buổi sáng thứ hai, hấn chưa bao giờ đến muộn, dọa cho ba người còn lại trong phòng ngủ hoảng sợ không thôi, hỏi hấn nguyên nhân, Chu Niệm nói toán học là một môn học trọng yếu, sao lại có thể không đi nghe. Lời hấn vừa nói, làm cho một đám người rì rầm to nhỏ.

Lâm Dật quả thực không hổ là lão đại của bọn họ, vì hấn là người đầu tiên có bạn gái, là sinh viên cùng học viện, khoa hoa, là loại chim nhỏ nép vào người khác, hai người nam tài nữ sắc, rất xứng đôi. Lâm Dật là người đàn ông tốt đến không còn gì tốt hơn nữa, sáng sớm mỗi ngày đều mua điểm tâm cho bạn gái, đưa đến tận dưới lầu. Ngày hôm đó là cuối tuần, bên ngoài còn mưa nhỏ, thời tiết rất lạnh, Lâm Dật đem bữa sáng cho bạn gái xong, liền quay về đưa cho mỗi người trong phòng một bịch sữa đậu nành nóng cùng chiếc bánh quẩy, làm cho mọi người cảm động một phen, đem những lời như có sắc quên bạn thu hồi lại, bắt đầu cắn những miếng thật to.

Chu Niệm lúc này còn đang nằm trên giường, nghe được mùi đồ ăn thì tỉnh lại, Lâm Dật bảo hấn rời giường xuống dưới ăn, Chu Niệm cân nhắc một chút xem giấc ngủ cùng bữa sáng, cái nào hấp dẫn hơn, cuối cùng vẫn là lựa chọn giấc ngủ, dùng chăn đắp từ đầu đến móng, chuẩn bị ngủ tiếp. Bất quá, cái lỗ tai vẫn chưa kịp đóng lại thình lình nghe được một từ — thầy giáo dạy toán của chúng ta.

Chu Niệm lập tức xốc chăn lên, bắt đầu chuyên tâm nghe lời Lâm Dật nói

“Ở tiệm sữa đậu nành Vĩnh Hòa lại gặp được thầy dạy toán kia, không nghĩ tới thầy cũng ăn sáng ở đó. Lúc tớ lấy bánh quẩy, thấy thầy cùng phục vụ ở đó chào hỏi, giống như rất thân, xem ra thầy thường xuyên đến đó.” – Lâm Dật vừa nói xong, Tào Vũ Kiệt “thiệt” một tiếng – “Cũng không phải cô giáo tiếng Anh xinh đẹp kia, nói thầy ấy làm gì. Thầy ấy muốn ăn sáng ở đâu, ăn thế nào, ai quản được.”

Chu Niệm nghe xong thấy cũng ngủ không được, trong lòng nghĩ ngày mai phải đi tiệm sữa đậu nành Vĩnh Hòa ăn bữa sáng, có thể gặp được Sở Mộ thì cơ hội sẽ càng lớn. Hấn đang muốn thất thần, chợt nghe Hoàng Thao đi đến lung lay giường “ Uy, có nghe hay không, thầy dạy toán cậu sùng bái thích ăn bánh quẩy sữa đậu nành!”

Chu Niệm cau mày liếc hấn, thanh âm còn mang theo loại khàn dày gợi cảm lúc mới ngủ dậy “ Sùng bái cái gì, tớ sùng bái thầy ấy làm cái gì?”

” Hừ, tiết học của thầy không phải cậu đều đi sao?” – Hoàng thao tiếp tục.

Chu Niệm rời giường, vừa đi đến ban công rửa mặt vừa nói “Không phải mỗi tiết cậu cũng đi sao? Sao chỉ nói mình tớ.”

“Thiết, không có ý nghĩa” – Hoàng Thao nói một câu lại tiếp tục ăn bánh quẩy

Chờ Chu Niệm rửa mặt xong, bánh quẩy chỉ còn lại nửa cái, sữa đậu nành trên tay Tào Vũ Kiệt cũng còn nửa ly, Tào Vũ Kiệt nhìn đến ánh mắt Chu Niệm, lập tức đứng dậy đi thật nhanh tới bên kia, đem ly sữa đậu nành uống cạn, cười ha hả : ” Hết rồi!”

Lời còn chưa nói hết đã bị sữa đậu nành vốn vẫn chưa nuốt xuống làm sặc đến ho sù sụ. Lâm Dật cười nói : ” Chắc là đã lâu không có uống qua rồi!”

Hoàng Thao cười nhạo nói : “Haha, đó là báo ứng, cái ly đó vốn là tớ uống, lại bị cậu ta lấy đi”

Chu Niệm cũng cười, đem cái bánh quẩy trong gói to cầm lên ăn, sau đó đi lấy nước pha sữa uống.

Cảm thấy được bánh quẩy rất ngon, chính là đã không còn.

Chu Niệm lơ đãng hỏi : “Này, bánh quẩy còn nóng thế, lão đại, mua lúc nào vậy?”

“Chạy xe đạp qua lại cũng mười lăm phút” – Lâm Dật đáp.

Chu Niệm đem đi động ra làm như là đang xem tin nhắn, nhưng thực ra là ghi lại lời nói của Lâm Dật.

Gần trường chỉ có một tiệm sữa đậu nành Vĩnh Hòa, nên không có hỏi địa chỉ của nơi đó.

“Không nghĩ là mùi vị ngon như vậy, lão đại, sáng sớm mai có đi mua không?” – Chu Niệm dựa vào cái bàn bên cạnh hỏi.

“Để xem Văn Hân sáng mai còn muốn ăn nữa hay không.” – Lâm Dật không chút xấu hổ nói như thể mình là một thê nô(nô lệ cho vợ), để nói được như vậy quả là không dễ.

Những người khác trong phòng cũng đã quen việc Lâm Dật luôn suy nghĩ cho bạn gái đầu tiên, nên không có lấy đó làm lạ.

“Sáng mai tớ tự mình đi mua!” – Chu Niệm lăm bầm lâu bầu.

Hai người kia nghe được liền nhờ Chu Niệm mua giùm bữa sáng cho họ.

3. Quyển 1 - Chương 3

Phải dậy sớm vào buổi sáng so với việc muốn chết là giống nhau, đều làm cho người ta khó chịu, Chu Niệm buổi tối trước đó đi ngủ sớm, còn đem đồng hồ vặn lúc bảy giờ bán, chuẩn bị dậy sớm một chút, hảo hảo thu thập một phen, sau đó đi đến tiệm sữa đậu nành Vĩnh Hòa, “ngẫu ngộ”(vô tình gặp nhau) với một người.

Chính là hần tuy rằng ngủ sớm, nhưng ba người kia trong phòng thường nói chuyện đến nửa đêm, cuối cùng Chu Niệm thật sự nhịn không được, cầm hộp khăn giấy trên đầu giường ném tới Hoàng Thao phía đối diện, nói lớn : “Không cho ai ngủ gì cả.”

Bọn họ đang thảo luận đến cao trào, đem tất cả nữ sinh của học viện ra nói một lần, sau đó chấm điểm, tiêu chuẩn của Lâm Dật là ôn nhu đáng yêu, tiêu chuẩn của Tào Vũ Kiệt là đáng người phải nóng bỏng, ngực phải to, Hoàng Thao là đáng khinh nhất, chân phải đẹp, thắt lưng mỏng, mỏng phải tròn phải phiêu, hần còn đem tất cả phương diện xuất sắc nhất của mấy nữ sinh ra thuyết minh, đang cười đến đáng khinh, lại bị một Chu Niệm đang chuẩn bị ngủ ném cái hộp khăn giấy vô mặt. Phòng ngủ tối như mực lại bị một hành động làm cho ngừng lại, đem Hoàng Thao dọa mất hồn, không dám nói thêm gì nữa, chỉ rầu rĩ mắng Chu Niệm vài câu ” Buồn tao nam”, rồi đắp chăn lại chuẩn bị ngủ.

Chu Niệm nghe hần nói đến từ “Buồn tao”, cắt một tiếng, đem chăn đắp kín đầu, đem tiêu chuẩn của ba người kia mang lên trên người Sở Mộ suy nghĩ, đầu tiên, phỏng chừng anh thực ôn nhu, mỗi lần giảng bài âm thanh cũng đều thực ôn nhu, chữ viết cũng rất nhỏ lại tinh xảo xinh đẹp, khi cười lộ lên thực ấm áp, tất cả đều nói lên tính cách tốt đẹp của anh, tiếp theo, dáng người nóng bỏng, ngực phải lớn, tiêu chuẩn này thực không có ý nghĩa, bất quá, Hoàng Thao nói đôi chân phải xinh đẹp, thắt lưng mỏng, mông đẹp, điểm này, Chu Niệm hảo hảo nhớ lại, lúc mới nhập học, thời tiết so với bây giờ nóng hơn, Sở Mộ thường mặc những bộ đồ tây đơn giản, nhìn ra được thắt lưng mềm mỏng của anh, phỏng chừng còn nhỏ hơn vòng tay của hần, mông phải kiêu, điểm này, hần không có chú ý qua, bất quá, chắc chắn là rất xinh đẹp a! Sau đó thời tiết lạnh hơn, phỏng chừng Sở Mộ sợ lạnh, mặc đặc biệt nhiều hơn, cái gì cũng đều bị bao lấy, nên dù là thắt lưng hay mông cũng nhìn không ra.

Nghĩ đến thân thể của Sở Mộ, Chu Niệm liền cảm thấy thân thể nóng lên, ở trong chăn trở mình vài cái, bàn tay đi xuống cầm lấy, ghé vào đầu gối cảm thấy được có chút buồn, nhắc chân lên, trong lòng thầm mắng Lâm Dật mới là buồn tao nam.

Nếu hần có một hình mẫu lý tưởng, hần hy vọng đó là Sở Mộ, một xử nam.

Buổi sáng hôm sau, Chu Niệm đương nhiên dậy không nổi, đồng hồ báo thức kêu vang, những người khác trong phòng đều bị đánh thức, nhưng Chu Niệm vẫn nằm trên giường không buồn nhúc nhích dù chỉ một chút, dùng chăn đắp từ đầu xuống, lại ngủ tiếp.

Cuối cùng, Hoàng Thao chịu không nổi nữa, hần đem hộp khăn giấy tới hôm qua Chu Niệm ném vào mặt hần liệng trở về, quát ” Chu Niệm, sao không đứng dậy tắt cái đồng hồ báo thức kia, ông đây còn muốn ngủ!”

Chu Niệm rất bức bối mà đứng dậy, đem đồng hồ báo thức tắt, mặc lại áo, liền bò xuống giường. Đi rửa mặt trong trạng thái như đi vào cõi tiên, ánh mắt vẫn nhắm, đụng vào Hoàng Thao, lại “phanh” một tiếng, Hoàng Thao từ trên giường xoay người xem, thấy Chu Niệm lằng lằng đứng, áo trên người chưa thắt nút, rộng mở cái gì cũng xem được, phía dưới chỉ mặc một cái quần lót, bị Chu Niệm vô ý kích thích, Hoàng Thao lập tức che mũi quay về giường, trời ạ, thật sự là người thường không thể so sánh được, căn bản chưa bao giờ thấy hần vận động, làm sao đáng người có thể đẹp như vậy chứ!

“Chu Niệm, không lạnh sao!” Lâm Dật rời giường đi tới, nhắc nhở Chu Niệm một câu.

Một Chu Niệm đứng cũng có thể ngủ lúc này mới phản ứng lại, chầm rãi ngồi vào ghế dựa, bắt đầu mặc quần dài, cài lại nút thắt trên quần áo, mặc thêm áo lông, nhìn nhìn di động, phát hiện đã muốn bảy giờ năm mươi phút, hần mới tỉnh táo lại một chút, sửa lại tóc tai quần áo, còn dùng thêm nước hoa, dọn dẹp đồ trên bàn ghế, mang giấy vào, lấy áo khoác từ tủ quần áo, lấy bóp tiền, di động, chìa khóa, lại cầm bao khăn tay, lúc chuẩn bị xuất môn, Lâm Dật lại nhắc nhở hần bên ngoài trời còn đang mưa, hần lại quay về lấy dù, lúc này mới xuất môn.

Chạy xe đạp đến tiệm sữa đậu nành Vĩnh Hòa vừa đúng tám giờ, Chu Niệm thở dài một hơi, thời tiết mưa dầm, thật rất lạnh.

Khóa kỹ xe, đi vào bên trong tiệm, phỏng chừng là do trời lạnh, lại là cuối tuần nên khách trong tiệm không nhiều khách, Chu Niệm quét mắt một vòng bên trong, không có thấy bóng dáng Sở Mộ, hần có chút thất vọng, lại nghĩ rằng Sở Mộ chắc không có đến, hần đóng lại cánh cửa đang hé ra, ngồi xuống bàn, người phục vụ đến, hần kêu sữa đậu nành cùng bánh quẩy, sau đó, chầm rãi cầm báo lên xem.

Chu Niệm cơ bản không có đọc báo, mà thường thường nhìn ra cánh cửa, mỗi lần có người tiến vào, hần đều liếc mắt một cái, nhìn thấy không phải Sở Mộ liền thất vọng, bữa sáng thế nào cũng nuốt không trôi.

Ngay lúc Chu Niệm đang thất vọng xoay xoay ly sữa đậu nành, hần chợt nghe được một giọng nữ : “Thầy Sở, hôm nay đến muộn vậy.”

“Buổi sáng rất lạnh, nên ngủ thêm một lát”

Chu Niệm nghe thấy thanh âm ôn nhuận kia, lập tức ngẩng đầu, quả thực nhìn thấy Sở Mộ đang xếp dù lại, sau đó đi đến, ánh mắt anh nhìn phía trong tiệm vài lần, Chu Niệm lại nghĩ anh đang nhìn mình, có

chút chột dạ cúi đầu, bất quá, chính là hấn tự mình đa tình mà thôi, ánh mắt Sở Mộ không có nhìn đến hấn một khắc, liền chuyển đến ngồi ở phía trên.

“Thầy Sở, vẫn như cũ đúng không?” – Nữ phục vụ cười đi đến

Sở Mộ nở nụ cười ôn nhu ” Hảo!”

Chu Niệm nhìn thấy hai người đối đáp thật bình thường nhưng vẫn cảm thấy cực kỳ chú ý.

Ăn mấy miếng bánh quẩy đã sớm bị lạnh, uống vài ngụm sữa đậu nành cũng đã bị lạnh, nội tâm hấn giãy dụa, nhớ đến Sở Mộ đang ngồi ở bàn bên kia, hấn cũng không lấy được dũng khí, có chút nhụt chí, cuối cùng thấy Sở Mộ ăn xong, hấn mới nản lòng kêu người phục vụ đến tính tiền.

“Tính luôn phần của thầy Sở đi!” – Chu Niệm vừa đưa tiền vừa nói.

Người phục vụ thu tiền, hướng Sở Mộ hô ” Thầy Sở, có vị sinh viên này giúp thầy trả tiền”

Sở Mộ ăn xong bánh quẩy, vừa xem báo vừa uống sữa đậu nành, nghe có người gọi, liền ngẩng đầu lên, trên mặt có chút giật mình ” Sinh viên?”

Chu Niệm đi đến trước Sở Mộ cười nói “Em là sinh viên lớp của thầy”

“A!” – Sở Mộ có chút ngây người, lúc sau mới nói – “Là thầy phải mời khách mới đúng, làm sao để cậu trả tiền được.”

“Không có gì, thầy cứ từ từ ăn đi!” – Chu Niệm thật gần gũi nhìn chăm chăm Sở Mộ, ngửi được hương vị tươi mát tự nhiên trên người anh, liền có chút tâm viên ý mãn (mãn nguyện đó mà), nhìn thấy đôi môi sáng bóng của Sở Mộ, liền muốn hôn lên đó một cái. Hấn hoảng loạn thu hồi tâm tư, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Mà Sở Mộ lúc này mới lấy chiếc mắt kính đang để trên bàn đeo lên, nhìn Chu Niệm vài lần, có chút không rõ nói – “Cậu là sinh viên học viện XXX?”

Chu Niệm nở nụ cười – “Àn, đúng vậy!”

“A. Tôi ăn xong rồi, chúng ta cùng nhau quay về trường học đi!” – Sở Mộ đứng lên, rút khăn lau miệng.

Nghe Sở Mộ nói cùng nhau đi, Chu Niệm tâm như nở hoa, thấy Sở Mộ đứng dậy, hấn còn thực chu đáo giúp Sở Mộ kéo ghế dựa phía sau, tiện cho anh đi ra.

Sở Mộ nhìn chiếc ghế dựa, cười nói – “Cậu thực cẩn thận, thanh niên cẩn thận như cậu bây giờ không có bao nhiêu.”

Chu Niệm chỉ cười không có trả lời.

Bên ngoài mưa tạnh một chút, Sở Mộ đứng ở cửa liền bung dù, quay lại...Thấy Chu Niệm thì thầm – “Em chạy xe đạp đến.”

Trời mưa mà chạy xe đạp thật không tiện, nhưng sợ muộn, hấn mới dùng đến.

“Vậy, cậu đi trước sao?” – Sở Mộ hỏi

“Không, em dẫn xe là được” – Chu Niệm cười đi ra cửa, đến chỗ gửi xe lấy xe đạp.

Sở Mộ đi theo hấn, lúc Chu Niệm lái xe trở ra, trả lại cho hấn cây dù màu xanh.

Chu Niệm một tay đẩy xe, một tay bung dù, cùng Sở Mộ đi bên cạnh nhau.

Đi được một khoảng, Sở Mộ có chút áy náy nói – “Tôi không nhớ rõ cậu là sinh viên khoa nào.”

“Học sinh của thầy nhiều như vậy, không nhớ rõ là chuyện bình thường” – Chu Niệm trong lòng thở dài, nói.

“A a!” – Sở Mộ nở nụ cười, nhỏ giọng nói – “Kỳ thật, tôi không thể nhớ diện mạo của người khác, gặp người khác rất nhiều lần, lúc sau gặp lại, cũng không nhận ra được.”

Chu Niệm biết có một số người bị trở ngại về khả năng này, nhưng hấn không nghĩ đến Sở Mộ cũng bị như thế, nghiêng đầu nhìn thấy hai má Sở Mộ hơi đỏ lên, trên mặt mang theo một chút bất đắc dĩ, Chu Niệm liền cảm thấy, biểu tình này đặc biệt đáng yêu, cho nên xem đến ngẩn ngơ, không muốn dời mắt.

“Làm sao vậy?” – Sở Mộ phát hiện Chu Niệm theo dõi hấn, ngẩng đầu lên hỏi.

“Không có gì, chính là đang nghĩ thầy có thể nhớ được công thức toán học cùng mấy thứ linh tinh khác mà không gặp vấn đề gì sao?” – Chu Niệm hỏi

Sở Mộ mang theo chút kiêu ngạo trẻ con mà cười rộ lên : “Tất nhiên sẽ không, nói thật, chỉ cần tôi nhìn qua một lần, suy nghĩ mệnh đề một lần, lúc sau sẽ không bao giờ quên. Lúc đọc sách cũng vậy, xem một lần sẽ không quên.”

“Thầy thật giỏi a, không phân biệt được người với người cũng không sao.” – Chu Niệm trong lòng cao hứng, cũng cười lên.

Hấn vừa nói xong, chỉ thấy Sở Mộ thở dài – “Tuy là như thế, nhưng tôi hy vọng có thể nhớ rõ diện mạo của người khác, tôi hay quên như vậy, nhiều lúc sẽ đắc tội với người.”

Hai người còn nói một trận, Sở Mộ mới giật mình nhớ tới bản thân quên hỏi tên của sinh viên này – “Cậu tên gì, cho dù lần sau tôi có quên diện mạo của cậu, thì vẫn có thể nhớ rõ tên.”

Chu Niệm nghe anh nói như vậy, thầm cảm thán một tiếng – “Em tên Chu Niệm, Chu của chu hướng, Niệm của kỷ niệm.”

“Vậy a, tên cậu có phải là có ý nghĩa gì đúng không, kỷ niệm, tưởng niệm, hoài niệm, ân, đều là này niệm....” – Sở Mộ nghe xong, thì thào nói

Chu Niệm chưa bao giờ nói ý nghĩa tên của mình cho người khác nghe qua, chính là, có lẽ lúc này đây, Sở Mộ cười rất ôn nhu, hấn không tự chủ được mà đối Sở Mộ nói – “Ân, phải, mẹ em nói, đây là mẹ tưởng niệm đến bố, cũng hy vọng bố cũng Niệm Niệm mẹ như vậy.”

Về mặt của Chu Niệm có chút thất thần, trong thanh âm cũng mang theo chút phiền muộn, nghe hấn nói, dường như tình cảm của bố mẹ hấn không tốt, Sở Mộ biết không tiện nói, liền không có nói nữa.

Sở Mộ ở tại khu ký túc xá dành cho giáo viên ở hướng Tây, so với những nơi khác có điểm hẻo lánh, lúc Chu Niệm phải cùng anh tách ra, hấn còn nói một câu – “Em là sinh viên học tiết đầu tiên vào ngày mai của thầy.”

“Ân, tôi sẽ nhớ kỹ. Bất quá, tôi đã biết tên của cậu, đến lúc đó sẽ thường xuyên điểm danh cậu, cậu không nên trốn học.” – Lúc Sở Mộ nói những lời này, ánh mắt cười đến mị lên, Chu Niệm trong lòng ôn nhu, trong mắt tràn ngập tình yêu, nhìn thấy anh xoay người rời đi, hấn miễn cưỡng nhìn đến lúc bóng dáng dần dần đi xa, mới đạp xe trở về.

Trên đường trở về nhảy nhót không thôi, rốt cuộc thì, xem như hấn đang tiến lên từng bước a!

Leo lên xe đạp, thậm chí không có ngồi ngay vào ghế, liền vui vẻ đạp đi xa.

Một đường mang theo nụ cười khoái hoạt cùng thỏa mãn.

4. Quyển 1 - Chương 4

Cùng Sở Mộ “ngẫu ngộ” thành công, niềm vui này kéo dài đến mãi hôm sau. Ngày hôm trước, Chu Niệm đã quên mua cho Hoàng Thao và Tào Vũ Kiệt bữa sáng, trở về liền bị phê bình một phen, bất quá, hấn cũng không để ý, cả ngày, khoe miệng luôn nhếch lên, ánh mắt ẩn tình đưa tình, mê chết một đám người, Hoàng Thao nói hấn không được rồi, nếu sau này cứ tiếp tục đi bên cạnh Chu Niệm, phỏng chừng sẽ đổi cái đẹp sinh ra mất cảm, yêu cầu đối với con gái cũng cao, về sau càng không thể tìm được bạn gái. Chu Niệm không chút để ý đến Hoàng Thao, vẫn như cũ say mê hồi tưởng hấn cùng Sở Mộ khi sáng sớm vai đi bên

nhau. Mỗi ngày đi học đều có giao bài tập về, nhưng đến cuối tuần, Hoàng Thao cùng Chu Niệm mới làm, ở thư viện, Chu Niệm cúi đầu làm bài, Hoàng Thao ngồi kế bên, đột nhiên huých cánh tay hấn, Chu Niệm ngẩng đầu lên, hừ nói “Chuyện gì?”

Hoàng Thao dùng ánh mắt ý nói cách đó không xa, ở phía đối diện, có nữ sinh đang cầm máy ảnh, tuy rằng che dấu rất tốt, nhưng vẫn có thể nhìn ra được, nữ sinh ấy đang chụp Chu Niệm, nếu là trước kia, Chu Niệm sẽ yêu cầu đối phương đem ảnh vừa chụp xóa đi, nhưng hôm nay hấn tâm tình rất tốt, chỉ nhú nhú mày một chút, không có hành động gì tiếp theo.

“Con gái thật phiền phức!” – Chu Niệm thở dài, mắng một câu, tiếp tục cúi đầu làm bài.

Hoàng Thao thở dài, diễn trai thật sự là một việc tốt, bất quá, đôi khi cũng là một sự phiền toái, giống như hấn vậy, chỉ cần diện mạo đoan chính là được, yêu cầu cao cũng là khuyết điểm.

Nhưng khi hấn quay đầu nhìn gương mặt Chu Niệm, trong lòng liền tràn đầy mâu thuẫn.

A, diện mạo Chu Niệm cũng dễ khiến cho đàn ông bị tâm động a!

Chu Niệm lớn lên rất giống mẹ hấn, chính là, hình dáng càng thêm sắc sảo, ánh mắt càng thêm thâm thúy, đôi môi gợi cảm thêm một ít. Dáng người thon dài lại cao ngất, khí chất cao quý, thanh tú đến mức tinh xảo, là sự kết hợp của vẻ đẹp thuần túy phương Đông cùng chiếc mũi cao thâm thúy của người Châu Âu. Hơn nữa, hấn bình thường ăn nói cẩn trọng, lãnh đạm mà cao ngạo, luôn mặc quần áo hàng hiệu, không thể không mê người.

Hoàng Thao lại thở dài, bắt đầu chấm chấm bút vào giấy nháp, tiếng chấm bút vang lên lả tả, lập tức khiến cho Chu Niệm bất mãn : “Cậu đừng thở dài nữa có được không, đừng tỏ vẻ ngậy thơ chấm chấm bút vào giấy chứ.”

Ngày hôm sau đi học, Chu Niệm đặc biệt đến sớm chiếm chỗ ngồi, bất quá, các nữ sinh hiếu học so với hấn còn sớm hơn, kết quả hấn cũng chỉ chiếm được vị trí ở giữa, lúc bọn Hoàng Thao ngồi ở phía trước đưa cho hấn bữa sáng, hấn mới phát hiện bảng vẫn chưa được lau, nghĩ đến Sở Mộ luôn dùng bảng đen, hấn liền đứng dậy đi đến bục giảng lấy khăn lau bảng.

Đối với hành vi khác thường sáng hôm nay của một Chu Niệm luôn xem giấc ngủ như mạng sống, Tào Vũ Kiệt nói hấn sinh bệnh, Hoàng Thao nói hấn chính là tương tự đến phát cuồng, đến đây là để nhìn thấy thấy, tuy rằng mọi người không để ý đến lời nói của Hoàng Thao, nhưng, Chu Niệm thừa nhận, lời hấn nói hoàn toàn chính xác.

Chu Niệm lại thở dài, mắt hấn sáng như ngọn đuốc nhìn Sở Mộ, mà Sở Mộ chỉ chuyên tâm giảng bài, căn bản không có chú ý đến ánh mắt của hấn. Chu Niệm nghĩ, phỏng chừng Sở Mộ hoàn toàn không nhớ diện mạo của hấn rồi, nên hôm nay nhìn thấy hấn cũng không nhận ra.

Tiết thứ nhất tan, Chu Niệm cố ý đi lên hỏi vài vấn đề, thắc mắc của nữ sinh phía trước vẫn chưa giải đáp xong, hấn nhìn gương mặt Sở Mộ ngậy ngốc một lát, phát hiện bảng đen vẫn chưa lau, liền đi lên lau giúp. Nữ sinh đi xuống, Sở Mộ quay đầu lại nhìn đến Chu Niệm đang giúp anh lau bảng, anh gật đầu nói cảm ơn, lại nhìn Chu Niệm vài lần, chớp chớp mắt, muốn nói gì lại thôi, Chu Niệm đoán hấn là anh muốn nói “ Có phải chúng ta đã từng gặp nhau rồi đúng không?”, bất quá, Chu Niệm là học sinh của anh, hỏi như vậy sẽ rất kỳ quái, nên không đem nó nói thành lời.

Chu Niệm luôn rất tự tin với ngoại hình của mình, mà đây là lần đầu tiên, hấn cảm thấy có chút ỉu rù.

Chu Niệm ngằm lắc lắc đầu, đem quyển vở đến trước mặt Sở Mộ, bắt đầu hỏi vài vấn đề, Sở Mộ thực căn thận giảng cho hấn, Chu Niệm một chút cũng không có nghe vào, nhưng vẫn luôn miệng trả lời “Àn” “Như vậy a” “Hiểu được”, nhìn thấy ngón tay Sở Mộ dính bụi phấn, trong lòng hấn cảm thấy thương tiếc, liền lấy khăn tay đưa cho Sở Mộ, Sở Mộ sửng sốt một chút nhưng không có nhận lấy, Chu Niệm liền lau ngón tay cho Sở Mộ, nhắc nhở : “Thầy, bụi phấn trên tay thầy rất là nhiều.”

Giọng nói của Chu Niệm trầm thấp mà tao nhã, đôi mắt đen thâm thúy ẩn tình lẳng lẳng nhìn anh, bất luận là ai nhìn thấy cũng nhịn không được mà mặt đỏ tim đập nhanh, mặc dù Sở Mộ không thể phân biệt diện mạo người khác, nhưng là, đối với những người xinh đẹp, anh vẫn có thể bị cái đẹp đó làm hấp dẫn, vì thế, mặt cũng đỏ lên, cầm lấy khăn tay Chu Niệm đưa, nói “Cảm ơn”

“Không cần khách sáo” – Chu Niệm cười với anh, rồi cầm vở đi xuống.

Bởi vì sau khi học xong môn toán sẽ đến giờ tự học nên Chu Niệm rất nhanh bị Hoàng Thao tóm đi, lúc quay đầu lại xem Sở Mộ, nhìn thấy Sở Mộ đang cúi đầu ôn nhu sắp xếp lại tài liệu.

Những ngày tương tư luôn trôi qua rất chậm, rốt cuộc cũng đến thứ năm cuối tuần. Chu Niệm dậy thật sớm, đi đến tiệm sữa đậu nành Vĩnh Bảo ăn điểm tâm, bất quá hần vừa đến, nữ phục vụ trong tiệm vẫn còn nhớ rõ hần, hần vừa đề cập đến thầy Sở, đối phương đã nói Thầy Sở chỉ đến đây vào cuối tuần.

Chu Niệm thất vọng cực điểm.

Thứ năm sau khi đi học xong, Chu Niệm lại đi lau bảng, hần được bầu là lớp phó, loại công việc này cán bộ lớp dĩ nhiên nên làm, chính là, phòng học thường có rất nhiều lớp học, nhưng không có thu xếp thỏa đáng, nên hiện giờ, công việc lau bảng này được giao hết cho hần.

Giúp giáo viên lau bảng, người bình thường sẽ nói, hần muốn lấy lòng giáo viên, nói hần là kẻ dối trá lọc lừa, bình thường sẽ bị người khác cười nhạo, bất quá, Chu Niệm vừa đứng lên bục giảng, một đám nữ sinh liền bắt đầu cảm thán, nói hần thật phong độ, đây chính là nhìn theo tướng mạo mà phân biệt đối xử mà.

Xem ra đãi ngộ cho mỹ nhân luôn tốt hơn người bình thường rất nhiều

Lần này sau khi học xong, Chu Niệm không có cùng bọn Hoàng Thao rời đi, mà ở lại, hần muốn hỏi anh vài vấn đề.

Có lẽ, Hoàng Thao đúng thật đã nhìn ra tâm tư của hần, nhưng chỉ cười thật giả hoạt, sau đó lôi Tào Vũ Kiệt đi, mà lão đại của bọn họ, Lâm Dật, trong mắt luôn chỉ có bạn gái của hần, những việc bên ngoài hần đã sớm không có để ý..

Chu Niệm chờ những người khác thức mặc xong, mới cầm sách lên hỏi một vấn đề đơn giản, nhân đó, hần liền ở lại chờ Sở Mộ cùng nhau đi ra.

Ngón tay dính bụi phấn của Sở Mộ lại quên chưa lau, lần này, Chu Niệm đưa cho anh một mảnh khăn giấy, Sở Mộ sững sốt một chút, lại nhìn chằm chằm Chu Niệm, Mới nhận lấy lau ngón tay, Chu Niệm nhìn ngón tay anh thon dài, nhưng có chút khô, làm cho hần sợ sau này khi trời lạnh hơn có thể sẽ bị nứt da. Kỳ thật trong túi của hần có tuýp kem dưỡng da, nhưng mà, nếu lấy ra đưa cho Sở Mộ, chắc chắn anh sẽ không chịu nhận.

Thu dọn đồ vật đầy đủ, Sở Mộ ngẩng đầu lên, phát hiện Chu Niệm hỏi xong thắc mắc nhưng vẫn đứng yên ở đó không đi, anh có chút nghi hoặc “Còn vấn đề gì sao?”

Chu niệm cười đáp : “Không có, em chờ giúp thầy giao bài tập.”

“A?” – Sở Mộ dĩ nhiên không nghĩ tới đối phương có ý này, hần nhìn thoáng qua túi hồ sơ lớn có hơn một trăm bài tập kia, nở nụ cười ” Kỳ thật, tôi đã đề xong rồi.”

Bài tập dành cho hơn một trăm người là rất nhiều, Sở Mộ phải đựng đến hai cái túi hồ sơ to, hơn nữa túi xách của anh cho dù lớn, nhưng mỗi lần muốn lấy cái điện thoại cũng rất khó khăn.

Sở Mộ không hề nghĩ tới sẽ có sinh viên cẩn thận như vậy, anh rất cảm động, nhìn Chu Niệm ôm lấy hai cái túi hồ sơ to kia, liền cười nói “Ngày mai là thi trung kỳ, cậu có thể từ tôi nhìn thử đề thi.”

Chu Niệm thấy Sở Mộ cười thật đáng yêu, biết anh đang nói đùa, cũng cười nói “Em cũng không muốn từ thầy có thể thấy được đề thi, chính là hy vọng, khi thầy chấm điểm có thể thủ hạ lưu tình, nếu em được năm mươi chín, xin thầy ngàn vạn lần ghi nó thành sáu mươi điểm.”

“Cậu học tập không tồi, còn thường hỏi thêm vấn đề, chẳng lẽ môn toán kém như vậy sao?” – Sở Mộ mở to hai mắt nhìn, biểu hiện phi thường đáng yêu, Chu Niệm nhìn thấy liền muốn đem anh ôm vào trong lòng, bất quá, vẫn là nên kiềm chế, nói “Thầy nhớ em sao? Thầy nhớ em thường xuyên hỏi thầy vấn đề sao?”

Sở Mộ cười nói “Cậu là học sinh của tôi, sao tôi có thể không nhớ được.”

“Thầy, em tên Chu Niệm, là người thầy gặp ở tiệm sữa đậu nành Vĩnh Bảo đó.”

Sở Mộ nghiêm mặt một chút “Là Chu Niệm a! Tôi nhớ cậu rồi!”

Thầy nhớ thế nào? Chu Niệm chỉ có thể cười khổ.

Ra khỏi khu lều dạy học, Sở Mộ tiếp nhận túi hồ sơ từ tay Chu Niệm – “Được rồi, đi ăn cơm đi! Bằng không căn-tin sẽ không còn đồ ăn đâu. Tôi tự mình đi về được rồi!”

Chu Niệm nâng tay nhìn đồng hồ, đã qua mười hai giờ, căn-tin vẫn còn cơm, chính là rất ít, liền cố ý nói – “Đã trễ đến vậy sao, căn-tin chắc không còn cái gì ăn đâu. Dù sao buổi chiều không có lên lớp, đi ra ngoài ăn cũng được, thầy, để em tiếp tục giúp thầy cầm mấy cái này. Sách bài tập phải đưa tới đâu, phòng toán học đúng không?”

Sở Mộ ngượng ngùng cười cười – “Thật sự không biết xấu hổ mà, cậu còn chưa có ăn cơm, nếu cậu không chê, có thể đến ký túc xá của tôi, tôi làm hai phần ăn, được không? Sách cứ để ở ký túc xá, tôi cũng không thường đến văn phòng!”

Đúng ý của Chu Niệm, hân vui vẻ ra mặt nói – “Có thể thưởng thức tay nghề của thầy là vinh hạnh cho em.”

“Tay nghề của tôi không tốt đâu, chỉ ở mức có thể ăn được thôi, cậu cũng đừng trong mong quá nhiều.” – Sở Mộ lắc lắc đầu nói.

Chu Niệm không nghĩ hẳn có thể tiến triển thuận lợi như vậy, rất đơn giản liền có thể tiến đến ký túc xá của Sở Mộ.

5. Quyển 1 - Chương 5

Trường học được xây dựng đã hơn một trăm năm, hầu hết kiến trúc bên trong đều rất cổ xưa, nhất là mảnh đất ký túc xá dành cho giáo viên ở khu Tây, gồm có ba tầng lầu, thường thanh đằng(1) cùng dây trường xuân treo kín, che lấp vách tường phòng ở, cửa sổ là loại phiên điệp(2) yếu ớt, cửa kính cũ kĩ màu xanh đậm, mặt đất đã được quét tước sạch sẽ, nhưng vài nơi đã có rêu xanh, tuy rằng đã đến giữa trưa, nhưng trong trường sương mù vẫn còn lượn lờ, ánh nắng không có chiếu xuống, lúc này lại đang là ngày đông, thời tiết giá rét, vì thế, khắp mọi nơi ở đây đều cho người khác cảm giác ẩm ướt lạnh lẽo.

Chu Niệm nhìn xung quanh, nói – “Nơi này làm cho người khác có cảm giác như trở về trăm năm trước, lại âm trầm như vậy, sống ở đây không cảm thấy buồn tẻ sao?”

“Tôi rất thích nơi này, ở đây rất im lặng, hơn nữa, mùa hè thực mát mẻ!” Sở Mộ nhẹ nhàng nở nụ cười, nhìn dây thanh đằng ôn nhu treo trên tường, giống như trăm năm lịch sử đều lắng đọng lên đó, xuyên thấu qua gương mặt dịu dàng của Sở Mộ, nụ cười nhu hòa của anh, có thể khiến cho tâm người đang luống cuống bình ổn trở lại.

Chu Niệm nhìn anh, tựa như đang nhìn bức tượng xinh đẹp nhất thế gian, nụ cười của anh, cho hẳn cảm nhận được sự vĩnh hằng của thời gian, sự an bình mãi mãi không thay đổi.

Hắn lẳng lặng nhìn chăm chú gương mặt Sở Mộ, ánh mắt đồng dạng ôn nhu, hẳn muốn chạy đến gần người này, gần thật gần, gần đến mức cả hai có thể dung làm một, không thể tách ra, loại khát khao mãnh liệt này làm đại não hắn phần khởi, đó là một loại kì vọng nóng bỏng, hẳn muốn, hẳn nhất định sẽ biến nguyện vọng này trở thành sự thật.

Ánh mắt của Chu Niệm quá mức rõ ràng làm Sở Mộ có chút xấu hổ, có chút không yên, cúi đầu tiếp tục nói “Sống ở nơi này hầu hết đều là giáo viên, nếu là thượng phó giáo sư(3), giáo thụ(4), trường học sẽ phân phó phòng ở tốt hơn.”

Chu Niệm có thể lý giải đạo lý này, mỗi nơi đều có nguyên tắc, địa vị sẽ quyết định số phận con người.

Đi một khoảng thật dài, Sở Mộ chỉ vào cầu thang nói “Tôi ở phía trên, là một lầu hai.”

Chu Niệm theo anh lên lầu, trong hành lang cũng có vẻ âm u, bất quá, bên trong không có ảm thấp như bên ngoài, vách tường cổ xưa gây cho người khác một loại an bình đến kỳ dị.

Sở Mộ đem chìa khóa mở cánh cửa gỗ, sau khi đẩy ra, do ánh sáng bên trong nhạt nhẽo nên không thấy rõ bài trí bên trong, mở đèn lên, bên trong liền đem đến cho người ta có một cảm giác khác, hoàn toàn không giống cảm giác ảm ướt bên ngoài, chỉ có một cảm giác ấm áp vô cùng.

Đó là cảm giác yên ổn, ấm áp của gia đình.

Phòng ở rất nhỏ, một phòng ngủ, một phòng khách, một nhà bếp, một phòng vệ sinh, bên ngoài phòng khách có một ban công nhỏ.

Chu Niệm mang theo đồ vật đi vào. Sở Mộ vừa đem chìa khóa đặt ở tủ giày, vừa mang dép lê trong nhà, vừa chỉ vào cái bàn nhỏ ở phòng khách nói “Sách vở cứ để trên bàn là được.”

Bất quá, Chu Niệm vẫn không cử động, hẳn chú ý tủ giày của Sở Mộ, bên trong có vài đôi dép lê, số đo không đồng nhất, phỏng chừng là thường xuyên có bạn bè đến chơi, hẳn có chút ảm đạm. Trong cuộc sống của Sở Mộ trước kia, hẳn chưa bao giờ xuất hiện qua, mà khoảng thời gian đó, hẳn là có rất nhiều người kết giao cùng nam nhân này. Bất quá, điều làm cho tâm tình hắn thoải mái hơn một chút chính là, các loại dép lê kia đều là kiểu nam, không có kiểu nữ, phỏng chừng là nơi này không có con gái đến, điều này làm cho Chu Niệm yên tâm.

“Cầm nặng lắm, mau để xuống đi!” Sở Mộ xem Chu Niệm không cử động, liền thúc giục hắn.

Chu Niệm nhìn dép lê bên trong tủ giày một chút, hỏi “Không cần đổi giày sao?”

Sở Mộ vốn không có ý muốn Chu Niệm đổi giày, bất quá, nếu đối phương đã hỏi, anh đem một đôi dép lê đặt trước mặt hắn, mang túi hồ sơ to trong tay hắn để trên chiếc bàn nhỏ ở giữa phòng khách.

Chu Niệm đổi dép đi vào nhà.

Sở Mộ nhìn hắn nói “Có muốn uống nước không?”

“Được, nước sôi là được.” Chu Niệm đáp, ngồi xuống chiếc ghế sofa đã cũ.

Sở Mộ đem ly nước sôi để trước mặt hắn, cởi áo ngoài, lấy tạp dề treo trên tường xuống, vừa mặc vừa nói “Hôm nay không có đi mua đồ ăn, nên chỉ có thể ăn đồ ăn có sẵn trong nhà thôi. Tùy tiện làm hai phần ăn, cậu không ngại chứ!”

“Có ăn là tốt rồi, em không kén ăn!” Chu Niệm nói xong, uống ngụm nước liền đứng lên hỏi “Có cần em phụ một tay không? Em nấu cơm nhé!”

“Nga, không cần, không cần, cậu xem TV đi. Để tôi làm là được rồi, nửa giờ là xong ngay thôi.” Sở Mộ nói, đi vào nhà bếp.

Chu Niệm nhìn bóng dáng Sở Mộ, trong lòng ngọt ngào từng cơn.

Mở TV, bây giờ là giữa trưa, hầu hết kênh đều giống nhau, đều là tin tức hoặc quảng cáo, chuyển đến kênh CCTV11, đang chiếu phóng côn kịch(5), Chu Niệm chỉ nhìn thoáng qua.

Nghe tiếng nước từ trong nhà bếp, tiếng dũa muống chạm nhau, tiếng chặt đồ ăn thùng thùng...Chu Niệm đứng dậy, đi đến nhà bếp, nhìn thấy Sở Mộ đứng chặt thịt, Sở Mộ xắt khoai tây, có thể nhìn ra, kỹ thuật xắt đồ ăn của anh tốt lắm, vừa nhanh vừa đều.

Sở Mộ cúi đầu, tóc theo động tác của anh nhẹ nhàng lay động, mắt tiệp(6) rất dài, nhưng không cuốn, thẳng tắp, làm cho đôi con ngươi màu đồng càng thêm sáng trong, tựa như một giấc mộng, làm cho người ta thâm nghĩ muốn nhìn chăm chú vào, không đành lòng tiến lên quấy rầy.

Chu Niệm đứng trước nhà bếp trong chốc lát, liền đi tới phòng khách, trong phòng khách có cánh cửa đi thông ra ban công, bên ngoài ban công có treo quần áo. Thanh đăng treo từ lầu xuống tận phía dưới, đem hai bên sườn ban công che lại, phía bên cạnh có thể nhìn thấy một ô cửa sổ, cửa sổ mở ra, vừa vặn nhìn thấy một thân cây mai vàng trồng ở dưới lầu.

Chu Niệm biết, đó là cửa sổ bên trong phòng ngủ của Sở Mộ.

Phòng khách rất nhỏ, một cái TV, một cái bàn trà nhỏ, một cái xô pha cũ, còn có một giá sách, trên mặt tất cả đều là sách, còn có không ít một số tập văn kiện, phòng chừng bên trong đều là tư liệu, bên kia còn có một cái tủ màu trắng ngà, ngăn tủ đóng lại, không biết bên trong đựng cái gì, mặt trên tủ để một bình hoa, bên trong cắm hoa bách hợp đã bị khô héo, kế bên bình hoa có một cái khay, đựng vài chai thuốc cảm, thời gian trước, Sở Mộ có chút ho khan, lúc đó chỉ nghĩ là bệnh cảm thông thường, bên cạnh cái khay có một khuôn ảnh rất nhỏ, Chu Niệm đi đến hảo hảo đánh giá, là ảnh tốt nghiệp bác sĩ của Sở Mộ, anh mặc áo bác sĩ, đứng bên cạnh là một vị tiên sinh hơi cao hơi mập, phỏng chừng là thầy của Sở Mộ, Sở Mộ cười rất tươi, ánh mắt hơi híp lại, khoe miệng mở rộng, lộ ra một vẻ đáng yêu vô cùng.

Chu Niệm nhìn, không tự chủ lấy tay vuốt phẳng tấm ảnh, ngón tay không ngừng bồi hồi trên mặt Sở Mộ.

Trong TV đang diễn đến đoạn dạo chơi vườn hoa trong màn Kinh mộng

Đỗ Lệ nương hát :

Nguyên lai xá tử yên hồng khai biến

Tự giá bàn đô phó đoạn tỉnh đồi viên

Lương thân mỹ cảnh nại hà thân

Thử tâm lạc sự thù gia viện (7)

Nàng bì bôm nha(8), triền miên ưu thương. Ngón tay Chu Niệm đặt trên mặt Sở Mộ, gương mặt hần dụi dụi, ánh mắt thâm thúy tràn ngập nhu tình mật ý.

“Cậu thích nghe Côn khúc sao, hiện giờ người thích nghe Côn khúc cũng không có nhiều!”

Giọng nói của Sở Mộ đánh gãy tâm tư đang bay xa của Chu Niệm, hần buông tay xoay người lại, đối Sở Mộ cười nói “Là mẹ em thích, đi theo nghe qua vài lần mà thôi.”

Sở Mộ cầm bí đỏ đã được hấp trong lò vi ba để trên bàn, nói “Đi lấy chén phụ bối cơm đi”

Chu Niệm nghe thấy, đi qua phụ giúp.

Hần không biết vừa rồi Sở Mộ có thấy hành động kì hoặc của hần hay không. Sở Mộ biểu hiện giống như không hề hay biết gì cả, làm cho tâm hần vừa không yên lại vừa chờ mong, nếu Sở Mộ thấy hành động vừa rồi của hần, thì rất cuộc là tán thành hần, hay là về sau sẽ đề phòng hần, hoặc là, vừa rồi, Sở Mộ căn bản cái gì cũng không có nhìn thấy.

Chỉ là làm một ít thịt chiên khoai tây, còn có một phần bí đỏ hấp, một chén canh trứng, ngoài ra cũng không có đồ ăn gì khác.

Cơm trong nồi đã chín, Sở Mộ đem tập sách trên bàn để ở xô pha, dọn đồ ăn xong, lại vào phòng ngủ bưng ghế nhỏ ra, hai người, một người ngồi ở xô pha, một người ngồi ghế.

Chu Niệm bối cơm xong, phát hiện Sở Mộ đang mở tạp dề, Sở Mộ nhếch môi, tay ở phía sau, bất quá, nửa ngày cũng không cởi ra được.

Chu Niệm liền đứng dậy nói “Thầy, để em giúp thầy!”

“Được!” Sở Mộ nói xong lại nói thêm một câu “Sao lại cột thành khó mở như vậy!” Sau đó nhúu đôi mày thanh tú, chu chu miệng lên, vẻ mặt đáng yêu dị thường.

Chu Niệm nhìn thấy sưng sốt một chút, mới đi đến phía sau Sở Mộ.

Đôi tay chạm vào tạp dề ở phía sau lưng, không cẩn thận liền đụng phải đôi tay vẫn chưa kịp buông ra của Sở Mộ, tay Sở Mộ bởi vì mới vừa nấu ăn xong nên có chút cảm giác ẩm ướt lạnh lạnh, điều này làm cho Chu Niệm kinh ngạc một chút, Sở Mộ bị bàn tay ấm áp của Chu Niệm đụng tới, theo phản xạ rút tay lại, đem tay nắm ở phía trước.

Chu Niệm nghĩ có thể đem tay mình ủ ấm cho tay của Sở Mộ, bất quá, hiện tại chỉ do hần vọng tưởng mà thôi.

Đem tay cởi nút thắt trên tạp dề, cúi đầu, ngửi được hương vị tươi mát tự nhiên trên người Sở Mộ, loại hương này hẳn là mùi thơm riêng của cơ thể anh, làm cho Chu Niệm huân nhiên dục say.

Hơi hơi nâng đầu, bởi vì Sở Mộ cúi đầu nên có thể nhìn đến phía sau của anh. Cái gáy mảnh khảnh trắng nõn, đường cong kéo dài đến phía trong quần áo, xinh đẹp đến mê người, ánh mắt hắn nghĩ muốn tìm tòi đến tận cùng phía dưới.

Sở Mộ mặc nội y giữ ấm, áo lông dê cao cổ màu đen, làm nổi bật làn da trắng nõn, thanh tú ôn nhu dị thường, kiểu quần áo hơi bó sát, càng tôn lên dáng người tinh tế thon dài, thắt lưng thực mềm.....

Chu Niệm đứng ở phía sau, không ngừng nhìn vào thắt lưng của anh, lại nhìn đến cái mông được chiếc quần bó khóa lại, hình dáng thực đẹp, vì thế, trong lòng có chút rục rịch.....

Chu Niệm cố tình chần chừ, nửa ngày mới cởi nút thắt ra.

“Cư nhiên buộc chặt như vậy, nếu không có em ở đây, thầy định mở nó như thế nào?” – Chu Niệm cởi bỏ xong, liền cười nói.

Sở Mộ cũng cười “Nếu không có cậu ở đây, chắc là cuối cùng phải dùng đến dao a.”

Chú giải

(1) Thường thanh đằng : bụi cây thường xanh(?)

(2) Phiến điệp : phiến là cánh cửa, điệp là lá => cửa lá(?)

(3) Giáo sư : cán bộ giảng dạy cao cấp ở trường đại học.

(4) Giáo thụ : giảng viên trong trường đại học.

(5) Côn Khúc: Trong quá trình diễn biến lịch sử, Tuồng Côn từng có các tên gọi khác nhau, từng gọi là “Xướng Côn sơn” , gọi tắt là “Giọng Côn”, “Điệu Côn”, “Côn khúc”, “Nam khúc” , “Nhã bộ” v v ... Nó chung thì, điệu Côn Sơn chú trọng bày tỏ điệu ca của tuồng, trình bày nhạc điệu, đặc biệt là khi ca không đệm nhạc thường ca Côn khúc, nó là một loại hình tuồng nghệ thuật, gọi là tuồng Côn.

vietnamese.cri.cn/chinaabc/chapter19/chapter190202.htm

(6) Mắt tiếp : lòng mý

(7) : Được trích từ vở kịch nổi tiếng trong lịch sử sân khấu Trung Quốc, do nhà soạn kịch nổi tiếng thời nhà Minh là Thang Hiển Tổ viết vào năm 1598. Bốn câu hát được trích từ màn 10 Kinh Mộng trong vở kịch.

Nguyên lai xá tử yên hồng khai biến

Tự giá bàn đồ phó đoạn tỉnh đồi viên

Lương thần mỹ cảnh nại hà thiên

Thử tâm lạc sự thủy gia viên

Triêu phi mộ nguyện, vân hà thủy hiên

Vũ ty phong phiến, yên ba hoạ thuyền

Cầm bình nhân thác khán đích giá thiều quang tiện

(wikipedia)

Có thể tìm hiểu thêm về vở diễn Mẫu Đơn Đình

(8) Nha : ô, ồ, ố, á, à, a.... (thán từ)

6. Quyển 1 - Chương 6

Ngồi xuống ăn cơm, Chu Niệm gấp một đĩa thịt chiên khoai tây, thưởng thức hương vị, thực sự rất bình thường, bất quá, đây là món ăn mà Sở Mộ hẩn ngày ngày tương tự làm nên, hẩn ăn một miếng tựa như đang nếm thử mỹ vị ngon nhất thế gian, mặt mày hớn hở, khen “Trù nghệ(1) của thầy quả thật rất không sai a! Hương vị thực ngon!”

Sở Mộ cũng cười đến mặt mày loan loan “Thật sao? Cậu đừng vì khách khí mà khen tôi, lúc có bạn bè đến chơi, mỗi lần tôi nói muốn xuống bếp, bọn họ liền nói đi ăn bên ngoài đi!”

Sở Mộ nói xong lại ha ha nở nụ cười.

Chu Niệm cũng cười theo, trong lòng nghĩ bạn bè của thầy thật không biết tốt xấu, sau đó lại nghĩ bọn họ không thích mới tốt, vậy thì về sau thầy chỉ nấu cho một mình hẩn ăn thôi. Bất quá, ngoài miệng lại nói “Chắc là khẩu vị của bọn họ cùng thầy không giống nhau, em cảm thấy món ăn thầy nấu hương vị rất hợp ý em.”

Sở Mộ không nghĩ mồm miệng của đứa nhỏ này ngọt đến vậy, cười vài tiếng.

Chén canh trứng được nấu nóng ấm ngon lành, chủ yếu trứng đã dùng hết rồi, chỉ còn lại một quả cuối cùng này, vì thế, Sở Mộ đem quả trứng đã được luộc chín bỏ vào trong bát Chu Niệm “Nếm thử trứng tôi luộc thế nào?”

Kỳ thật Chu Niệm đã chú ý tới bên trong chén canh chỉ có một quả trứng, cho nên không có chạm đĩa đến, lúc Sở Mộ đem quả trứng để vào trong bát của mình, hẩn phi thường cảm động, không phải vì quả trứng kia, mà là vì hành động quan tâm chăm sóc của Sở Mộ, vừa ăn vừa nói cảm ơn.

Nói thật, quả trứng này ăn không thực ngon, Chu Niệm phát hiện quả trứng nấu chưa đủ lửa, hơn nữa luộc vẫn chưa chín tới, mang theo chút mùi tanh, hẩn không chịu nổi mùi này, nhưng vẫn đem nó ăn hết.

“Thế nào?” Sở Mộ nhìn Chu Niệm, đầy chờ mong hỏi han.

Chu Niệm nghĩ, về sau nếu em và thầy ở cùng nhau, em nhất định phải tự mình nấu cơm. Lúc này, đối mặt với ánh mắt chờ mong của Sở Mộ, trên mặt hẩn tươi cười, gật đầu trả lời “Tốt lắm, rất mềm, rất ngon.”

“Nga, cậu thích ăn là tốt rồi!” Sở Mộ nói xong lại gấp cho Chu Niệm một đĩa bí đỏ.

Bí đỏ thực hiện rất đơn giản, chính là gọt vỏ, sau đó bỏ vào lò vi ba, chỉnh nhiệt độ, thời gian phù hợp là được, thực béo thực ngọt, cảm giác cũng không tệ lắm, xem như là món ăn ngon nhất mà Sở Mộ làm.

Chu Niệm vừa tập trung ăn, vừa cười ngây ngô trong lòng, xem ra cũng có việc thầy làm không tốt a!

Ăn được một lúc, Sở Mộ phát hiện cơm nấu bị thiếu.

Anh dựa trên sức ăn của mình, sau đó thêm hai lần, chính là không nghĩ tới sức ăn của Chu Niệm lại lớn như vậy, cơm nhất định không đủ.

Anh mở nồi cơm ra, vốn định bồi cho mình, nhưng chỉ nhìn nhìn một chút, rồi đóng nắp lại, sau đó cầm thìa múc canh uống.

Chu Niệm ngẩng đầu nhìn anh “Thầy, thầy ăn như vậy là đủ rồi sao?”

“Nga, phải, tôi không ăn hết nhiều đồ như vậy đâu!” Sở Mộ trả lời, bắt đầu uống canh, trong lòng nghĩ một lát nữa ăn thêm ít bánh quy là được.

“Sẽ không phải vì em đến, đem phần của thầy ăn luôn, nên thầy mới ăn ít như vậy!” Chu Niệm nhìn vào mắt Sở Mộ nói.

“A? Không có, không có, tôi thật ăn không hết nhiều như vậy mà! Trong nồi còn cơm, cậu ăn mau đi, mau ăn đi! Thân thể cậu còn đang phát triển, phải ăn nhiều vào!” Sở Mộ bị Chu Niệm nói trúng, trấn định nói chuyện, sau đó bỏ chén xuống, lau miệng.

Chu Niệm khẳng định Sở Mộ không có ăn no, nhưng là, hắn cũng không nói thêm gì nữa, tiếp tục ăn, cuối cùng đem hết tất cả đồ ăn ăn vào.

Thời điểm Sở Mộ lau dọn bàn, Chu Niệm muốn phụ giúp, Sở Mộ liền cự tuyệt nói “Ngồi đi, tôi tự mình làm là được.”

“Như thế nào có thể ăn không uống không chứ, phụ giúp lau dọn là việc nên làm.” Chu Niệm nói xong, tựa như điệp viên nhanh chóng đi đến dọn dẹp chén đĩa.

“Buông, buông, tôi tự mình làm được rồi!” Sở Mộ lấy tay ngăn cản hắn, bàn tay hai người liền chạm vào nhau.

Đôi tay ấm áp của Chu Niệm, cảm giác bóng loáng ôn nhuận, đôi tay Sở Mộ hơi lạnh, từng ngón tay tinh tế truyền đến từng trận tê rần.

Chu Niệm bị Sở Mộ nắm tay, nhất thời không có động tác, thời gian lúc này như dừng lại, trong phòng rất im lặng, có thể nghe được thanh âm lão gia gia hô mài dao từ xa xa truyền đến.

Trong phòng như được bịt kín một tầng lụa mỏng, hết thảy đều có chút mơ hồ, còn lộ ra sự mờ ám.

Sở Mộ sửng sốt một chút, chần chờ buông tay, nhất thời hai người đều không có nói chuyện, không khí chợt trở nên quái dị, làm cho người khác cảm thấy được nhịp tim đập gia tốc.

Chu Niệm cảm thấy, không chừng Sở Mộ đã hiểu được ý tứ của hắn, dù sao hơn hai tháng qua, hắn luôn nhìn chăm chăm vào anh, cho dù có trì độn như thế nào cũng phải cảm giác được một chút ít chứ!

Chu Niệm nghiêng đầu xem Sở Mộ, hàng lông mày thật dài, thẳng tắp nồng đậm che dấu thần sắc của đôi mắt, bất quá, hắn biết, trên mặt anh nhất định xuất hiện một tia đỏ ửng.

Sở Mộ không dám nhìn Chu Niệm, cuối cùng đứng lên, nói “Cậu muốn thu dọn thì thu dọn đi! Đem nơi này thu dọn sạch sẽ.”

Sở Mộ nói xong liền tiến vào phòng ngủ, vừa vào đã đem cửa đóng lại.

Chu Niệm không biết Sở Mộ có sinh khí(2) hay gì gì khác không, nhưng là, hắn khẳng định, hắn không có làm sai gì cả, như vậy, Sở Mộ tiến vào phòng ngủ không để ý đến hắn rốt cuộc đại biểu cho điều gì?

Chu Niệm nhìn cánh cửa gỗ màu nhũ vàng cũ kĩ im lìm kia.

Mà cách cánh cửa, Sở Mộ đang đứng tựa vào, trên mặt không có biểu tình, hàng mày dài che dấu tình tự, hai tay gắt gao nắm chặt, một lát sau, anh liền nhẹ nhàng vuốt phẳng bàn tay mà lúc này Chu Niệm vô tình cầm được, giống như trên đó vẫn còn giữ lại hơi ấm cùng cảm giác bóng loáng ôn nhuận của tay Chu Niệm.

Tâm tình anh có chút phức tạp.

Ngày đầu tiên lên lớp, anh đã bị một sinh viên cao lớn đụng vào, lúc ấy cánh tay bị hắn cầm, thân thể bị hắn bán ôm, anh có cảm giác thật kỳ lạ, sau đó, lại thấy nam sinh cao lớn anh tuần kia đem anh nhìn chăm chăm, trước đây chưa từng có sinh viên nào nhìn anh chăm chăm trong lúc nghe giảng như vậy, lúc ấy anh có cảm giác đặc biệt không được tự nhiên, nhưng là cũng không thể để người khác biết có sinh viên nhìn chăm chăm chính mình, anh đành phải làm như không hề chú ý đến hắn, đem tâm trí đặt hết lên việc giảng bài.

Sau đó, mỗi một tiết học, nam sinh đó đều theo dõi anh rất chuyên chú, anh vừa cảm thấy không được tự nhiên, vừa cảm thấy kì quái, muốn biết, hẳn nhìn như vậy là có ý gì.

Thời gian qua đi, ánh mắt đối phương càng ngày càng nóng bỏng, cho dù Sở Mộ có tri độn thể nào, cũng phải hiểu được đó là đại biểu cho cái gì, điều này làm anh có chút kinh hãi, nhưng trừ phản ứng đó ra, cái gì khác cũng đều không có.

Tiếp đến, chính là ở tiệm sữa đậu nành, khi đi vào cư nhiên thấy được người nam sinh luôn một mực theo dõi anh kia, lúc ấy anh sửng sốt một chút rồi ngồi xuống, ngồi ở phía trên có thể chân thật cảm nhận được ánh mắt cực nóng của đối phương, anh đành phải cầm tờ báo lên, che đi cảm xúc khản trương của mình.

Từ nhỏ, anh đã bị chứng ngại về khả năng phân biệt diện mạo người, trong hai năm nay vẫn luôn ở một mình, ít chú ý đến người khác, nên chứng ngại này càng thêm nghiêm trọng, những đồng nghiệp trong khoa, hay mỗi lần có sinh viên lên hỏi anh vấn đề, hoặc mỗi lần có cán bộ lớp đến nộp bài tập, anh đều không thể nhớ diện mạo của họ, mà hẳn, là người duy nhất anh nhớ kỹ. Đương nhiên, một nguyên nhân khác chính là bộ dáng rất xuất chúng của hắn, cho dù anh xem mặt mọi người đều như nhau, thì người này vẫn có chút không giống.

Đối phương giúp anh thanh toán bữa sáng, Sở Mộ cũng không biết chính mình đã nghĩ gì mà nói ra muốn cùng hắn cùng nhau quay về trường, có lẽ, từ khi đó, anh liền ỉn ỉn không thể kiềm chế được tâm trí của mình.

Sau hắn lại giúp anh lau bảng, tới hỏi vấn đề, đưa khăn tay cho anh, sau đó lại muốn giúp đỡ đề bài tập. Đó là một người rất cẩn thận, hơn nữa cũng rất ôn nhu, đến bây giờ, anh lại mời hắn đến ký túc xá ăn cơm, giống như, hết thấy đều tự nhiên, nhưng Sở Mộ hiểu được, anh đã vượt qua sự khống chế của mình, anh hiểu được, chính mình đã không thể khống chế được nữa.

Anh có chút sợ hãi, còn có chút chờ mong cùng vui sướng không thể khống chế được...

Chú giải

(1) Trù nghệ : tài nấu ăn

(2) Sinh khí : tức giận

7. Quyển 1 - Chương 7

Chu Niệm choàng tỉnh, có phải chính mình quá gấp gáp hay không, đem thầy dọa tới rồi, hẳn không hy vọng từ nay về sau thầy sẽ lùi bước tránh né hắn, bất quá lúc này, nghĩ tới nghĩ lui, hắn cũng không nghĩ ra biện pháp nào cả, vì thế, lau dọn bàn, rửa sạch chén đĩa, đem những thứ cần tẩy(1) đi tẩy hảo, sắp xếp lại đầy đủ, cuối cùng, cả phòng khách lẫn nhà nhà bếp đều được lau khô, Chu Niệm mới rửa tay, đi vào phòng khách.

Nói thật, hắn ở nhà đều không có làm qua gia sự(2) thế này, chỉ thỉnh thoảng giúp đỡ dọn một chút chén đĩa, làm những việc này tại đây đã là chịu khó dị thường.

Đi đến trước phòng ngủ gõ gõ cửa, Chu Niệm bất an kêu “Thầy, thầy à!”

“Chuyện gì?” Một lát sau, bên trong mới truyền ra thanh âm rầu rĩ của Sở Mộ.

Chu Niệm sửng sốt một chút, mới nói tiếp “Em đã thu dọn nhà bếp tốt lắm, ngày mai có kỳ thi, em phải trở về ôn tập, em đi đây.”

Sở Mộ nhẹ nhàng thở ra, trả lời “Được, cậu mau quay về đi! Hảo hảo ôn tập, thành tích trung kỳ rất quan trọng, chiếm đến bốn mươi phần trăm tổng kết quả cuối kỳ, không cần bận tâm nơi này.”

“Nga, hảo!” Chu Niệm rõ ràng có chút ỉu rĩ, hẳn nghĩ đến chính mình nói phải rời khỏi, ít nhất Sở Mộ cũng phải mở cửa đi ra tiễn khách.

Không nghĩ tới Sở Mộ căn bản không hề có ý mở cửa.

“Trước khi đi nhớ đem đại môn(3) đóng lại giúp tôi, tôi ngủ trưa.” Thanh âm của Sở Mộ so với bình thường thấp hơn một ít, nên sau khi nói xong, theo hiệu quả cách âm từ trong phòng truyền ra chỉ còn những thanh âm rời rạc, phỏng chừng lúc này Sở Mộ mới mở chăn!

“Hảo, em đi đây! Thầy, tái kiến(4)!” Chu Niệm nói xong, lại nhìn cửa phòng trong chốc lát, lúc này mới xoay người đi đến chiếc sofa cũ, lấy ba lô của mình đeo lên lưng, đi ra cửa.

Cố ý đem cửa đóng thật lớn, làm cho Sở Mộ biết hẳn đi rồi.

Chu Niệm từ trong vườn khu ký túc xá giáo sư phía Tây đi ra, tâm tình chán nản, chầm rãi đi đường.

Nghĩ muốn quay về ký túc xá, nhưng nhớ đến giữa trưa Sở Mộ căn bản không có ăn no, lại nhớ đến trong trường học có một tiệm bán bánh tart trứng rất ngon, ngay lập tức vòng đường đi mua bánh tart trứng.

Đem theo bánh tart trứng đi vào trong vườn khu ký túc xá giáo sư, đứng dưới lầu trong chốc lát, gió lạnh mùa đông thổi qua, rất nhanh liền cảm thấy lạnh, cái mũi đông lạnh đến đỏ lên, hẳn không biết chính mình có nên đưa lên hay không, có lẽ bây giờ Sở Mộ còn đang ngủ trưa cũng không chừng, nếu đưa lên có đánh thức anh không, có lẽ Sở Mộ hiện tại cũng không muốn gặp hẳn, nếu biết là hẳn chắc sẽ không đến mở cửa...

Chu Niệm do dự, nhìn lầu hai một chút, có mấy người đi qua hẳn, đều nhìn hẳn vài lần, hẳn cũng không có cảm thấy được có gì xấu hổ.

Ánh mắt hẳn nhìn chằm chằm ban công nhà Sở Mộ, liền thấy Sở Mộ đang đi ra ban công, thu quần áo trên giá mắc màu xanh, Chu Niệm nhìn anh, cũng không có ý tránh đi.

Rất nhanh, Sở Mộ cũng thấy được hẳn đang đứng dưới lầu, Sở Mộ không mang mắt kính, nên nhìn người đứng dưới lầu rất mơ hồ, anh cũng không xác định đó có phải là Chu Niệm hay không, nhưng, người kia vẫn luôn nhìn anh, làm anh thấy có chút kỳ quái, liền vào nhà chuẩn bị lấy mắt kính, không nghĩ tới lúc mang mắt kính đi ra, dưới lầu đã không còn ai.

Sở Mộ nhíu nhíu mày, đi vào nhà.

Vừa mới muốn vào phòng ngủ, cửa đã bị kêu vang.

Sở Mộ nghi hoặc một chút, ôm mở quần áo vừa mới thu hồi đi đến mở cửa, mở ra liền thấy Chu Niệm đứng ở trước cửa, cái mũi đông lạnh đến đỏ bừng, trên mặt cũng có chút hồng hồng, anh không có nhìn tay của Chu Niệm, nên không biết hẳn có cầm gói to đồ vật, chính là cảm thấy được Chu Niệm bị lạnh thành như vậy, trong lòng sinh ra một tia thương tiếc khác thường cùng thái độ trách cứ “Cậu không phải đi về rồi sao? Như thế nào còn ở đây?”

Sở Mộ cau mày hỏi.

Sở Mộ cau mày là bởi vì trách Chu Niệm không biết thương chính mình, đem chính mình đông lạnh thành như vậy. Sở Mộ chỉ thuận miệng quan tâm hỏi hẳn, không hề có ý gì khác, bất quá, trong mắt Chu Niệm lại không như vậy, Chu Niệm nghĩ anh là ghét bỏ hẳn, là trách cứ hẳn, đứng ở cửa, cúi đầu, một lát mới nói nói “Thầy, giữa trưa thầy không có ăn no đâu! Em mua bánh tart trứng này! Phỏng chừng đã muốn lạnh, thầy dùng lò vi ba hâm nóng lại rồi ăn đi!”

Sở Mộ ngây ngẩn cả người, lúc này mới cúi đầu nhìn đến vật Chu Niệm mang đến.

Lòng anh có chút ê ẩm trưởng trưởng khó chịu, cúi đầu, không biết rằng Chu Niệm đang nhìn anh thật dịu dàng.

Sở Mộ trầm mặc làm cho Chu Niệm nghĩ rằng anh muốn cự tuyệt, lòng hẳn thực chua xót, nhìn đến trên tay Sở Mộ ôm một đồng quần áo, liền đi nhanh vào nhà, đem hộp trứng thất đặt trên chiếc bàn nhỏ, nói “Thầy, em để ở đây, em đi trước, cảm ơn bữa ăn trưa của thầy!”

Lúc Chu Niệm đi ra cửa, Sở Mộ mới nói “Từ từ!”

“Xem cậu lạnh thành như vậy, vào uống ly nước ấm, rửa mặt lại đi!” Sở Mộ nói xong, đem quần áo để trên giường phòng ngủ, rồi đi ra lấy nước cho Chu Niệm.

Chu Niệm đứng yên, hẳn không biết thầy có ý gì, nguyên lai, thầy không phải có ý cự tuyệt hay trách cứ hẳn sao, lúc này lại trở nên quan tâm như vậy.

Thời điểm Sở Mộ đem khăn ấm để trên tay Chu Niệm cho hẳn lau mặt, Chu Niệm tiếp được, ánh mắt nhìn Sở Mộ thật sâu, Sở Mộ thấy ánh mắt ấy liền nghiêng người né tránh.

“Mau lau ấm đi! Tôi đem nước cho cậu!” Sở Mộ nói xong, lại tự mình đi rót ly nước ấm, tiếp nhận chiếc khăn Chu Niệm đã lau mặt, mới đem ly nước đến đưa cho hẳn.

Chu Niệm chậm rãi uống nước, ánh mắt vẫn luôn nhìn chăm chăm Sở Mộ, Sở Mộ mở hộp bánh tart trứng trên bàn ra, dùng chén đĩa có thể bỏ vào lò vi ba đựng bánh tart trứng, vừa làm vừa nói “Cậu thật có lòng, cảm ơn cậu. Cái này nhiều như vậy, tôi làm sao ăn hết được chứ, ăn hai cái chính là cực hạn, cậu cũng ở lại ăn một ít đi!”

Chu Niệm cũng không cự tuyệt ý tốt của Sở Mộ, nói hảo xong, liền ngồi xuống chiếc sofa cũ, còn đem túi xách bỏ xuống.

Sở Mộ hâm nóng bánh tart trứng, còn cầm hai cái đĩa nhỏ cùng hai đôi đũa đến, xong lại đi rót nước.

Sở Mộ vừa rồi thật sự không có ăn no, chính là lúc này đã muốn ăn đầy tràn, nguyên lai nói ăn hai cái chính là cực hạn, hiện tại ăn bốn cái còn cảm thấy chưa đủ, Chu Niệm chỉ gấp một cái ăn, sau đó liền bưng ly nước lên chậm rãi uống, thỉnh thoảng nhìn xem Sở Mộ đang ăn cái gì ngoài miệng.

Thời điểm ăn đến cái thứ năm, Sở Mộ mới cười nói “Không nghĩ tới hương vị tốt như vậy, nguyên lai đã ăn nhiều thế này!”

Nói xong lại ha ha nở vài nụ cười.

Chu Niệm nhìn vẻ mặt anh đáng yêu như vậy, trên mặt cũng tự giác mang theo ý cười.

“Nếu thầy thích ăn, lần sau em lại mua mang đến đây!” Chu Niệm nói.

“Như thế nào để cho cậu tốn kém như vậy, đây là mua ở nơi nào, lần sau tôi tự mình đi mua là được!” Sở Mộ vừa nói, vừa uống nước, nhưng ánh mắt vẫn không dám chống lại ánh mắt cực nóng của Chu Niệm.

“Chính là tiệm XX, ở phía sau tiệm bánh ngọt kia.”

“Ở nơi đó sao! Tôi ở trường này nhiều năm như vậy, cứ nhiên còn không biết nơi đó có tiệm bánh ngọt nữa, thật sự là...” Sở Mộ nói xong, không biết xấu hổ lắc lắc đầu, cắn môi dưới, trên mặt còn lộ ra một tia đỏ ửng.

Chu Niệm cảm thấy được, thầy thật sự là đang mài luyện tính nhẫn nại cho hẳn, thực sự sợ chính mình làm ra chuyện thất lễ, liền đứng dậy nói “Thầy, em phải đi rồi, buổi chiều có hẹn với bạn đến thư viện, thời gian đã muốn đến.”

“Nga, nga, vậy mau đi đi!” Sở Mộ đứng dậy tiễn khách, tựa như không kịp đem Chu Niệm tổng ra rửa, nhưng sau khi người đi rồi, anh lại đứng ngây người trong phòng khách.

Chu Niệm đi xuống lầu, ở dưới lầu lại nhìn lên ban công nhà Sở Mộ, Sở Mộ cũng không có đến nơi đó nhìn hẳn rồi đi.

Đương nhiên, hẳn và anh hiện tại chính là quan hệ thầy và trò, thầy vì cái gì đến ban công nhìn hẳn rồi đi chứ!

Hôm nay xem như có thu hoạch lớn hơn bình thường, Chu Niệm cảm thấy, phỏng chừng thầy đã hiểu được ý tứ của hẳn, hơn nữa, cũng không có kiên quyết cự tuyệt hay ghét bỏ, về sau hai người hẳn sẽ có những ngày thật tươi đẹp! Bước phát triển này coi như là một dấu hiệu khả quan.

Chú giải

- (1) Tẩy : rửa, giặt
- (2) Gia sự : việc nhà
- (3) Đại môn: cửa lớn
- (4) Tái kiến : gặp lại

8. Quyển 1 - Chương 8

Kỳ thi trung kỳ kết thúc, thứ năm của tuần tiếp theo sẽ phát bài thi, cán bộ mỗi lớp sẽ đi nhận sau đó phát xuống, Chu Niệm nhìn đến con số một trăm đỏ au thật to trên bài thi của chính mình, phía dưới thầy còn ghi một câu, nét chữ giãn ra mà tuyệt đẹp, hẳn luôn luôn lạnh lùng không có bao nhiêu biểu tình nay trên mặt cũng đầy tươi cười.

Hoàng Thao xem bài thi của mình, quay đầu liền nhìn thấy Chu Niệm tươi cười “Oa” một tiếng kêu lên “Chu Niệm, cậu cười đến rất đậm đấy!”

Chu Niệm nghiêng đầu trừng hấn, nhìn đến kết quả của hấn là chín mươi tám, không tự giác nhú mày một chút, không thêm để ý đến hấn.

Tào Vũ Kiệt ở bên kia cầm lấy bài thi trên tay Chu Niệm, nhìn đến kết quả trên đó, liền mở to mắt, lại nhìn số điểm tám mươi hai của mình, liền đối Chu Niệm nói đùa “Cậu đi tìm thầy hỏi đáp án có đúng không?”

Chu Niệm đoạt lấy bài thi của mình về, không nói lời nào.

Hoàng Thao thâm tình nhìn Chu Niệm “Cậu bao nhiêu, bao nhiêu?”

Chu Niệm không đáp.

Tào Vũ Kiệt ở một bên khoa tay múa chân, Hoàng Thao nhìn đến một con số một, hai con số không lẻ loi, liền há to miệng, đối Chu Niệm nói “Khó trách vừa nãy cậu cười đến đậm đấy như vậy, để xem, lão tử còn tưởng rằng lão tử là nổi nhất nữa! Niệm Niệm, tớ thật sự xem thường cậu, xem ra nhiệt tình cùng thành tích học tập thật sự có quan hệ trực tiếp với nhau, nửa học kỳ sau các cậu chờ xem, tớ sẽ là người thứ hai mỗi ngày đến sớm chiếm chỗ ngồi.

Lần trước, lúc mẹ của Chu Niệm đến đây, không có chú ý, nên ở trước mặt mọi người gọi Chu Niệm bằng “Niệm Niệm”, kết quả là, sau đó tất cả mọi người đều gọi hấn như vậy, cuối cùng, hấn phải dùng bộ mặt lạnh lùng cùng cái nắm tay áp chế xuống, bất quá, Hoàng Thao không hề sợ chết, vẫn như cũ thường xuyên dùng ngữ điệu ghê tởm gọi hấn như vậy, Chu Niệm nghe, mặt đều đen đến đây.

Tào Vũ Kiệt ở một bên cất một tiếng, muốn xem Hoàng Thao có bao nhiêu phen, Hoàng Thao chết không không khuất phục, vòng quanh Chu Niệm hai vòng xem bài thi, Chu Niệm nhú mày xuống, lúc sau liền đem lực chú ý đến Sở Mộ đang đứng trên bục giảng.

Có một ít bài thi của một số người bị sai lầm vài chỗ, bọn họ tính lại rồi đưa lên cho Sở Mộ sửa, trên mặt Sở Mộ mang theo tia cười yếu ớt, từng bước từng bước đổi điểm cho bọn họ.

Giáo viên thông báo thành tích của cuộc thi lần này, trong số người đứng đầu tự nhiên có đến năm người vừa đủ điểm, điều này làm cho Chu Niệm, Hoàng Thao, Tào Vũ Kiệt đều có chút buồn bực, đặc biệt là Hoàng Thao, “Xem đi” thật nhiều tiếng, thẳng đến Chu Niệm ở trên bàn hấn gõ xuống hai lần, hấn mới im lặng.

Thời điểm tan học, Chu Niệm chần chừ ngồi lại để cùng Sở Mộ đi cùng nhau, lần này không có vở bài tập, Chu Niệm giúp Sở Mộ cầm túi xách.

Sở Mộ tránh không được, đành phải cho hấn giúp.

“Không nghĩ tới cậu thi tốt như vậy a! Còn nói cái gì nếu thi không đậu, thật sự là trêu đùa tôi mà!” Sở Mộ trên mặt mang theo tươi cười nói.

“Luôn có vạn nhất thôi! Ai biết lần này đề thi lại đơn giản như vậy, có hai đề mục lớn trước kia em có làm qua rồi.” Chu Niệm đối với thành tích kia coi như vừa lòng. Trong lòng vui tươi, trên mặt cũng biểu hiện thần thái cao hứng ra bên ngoài.

“Trong trường thường có một thói quen, nếu trung kỳ thi đơn giản, cuối kỳ sẽ càng tăng thêm khó khăn, đến lúc đó hy vọng cậu còn có thể lấy được thành tích tốt như thế này.” Sở Mộ nói.

“Thầy, hôm nay em mời thầy ăn cơm nhé! Chúc mừng em thi được không tồi, còn muốn cảm ơn thầy đã thật sự truyền dạy chỉ dẫn nữa!” Chu Niệm nhìn Sở Mộ, trong mắt hàm chứa tràn đầy tình ý ôn nhu.

“A! Cái này sao có thể được, có thể ăn cơm, bất quá, cho cậu mời khách thì không được. Vẫn là thầy mời khách đi!”

Dù sao, Chu Niệm chính là muốn cùng Sở Mộ ở bên nhau, ai mời khách cũng được, liền đáp ứng, còn nói lần sau hẳn sẽ mời lại thầy, như vậy sẽ giống nhau.

Hai người đến một quán ăn Trung Quốc bên ngoài trường học, tùy ý chọn hai phần ăn, hai người vừa ăn vừa nói, chủ yếu là Sở Mộ nói, giảng một chút trọng điểm trong toán học, giống như bọn họ chuyên nghiệp, về sau dùng đến những phương pháp linh tinh này trong toán học.... Chu Niệm cười nhìn anh nói, sau đó trả lời hai câu.

Vốn là chủ đề nói phi thường buồn tẻ, nhưng chỉ cần đó là Sở Mộ nói, Chu Niệm liền cảm thấy nghe được rất thoải mái.

Sở Mộ có thói quen ngủ trưa, cơm nước xong đã nói phải đi về ngủ trưa.

Chu Niệm cùng anh đi trở về trường học, đưa anh đến, rồi đi trở lại đường rẽ khu ký túc xá giáo sư bên kia, nhìn thấy hắt đi xa, lúc này, anh mới quay về phòng ngủ.

Đây là buổi chiều thứ năm, Lâm Dật bồi(1) hẳn cùng bạn gái đi dạo phố, Tào Vũ Kiệt cùng anh của hẳn đi ra ngoài, trong phòng ngủ chỉ còn một người là Hoàng Thao ở.

Hoàng Thao nằm trên giường lật xem tạp chí, cửa bị mở ra liền đem tạp chí giấu vào trong chăn.

Chu Niệm đóng cửa, đem hai mắt quét khắp căn phòng, nhìn đến chỉ có mình Hoàng Thao ở, đi đến vị trí của mình, đem túi xách thả xuống, lại cầm cái ly đi lấy nước uống.

Phát hiện Chu Niệm đã trở lại, Hoàng Thao càng làm như quang minh chính đại lấy tạp chí ra xem tiếp, Chu Niệm đứng dựa vào ngăn tủ của mình uống nước, độ cao tầm mắt đúng ngay quyển tạp chí trong tay Hoàng Thao kia, chỉ thấy trên trang bìa là hình một nữ nhân lỏa hung(2), phóng đăng dùng khăn lụa trong suốt dẫu đi hạ thể(3), liền nhíu mày đem ánh mắt chuyển mở.

“Uy uy, thực không có ý nghĩa!” Hoàng Thao đem tạp chí buông xuống, nhào người tới phía trước, quỷ quái hề hề nhìn Chu Niệm nói “Cậu lại ở cùng thầy Sở a!”

Chu Niệm nhìn hẳn một cái, không có trả lời.

“Uhm, tớ xem thầy Sở cũng rất tốt, bất quá, thầy ấy so với cậu lớn hơn đến tám tuổi lận! Cậu thật đúng là xuống tay sao!” Hoàng Thao nhắc tới, Chu Niệm chính là liếc hẳn một cái, nói “Chỉ cần tổ thích là được!”

“Được, người anh em, cậu giỏi lắm! Bạn thân ủng hộ tinh thần cho cậu!” Hoàng Thao nói xong liền xem tiếp quyển tạp chí kia.

Hoàng Thao hai mắt nhìn, đem hình bên trong mở ra đưa cho Chu Niệm xem, hỏi “Một chút cảm giác đều không có sao?”

Chu Niệm cau mày liếc mắt một cái, thanh âm lạnh lùng “Làm cái gì?”

“Thật sự một chút cảm giác đều không có sao? Đây chính là vưu vật(4) oa!” Về mặt Hoàng Thao khoa trương.

Chu Niệm chỉ lãnh đạm nhìn hấn một cái, đem ly nước vừa mới uống xong rửa sạch.

Về mặt Hoàng Thao có chút tịch mịch, nhìn đến Chu Niệm đi vào, lại nâng dậy tinh thần, nói “Tớ không có tạp chí mỹ nam, lần sau để tớ mua một quyển về!”

Chu Niệm nhìn bộ dạng này của hấn, liền lộ ra một cái tươi cười.

Ở phương diện này, Hoàng Thao một miệng thối nát, bất quá, cũng là người chân thành nhất, trong phòng ngủ này, Chu Niệm chỉ thân với hấn hơn một chút, hơn nữa là trở thành bạn bè, hấn đều không có cảm giác gì với người khác, nên cũng không để ý.

Phòng chừng hiện tại, Hoàng Thao đã xác nhận Chu Niệm là đồng tính luyến ái, nhưng cũng không có ý bài xích, hơn nữa, so với trước kia còn thân thiết hơn, còn có, Hoàng Thao không nói ra ngoài, Chu Niệm cảm thấy được, Hoàng Thao này, về sau có thể trở thành bạn thân.

Hoàng Thao nhìn vẻ tươi cười của Chu Niệm một chút “Má ơi” hú lên một tiếng quái dị, từ trên giường đứng dậy, đem chăn xốc lên, nhanh giải nút thắt bộ quần áo màu xanh đang mặc trên người.

Chu Niệm không biết tiểu tử này nẩy ra ý gì, nhưng mà theo dõi hấn.

Rốt cuộc, Hoàng Thao đem nút áo sơ mi toàn bộ cởi ra, nhấc đồng quần áo lên, lộ ra lồng ngực mông manh đơn độc như bạch trảm kê(5), thanh âm tựa như những tú bà trong TV làm cho người ta chán ghét “Ông chủ, người xem ta, có cảm giác....gì sao!”

Chu Niệm ban đầu không có phản ứng, nhưng lúc Hoàng Thao chuẩn bị cởi áo, mới ngộ ra hấn đang làm cái gì, lập tức tiến lên rút cái gối của Hoàng Thao, dùng nó đập vào hấn hai cái “Mẹ kiếp, muốn chết a!”

Lời nói tuy hung tợn, bất quá, ngữ khí mang theo ý cười, hơn nữa trên mặt cũng mang theo ý cười.

Hoàng Thao cũng cười, đem gối ném sang một bên, nói “Thầy Sở bộ đáng thế nào? Cậu có thấy qua chưa?”

Chu Niệm lạnh lùng nhìn hấn “Cậu thường xuyên bị bệnh điên?”

“Quên đi, phỏng chừng mắt nhìn tình nhân ra Tây Thi! Lão tử không hỏi nữa, ngủ ngủ!” Hoàng Thao nói xong, liền thành thật ngã xuống ngủ.

Chu Niệm là loại người coi giấc ngủ như mạng sống, nhưng không có thói quen ngủ trưa, Hoàng Thao ngủ, hấn an vị tại một chỗ, mở đèn đọc sách.

Hấn cùng Hoàng Thao vị trí đối nhau, hấn mở đèn bên này, ánh đèn lan đến trên giường Hoàng Thao, vì thế, hấn tắt đèn bàn, ngồi vào vị trí của Hoàng Thao mở đèn.

Hoàng Thao trở mình một cái, cảm thấy Chu Niệm thật sự là một người phi thường không tồi, tuy rằng có điểm lạnh lùng cao ngạo, nhưng lại rất cẩn thận, hơn nữa còn phúc hậu, đáng giá thâm giao, làm bạn cả đời, dù rằng hấn là đồng tính luyến ái.

Chú giải

(1) Bồi : giúp, tiếp.

(2) Lỏa hung : bộ ngực trần.

(3) Hạ thể : thân dưới.

(4) Vưu vật : cô gái đẹp, lạ.

(5) Bạch trảm kê : bạch là trắng, trảm là chém, kê là gà => tớ nghĩ nó là gà luộc

9. Quyển 1 - Chương 9

Thời gian trôi qua, quan hệ giữa Chu Niệm và Sở Mộ càng gần hơn, mỗi lần lên lớp Chu Niệm đều giúp anh lau bảng, đến thứ năm, sau khi tan tiết, sẽ giúp anh phê bài tập, sau đó cùng nhau rời khỏi, hầu hết các sinh viên cùng lớp đều biết quan hệ giữa thầy toán và sinh viên tiêu biểu của trường rất tốt.

Tuy là như vậy, nhưng mọi người trong lúc nói chuyện phiếm mới nói về vấn đề này, chỉ có vài người không biết rõ lại loạn truyền, còn nói hai người là thân thích, cho nên, một Chu Niệm lúc nào cũng lạnh lùng mới cùng thầy toán thân cận. Khi Hoàng Thao đem những lời đồn này nói cho Chu Niệm nghe, Chu Niệm chỉ phụng phịu đáp lại một câu “Nhàm chán!” rồi sau đó không có phản ứng gì khác.

Tháng mười hai, thời tiết lạnh hơn.

Lại là buổi học ngày thứ năm, tan tiết, các sinh viên đều đi rồi, trong phòng học lẳng lặng, Chu Niệm đem khăn ướt đã ủ nhiệt phía trước túi lấy ra, đưa cho Sở Mộ, mặt Sở Mộ hơi hơi đỏ lên, trên mặt là ý cười cảm động, anh cũng không nói gì, chỉ yên lặng tiếp nhận, phát hiện khăn tay rất ấm, anh tò mò kêu “Di” một tiếng, lúc nhìn đến Chu Niệm tiếp tục đem chiếc khăn tay còn lại bỏ vào trong túi, mặt anh càng thêm đỏ, ánh mắt cũng ướt át.

Lau sạch bụi phấn trên ngón tay, chuẩn bị đem khăn đã dùng qua vứt đi nhưng lại luyến tiếc, Chu Niệm một tay đem khăn kia cầm lại, tay kia dịu dàng đưa ra một tuýp kem dưỡng da, không biết anh có nhận hay không, hắn có chút co quắp, đỏ mặt chuyển đầu sang một bên, không được tự nhiên nói “Mùa đông, thoa một chút kem dưỡng da lên tay mới có lợi.”

Sau khi đưa tới tay Sở Mộ, liền bước đến cửa phòng học vứt rác, không dám xem biểu tình của anh.

Sau đó, Chu Niệm xoay người lại xem Sở Mộ, phát hiện Sở Mộ đang yên lặng cúi đầu xoa tay, vài lọn tóc gạt ra, buông xuống dưới, che khuất tầm mắt của anh.

Chu Niệm dừng một chút mới đi đến, cầm lấy túi sách bài tập to, nói “Thầy, đi thôi!”

Sở Mộ ừ một tiếng, đem tuýp kem dưỡng da tay trả cho Chu Niệm.

Nhân viên vệ sinh đi vào phòng học, cũng đang nhìn xem bên này.

Chu Niệm không có nhận lấy tuýp kem dưỡng da tay, mà là nở nụ cười một chút, tiến đến trước mặt Sở Mộ nhỏ giọng nói “Thầy, cái này là tặng cho thầy, nếu thầy còn trả về, em có thể mỗi lần đều ủ khăn nóng cho thầy dùng.”

Sở Mộ không nghĩ tới cái miệng nhỏ kia có thể nói ra những lời trêu đùa như vậy, kinh ngạc một chút, mặt càng đỏ hơn, hừ một tiếng, đem đồ vật cất vào trong túi xách, bước đi trước.

Chu Niệm phát hiện Sở Mộ không có một chút ý cự tuyệt, vừa rồi mặt lại đỏ như vậy khẳng định là thẹn thùng, như bây giờ, bước nhanh ra ngoài cũng bởi vì xấu hổ, hắn cúi đầu, trên mặt lộ ra ý cười như mèo trộm được thịt, theo đi lên.

Lúc đi ra khu nhà dạy học, bên ngoài gió rất lớn, thổi cát bay lên mặt đều đau.

Chu Niệm nhìn đến Sở Mộ trên tay dẫn theo túi xách nên không thể bỏ tay vào túi sưởi ấm, vì thế liền đem túi xách trên tay Sở Mộ lại đây, Sở Mộ lấy lại không được, đành phải đau khổ đưa cho hắn, miệng thì thào oán giận “Cậu có thể không mạnh như vậy được không?”

Chu Niệm không có nghe thấy, đi qua nói “Thầy, lần sau em tặng thầy cái bao tay, thầy sẽ nhận chứ?”

Sở Mộ nhú mày lại, ánh mắt tự nhiên hàm chứa ủy khuất, biểu tình cực kỳ đáng yêu, Chu Niệm thấy trong lòng ngứa ngáy.

Sở Mộ lại không có trả lời, mà là quay đầu đi.

Chu Niệm biết anh cam chịu, nếu tặng, thì anh có thể nhận.

Tâm tình Chu Niệm tốt lắm, hai người đi được một đoạn, Sở Mộ liền đưa tay đến muốn lấy lại đồ của mình, nhìn Chu Niệm nói “Đưa tôi đi! Nhìn xem tay cậu đều lạnh đỏ lên hết rồi.”

Chu Niệm không để cho anh, còn lấy tay anh để ra xa tay hắn, ánh mắt thẳng tắp chạm đến bên trong đôi ngọc lưu ly màu đồng ôn nhuận của Sở Mộ “Thầy, để em cầm cho! Trong lòng em rất ấm!”

Một ngữ này của Chu Niệm vừa ra, mặt Sở Mộ lại đỏ, tức giận thu hồi tay, có chút không được tự nhiên nhỏ giọng nói “Tôi không thích người dụ dỗ.” Rồi bước nhanh về phía trước.

Chu Niệm xem Sở Mộ nói như vậy không chừng là sinh khí, liền bước nhanh đuổi theo, khẩn cấp giải thích cho Sở Mộ “Thực xin lỗi, thầy, lần sau em sẽ không như thế nữa. Thầy đang giận sao? Đừng giận.....”

Sở Mộ nghe hắn nói như vậy, nghĩ đến chính mình cũng thực đúng là không được tự nhiên, một thanh niên lớn tuổi, bị một đứa nhỏ nói vài câu trêu đùa, liền đổi thành như vậy, thật sự là một chuyện không nên làm, vì thế liền giãn mày ra, đi chậm lại.

Nhìn thấy Sở Mộ hết giận, Chu Niệm cũng nhẹ nhàng thở ra, lại nói tiếp, câu nói kia của thầy “Tôi không thích người dụ dỗ” chính là nhắc nhở hắn về sau nên làm như thế nào để đeo đuổi anh có đúng không? Coi như là đối phương cho mình một con đường sáng, hắn là thầy chuẩn bị tiếp nhận chính mình, hơn nữa còn tán thành chính mình.

Chu Niệm nghĩ vậy, trên mặt liền thật to tươi cười, một đường mê chết bao nhiêu người.

Sở Mộ mời Chu Niệm ở lại trong nhà trọ của anh ăn cơm, Chu Niệm phi thường vui vẻ đáp ứng.

Thời điểm Sở Mộ vo gạo nấu cơm, Chu Niệm liền tẩy rửa, sắt thái đồ ăn, Sở Mộ phát hiện đứa trẻ anh tuấn, mười ngón tay tươi tắn tựa như chưa từng nhúng nước này cư nhiên cắt thái đồ ăn không hàm hồ chút nào, có hình có dạng, anh liền đứng một bên nở nụ cười.

Thời điểm Sở Mộ chuẩn bị xuống bếp nấu ăn, Chu Niệm rửa tay, đối Sở Mộ nói “Thầy, hay là hôm nay để em nấu đồ ăn, thầy ném thử tay nghề của em như thế nào?”

Sở Mộ nhìn hắn vài lần, gật đầu đồng ý, ở một bên cho hắn làm.

Chỉ có hai người, nên chỉ làm trứng trắng cà chua, thịt kho măng cùng một cái chân giò hun khói, canh đậu hũ.

Hiện tại, Sở Mộ đã có thể nắm giữ được lượng cơm của hai người, nên không có xuất hiện tình huống ăn không no bụng như lần đầu tiên.

Sở Mộ bưng bát cơm, cầm đũa gấp một khối măng, Chu Niệm ngồi đối diện anh, trên mặt mỉm cười, nhìn anh chăm chăm không chuyển mắt, khiến Sở Mộ đặc biệt ngưỡng mộ, liền bác hắn một câu “Ăn cơm đi, nhìn tôi làm cái gì, nếu không ăn thì đồ ăn sẽ lạnh.”

“Nga, được!” Chu Niệm bưng bát cơm ăn, cũng gấp một khối măng lên, lại ngẩng đầu đối Sở Mộ hỏi “Thầy, thầy cảm thấy hương vị thế nào?”

Sở Mộ gật gật đầu, lộ ra cái mỉm cười vừa lòng “Không tồi, so với tôi làm rất tốt, không nghĩ tới tài nấu ăn của cậu rất giỏi, cậu thường nấu cơm ở nhà sao?”

“Không có, đôi lúc mẹ em xuống bếp, em đứng cạnh làm mấy việc vặt, bất quá, nấu cơm là việc rất đơn giản, đứng xem cũng có thể học được.” Chu Niệm đáp trả.

Sở Mộ có chút giật mình, nói “Không nghĩ tới cậu có tài nấu ăn trời phú, tôi lại không như vậy, từ nhỏ đã ở nhà nấu cơm, chính là đến bây giờ trù nghệ vẫn như cũ.”

Chu Niệm nghe anh nói vậy liền nở nụ cười, kỳ thật nhìn ra được, kỹ thuật cắt thái, nấu ăn rất tốt, phỏng chừng là đã được thao luyện qua thời gian dài, mà tư thế nấu ăn cũng không sai, bất quá, hương vị món ăn không được, chẳng lẽ trên phương diện này, thực sự là do thiên phú như vừa nói.

“Thầy ở nhà nhất định là đứa con tốt, cha mẹ thầy có đứa con như thầy, nhất định là phi thường kiêu ngạo.”

Chu Niệm nói như vậy, trên mặt Sở Mộ cư nhiên hiện ra biểu tình âm đạm, ảm ảm bi thương, “Tôi mồ côi cha, cha tôi mất vì bệnh từ lúc tôi còn nhỏ, mẹ tôi mỗi ngày đi làm, tôi ở nhà tự mình nấu cơm, bằng không sẽ không có cơm ăn, đương nhiên, mẹ tôi rất vất vả, nấu cơm, làm việc nhà là việc tôi nên làm.”

Chu Niệm nghe Sở Mộ nói như vậy, nghĩ đến chính mình, tuy chỉ sống cùng mẹ, nhưng dù sao trong nhà giàu có, từ nhỏ đã có người hầu sai bảo, tuy rằng không thể thường xuyên gặp cha, nhưng là hẳn vẫn còn sống, vì thế, trong lòng liền đối Sở Mộ dâng lên một loại tình cảm thương tiếc, buông bát, lướt tay qua chiếc bàn nhỏ, cầm lấy bàn tay đang bưng bát cơm của Sở Mộ, hẳn muốn nói những lời an ủi “Thầy đừng khổ sở”, nhưng hẳn lại nói không ra khẩu(1), chỉ có thể đem tay Sở Mộ nắm chặt trong tay mình, nhìn nam nhân đang cúi đầu đầy ưu thương này, trong mắt tất cả đều là sự đau lòng cùng tình yêu.

Sở Mộ phản ứng lại, ngẩng đầu nhìn đến ánh mắt của Chu Niệm, trong lòng nổi lên dòng nhiệt lưu ề ề ẩm ướt ướt, anh rút nhanh tay mình ra, vì dầu cái xấu hổ vừa rồi, liền lớn tiếng nói “Ăn nhanh đi! Đồ ăn lạnh hết rồi.”

Chu Niệm ừ một tiếng, bưng bát cơm mình lên.

Cơm nước xong, thời điểm Chu Niệm thu dọn chén đĩa, Sở Mộ đem nồi cơm vô nhà bếp, thời điểm Chu Niệm rửa chén, anh ở một bên tiếp nhận chén đĩa rửa sạch bỏ vào bên trong quầy chén, thời điểm Chu Niệm rửa tay xong, Sở Mộ nói “Buổi chiều cậu có an bài cái gì không?”

Chu Niệm ngẩng đầu lên nhìn về phía Sở Mộ, nói “Thật không có an bài gì, chắc là trở về rồi đi đến thư viện xem sách một chút. Thầy có chuyện gì sao?”

Sở Mộ đi đến phòng khách “Gạo và mì đã ăn hết rồi, trứng cũng không còn bao nhiêu, tôi muốn đi siêu thị mua đồ, còn muốn mua chút đồ ăn, muốn mua nhiều một chút, phỏng chừng một mình tôi cầm không hết, nếu cậu rảnh, thì đi giúp tôi cầm một ít, cậu xem có được không?”

Thời điểm Sở Mộ nói những lời này phỏng chừng có chút xấu hổ, thanh âm càng ngày càng thấp, nhưng Chu Niệm nghe xong rất vui vẻ, lớn tiếng hồi đáp “Tốt! Em thường ở chỗ thầy ăn nhờ cơm, lại không có đóng sinh hoạt phí, đi giúp cầm đồ này nợ thì có là cái gì, thầy không cần khách khí như vậy, tùy tiện bảo em là được. Về sau còn có chuyện gì, cũng xin hãy nói với em.”

“Vậy đi đi!” Sở Mộ cười trả lời.

Thời điểm Sở Mộ đi lấy túi, Chu Niệm ở một bên nói “Đi bây giờ sao, thầy không ngủ trưa à?”

“Hôm nay không ngủ, đi mua đồ trước, lúc đi đường sẽ không ngủ gà ngủ gật.” Sở Mộ trả lời, mặt mày trong lúc đó tất cả đều là ý cười.

Chu Niệm nhìn bộ dáng anh vui đến như vậy, nghĩ thầm rằng, phỏng chừng là thầy thực nguyện ý cùng chính mình ở bên nhau, hai người ở bên nhau thực vui vẻ.

Chú giải

(1) Khẩu : miệng.

10. Quyển 1 - Chương 10

Ở trong siêu thị, đi qua khu đồ ăn vặt, Sở Mộ liền quay đầu lại xem Chu Niệm đang phụ đẩy xe, hỏi “Có phải cậu thích đồ ăn vặt không?”

Chu Niệm nhìn Sở Mộ cười nói “Thầy muốn mua cho em hả?” Sở Mộ nhìn thấy Chu Niệm tiểu hài tử này mở miệng cười, liền gật đầu nói “Phải a! Cảm tạ cậu hôm nay làm cu li cho tôi, muốn ăn cái gì thì cứ lấy đi!” “Thầy thật tốt, vậy em đây không khách khí!” Chu Niệm nói xong, liền đi đến cầm hai gói khoai chiên(1), còn cầm một bao trái cây cùng một hộp dừa chiên, lúc tay chạm đến trên mặt bịch cá mực sấy khô, xoay người liền nhìn thấy biểu tình rối rắm trên mặt Sở Mộ, Sở Mộ trừng mắt hướng Chu Niệm, cắn răng nói “Cậu đúng thật là không khách khí, cậu như vậy, có thể ăn súp của tôi luôn nhé!”

Chu Niệm nhìn biểu tình rồi rầm đáng yêu kia của Sở Mộ, liền nở nụ cười, đem cá mực sấy khô để lại chỗ cũ, trừng mắt nhìn, cầm một vật nọ quơ quơ trước mặt Sở Mộ, hỏi “Cái này có thể chứ?”

Sở Mộ trừng mắt nhìn hắn, đem hai bịch khoai phiến trên tay hắn để lại chỗ cũ, sau đó lấy một bịch khoai phiến khác để lại trong tay hắn, chỉ vào bịch khoai phiến cùng dĩa phiến trong tay hắn nói “Như vậy, hai dạng khác nhau.”

Chu Niệm giương miệng, có chút vô tội nói “Thầy thật nhỏ nhen.”

“Tiền lương của tôi không nhiều, nếu cậu xa xỉ như vậy, tôi chu cấp cho cậu không nổi.” Sở Mộ nhăn mặt, hừ mũi nói.

Chu Niệm cảm thấy Sở Mộ đáng yêu cực kỳ, thật muốn ôm anh gần anh, đem khoai phiến cùng dĩa phiến để vào trong xe đẩy, tiến đến bên người Sở Mộ nói “Thầy muốn nuôi em sao?”

Sở Mộ trừng mắt liếc hắn một cái không nói lời nào.

Chu Niệm biết người có da mặt mỏng như Sở Mộ nhất định sẽ không trả lời hắn, nên cũng không để ý, vẻ mặt vui sướng vừa lòng nói “Thầy không ăn đồ ăn vặt sao?”

“Tôi đã sớm qua tuổi ăn đồ ăn vặt rồi.” Sở Mộ than thở, phụ đẩy xe về phía trước.

Chu Niệm nhìn bóng dáng Sở Mộ, trong lòng nghĩ, chẳng lẽ ăn đồ ăn vặt còn phải hạn chế tuổi tác lớn sao.

Đến khu hàng hóa lại đi mua bột giặt, xà phòng, lúc Sở Mộ mua đồ đều so sánh giá cả rất lâu, sau đó lại chọn vật nào tốt hơn mới mua.

Chu Niệm chưa từng chịu áp lực kinh tế, cho dù mua một chiếc xe thể thao, mẹ hắn cũng không nói hai lời, hắn thích cái nào, liền tài trợ chi phí cho hắn.

Nhìn vẻ mặt Sở Mộ chuyên chú đến như vậy, so sánh giá cả món đồ, hắn cảm thấy được thực mới lạ, sau đó cảm thấy được phi thường hạnh phúc, cho rằng Sở Mộ như vậy, rất đáng yêu, về sau hắn nhất định phải mang đến cuộc sống hạnh phúc cho anh.

Mặt trên cái giá ở phía sau có để một lượng lớn áo mưa(2), thậm chí Chu Niệm còn quét mắt nhìn thấy trên mặt trực tiếp ghi thích hợp cho nam nhân dùng trong lúc đó, chính là vừa vặn Sở Mộ gọi hắn, hắn đỏ mặt, cảm thấy tim đập thật nhanh, chuyển mắt tới hướng khác, rất nhanh đi qua.

Sở Mộ oán trách, oán giận nói “Cậu làm cái gì ở đó vậy, bây giờ phải đi mua gạo.”

Nhiệt trên hai má Chu Niệm càng tăng cao không giảm xuống, nhìn đến gương mặt trắng nõn của Sở Mộ, ngón tay thon dài, nắm trên cán xe đẩy, liền cảm thấy tim đập càng thêm nhanh, trên mặt như bị thiêu đốt, nóng đến mức hắn phải lấy tay mở một viên cúc áo, trong đầu vẫn hiện lên gói áo mưa dùng cho nam nhân trong lúc đó, hắn cảm thấy chính mình đang nổi điên.

“Cậu làm sao vậy? Sao mặt lại đỏ thành như vậy?” Sở Mộ nhìn Chu Niệm, lo lắng hỏi han.

“Không có gì, hình như hệ thống điều hòa không đủ, có chút nóng.” Chu Niệm cắn bản không dám nhìn Sở Mộ, đem ánh mắt chuyển tới một bên, nói quanh co.

“Nếu không cậu cởi áo khoác đi.” Sở Mộ quan tâm nói.

“Không cần, thầy, chúng ta nhanh đi mua gạo đi!” Chu Niệm thầm muốn chuyển đề tài, muốn cho tâm của mình nhanh lạnh đi.

Thời điểm mua gạo, Sở Mộ lại lưỡng lự giữa gạo Hương cùng gạo Trân Châu, cuối cùng, vẫn quyết định chọn loại gạo Trân Châu tốt hơn.

Lại đi mua vài thứ khác, còn mua nước tương, dầu ăn, cùng muối, sau đó lại đi mua đậu tây, lúc đi đến khu chuyên bán trứng gà, Sở Mộ chuyên tâm lựa trứng, Chu Niệm đứng ở một bên, vừa đẩy xe vừa nhìn anh.

Khớp xương ngón tay Sở Mộ thon dài, làn da rất trắng, dưới ánh đèn siêu thị giống như trở nên trong suốt, cầm quả trứng tựa như đang cầm món đồ đẹp nhất quý giá nhất, tuyệt đẹp như vậy, Chu Niệm cảm thấy nhìn anh như thế này, tâm của hắn xem như mất rồi, hắn nghĩ, hắn thật sự yêu người này, càng ở chung

với anh nhiều, hẳn lại càng yêu, loại tình cảm này đọng đầy lồng ngực hẳn, cho hẳn cảm thụ được loại hạnh phúc chưa bao giờ có qua, hẳn nghĩ, nhân sinh của hẳn bắt đầu chưa được bao lâu thì đã có thể gặp gỡ người mình muốn sống chung cả đời, đó là một chuyện may mắn, hạnh phúc đến cỡ nào. Hẳn muốn cảm tạ cha mẹ đã mang hẳn đến thế giới này, bởi vì đến được thế giới này, hẳn mới có thể cảm nhận được cảm giác hạnh phúc, mới có thể có được sự ấm áp của tình yêu, đọng đầy trong lồng ngực.

Hẳn nghĩ, có lẽ khi hẳn đến ngôi trường này, chính là để có thể gặp được Sở Mộ, đây là Trời cao chiếu cố cho hẳn.

Lúc này, hẳn nguyện ý cảm tạ hết thảy các vị thần linh, cảm tạ ông Trời, vì bọn họ đã yêu thương hẳn nhiều như vậy.

Sở Mộ cân nhắc xong, cầm trứng đi đến bên Chu Niệm, đem trứng cẩn thận để vào trong xe đẩy, sau đó chuyển mắt, đi vào bên trong khu thịt tươi sống, Chu Niệm đi theo anh, thời điểm mọi người chen lấn nhau, liền giang tay che chở cho anh, Sở Mộ cảm giác được sự bảo hộ của hẳn, anh rất thận trọng, nên không dám quay đầu lại nhìn hẳn, cũng không dám cho hẳn xem hai gò má ửng hồng, ánh mắt ướm át của mình.

Lại mua thịt heo cùng móng heo, còn mua đồ ăn, Sở Mộ suy nghĩ trong chốc lát, còn mua một con gà, lúc tính tiền, Sở Mộ cao hứng nói với Chu Niệm “Tối nay có thể làm món khoai tây om thịt gà ăn!”

Chu Niệm cười đáp “Được!”

Sở Mộ lưu lại tính tiền, Chu Niệm đẩy xe ra ngoài trước chờ anh, hàng hóa rất nhiều, phân thành năm gói to mới đựng hết.

Sở Mộ cảm thán nói “Mua thiệt nhiều đồ, nếu cậu không đi, tôi biết cầm như thế nào mới nổi.”

Chu Niệm nhìn Sở Mộ nói “Sau này đi mua đồ, xin thầy cứ kêu em, hoặc là để em đi mua cũng được.”

Sở Mộ cúi đầu cười, không có trả lời.

Chu Niệm đem hết những gói đồ nặng cầm trong tay mình, chỉ để lại cho Sở Mộ gói đựng đồ ăn vặt và trứng, Sở Mộ nhú mày oán giận nói “Cậu cầm nhiều như vậy, đưa lại cho tôi một cái đi, bằng không tôi cảm thấy cậu đang khi dễ tôi đó!”

Chu Niệm đành phải cười đưa lại cho anh một túi nhỏ đựng đồ ăn.

Thời điểm đi qua đường, Chu Niệm đi ở bên có xe, cẩn thận che chở cho Sở Mộ, Sở Mộ có chút giật mình, nam sinh này cư nhiên lại cẩn thận, biết chăm sóc người đến như vậy, cảm giác ê ẩm trường trường trong lồng ngực lại càng đậm, làm cho anh không biết nên làm như thế nào cho phải, vì thế suốt đường đi chỉ buồn buồn không nói lời nào, đối với biểu hiện theo đuổi cùng thái độ che chở của Chu Niệm, anh có chút không biết phải làm sao.

Sau khi trở về, Sở Mộ bắt đầu sắp xếp đồ vật, Chu Niệm muốn giúp lại bị anh đuổi đi, vì thế Chu Niệm an vị trên sofa đọc sách, đọc một chút lại bắt đầu xem TV, Sở Mộ đem những đồ ăn vặt đưa cho Chu Niệm mang về ký túc xá, lại bị hẳn cầm hết sạch, hẳn đưa miếng dưa phiến cho anh ăn, Sở Mộ phe phẩy đầu ý không cần, Chu Niệm cười nhìn anh, cuối cùng cũng không ép anh nữa.

Cơm chiều Sở Mộ làm món khai tây om thịt gà, không thể không thừa nhận lời anh nói, món ăn này làm được không tồi, nhìn thấy bộ dáng vui vẻ tự tin của Sở Mộ, Chu Niệm nghĩ, phỏng chừng món ăn này là sở trường của anh, nên muốn hảo hảo biểu hiện, chiêu đãi người khác.

Dùng cơm xong, Chu Niệm đi trở về, nghênh đón ánh mắt sợ hãi, cái thở dài của Hoàng Thao “Trưa đến giờ cậu đều ở chỗ thầy đó hả?”

Trên mặt Chu Niệm đều là ý cười hạnh phúc, không chút nào che dấu nói “Buổi chiều thủng thỉnh đi siêu thị, cơm chiều ăn ở chỗ thầy luôn.”

Hoàng Thao giương miệng thở dài “Người đi a!” Nói xong lại che mặt làm như mất hết ý chí “Phòng ngủ của chúng ta bây giờ chỉ còn tớ cô đơn một người! Ai! Ai

~”

Chu Niệm quay đầu nhìn hấn, trong mắt nghi vấn.

“Tào Vũ Kiệt tiểu tử kia được một nữ sinh người nước ngoài tỏ tình, hấn đáp ứng rồi, hôm nay hai người bọn họ cùng nhau đi ăn cơm, phỏng chừng buổi tối họ lại cùng nhau đi đến phòng tự học.”

Chu Niệm ngồi ở trên ghế sửa sang lại bàn học một chút, tuy rằng chính mình cùng Sở Mộ vẫn chưa xác định rõ, nhưng là, so với Hoàng Thao vẫn tốt hơn, hôm nay tâm tình hấn sung sướng, liền quay đầu lại an ủi Hoàng Thao một câu “Cậu người không tồi, sẽ sớm gặp thôi.”

Hoàng Thao cười tỏ vẻ cảm tạ, lúc sau lại làm ra vẻ một phen “Hy vọng nàng ở tại tương lai không xa, nữ thần của anh! Em nhất định phải chờ anh!”

Trước đây nếu Chu Niệm nghe được những lời thoải buồn nôn như vậy nhất định sẽ chụp lấy vài món đồ ném cho Hoàng Thao, bất quá, hôm nay hấn không hề nhắc tay, ai bảo hôm nay hấn và anh có bước tiến triển lớn như vậy chứ, bây giờ nhớ đến trái tim còn loạn kêu bang bang nữa.

Chú giải

(1) Phiến mảnh, những vật mỏng được gọi là mảnh

(2) Áo mưa : BCS

11. Quyển 1 - Chương 11

Sau khi trở về Chu Niệm vẫn nghĩ đến Sở Mộ, buổi tối đi ngủ đều mang theo ý cười, trở mình trên giường, đối Hoàng Thao ở bên kia, hỏi “Hoàng Thao, ngày mai cậu có....an bài cái gì không?”

“Một người cô đơn, thì dù có an bài cũng là đi đến lớp tự học sau đó trở về tự ôn tập, cậu có chuyện gì sao?” Hoàng Thao rầu rĩ ở trong chăn, đáp.

“Tớ muốn đi mua một thứ, muốn tìm người tham khảo.” Chu Niệm trả lời.

Hoàng Thao hắc hắc cười hai tiếng trong chăn, phỏng chừng đã đoán được Chu Niệm là muốn mua tặng Sở Mộ, bất quá, hấn không có nói gì, cười xong liền đáp “Đi!”

Lâm Dật ở bên ngoài gọi điện thoại chưa đi vào, Tào Vũ Kiệt nằm trên giường nhắn tin, tiếng ấn phím ba ba truyền đến, ai, kẻ có bạn gái quả nhiên không giống.

Chu Niệm trở mình trên giường hai cái, hấn muốn nghe giọng nói của anh, nhưng là, nếu bây giờ hấn gọi điện đến, thì chắc anh đã ngủ rồi.

Tuy nghĩ như vậy, nhưng Chu Niệm vẫn xoay người xuống giường cầm lấy di động trên mặt bàn, lại trở người đi đến trên giường, tìm số điện thoại của anh, nhìn một lần rồi lại một lần, hấn đã sớm đem dây số này nhớ kĩ, nhưng mỗi lần nhìn đến trong lòng vẫn đọc thầm, như vậy sẽ làm cho hấn cảm thấy thân thiết, hơn nữa cũng rất hạnh phúc.

Không vượt qua được sự hấp dẫn, liền gửi cho bên kia một tin nhắn “Thầy đã ngủ chưa?”

Chu Niệm đem điện thoại cầm trong tay đặt trước ngực, trong lòng sốt ruột không biết thầy có ngủ chưa, chờ đợi tin trả lời của bên kia.

Một lát sau, truyền đến rung động.

“Vẫn chưa, tôi đang ngâm chân.”

Chu Niệm đọc thấy, liền phốc một tiếng cười đi ra, xoay người ghé vào trên giường, trả lời “Vậy thầy phải hảo hảo ngâm chân! Chân rất quan trọng!”

“Đúng vậy. Mỗi đêm ở trong phòng cậu cũng ngâm chân đi, đừng vì lười mà không làm.”

Chu Niệm nhú mi một chút, sau đó nằm xuống gối nở nụ cười “Em làm sao lại như vậy, em sẽ ngâm thật tốt thật sạch sẽ, thầy cứ yên tâm.”

“Cái này tốt! Lúc tôi học đại học, trong phòng ngủ có vài người không chịu rửa chân, mỗi lần đều thối đến khó chịu, nhưng lại khó mà nói bọn họ.”

Nhìn thấy điều này, Chu Niệm thật không nghĩ tới, bình thường anh luôn trầm mặc lúc nhận tin lại nói nhiều như vậy, nhưng như thế này rất dễ thương, hẳn vừa nằm vừa cười, vừa một bên đánh chữ “May là thầy đã được giải thoát rồi, lúc thầy học đại học, một phòng ngủ nhiều người ở lắm sao?”

“Phải đó! Khi đó, tám người ngủ trong một phòng. Trong số người ở chung phòng lúc đó, có một người đã kết hôn có con, năm ngoài học lớp, tất cả mọi người đều mang theo vợ con, chỉ trừ một mình tôi thôi.”

Chu Niệm dùng chính là loại điện thoại cảm ứng màn hình rộng, mỗi câu Sở Mộ gửi tới toàn bộ đều hiện lên trên màn hình, hẳn nhìn chằm chằm ngắm người, hẳn không rõ anh nói như vậy, rốt cuộc là muốn biểu đạt anh cũng muốn kết hôn sinh con, hay là muốn ám chỉ hẳn, anh muốn kết bạn, chính mình có thể lớn mật bày tỏ.

Chu Niệm suy đoán bên này, bên kia Sở Mộ lại không yên, anh muốn đem cái tin nhắn kia hủy đi, hoặc tốt nhất là tổng đài có vấn đề, tin nhắn vừa rồi không gửi đi được.

Chu Niệm trần trọc trên giường trong chốc lát, nghĩ nghĩ, trả lời “Thầy hy vọng có người làm bạn sao? Có thể nghĩ đến em được không?”

Chu Niệm nằm ở giữa giường, trong lòng không yên, im lặng nhìn di động, chờ a chờ, chờ a chờ, lẩn qua lộn lại trên giường, đến khi Lâm Dật đi vào phòng ngủ, đến khi Hoàng Thao oán giận hướng hẳn nói “Niệm Niệm, cậu đừng ở trên giường nhích tới nhích lui nữa.” Đến khi nghe được tiếng ngáy của Tào Vũ Kiệt, đến khi đêm dài nhân tĩnh, nơi nơi đều một mảnh im lặng, di động vẫn như cũ không có rung động.

Thầy không có trả lời hẳn.

Chu Niệm lẳng lặng nhìn trần nhà, không ngủ.

Bàn tay ở ngực, nơi đó có chút ần ần đau đớn.

Suy nghĩ rất nhiều, chính là hẳn có thể xác định, hẳn cũng không thể dễ dàng buông tay.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hoàng Thao dùng giọng sư tử hồng(1), dùng sức mạnh đất rung núi chuyển, Chu Niệm vẫn như cũ nằm trên giường triển miên không dậy nổi.

Cuối cùng hẳn đành phải dùng đến đòn sát thủ “Không phải cậu muốn mua quà tặng cho thầy Sở hả, nếu không đứng lên thì chỉ còn cái rắm để mua nha!”

Chu Niệm lúc này mới thanh tỉnh một ít, từ trên giường đứng lên.

Thời điểm mẹ Chu Niệm đến, dẫn Chu Niệm đi mua vài món đồ ở nơi này, còn những thời gian khác, Chu Niệm cũng không có đi dạo phố, giống như đại đa số nam nhân khác, hẳn không có hảo cảm với việc đi dạo phố.

Chu Niệm mang Hoàng Thao đến thẳng chỗ mua sắm hẳn muốn đến, là nơi mà Hoàng Thao vừa nghe được sẽ nói một câu “Lão tử u mê mới đi vào đây đấy tiền”

Bị Chu Niệm dẫn theo, hẳn hẳn nhớ một chút mới đi vào, Chu Niệm đi xem khăn quàng cổ, bao tay, mua ba bộ của ba loại nhãn hiệu khác nhau, sau đó nhìn đến một cái nón rất mềm mại nhu thuận, nghĩ Sở Mộ đội nhất định đặc biệt đáng yêu, cũng liền mua, sau đó lại nhìn đến một cái áo khoác, hẳn cảm thấy Sở Mộ mặc rất hợp, giấu lại thân thể của Sở Mộ, lại nhìn người nhân viên bán hàng, thỉnh đối phương mặc thử một chút, Chu Niệm chớp mắt quan sát trong chốc lát, sau đó, yêu cầu mỗi món đồ lớn nhỏ đều phải lấy cái mới.

Thời điểm mua bao tay, khăn quàng cổ, Hoàng Thao ở một nơi chớp mắt, thời điểm mua mũ, Hoàng Thao ở một nơi cắn răng, thời điểm mua áo khoác, Hoàng Thao ở một nơi niết(2) nắm tay...

Ra khỏi khu mua sắm, Hoàng Thao liền lắc đầu nhìn chăm chăm Chu Niệm “Mẹ kiếp, cậu như thế nào xa xỉ như vậy, mua nhiều như vậy, thầy Sở sẽ không chịu nhận đâu!”

Chu Niệm nghe Hoàng Thao nói, mới nhớ tới vấn đề này, nhìn gói to trong tay, có chút sững sờ, sau hần lại cười nói “Không có gì, mỗi lần tặng một món, như thế tất cả sẽ đều đưa đến nơi của thầy!”

Hoàng Thao lắc đầu, cảm thấy được, đàn ông khi bị tình yêu làm cho đầu óc choáng váng chính là như thế này đây! Ngốc hề hề như không có chỉ số thông minh.

Sờ sờ miệng túi tiền của mình, nghĩ đến về sau mình có bạn gái, có phải cũng sẽ giống như Chu Niệm, không xem giá cả, tiêu tiền không chút lưu tình, nhìn thấy cái gì hợp với đối phương liền mua, khi đó, chẳng phải mỗi ngày hần chỉ có thể ăn không khí sao, a, lúc này hần hy vọng, người ấy của chính mình sẽ là một nữ tử mộc mạc, không ái mộ hư vinh, cái gì đều đẹp hông đẹp đều gặp quỷ đi thôi!

Chu Niệm muốn cảm tạ Hoàng Thao, liền mời Hoàng Thao đi ăn cơm chiều

Vì cái gì là cơm chiều mà không phải là cơm trưa chứ, bởi vì Chu Niệm gần mười hai giờ mới được Hoàng Thao cứu tỉnh lại, đi dạo đồ vật này kia một vòng cũng đã hơn bốn giờ, coi như vừa lúc ăn cơm chiều.

Ở Tất Thắng Khách ăn phi tất(3), ăn xong rồi đi xe quay về trường, khi tới trường cũng đã hơn năm giờ gần sáu giờ, sau đó quay về ký túc xá.

Chu Niệm nhìn đồ mình mua cho Sở Mộ, cầm bộ khăn quàng cổ cùng một đôi bao tay ra trước, cắt đi nhãn hiệu, may là xem rất xinh đẹp, trên mặt hai món đồ khác biệt này cũng không có điểm gì tỏ vẻ đắt đỏ, thoạt nhìn chỉ là một cái khăn quàng cổ cùng một đôi bao tay bình thường.

Chu Niệm vừa lòng cầm chúng trên tay, ở trong phòng lưỡng lự một trận, dưới sự thúc giục của Hoàng Thao, hần mới sửa soạn bản thân lại một chút mới đi đến ký túc xá của Sở Mộ.

Lúc này đã gần tám giờ, Chu Niệm ở dưới lầu ký túc xá Sở Mộ, bất an không yên, lưỡng lự một trận, nghĩ tới nghĩ lui, cố lấy hết dũng khí huyễn bị lên lầu, đi đến hành lang mới phát hiện cửa sắt ở hành lang đã bị khóa, thật sự là một chuyện không hay chút nào.

Dũng khí rất vất vả mới tụ tập được đã bị chiếc cửa sắt đánh tan, lại ở bên ngoài bồi hồi một trận, đèn trong phòng ngủ của Sở Mộ vẫn mở, phỏng chừng Sở Mộ đang nằm trên vông hoặc là đọc sách, soạn giáo án.

Ánh đèn từ phía sau cánh cửa sổ kia tràn ra ngoài, Chu Niệm cảm thấy được ấm áp cũng hiểu được thế lương.

Chú giải

(1) Hống : rống, kêu to.

(2) Niết : nắm chặt.

(3) Ở Tất Thắng Khách ăn phi tất : ăn pizza ở tiệm pizza.

12. Quyển 1 - Chương 12

Sở Mộ nhìn cửa sổ trong chốc lát, ngọn đèn tỏa ra từ trong căn phòng tựa như ngọn đèn trong câu “Đời người như ánh đèn pha” mà Chu Niệm nói lúc đọc sách ở đây, khiến anh chỉ có thể nhìn vào nơi đó, hơn nữa còn muốn bảo hộ nơi đó. Lại đứng thêm một lúc, Chu Niệm lạnh đến không chịu được nữa, dậm chân nhẩy, mới đi đến phía dưới cửa sổ của Sở Mộ hô “Thầy, thầy Sở...”

Rất nhanh, cửa sổ được đẩy ra, Sở Mộ đứng ở nơi đó dò tìm, trong màn đêm, nhìn thấy Chu Niệm đứng trước gốc mai dưới lầu, anh nhìn hẩn, đèn đường rất tối, Sở Mộ không thấy rõ biểu tình của Chu Niệm, lại nhớ đến tin nhắn hôm qua Chu Niệm gửi cho anh, anh có chút do dự, những vẫn nói “Có chuyện gì không?”

“Thầy có thể xuống dưới mở cửa được không, em có một món đồ muốn đưa cho thầy.” Chu Niệm nói.

“Cái gì vậy, hay là thôi đi! Bây giờ lạnh như thế, cậu mau trở về, đừng đứng trong chỗ này nữa.” Sở Mộ nhú mày, nói.

“Thầy không xuống mở cửa em sẽ không đi. Em đã đứng ở đây hơn nửa giờ, cũng sắp đông cứng rồi, thầy, thầy mở cửa đi!”

Chu Niệm nói hẩn đã đứng hơn nửa giờ, Sở Mộ nghe vào trong tai, giọng nói của Chu Niệm vì mang theo lạnh giá mà sinh ra run rẩy, trong lòng anh không dễ chịu chút nào, nhìn thấy Chu Niệm rét lạnh, cảm giác ấy cũng dường như chuyển tới trên người anh, làm thân thể anh cảm giác có chút cương lãnh, nó cho anh biết, anh phải đi xuống dưới.

Sở Mộ không có cách nào, đành phải nói “Cậu chờ chút, tôi đi xuống đây.”

Chu Niệm nói lỏng tinh thần, vừa thấy cửa sổ phòng ngủ được đóng lại, hẩn liền chạy đến cửa hành lang.

Tuy hẩn mặc ít, nhưng là y phục giữ ấm tốt, cổ buộc khăn quàng, tay đặt trong túi áo, nên cũng không có lạnh nhiều, nhưng Sở Mộ vừa nghe hẩn nói như vậy đã đáp ứng yêu cầu của hẩn, khiến hẩn cảm động vô cùng, xem ra thầy rất là quan tâm đến hẩn.

Sở Mộ rất nhanh đã đi xuống lầu, thậm chí trên người vẫn còn mặc bộ quần áo lúc ở trong phòng khi nãy, cũng không khoác thêm áo khoác, phỏng chừng là sợ Chu Niệm phải đợi lâu sẽ bị lạnh thêm nữa, anh vội vội vàng vàng đi xuống mà không kịp chuẩn bị.

Cửa sắt mở ra, Chu Niệm đi vào trong, bên trong hành lang rất tối, giọng nói của Sở Mộ tuy nhỏ nhưng lại bị nơi này phóng to ra, “Đồ gì vậy, không nên ở ngoài đây chờ hơn nửa tiếng đồng hồ chứ, không nên đem người lạnh thành như vậy!”

Sở Mộ không có ý cho Chu Niệm lên lầu, Chu Niệm biết nguyên nhân nhất định là do tin nhắn tối hôm qua, hẩn cũng không có ý ép buộc, hẩn không hy vọng thầy nghĩ hẩn là một tên cướp viện!”

Đem cái túi đựng đôi bao tay cùng cái khăn quàng cổ đến trước mặt Sở Mộ “Thầy, hôm nay em đi mua đôi bao tay và khăn quàng cổ, hy vọng là thầy sẽ thích.”

Sở Mộ cả kinh há to miệng, không có ý lấy, lúng túng nói “Hôm nay cậu đi mua?”

“Không phải hôm qua thầy nói sẽ nhận sao? Lẽ nào muốn hối hận.” Chu Niệm nhìn anh nói.

“Hôm qua tôi không có...” Sở Mộ tiếp tục lúng túng.

“Khi đó thầy đã ngầm đồng ý rồi mà, thầy nhìn xem, cỡ này em không thể dùng, nếu thầy không nhận thì cũng chỉ có thể đặt ở một nơi mà dính tro bụi thôi.” Chu Niệm từ trong túi đem đôi bao tay ra, đi lên nắm lấy tay Sở Mộ, bàn tay Chu Niệm vốn đặt ở trong túi, lúc này rất ấm, phỏng chừng Sở Mộ liên tục viết bài, nên ngón tay đã muốn lạnh cứng, xúc cảm lạnh giá ấy truyền đến từng ngón tay ấm áp đang cầm lấy tay Sở Mộ khiến hẩn nhú mày, một mặt đem tay Sở Mộ nắm chặt trong tay mình, một mặt hơi trách cứ nói “Thầy cũng không biết yêu quý bản thân gì cả, tay đều lạnh cứng hết rồi, còn nói em lạnh hự, thầy mới là lạnh hự đó! Cũng không mặc thêm áo khoác vào nữa.”

Sở Mộ không biết nói cái gì mới tốt, lúc Chu Niệm cẩn thận mang đôi bao tay vào tay anh, từng trận ấm áp từ trong nó như dòng suối mềm mại chảy vào toàn bộ thân thể anh, anh cảm thấy hốc mắt mình nóng lên, mũi cay cay, đã bao lâu rồi anh không có cảm thụ qua loại ấm áp này, từ nhỏ anh đã phải tự lập, mẹ luôn cho rằng anh rất nghe lời, cho nên không cần quá mức yêu thương cùng chăm sóc, thầy cho rằng anh rất có tài năng, nên chuyện gì cũng có thể làm tốt, bạn học cho rằng anh là một người trầm tĩnh hòa nhã, luôn luôn xin sự giúp đỡ của anh, nhưng là, có ai đến hảo hảo che chở anh một chút, hảo hảo quan tâm anh một chút, anh cũng muốn có người săn sóc mình, cũng muốn có người đối xử tốt với mình, lúc bị ốm, một mình anh nằm trên chiếc giường lạnh, anh ước ao có một người đến bưng trà đưa nước cho mình, anh luôn luôn sợ những ngày lẳng lặng một mình, anh ước ao có một người có thể đi vào trong cuộc sống của mình,

có thể quan tâm anh, có thể bảo vệ anh, cho nên, khi Chu Niệm tiến vào cuộc sống của anh, anh có bao nhiêu cảm động, đó là lần đầu tiên anh cảm nhận được sự ấm áp của cuộc sống, hạnh phúc của đời người...

Ở khi Chu Niệm không tự chủ được ôm anh vào lòng, Sở Mộ không có phản kháng, anh lẳng lặng tựa lên vai Chu Niệm, nam hài tử này vẫn chưa hoàn toàn lớn lớn lên, vai còn chưa đủ dày rộng, nhưng mà, hẳn là một người đáng giá để dựa vào nhất.

Tay Chu Niệm ôm thân thể Sở Mộ có chút run rẩy, hẳn sợ thầy sẽ đẩy hẳn ra, nhưng là, thầy không có, điều này khiến lòng hẳn kích động, tiếng trái tim đập bang bang tựa như nổi trống.

Có thể đem người này ôm vào trong ngực, cảm giác thật tốt, làm cho hẳn nghĩ tất cả niềm hạnh phúc trên thế giới này đều hội tụ lại nơi này, làm cho hẳn xúc động không thôi.

Hắn không nỡ buông người này ra, bèn vẫn ôm lấy anh như vậy.

Mà dần dần, hẳn cảm nhận được trên vai ẩm ướt, sau đó, còn nghe được tiếng nghẹn ngào rất nhỏ.

Hắn kinh ngạc nâng đầu Sở Mộ lên, nhìn thấy thầy của hẳn lệ rơi đầy mặt, hẳn co chút hoảng hốt, nhanh lấy tay lau đi “Thầy, làm sao vậy, thầy đừng khóc, nếu thầy ghét em như vậy, thầy cứ nói là được, thầy đừng khóc mà...”

Sở Mộ đọng đưa đầu, nước nỡ nói “Không, không phải, tôi chỉ là vui vẻ...”

Trên gương mặt đầy nước mắt của Sở Mộ vẽ lên một nụ cười, Chu Niệm dường như không tin vào hai mắt mình, chớp mắt vài cái, thầy nói khóc là vì vui vẻ, như vậy, mình tặng quà cho thầy, mình ôm thầy, là làm thầy vui vẻ sao?

Ở trong bóng tối, Chu Niệm nhìn đến đôi mắt ánh lên lệ quang của Sở Mộ, đó là một loại cảm dỗ mà hẳn vô pháp khống chế, hẳn đi đến gần, nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt vì vội mà chưa kịp đeo kính vào, gương mặt Sở Mộ thoáng đỏ lên, hoảng hốt, ngay tức khắc nhắm hai mắt lại.

Nụ hôn rơi trên mi mắt Sở Mộ, mí mắt anh rung động, thân thể cũng có chút run rẩy

Tay trái Chu Niệm nhấc túi lên, tay phải giúp Sở Mộ đeo cái bao tay vừa lấy ra, tim đập nhanh dị thường, gương mặt đỏ như nhau.

Nhìn hai mắt Sở Mộ nhắm lại, khuôn mặt đỏ bừng, đôi môi bóng loáng mọng nước, giống như một loại tư thế đón hôn, Chu Niệm đè nén không được những khát vọng điên cuồng đang chiếm lấy toàn bộ đầu óc, khom người hôn lên đôi môi của Sở Mộ, mi mắt Sở Mộ run rẩy một chút, từng bước lui về phía sau, Chu Niệm vừa nương theo từng bước của anh tiến lên, vừa tiếp tục hôn lên đôi môi kia.

Sở Mộ lui đến bờ tường thì không có cách nào lui nữa, anh chỉ có thể dựa vào tường, bàn tay bị Chu Niệm nắm có chút đau, anh không dám mở mắt, chỉ có thể liều chết mà đem mắt nhắm chặt.

Trên gương mặt nhạy cảm, anh cảm nhận được hơi thở nóng rực của Chu Niệm, anh biết mặt Chu Niệm đang ở gần mặt anh, tim anh đập kịch liệt, không biết có nên đẩy đưa nhỏ luôn ôn nhu che chở anh này ra không, trong lòng anh muốn cự tuyệt, thế nhưng, anh vẫn không có cử động.

Bàn tay đang cầm túi của Chu Niệm ôm lấy eo của Sở Mộ, tay phải buông tay của Sở Mộ ra, nửa nâng gương mặt của Sở Mộ lên, trong động tác co rúm của Sở Mộ, hẳn trầm giọng, nhẹ nhàng nói “Thầy, em thích thầy, rất thích, rất thích.”

Mi mắt Sở Mộ càng thêm rung động, nhưng không có trả lời.

Nhưng là, anh như vậy là đang ngầm thừa nhận!

Chu Niệm nhẹ nhàng ở trên môi Sở Mộ, sau đó khẽ liếm, vươn đầu lưỡi phác họa cánh môi của anh, vẫn là dịu dàng như vậy, giống như những viên kẹo ngọt mà lúc nhỏ bố mang đến cho hẳn ăn, không nỡ dùng một điểm khí lực, chỉ điểm đậm mà thưởng thức.

Sở Mộ hô hấp khản trương, sau đó lại bị ngộp làm cho khó chịu mà mở miệng, Chu Niệm vươn đầu lưỡi đi vào thăm dò, Sở Mộ hoảng sợ, miệng càng mở lớn hơn nữa, sự tiến công của Chu Niệm càng thêm thuận lợi,

hắn không chút do dự đi vào tìm tòi, đảo qua hàm răng trên, lại cuốn lấy đầu lưỡi đang thử thăm dò đụng chạm của anh, Sở Mộ có chút kinh ngạc, lập tức lui về sau.

Đôi tay Chu Niệm nâng hai má của Sở Mộ, không muốn thả ra, mà muốn vĩnh viễn hôn nhau như thế này, hắn căn bản không muốn buông Sở Mộ ra, nhìn gương mặt Sở Mộ đỏ bừng, thực sự là hô hấp không được nữa, mới rời khỏi, đôi mắt Sở Mộ vẫn như cũ không mở, chỉ thở dốc, Chu Niệm nhìn hai cánh môi của Sở Mộ bị hôn đến đỏ au ướt át, bóng loáng ánh nước, cảm thấy cả người đều bốc lên nhiệt khí, hơn nữa chỗ kia cũng đã cương lên, hắn không dám để Sở Mộ phát hiện sự biến hóa này, thế nhưng, hắn muốn gần gũi người này, thậm chí còn muốn bản thân cùng người này dung hợp cùng nhau, hắn lại tiến lên nhẹ chạm vào môi Sở Mộ, miệng thì thào “Thầy, em thích thầy, em yêu thầy, em yêu thầy, còn thầy?”

Sở Mộ không trả lời, Chu Niệm không ngừng hôn anh, khiến anh có chút hoảng loạn, chính anh cũng không nghĩ đến bản thân lại không tự giác phát sinh rên rỉ, đó là loại thanh âm mà khi Chu Niệm nghe vào trong tai làm lòng hắn say mê, khi Sở Mộ ý thức được bản thân, anh rất ngượng ngùng.

Ngay lúc Chu Niệm ở trên môi anh không ngừng liếm hôn, ngay lúc anh không chịu nổi nữa muốn đẩy người này ra, thì bên ngoài truyền đến tiếng ho khan của một người, Sở Mộ sợ hãi, Chu Niệm cũng bị dọa, hắn phản xạ có điều kiện đem Sở Mộ gắt gao kéo vào lòng, dùng đôi tay ôm chặt anh.

“Thanh niên bây giờ a, cũng phải chú ý một chút!”

Sở Mộ biết giọng nói này là của vị lão giáo thụ đã về hưu hiện đang ở trên lầu ba, anh gắt gao ở trong lòng Chu Niệm, không dám đối mặt với bên ngoài.

Tiếng bước chân đi lên lầu dần biến mất.

Lúc này Chu Niệm mới buông Sở Mộ ra, hốc mắt Sở Mộ đều đỏ, anh lập tức chạy lên lầu ký túc xá.

Chu Niệm ngay tức khắc chạy theo, lúc Sở Mộ muốn đóng cửa liền kiên quyết chặn giữ cánh cửa, mạnh mẽ đẩy ra, chen đi vào.

13. Quyển 1 - Chương 13

Sở Mộ thấy Chu Niệm vào được, bèn cất bước chạy vào trong phòng ngủ, Chu Niệm phát hiện ra ý đồ của anh, đoán rằng khi anh vào phòng ngủ nhất định sẽ đóng cửa không gặp hắn, vì vậy, sau khi đóng cửa lớn liền nhanh chóng xông lên kéo anh lại. Sở Mộ đi rất nhanh, nên khi bị Chu Niệm kéo lại, lực dùng bị phản tác dụng, thoáng một cái cuộn vào trong lòng Chu Niệm. Chu Niệm sợ anh đi vào phòng sẽ đóng cửa lại làm rùa rút đầu, nên gắt gao ôm anh không cho anh phản kháng.

“Buông ra!” Trong giọng nói của Sở Mộ mang theo tiếng khóc, hướng Chu Niệm quát.

“Không, em không buông thầy ra đâu, thầy đừng nói ép như vậy.” Chu Niệm càng ôm chặt Sở Mộ hơn, đến nỗi lưng và xương bả vai của Sở Mộ đều bị ghì phát đau.

Kỳ thật, nếu Sở Mộ thực sự phản kháng, cũng không phải không động đậy được, có lẽ, kỳ thực trong lòng anh cũng không muốn phản kháng!

Sở Mộ cũng không cự tuyệt, dựa ở trên vai Chu Niệm, thanh âm vừa ủy khuất lại vừa sốt ruột, “Bị thầy Lý thấy rồi, sau này tôi làm sao sống được ở chỗ này nữa!”

Chu Niệm nghe Sở Mộ nói như vậy, ngây ngẩn cả người, hắn vốn nghĩ anh khó chịu là vì hắn hôn anh, không nghĩ tới là do bị người khác nhìn thấy, nên anh mới đổi.

“Thầy, em dám cam đoan, người kia không có nhìn thấy thầy.” Chu Niệm nói, rồi nâng gương mặt Sở Mộ lên, một đôi mắt tràn ngập sự chân thành và tình yêu vọng vào trong mắt Sở Mộ, kiên định nói “Em bảo đảm, người kia không có nhìn thấy thầy, chúng ta đứng ở trong nơi tối, với lại lúc đó thầy bị em chặn, thực sự, thầy ấy không có nhìn thấy thầy, thầy đừng vì chuyện này mà từ chối em có được không?”

Giữa đôi lông mày của Sở Mộ nhăn lại, cúi đầu hảo hảo suy nghĩ một lát, ánh sáng hành lang lâu một vốn tới đến mức không nhìn rõ bậc thang, có khi, xe đạp để phía sau hành lang cũng không thấy rõ, như vậy, lúc đó thầy Lý ở bên ngoài, phỏng chừng thật không có thấy rõ bên trong, hơn nữa, nếu như thầy ấy nhìn thấy hai người đàn ông đang hôn nhau, mà một người trong đó còn là mình, thì thầy ấy nhất định sẽ không chỉ trích nhẹ như vậy...

Sở Mộ suy nghĩ thông suốt những...điều này, thở phào nhẹ nhõm, cơ thể cũng trầm tĩnh lại.

Chu Niệm cảm nhận được thân thể vốn đang sít chặt của Sở Mộ dần buông lỏng, cho rằng anh không tự trách mình nữa rồi, mới nói, “Thầy, đúng là như vậy, thầy ấy không có thấy thầy, thầy đừng lo lắng.”

Lời nói của Chu Niệm lập tức nhắc nhở Sở Mộ, anh đẩy Chu Niệm ra, đứng cách xa ba bước, chỉ vào hần nói, “Tiểu tử cậu quá lắm, tùy tiện làm như vậy, ngay tại nơi công cộng...”

Chu Niệm nhìn Sở Mộ trợn mắt, vùng xung quanh lông mày anh xoắn quýt, thật sự phi thường đáng yêu, hần một bên vui vẻ trong lòng, một bên làm ra thần sắc đáng thương mà lại hề hề chần chừ, nhỏ giọng nói, “Nhưng thầy khóc mà, em cũng không biết dỗ dành thầy thế nào, cho nên, cho nên...”

Sở Mộ trừng mắt nhìn Chu Niệm, trong lòng nghĩ tiểu tử này cũng sẽ trốn tránh trách nhiệm, không nghĩ tới trí thông minh của hần đều đặt trên những việc này, có điều nghĩ lại, lúc đó chính mình cũng không có phản kháng đẩy hần ra, bây giờ lại đem trách nhiệm đổ lên người Chu Niệm thì ra cái gì, hơn nữa, chính mình một người trưởng thành hai mươi lăm tuổi, cũng là một người thầy, người kia tuy rằng cao to, nhưng cũng chỉ là một hài tử mười bảy tuổi mà thôi, còn là học sinh của mình nữa.

Sở Mộ có chút thất vọng mà hạ vai xuống, nhắm mắt lại thở dài, rồi lại mở mắt ra nói với Chu Niệm, “Quên đi, thầy cũng có sai. Ngày hôm nay cứ như vậy! Cậu mau trở về đi!”

“Thầy, thầy đây là không chịu tha thứ cho em sao?” Về mặt Chu Niệm thương tâm, đem Sở Mộ nhìn chăm chăm.

“Không có, tôi không có ý trách cậu.” Sở Mộ không dám nhìn hần, đem ánh chuyển tới một bên, nói.

“Chính là, thầy đuổi em đi.” Thần sắc Chu Niệm hề hề thương cảm.

“Cậu không quay về, chẳng lẽ còn muốn chờ tôi giữ cậu qua đêm sao?” Sở Mộ nhú mày, trừng mắt thì thào.

Chu Niệm tiếp tục làm bộ thương cảm, trong lòng nghĩ, nếu như thầy chịu lưu em lại, em sẽ hảo hảo biểu hiện, nhưng ngoài miệng lại rất đáng thương mà nói, “A, em đây đi về, ngày mai em lại đến gặp thầy.”

“Cút đi!” Sở Mộ nhìn thấy người này trước mặt hần giả bộ đáng thương, kỳ thực trong lòng rất xúc động hơn nữa còn rất cảm động, nhưng mà, ngữ khí ngoài miệng lại hung ác độc địa.

Chu Niệm đi tới cửa, phát hiện túi đựng khăn quàng cổ vẫn còn trên tay mình, nên chạy nhanh lại đem túi để trên tay Sở Mộ, “Thầy, đây là khăn quàng cổ của thầy.”

Sở Mộ lặng lẽ cầm túi trong tay, Chu Niệm nhìn anh một cái rồi lại hỏi dò, “Thầy, hay là, em giúp thầy buộc thử, xem có đẹp hay không, được không?”

Sở Mộ ngẩng đầu liếc hần một cái, nghĩ dù sao cũng là hần mua, phỏng chừng hần dành không ít tâm tư, buộc cho cho hần xem một chút cũng được, bèn đem khăn quàng cổ từ túi ra, khăn quàng cổ này và cái bao tay là cùng một bộ, được che kín bằng những bông hoa màu xanh da trời đậm, ở giữa có màu đỏ sậm, cảm giác đặc biệt mềm mại, anh buộc ở trên cổ một vòng, nhìn Chu Niệm nói, “Nhìn xem!”

Chu Niệm nghĩ khăn quàng cổ này đúng thật phù hợp với thầy, chủ yếu là do làn da thầy rất trắng rất non, gương mặt cũng là gương mặt búp bê, chắc chắn là buộc loại khăn quàng nào cũng đều rất xứng, hần cười, đưa tay đem khăn chỉnh sửa lại một chút, sau đó, phía trước ngực buộc thành kiểu dáng nam đơn giản cho anh, khen ngợi, “Đẹp lắm, rất hợp với thầy.”

Sở Mộ xấu hổ cúi đầu, Chu Niệm nhìn thấy lỗ tai anh đều đỏ ửng, bèn lớn mật cúi xuống, hôn một cái lên đó, ở khi Sở Mộ giờ tay lên đầu muốn mắng hần, hần liền chạy nhanh, đến cửa mới quay đầu lại nói một câu với Sở Mộ, “Thầy, em thích thầy!”

Rồi nhanh mở cửa đi ra, vui sướng, thùng thùng chạy xuống lầu.

Sở Mộ sững sốt đứng tại chỗ, không biết nên làm thế nào để bình ổn lại những âm thanh đang nhảy lộn xộn trong lòng ngực.

Trên tay là cái bao tay mà hắn giúp anh mang, khăn quàng trên cổ như còn lưu lại cảm giác lúc hắn giúp anh chỉnh sửa....

Anh nghĩ, tâm của anh đã hoàn toàn bị nam hài tử này làm cho không thể tĩnh lặng lại được.

Chu Niệm chạy xuống lầu, những cơn gió lạnh bên ngoài cũng thổi không được sự kích động cùng niềm vui sướng trong lòng hắn, giống như lúc này đã không phải là mùa đông, mà là xuân về hoa nở, trên thế giới này, tất cả đều là nhịp điệu vui tươi ấm áp.

Ở dưới lầu Sở Mộ, hắn lại nhìn lên ban công bên ngoài phòng khách, nơi đó không có ai, hắn lại nhìn chăm chú vào cửa sổ phòng ngủ một hồi, không có nhìn thấy bóng người, hắn phát hiện thầy vẫn chưa đi vào phòng ngủ.

Tuy vậy, những điều này...một chút cũng không làm giảm sự vui vẻ trong lòng hắn, trên mặt là một nụ cười thật tươi, bắt đầu đi về phòng ngủ, bước từng bước trong niềm hạnh phúc.

Bởi vì trong lòng rất vui, nên trên đường trở về, đi vào trong tiệm bánh ngọt mua một vài chiếc bánh nhỏ, dự định quay về sẽ khao người đã giúp hắn đi mua lễ vật hôm nay, Hoàng Thao.

Trở lại phòng ngủ, trong phòng chỉ có một mình Hoàng Thao ở, hắn đang đọc sách trên giường, Chu Niệm thoáng đem hộp bánh ngọt đặt trước mặt hắn, nói “Muốn ăn không?”

Hoàng Thao đang xem sách Anh văn, đem ánh mắt chuyển từ quyển sách đến cái hộp nằm trong tay Chu Niệm, sau đó lại chuyển đến trên mặt hắn, thấy trên mặt Chu Niệm toàn bộ đều nở ra nụ cười, ánh mắt thâm thúy sáng long lanh, khóe miệng cũng nhếch về phía trước, với một người ngàn năm băng sơn như Chu Niệm mà nói, lại có thể có vẻ mặt này, Hoàng Thao thực bị dọa một cái, không tự giác mở miệng dưng chạm “Cậu phát xuân hả? Xuân tình nhộn nhạo thế!”

Hắn vừa nói xong, cái hộp Chu Niệm đang cầm trong tay đã đập lên mặt hắn, cau mày mắng “Cậu có vả vào miệng mình cũng sẽ không sạch được một chút nào đâu.”

Hoàng Thao ném quyển sách, lúng túng cầm cái hộp, mở ra xem, bên trong có bánh ngọt, còn có bánh nướng tử, cũng không có rửa tay, liền cầm bánh ngọt để vào trong miệng, đến khi miệng đều chứa đầy bánh mới mập mờ nói “Cái gì a! Nhìn cậu vui vẻ như vậy, chắc là lấy được lợi gì từ chỗ thầy rồi!”

Khóe miệng Chu Niệm lại nhếch lên, nhưng là, chuyện của hắn và thầy, hắn sẽ không chia sẻ cho người nào khác, đi chuẩn bị đồ dùng cùng quần áo tắm rửa, sau đó đi tắm trong phòng tắm.

Tiếng nước nóng bên trong vang lên, hơi nước dần bốc đầy toàn bộ gian phòng.

Chu Niệm nhắm mắt lại, ngửa đầu để nước từ trên đầu chảy xuống, hơi nước hỗn độn tràn ngập trong không gian, trong đầu tất cả đều là hình ảnh lúc đó của Sở Mộ : gương mặt ửng đỏ của anh, đôi mắt nhắm chặt, mi run run, môi đặc biệt đỏ hồng, phía trên còn sáng bóng trơn nước, thực sự làm cho nhịp tim đập nhanh hơn, thân thể nóng lên, sống lưng như có dòng điện đi qua, bên dưới rất nhanh đã cứng lên, giải quyết ngay trong phòng tắm xong, hắn ngậy ngấn nhìn dòng dịch trắng dưới mặt đất một hồi lâu, mới cắn môi dưới, mở nước xóa đi chứng cứ.

Đi ra từ trong phòng tắm, Hoàng Thao đã đem bánh hắn mang về ăn xong, còn ở trên giường sai khiến “Chu Niệm, rót ly nước cho tớ!”

Chu Niệm lau tóc nhìn hắn, mặt không chút thay đổi hỏi, “Cậu ăn xong rồi?”

“Ăn rất ngon, dĩ nhiên là ăn xong rồi.” Hoàng Thao đem hộp bánh trống không đưa cho Chu Niệm.

Chu Niệm không tiếp “Sao cậu ăn mà không biết chừa chút cho tớ hả?”

“Ai bảo cậu tắm chậm như vậy chứ! Đọc sách rất phí calo, nên không tự giác ăn xong rồi!” Về mặt Hoàng Thao một bộ rất vô tội.

Một tay Chu Niệm cầm cái hộp, nhìn hẩn một cái, tiếp tục lau tóc, nói, “Tự cậu đi mà rót nước, rửa rửa tay của cậu luôn đi, không thì chần đều bị dơ hết.”

Chú giải

Bánh nướng tử:

14. Quyển 1 - Chương 14

Chu Niệm bị Lâm Dật lây nhiễm, sáng sớm hôm sau liền thức dậy, chạy xe đạp đến tiệm sữa đậu nành Vĩnh Bảo mua sữa đậu nành và bánh quẩy mà thầy yêu thích, sau đó lại đi đến khu ký túc xá của thầy.

Sương mù lúc này vẫn còn dày đặc, nhìn thấy đèn phòng ngủ của thầy đã sáng, ánh đèn mòng lung mà lại ảm áp, dừng xe dưới lầu, Chu Niệm bước xuống khóa xe, lấy túi sữa đậu nành và bánh quẩy ra, rồi chuẩn bị đi lên lầu.

Cửa sắt dưới lầu không có khóa, chỉ khép một nửa, khi hẩn đẩy ra, vừa lúc có người đi xuống.

“Cậu là ai? Sáng sớm ở đây làm cái gì?”

Chu Niệm xoay người, có chút chột dạ, người này chính là thầy Lý đã bắt gặp thầy và hẩn hôn nhau tối qua, tuổi đã rất lớn, một lão gia gia gầy gò nghiêm trang.

Chu Niệm lập tức thối lui, lễ phép nhường đường cho ông đi, nhưng mà, lão gia gia không có ý bỏ qua cho hẩn, “Cậu là ai, ở đây làm gì?”

“Ah, cháu là học sinh của thầy Sở, đến đây đưa bữa sáng cho thầy.” Chu Niệm nói, rồi cầm hộp sữa đậu nành vẫn còn nóng trong túi ra, đưa đến trên tay lão gia gia, “Gia gia hảo, vừa lúc cháu mua nhiều lắm, không biết gia gia có ăn bữa sáng chưa, cháu tặng gia gia hộp này!”

Không ai có thể tránh được mị lực của Chu Niệm mỗi khi hẩn khoác lên mình bộ dạng ngoan ngoãn nghe lời, cho dù đó có là một lão gia gia hơn bảy mươi tuổi, thầy Lý nở nụ cười, nhận lấy, “Vây a! Học sinh bây giờ càng ngày càng lười biếng, người có thể mới sáng sớm thế này mà đã thức dậy mua bữa sáng còn rất ít, tiểu tử cậu thật không tệ.”

Chu Niệm ngại ngùng nở nụ cười chất phác, cùng lão gia gia đi vào lên lầu, còn bắt chuyện cùng lão gia gia, “Gia gia đi tập thể dục sao? Thấy tinh thần của gai gia tốt lắm, thân thể cũng rất khỏe mạnh!”

Lão gia gia ha hả cười, nói với hẩn vài câu, rồi lại khen hẩn lễ phép, khi đến lầu hai, lão gia gia còn chỉ vào nhà trọ của Sở Mộ nói “Thầy Sở, cậu trai này cũng không tồi, học vẫn tốt, trầm tĩnh nhưng kiên quyết, không kiêu căng, cũng không chậm chạp, là một thanh niên hiểu lễ nghĩa...”

Lão gia gia nói mãi không dứt, tuy rằng Chu Niệm thích nghe người ta nói về Sở Mộ, thế nhưng nghĩ đến sữa đậu nành và bánh quẩy trong tay có thể bị nguội, trong lòng có chút sốt ruột, sau lão gia gia lại nói muốn đi gặp một người, hẩn lập tức đáp “Vây gia gia đi thông thả, cháu gõ cửa.” Nói xong liền gõ vang cánh cửa nhà Sở Mộ.

Lão gia gia cũng hài lòng mà tiếp tục đi lên lầu.

Chu Niệm nhìn ông rời khỏi, thở phào nhẹ nhõm, xem ra vị này quả thực không thấy rõ hai người đêm qua là hẩn và thầy, thực may mắn, hẩn phải nói chuyện này với thầy, để thầy càng thêm an tâm.

Lại gõ cửa một lần nữa, một lát sau, Sở Mộ mới ra mở cửa.

Chu Niệm thấy Sở Mộ không mang kính, tóc có chút lộn xộn, có điều, hình dáng này càng tôn lên sự non nớt trên gương mặt Sở Mộ, giống như một học sinh trung học.

Sắc mặt trắng hồng, môi có chút khô, trong mắt không có thần thái gì, nhìn Chu Niệm một lúc mới sững sốt nói “Cậu tới sớm như vậy làm cái gì?” Thanh âm có chút khô khốc, loại giọng khàn khàn thế này, rõ ràng vẫn chưa bị bể.

Chu Niệm đi vào trong, đóng cửa. Đặt túi đựng bữa sáng lên trên bàn, quay đầu lại thấy Sở Mộ đứng ở một bên, vẻ mặt mệt mỏi biếng nhác, hẳn có chút lo lắng, hỏi “Thầy, thầy khó chịu sao? Tinh thần thầy không được tốt!”

Sở Mộ lắc đầu, nghĩ thầm, tinh thần tôi không được tốt, không phải đều tại cậu, cái tên đầu sỏ này gây nên sao. Hại tôi tối hôm qua ngủ không được, tới sáng mới chớp mắt được một ít.

Trên người Sở Mộ vẫn còn mặc áo ngủ, trên mặt là hình con gấu màu vàng nhạt, kiểu dáng mềm mại đáng yêu, Chu Niệm nhìn anh, hỏi “Thầy, thầy còn chưa rời giường sao? Vậy bây giờ muốn quay về ngủ tiếp, hay là rời giường ăn bữa sáng.” Nói xong, mở túi đồ ăn sáng ở trên bàn, bày đồ ăn ra cho Sở Mộ xem, “Em mua sữa đậu nành và bánh quẩy ở tiệm sữa đậu nành Vĩnh Hòa, vẫn còn nóng, thầy có muốn ăn ngay bây giờ không?”

Sở Mộ đối diện với ánh mắt quan tâm chờ mong của Chu Niệm, nhưng chỉ yên lặng không nói gì.

Một lát sau mới đáp, “Được rồi! Tôi đi đánh răng rửa mặt đã.”

Chu Niệm đem lồng giữ nhiệt bao lấy đồ ăn sáng, nhìn thấy sách bài tập trên bàn vẫn chưa được thu dọn, nhìn thử, sách bài tập này vừa vặn là sách của lớp bọn họ, hẳn nhanh đem chứng cứ để lại nguyên bản chỗ cũ, không bao lâu sau, Sở Mộ rửa mặt đi ra, vẫn không mang kính, vẫn mặc áo ngủ như lúc nãy, chỉ là gương mặt đã có tinh thần hơn, tóc cũng được sửa lại tốt.

“Cứ để ở đó đi! Còn phân nửa vẫn chưa sửa, tôi tự mình sửa là được.” Sở Mộ nói, rồi đi vào nhà bếp đem bát đĩa lại.

Chu Niệm vừa mở hộp sữa đậu nành đưa cho Sở Mộ, vừa nói, “Thầy chăm chỉ, có trách nhiệm thật, em thấy những thầy giáo ở các lớp khác mỗi lần đều thu vài trang giấy bài tập, mà sau đó cũng không có đem bài tập phát về lại, em cảm thấy các thầy ấy cần bản không có sửa bài, không giống như thầy, tuy mỗi lần đều ít ghi chú vào trong vở, nhưng là thực sự sửa bài tập...”

Sở Mộ uống một ngụm sữa đậu nành, hạ mi xuống, nói, “Cậu đứa nhỏ này, bây giờ chỉ mới lớn một chút thôi! Đã nghĩ đến muốn dùng mảnh lời để lừa làm bài, sau này thì thế nào đây?”

Chu Niệm lấy bánh quẩy từ trong túi dọn ra, rất vô tội mà lầm bầm trong miệng, “Không có, em chỉ đau thầy thôi mà.”

Sở Mộ nghiêng người liếc hẳn một cái, không muốn tiếp tục nghe những lời dễ ngon dễ ngọt của đứa nhỏ này nữa, nói, “Ăn nhanh đi! Không thì sẽ bị nguội.”

Kỳ thực, anh còn muốn nói cảm ơn với Chu Niệm, nghĩ thầm, đứa nhỏ này mới sáng sớm đã đến đưa bữa sáng cho anh cũng không dễ dàng gì, bất quá, sau cùng cũng không có nói ra miệng.

“Cậu mua sữa đậu nành nhiều như thế này làm cái gì?” Sở Mộ thấy, ngoại trừ hai hộp sữa đậu nành của anh và Chu Niệm, hai bên trái phải lại vẫn còn hai hộp nữa, nhiều như vậy, ai uống cho hết chứ.

“Không phải thầy thích uống sao, còn lại có thể bỏ vào trong tủ lạnh, sáng sớm mai thầy chỉ cần hâm nóng là có thể uống được.” Chu Niệm nói, đứng dậy đem hai hộp bỏ vào trong tủ lạnh.

Sở Mộ nhìn Chu Niệm ở trong nhà anh, động tác hết như một người chủ nhân, chỉ trừng mắt không nói gì. Kỳ thực, trong lòng anh có điểm hạnh phúc, nhưng cũng có cảm giác không được tự nhiên, dù sao, chính anh mới là người lớn, vì cái gì mà hiện tại tất cả đều là đứa nhỏ này chăm sóc cho anh chứ!

Chu Niệm kể chuyện sáng hôm nay gặp lại thầy Lý tối qua, Sở Mộ đang hạ màn cửa, nghe xong chỉ “a” một tiếng, rồi không có tỏ ý gì khác.

Chu Niệm có chút thất vọng, nghĩ chí ít, thầy sẽ vui vẻ một chút!

Thực ra, khi Sở Mộ nghe Chu Niệm nói thầy Lý đích xác không có thấy rõ người, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nhưng, nhìn đến đứa trẻ đối diện kia mang vẻ mặt chờ mong nhìn mình, bộ dáng giống như một chú

cầu cầu ngoan đang đợi lời khen ngợi, anh lại ở trong lòng lắm bầm khó chịu, “Còn không phải cậu tùy tiện làm những chuyện tốt đẹp thế này, mới khiến tôi khi đó chật vật như vậy, bây giờ còn muốn khen ngợi, không có khả năng!”

Sau khi Chu Niệm ăn xong bữa sáng thì giúp Sở Mộ sửa bài tập, dù sao cũng là có sẵn đáp án, cũng không cần có kỹ xảo gì.

Sở Mộ nói hẳn cứ làm những việc của mình, nhưng Chu Niệm lại không chịu đi, Sở Mộ không có cách, buộc lòng phải cho hẳn sửa giúp bài tập.

Có lẽ là đêm qua ngủ không tốt, Sở Mộ cảm thấy đầu mình nặng trĩu, hơn nữa, người cũng không có tinh thần. Vì vậy trở về phòng đọc sách.

Chu Niệm sửa bài xong, đi đến gõ cửa phòng Sở Mộ, phát hiện cửa phòng ngủ chỉ khép hờ, đây là lần đầu tiên hẳn vào phòng ngủ của Sở Mộ, bên trong, đối diện cánh cửa là chiếc giường đôi, bàn máy tính đặt sát đầu giường, kế bên máy tính, sát theo mép cửa sổ là một chiếc bàn dài, trên bàn để rất nhiều các quyển sách dày cộm còn có trùng trùng điệp điệp những tờ giấy, sát theo bờ tường cạnh cửa là một cái tủ quần áo, gian phòng rất nhỏ, tuy đồ vật được thu xếp gọn gàng, nhưng vẫn có vẻ chật chội.

Sở Mộ nửa nằm úp sấp trong đống hồ sơ trên bàn, Chu Niệm đi đến nhìn anh, nhẹ lay anh, mới phát hiện anh đang ngủ, liền nhẹ tay nhẹ chân ôm anh lên, Sở Mộ rất nhẹ, Chu Niệm cảm thấy, đôi tay đang ôm lấy anh không cần phải dùng quá nhiều lực.

Nửa đặt Sở Mộ trên giường, cởi dép lê, di chuyển người giúp anh nằm tốt, sau đó đắp chăn cho anh, Chu Niệm thấy Sở Mộ không có dấu hiệu tỉnh lại, trong lòng nghĩ, thầy đã ngủ rất say rồi!

Đứng bên giường nhìn thật lâu, lại do dự thật lâu, sau cùng, cúi người xuống, hôn lên đôi môi anh một chút, rồi mới đứng dậy đi ra cửa, đem cửa phòng đóng lại.

Thu dọn sách bài tập gọn gàng, Chu Niệm viết một tin nhắn để trên chiếc bàn nhỏ. Sau đó mới cầm vở rời khỏi.

Những sách bài tập này... nhiều như vậy, dù sao hẳn có thể giúp đưa cho cán bộ học tập của lớp, để họ sớm phát xuống!

Sở Mộ cho rằng, cơ thể anh như nhũn ra, đầu óc nặng nề là bởi vì anh ngủ không đủ, sau lại mới biết đó là do anh bị bệnh cảm.

Từ giường đứng dậy, anh nhìn điện thoại một chút, phát hiện đã hơn một giờ chiều, mà đầu anh nặng nề, thân thể cũng nặng đến không muốn động.

Ngẩn ngơ nhìn cửa sổ một hồi, mới nhớ đến, vừa nãy vốn là ngồi ở trước chiếc bàn dài, phỏng chừng là Chu Niệm đưa anh chuyển đến trên giường.

Miễn cưỡng từ trên giường đứng dậy, nhìn thấy tin nhắn Chu Niệm để lại trong phòng khách, trên đó ghi hẳn đã đem chồng sách bài tập mang đi rồi, đại loại như thầy phải hảo hảo nghỉ ngơi.

Sở Mộ nhìn sơ pha một chút, trên đó thực không còn sách vở.

Ánh mắt đảo khắp phòng một vòng, sự tĩnh lặng trong phòng làm anh cảm thấy khó chịu.

Biết bản thân sinh bệnh, bèn đi rót một ly nước, rồi uống một viên thuốc cảm, chưa ăn uống, nhưng cũng không muốn nấu cơm, sau đó tiếp tục đi lên giường đọc sách.

Những khi yếu đuối như thế này, là lúc mà con người cần có người quan tâm nhất, anh đột nhiên nhớ đến sự ân nhu của Chu Niệm, khóe miệng lại vẽ lên một nụ cười.

15. Quyển 1 - Chương 15

Dù đã uống thuốc cảm nhưng vẫn không có tác dụng gì, cơn sốt cũng không hạ, trái lại, đầu còn đau nhức nhiều hơn, thân thể nặng đến động một chút cũng không muốn.

Sở Mộ cuộn tròn trong chăn, ngực khó chịu, chợt nhớ đến trước đó có xem một bản tin, một vị bác sĩ đã bất ngờ chết trong kí túc xá của mình, một tuần sau đó mới được phát hiện ra.

Anh nhớ đến đây, lại thở một hơi thật dài.

Đỡ thân thể lên để lấy điện thoại, ngón tay mềm nhũn dò tìm trong sổ danh bạ, nhìn những hàng tên không ngừng chạy xuống, trong những cái tên ở đây, có vài người là họ hàng của anh, nhưng không ai sống ở thành phố, hơn nữa, quan hệ rất nhạt nhẽo, có vài người là bạn bè của anh, nhưng những người này đã đi khỏi thành phố, trên cơ bản đã không còn liên hệ nữa, còn có vài người là đồng nghiệp của anh, những người này...càng không thể trông cậy; còn có một vài người là thầy của anh, những người đó a, cũng không có giao tình thâm hậu gì, lại nói, anh đúng thật là thất bại, thực tế có rất nhiều quan hệ, thế nhưng, không có lấy một người bạn thân.

Căn cứ vào bính âm, tên của Chu Niệm ở phía dưới cùng, anh nhìn cái tên này đến gần người, đây là cái tên học sinh duy nhất của anh, tất nhiên, ngay từ khi cầm điện thoại trên tay, anh đã nhớ đến cái tên này, cái tên không chỉ là học sinh của anh...

Sở Mộ gọi điện thoại cho Chu Niệm.

Lúc này đã là sáu giờ chiều, trời mùa đông, màn đêm bên ngoài đã hạ xuống, hoàng hôn âm trầm, âm u lạnh lẽo...

Chu Niệm đang ăn liên hoa cùng các bạn học ở trong phòng.

Từ khi hai người kia có bạn gái, phòng ngủ bốn người bắt đầu có thông lệ, vào mỗi ngày cuối tuần sẽ cùng nhau ăn bữa cơm giao lưu tình cảm.

Điện thoại di động rung lên, Chu Niệm buông đũa, cầm di động lên, nhìn thấy cái tên hiện trên màn hình, lập tức đứng dậy, rút khăn giấy lau mép, rồi bắt điện thoại, nhưng không nghe được động tĩnh gì, hắn cho rằng nơi này rất ồn ào nên không nghe được, bèn đi đến khu vực yên tĩnh bên cạnh buồng vệ sinh, nhưng vẫn không nghe được thanh âm gì từ bên kia.

“A lô, thầy, thầy ơi, thầy đâu rồi? Có chuyện gì vậy?”

Sở Mộ gọi xong mới sững sốt, không biết nói như thế nào cho tốt.

Ở đầu dây bên kia, đầu tiên nghe được một trận ồn ào, phỏng chừng Chu Niệm đang ở bên ngoài, sau đó lại im lặng một ít, phỏng chừng Chu Niệm đi đến một nơi tĩnh hơn một chút, bên này anh không có động tĩnh thì bên kia Chu Niệm lại nôn nóng, hỏi không ngừng.

Sở Mộ biết không được nữa rồi, sau đó nói, “Chu Niệm sao, tôi...tôi ở nhà, có hơi phát sốt...”

Thanh âm của Sở Mộ vì sinh bệnh mà vừa nhỏ vừa khàn, thậm chí còn không nghe được hơi thở, kỳ thực, đại não của Sở Mộ lúc này có chút mơ hồ, cơn sốt đang kịch liệt thiêu đốt anh.

Chu Niệm nghe Sở Mộ nói anh “phát sốt”, nghe thấy thanh âm suy yếu của anh, sững sốt một chút, ngay tức khắc liền nói, “Thầy, thầy ở nhà chờ em, em lập tức đi đến, lập tức đến...”

Chu Niệm nói, không cúp điện thoại ngay, mà lập tức chạy vào bàn ăn lấy áo khoác rồi đi ra ngoài, đi được một bước thì quay lại nói với những người khác đang ngồi bên bàn, “Tớ có việc đi trước!”

Cả bàn nghe được lời nhắn của Chu Niệm, chỉ kịp nhìn thấy bóng dáng của hắn nhoáng lên một cái ở cửa phòng khách rồi không thấy tăm hơi đâu nữa.

Tào Vũ Kiệt hỏi, “Ai gọi mà làm cho cậu ấy gấp đến như vậy?”

Lâm Dật đáp, “Chẳng lẽ là di đến?”

Hoàng Thao suy nghĩ một chút, ngoại trừ thầy Sở, thì còn ai khiến hắn chạy gấp như vậy, nhưng, hắn sẽ không nói ra, mà chỉ thở dài, “Ai biết được? Cậu ấy đi chúng ta có thể ăn nhiều hơn! Còn tiền dĩ nhiên là vẫn phải lấy phần của cậu ấy a!”

Nói xong liền cười ha ha.

Chu Niệm vừa đi đường vừa nghe điện thoại, mà Sở Mộ cũng không có cúp máy, nhưng, bởi vì bị bệnh nên anh không có nhiều khí lực, chỉ nói “Cậu đang ở đâu, nếu ở xa thì không sao đâu!”

Chu Niệm chưa kịp mặc áo khoác, vừa chạy vừa đáp, “Thầy đang nói cái gì vậy, em tới rồi, tới trường rồi.”

Sở Mộ còn nói thêm một vài câu nữa, thế nhưng, anh có có cúp điện thoại, cứ để vậy mà nghe tiếng hít thở nặng nề, tiếng bước chân chạy nhanh hơn của Chu Niệm, đột nhiên, nước mắt anh không khống chế được, cổ họng bị xiết chặt có chút phát đau, quả thực, con người khi trở bệnh, trái tim trở nên đặc biệt yếu đuối, cũng rất dễ chấp nhận người khác.

Thứ Chu Niệm nghe được, duy chỉ có tiếng tim đập của bản thân, ở đầu dây bên kia, thầy rất im lặng.

Rất nhanh hắn đã chạy đến dưới lầu Sở Mộ, sau đó chạy như gió lên lầu, một bên nói với chiếc điện thoại bên tai “Thầy, em tới rồi, thầy mở cửa nhanh đi!” Một bên gõ vang cửa nhà Sở Mộ, hắn không khống chế được sức lực, tiếng gõ cửa thùng thùng vang lên, người trong nhà đối diện do bị làm ồn mà mở cửa đi ra, là một nữ sinh biếng nhác, phỏng chừng phòng ở nơi này cũng cho sinh viên thuê! Vốn là muốn trách móc mấy tiếng, nhưng khi nhìn đến vẻ mặt tuy rằng sốt ruột nhưng lại dễ nhìn của Chu Niệm, liền thay đổi thái độ, ôn thanh dò hỏi, “Anh có chuyện gì sao?”

Chu Niệm đang sốt ruột tại sao lâu như vậy mà thầy vẫn chưa mở cửa, hắn nhìn nàng một cái, không quan tâm, lạnh lùng trả lời, “Không có gì.”

Nữ sinh kia thấy hắn không thèm nhìn mình, không muốn tự chuốc mất mặt, đóng cửa lại.

Một lát sau, Sở Mộ mới ra mở cửa, hầu như cả khí lực đỡ cửa cũng không có.

Chu Niệm đi vào, nhìn thấy thần sắc Sở Mộ sắp ngã quỵ, hắn nhanh chóng đỡ anh vào lòng, lấy tay xoa cái trán của anh, nhiệt độ nóng hổi, gương mặt anh cũng nóng đến đỏ bừng.

“Thầy, thầy phải đi bệnh viện.” Chu Niệm nói, dìu Sở Mộ ngồi xuống sofa trong phòng khách, “Em đi lấy áo khoác cho thầy, bây giờ chúng ta đi bệnh viện.”

Vì Chu Niệm chạy rất nhanh, nên dù không có mặc áo khoác, cả người vẫn đầy mồ hôi, nhưng hắn mặc kệ những điều này, đi vào trong phòng ngủ của Sở Mộ, mở tủ quần áo, đem chiếc áo khoác dày nhất lấy ra, còn mang theo luôn cả đôi bao tay và khăn quàng cổ mà hắn tặng anh.

Sở Mộ nằm nghiêng trên sofa, nhắm mắt lại, thần sắc mê mang.

Chu Niệm đau lòng không thôi, nhanh đi lên giúp anh mặc áo khoác vào, mang bao tay, buộc khăn quàng cổ, cũng chưa kịp đổi giày cho anh, sau đó đem áo khoác của chính mình mặc thêm cho anh, rồi giúp anh dựa vào lưng mình công lên, cả người Sở Mộ hoàn toàn vô lực, nhẹ nhàng ngã vào lưng hắn.

Lúc Chu Niệm đi ra cửa mới nhớ đến vẫn chưa cầm chìa khóa, liền hỏi “Thầy, thầy à, chìa khóa để ở đâu?”

Xem ra Sở Mộ vẫn còn chút thần trí, nghe Chu Niệm hỏi, liền nhỏ giọng nói bên tai Chu Niệm, “Chìa khóa ở trong khay.”

Chu Niệm buộc lòng phải lùi lại, một tay giữ Sở Mộ, một tay đưa vào trong cái khay bên cạnh bình hoa, cầm lấy chìa khóa bỏ vào túi áo của mình.

Lúc này mới công Sở Mộ ra cửa.

Chu Niệm có thể cảm nhận rõ ràng hô hấp của Sở Mộ, đầu anh tựa lên vai hắn, hơi thở nóng rực vì phát sốt toàn bộ quét lên chiếc gáy của hắn, tóc của anh cọ xát lên cổ hắn có chút ngứa, nhưng mà, hắn không còn tâm trí nghĩ đến những... chuyện phong nguyệt(1) gì nữa, hắn chỉ lo lắng người trên lưng này thôi.

Không đến bệnh viện trường học, Chu Niệm trực tiếp công anh đến cửa phía Tây, đón xe đến bệnh viện cách nơi này gần nhất.

Ở trong xe, Chu Niệm đỡ Sở Mộ dựa vào người mình, hai tay ôm trọn eo anh, Sở Mộ sốt đến thần trí không rõ, thân thể mềm nhũn như không có xương, cho dù có làm gì anh thì anh cũng không thể phản kháng.

Chu Niệm thở hổn hển hồi thúc tài xế lái xe nhanh hơn, rồi lại cúi đầu nhìn gương mặt Sở Mộ, phát hiện gương mặt anh nóng đến đỏ bừng, giống như thoa một lớp phấn hồng, bộ dạng vô cùng xinh đẹp, hần nhin không được bèn lấy tay sờ sờ.

Trong lòng Chu Niệm rất cảm kích, hần cảm kích lúc thầy sinh bệnh người đầu tiên gọi điện nói chính là hần, xem ra, thầy đã hoàn toàn chấp nhận hần, loại thời điểm thế này, người được nghĩ đến đầu tiên thường là người mà trong đáy lòng anh tin tưởng nhất.

Đăng ký khám bệnh, lấy thuốc, truyền nước biển, Chu Niệm vội đến xoay vòng vòng, khi Chu Niệm ngồi xuống trông chừng Sở Mộ, hần liền dựa vào người anh thở dốc.

Sở Mộ đang lâm vào trạng thái hôn mê, dùng bao nhiêu thuốc cũng không có tác dụng, nhưng là, bác sĩ nói anh hạ sốt thì tốt rồi, hôn mê thế này cũng không sao. Bác sĩ còn nói anh sốt rất cao, nếu không đem đến kịp thời, không chừng sẽ xảy ra chuyện.

Chu Niệm nhìn Sở Mộ, trong lòng song song nảy lên thương tiếc cùng trách cứ, buổi sáng khi hần rời khỏi, thầy chắc chắn đã phát bệnh, vậy mà lúc đó hần lại không phát hiện, thực sự là rất bất cẩn, nếu thầy thực sự xảy ra chuyện, thì hần nên làm cái gì bây giờ.

Không khí trong bệnh viện không ấm áp, mà Sở Mộ mặc một bộ đồ ngủ, thân trên khoác thêm chiếc áo khoác, cổ buộc khăn quàng, tay mang bao tay, cũng coi như được sưởi ấm, thế nhưng, phía dưới cũng chỉ mặc một cái quần ngủ, bên trong cũng không mặc thêm gì khác, chân mang hai chiếc dép, tất cũng chưa mang.

Chu Niệm sợ anh lạnh, bèn cởi áo khoác của mình ra đắp lên hai chân anh, còn bản thân ôm anh vào lòng, để anh dựa vào người mình, như vậy sẽ dễ chịu hơn là dựa lên chiếc giường gỗ này.

Truyền dịch hơn nửa giờ, Sở Mộ mới tỉnh lại, mở mắt nhìn Chu Niệm, Chu Niệm đang cau mày nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt tràn đầy lo lắng.

Sở Mộ vươn bàn tay mềm nhũn của mình chạm vào gương mặt hần, Chu Niệm ngay lập tức hồi phục tinh thần, thấy Sở Mộ tỉnh, nỗi lo lắng trên mặt tan biến trong nháy mắt, lộ ra một nụ cười, “Thầy tỉnh rồi.”

Sở Mộ gật đầu, giọng nói rất khàn, “Àn, cảm tạ cậu!”

“Thầy thật là, làm em sợ muốn chết, thầy sốt rất cao, nhưng sao lại gọi nói cho em trễ như vậy!” Chu Niệm xem Sở Mộ khá hơn, không tự giác nổi lên oán giận, hần phải làm như vậy mới có thể giải trừ sự sợ hãi cùng hồi hộp.

Sở Mộ nở nụ cười yếu ớt, “Không phải chỉ là cảm mạo thôi sao, cũng không có gì nghiêm trọng cả!”

“Thầy còn nói không nghiêm trọng, sốt hồng đầu óc thì làm sao bây giờ!” Chu Niệm càng nhăn mày lại.

“Tuổi còn nhỏ mà đã học nhú mày” Sở Mộ lấy tay chạm lên vùng giữa đôi lông mày Chu Niệm, Chu Niệm cúi đầu để mặc anh sờ, cơn sốt của Sở Mộ đã hạ xuống, gương mặt cũng không còn đỏ như ban đầu nữa, mà biến thành màu hồng nhạt, Chu Niệm suy nghĩ đến cách diễn đạt gương mặt hao đào kia “Thầy, mặt thầy rất hồng.”

Sở Mộ xấu hổ, cho rằng Chu Niệm đang trêu anh, lập tức rút tay về, trách cứ nói “Nói vậy!”

“Gương mặt của thầy rất hồng, rất xinh đẹp.” Chu Niệm cúi đầu, ghé vào lỗ tai anh nói nhỏ.

Lúc này, gương mặt Sở Mộ càng đỏ hơn, mỗi một bộ phận trên gương mặt anh đều thực sự đỏ bừng.

Chú giải

(1) Phong nguyệt : ngụ ý nói về tình yêu.

16. Quyển 1 - Chương 16

Hạ sốt, tinh thần của Sở Mộ tốt lên rất nhiều, nên muốn rời khỏi người Chu Niệm, nhưng mới vừa di chuyển thân thể, mới phát hiện hai chân bị bó lại, kia hẳn là áo khoác của Chu Niệm, là một chiếc áo khoác dài màu vàng nhạt, Sở Mộ vừa nhìn, liền biết chất liệu y phục rất tốt, hẳn là rất đắt giá, kỳ thực, từ trên người Chu Niệm anh có thể nhìn ra, hoàn cảnh gia đình của đứa nhỏ này phi thường tốt, đồ mặc trên người đều rất xa xỉ, hơn nữa những thứ ấy đều là hàng hiệu nổi tiếng, như chiếc áo khoác này đây nói không chừng trị giá đến mấy tháng tiền lương của anh, vậy mà lại đem nó bọc chân anh, phỏng chừng nơi bị anh ngồi lên đã bị nhấn, quần áo chính là như vậy, càng đắt tiền càng không thể hành động lung tung, Sở Mộ lo lắng chiếc áo này không thể mặc lại lần nữa.

Tuy Sở Mộ bị cử chỉ ôn nhu chu đáo của Chu Niệm làm cho cảm động, nhưng mà, da thịt vẫn đang bị đau a, một bao tiền lớn hiện đang ôm lấy đùi anh, bị anh đặt dưới mông, bị anh để dưới chân, thật là tội lỗi mà...

Mới vừa rồi Sở Mộ còn khuyên bảo Chu Niệm không nên nhịu mày, vậy mà hiện giờ, mặt mày anh đều nhăn hết lên, trong giọng nói mang theo sự thương tiếc, “Chu Niệm, lấy áo khoác ra đi, cậu không lạnh sao, không cần đắp cho tôi...”

Chu Niệm nhìn cái áo khoác kia một hồi, rồi ôm Sở Mộ càng thêm chặt, một chút cũng không biết kỳ thực anh đang thương tiếc cái áo kia, cảm động mà nói, “Chỉ cần ôm thầy, em sẽ không lạnh! Thầy đừng lo lắng cho em. Quần ngủ của thầy không dày, nếu như không đắp, sẽ bị lạnh, bệnh sẽ càng nặng thêm.”

“Cầm nó lên đi, chân của tôi bị nó quấn lại không động đậy được, tôi khó chịu.” Lúc này, tinh thần của Sở Mộ đã tốt lên, ruột gan thương tiếc cái áo khoác kia không thôi, dĩ nhiên, cũng xót thương Chu Niệm không mặc áo khoác, bất quá, tư duy của anh vẫn quấn quýt trên cái áo kia nhiều hơn.

Chu Niệm nghe anh nói như vậy, vốn còn muốn để Sở Mộ ngồi trên ghế, lúc này lại đem anh đặt trên đùi mình, để anh tựa lên người mình, rồi lấy tay xoa bóp từ đùi đến cẳng chân cho anh, giọng nói đầy lo lắng, “Có phải chân bị bó chặt đến tê rần rồi không, vừa rồi em thật không có nghĩ đến vấn đề này, thầy yên tâm, để em xoa cho thầy, máu sẽ thông lại thôi, thầy nhất thiết đừng lấy áo khoác ra, đợi truyền nước biển xong rồi hãy lấy.”

Sở Mộ khóc không ra nước mắt, so với sự bối rối khi thân thể của anh và Chu Niệm tiếp xúc nhau cùng sự xấu hổ khi một người đàn ông đã trưởng thành lại bị một đứa trẻ ôm vào trong lòng, anh càng bối rối hơn khi đứa trẻ này không biết cha mẹ kiếm tiền gian khổ, cứ nhiên lãng phí đồ vật như vậy.

Nếu Chu Niệm đã nói thế, anh cũng không có cách nào nói không, bản thân cố gắng hết sức chống đỡ thân trên, không muốn hoàn toàn dựa lên người Chu Niệm. Bất quá, chỉ vài phút sau, bởi vì tư thế này rất khó chịu, nên đành bỏ cuộc, cuối cùng vẫn phải dựa lên người hắn.

“Dựa lên cậu, cậu không khó chịu sao? Để tôi xuống đi, với lại, chúng ta thế này, bị mọi người nhìn thấy cũng không tốt!” Sở Mộ nói, dùng tay phải không có ghim kim đẩy nhẹ lên tay Chu Niệm.

Chu Niệm cười đáp “Thầy không biết mình gầy như thế nào đâu, nhẹ như vậy, em chỉ bán ôm thầy thôi, làm sao khó chịu được chứ” Nói xong lại nhìn tình hình xung quanh một chút, nơi đây là phòng truyền dịch, gần nhất bệnh nhân rất nhiều, mỗi vị trí đều có đầy người ngồi, trừ bỏ một vài người, những người còn lại đều có người nhà theo cùng, phụ huynh ôm con, con gái nâng đỡ, chăm sóc cho cha mẹ già, còn có cặp tình nhân đang ôm nhau, đương nhiên, cũng có hyung đệ, đại ca ca ôm tiểu đệ đệ, tiểu đệ đệ kia bị ghim kim mà khóc trong lòng ca ca, ca ca dỗ dành cậu ta, nói truyền xong sẽ dẫn cậu ta đi ăn Khẩu Đức Cơ(1)... Chu Niệm nhìn hai người kia, lại cúi đầu nói bên tai Sở Mộ, “Không ai chú ý nơi này cả, hơn nữa, mọi người xem chúng ta ở bên nhau, nói không chừng còn cho rằng chúng ta là anh em nữa.”

Sở Mộ không tự nhiên mà giật giật người, lại nghe Chu Niệm nói, “Vóc người thầy không cao, lại nhỏ như vậy, sẽ bị cho là đệ đệ.”

Sở Mộ nghĩ đứa nhỏ này càng ngày càng can đảm, chẳng lẽ sự nghiêm khắc của anh bởi vì thần sắc suy yếu do bị bệnh mà hoàn toàn mất sạch hết sao?

Sở Mộ rầu rĩ, oán giận nói, “Thực sự là không để người lớn vào mắt.”

“Không có a, em rất tôn kính giáo viên, nhất là thầy, em yêu thầy nhất.” Chu Niệm một chút cũng không sợ người khác nghe được, cứ như vậy mà nói bên tai Sở Mộ.

Sở Mộ bị hấn làm cho xúc động, thân thể không tự chủ mà run lên, đỏ mặt mắng, “Càng ngày càng nói không ra gì.”

“Quên đi, em không nói với thầy mấy cái này nữa.” Trên mặt Chu Niệm hiện lên một nụ cười hồ ly, lại hỏi, “Bây giờ thầy khỏe hơn chưa?”

Hấn không lấy tay sờ, mà trực tiếp dùng trán mình chạm lên trán Sở Mộ, xác định đã hạ sốt, mới yên lòng, cười nói, “Hạ sốt rồi thì tốt, thầy bị bệnh, em rất lo lắng.”

Sở Mộ không trả lời hấn, đây là lần đầu tiên anh được người khác ôm vào lòng truyền nước biển, cho dù là lúc nhỏ, mỗi lần bị bệnh cũng chỉ tự mình đến bệnh viện, bởi vì mẹ bận phải đi làm, nên không có cách nào chăm sóc cho anh, anh rất ghét bệnh viện, cũng rất ghét khi phải đi một mình, sau đó, nhìn thấy những người khác đều có cha mẹ yêu thương chăm sóc, lòng anh rất chua xót, rất buồn, thế nhưng, khi đau buồn qua đi, anh lại càng kiên cường, bởi vì anh biết, anh không thể tùy hứng càng không có quyền làm nũng.

Như thể đem tất cả sự chăm sóc dịu dàng mà từ nhỏ đến lớn anh chưa bao giờ được cảm nhận qua ở trong bệnh viện, anh cảm thấy hành động của mình có hơi quá, tính tình bất giác trở nên trẻ con, anh kéo lấy tay Chu Niệm, nói, “Chu Niệm, tay của tôi lạnh quá.”

Tay trái của Sở Mộ vì đang truyền dịch mà phải cởi bao tay, Chu Niệm sờ tay anh quả thật rất lạnh, hấn thấy những giường khác, người nhà họ đều mang theo túi chườm nóng, mà hấn lại không có, vì vậy liền dùng tay mình áp chặt tay Sở Mộ, dỗ dành, “Không bao lâu nữa sẽ xong, quay về rồi sưởi ấm.”

Chu Niệm cúi đầu nhìn về mặt Sở Mộ, thấy Sở Mộ cúi đầu nhắm mắt lại, không biết anh đang suy nghĩ cái gì.

Mùa đông truyền nước biển, nước truyền vào lạnh buốt, làm cho cả cánh tay của anh đều lạnh cả lên, Sở Mộ cảm thấy cánh tay trái lạnh đến tê tê, không nhúc nhích được, anh muốn nói cho Chu Niệm biết, nói không chừng Chu Niệm sẽ lại xoa ấm cho anh!

Người đang ôm anh này thực là một nam sinh tốt! Có thể gặp được một người như vậy, coi như trời cao thương hại, anh vốn còn nghĩ rằng mình sẽ không thể gặp được một nửa còn lại, vì anh còn thiếu nhiều thứ lắm, bây giờ mới hiểu được, những điều tốt luôn ở phía sau, cho nên, con người a, phải biết kiên trì chờ đợi.

Truyền nước biển xong, Sở Mộ hoàn toàn hạ sốt, chỉ là thân thể vẫn ê ẩm, yếu ớt vô lực, phải nhờ đến Chu Niệm đỡ mới có thể bước đi, dĩ nhiên, Chu Niệm có ý muốn công anh, nhưng bị Sở Mộ cự tuyệt.

Lấy thuốc, hai người đi ra bệnh viện, đón xe trở về.

Quả thực, chiếc áo khoác dùng để bao chân cho anh đã nhả đến không thể mặc được nữa, bất quá, Chu Niệm không thêm đề ý, chỉ yêu thương nhìn Sở Mộ.

Trở về nhà trọ, Chu Niệm đưa anh nằm lên giường, sau đó đi vào nhà bếp nấu nước để nhúng khăn ấm cho Sở Mộ lau tay, đợi đến khi cảm lấy cánh tay trái lạnh băng của Sở Mộ, lại nhớ đến lúc truyền nước biển, hấn mới hiểu vì sao Sở Mộ nói tay anh bị lạnh, không chỉ bàn tay, mà cả cánh tay đều lạnh, hấn cảm thấy hổ thẹn vì bản thân quá bất cẩn, hiếm khi thầy nói một câu ý lại như vậy, chính mình lại hoàn toàn không hiểu ý.

Chu Niệm một mặt kiểm tra độ ẩm của khăn, một mặt lấy khăn ủ ấm cánh tay Sở Mộ, Sở Mộ tùy hấn hầu hạ mình, trong lòng rất ấm áp.

Làm tốt mọi thứ, Chu Niệm đột nhiên nhớ đến cái gì, liền thò tay vào trong chăn mò tìm bàn chân của anh, phát hiện bàn chân cũng rất lạnh, bèn đi hứng một chậu nước nóng, nói với Sở Mộ, “Thầy, ngâm chân một chút đi!”

Lúc Chu Niệm nắm lấy chân anh, Sở Mộ không được tự nhiên mà rút lại một chút, dù sao, với một người sợ nhột như anh, bàn chân chính là tử huyệt, khi thấy Chu Niệm muốn bắt lấy chân anh, anh nói nhanh,

“Tôi tự làm là được, cậu đừng đụng vào chân tôi, tôi sợ nhột.”

Chu Niệm đỡ anh ngồi dậy, cười nói với Sở Mộ, “Thì ra chân thầy sợ nhột!”

Nhìn thấy nụ cười xấu xa của Chu Niệm, Sở Mộ lại nhớ đến thời gian học đại học bị bạn cùng phòng cù lét bàn chân, lập tức cảnh cáo Chu Niệm, “Không được đụng vào chân tôi! Nếu không tôi sẽ không khách khí với cậu đâu nhé!”

Chu Niệm cười nhìn Sở Mộ, rồi đi đến một bên, “Thầy rửa nhanh đi! Nếu không nước sẽ nguội.”

Sở Mộ ngồi vào mép giường, đem chân bỏ vào trong nước, dòng nước ấm áp làm anh thoải mái mà nhắm mắt lại.

Chu Niệm nhìn đôi bàn chân trắng nõn của Sở Mộ uyển chuyển ngâm trong nước, phi thường xinh đẹp, tựa như một món đồ mỹ nghệ tinh xảo, nói, “Chân thầy rất nhỏ!”

“Chính vì nhỏ nên rất khó mua giày, nếu như có thể lớn thêm hai ba số mới tốt.” Sở Mộ tùy ý nói.

Chu Niệm nhìn bàn chân của anh, nghĩ đến các tập tục ngày xưa, như là nếu nhìn thấy bàn chân của con gái thì sẽ phải cưới nàng, nếu hiện tại vẫn còn tập tục ấy, như vậy, hẳn phải cưới thầy rồi.

Thế là, trên mặt lại hiện lên biểu tình say mê, Sở Mộ nhìn thấy kỳ quái, hỏi, “Cậu đang suy nghĩ cái gì vậy?”

“Không có gì a! Nơi này của thầy không có máy điều hòa, cũng không có chăn điện, mùa đông lạnh như vậy, khó trách sinh bệnh.” Chu Niệm nhìn quanh, than thở.

Nghe hẳn nói như vậy, Sở Mộ cũng thở dài, “Không có máy điều hòa cũng không sao, thật ra tôi có chăn điện, nhưng mà, một lần mẹ tôi đến thăm, nói tuổi còn trẻ mà dùng chăn điện thì cơ thể sẽ không tốt, sau đó tịch thu.”

Nghe Sở Mộ nói vậy, Chu Niệm mở to mắt cả kinh, “Vì sao?”

“Mẹ tôi là người rất nghiêm khắc, hơn nữa, có nhiều lúc, lời của mẹ không cho phép phản kháng.” Ngữ khí của Sở Mộ có chút bất đắc dĩ.

“Vậy sao?” Lúc này, Chu Niệm cực kỳ đồng tình với Sở Mộ, mẹ của hẳn cũng không phải như thế, tuy rằng cũng nghiêm khắc như vậy, nhưng, về mặt vật chất chưa bao giờ cắt giảm thứ gì của hẳn, hơn nữa, còn luôn dành cho hẳn những món đồ tốt nhất.

“Phải a! Tôi đã lớn thế này, nhưng tất cả đều phải nằm trong sự khống chế của mẹ.” Sở Mộ nhún mày nghĩ về bản thân, nếu anh cùng một người đàn ông khác ở bên nhau, hơn nữa người này lại nhỏ hơn anh rất nhiều, còn là học sinh của anh nữa, nói không chừng mẹ sẽ đánh gãy chân anh mất.

Chu Niệm cũng nhún mày, bất quá, một chút liền giãn ra, đi đến ngồi xuống trước thao nước, nhận thấy nước trong chậu không còn quá nóng, liền hỏi, “Thầy lau chân bằng khăn nào?”

Sở Mộ sững sốt một hồi, mới chỉ về phía cái khăn treo bên cạnh tủ quần áo, Chu Niệm đem đến để trên tay anh, Sở Mộ lấy chân ra khỏi chậu nước, khi Chu Niệm đem chậu nước đi ra cửa, mới quay đầu lại, vẻ mặt kiên định mà nói với Sở Mộ, “Thầy, em sẽ không để cho thầy bị tổn thương.”

Chú giải

(1) Khổng Đức Cơ : Kentucky

17. Quyển 1 - Chương 17

Tuy rằng đã hạ sốt, đầu óc cũng không còn nặng nề nữa, bất quá, qua một lúc sau, Sở Mộ bắt đầu ho, giáo viên thường dùng phấn viết bảng nên lá phổi của họ luôn không tốt, Sở Mộ cũng như vậy, lúc đầu chỉ là ho vài tiếng, sau đó thì càng ho kịch liệt hơn, Chu Niệm cảm thấy thầy ho đến tâm tê liệt phế, hẳn cực kỳ đau lòng, vội đi rót nước cho anh uống, thấy anh vẫn không khá hơn, nói muốn đi mua thuốc trị ho, Sở Mộ ngăn cản hẳn, nói “Bệnh cũ, bệnh cảm luôn kèm theo ho khan, kỳ thực không có gì nghiêm trọng, cậu đừng đi mua thuốc, lại đây rót nước cho tôi là được rồi.”

Về mặt Chu Niệm tràn đầy lo lắng, đi rót cho Sở Mộ ly nước chín, nhìn Sở Mộ uống xong, quả thực ho nhẹ đi một chút, chỉ là, một lát sau, liền khôi phục lại tình trạng ban đầu.

Hơn nữa, uống nhiều nước, Sở Mộ lập tức muốn đi vệ sinh, sợ anh lạnh, nên muốn khoác thêm áo khoác cho anh. Chu Niệm vẫn luôn ở đây chăm sóc cho anh, mà quên mất thời gian, khi Sở Mộ nhắc nhở hẳn, thì đã muộn đến hơn mười một giờ.

“Cậu mau trở về đi! Ngày mai còn phải đi học nữa, nên đi ngủ sớm, tôi ở đây không sao đâu, cậu đừng lo, mau trở về đi! Sở Mộ vừa nói xong liền che miệng ho vài tiếng, ho đến gương mặt đỏ bừng, đôi mắt ửng sưng chứa nước, Chu Niệm xem vào trong mắt, giống như thầy đang khóc, làm lòng hẳn vừa yêu thương lại vừa rung động.

Chu Niệm căn bản không muốn đi, kì kèo, về mặt lo lắng, “Bệnh của thầy vẫn chưa khỏi hẳn, làm sao em có thể để thầy một mình ở trong ký túc xá được chứ? Nếu nửa đêm thầy có chuyện thì làm sao bây giờ?”

“Vội lại, thầy bệnh nặng như vậy, tiết học ngày mai không nên đi, thầy đã không đi, em đương nhiên cũng không đi, sức khỏe của thầy là quan trọng nhất!”

Chu Niệm vừa lo lắng lại vừa trịnh trọng nói, lại đổi lấy gương mặt băn khoăn của Sở Mộ, “Cái gì sáng mai không đi học, sao có thể được, giáo viên xin nghỉ dạy rất phiền phức, căn bản không được.”

Sở Niệm ngồi lên giường Sở Mộ, sau đó đắp chăn cho anh, nhìn anh che miệng ho, lại nhẹ nhàng vỗ lưng cho anh, đưa ra đề nghị, “Vậy nhờ giáo viên khác lên lớp giúp thầy là được, mỗi khi cô giáo môn Anh văn của lớp chúng em có việc bận thường để cho người khác giúp mình lên lớp.”

Về mặt Sở Mộ vẫn đau khổ như cũ, lại ho vài tiếng, chậm chạp lấy hơi, nói “Tuy là nói như vậy, nhưng mà, tôi cũng chỉ có quan hệ với một vài người, mà thứ hai bọn họ họ đều có tiết, căn bản không có cách nào dạy giúp được. Vội lại, bộ giáo dục không cho phép kiểu dạy thay thế này, bị bắt được sẽ rất phiền phức.”

“Là do thầy quá cẩn thận mà thôi, tụi em đi học, rất nhiều giáo viên tùy tiện nghỉ lớp a, còn nhờ dạy thay nữa, thậm chí để cho nghiên cứu sinh đến dạy thay cũng có, chỉ có thầy cẩn cẩn dục dục như vậy thôi, những thầy cô giáo khác đều không để ý.”

Gương mặt Sở Mộ lộ ra vẻ tươi tắn, vỗ xuống cánh tay Chu Niệm hai cái, “Cậu nói cũng đúng, bất quá, cậu cũng không nghĩ lại, đó đều là những giáo viên có tư lịch(1) mới có thể làm chuyện như vậy, nếu tôi dạy thêm một hai năm nữa, mới có thể làm giống như thế, nhưng để làm chi, chỉ khiến cho người khác nắm được nhược điểm, lời ra tiếng vào.”

Lông mi Chu Niệm càng nhắm chặt lại, tức giận nói “Thầy thực sự bị bệnh, lẽ nào trường học không cho người ta dưỡng bệnh sao? Không được đi.”

Sở Mộ cười khổ nói, “Cậu sao lại trẻ con như vậy.”

Chu Niệm nghe Sở Mộ nói thế, thở một hơi, suy nghĩ một hồi, như nhớ ra cái gì, liền nói, “Dù sao hiện tại cũng là những tiết cuối cùng, để em xem một chút, nội dung bài học cũng không phải trọng điểm, ngày mai thầy cứ ngồi trên bục giảng, để cả lớp làm bài là được rồi, vậy đi!”

“Vậy nếu có người nêu câu hỏi, rồi giảng cho từng người từng người một, so với giảng cả bài một lần thì tốt hơn sao?”

Sở Mộ mỉm cười nhìn Chu Niệm đang suy nghĩ tìm những phương pháp nhàn hạ.

“Chỉ cần không phải hít bụi phấn là được, ngày mai cứ như vậy, thầy vừa đến phải nói chính mình bị bệnh, để cho mọi người tự làm bài, sau đó sẽ không có người hỏi nữa, cứ quyết định vậy đi.” Chu Niệm gõ bàn quyết định, Sở Mộ nhìn hần cười, giọng điệu sủng nịch, “Được, thế thì cứ như vậy.”

Chu Niệm suy nghĩ một chút, nói thêm, “Thầy, sau này thầy đừng dùng phấn viết bảng nữa, trực tiếp dùng máy chiếu đi! Như vậy sẽ tốt cho thân thể hơn, với lại, lên lớp cũng dễ dàng hơn, em thấy những giáo viên dạy toán khác, tất cả mọi người đều không dùng phấn viết.”

“Tôi cũng biết như vậy là không tốt, nhưng mà, học toán phải vừa viết vừa nghe giảng, như vậy mới tốt.” Sở Mộ nói xong lại bắt đầu ho.

“Sức khỏe của thầy quan trọng hơn có biết không, sau này đừng dùng phấn viết nữa, với lại, mọi người tự mình đọc sách làm bài không phải ok hơn sao, cứ ỷ lại vào thầy thì sau này phải làm thế nào?” Chu Niệm càng nói càng lớn tiếng, bởi vì vấn đề sức khỏe của Sở Mộ mà tất cả những vấn đề khác đều bị hất để dưới chân.

Sở Mộ cười chọc vào cánh tay Chu Niệm, nói, “Này, đừng nói cậu cũng không chăm chỉ nghe giảng giờ toán nhé!”

Chu Niệm đột nhiên cảm thấy chính mình đã lỡ mồm, bất quá, cần còn cứu kịp, “Đâu, tất cả tiết học của thầy em đều nghe chăm chú a! Chỉ là, đại học vốn bồi dưỡng năng lực tự học, ỷ lại vào giáo viên thế này căn bản không thể nào bồi dưỡng năng lực được! Thầy, thầy nói có đúng không!” Nói rồi vừa xoa lưng cho Sở Mộ, đôi mắt vừa ẩn tình đưa tình, rồi lại nũng nịu nói “Thầy, sau này không được viết phấn nữa! Phải dùng máy chiếu, dùng đèn chiếu.”

Sở Mộ bị trò đùa này của hần làm cho nở nụ cười, có điều, cười một trận liên ho mạnh, khiến Chu Niệm đau lòng vô cùng.

Cuối cùng Sở Mộ cư nhiên bằng lòng, “Được, lần sau tôi sẽ thử.”

Chu Niệm cười, lướt nhẹ đến hôn lên mặt Sở Mộ một cái, Sở Mộ mục trừng khẩu ngọc(2), sau khi bị Chu Niệm hôn ở trong hành lang lần trước, anh dần đem chuyện đó quên đi, không nghĩ tới đứa nhỏ này cho rằng anh dễ khi dễ, hờ một tí liền thành thói quen làm chuyện mờ ám như vậy sao?

Nhìn thấy Sở Mộ trừng mắt, Chu Niệm có chút chột dạ, nhỏ giọng nói, “Thầy, vừa rồi em không tự chủ được, thầy biết đó, ai khi cao hứng cũng muốn hôn người yêu của mình mà!”

Đứa nhỏ này thực sự có thể tùy thời tùy chỗ chiếm tiện nghi của anh mà!

Sở Mộ trừng mắt hần, nói, “Miệng lưỡi cậu luôn trơn tru như vậy sao? Tài cán của hoa hoa công tử(3) chính là những việc như thế này, đừng nói với tôi cậu đang nhắm tôi làm mục tiêu nhé!”

Chu Niệm không nghĩ thầy sẽ nói nặng như vậy, ngây ngẩn cả người, không biết bây giờ làm gì mới tốt, trong mắt hần hiện lên đau xót, rất vô tội.

Sở Mộ nói xong cũng cảm thấy mình nói rất quá đáng, tuy rằng những lời ngon tiếng ngọt của Chu Niệm khiến người khác vui không nói nên lời, nhưng phỏng chừng bởi vì chính mình quá nhút nhát, nên không thể cho ra câu trả lời thuyết phục, sự cẩn thận tỉ mỉ, chăm sóc chu đáo của hần đã nói lên, căn bản hần không phải loại người thích đùa bỡn người khác, bất quá, muốn Sở Mộ nhận lỗi, anh lại ghen nói không nên lời.

Phút chốc, Chu Niệm bị tổn thương sâu sắc, nhưng mà, hần lại muốn nghĩ mở, nếu thầy là loại người mà khi bị một người lừa gạt liền quay lưng lại với những người khác, thì về sau mình càng thêm lo âu, thầy hoài nghi mình như vậy cũng không có gì đáng trách cả.

Sở Mộ cúi đầu, che miệng nhỏ giọng ho khan.

Chu Niệm cúi đầu cẩn thận từng li từng tí nhìn mặt anh, thấy sắc mặt Sở Mộ nặng nề, nhưng là, trong thần sắc còn mang theo xót xa ân hận, nghĩ đến, thầy cũng đang hối hận những lời vừa nói!

Chu Niệm nhìn lên đôi mắt của Sở Mộ, chân thành mà nói, “Thầy, thầy là mối tình đầu của em, em chỉ nói những lời đường mật này với một mình thầy thôi, chưa từng nói với ai khác cả, mà sau này, em cũng sẽ không nói với người nào nữa, xin thầy hãy tin em, có được không?”

Nếu Chu Niệm đã nói như vậy rồi mà chính mình không hạ cho hắn một lồi đi nào thì rất không hợp tình người, Sở Mộ gật đầu, “Vừa rồi tôi nói quá lời, cậu đừng để ý.”

Chu Niệm ủy khuất nói, “Em biết thầy không có cố ý, em không có để tâm.”

Sở Mộ nhìn bộ dạng hề hề đáng thương của Chu Niệm, nghĩ về sau chính mình khẳng định sẽ không chiếm được một chút tiện nghi nào trước mặt hắn, tuy là cảm giận mà nghĩ như vậy, nhưng kỳ thực trong lòng lại rất ngọt ngào, Sở Mộ đỏ mặt, đôi mắt cũng lấp lánh, cứ như vậy mà cầm tay Chu Niệm, ngay lúc Chu Niệm kinh ngạc mà ngẩng đầu hôn lên mặt hắn một cái.

Chu Niệm vừa mừng vừa sợ, nói không ra lời, sau đó phản ứng lại, bổ nhào tới ôm lấy Sở Mộ, mừng như điên nói, “Thầy, thầy ơi, thầy cũng thích em, đúng không, thầy cũng thích có đúng không?”

Sở Mộ nằm xuống lấy chăn đắp lên người, che giấu gương mặt đỏ bừng của chính mình, rồi nở nụ cười.

Chu Niệm biết Sở Mộ nhất định đang thẹn thùng, nên mới trốn trong chăn, nên cũng không quấy nhiễu anh, đi vào bếp rót một ly nước, lấy thuốc theo lời dặn của bác sĩ, lúc kêu Sở Mộ dậy uống thuốc trước khi ngủ, Sở Mộ lại trở nên lạnh nhạt như chưa từng xảy ra chuyện gì, cầm thuốc uống rồi gục xuống ngủ.

Đã mười hai giờ, Sở Mộ cũng không có đuổi Chu Niệm đi, hơn nữa, anh còn lùi vào tận phía trong giường ngủ, để lại khoảng trống rất to bên ngoài, khoảng giường trống này chẳng phải dành cho một người nữa sao?

Chu Niệm nghĩ vậy, dĩ nhiên liền không khách khí.

“Thầy, bây giờ mà quay về thì cửa kí túc xá cũng đã đóng, vậy em ngủ lại ở đây nhé!” Chu Niệm cẩn trọng thăm dò nói.

Sở Mộ uống thuốc xong, ý thức đã muốn ngủ có chút mơ hồ, bèn nói “Phía dưới ngăn tủ còn một tấm chăn dày, cậu lấy nó dùng đi! Nhưng không có đồ ngủ cho cậu, cậu tạm mặc đồ của tôi, ở trong tủ, tự cậu tìm đi!”

Chu Niệm vui vẻ nhảy cẫng lên, hắn cư nhiên có thể cùng thầy đồng sàng cộng chẩm(4), đây là chuyện mà hắn suy nghĩ bấy lâu nay, vậy mà lại được giải quyết đơn giản như vậy.

Bất quá, vẫn phải kiềm nén lại sự háo hức, nói giọng rất bình thường “A, được!”

Một lát sau, Sở Mộ trở mình trong chăn, buồn bực nói, “Đồ lót thì tìm ở trong tủ...”

Chu Niệm mở miệng nói không ra lời, đang đỏ mặt mơ mộng, lại nghe thanh âm rầu rĩ của Sở Mộ ở bên trong chăn, “Chắc là còn cái mới, cậu thử tìm xem.”

Chu Niệm xóa đi điều vừa mới nghĩ đến, đứng ở nơi đó, gương mặt càn đỏ hơn nữa.

Sở Mộ ngủ trong chăn, Chu Niệm bước lên giường nhìn anh một chút, sửa chăn lại cho anh, mới đóng cửa phòng ngủ, đi ra ngoài phòng khách gọi điện cho Hoàng Thao.

Hoàng Thao đang đắp chăn nằm trên giường, nhận được điện thoại của Chu Niệm, mơ màng cất giọng, “Cậu không quay về à! Biết rồi, đã sớm ngủ trang cho cậu rồi. Chăm sóc thầy cho tốt, sáng mai tớ đem sách lên giảng đường giúp cậu, yên tâm.”

Chu Niệm yên lòng, Hoàng Thao thật sự là một người tốt.

Để phòng ngừa sinh viên của học viện đi đêm làm loạn, trừ tối thứ năm thứ sáu, các buổi tối khác đều đến tra phòng, còn điểm danh tên mỗi người.

Việc này do học sinh ban sinh hoạt đảm nhiệm, lúc đầu mọi người còn rất quan tâm chuyện này, nhưng sau đó lại mua chuộc học sinh ký thay, chỉ cần không bị phát hiện, thì không trở về phòng ngủ cũng không ai truy cứu. Chuyện mà vừa rồi Hoàng Thao nói giúp hắn ngủ trang chính là chuyện này.

Chu Niệm giải quyết chuyện phòng ngủ xong, mới đi đến tủ quần áo tìm y phục, mà lúc bắt đầu đi tắm, hắn đứng trong phòng tắm nghĩ, đến khi nào thì hắn mới có thể đặt tất cả đồ dùng của mình bên cạnh đồ của thầy đây, mà để được như thế, hắn phải chính thức tiến dần từng bước.

Hương mai vàng thổi vào trong phòng Sở Mộ, Chu Niệm nằm trong chăn, chắc là tấm chăn đã lâu không được dùng đến, nên có chút mùi long não, bất quá, những thứ này đều không thành vấn đề, được ngủ bên cạnh thầy mới là hạnh phúc lớn nhất.

Sợ Sở Mộ bị lạnh, trước khi lên giường, Chu Niệm tìm trong tủ một chiếc áo lông và một chiếc áo khoác đắp lên chăn Sở Mộ, đột nhiên trên người bị đặt nặng như vậy, Sở Mộ có chút không thích ứng, trong giấc mộng cũng bắt đầu tung chăn.

Chu Niệm đành phải một lần rồi lại một lần đắp chăn lên cho anh, nghĩ đến có thể ngủ bên cạnh thầy, hẳn không khỏi phần khoái, căn bản không ngủ được, cũng không dám trở mình, chỉ nhìn chăm chăm tấm lưng bị bọc chăn của Sở Mộ, lòng tràn đầy hạnh phúc, không biết tự lúc nào, cũng mơ mơ màng màng ngủ đi.

Chú giải

- (1) Tư lịch : ý chỉ các công nhân viên chức do thời gian công tác bất đồng mà có địa vị khác nhau.
- (2) Mục trừng khẩu ngữc : giường mất mà nhìn, không nói ra lời => ngẩn người, chết lặng.
- (3) Hoa hoa công tử : công tử bột, công tử nhà giàu.
- (4) Đồng sàng công chẩm : đồng sàng = chung giường, cộng chẩm = chung gối.

18. Quyển 1 - Chương 18

Ngủ đến nửa đến nửa đêm, Chu Niệm bị tiếng ho của Sở Mộ đánh thức, mơ mơ màng màng mở chăn ra, về mặt Sở Mộ đỏ bừng, đầu nóng đầy mồ hôi, bởi vì cơ thể quá nóng, phỏng chừng trong phổi cũng bị nóng, làm cho anh càng ho lợi hại hơn, Sở Mộ cau mày, nói lầm bầm, “Sao lại nóng thế này?”

Chu Niệm cầm chiếc áo khoác trên tấm chăn ra, ý thức có chút mơ hồ, hàm hàm hồ hồ nói, “Thầy, bây giờ đỡ hơn chưa?”

Sở Mộ lau mồ hôi trên trán, ngồi dậy, tiếp xúc với không khí lạnh bên ngoài tấm chăn, thoải mái thở dài, xem ra, hai người chen chúc trên một chiếc giường, cho dù là mùa đông thì cũng rất nóng.

Chu Niệm thấy Sở Mộ ngồi dậy, ý thức mới thanh tỉnh một ít, lo lắng nói “Thầy, như vậy thầy sẽ bị lạnh.”

“Không sao. Cậu ngủ đi! Tôi muốn đi vệ sinh.” Sở Mộ nói rồi đứng lên, khi bò ngang qua người Chu Niệm, thân thể mềm nhũn không có khí lực thoảng một cái ngã quỵ lên người Chu Niệm, kỳ thật cũng không có gì, đứng lên lần nữa là được, chỉ là, Chu Niệm lại vươn tay kéo anh lại, để anh không bị ngã xuống đất.

Cánh tay nhẵn bóng của Chu Niệm, làm Sở Mộ sửng sốt một chút, lúc hấn đỡ giúp anh xuống giường, tấm chăn trên người Chu Niệm bị rơi xuống, lộ ra nửa thân trên trần trụi, Sở Mộ lại càng thêm sửng sờ, nói bằng giọng bằng phẳng, “Sao cậu không mặc quần áo?”

Kỳ thực, nửa thân trên trần trụi của Chu Niệm rất gợi cảm, trên người không có đại khối đại khối cơ bắp, bất quá, bởi vì thường xuyên đánh bóng rổ, nên kết cấu cơ bắp trên người rất cân xứng, phi thường xinh đẹp, thậm chí, trong tầm mắt mông lung không mang kính của Sở Mộ, vẻ đẹp này càng thêm sâu sắc, mặt anh có chút đỏ, chẳng qua là vừa này bị nóng nên gương mặt vốn đã rất hồng, Chu Niệm mới không phát hiện ra sự khác thường của anh mà thôi.

Mà lúc này Chu Niệm cũng không dám nói bản thân có thói quen ngủ khoả thân, sợ thầy tức giận, hấn nói quanh co, “Quần áo của thầy rất nhỏ, mặc vào khó chịu, ngủ không được, nên chỉ có thể như vậy.”

Sở Mộ không dám nhìn hấn, tới tủ quần áo tìm một bộ đồ ngủ mà anh mặc rộng thùng thình đưa cho hấn, nói với hấn, “Bộ đồ này khá to, cậu xem có mặc được hay không, nếu vừa được thì tốt.” Sau khi đưa cho

hắn, lại hướng hắn khoát khoát tay, “Mặc rồi cậu ngủ đi!” Nói xong bước cao bước thấp đi vào phòng vệ sinh.

Chu Niệm mặc bộ đồ ngủ rõ ràng rất nhỏ kia của Sở Mộ, tuy tay áo và ống quần đều ngắn một khúc, nhưng cũng không tồi, chí ít là không có bó sát thân thể khó chịu.

Chu Niệm thấp thỏm ngồi trên giường đợi Sở Mộ quay lại, Sở Mộ đứng trước bồn rửa tay dùng nước lạnh rửa gương mặt đỏ bừng của mình, trận dậy sóng kia trên mặt bây giờ mới lắng xuống một ít, định đợi Chu Niệm mặc áo ngủ xong mới quay lại.

Đợi Sở Mộ quay lại, Chu Niệm đã thấp thỏm rất lâu, hơn nữa, còn muốn hoàn toàn tỉnh ngủ.

Đỡ lấy thân xác rất không vững vàng của Sở Mộ, giúp anh đi vào bên trong giường nằm yên, Chu Niệm mới tắt đèn ngủ ở bên ngoài giường.

Trong bóng tối, hương mai vàng nhẹ nhàng mà phiêu đảng(1) ở trong phòng, Chu Niệm trợn mắt nhìn trần nhà một lát, sau đó nhỏ giọng kêu “Thầy...”

Sở Mộ giả bộ ngủ không để ý, vì vậy Chu Niệm đành không gọi nữa, trong phòng yên tĩnh, còn có thể nghe được rất nhỏ tiếng giọt sương rơi xuống từ hoa mai vàng.

Chu Niệm nghe thanh âm bên ngoài, rất muốn xoay người lại ôm Sở Mộ vào lòng, nhưng mà, đó cũng chỉ là mộng tưởng mà thôi, không bao lâu sau, nghe được tiếng hô hấp đều đều rất nhỏ của Sở Mộ, chắc là đã ngủ rồi.

Ở trong sự tĩnh lặng này, ở trong căn phòng nhỏ này, cảm thụ được hô hấp của người mình yêu thương, giấc ngủ tìm đến trong sự ấm áp và yên lành.

Sáng sớm thứ hai, Sở Mộ thức dậy, sau đó đánh thức Chu Niệm, Chu Niệm mơ mơ màng màng bò dậy từ trên giường.

Hôm qua Sở Mộ ngủ rất nhiều, nên sáng hôm nay thức dậy rất sớm, dù có ho khan một chút còn chảy chút nước mũi, bất quá, đầu không còn đau nữa, cũng hết sốt rồi, liền nấu một nồi mì, làm cho Chu Niệm một tô, khi anh đã ăn xong rồi, Chu Niệm vẫn còn chưa đi ra phòng vệ sinh, anh cảm thấy rất kỳ quái, bèn đi vào xem, mới phát hiện Chu Niệm đang đứng ngủ bên cạnh bồn rửa tay.

Sở Mộ sửng sốt một hồi, bất đắc dĩ mà dùng nước lạnh vỗ vào mặt Chu Niệm đánh thức hắn, sau đó giục Chu Niệm đánh răng rửa mặt nhanh một chút, rồi đi ăn mì, nếu không mì sẽ nở ra hết.

Sở Mộ vẫn chưa biết căn bệnh không thể tỉnh ngủ vào mỗi ngày lúc sáng sớm của Chu Niệm, còn nghĩ rằng ngày hôm qua Chu Niệm phải chăm sóc cho anh nên mới mệt mỏi như vậy, thế là, trong lòng cảm động vô cùng, đôi mắt nhìn Chu Niệm cũng dịu dàng hơn.

Chu Niệm ăn xong tô mì liền bị thầy đuổi về lấy sách thay quần áo, Chu Niệm nói mãi không muốn, cuối cùng vẫn phải bước đi.

Khi đi học, Sở Mộ quả thực để mọi người tự làm bài, anh thường ho khan vài tiếng, làm Chu Niệm vô cùng lo lắng, hết giờ học toán cũng không đi học môn kế toán, mà nhờ Hoàng Thao giúp mình đem sách vở về, còn bản thân đi cùng với thầy, đi khám bệnh cùng thầy.

Đương nhiên Sở Mộ không muốn Chu Niệm đi cùng, mà muốn hắn đi học môn kế toán, bất quá, chuyện Chu Niệm đã quyết định căn bản sẽ không thay đổi được, Sở Mộ không còn cách nào, đành vừa giáo huấn hắn vài câu, trong lòng vừa càng thêm ngọt ngào, tùy ý hắn đi cùng.

Buổi chiều Sở Mộ vẫn còn một tiết dạy, Chu Niệm thấy anh đã bớt ho, nhưng vẫn lo lắng như cũ, vẫn tiếp tục không cho anh giảng bài, để mọi người tự làm bài tập.

Buổi tối, Chu Niệm lại đi đến ký túc xá của Sở Mộ, mang theo rất nhiều trái cây, bên trong còn có rất nhiều quả lê, bởi vì mẹ hắn gọi điện cho hắn, Chu Niệm liền hỏi bệnh ho nên ăn cái gì, mẹ hắn còn tưởng hắn bị ho, lo lắng hỏi hắn có phải không biết tự chăm sóc mình hay không, còn nói muốn tới thăm hắn, hại Chu Niệm phải vội vàng giải thích, nói là bạn hắn bị ho khan, để mẹ hắn bỏ đi ý niệm trong đầu.

Biết được ăn đường phèn tuyết lê(2) có thể trị ho, vì vậy, Chu Niệm liền mua rất nhiều quả lê, lo chỗ của Sở Mộ không có đường phèn, bèn đi mua một gói đường phèn to.

Nhận lấy những món đồ của Chu Niệm, trong lòng Sở Mộ nổi lên một cảm giác ê ẩm trướng trướng, nói không ra lời một lúc lâu, cũng không có chống đối nụ hôn khi gặp mặt của Chu Niệm.

Chu Niệm làm theo cách nấu đường phèn tuyết lê mà mẹ hắn nói, Sở Mộ cúi đầu uống, trong lòng từng đợt ấm áp, nhưng cuối cùng chỉ biến thành một câu “Cảm ơn!”

Tuy chỉ là một câu cảm tạ, nhưng đã làm Chu Niệm vui vẻ vô cùng, bởi vì hắn nghe ra được, bây giờ thầy đã coi hắn là một người yêu ngang hàng nhau, mà không phải là một cậu học sinh nhỏ hơn thầy rất nhiều tuổi.

Sở Mộ không có ý giữ Chu Niệm qua đêm, Chu Niệm đương nhiên rất biết điều mà rời khỏi, bất quá, lúc đi ra, Sở Mộ nói với hắn “Sau này có thể thường xuyên gọi điện thoại.”

Điều này khiến cho Chu Niệm đang đi ra cửa liền quay người lại, đóng cửa hung hăng chạy đến ôm Sở Mộ một hồi, còn hôn lên mặt anh một cái, nói “Được, thầy, có phải từ bây giờ trở đi chúng ta kết giao đúng không?”

Sở Mộ đỏ mặt, đẩy hắn ra, không có trả lời, bất quá, cái này coi như là ngầm chấp nhận rồi!

Chu Niệm ẩn tình đưa tình nhìn anh, bàn chân nhất quyết không đi, Sở Mộ theo dõi hắn, trong mắt tràn đầy nghi vấn, Chu Niệm cười khom người đưa mặt đến trước mặt Sở Mộ, con mắt lấp lánh, nói, “Thầy, nếu đã kết giao, thì có thể cho em một nụ hôn tạm biệt được không?”

Sở Mộ đỏ mặt máng, “Cậu, cút đi!”

Song, ngay tại ánh mắt chờ mong của Chu Niệm anh lại chạm nhẹ lên mặt hắn một chút.

Chu Niệm thỏa mãn mà đi mở cửa rời khỏi, Sở Mộ đứng bên cạnh bàn cách đó không xa nhìn hắn, trong mắt dịu dàng thấm thiết, Chu Niệm lại chạy về ôm anh một chút, nói, “Thầy, em thích thầy!”

Sở Mộ chặn lại đẩy hắn ra, “Cậu còn chưa rời khỏi?”

Chu Niệm vừa cười vừa ly khai, vừa nói “Em và thầy vĩnh viễn không rời nhau!”

Trước khi Sở Mộ nổi bão, liền nhanh mở cửa đi ra.

Gió đêm trên đường tựa như đang sưởi ấm. Chu Niệm cười ngây ngô nhìn bầu trời đêm sẫm, đương nhiên, người cười ngây ngô thế này không phải một mình hắn, Sở Mộ cũng đang cười ngây ngô nhìn cánh cửa kia!

A, mọi người khi yêu đều biến thành kẻ ngu si có chỉ số thông minh thấp.

Nhưng mà, chắc chắn rằng những người đang chìm đắm trong niềm hạnh phúc ngọt ngào ấy đều cam tâm tình nguyện a!

Chú giải

(1) Phiêu đăng : bay bổng.

(2) Đường phèn tuyết lê : là một món ăn trị ho. Thật ra thì tớ muốn ghi nó thành nước quả lê or chè quả lê, cơ mà sau khi search trên mạng, tớ thấy món này có rất nhiều phương pháp chế biến, từ đơn giản đến khá cầu kỳ, nếu gọi nó là nước quả lê or chè quả lê cũng không hẳn là đúng, nên tớ quyết định để y nguyên từ mà QT dịch.

Món đường phèn tuyết lê đề cập trong truyện được chế biến từ quả lê, đường phèn và xuyên bối mẫu dạng bột mịn. Hấp ăn 1-2 lần sáng tối. Trị ho kéo dài, ho khan, đờm đặc.

19. Quyển 2 - Chương 1

Một trận cảm mạo của Sở Mộ, khiến cho quan hệ của hai người bước vào thời kỳ ngọt ngào.

Nếu Sở Mộ đã nói có thể thường xuyên gọi điện thoại, Chu Niệm cũng không giống như trước đây, vì lo lắng bản thân quá bám dính lấy thầy khiến cho thầy chán ghét hẳn, tay cầm điện thoại di động muốn gọi mà lại không dám gọi.

Mỗi tối trước khi đi ngủ, Chu Niệm đều gọi một cuộc điện thoại cho Sở Mộ, cũng không có bao nhiêu chuyện để nói, chỉ tùy tiện nói vài chủ đề đơn giản, ân cần thăm hỏi lẫn nhau, sau đó thì cúp máy.

Nhưng thật ra lúc sau cùng của mỗi lần Chu Niệm đều nói một câu “Thầy, em thích thầy” Sau đó mới nói chúc ngủ ngon.

Giống như một lời thôi miên, Sở Mộ cảm thấy cho dù là một người vô tình, mỗi ngày đều nghe như vậy cũng sẽ bắt đầu yêu thương. Vì vậy, mỗi lần nghe được Chu Niệm nói thì lại cường liệt yêu cầu “Không được tùy tiện nói tại bên miệng, nếu như bị người khác nghe được thì không tốt!”

Bất quá, giấu lại cũng biết, Chu Niệm sẽ luôn tìm được đủ loại lý do mà thuyết phục Sở Mộ, tỷ như “Em chỉ muốn bày tỏ trái tim của em cho thầy biết mà thôi, thầy không thích nghe sao?”

Sở Mộ hiểu bản thân thực sự không có khả năng thắng được Chu Niệm, vì chỉ cần nghe Chu Niệm nói như vậy, lòng dạ cứng rắn của anh liền cứng không nổi nữa.

Chu Niệm đã lấy được chìa khóa ký túc xá của Sở Mộ, mỗi ngày đều đến ăn ở chỗ của Sở Mộ, nếu Sở Mộ có thời gian, thì Sở Mộ sẽ nấu cơm, nếu Chu Niệm có thời gian, thì Chu Niệm sẽ làm, mỗi ngày hai người đều ngồi đối nhau ở trước chiếc bàn nhỏ này ăn cơm, làm cơm cho nhau ăn chính là một loại hạnh phúc cùng vui sướng, tình ý ấm áp hóa mở giá lạnh mùa đông, làm cho căn phòng trọ nhỏ luôn luôn tràn ngập hơi thở ngọt ngào ấm áp.

Đã là cuối tháng mười hai, kỳ thi cuối kỳ tới gần, tiết học các môn đều kết thúc, dĩ nhiên, tiết học toán cũng kết thúc.

Lúc này, chính là lúc Chu Niệm bận bịu nhất, mà cũng là lúc Sở Mộ nhàn hạ nhất.

Sở Mộ ngồi ở trên giường đọc sách, Chu Niệm an vị trong đồng sách vở ở trước bàn làm bài, ở đây thay thế thư viện, trở thành nơi ôn tập cuối cùng của Chu Niệm. Hơn nữa, ở nơi này có Sở Mộ giám sát hẳn, hẳn tuyệt không dám qua loa, mỗi môn học đều hảo hảo ôn tập chuẩn bị cho kỳ thi cuối kỳ.

Chu Niệm là loại người thất thường rất hay đi trễ, trốn học, trong giờ học thường không tập trung, gần như là tự mình đọc sách sau giờ học, tới giai đoạn ôn tập cuối cùng, mới đi photo bút ký(1) của các bạn cùng lớp để xem, sau đó lại dùng máy tính của Sở Mộ xem các bản PPT(2) của những môn học của các vị giáo viên khác, coi như hết sức dụng tâm ôn tập.

Hắn ra sức như thế, dĩ nhiên là có nguyên nhân.

Nhớ tới ngày đó, chân mày, khóe mắt của Chu Niệm đều vui cười.

“Thầy, nhiều sách như vậy, còn có bút ký, giáo án, làm sao xem hết a! Chỉ cần thi đạt tiêu chuẩn là được rồi!” Chu Niệm cầm trong tay sách, giáo trình, bút ký hóa học vật lý để lên cái bàn nhỏ trong phòng khách của Sở Mộ, cau mày nhứt chí nói.

“Sao cậu lại nghĩ như vậy, này là thái độ học tập của cậu sao, sáu mươi điểm tuyệt đối không được.” Lúc này Sở Mộ hiện rõ bản sắc của một người thầy, mặt mày hung tợn chỉ vào Chu Niệm giáo huấn.

“Vậy bây giờ làm sao đây, nhiều như vậy, thời gian chỉ có một tuần, chín môn, là chín môn a, làm sao học cho hết.” Chu Niệm ngồi trên ghế sofa nhìn đồng sách vở lý hóa học phải học, tâm tư chán nản. Còn có Anh văn, toán học, kế toán, máy tính, quân sự, tiếng Anh khẩu ngữ...

“Chu Niệm, tiểu tử cậu bình thường làm gì hử, để bây giờ nước tới chân mới nhảy.” Sở Mộ bị thần sắc của Chu Niệm làm cho tức giận.

Thấy thầy giận thành như vậy, Chu Niệm cũng không dám nói đó là vì em nhớ thầy, nên mới không có tâm trí học hành, về mặt đau khổ đành nói, “Được rồi, em sẽ gắng sức, mỗi môn đều hảo hảo ôn tập.”

“Cái gì gắng sức, là nhất định, nhất định phải ôn tập tốt, cậu thử thi không tốt xem!” Sở Mộ trừng mắt nhìn Chu Niệm, cường điệu nói.

Về mặt Chu Niệm ủy khuất, “Thầy thiệt dữ.”

“Bây giờ thì chê tôi dữ, cậu thử thi kém xem tôi có dữ hay không!” Sở Mộ trừng mắt nói với Chu Niệm.

Chu Niệm vừa cười vừa từ từ đi đến bên cạnh Sở Mộ, ôm lấy eo anh, nói “Làm sao em lại chê thầy dữ chứ, thầy dữ lên càng đáng yêu hơn được chưa!”

Sở Mộ quay đầu, lời nói lạnh nhạt “Có ý gì.”

“Không có ý gì hết a! Chính là khi thầy dữ lên em cũng thích!” Chu Niệm lập tức giải thích.

Sở Mộ “hừ” một tiếng, lúc nào cũng bị lời ngon tiếng ngọt của Chu Niệm làm cho đỏ mặt.

Chu Niệm lại chuyển mắt lên đóng sách trên mặt bàn, cố ý mềm giọng làm nũng nói “Thầy, để xem nhiều sách như vậy, thì cần phải có một chút động lực, cảm xúc không đủ mãnh liệt thì căn bản không làm tốt được!”

“Cậu muốn động lực gì?” Sở Mộ biết chắc đứa nhỏ này lại muốn giở trò bịp bợm nữa đây mà.

Sở Mộ vừa đưa miệng đến bên tai Sở Mộ nói nhỏ một câu, lại vừa tựa đầu lên trên vai của Sở Mộ, tiếp tục làm nũng “Thầy, như vậy đi! Chờ em thi xong, thầy đáp ứng, thế nào?”

Sở Mộ quay đầu gương mặt một bộ lãnh đạm nhìn Chu Niệm, buồn bã nói “Cậu học cho tôi hay cho bản thân cậu! Sao lại có thể nêu ra loại yêu cầu này?”

Thần sắc Chu Niệm hề hề thương cảm, “Thầy không muốn hả?”

Sở Mộ cúi đầu nghĩ một hồi, rồi lại ngẩng đầu trừng mắt nhìn Chu Niệm thì thầm “Được rồi! Nhưng mà, cậu phải lấy được học bổng hạng nhất mới đến đây nói điều kiện với tôi.”

Chu Niệm lập tức triển mi mà cười, hôn lên mặt Sở Mộ một cái, nói, “Thầy nói phải giữ lời a!” Nói rồi nắm tay Sở Mộ lên, cầm lấy ngón tay anh.

“Làm gì vậy?” Sở Mộ muốn lấy tay về.

“Móc ngón a!” Tuy Chu Niệm nói như vậy, nhưng đôi mắt lại chăm chú nhìn Sở Mộ, làm mười ngón tay dây dưa di chuyển

Sở Mộ bị hấn nhìn đến tim đều đập rối loạn, mặt đỏ lên, rút tay về, ngữ khí cũng không còn cương quyết nữa “Cậu không còn là con nít ngây thơ nữa, còn móc ngón tay!” Nói xong liền chạy ra khỏi phạm vi của Chu Niệm.

Động lực của Chu Niệm tràn đầy, sau đó liền đem tất cả tư liệu sách vở cần ôn tập chuyển đến chỗ Sở Mộ, ngay cả chiếc bàn dài làm việc của Sở Mộ cũng bị hấn chiếm dụng, mà Sở Mộ chỉ có thể mua một chiếc bàn nhỏ đặt trên giường để làm việc của mình.

Sở Mộ nấu một chén chè Bát Bảo(3) bưng tới cho Chu Niệm, dọn dẹp sách vở trên bàn một chút, để chén trà bên cạnh, nói “Chu Niệm, ăn bữa khuya đi!”

Chu Niệm ừ một tiếng, không hề nhúc nhích tiếp tục xem bút ký.

Khi Sở Mộ lại từ nhà bếp đi vào phòng ngủ, thấy bát chè Bát Bảo vẫn còn, mà Chu Niệm còn đang xem bút ký.

“Chu Niệm, ăn bữa khuya trước đi.” Sở Mộ đi đến vỗ vỗ vai Chu Niệm.

Chu Niệm lại ừ một tiếng, liếc mắt nhìn bát Bát Bảo kia một chút, thờ dãi.

Sở Mộ nghe tiếng hấn thở dài, nói “Sao vậy, không đói bụng, không muốn ăn sao?”

Chu Niệm bưng bát chè Bát Bảo lên dùng cái muỗng múc ăn, rồi xoay người đối Sở Mộ, vẻ mặt sầu khổ “Đồ thầy làm, sao em lại không muốn ăn chút, chỉ là, ăn cái này xong thầy sẽ bảo em đi về.”

Hiện tại, Chu Niệm ở chỗ Sở Mộ ôn tập, mỗi ngày tối đa chỉ có thể đến mười giờ ba mươi phút, mà phân giới chính là bữa ăn khuya do Sở Mộ nấu, chỉ cần Chu Niệm ăn xong bữa khuya, Sở Mộ sẽ bắt đầu mời hấn trở về.

Sở Mộ nhíu mày nhìn hấn, không trả lời vấn đề của Chu Niệm, lẽ nào anh còn phải lưu đứa trẻ này qua đêm ở đây sao.

Giọng điệu của Sở Mộ vẫn bình thường như cũ, “Ăn nhanh đi! Không thì sẽ nguội, ăn xong rồi đi về, ngủ sớm một chút, sáng mai còn có thể đến đây sớm một chút ăn điểm tâm sáng.”

Chu Niệm mím môi ra vẻ vô cùng ủy khuất vô tội, tựa như một đứa trẻ bị gia trưởng đuổi ra khỏi nhà.

Nhìn hấn như vậy, Sở Mộ lại nở nụ cười, sờ sờ tóc của hấn, “Ăn mau rồi trở về đi! Chẳng lẽ cậu còn muốn tôi giữ cậu ở lại hay sao?”

“Em chính là muốn thầy giữ em lại a! Mỗi ngày em đều suy nghĩ đến lúc nào thì thầy mới để em ở lại đây?” Chu Niệm nhìn Sở Mộ thẳng thắn vô tư đáp.

Sở Mộ cười nói, “Giữ cậu ở lại, cậu muốn làm gì!”

Chu Niệm nghe Sở Mộ nói như vậy, lại nhìn ánh mắt bình thản mệnh mông bằng phẳng mang theo ý cười dịu dàng của Sở Mộ, liền một trận chột dạ, cư nhiên đỏ mặt, ấp úng nói, “Không muốn làm gì cả a!”

“Thì đúng rồi, cho nên ăn mau rồi trở về đi! Ngày mai đến sớm một chút!” Sở Mộ lại sờ sờ cái lỗ tai đỏ của Chu Niệm.

Trên lỗ tai truyền đến cảm giác ngứa ngứa, khiến Chu Niệm đỏ mặt cúi đầu, đây là lần đầu tiên Sở Mộ chủ động làm chuyện mờ ám thân mật này với hấn, tuy rằng nghi ngờ việc sờ sờ lỗ tai này giống như là đang an ủi tiểu động vật.

Đoạn chữ màu hồng là đoạn hồi tưởng của Chu Niệm

Chú giải

- (1) Bút ký : bài ghi chép.
- (2) PPT : PowerPoint.
- (3) Chè bát bảo

20. Quyển 2 - Chương 2

Trong thời gian thi cuối kỳ, tất cả mọi người đều bận rộn cả lên, đôi khi cũng có vài vấn đề mà Chu Niệm phải ở lại trong ký túc xá của Sở Mộ, vì vậy, mỗi khi bị Hoàng Thao lăm nhăm đến phiền một câu “Có tình quên nghĩa”, Chu Niệm liền cùng Hoàng Thao đi thư viện tự học.

Trong thư viện có máy điều hòa, ngày thường có không ít người, trong thời gian ôn tập thi cuối kỳ càng nhiều người hơn nữa, nên sáng sớm Hoàng Thao phải đến giữ chỗ, sau đó gọi điện thoại giục Chu Niệm rời giường, điện thoại bàn của ký túc xá ầm ĩ ít nhất ba lần, Chu Niệm mới có thể chậm chạp ngồi dậy, nghĩ đến hôm nay cũng không phải ở cùng Sở Mộ, trong lòng liền trống trải, thu dọn chăn giường, đến nhà ăn ăn điểm tâm xong, vừa đi đến thư viện, vừa gọi điện thoại cho Sở Mộ.

Thường thường vào lúc này Sở Mộ đang ở trên xe giao thông công cộng, trong xe chen lấn huyên náo, thành thật mà nói anh một chút cũng không nghe được đầu dây bên kia Chu Niệm đang nói cái gì, song, anh cũng

không bao giờ có ý muốn chủ động cúp điện thoại, cứ như vậy mà lẳng lặng cảm thụ âm tuyến của Chu Niệm từ bên kia truyền đến, giống như đó chính là Chu Niệm đang ghé vào lỗ tai anh hô hấp, là một việc tốt đẹp nhất vào buổi sớm, cả ngày này, tâm trạng của anh sẽ rất tốt.

Sở dĩ lúc này Sở Mộ vẫn còn bận bịu cũng là do Chu Niệm gây nên.

Sở Mộ là giảng viên, trường học có cung cấp nhà ở, bất quá, tiền lương cũng không cao, một phần thu nhập đưa cho mẹ, phần còn lại dùng làm phí sinh hoạt cho bản thân, mà, anh là một người cuồng mua sách, nên, mỗi tháng đều chỉ đủ sống qua ngày mà thôi.

Cuộc sống vốn coi như không tồi, nhưng sau khi Chu Niệm đến, sinh hoạt phí phải cung ứng cho hai người, sức ăn của Chu Niệm lại gấp đôi, đồng thời, hần còn muốn ăn quà vặt, tuy Sở Mộ cho rằng một đứa trẻ lớn thế này, còn muốn ăn quà vặt thì cũng không phải là thói quen tốt, song, mỗi lần đi siêu thị mua đồ, ngang qua khu quà vặt, anh cũng nhịn không được mà đi vào mua hai ba món, tính như vậy, cho dù anh có giảm bớt khoản tiền mua sách, cuộc sống vẫn khó có thể tiếp tục. Tuy rằng có thể giảm một chút số tiền đưa cho mẹ, nhưng mà, nếu mẹ hỏi tại sao tiền sinh hoạt của anh lại tăng đột ngột như vậy, thì anh cũng không biết tìm lý do nào, cho nên, chỉ có thể đi ra ngoài kiếm thêm thu nhập mà thôi.

Công việc làm thêm của anh cũng có quan hệ với công việc hiện tại, đi dạy toán cho một trường bổ túc, giúp sư huynh phụ đạo thêm cho một học sinh trung học, sau đó còn có nhà xuất bản tìm anh viết sách hướng dẫn, những công việc này đều là dựa vào quan hệ mà tìm được, làm cũng không quá khó khăn, tiền kiếm được cũng không ít, chỉ là, nhiều người sẽ nói anh vì tiền mà mất đi tự trọng, nếu để thầy của anh biết được, nói không chừng sẽ mắng anh không ngừng.

Sở Mộ đã phải suy nghĩ vài ngày mới hạ được quyết tâm, so với lòng kiêu hãnh, cuộc sống bao giờ cũng quan trọng hơn, chung quy cũng không thể để cho Chu Niệm phải đóng tiền sinh hoạt để ăn uống ở đây!

Kỳ thực, nuôi dưỡng Chu Niệm làm lòng Sở Mộ không những rất vui vẻ mà còn kiên định, dù sao, cơ sở kinh tế quyết định thượng tần kiến trúc, Chu Niệm được anh nuôi, giống như Chu Niệm là gia đình của anh, hơn nữa, bản thân anh còn là gia chủ, điều này làm sao không khiến cho tinh thần của anh thỏa mãn chứ!

Xe giao thông công cộng dừng lại bỏ người xuống, Sở Mộ duy trì thăng bằng cơ thể, khi xe lại chạy đi, anh nghe được Chu Niệm ở đầu dây bên kia nói hần đã đến thư viện, phải cúp điện thoại, Sở Mộ liền nói “Hảo hảo ôn tập”, lại nghe bên kia nói một câu “Thầy ở bên ngoài phải chú ý an toàn, về sớm một chút.” Sau đó, hai người cúp điện thoại.

Bước xuống từ xe giao thông công cộng, để đến trường bổ túc còn phải đi vài phần đường chung, gió lạnh mùa đông thổi qua, khăn quàng trên cổ lộ ra vẻ đặc biệt ấm áp, Sở Mộ cúi đầu nhìn chiếc khăn, cảm thụ nó, rồi lại nghĩ đến chuyện Chu Niệm tặng anh chiếc khăn quàng cổ.

Khăn quàng anh buộc hôm nay không phải là cái khăn quàng Chu Niệm tặng cho anh, ngày đó, Chu Niệm mang theo một túi to đến, Sở Mộ cũng không có chú ý, khi anh đi ra mua đồ ăn, Chu Niệm đột nhiên từ phía sau ôm lấy anh, Sở Mộ sững sốt một chút, tim đập gia tốc, lúc tinh thần ổn định lại mới nói, “Tôi muốn đi mua đồ ăn, cậu nhanh đi học bài đi.”

Nhưng Chu Niệm lại cúi xuống hôn lên lỗ tai anh một cái, làm cái lỗ tai của anh đỏ lên, tim cũng đập rối loạn hơn.

Mà đứa nhỏ này lại không hề biết điều đó, còn cố ý nói vào lỗ tai của anh “Thầy, em có một thứ muốn đưa cho thầy, thầy nhìn thấy nhất định không được phép tức giận, cũng không được cự tuyệt.”

Cúi đầu nghe được thanh âm gợi cảm như vậy của hần, Sở Mộ cảm thấy căn bản vô pháp chống lại, qua một hồi lâu mới nói “Vật gì vậy, vì sao tôi phải tức giận?”

“Thầy, trước tiên thầy phải nói là thầy không tức giận, cũng không cự tuyệt, sau đó em sẽ nói cho thầy biết đó là gì?” Chu Niệm vẫn ở phía sau ôm lấy anh, khiến anh muốn xoay người lại cũng không thể, trên mặt nóng rần lên, cuối cùng phải buộc lòng đáp, “Được rồi, tôi sẽ không tức giận, cũng không cự tuyệt, cậu mau thả tôi ra.”

Chu Niệm nghe anh nói như vậy, đương nhiên rất cao hứng, đồng thời, được một tác lại muốn tiến một thước, hôn lên lỗ tai anh một cái buông anh ra.

Sở Mộ xoay người nhìn anh, Chu Niệm nhanh chóng đi đến bên cạnh sô pha, từ trong cái túi được đặt trên đó lấy ra một món đồ.

Sở Mộ nhìn, là một cái khăn quàng cổ, anh ngăn người, “Không phải lần trước đã tặng cho tôi một cái khăn quàng cổ rồi sao? Thế nào lại có một cái nữa!”

“Cho nên, thầy mới không được tức giận, lần trước em ở trong cửa hàng, nhìn một lượt liền thấy ba cái đều hợp với thầy, nhìn không được, nên mua hết toàn bộ!” Chu Niệm cười vô cùng thoải mái, giống như ánh nắng rực rỡ trong ngày xuân.

Sở Mộ nhìn hần nói không ra lời.

Chu Niệm lại lấy thêm một cái khăn quàng cổ ra nữa, sau đó lại lấy thêm một đôi bao tay, sau đó là một cái mũ, vừa cầm vừa nói “Cái bao tay này và cái khăn quàng cổ này là nguyên bộ, không có cách nào, chỉ có thể mua cả hai.”

Nói xong lại lấy thêm một chiếc áo khoác, thấy Sở Mộ mục trừng khẩu ngốc lẳng lẳng đứng ở cửa, vẻ mặt hần hết sức vô tội, “Vừa nhìn đến chiếc áo khoác này, đã muốn nhìn bộ dạng của thầy khi mặc, nên...”

Cuối cùng Sở Mộ cũng phản ứng lại, nghĩ, mỗi ngày anh tỉ mỉ tính toán củi gạo muối dầu, mà đứa nhỏ này lại có thể lãng phí như vậy.

“Chu Niệm, cậu bại gia tử này(1), bố mẹ cậu làm sao nuôi lớn cậu vậy!” Sở Mộ trừng mắt thì thầm

“Không có a! Không có xài bao nhiêu tiền cả!” Chu Niệm tiếp tục vô tội.

Chu Niệm đem áo khoác mặc vào cho Sở Mộ, lại nói, “Thầy, thầy xem, mua đã mua rồi, cũng không thể lùi ngược thời gian lại được, thầy chỉ có thể nhận thôi. Thầy mặc đi, em muốn xem bộ dạng của thầy khi mặc chiếc áo này!”

Sở Mộ càng thêm mục trừng khẩu ngốc, thế nhưng, nếu tiếp tục nói với Chu Niệm nữa, kia sẽ làm tổn hại đến chuyện tình cảm, dù sao hai người chỉ mới vừa kết giao, việc gìn giữ tình cảm mỹ hảo của hai người là chuyện phi thường quan trọng, trong lòng anh ghen tức một cổ tức giận bởi vì sự lãng phí của Chu Niệm mà phát lên, thế nhưng, ở một phương diện khác, trái tim lại vô cùng mềm yếu, cảm động vì hần đối với chính mình thật tốt.

Sở Mộ hực hặc mà mặc áo khoác vào, Chu Niệm đứng ở một bên nhìn anh, sâu trong đôi mắt lóe lên một tia sáng, Sở Mộ đang muốn nói, đã bị Chu Niệm nhào lên ôm lấy, vừa liếm vừa cắn lên môi anh, cuối cùng hôn Sở Mộ đến đầu óc choáng váng, đỏ mặt trách hần hai câu, Chu Niệm mới buông anh ra, song, ánh sáng thâm uẩn lóe ra từ trong đôi mắt càng sâu, “Thầy, em thích thầy!”

Mỗi khi kích động Chu Niệm đặc biệt thích nói “Em thích thầy” câu này ở bên miệng, Sở Mộ cũng không tranh cãi với hần, đẩy hần cởi áo ra, Chu Niệm lại cho rằng anh không tiếp nhận, bèn lộ ra vẻ mặt ủy khuất, Sở Mộ buộc lòng giải thích, “Bây giờ tôi phải đi mua đồ ăn, mặc như thế lỗ như bất cần làm bẩn áo thì làm sao đây!”

Lúc này Chu Niệm mới bình thường trở lại, hỏi “Vậy thầy có thích cái áo này không?”

Sở Mộ đỏ mặt gật đầu, “Àn!”

Chu Niệm lại muốn nhào tới, nhưng đã bị Sở Mộ ngăn lại, “Mau quay lại học bài, tôi muốn đi mua đồ ăn, bằng không bữa trưa cũng không thấy tắm hơi đâu.”

Sở Mộ ra khỏi cửa, Chu Niệm đi ra ban công nhìn anh, thấy anh dần đi xa tan biến vào màn sương, lúc này mới tươi cười đóng cửa ban công đi vào nhà.

Chu Niệm cười nằm úp sấp trên chiếc bàn dài, nhớ lại bộ dáng thực sự rất kinh diễm ban nãy của thầy, với lại, lúc nói câu kia “Bây giờ tôi phải đi mua đồ ăn, mặc như thế lỗ như bất cần làm bẩn áo thì làm sao đây” cũng rất đáng yêu, lẽ nào không giống như trong TV hay truyền phát tin, người chồng mua cho người vợ một bộ quần áo đẹp, người vợ phải làm việc nhà nên không thể mặc, bèn đem cất bộ quần áo để khi có khách đến nhà mới đem ra mặc, khi người khác khen ngợi bộ quần áo xinh đẹp, vẻ mặt người vợ vừa hạnh

phúc lại vừa hờn dỗi nói “Là bố thằng bé mua, tôi đã nói nó rất đắt không nên mua, mà anh ấy cứ đòi mua mãi.”

Nghĩ đến những chuyện này, Chu Niệm cười càng thêm thỏa mãn hạnh phúc.

Chu Niệm có thể nghĩ như vậy, nguyên nhân là vì mẹ hắn thích xem kịch sinh hoạt, mỗi lần đều hớn hờ lời kéo hắn xem cùng, Chu Niệm không có cách nào cự tuyệt yêu cầu của mẹ, nên chỉ có thể ngồi xem. Bất quá, lại nói, kỹ năng cùng thưởng thức cuộc sống của hắn đều theo cách này mà học được.

Ngày ấy Chu Niệm tặng quà cho anh, Sở Mộ liền mua gà làm món thịt gà om khoai tây(2) sở trường của anh cho Chu Niệm ăn, coi như là biểu hiện lòng cảm ơn của anh a!

Bất quá, đêm đó khi Chu Niệm đi rồi, Sở Mộ lại đem chiếc áo khoác đó ra yên lặng xem, linh hội cảm giác ấm áp khi được người yêu tặng quần áo, mới phát hiện nhãn hiệu của chiếc áo, anh cả kinh tròn tròn hai con mắt.

Anh vốn nghĩ rằng, đây chỉ là chiếc áo khoác bình thường, không nghĩ tới nó trị giá đến mấy tháng tiền lương của anh, làm hại anh sau này cũng không dám mặc.

Sáng sớm thứ hai, lúc Chu Niệm đi vào nhà trọ của Sở Mộ, Sở Mộ lên cau mày đem chuyện này nói “Mấy món đồ cậu tặng cho tôi tôi đương nhiên nhận, chỉ là, cậu bây giờ đang dùng tiền của cha mẹ, mua đồ quý giá như vậy, cậu thoải mái mua, nhưng tôi không thoải mái nhận, sau này cậu đừng tặng những món đồ quý giá như vậy nữa, không phải, nếu cậu lại mua thì tôi sẽ không nhận.”

Chu Niệm một bên tủi thân, một bên lại vì Sở Mộ không ham tiền tài mà cảm động.

Trải qua chuyện lần này, quan hệ của hai người tự nhiên tốt không ít.

Chú giải

(1) Bại gia tử : phá gia chi tử, người ăn tiêu hoang phí, tiêu tiền như rác.

(2) Khoai tây om thịt gà

21. Quyển 2 - Chương 3

Quá năm giờ chiều Sở Mộ mới quay về, ngay sau đó liền chạy vào siêu thị mua đồ ăn về nấu cơm, tuy rằng giống như một chữ phu(1) của gia đình vội vàng bận rộn, nhưng mà, ngược lại cuộc sống hết sức phong phú, sự mệt mỏi của cơ thể cũng hoàn toàn vô pháp che giấu sự thỏa mãn cùng vui sướng của tinh thần, mỗi ngày đều có hy vọng, dạy học xong, liền muốn mau chóng đón xe về nhà.

Ký túc xá của trước đây chỉ có thể gọi là ký túc xá, sống một mình vắng vẻ quanh quẽ, bất luận có trở về hay không đều như nhau, có những lúc quá quanh quẽ, anh sẽ gọi một người bạn đến nhà trọ chơi, song, từ khi kết giao cùng Chu Niệm, dường như ký túc xá kia đã có thể gọi là một ngôi nhà, ấm áp, làm cho người ta chờ đợi, là nơi mà không lúc nào không muốn trở về. Từ khi cùng Chu Niệm ở bên nhau, anh cũng không còn gọi bạn bè đến nhà trọ chơi nữa.

Sở Mộ đã không còn là một thiếu niên sôi nổi ham vui nhất thời, tâm trí anh đã sớm thành thục, biết lo lắng suy nghĩ rất nhiều chuyện. Mặc dù anh thích Chu Niệm, đồng thời anh cũng tin tưởng Chu Niệm cũng đồng dạng thích anh, thế nhưng, Chu Niệm vẫn còn rất nhỏ, tình cảm của anh và Chu Niệm lại chưa hề trải qua một thử thách nào, anh cũng không biết chuyện tình cảm của con người có thể chịu đựng được thử thách hay không, hoặc là, cho dù có thể chịu đựng được những thử thách bên ngoài, thì, có thể chịu đựng được thử thách dỗi dằn của thời gian hay không? Dẫu sao, Chu Niệm sẽ lớn lên, mà thời kỳ đại học chính là thời kỳ biến đổi lớn nhất của con người, không biết Chu Niệm hắn sẽ thay đổi thành thể nào, khi đó, Chu Niệm còn có thể thương anh nữa không? Còn có thể cùng anh ở bên nhau nữa không?

Sở Mộ không thể không suy nghĩ những vấn đề này.

Bất quá, mặc dù có đôi khi lại suy nghĩ đến những vấn đề này, nhưng cũng không thể chôn vùi niềm hạnh phúc và sự ấm áp hiện tại mỗi khi anh cùng Chu Niệm ở bên nhau, như vậy, bây giờ phải thỏa thuê hưởng thụ niềm hạnh phúc và sự ấm áp này, những vấn đề khác hãy để sau này xử lý.

Sở Mộ cũng không có ý muốn trao hết thân mình vào ái tình, anh nghĩ, cái anh trao chính là khoảng thời gian khi anh và Chu Niệm ở bên nhau! Còn tương lai lâu dài sau này, anh nghĩ cần phải giữ lại cho chính mình.

Mà mỗi khi cùng Chu Niệm ở bên nhau, anh cảm thấy bản thân có thể phóng túng một chút, bằng không, cứ luôn chiêm tiền cổ hậu(2), con người mãi mãi cũng không nhận được hạnh phúc.

Chỉ là, anh lại cho rằng bản thân mình đã rất phóng khoáng, nhưng con người thì luôn không làm được về phóng khoáng mà bản thân tự nghĩ ra.

Khi con người đã hăm sâu vào vũng bùn, cho dù có giây dựa, cũng không nhất định có thể từ đó mà đứng lên.

Sở Mộ mua đồ ăn về nhà, màn đêm buông xuống, sương mù ban đêm bắt đầu bốc lên, lượn lờ quanh cây xanh của vườn trường cùng các dãy nhà cũ kỹ.

Khi đi đến dưới lầu ký túc xá, nhìn thấy ngọn đèn trong phòng đã được mở phát ra ánh sáng màu vàng ấm áp, loại ánh sáng này, từ trên lầu chiếu xuống, một tia lại một tia, dường như có thể xua tan sự lạnh lẽo của thân thể và tâm hồn trong nháy mắt, khiến cho người ta ấm áp, khiến cho người ta thoải mái, khiến cho người ta một chút cũng không muốn mất đi.

Sở Mộ gõ cửa, cánh cửa nhanh chóng được mở ra, Chu Niệm mở cửa, nở nụ cười với Sở Mộ, vừa tiếp nhận đồ ăn trong tay anh, vừa nói “Thầy nhắn tin bảo sẽ lập tức trở về, nên em đã nấu cơm rồi, chỉ chờ các món ăn trong tay thầy thôi.”

Sở Mộ đóng cửa, thay dép, đi vào phòng ngủ cất túi xách của mình, vừa đi vừa nói, “Mua quả điều, còn mua ức gà, vừa vặn có thể làm món gà xào hạt điều(3) ăn.”

Sở Mộ vào phòng cởi chiếc áo khoác lông dày ra, thay vào quần áo nhẹ nhàng, Chu Niệm cười đi đến hôn lên mặt Sở Mộ một cái, trong đôi mắt đen sâu chứa đầy nhu tình, cúi đầu, thanh âm ôn nhu, “Thầy, em rất nhớ thầy! Nhớ đến trái tim đều đau nhức!”

Sở Mộ cười, “Không phải chỉ mới không gặp một buổi sáng thôi sao, có cần phải nói nghiêm trọng đến vậy không! Nếu trái tim quả thực đau nhức, thì nên đi khám bệnh!”

“Thầy, thầy lúc nào cũng đã kích em!” Về mặt Chu Niệm làm bộ tủi thân.

Sở Mộ tiếp tục cười, ánh mắt cũng không dám nhìn Chu Niệm, “Àn, tôi cũng nhớ cậu!”

“Nghiêm túc lại mau, đi rửa ấm mặt đi! Tôi đi nấu đồ ăn!” Chu Niệm nghe Sở Mộ nói như vậy, lại cúi người hôn lên trên mặt anh một cái, lúc này mới thỏa mãn.

Chung quy Sở Mộ nghĩ Chu Niệm thật giống một con chó nhỏ, luôn thích hôn bên này bên kia, trước đây anh không có thói quen tiếp xúc thân thể với người khác, lúc mới bắt đầu rất khó thích ứng, bất quá, một thời gian dài, cái gì cũng đều có thể tập thành thói quen.

Cơm nước xong, thu dọn hết đồ đạc, Chu Niệm ngồi trên ghế sofa xem tin kinh tế nửa tiếng đồng hồ, Sở Mộ ngồi ở bên kia xem giáo án môn toán, Chu Niệm cảm thấy bản thân bị lạnh nhạt, bèn đi đến bên cạnh Sở Mộ, đứng ở phía sau tựa đầu lên bờ vai của anh, hai tay gác lên eo của anh, hỏi, “Thầy, môn toán của chúng ta sắp phải thi, thầy còn xem cái này làm gì?”

“Àn, đã nhận lời mời, cùng hợp sức với người khác viết ra một quyển sách hướng dẫn.” Sở Mộ chuyên chú lật sách, thờ ơ đáp.

“Ra sách hướng dẫn à!” Chu Niệm than nhẹ một tiếng, lại nói tiếp, “Hèn chi gần đây thấy thầy rất bận, ngay cả buổi tối cũng bận.”

Trong giọng nói của Chu Niệm không tự giác mang theo sự thất vọng chán nản, cho dù tâm tư Sở Mộ đặt ở trên sách, thì cũng có thể từ trong giọng nói nghe ra ý tứ của hắn, quay đầu nói “Làm sao vậy? Gần nhất cậu phải ôn thi, lại không cần tôi ở đây, chẳng lẽ tôi đi ra ngoài sẽ ảnh hưởng cái gì sao!”

“Ai, thời tiết lạnh thế này, thầy lại đi ra ngoài, em chỉ cảm thấy thầy đã quá mệt mỏi rồi.” Chu Niệm nói, rồi cọ cọ lên người Sở Mộ.

“Không cần lo lắng cho tôi, tôi rất tốt! Thời tiết lạnh, mọi người đều phải đi làm như nhau, để cho cuộc sống tốt hơn, ai mà không mệt chứ!” Sở Mộ nói, bỏ sách xuống, sau đó lại bắt đầu nói về những triết lý cuộc sống với Chu Niệm.

Chu Niệm cười nghe anh nói, rồi lại cọ cọ lên người anh, sau đó thì nhỏ giọng nói, “Thầy, ngày mốt chúng em còn hai môn nữa mới thi xong.”

“Thi xong nhanh như vậy sao? Cậu còn nhiều sách chưa xem xong, tôi còn thay cậu lo lắng, xem ra, đảo mắt một cái đã thi xong, ừ, thi xong là tốt rồi, có thể thả lỏng rồi, hảo hảo chơi vài ngày, mấy hôm nay thấy cậu mệt mỏi, thân người cũng gầy đi...” Sở Mộ nói, ngồi đối diện với Chu Niệm, tay còn để trên mặt hắn sờ soạng hai cái, cảm nhận một chút xúc cảm da thịt.

Về mặt Chu Niệm ai oán đau khổ, nhìn sát vào Sở Mộ, nói “Thầy, thầy thật sự không biết em muốn nói lên ý gì sao?”

Sở Mộ làm sao không biết ý của Chu Niệm, đại học đều là như vậy, chỉ cần cuộc thi kết thúc, sẽ có thể thu dọn đồ đạc về nhà, kỳ nghỉ đông tới, Chu Niệm phải đi rồi, phải thật lâu sau hai người mới có thể gặp lại.

Tháng một, là một tháng trong mười hai tháng của một năm, có ba mươi một ngày, bảy trăm hai mươi mấy giờ, lại có biết bao nhiêu phút, biết bao nhiêu giây...Thời gian hai người phải xa nhau nhiều như thế, rõ ràng thời gian hai người bắt đầu kết giao chưa được bao lâu, mà phải xa cách lâu như vậy.

Sở Mộ nghĩ đến điều này cũng có chút buồn bã, thế nhưng, hiện tại, anh vẫn không cho rằng bản thân không thể chịu đựng được một tháng xa cách kia, dù sao, nó sẽ giúp anh có thêm lý trí, biết đâu khi xa nhau, tâm của Chu Niệm sẽ tĩnh lặng lại một ít, hắn sẽ vì tưởng niệm mà suy xét về tương lai sau này của hai người, suy xét về mối quan hệ của hai người.

Sở Mộ nghĩ, chia xa, là một việc cần thiết, đối với cả anh và Chu Niệm.

Sở Mộ nhìn thấy Chu Niệm cư nhiên bày ra một bộ mặt xoắn quýt sầu oán, cười nói, “Dĩ nhiên là tôi biết, cậu về nhà rồi, có thể thường xuyên nhắn tin, gọi điện cho tôi, tôi cũng sẽ nhắn tin, gọi điện cho cậu, uhm, còn có thể lên mạng nói chuyện qua video, có điều, lễ mừng năm mới tôi phải về quê, mà ở quê lại không có máy vi tính, internet, chắc là không thể lên mạng gặp cậu được, dù sao thời gian cũng không phải rất dài, đến học kỳ sau, chúng ta lại có thể gặp mặt nhau rồi.”

“Thầy, thầy thật quá đáng.” Chu Niệm nhú mồm, thần tình mệt mỏi.

Mỗi khi Sở Mộ nghĩ đến điều này đương nhiên trong lòng cũng không dễ chịu, nhưng mà, dù sao anh vẫn là người lớn, không thể giống như Chu Niệm, không những bày tỏ tình cảm rõ ràng mà còn kịch liệt, một người lớn luôn phải kín đáo hơn nữa còn phải kiên cường một ít.

“Được rồi, được rồi, đến lúc đó cậu về trường sớm đi, tôi cũng sẽ về sớm.” Sở Mộ vỗ vỗ bờ vai đang buông lỏng xuống của Chu Niệm, nói.

“Em đã nói với mẹ bốn giờ chiều ngày mốt em thi xong, mẹ em nói buổi chiều ngày mốt sẽ đến đón em.” Chu Niệm nói, đôi mắt bình tĩnh nhìn khuôn mặt Sở Mộ, ánh mắt sâu thẳm như muốn đem mỗi bộ phận trên gương mặt Sở Mộ khắc sâu vào trí não, thanh âm không khỏi chán nản mà nặng nề, “Ngày mốt em đi rồi, thầy, nghĩ đến không được gặp thầy phải một thời gian dài, trong lòng em rất khó chịu.”

Sở Mộ nghe Chu Niệm nói như vậy, rất kinh ngạc, anh không nghĩ tới Chu Niệm lại đi sớm như vậy.

Kéo Chu Niệm vào trong lòng, vỗ nhẹ lên lưng hắn, giống như dỗ dành một đứa bé chịu khổ sở, nhưng, những lời an ủi mà anh vốn muốn nói lại không nói ra được, cổ họng như bị lấp kín, anh sợ khi nói ra, giọng nói của anh sẽ bị vỡ, anh sợ Chu Niệm sẽ nghe ra được.

Chu Niệm ngậy người ở trong lòng Sở Mộ chiếm tiện nghi một hồi, rồi tựa lên vai Sở Mộ, ghé vào lỗ tai anh nói. “Thầy, ngày mốt em phải đi rồi, đêm nay và đêm mai, em có thể ở lại đây với thầy không? Em muốn thời gian ở bên thầy nhiều hơn một ít.”

Sở Mộ đẩy Chu Niệm ra một chút, trong đầu đoán rằng những lời này mới là mục đích cuối cùng của Chu Niệm.

—
Chú giải

(1) Chữ phu : chữ = nấu , phu = người đàn ông => người đàn ông nội trợ.

(2) Chiêm tiền cổ hậu : lo trước lo sau.

(3) Gà xào hạt điều

22. Quyển 2 - Chương 4

Sở Mộ nhìn Chu Niệm, Chu Niệm bị anh đẩy ra liền chột dạ, nói, “Thầy, em không có ý gì khác, em chỉ muốn thời gian ở bên thầy nhiều hơn một chút mà thôi, nếu thầy không tin, thì có thể không cho em ngủ trên giường cũng được, em có thể ngủ trên sofa!”

Thực sự là giấu đầu lòi đuôi, Sở Mộ nghĩ, nhưng không có vạch trần mảnh lấy lui làm tiến của Sở Mộ, nói “Cái giường kia nhỏ như vậy, lần trước phải chen chúc muốn chết, hai người cùng ngủ căn bản không được, lỡ như cậu nghỉ ngơi không đủ, khiến thành tích thi không tốt, vậy thì càng không được. Vẫn là cậu quay về trong kí túc xá của cậu ngủ đi!”

Nhìn thấy nụ cười thoải mái mà Chu Niệm cố ý giả ra, Sở Mộ lại mềm lòng, khẽ cắn môi, tiếp tục nói, “Cậu không thể không trở về phòng ngủ, người khác truy vấn, cậu trả lời thế nào, nếu như học kỳ tới cậu đến sớm, mà trong phòng ngủ vẫn chưa có người, thì cậu đến chỗ tôi ở, cậu thấy thế nào?”

Tuy Chu Niệm rất muốn ở bên Sở Mộ hai ngày này, thế nhưng, nếu Sở Mộ đã cự tuyệt, hẳn cũng không biết xấu hổ mà mặc dày mày dạn nữa, đành phải gật đầu đáp, “Được rồi! Nhưng mà, thầy, quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, đến lúc đó thầy không được nói ngược!”

“Chu Niệm, sao tôi có thể làm chuyện đó được, cậu quá xem thường tôi rồi!” Sở Mộ bất mãn mà nói.

Chu Niệm cười ôm chặt anh, “Đúng, thầy sẽ không làm chuyện đó, như vậy em có thể yên tâm rồi.”

Mỗi khi Chu Niệm rời khỏi vẫn thường ấn lên mặt Sở Mộ một nụ hôn ngủ ngon, Sở Mộ đứng ở ban công nhìn hắt đi xa. Nghĩ đến Chu Niệm sẽ về nhà, mỗi ngày lại chỉ còn một mình anh, chưa nói những ngày lẻ loi lại một lần nữa khôi phục, anh có còn đủ sức tập thành thói quen nữa hay không. Con người khi đã một lần nhận được sự ôn nhu sẽ không bao giờ muốn buông ra nữa.

Buổi tối thứ hai, Chu Niệm đến mang theo máy DV(1)

Sở Mộ không thích chụp ảnh, chung quy anh cho rằng chính mình trong ảnh chụp không giống như chính mình, có vẻ quá ngây thơ, hơn nữa, anh cho rằng mình không ăn ảnh, bản thân đã không xinh đẹp, trong ảnh chụp càng không thể gặp người.

Chu Niệm vẫn cứ chụp anh, Sở Mộ né tránh, không ngừng kêu to, “Chu Niệm, đừng chụp tôi, để DV xuống, mau để xuống.”

“Thầy, thầy đừng cản nữa, chỉ cần một cái chính diện là được, thầy để em chụp một tấm rồi em sẽ buông xuống, không thì em vẫn cứ chụp...” Chu Niệm cười hì hì, căn bản không nghe lời từ chối của Sở Mộ.

“Cậu lại có thể uy hiếp tôi. Để xuống, nếu không tôi sẽ thực sự giận!” Sở Mộ không muốn giống như Chu Niệm đứa nhỏ này người truy ta cản cò kè mặc cả trong phòng ngủ, xoay người trực tiếp trợn mắt nhìn hắn, hướng hắn phát ra tối hậu thư.

Cuối cùng tia chớp đèn chột lóe, Chu Niệm cư nhiên chụp thần sắc cau mày quắc mắt của anh.

Sở Mộ thực sự tức giận, đi đến đoạt lấy DV trong tay Chu Niệm, “Xóa nó cho tôi.”

“Thật vất vả mới chụp được, thầy rất đáng yêu a, không nên xóa!” Chu Niệm cầm lại DV giơ lên cao, Sở Mộ không cao bằng hắn, chỉ có thể nhìn, căn bản lấy không được.

Sở Mộ bị tức đến những lời nói thô tục đều mắng ra, “Khả ái cái rắm, mau cho tôi, Chu Niệm, mau cho tôi!”

Chu Niệm thấy Sở Mộ thực sự tức giận, liền buông DV ra, lúc Sở Mộ đoạt lấy, hắn lại hối hận, nghĩ đến thầy sẽ xóa tất cả, thời gian nghỉ đông dài như vậy lại không được gặp thầy thì làm sao bây giờ hơn nữa, bộ dạng thầy trông mất rất đáng yêu, mà tấm ảnh cũng không tồi, mất đi tấm ảnh này, nói không chừng sau này sẽ không có tấm ảnh nào như vậy nữa.

Chu Niệm nhanh chóng đem DV giấu đến phía sau, rồi nói, “Thầy, đừng xóa, đáng yêu lắm!”

Sở Mộ cho rằng hắn đang trêu đùa anh, đôi mắt trừng Chu Niệm đỏ lên, anh đành phải vươn tay ôm lấy Chu Niệm từ phía trước hông đoạt lại DV, thoáng một cái Chu Niệm không đứng vững, bị Sở Mộ đụng, liền bật ngã ra phía sau, toàn bộ thân thể Sở Mộ tựa lên trên người hắn, dĩ nhiên cũng bị ngã theo hắn, Chu Niệm sợ Sở Mộ bị té, đôi tay lập tức ôm chặt Sở Mộ, có điều, phía sau chính là chiếc giường, tất nhiên hai người cứ như vậy mà ngã lên giường, đầu Chu Niệm đập lên trên phần đuôi của cạnh giường, nghe “bình” một tiếng lớn. Chu Niệm cũng kêu đau một tiếng.

Bị đụng lên trên phần đuôi cạnh giường, Chu Niệm trở mình một cái, Sở Mộ bị Chu Niệm đặt ở phía dưới, ban nãy Sở Mộ còn toàn tâm toàn ý tìm cách đoạt lấy DV, mà bây giờ toàn bộ tinh thần của anh lại đặt lên chỗ Chu Niệm bị đập vào, quan tâm nói, “Bị đụng vào đâu rồi?”

Chu Niệm nhăn nhó, sắc mặt thống khổ nói “Trên đầu bị u một cục lớn!”

“Tôi sờ sờ!” Tay Sở Mộ muốn lần đến cái ót của Chu Niệm, tay còn chưa vươn ra, liền phát giác bầu không khí có chút không đúng.

Anh cứ như vậy mà bị Chu Niệm đặt ở dưới thân, khuôn mặt hai người còn không cách nhau đến một tấc, trên gương mặt của Chu Niệm nào còn vẻ thống khổ, ánh mắt sâu sắc chăm chú nhìn anh.

Sở Mộ hiểu được tình hình bất thường, tay vốn muốn sờ cái ót của Chu Niệm, lại đẩy thẳng vai Chu Niệm ra, “Chu Niệm, mau đứng lên!”

“Thầy!” Chu Niệm thở dài một tiếng, con ngươi vừa đen lại vừa sâu, tựa như một hắc động hút người vào, Sở Mộ cảm thấy kinh hãi, vẫn chưa kịp nói những lời ngăn cản, đã bị đôi môi của Chu Niệm đè ép xuống, đôi mắt màu ngọc lưu ly của Sở Mộ cứ như vậy mà lẳng lẳng nhìn gương mặt đang gần trong gang tấc của Chu Niệm, sau đó, trên môi cảm nhận được một trận liếm lộng mềm mại.

Hô hấp nóng rực của Chu Niệm, Sở Mộ nghĩ, hết thấy tất cả thần kinh trên mặt mình đều dùng để cảm nhận hơi thở của hắn, có một loại khẩn trương không tên, trái tim đập thùng thùng, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Sở Mộ không có phản kháng, khiến cho Chu Niệm càng có thêm dũng khí tiếp tục hành sự.

Nhìn thấy Sở Mộ chậm rãi nhắm mắt lại, lông mi nhẹ nhàng rung động, trái tim của Chu Niệm lại không thể khống chế mà đập nhanh hơn, hắn có chút khẩn trương, vuốt ve liếm lộng trên cánh môi đậm sắc của Sở Mộ một hồi, mới dùng đầu lưỡi cây mở khớp hàm của Sở Mộ.

Dù sao ngày thứ hai Chu Niệm sẽ phải về nhà, đây là buổi tối cuối cùng mà hai người ở bên nhau trong năm nay, sự luyến tiếc trong lòng Sở Mộ khiến anh nguyện ý dung túng Chu Niệm, anh mở khớp hàm ra, không muốn chống cự nữa, thậm chí, đôi tay đang muốn đẩy Chu Niệm cũng buông xuống.

Chu Niệm hiểu rất rõ ý tứ của thầy, biết anh luyện tức, biết anh dung túng chính mình, cho nên, hắn mới không kiêng nể gì mà lợi dụng như vậy.

Đầu lưỡi linh hoạt thăm dò khắp mọi ngõ ngách trong khoang miệng của đối phương, quần lấy đầu lưỡi của đối phương cùng nhau khởi vũ, thân thể run rẩy, môi lưỡi thấm ướt lẫn nhau, tất cả đều là hơi thở của đối phương, khiến cho người ta không những phấn khởi mà còn xúc động.

Lúc đầu nụ hôn còn phi thường ôn nhu, thậm chí Sở Mộ còn có thể phân phối tinh thần để suy nghĩ, chính mình từng bước từng bước một mà nhượng bộ, có phải sau này cũng sẽ dung túng Chu Niệm làm những chuyện thân mật hơn với anh nữa hay không, rốt cuộc thì khi đó anh có nên cự tuyệt hay không.

Chậm rãi, nụ hôn dịu dàng dần trở nên mạnh mẽ, Chu Niệm không ngừng tiến công cướp đoạt khiến Sở Mộ cảm thấy chịu không nổi, đầu lưỡi bị dây dưa mút vào đến tê dại, thậm chí nước bọt trong miệng chưa kịp nuốt xuống, liền chảy dọc theo khóe miệng, không chỉ như vậy, anh cảm thấy bản thân sắp không thở nổi, tim đập thật nhanh, chắc chắn khuôn mặt cũng bị nghẹn đỏ, anh đành phải đưa tay đẩy vai Chu Niệm ra, nhưng trong miệng lại bị Chu Niệm lấp kín nói không nên lời lời phản kháng, chỉ có thể phát ra những tiếng “ô ô”, song, dường như loại thanh âm này sẽ chỉ làm cho Chu Niệm càng thêm phấn khởi mà thôi, sau đó, thậm chí Sở Mộ cảm giác được thân thể của Chu Niệm không ngừng cọ xát lên trên người anh, nếu như hắn ngạnh lên, thì căn bản không có biện pháp ngăn cản.

Sở Mộ vừa vội vừa tức, đưa tay đánh lên lưng Chu Niệm, lúc này Chu Niệm mới đem đầu lưỡi hắn rút ra khỏi miệng anh, bất quá, ngay sau đó liền chặt chẽ ôm giữ anh lại

Sở Mộ không dám trợn mắt, hàng mi không ngừng run rẩy, đôi môi vừa bị hắn hôn đến tươi non ướt át, Chu Niệm không kiểm soát được, lại tiếp tục liếm lộng chơi đùa trên môi anh, rồi dọc theo vết tích của nước bọt, liếm hôn từ cằm xuống cổ.

Sở Mộ thở gấp không đều đặn, thân thể cũng bị Chu Niệm đè không thể động đậy, đến khi cảm giác được có một vật nhô lên để trên đùi mình, anh mới hiểu được, Chu Niệm đứa nhỏ này đã động dục trên người anh.

“Chu Niệm, cậu đứng lên, mau đứng lên!” Sở Mộ mở mắt ra, con ngươi đỏ hồng quan sát Chu Niệm kẻ đang nằm trên người mình, đôi tay bị tay Chu Niệm nắm chặt đè lên trên tấm chăn, căn bản không động đậy được, anh chỉ có thể giãy dụa thân thể, song, hành động này không khác gì lửa cháy đổ thêm dầu, thứ đồ của Chu Niệm để trên đùi anh càng cứng hơn nữa.

Chu Niệm vừa liếm vừa mút lên trái táo nhỏ của Sở Mộ, khiến Sở Mộ cảm thấy cực kỳ khó nhịn, không ngừng xoay đầu muốn né tránh, trong miệng cũng không ngừng phản kháng cự tuyệt, “Chu Niệm, đứng lên, không được...”

Thế nhưng, tiếng kháng cự của Sở Mộ nhỏ như vậy, nghe vào trong lỗ tai Chu Niệm, gần như là dục cự hoàn nghênh⁽²⁾ tình thú mà thôi. Hắn càng ra sức hôn lên người Sở Mộ.

Áo ngủ Sở Mộ mặc trên người rất kín đáo, phía dưới chiếc cổ tất cả đều bị trói buộc trong quần áo. Chu Niệm nhìn chiếc cúc áo trên cùng, trí não như biến thành tương hồ, thậm chí muốn hợp thành nhất thể cùng người này, bụng dưới cháy lên một đoàn hỏa, hắn muốn tìm một nơi để tiết ra.

Chú giải

(1) DV : viết tắt của Digital Video

(2) Dục cự, hoàn nghênh : là 2 trạng thái tâm lý, hành vi bất đồng.

Cự : chán ghét đối phương nhưng lại không muốn đắc tội với đối phương , bèn dùng biện pháp “nghênh”, nhưng thực chất, “nghênh” là giả ý.

Nghênh : thích đối phương nhưng lại không muốn biểu lộ ra mặt, nên dùng biện pháp “cự”.

(cái này là tố tham khảo bằng QT, đúng sai hên xui.)

23. Quyển 2 - Chương 5

Hai tay của Chu Niệm cầm lấy cổ tay của Sở Mộ, gắt gao đặt lên hai bên cạnh giường, cảm giác được sự phản kháng của Sở Mộ, hắn không dám buông tay Sở Mộ ra, không thể dùng tay cởi cúc áo ngủ của Sở Mộ, hắn bèn cúi người xuống dùng răng.

Chiếc áo phía trên bị cởi, dưới đùi lại bị hạ thân của Chu Niệm ma sát chầm chọc, cảm giác kích thích mãnh liệt này khiến Sở Mộ hoảng sợ không thôi, cho dù đó có là người mình thích, nhưng, anh vẫn chưa kịp chuẩn bị tâm lý gì mà đã bị như vậy, Sở Mộ cảm thấy khó mà chịu được, gấp đến độ nước mắt cũng sắp chảy ra, buộc phải lớn tiếng uy hiếp, “Chu Niệm, buông ra, nếu cậu dám, sau này sẽ tuyệt giao, sau này tôi không muốn gặp cậu nữa, tên hỗn đản này, buông...”

Nghe thấy Sở Mộ nói tuyệt giao, Chu Niệm mới phản ứng lại, hai chiếc cúc áo của Sở Mộ đã bị hắn mở ra, xương quai xanh cũng bị hắn liếm mút in lại hai đóa hoa mai, hương thơm tươi mát tự nhiên trên người Sở Mộ mê hoặc hắn, giống như thuốc phiện, làm hắn sa vào, không có cách nào từ bỏ, chỉ muốn trầm mê trong đó, dù có hôn thê nào, nhấm nháp thê nào cũng không đủ.

Có điều, một câu “tuyệt giao” kia của Sở Mộ khiến hắn bị chấn động mạnh, hắn dừng lại, ngẩng đầu nhìn Sở Mộ, đôi mắt Sở Mộ đỏ bừng, giọt nước mắt trong suốt rơi ra từ khóe mắt, những lọn tóc mai đều bị thấm ướt, xem ra, Sở Mộ đã thực sự tức giận rồi.

Mà lúc này, Chu Niệm mới ngộ ra chuyện mình vừa làm gay go biết bao nhiêu, đầu óc vốn vì dục vọng mà hóa thành tương hồ của Chu Niệm nay đã bị nước mắt của Sở Mộ làm cho thanh tỉnh.

Chu Niệm luống cuống rồi lại thấp thỏm ngồi dậy từ trên người Sở Mộ, vừa vội vừa sợ lau từng giọt nước trên khóe mắt của Sở Mộ, bất an nói, “Thầy, xin lỗi, thầy, em không có cố ý...”

Sở Mộ hất tay hắn ra, chầm rãi ngồi dậy, nhìn cũng không nhìn hắn, chỉ vào cánh cửa, “Cậu đi đi!”

Chu Niệm kinh ngạc, lẽ nào thầy giận hắn không tha thứ cho hắn sao, về sau sẽ thực sự tuyệt giao không gặp hắn nữa sao?

“Thầy, vừa rồi em thật sự không có cố ý!” Lúc này Chu Niệm nào dám đi, vẻ mặt đáng thương, nhanh chóng cầm lấy tay Sở Mộ nhận lỗi, nhưng, một cái nắm tay của hắn, liền truyền đến một tiếng hít hơi, hắn cúi đầu xem, mới thấy trên hai cổ tay của Sở Mộ hiện lên một vòng xanh đỏ, hắn mới biết vừa nãy bản thân đã dùng bao nhiêu sức để ngăn sự phản kháng của Sở Mộ.

Hắn nhanh chóng nâng hai tay của Sở Mộ lên, vừa hối hận lại vừa thương tiếc “Thầy, xin lỗi, để em xúc thuốc cho thầy!”

Sở Mộ vung tay Chu Niệm ra, “Không cần, cậu về đi!”

Lúc này Chu Niệm mới nóng nảy, gấp đến mức sắp khóc, không ngừng nói, “Thầy, em xin lỗi, vừa nãy em thực không phải cố tình đâu, em không biết em lại dùng lực lớn như vậy. Em đi lấy thuốc xúc cho thầy.”

Sở Mộ không muốn để ý đến hắn, từ trên giường đứng lên, rồi đi ra phòng khách.

Chu Niệm đi theo, cũng không dám chạm vào Sở Mộ, liên tục xin lỗi ở phía sau anh, “Thầy, em sai rồi, thầy tha thứ cho em đi! Em không có cố ý.”

Sở Mộ đi tới cạnh cửa, chỉ vào cánh cửa, “Về đi!”

Chu Niệm thực sự cho rằng Sở Mộ không tha thứ cho hắn, đôi mắt sợ sệt vừa hồng lại vừa nhuận, như sắp phải rơi lệ, Sở Mộ nhìn thấy, kỳ thực trong lòng rất thương hắn, song, nghĩ đến nếu như chính mình thỏa hiệp, thì kết quả cuối cùng sẽ chỉ là bị Chu Niệm ăn sạch, không có cách nào phản kháng được, cho nên, dù bây giờ có yêu thương bao nhiêu, cũng không hề lưu tình mà đuổi hắn đi.

Chu Niệm nhìn Sở Mộ, Sở Mộ liền đem ánh mắt chuyển khai, thanh âm Chu Niệm trầm thấp, tâm như tro tàn, “Thầy, thầy muốn đánh muốn mắng đều được, thầy không thể đuổi em ra khỏi cửa như vậy, em xin thầy mà, thầy đừng đuổi em đi!”

Sở Mộ xoay người, không thèm nhìn hấn.

Chu Niệm đứng im, cũng không di chuyển.

Trong phòng lâm vào trầm mặc, kỳ thực Chu Niệm biết rõ thầy vẫn thích hấn, nếu không, đã sớm cầm chổi đánh hấn rồi, chứ không phải ôn hòa với hấn như thế này.

Chu Niệm cúi đầu, qua một hồi còn nói thêm, “Thầy, ngày mai em còn phải thi hai môn, nếu thầy không tha thứ cho em, ngày mai em sẽ không đi thi.”

Nghe Chu Niệm nói như vậy, Sở Mộ cả kinh xoay người tát lên mặt hấn một cái, “Cậu thật là, sao lại lấy chuyện này để uy hiếp tôi, đó là chuyện của cậu, chẳng lẽ còn muốn tôi phải quản sao? Cậu muốn thi hay không thi? Cậu muốn biến tương lai của cậu thành cái gì, học đại học để làm cái gì, là tùy tiện chơi đồ chơi sao? Nếu cậu không đi thi, cậu cứ ngay lập tức cho tôi, tôi chẳng muốn nhìn thấy cậu nữa!”

Trên gương mặt hiện lên một dấu tát tay, tuy rằng Sở Mộ không có dùng bao nhiêu lực, nhưng bất thành linh bị tát một cái, vẻ mặt Chu Niệm hề hề đáng thương, đi lên cầm tay của Sở Mộ, Sở Mộ muốn hất tay hấn ra, nhưng, cuối cùng lại để hấn tùy ý nắm tay mình.

Chu Niệm vạ phần hối lỗi, nói “Thầy, xin lỗi, vừa rồi em sai rồi, thầy đừng không để ý đến em.”

Sở Mộ hừ một tiếng, không nhìn hấn.

Chu Niệm lại không ngừng xin lỗi, thần sắc như muốn nói nếu thầy không tha thứ cho em thì em không sống nổi, Sở Mộ bị hấn làm phiền vô cùng, cuối cùng đành phải nói, “Được rồi, quên đi, tôi tha thứ cho cậu, đến giờ rồi, cậu mau về đi!”

Lúc Chu Niệm ly khai, vẻ mặt vẫn hề hề đáng thương như cũ.

Thu dọn túi xách đầy đủ, đem DV cất vào, lúc đi tới cửa, hấn lại bất động, thần tình trên mặt hết như một con chó nhỏ bị khi dễ, hấn nhìn Sở Mộ, Sở Mộ bị hấn nhìn chòng chọc, hỏi, “Cậu lại muốn thế nào nữa?”

“Thầy, thầy có thể cho em một cái hôn chúc ngủ ngon không?” Chu Niệm thì thầm.

“Đừng được lợi rồi còn khoe mã, hôm nay không có! Đi nhanh đi!” Sở Mộ nói, rồi đẩy Chu Niệm ra ngoài, đóng cửa lại.

Chu Niệm ủ rũ, đứng ở dưới lầu Sở Mộ một lúc lâu, mới quay bước rời đi.

Đi được một đoạn, liền đứng lại ở ven đường gọi điện thoại cho Sở Mộ, Sở Mộ tuyệt nhiên không bắt máy, Chu Niệm lại gửi tin nhắn, một lần rồi lại một lần nói xin lỗi, còn nói Sở Mộ nhất định phải xoa thuốc lên cổ tay, còn nói ngày mai thi xong hấn sẽ đến, vân vân.

Hấn đánh chữ nhanh, tin nhắn nối tiếp tin nhắn, thiếu chút nữa phá hủy chiếc điện thoại cũ kỹ của Sở Mộ.

Sắc mặt Sở Mộ bình tĩnh xem tin nhắn của hấn, lại nghĩ đến, mỗi khi cùng Chu Niệm ở bên nhau luôn trêu đùa ầm ĩ, xảy ra việc còn không phải là do sự dung túng của mình hay sao, chính mình cũng phải kiểm điểm lại một phen, tóm lại cũng không phải lỗi của một mình Chu Niệm, nên tha thứ cho hấn. Sau đó lại nhớ đến ngày mai Chu Niệm còn phải thi hai môn, lo chuyện này sẽ ảnh hưởng đến tâm tư khiến hấn thi không tốt, buộc lòng phải thỏa hiệp, bèn gửi cho hấn một tin nhắn, nói đã tha thứ cho hấn, dặn hấn phải thi tốt, chiều mai khi thi xong, thì sang đây, nói lời tạm biệt.

Chu Niệm đọc xong, giữa đôi lông mày mới giãn ra, bắt đầu đi về phòng ngủ.

Chu Niệm trở lại phòng ngủ mang theo gương mặt in hấn năm dấu ngón tay, may là tất cả mọi người đều đang học bài trên giường không ai chú ý tới hấn, hấn nói chuyện với mọi người một chút, rồi nhanh đi rửa mặt, ở trên giường thu dọn xong xuôi, mới len lén mở DV ở trong chăn. Vừa này thầy tức giận, nên đã quên việc phải xóa các dữ liệu trong DV, vì vậy, tất cả dữ liệu đều vẫn còn nguyên bên trong.

Hơn nữa, khi hấn ở trên giường với thầy, toàn bộ đều được máy DV quay lại, điều này là lúc Chu Niệm ở trong chăn kiểm tra máy mới phát hiện ra, làm cho hấn vừa ngốc vừa sợ, hành động thấp thỏm như một tên trộm, vừa vì nhìn thấy thần thái mỹ hảo khi hấn cùng thầy hôn nhau mà vui mừng và kích động dị thường, trốn ở trong chăn, một lần rồi lại một lần xem tới xem lui đoạn quay, nội tâm vừa giãy dụa, một mặt nghĩ chính mình rất hiếm ác đáng sợ rất dễ tiện, một mặt lại nghĩ, thật khó để quay được thế này, phải hảo hảo giữ gìn lưu lại làm kỷ niệm, bảo quản thật tốt, chờ đến sau này khi mối quan hệ của hai người ổn định, sẽ lấy ra cho thầy xem, chắc chắn khi đó anh sẽ tán thành hành vi của hấn.

Chu Niệm ở trong chăn làm kẻ trộm, sau lại cảm thấy, gương mặt càng ngày càng hồng, thân thể cũng nóng lên, cuối cùng, đành phải xốc chăn lên hít thở mới cảm thấy có chút không khí mát mẻ.

Phiên ngoại – Hình tượng Niệm Niệm bị tổn hại chỉ xem GV(1)

Niệm Niệm chẳng phân biệt được thời cơ động dục với Sở Mộ, khiến cho đông đảo tỷ tỷ, muội muội, a di(2), thậm chí đối với chuyện này rất chi là thất vọng, chúng ta cần công khai lên án hấn.

Vả lại, xem hành vi bên ngoài của hấn, căn bản không giống một đứa trẻ, hấn cần phải cho chúng ta một lời giải thích.

Sau đây, là bài phỏng vấn mà mỗ(3) Nam được yêu cầu tiến hành.

Mỗ Nam : Tuy rằng ngoại hình của ngươi là loại ta yêu thích, thế nhưng, ta tuyệt sẽ không thủ hạ lưu tình với ngươi.

Chu Niệm (lườm liếc một cái, không cười mở) : Ta còn phải về nấu đồ ăn cho thầy, tốt nhất ngươi nên nhanh lên một chút.

Mỗ Nam (bất mãn): Thái độ gì thế này, ngươi không biết nói vài câu lấy lòng ta sao? Coi chừng ta làm khó dễ ngươi a~~

Chu Niệm :....

Mỗ Nam : Được rồi! Ta bắt đầu hỏi.

Về chuyện lần trước ngươi tập kích thầy Sở ở cửa hành lang, tuy rằng ta đã nhấn mạnh nói với các tỷ tỷ muội muội a di thậm chí gần xa rằng đó là nụ hôn đầu tiên của ngươi, có điều, động tác của ngươi thành thạo như vậy, hoàn toàn là biểu hiện của thân kinh bách chiến(4), chúng ta vô cùng nghi ngờ tính xác thực của chữ “lần đầu” này của ngươi.

Chu Niệm (thu mắt quan sát, không muốn trả lời)

Mỗ Nam : Đôi mắt của quần chúng sáng trong như tuyết, đừng tưởng rằng im lặng là có thể tránh được.

Chu Niệm (liếc mắt quan sát Mỗ Nam, ánh mắt lạnh lùng, bất quá, trong đầu mọi người liền hiện ra hai chữ, cảm nhận được – nguy cơ)

Mỗ Nam : Rốt cuộc ngươi có nói hay không.

Chu Niệm : Không nói.

Mỗ Nam (Không có cách nào, đành dùng chiến thuật vòng vèo, nhẹ nhàng mềm giọng, dẫn dắt từng bước) :Kỳ thực, thầy Sở cũng rất quan tâm đến vấn đề này, dù sao, chúng ta ai cũng biết đó là “lần đầu tiên” của thầy, thế nhưng, của ngươi thì không thể cam đoan à nha! Vậy nên....vấn đề nho nhỏ này mà không nói rõ ràng, sẽ khiến cho thầy Sở bị ác cảm, không phải sẽ rất có hại cho ngươi sao?

Chu Niệm, xụ mặt suy nghĩ một chút, lạnh lùng nói : kỹ xảo đều là học được, online này nọ nhiều, nhìn một cái không phải được rồi sao.

Mỗ Nam, một bộ lắng nghe, hoài nghi ngấm lại : Như vậy là được? Như vậy cũng được hả? Chỉ nhìn kỹ xảo do ngươi ta miêu tả, mà lần đầu lại có thể thành thạo như vậy....

Chu Niệm, vẻ mặt khinh thường : Chính ngươi không được thôi! Làm sao biết người khác cũng không được.

Mọi người lặng im suy nghĩ.

Mỗ Nam giác ngộ, ngẩng đầu phát hiện Chu đại soái đang trừng mắt nhìn mình, biểu tình như muốn giết người.

Chu Niệm : Có chuyện thì hỏi nhanh lên, không được lãng phí thời gian của ta.

Mỗ Nam, lảm nhảm : Có biết trên đời này còn có một loại gọi là phong độ thân sĩ(4) hay không? Vô lễ với nữ sĩ như vậy...

Chu Niệm : Đừng nói chuyện không đâu, hỏi vấn đề mau.

Mỗ Nam : Được rồi! Người đã muốn trực tiếp đi vào vấn đề tàn khốc này, ta đây cũng không khách khí với người nữa.

Chu Niệm, coi thường.

Mỗ Nam : Khụ...(đỏ mặt...Áp a áp ứng...) Với những chuyện giống như thế này, trước đây người có từng trải qua?

Chu Niệm, gương mặt lạnh lùng nghiêm trang, nhún mày : Chuyện gì?

Mỗ Nam, tiếp tục đỏ mặt nhún nhó : Thì là cái chuyện đó a!

Chu Niệm (hừ lạnh) : Cả đồng tuổi thế kia, còn giả bộ ngây thơ cái gì, muốn nói gì thì nói đại ra, nhún nhó cho ai coi!

Mỗ Nam : Cái gì chứ, không còn ngây thơ, thì không thể giả bộ hả. Thực sự là một đứa trẻ không đáng yêu.

(Lớn tiếng) Là cái chuyện người muốn làm với thầy Sở á! Tuy rằng người vẫn chưa thực hiện được, nhưng mà, dù sao vẫn cảm thấy người rất có kinh nghiệm, có phải trước đây từng trải qua rồi đúng không.

Chu Niệm (lạnh lùng) : Ta không muốn trả lời.

Mỗ Nam : Không trả lời cũng được, ta đi kể với thầy Sở, nói cuộc sống cá nhân trước đây của người rất hỗn loạn, là một hoa hoa công tử, đã từng có quan hệ với rất nhiều người.

Chu Niệm, trừng mắt : Người dám!

Mỗ Nam : Người biết uy hiếp thầy Sở, sao ta lại không thể uy hiếp người, hừ hừ~~

(Về mặt thất vọng như chịu ngàn lần đả kích) chẳng lẽ trước đây người thật sự như thế....Còn tưởng người rất ngây thơ, té ra đã thất thân từ trước, thiệt khiến cho người ta thất vọng mà...

Chu Niệm (không kiên nhẫn) : Nữ nhân thật sự phiền phức!

Thầy là người yêu đầu tiên của ta, trước đây chưa từng có người nào khác.

Mỗ Nam : Người sớm nói rõ chút, làm mọi người mơ màng....

Chu Niệm, trừng mắt mọi người, không cam lòng, tiếp tục bày tỏ : Nữ nhân thật sự phiền phức!

Mỗ Nam, cũng không cam lòng : Nữ nhân phiền phức thì sao, mẹ người không phải là nữ nhân hả.

Chu Niệm, coi thường, không nói lời nào.

Mỗ Nam : Được rồi, tiếp tục trọng tâm câu chuyện ban đầu.

Vậy nếu trước đây người chưa từng trải qua, thì sao lại có thể biểu hiện giống như là đã từng trải qua? Sẽ không phải là trời sinh người....

Chu Niệm (không kiên nhẫn) : Câm miệng, không được nói lung tung.

Mỗ Nam : Ta không có nói lung tung, là do đầu óc của chính người, xem ra, người thật sự là một đứa trẻ không trong sáng.

Chu Niệm, một bộ khinh bỉ : Trong sáng thì làm sao theo đuổi được thầy.

Mỗ Nam : A, phải ha!

Nhưng nếu người không có cùng người khác thử qua, thì làm sao người có kinh nghiệm như vậy.

Chu Niệm, coi thường, không muốn trả lời.

Mỗ Nam : Người không trả lời, ta nói cho thầy Sở...

Chu Niệm, cảm tức : Im miệng.

Mỗ Nam : Ta im miệng, vậy người phải nói mau a!

Chu Niệm, cúi đầu, nhỏ giọng : Đó là xem phim.

Mỗ Nam, vờ như không biết, vẽ mặt hiếu kỳ : Phim gì?

Chu Niệm, không thể chịu đựng được sự ngu ngốc của mọi người và câu hỏi thối rửa vướng víu này, ngắc đầu trừng mắt nhìn mọi người : Nói xem, các nữ nhân ở đây, chẳng lẽ không ai xem qua GV sao.

Mỗ Nam, nhìn bầu trời, giả bộ ngây thơ : Chưa có xem qua.

Chu Niệm cười, xuy một tiếng.

Mỗ Nam (hậu tri hậu giác), sợ hãi kêu : Người lại có thể xem GV?

Chu Niệm, đương nhiên : Vì sao không thể xem?

Mỗ Nam, giả bộ khiếp sợ : Người xem cùng thầy Sở?

Chu Niệm : Người bị ngốc a! Làm sao có thể! Cái chuyện vừa xấu xí lại vừa không có mỹ cảm gì thì làm sao để thầy xem!

Mỗ Nam : Không phải người cũng xem đấy sao, rõ ràng cảm thấy sáng khoái, còn nói không có mỹ cảm, đây mới là hành vi giả dối nhất, khinh bỉ người.

Chu Niệm, giận run lên : Người nữ nhân này.....

Cuối cùng lại nhận xét : Nữ nhân thật sự phiền phức!

Mỗ Nam, tiếp tục : Người thường xuyên xem?

Chu Niệm, đỏ mặt, cúi đầu : Làm sao có thể, chỉ coi qua vài lần thôi.

Mỗ Nam, đỏ mặt lên cũng đẹp trai nữa, kích động : đúng là vài lần sao?

Chu Niệm, phụng phịu không đáp.

Mỗ Nam : Được rồi! Tiếp tục vấn đề khác, vậy lúc người xem xong, cảm giác thế nào?

Chu Niệm, không nói gì, lúc mọi người không ngừng bày tỏ nguyện vọng muốn nghe, mới nói : Có thể học được vài thứ, sau này sẽ không làm thầy bị đau, chỉ vậy thôi.

Mỗ Nam, cười gian : Niệm Niệm, trí não của người chắc được bồi bổ nhiều a!

Chu Niệm : Cảm miệng, không được gọi Niệm Niệm!

Mỗ Nam : Chú ý hình tượng, không được vô lễ với nữ nhân!

Chu Niệm, = |||||

Mỗ Nam : Sắc mặt người là sao?

A! Thầy tới!

Chu Niệm, đứng lên, nhìn xung quanh : Thầy ở đâu?

Mỗ Nam lui khỏi hiện trường : Người thật dễ bị lừa, mỗ đây đi trước một bước!

Chú giải

(1) GV : gay video

(2) A di : di

(3) Mổ : chỉ một người hay một vật có tên nhưng không nói ra.

(4) Thân khinh bách chiến : ý nói kinh nghiệm phong phú.

(5) Phong độ thân sĩ : nho nhã lễ độ, khiêm tốn, tự thân tu dưỡng, tri thức uyên bác, kiến thức rộng rãi, kính già yêu trẻ, tôn trọng nữ tính, tâm địa thiên lương v.v.....

Phiên ngoại – Hình tượng Niệm Niệm bị tổn hại chi Tuổi thơ

Năm tuổi, Chu Niệm là một đứa trẻ hư. Sống trong sự giáo dục nghiêm khắc của Tần Uyển, lớn lên trong niềm vui sướng và sự khỏe mạnh, chỉ là, lúc ấy, cậu cũng không phải hoàn toàn vô ưu vô lự, mẹ không cho cậu kén ăn, hơn nữa, các món quà vật thông thường cũng bị hạn chế.

Trên bàn cơm, Chu Niệm ngồi bên cạnh Tần Uyển, nhìn thấy trong đĩa đồ ăn của mình đựng các quả ớt ngọt màu hồng đỏ, cậu nhú mày, vịn vẹo cái mông nhỏ trên ghế.

Tần Uyển thấy thế, bèn nói. “Niệm Niệm, ngồi yên, xoay xoay cái gì.”

Chu Niệm không dám xoay nữa, bắt đầu ăn.

Vú nuôi đang nói vài chuyện với mẹ, mà mẹ vì nói chuyện với vú nên không có chú ý đến hần, thừa dịp mẹ không chú ý, hần liền nhanh gấp các quả ớt ngọt để vào đĩa đồ ăn trong mâm.

Cho rằng mình đã làm được một chuyện thiên y vô phòng(1), bắt quá, vú nuôi lại nhìn thoáng qua chỗ này, khiến cho mẹ cũng chú ý đến cậu.

Tần Uyển liếc mắt nhìn tiểu Chu Niệm, nói “Gấp ớt ngọt đã bỏ ra ngoài về ăn đi.”

Chu Niệm bặm môi, trừng to mắt không gấp.

Tần Uyển chuyển mắt nhìn hần, “Niệm Niệm, con không gấp, mẹ sẽ để cho con ăn nguyên một mâm.”

Dưới sự uy hiếp của mẹ, tiểu Chu Niệm đành phải gấp hai quả ớt ngọt về, rất không tình nguyện mà bỏ vào trong miệng, thống khổ nhai vài cái, sau đó nuốt xuống.

Tần Uyển vẫn nhìn cậu, chỉ chỉ đưa vào đĩa thịt lợn xào ớt ngọt, nói “Trẻ con gian dối phải bị phạt, nếu còn lần sau nữa thì sẽ ăn bốn quả ớt ngọt.”

Tiểu Chu Niệm rất muốn khóc, vừa uất ức vừa thương nói, “Mẹ, con không thích ăn ớt ngọt.”

Tần Uyển nhìn cậu, không hề di chuyển, “Mẹ vừa nói cái gì, không được kén chọn, mẹ biết con không thích ớt ngọt, nhưng mà, chẳng lẽ vì con không thích, mà sau này sẽ không ăn nữa sao? Con cũng không thích tiêm, con ghét uống thuốc, vậy mỗi khi sinh bệnh cũng không uống thuốc sao? Kén chọn thì cơ thể sẽ kém đi, cơ thể kém sẽ phải đi bệnh viện, có phải con lại muốn đến bệnh viện ghim kim nữa đúng không, hả?”

Nhìn thấy bộ dạng hung thần ác sát của mẹ, tiểu Chu Niệm không dám phản kháng nữa, cắn môi, chậm chạp gấp lại bốn quả ớt bỏ vào trong chén cơm của mình.

“Đã nói bao nhiêu lần, con có phải là đàn ông không, cắn môi làm cái gì, hề hề đáng thương cho ai coi.” Tần Uyển nói xong, tiểu Chu Niệm cũng không dám tác quái nữa, ngay tức khắc liền ăn nhanh quả ớt ngọt như ăn thuốc độc.

Tần Uyển kéo tờ khăn giấy dụ dằng lau khước miệng còn vương vụn đồ ăn cho hần, hòa nhã nói, “Niệm Niệm, muốn cơ thể tốt, muốn cao lớn, thì không được kén ăn, nếu con kén chọn thức ăn thì sẽ phải làm ả tử(2), con muốn làm ả tử lắm sao?”

Tiểu Chu Niệm lắc đầu, “Không muốn!”

“Đúng rồi, cho nên sau này con không được kén ăn! Bằng không, con không ngoan, mẹ sẽ không thương con nữa a! Ba ba cũng sẽ không đến thăm con nữa! Biết không?” Tần Uyển cười, hôn một cái lên đôi môi đang bĩu ra của đứa con mình.

Tuy rằng phải ăn ớt ngọt, cảm thấy phi thường khó chịu, bất quá, bây giờ mẹ hôn cậu, làm cậu rất vui vẻ, gật đầu đáp “Niệm Niệm sẽ rất ngoan!”

Bảy tuổi, Chu Niệm là một đứa trẻ hư.

Ăn cơm tối xong, Tần Uyển ngồi trên sofa xem phim truyền hình, đa số các phim truyền hình hiện tại đều nói về cuộc sống sinh hoạt trong các gia đình, nói rất nhiều về đời sống vất vả của mọi người, sự ôn nhu giúp đỡ của người thân, tình cảm cùng xung đột của huyết đệ tử muội trong gia đình...

Tuy rằng, mỗi khi xem, Tần Uyển luôn rơi nước mắt, song, mỗi ngày vẫn canh giờ để xem.

Tiểu Chu Niệm ngồi bên cạnh Tần Uyển, kéo kéo cánh tay của mẹ, ủy khuất nói, “Mẹ, con muốn xem phim hoạt hình.”

Tần Uyển quay đầu nhìn cậu, “Con bao nhiêu tuổi rồi, còn đang học tiểu học sao! Xem mấy cái bức tranh động đó làm cái gì! Phải xem cái này nè!”

Tiểu Chu Niệm nghĩ, chương trình TV này buồn chán vô cùng, một chút cũng không muốn xem, cậu muốn coi mấy cái bức tranh động đó, thế nhưng, nhìn bộ dạng kia của mẹ, chỉ biết là không có cách nào thực hiện, đành phải ngồi yên, xem một hồi lại kéo kéo cánh tay của Tần Uyển, “Mẹ, con muốn ăn kem!”

Tần Uyển lại bị cậu cắt ngang, quay đầu nhìn cậu, nói, “Niệm Niệm, mẹ đã nói biết bao nhiêu lần rồi, buổi tối không được ăn kem, mỗi ngày tối đa chỉ được ăn một cây, giữa trưa hôm nay con đã ăn rồi!”

Tiểu Chu Niệm không phục “Ăn” một tiếng, bĩu môi giận dỗi.

Tần Uyển cũng không xem TV nữa, quay đầu giáo dục con trai, nghiêm khắc nói, “Chu Niệm, ngừng đầu lên!”

Nghe thấy mẹ không gọi mình là Niệm Niệm, tiểu Chu Niệm biết bây giờ mẹ đang tức giận, bèn nhanh ngừng đầu.

“Con người phải biết tiết chế, con có biết mỗi ngày ăn hơn một cây kem sẽ biến thành thế nào không? Không phải lần trước con còn đứng trước mặt mẹ nói rằng tiểu Trần trong lớp của con béo đến mức ngã sấp xuống cũng không đứng dậy nổi sao? Nếu như con không biết tiết chế, không biết khống chế bản thân, để mẹ coi, chuyện con lớn lên giống như tiểu Trần béo kia là một chuyện vô cùng đơn giản. Có phải con muốn lớn lên sẽ biến thành cái bộ dạng kia không?”

Nghe mẹ nói đến tiểu Trần béo, tiểu Chu Niệm nhớ lại cái dáng vẻ của cậu ta, liền quả quyết lắc đầu, “Con không muốn!”

“Vậy là đúng rồi, con người phải biết một vừa hai phải, phải biết giới hạn bản thân, bằng không, chỉ có thể tự mình gánh chịu hậu quả!” Tần Uyển làm tổng kết, rồi còn nói thêm, “Xem TV đi! Nếu như con hiểu được cuộc sống hiện tại là do nỗ lực của ba mẹ mới có, chứ không phải là của từ trên trời rơi xuống, thì con sẽ biết ở chỗ này xem TV là không sai, còn muốn chọn ba lấy bốn, con xem trong nhà người khác, muốn ăn một chén mì còn khó khăn, một quả trứng gà cũng không dám ăn một mình, để dành lại cho ba ba, con xem con đi, một chút hiếu tâm cũng không có...”

Tần Uyển nhìn thấy trên màn ảnh chiếu đến phân đoạn buồn liền bắt đầu rơi nước mắt, vừa khóc vừa giáo dục con mình.

Trong đầu tiểu Chu Niệm vẫn chưa hiểu lắm về tình cảnh trong TV, bất quá, thấy mẹ khóc, cậu liền hoảng hốt, nhanh cầm hộp khăn giấy đến trước mặt mẹ, “Mẹ, khăn giấy nè. Mẹ đừng khóc, sau này Niệm Niệm sẽ nghe lời!”

Tần Uyển vừa nức nở vừa nói, “Nghe lời mới là đứa trẻ ngoan!”

Tiểu Chu Niệm gật đầu cam đoan sau này sẽ làm một đứa trẻ ngoan, cũng không dám nhắc lại chuyện phim hoạt hình nữa, chỉ có thể xem phim truyền hình với mẹ mà thôi.

Chín tuổi, Chu Niệm là một đứa trẻ hư.

Chu Niệm cùng người khác đánh nhau trong trường học, té lăn trên đất bị gãy một chiếc răng cửa, cái trán cũng bị trầy, chảy rất nhiều máu.

Để Chu Niệm được trưởng thành tốt hơn, Tần Uyển đưa cậu vào học trong trường công lập, loại trường này đối với giới quý tộc mà nói thì đơn giản hơn rất nhiều, quan hệ giữa người với người cũng tốt hơn rất nhiều.

Tuy những đứa trẻ học ở đây không được thầy cô quan tâm bằng những đứa trẻ học trong trường dành cho quý tộc, song, cũng dị thường lưu ý, thầy cô nghe tin, ngay tức khắc liền đem các đứa trẻ vào bệnh viện.

Tần Uyển nghe tin con mình xảy ra chuyện, hoang mang vội vàng chạy đến bệnh viện, thấy cái trán của Chu Niệm chỉ mới vừa được băng bó xong, vết máu trên mặt còn chưa được lau sạch sẽ.

Tần Uyển nhìn thấy con trai của mình như vậy, giận dữ đến thiếu chút nữa sẽ thừa trường học ra tòa ngay lập tức.

Tức giận một hồi, lúc sau mới an tĩnh lại một chút.

Chu Niệm ngồi bên cạnh mẹ, nhìn thấy vẻ mặt thương tiếc của mẹ, biết chính mình đã làm sai rồi.

“Mẹ ơi, đừng buồn, Niệm Niệm không đau.” Đôi mắt ngập nước của Chu Niệm mở to, an ủi Tần Uyển.

Tần Uyển trừng mắt với cậu, “Có phải cảm thấy xương cốt rất rắn chắc, nên muốn cùng người khác đánh nhau trong trường không, đánh nhau cũng coi như được đi, sao lại để bộ dạng thành kinh hãi như vậy, nhìn xem người ta một chút cũng không bị gì, còn con thì thành như vậy, lại còn bị ngã trầy trán nữa!”

Chu Niệm vô tội nhìn Tần Uyển, “Vậy lần sau con đánh thắng là được!”

“Đầu óc của con thật thông minh, nghe không hiểu mẹ đang nói ngược sao hả?” Tần Uyển mắng, “Chỉ biết dùng quả đấm để giải quyết sự việc thì còn cái gì là hảo hán(3), trước đây mẹ đã nói với con cái gì, trong Cổ văn mẹ cho con đọc đã dạy thế nào.”

“Thượng bình phạt mưu, kế đó phạt giao, kế nữa phạt binh, kỳ hạ công thành(4).” Chu Niệm suy nghĩ hơn nửa ngày, ấp úng trả lời, không biết mình nói có đúng hay không, có chút thấp thỏm mà nhìn Tần Uyển.

Tần Uyển vỗ nhẹ bờ vai cậu, “Đúng rồi, con trai! Người chỉ biết đánh trực diện chính là người ngu ngốc nhất.”

“A!” Cũng không biết rốt cuộc tiểu Chu Niệm có nghe hiểu hay không, chỉ thấy cậu nghiêm túc gật đầu.

Lúc tiêm thuốc tê lên vết thương trên trán, Chu Niệm cảm thấy rất đau nhức, vết thương trên trán như bị kiến cắn, khiến cậu nước mắt lưng tròng nhưng lại bị câu nói nam tử hán không đổ lệ của Tần Uyển mà không dám khóc.

Nhìn thấy Chu Niệm đau nhức, thương trên thân thể con, đau nhức trong tâm mẹ.

Kể từ lúc Chu Niệm được bốn tuổi, đây là lần đầu tiên nâng ôm con mình vào lòng, vỗ nhẹ lên lưng cậu, ru cậu vào giấc ngủ.

Sau này, khi đã lớn hơn, lúc đi nhỏ răng, Chu Niệm mới biết, nỗi đau đớn trên trán vốn không đáng kể chút nào.

Từ nhỏ, cậu đã được Tần Uyển quản giáo nghiêm ngặt, đồ ngọt bị cấm, mỗi ngày chỉ có thể ăn một chút, chưa từng bị sâu răng, nên khi trải qua sự thống khổ lúc đi gặp bác sĩ nha khoa để nhổ răng, lần đầu tiên nếm qua, khiến sau này cậu đều rất sợ đi gặp bác sĩ nha khoa.

Chú giải

(1) Thiên y vô phòng : ý chỉ một sự vật, sự việc chặt chẽ hoàn mỹ, không có sai phạm.

(2) Ải tử : chú lùn, người nhỏ bé.

(3) Hảo hán : anh hùng, người đàn ông dũng cảm.

(4) Trích trong Tôn tử binh pháp – Mưu Công thiên

24. Quyển 2 - Chương 6

Sáng sớm, Chu Niệm soi mặt mình vào gương, phát hiện dấu tát tay của thầy đã hoàn toàn tan biến.

Chu Niệm cảm thấy, ngày hôm qua nhất định đã làm thầy vô cùng tức giận, nên mới đánh mình, nhưng, khi ra tay, lực đánh lại không có bao nhiêu, nên Chu Niệm cũng không cảm thấy quá đau đớn, trong đầu hắn vừa nghĩ thầy không hạ thủ với hắn được, vừa nghĩ hôm nay sau khi thi xong nhất định phải đi nói lời xin lỗi với thầy.

Tuy rằng hắn đã nghĩ rất nhiều về điều đó, nhưng một chút cũng không cảm thấy việc ngày hôm qua hắn đặt thầy lên giường là một việc đại sai gì, hắn không thừa nhận hành động thân mật của mình là sai trái, nếu có sai cũng chỉ là hắn đã làm thầy bị thương.

Sáng sớm, Chu Niệm vừa mới thức dậy đã đứng trước cái gương phía trên bồn súc miệng soi mặt, Hoàng Thao thấy thế bèn cảm thấy kỳ quái, hỏi, “Cậu làm gì vậy, lẽ nào...ha ha... trên mặt cậu bị nổi mụn hả?”

Chu Niệm xoay đầu liếc hắn một cái, “Không có!”

Hoàng Thao nghe hắn nói như vậy, ngẩng ngó soi kỹ mặt của hắn, cảm giận nói, “Sao cậu không bị nổi mụn?”

Chu Niệm rửa mặt, không để ý tới hắn.

Hoàng Thao đi đến trước gương ngẩng ngó vài hạt mụn trên mặt mình, lại nhìn nhìn Chu Niệm, ngẫm nghĩ, nói, “Nổi mụn cũng chẳng là gì, đó là biểu hiện tuổi thanh xuân của tớ.” rồi vỗ nhẹ lên vai Chu Niệm, “Xem ra, cậu đã bước qua thời kỳ trưởng thành, cậu đã...già rồi!”

Chu Niệm còn đang làm chuyện của mình, không để ý đến tinh thần của Hoàng Thao đột nhiên không bình thường.

Buổi sáng thi xong, tất cả mọi người đều không quay về phòng ngủ của mình, cơm nước xong liền trực tiếp đi đến nơi thi buổi chiều, môn thi cuối cùng vào buổi chiều, đối với chương trình học của bọn họ mà nói là rất trọng yếu, không ai dám qua loa, Chu Niệm làm xong rất nhanh, trước phút bốn mươi đã nộp bài, Hoàng Thao ngồi bên cạnh hắn nháy mắt ra hiệu, cảm thán hắn làm sao lại nộp sớm như vậy.

Chu Niệm vừa bước ra cửa phòng thi, liền chạy xe đạp đến nhà thuốc mua thuốc tan máu bầm, sau đó mới chạy đến ký túc xá của Sở Mộ.

Hiện tại hắn đã có chìa khóa ký túc xá của Sở Mộ, tự mình mở cửa xong, đi ra đi vào tìm một lần, phát hiện Sở Mộ không có ở nhà.

Đang muốn lấy di động gọi cho Sở Mộ, nhưng nghĩ đến chuyện tối hôm qua, hắn có chút chùn lại, không biết thầy có lại nghiêm khắc giáo huấn hắn nữa hay không.

Ngồi trên sofa một hồi, sau một phen đấu tranh tư tưởng chuẩn bị gọi, chợt nghe thấy tiếng mở cửa.

Chu Niệm đứng dậy, Sở Mộ vừa vào cửa đã nhìn thấy Chu Niệm, anh sững sốt một chút, hỏi “Không phải còn đang thi sao, sao cậu lại ở chỗ này?”

Chu Niệm đang chuẩn bị nói mình thi xong rồi, không nghĩ tới phía sau Sở Mộ còn có một người, người nọ không có thấy Chu Niệm, cho rằng Sở Mộ đang nói chuyện với hắn, bèn hỏi lại, “Chuyện gì? Anh đang nói chuyện với ai...”

Chu Niệm không biết Sở Mộ sẽ dẫn người khác về, hắn vốn còn muốn làm nũng để ấn tượng của Sở Mộ đối với hắn khôi phục lại hình dạng ban đầu, bây giờ có thêm người khác, hắn cũng không muốn nói với thầy gì nữa.

Chu Niệm phi thường bất mãn khi thấy Sở Mộ dẫn người kia đến, nhưng khi thấy trên tay Sở Mộ có cái gì, bèn nhanh đi đến cầm lấy để trên bàn.

Sở Mộ giới thiệu người phía sau anh cho Chu Niệm, “Đây là sư đệ của tôi, Kiều Trí Tri!”

Rồi lại giới thiệu Chu Niệm, “Còn đây là sinh viên khóa này của tôi, gọi Chu Niệm.”

Kiều Trí Tri là một người có cái tên không tương xứng với hần, là người phương Bắc, vóc dáng không chỉ cao hơn người mà còn khỏe mạnh, da có chút đen. Chu Niệm cười gật đầu nhìn hần, “Chào sư huynh!”

Kiều Trí Tri thấy Chu Niệm ân cần thăm hỏi ngược lại có điểm có quắp, “Xin chào!”

Kiều Trí Tri đến đây để mượn sách của Sở Mộ, ngoại trừ nói với Chu Niệm và Sở Mộ mấy câu, ngoài ra vẫn trầm mặc, hần cho rằng Kiều Trí Tri mượn sách xong sẽ đi, không ngờ đối phương sau khi tìm được sách mình muốn mượn, liền ngồi trong phòng của Sở Mộ đọc các quyển sách khác, còn nói muốn làm vài món ăn sở trường này nọ, mời Chu Niệm cũng ở lại ăn cùng.

Tuy trên mặt Chu Niệm là ý cười ôn hòa, nhưng trong lòng cực kỳ không dễ chịu.

Lúc Sở Mộ đi vào phòng ngủ, hần liền theo vào, sau đó đóng cửa phòng ngủ lại.

Sở Mộ quay đầu nhìn hần, hỏi, “Sao cậu đến chỗ này sớm như vậy?”

“Em thi xong liền đến.” Chu Niệm đáp, rồi lại cau mày hỏi, “Tại sao thầy lại dẫn người khác về?”

Sở Mộ cười, “Cậu ấy là sư đệ của tôi, trước đây vẫn thường lui tới, tại sao tôi lại không thể dẫn cậu ta đến.”

Chu Niệm không nói lời nào.

Sở Mộ chuyển ánh mắt sang một bên, kỳ thực anh biết Chu Niệm sẽ đến, nên mới cố ý dẫn người ngoài về, ái tình rất mỹ hảo, thế nhưng, chuyện tình dục giữa hai người đàn ông khiến anh có chút sợ hãi, anh có chút lo lắng không yên khi đơn độc ở bên Chu Niệm.

Chu Niệm như hiểu rõ tâm tư của Sở Mộ, tiến lên một bước, ép buộc Sở Mộ nhìn hần, hỏi, “Thầy cố ý đúng không?”

Sở Mộ không đáp.

Chu Niệm có chút bị tổn thương.

Hai người đều trầm mặc, trong nhất thời, căn phòng trở nên tĩnh lặng đến đáng sợ.

Chu Niệm nhìn Sở Mộ, Sở Mộ cúi đầu, hàng mi che khuất tình tự trong đôi mắt anh.

Chu Niệm tiến lên nắm lấy tay Sở Mộ, ban đầu tay Sở Mộ có chút né tránh, lúc sau lại tùy ý để Sở Mộ nắm.

Chu Niệm vén tay áo của Sở Mộ lên phía trước một chút, thấy vết bầm trên tay vẫn còn, màu xanh tím lúc này đã nhạt hơn hôm qua một ít.

Tâm Chu Niệm run rẩy một chút, “Thầy, có đau không, xin lỗi! Sau này em sẽ không như vậy nữa, xin lỗi.”

“Cũng không có gì, không đau, qua vài ngày nữa sẽ tan, đừng để ý.” Sở Mộ muốn rút tay về, Chu Niệm liền nắm tay anh lại, bao nhiêu khí lực cũng không lấy ra được.

Chu Niệm cầm thuốc tan máu bầm ở trên bàn học, đem thuốc bôi lên cổ tay Sở Mộ, bắt đầu xoa ấn cho anh, “Thầy cũng không biết xúc thuốc sao? Có phải vì chờ em không?”

Sở Mộ ngẩng đầu trừng mắt nhìn hần, không nói gì.

Trong lòng Chu Niệm hiểu rõ Sở Mộ không chịu xúc thuốc không phải vì chờ hần, Sở Mộ không có giả dối như thế, ở chung đã được một thời gian, Chu Niệm phát hiện mỗi khi Sở Mộ giận dữ sẽ có chút hành vi tự ngược, anh nói làm như vậy sẽ giúp bản thân sáng suốt hơn một ít. Chu Niệm nghĩ đến, càng thêm thương tiếc Sở Mộ, hần muốn thầy có thể yêu quý bản thân mình, không nên tự mình tổ ra kiên cường như vậy.

Xoa thuốc xong, Chu Niệm mới buông tay Sở Mộ ra.

Hai người đều không nói gì.

Cuối cùng Chu Niệm đành phải nói, “Thầy, mẹ em sắp đến, em phải đi đón mẹ. Em đi rồi, sau này liên lạc bằng điện thoại!”

Sở Mộ ừ một tiếng, lại không có dấu hiệu gì khác.

Chu Niệm lưu luyến không rời, nhìn Sở Mộ một hồi, thấy Sở Mộ không có tỏ vẻ gì, cuối cùng, hần nhin không được tiến lên ôm lấy Sở Mộ. Sở Mộ không có phản kháng, sau đó, cũng ôm lại hần.

“Thầy, thầy phải chăm sóc tốt cho bản thân mình! Em sẽ sớm trở lại!” Bởi vì Chu Niệm khổ sở không thôi, nên thanh âm có khàn khàn trầm thấp.

Sở Mộ nhỏ giọng “Ân” một tiếng.

Tâm tình của Chu Niệm suy sụp, hần rất không muốn, một khắc cũng không muốn rời khỏi nơi này, “Thầy, em phải đi rồi, em có thể hôn thầy được không?”

Sở Mộ ngẩng đầu nhìn hần, tuy rằng tức giận hành vi tối hôm qua của Chu Niệm, thế nhưng, sự luyến tiếc trong lòng anh so với Chu Niệm không hề ít hơn, nên dù anh không có trả lời, Chu Niệm cũng biết anh đã đồng ý hần, hần nâng gương mặt của anh lên, hôn lên môi anh.

Chỉ một cái chạm nhẹ, Chu Niệm liền buông anh ra.

Lúc mở cửa đi ra ngoài, Chu Niệm cười cáo biệt với Kiều Trí Tri, “Sư huynh, em đi trước!”

Kiều Trí Tri còn đang bay bổng với quyển sách mình đang đọc, đọc đến mê mẩn, chỉ ngẩng đầu nhìn hần nở một nụ cười, “Tạm biệt!”

Sở Mộ đứng bên cửa sổ trong phòng ngủ, nhìn bóng dáng Chu Niệm chạy xe đạp đi xa, anh vẫn còn đứng chờ ra nơi đó, trên tay như còn lưu lại độ ấm của hần, cảm giác mềm mại vẫn còn lưu lại trên môi, trong ngực Sở Mộ một trận đau thương, anh rất hối hận, ngày hôm nay anh không nên mang Kiều Trí Tri đến, rõ ràng phải hảo hảo cáo biệt hần, vì sao anh lại làm mọi việc hỏng bét hết thế này.

25. Quyển 2 - Chương 7

Chu Niệm không có bao nhiêu đồ vật để thu dọn, chỉ là vài bộ quần áo, sách không cần mang theo, cho nên, hần cũng không nóng vội mấy.

Lúc về đến phòng ngủ thì thấy mẹ đã tới rồi, hần căn bản không cần đi đón.

Hơn nữa, mẹ và Hoàng Thao đang nói chuyện rất vui vẻ ở trong phòng, hai người kia thì đang đi bồi bạn gái của họ.

Tần Uyển nhìn thấy Chu Niệm, liền hỏi, “Chu Niệm, con đi đâu vậy? Gọi điện thoại cho con con cũng không bắt!”

Chu Niệm đi đến hôn lên trán mẹ mình, vừa cười vừa nói, “Đi trả sách tham khảo cho người ta.”

Kỳ thực Hoàng Thao có điểm chịu không nổi Chu Niệm đã lớn như vậy, còn thường kéo tay, hôn lên trán mẹ hần. Hần nhanh quay đầu sang một bên, nghĩ đến bình thường Chu Niệm vừa lạnh lùng vừa chín chắn, nhưng trước mặt mẹ lại biến thành một đứa trẻ, liền cười một chút.

“Đêm nay sẽ đến nhà dì Mẫn của con ở, dì ấy đã nói rất nhiều lần, muốn mời chúng ta đến, từ chối thì không tốt cho lắm, nên lần này đi thôi! Vé máy bay đã đặt rồi, là ngày mai...” Tần Uyển vừa thu dọn tủ quần áo cho Chu Niệm vừa nói.

Theo như lời của Tần Uyển, thì dì Mẫn không phải là dì ruột của hần, mà là bạn thân trước đây của Tần Uyển, song, tỉ muội hai người đã xa cách rất lâu nên quan hệ cũng không thân thiết cho lắm, Chu Niệm cũng chỉ gặp qua người dì kia vài lần.

Chu Niệm nghe phải ở trong nhà người khác, trong lòng liền không thoải mái, nghĩ, chi bằng mình ở lại với thầy thì hơn.

Chu Niệm thu dọn bàn học của mình, hỏi Hoàng Thao, “Chờng nào cậu quay lại?”

Hoàng Thao trả lời, “Tớ thì rất dễ, chỉ ba giờ ngồi xe, lúc nào cũng có thể trở lại, chính là, sau khi nghỉ đông trở về, cậu cũng đừng quên mọi người.”

Chu Niệm biết Hoàng Thao muốn ám chỉ điều gì, muốn nói cái gì, lại nghe Tần Uyển nói, “Dì Mẫn của con có một đứa con gái, con còn nhớ không! Gọi là Phương Huyền Huyền, bằng tuổi con đấy.”

Chu Niệm suy nghĩ một chút, khoảng chừng nhớ tới cô bé kia, khi còn bé là một đứa trẻ kiêu căng lại nhanh mồm nhanh miệng, rất đáng ghét, liền mất hứng mà nói, “Không nhớ rõ.”

Tần Uyển ngẩng đầu, liếc mắt nhìn hắn, “Cô bé sang Anh quốc học từ cao trung, Tết năm nay mới về đến, thừa dịp này con cũng nhận thức cô bé ấy đi.”

Chu Niệm nghĩ đến ý tứ của mẹ, trong lòng liền không dễ chịu, nhưng vẫn bình tĩnh mà thu dọn đồ đạc.

Lúc Tần Uyển thu dọn giường giúp Chu Niệm, Chu Niệm liền nói nhanh, “Mẹ, để con tự làm!”

Tần Uyển nhìn hắn một cái, cười, “Sao hử, đứa con trai bé bỏng của mẹ đã trưởng thành, không cho mẹ kiểm tra giường nữa rồi.”

Nếu là những đứa trẻ khác thì thế nào cũng sẽ đỏ mặt, nhưng trên mặt Chu Niệm một chút biến sắc cũng không có, “Con vốn sẽ lớn lên a! Con tự mình làm là được, mẹ ngồi đi! Hoặc là đi ra ngoài một chút cũng được.”

Tần Uyển cười nhìn hắn, gật đầu, đáp, “Được rồi! Mẹ đi ra ngoài một chút, để gọi điện thoại cho tài xế của dì Mẫn của con.” Khi đi ra, nàng còn quay lại bổ sung một câu, “Con nhanh lên một chút!”

Tần Uyển vừa rời khỏi, Hoàng Thao liền bắt đầu trêu ghẹo Chu Niệm, dùng giọng điệu cực kỳ buồn nôn nói, “Đứa con trai bé bỏng của mẹ...”

Còn chưa nói xong, đã thiếu chút nữa bị Chu Niệm đẩy ngã, Chu Niệm tức giận trừng mắt hắn “Tốt nhất cậu câm miệng lại cho tớ!”

Hoàng Thao ngồi ở trên ghế cười, còn nói thêm, “Tớ thật hâm mộ cậu và mẹ cậu, tớ và mẹ tớ hầu như chẳng bao giờ có tiếng nói chung.”

Chu Niệm bò lên giường, nhìn hắn một cái, không nói gì. Quan hệ của hắn và mẹ đích thực rất tốt, từ nhỏ, ba ba không thường ở bên cạnh hắn, phần lớn tình yêu thương là mẹ cho hắn. Song, tình cảm hắn đối với ba ba ngược lại cũng không có thành kiến hay chán ghét gì, để thiết lập một tấm gương tốt cho con trai mình, Tần Uyển thường ca ba ba hắn lên tận trời xanh, nói ông là một người đàn ông tốt nhất trên đời, còn hy vọng tương lai hắn sẽ có thành tựu như ba ba của hắn, bất quá, Chu Niệm chẳng hề có chút hứng thú với những điều ấy, hắn chỉ mong muốn có thể sống một cuộc sống bình thường.

Chu Niệm thu dọn giường xong, lấy DV giấu dưới chăn ra, rút thẻ nhớ ra xong, lúc này mới đi xuống giường.

Chu Niệm nhìn đồ đạc đã thu dọn xong, bèn gọi điện thoại cho Tần Uyển.

Hoàng Thao ở bên cạnh làm bộ mất mát, “Cả cậu cũng muốn vứt bỏ tớ, từ nay về sau, tớ chỉ còn trợ trợ một mình thôi.”

Chu Niệm không để ý tới hắn, Hoàng Thao tiếp tục rên la, Chu Niệm không chịu nổi, nói “Cậu trở lại sớm một chút là được.”

Hoàng Thao cười, đi tới muốn bổ nhào vào người Chu Niệm, Chu Niệm tránh không kịp, nhú mào, lấy tay đẩy hắn, vừa vặn Tần Uyển đi vào, thấy hành vi của hai người, bèn nở nụ cười, “Các con đang làm gì vậy?”

Hoàng Thao cười, Chu Niệm cau mày.

Ngồi trong chiếc Benz tới đón bọn họ, Tần Uyển cười thì thầm với Chu Niệm, “Quan hệ giữa con và Hoàng Thao tốt lắm sao?”

Chu Niệm gật gật đầu, “Trong trường con thân với cậu ta nhất!”

“Ân, thằng bé là một đứa trẻ tốt.” Tần Uyển nói, rồi vỗ nhẹ lên tay con mình, “Nhưng mà, tình bạn giữa con trai với nhau phải có mức độ, con gái đùa giỡn với nhau thì không sao, nhưng con trai làm như vậy thì còn ra cái gì?”

Chu Niệm “Ân” một tiếng, rồi không nói gì.

Nam sinh đùa giỡn với nhau cũng không có gì, nhưng Tần Uyển lại đột nhiên để ý như vậy, là vì những năm gần đây, nàng biết Chu Ký cùng một người đàn ông ở bên nhau, thành thử trong lòng nàng đối với những việc này nhiều ít có chút khó chịu, ngày hôm nay lại thấy Hoàng Thao và Chu Niệm đùa giỡn như vậy, trong lòng liền có chút kiêng kỵ.

Xe ra khỏi Tây Môn, lúc chạy đến khu ký túc xá giáo sư phía Tây, Chu Niệm nhìn khu vườn kia liền lộ ra biểu tình đau thương không muốn rời đi.

Tần Uyển nhìn biểu tình tương tư phiền muộn của hắn, ngực Tần Uyển run lên, lẽ nào con trai của nàng đang yêu sao.

Khi Chu Niệm cùng mẹ đến nơi ở của Phương gia, thì đã là giờ cơm chiều, đối phương đang đợi bọn họ ở nhà ăn.

Dùng cơm xong, các vị trưởng bối cười nói chơi mạt chược với nhau, để lại Chu Niệm và vị Phương Huyền Huyền tiểu thư kia ở cùng nhau.

Chu Niệm tùy ý nói với nàng vài câu, rồi đi tản bộ trong sân, đối với điệu bộ Tây hóa, cứ ba câu tiếng nước ngoài rồi lại một câu tiếng Trung không ra gì cả, Chu Niệm cảm thấy bản thân đã sớm bị nàng bức điên rồi, nhưng vẫn bình tĩnh ứng phó hơn nửa tiếng đồng hồ mới nói có việc cần làm, vừa vào nhà đã đi ra khỏi phòng khách.

Tần Uyển còn tưởng hắn sinh bệnh, gõ cửa vào xem hắn.

Đóng cửa lại, Tần Uyển hỏi, “Niệm Niệm, sao vậy?”

“Phương Huyền Huyền kia rất đáng ghét mà thôi.” Trước mặt mẹ, Chu Niệm không hề giữ gìn mà phê phán Phương Huyền Huyền.

Tần Uyển vừa cười vừa nói, “Đàn ông gì mà ngay cả khí độ khoan nhượng cũng không có, con cảm thấy rất tồi sao?”

Chu Niệm ngồi dậy từ trên giường, “Dựa vào cái gì mà con phải khoan nhượng với cô ta!”

Tần Uyển vẫn cười nhìn hắn, Chu Niệm nhìn thấy kiểu cười này của mẹ liền cảm thấy tình huống có chút không ổn.

“Niệm Niệm, có phải con là người có chữa hay không, nên mới không có đủ kiên nhẫn với các cô gái. Trước đây con không phải như thế.” Ánh mắt Tần Uyển sắc bén, Chu Niệm cảm thấy tâm tư của chính mình đều có thể bị nàng nhìn thấu, giống như không có chỗ nào để che giấu.

“Không có! Mẹ biết con ghét nhất những người sùng ngoại(1), cô ấy lại là người như vậy, con chỉ muốn tránh cô ta thôi, cũng không được sao?” Về mặt Chu Niệm lộ ra ủy khuất, mỗi khi hắn làm như vậy, Tần Uyển rất yêu thương hắn, vỗ nhẹ lên vai con trai mình, nói, “Đó là vì con bé đã sống lâu ở nước ngoài, nên tránh không được mới như vậy. Dù sao người ta cũng là con gái, con cũng phải có chút phong độ chứ, chúng ta đang làm khách trong nhà bọn họ, không thể làm cho bọn họ khó xử được đúng không?”

Chu Niệm biết mẹ đứng về phía hắn, xụ mặt gật đầu, “Con biết rồi.”

Tần Uyển biết lần giới thiệu gặp mặt này đã thất bại, đưa con trai bảo bối nhà nàng không chỉ không có ý với con gái nhà người ta, mà còn rất chán ghét.

Phương gia vốn muốn giữ hai người ở lại đây nhiều ngày, song, nghe Tần Uyển nói còn có công chuyện, nên từ chối. Ngày thứ hai, sau khi dùng cơm sớm liền đến phi trường trở về.

Về đến nhà, Tần Uyển có công ty văn hóa quảng cáo của riêng mình, bèn phải vội vàng đi xử lý công vụ, Chu Niệm ở nhà một mình, không có cặp mắt lợi hại của Tần Uyển nhìn chăm chăm mình, liền cảm điện thoại gọi cho Sở Mộ.

Chú giải

(1) Sùng ngoại : người nịnh hót/theo đuôi nước ngoài.

26. Quyển 2 - Chương 8

Trong kỳ nghỉ đông, Sở Mộ vì lớp học bổ túc mà cũng bẽ bộn nhiều việc, ban ngày hai người gửi vài tin nhắn, buổi tối nói chuyện điện thoại khoảng hơn mười phút, ngày cứ như vậy mà qua đi.

Sau khi về nhà, Chu Niệm cũng có rất nhiều chuyện phải làm, phần lớn các bạn bè hồi cao trung đều ở lại học ở nơi này, bắt đầu từ ngày thứ hai trở về, hắn không ngừng hẹn các bạn học ra ngoài gặp mặt, sau đó cùng nhau đi chơi, đến quán bar, hát K(1), đi chơi công viên, đến ăn ở những quán ăn thông thường, chia sẻ những kiến thức từ những nơi khác...

Học kỳ một của đại học chỉ mới trôi qua, nhưng Chu Niệm lại cảm thấy tất cả mọi người đều thay đổi rõ rệt, những thay đổi mất đi sự đơn thuần này khiến Chu Niệm không hề thích chút nào.

Trước đây, quan hệ giữa các bạn học hết thấy đều liên can với nhau, hầu hết nam sinh đều có bạn gái, mà hầu hết nữ sinh đều có bạn trai, lúc Chu Niệm bị bọn họ hỏi, bèn trả lời bản thân đã có rồi, thế nhưng, khi liên tục bị truy vấn, hắn cũng chỉ bảo trì trầm mặc không trả lời, những người hiểu hắn đều biết sẽ không hỏi ra được điều gì, bèn phạt hắn uống rượu, đến cuối cùng cũng không nghe ngóng được điều gì.

Cuộc sống khi nghỉ đông của hắn tràn ngập sự huyền ảo, so với thời gian sinh hoạt trong trường cách biệt một trời một vực, mỗi ngày Chu Niệm đều hoài niệm khoảng thời gian yên tĩnh của hắn và Sở Mộ, không những thanh thản mà còn ấm áp nhân tâm.

Chu Niệm đã trưởng thành, Tần Uyển cũng không quản hắn nghiêm được nữa.

Song, Chu Niệm vẫn nghe lời nàng đi gặp mặt những người nàng nhắc tới, làm cái gì, lúc nào về nhà, để nàng được yên tâm.

Hành động quan tâm săn sóc này của Chu Niệm khiến Tần Uyển rất thỏa mãn, thế là, nàng vốn nghĩ tới sẽ ép hỏi Chu Niệm có phải đã thích ai rồi hay không nhưng lại bị chuyện này làm cho trở ngại.

Tết Âm lịch sắp đến, hết thấy ngược lại càng thêm bận bịu, Chu Niệm và mẹ sẽ cùng nhau về nhà bà ngoại ở vài ngày, sau đó còn phải đi thăm hỏi thân thích, cuối cùng còn bị mẹ dẫn đến Chu gia chào các trưởng bối.

Chu Niệm tuy là con riêng của Chu gia nhưng lại không giống như những đứa con riêng khác.

Cha của Tần Uyển vốn là thủ hạ của Chu gia lão thái gia, quan hệ hai người không đồng nhất, Tần Uyển và Chu Ký từ nhỏ đã quen biết nhau, có thể nói quan hệ rất tốt, rốt cuộc mọi người đều cho rằng hai người là thanh mai trúc mã, nếu Chu Ký không cưới tiểu thư của Lăng gia, thì nhất định sẽ lấy nàng.

Có điều, sau đó, Chu gia lại muốn kết thông gia với Lăng gia, Chu Ký cưới Lăng tiểu thư, nhân duyên vốn có của hai người bị chia rẽ, nhưng Tần Uyển vẫn còn tình cảm với Chu Ký, nên vẫn không muốn cắt đứt quan hệ, cuối cùng, Tần Uyển hạ sinh Chu Niệm, Chu gia lão thái gia còn đích thân đến bệnh viện thăm nàng, bày tỏ sự coi trọng của Chu gia đối với đứa trẻ này, khoảng thời gian ấy Chu Ký luôn ở bên Tần Uyển, mà khi đó, Lăng Vân đang sống ở Mỹ, đối với Chu Ký những tình nhân bên cạnh cũng không có gì quan trọng, chỉ là, không biết khi ấy ai đã đem tin tức này nói cho người cũng đang mang thai là Lâm Tiệp, mà Lâm Tiệp không biết thế nào lại bị ngã từ trên sân thượng, tình huống lúc đó rất nguy hiểm, may là kịp

thời đưa nàng vào bệnh viện, cả mẹ và con đều không xảy ra chuyện gì, song, Lâm Tiểu Tề lại sớm bị đưa ra khỏi tử cung của mẹ, thế nên, từ nhỏ thân thể của cậu luôn yếu nhược hơn những đứa trẻ khác.

Ấn ấn oán oán năm đó đã ly xa khỏi mọi người, Chu Niệm xem như rất được hoan nghênh ở Chu gia, nhưng, hẳn vẫn không thể nào chấp nhận được quá khứ, chỉ vì sợ mẹ khó xử, thương tâm, nên mới đồng ý đến chúc Tết.

Hai mươi bảy tháng chạp Sở Mộ ngồi xe lửa về nhà, vừa về đến nhà, mẹ liền lái nhải lăm bầm đồ Tết vẫn chưa chuẩn bị xong, hai người bèn cùng đi chọn mua đồ Tết.

Đàm Tổ Trân thấy con trai mình có tiền đồ, trong lòng rất thỏa mãn, bây giờ chỉ còn thiếu mỗi cô con dâu, sau đó chờ nàng về hưu, cũng vừa lúc nàng được ôm cháu.

Sở Mộ là một người dịu dàng, tuy rằng mẹ rất nghiêm khắc, nhưng, bây giờ tuổi cũng đã lớn, so với trước đây thì nhu hòa hơn rất nhiều, Sở Mộ nói với mẹ rất nhiều chuyện, tuy rằng hai mẹ con không có nhiều tiếng nói chung, nhưng trò chuyện với nhau cũng rất vui vẻ.

Sở Mộ rất bội phục mẹ của anh, hơn nữa, cũng rất yêu thương nàng.

Trong trí nhớ của anh, cha là một người gầy yếu nằm trên giường bệnh, bất quá, dung mạo cũng phi thường nhu hòa, ngón tay thon dài nhưng lại rất gầy, thích vuốt ve tóc của anh, mỗi khi mẹ không có ở bên cạnh, ông thường ôm Sở Mộ để anh gối lên đầu gối của mình, sau đó sẽ kể chuyện xưa cho anh nghe, có điều, nếu bị mẹ phát hiện, hai người sẽ bị mắng một trận, mẹ không muốn cha bị mệt, cho dù ôm con của mình cũng không được.

Khi đó, bởi vì cha của anh bị bệnh ung thư nên phải ở lại bệnh viện.

Dù với điều kiện chữa trị hiện tại, thì bệnh của cha anh cũng không nhất định sẽ được trị hết, vào năm đó, càng không có khả năng chữa khỏi. Thế nhưng, mẹ của anh lại là một người không bao giờ chịu đầu hàng, nàng mượn một khoản nợ để chữa bệnh cho cha của anh, cuối cùng giúp cha anh sống thêm hai năm, khi Sở Mộ bảy tuổi, cha anh qua đời.

Trong trí nhớ của anh, hầu hết ký ức về cha đều ở trong bệnh viện, mang theo một cổ mùi hương khó ngửi của bệnh viện, mà mẹ của anh lại là một nữ nhân vừa mạnh mẽ vừa nghiêm khắc, đối xử với chồng rất tốt, nhưng lại không có bao nhiêu quan tâm đối với con mình.

Trong hai năm cha nằm viện, Sở Mộ ở trong nhà dì của anh, dì út của anh là cô giáo dạy toán kiêm giáo viên chủ nhiệm lớp trong trường tiểu học, khi đó, dì vẫn chưa kết hôn, mang theo Sở Mộ, để anh ngồi ở phía cuối phòng học, từ nhỏ Sở Mộ đã rất nghe lời, không những vậy còn luôn trầm mặc, không quấy rối việc học của người khác, sau đó, dì út của anh phát hiện ra anh rất thông minh, những điều mà các đứa trẻ khác không hiểu, anh chỉ cần nghe một lần là có thể hiểu ra toàn bộ, vì vậy, khi mà Sở Mộ vẫn chưa kịp được mẹ đưa đến nhà trẻ thì đã được báo danh vào học tiểu học, đây cũng là nguyên nhân mà anh học đại học sớm như vậy.

Mẹ vì chữa bệnh cho cha anh mà phải mượn tiền để xoay sở tiền thuốc men, nên luôn phải bận rộn kiếm tiền, nợ nần rất nhiều, mãi đến lúc Sở Mộ học đại học, số nợ mới được trả hết, tình hình mới trở nên tốt hơn.

Bất quá, mẹ con anh đã quen sống những tháng ngày cần kiệm, yêu cầu đối với cuộc sống của Sở Mộ cũng nghiêm ngặt, đến bây giờ mỗi tháng Sở Mộ đều phải giao nửa tháng tiền lương cho nàng, nàng sẽ đem tiền tích lũy lại để sau này mua nhà, lo chuyện cưới sinh cho Sở Mộ.

Sự nghiêm khắc của mẹ khiến cho Sở Mộ không dám để nàng biết tính hướng(2) của mình, thậm chí, anh đã từng nghĩ tới có lẽ có thể miễn cưỡng bản thân kết hôn, sau đó cuộc sống có thể bình thường trôi qua, song, Chu Niệm lại xuất hiện ở trước mặt anh, ngay lập tức khiến cho tất cả những thiết tưởng của anh không có cách nào thực hiện được.

Sở Mộ ở bên cạnh mẹ, cùng nàng đi dạo phố mua đồ ăn, quét tước cọ rửa, cùng nàng xem TV, làm cơm, nấu chè trôi nước...

Giao thừa phải đến nhà bà nội, vì mẹ của anh vẫn thủ tiết, nên không có cắt đứt quan hệ với gia đình của cha, chỉ là, năm đó khi chữa bệnh cho cha, bà nội nói trị không hết không muốn ra một phân tiền, khiến trong lòng mẹ nguội lạnh, hai nhà chiến tranh lạnh trong thời gian dài, mấy năm gần đây thấy Sở Mộ có tiền đồ, quan hệ mới dần dần được hâm nóng.

Nghĩ đến sự gian khổ của mẹ trong mười mấy năm qua, Sở Mộ rất yêu thương nàng, vốn muốn lòng vòng nói bóng gió về chuyện tính hướng của mình một chút, nhưng cuối cùng cũng không có nói.

Ngoại trừ đêm giao thừa, những thời gian khác Sở Mộ và mẹ đến ở trong nhà bà ngoại, ông ngoại đã qua đời, bà ngoại còn sống, trong nhà có gia đình của cậu, gia đình của dì, cả nhà rất hòa thuận, quan hệ hòa hợp, không khí rất ấm áp.

Cuộc sống bận rộn như vậy, sự nhớ nhung cũng như bóng với hình, Sở Mộ bắt giắc sờ nhẹ chiếc điện thoại trong túi, nghĩ đến không biết Chu Niệm như thế nào, ăn Tết ra sao.

Chu Niệm nói với anh rất nhiều lời ngon tiếng ngọt, nhưng lại không đề cập đến chuyện trong nhà hắn, nếu như Chu Niệm và một người cùng tuổi ở bên nhau, nghe được lời ngon tiếng ngọt ấy, chắc chắn sẽ không lưu tâm, trái lại còn vui vẻ, thế nhưng, dù sao Sở Mộ so với Chu Niệm lớn hơn không ít tuổi, cẩn trọng với ái tình như một người đã có gia đình, anh rất lưu tâm việc này, anh hy vọng Chu Niệm sẽ nói với anh nhiều chuyện thực tế hơn, mà không chỉ là những ngôn từ dịu dàng phù phiếm.

Sở Mộ nói tình huống trong nhà của mình, Chu Niệm nghe xong vừa cảm thán vừa nói nếu bây giờ có thể ở bên cạnh thầy thì tốt rồi.

Sở Mộ trách hắn không lo chuyện thực tế mà đi nghĩ những chuyện viễn vong, vừa nghĩ cho đến bây giờ Chu Niệm luôn nói những lời thế này, khiến cho trong lòng anh thoải mái, nhưng cũng làm cho anh hoài nghi, trong những câu nói ấy có bao nhiêu phần là thật tình.

Rõ ràng biết sẽ không thể đi tới cùng, nhưng lúc nào hắn cũng tùy ý nói như thế này.

Sở Mộ đang lột đậu phộng cùng dì, bà ngoại đang muốn làm bánh tô đậu phộng⁽³⁾ ăn, thì di động trong túi kêu vang, Sở Mộ liền đứng dậy đi lên sân thượng tiếp điện thoại.

“Thầy, thầy đang làm gì vậy? Có nhớ em không?” Chu Niệm làm khách trong căn nhà rộng lớn của Chu gia, thật vất vả mới chạy thoát khỏi buổi tiệc thân mật, vào sân trong hoa viên gọi điện thoại.

Sở Mộ trốn tránh câu “Có nhớ em không” kia, hồi đáp, “Đang lột đậu phộng, bà ngoại muốn làm bánh tô đậu phộng.”

“Bánh tô đậu phộng à, khi thầy về trường có thể mang cho em một ít không, em muốn ném thử tay nghề của bà ngoại.” Chu Niệm vừa cười vừa nói.

“Cũng được, đến lúc đó tôi mang theo một ít. Cậu đang làm gì, sao nghe thấy toàn những tiếng kỳ quái?”

Chu Niệm ném cánh hoa vừa hái được lên trên mặt đất, nói, “Không có gì, là tiếng em vừa hái hoa.”

“Hái hoa? Hái hoa làm cái gì?”

“Không làm cái gì cả, thầy đừng quẩn. Em muốn hỏi chừng nào thì thầy trở lại, vài ngày nữa là lễ tình nhân a. Đến lúc đó thầy có quay về trường chưa?” Chu Niệm nhìn đóa hồng bị hắn ngắt trụ lủi, nghĩ thầm quả đúng là thầy đã quên lễ tình nhân rồi!

“Lễ tình nhân? Tôi còn không nhớ, nếu có thể về thì tôi sẽ nói cho cậu biết!” Sở Mộ nói, nhìn thấy mẹ đi tới sân thượng bắt đầu phơi đồ, bèn nói nhanh, “Một chút nữa tôi sẽ gọi lại cho cậu! Mẹ tôi đang đến!”

Chu Niệm còn chưa kịp phản ứng lại, điện thoại đã bị ngắt.

Hắn có chút tức giận mà ngắt tất cả cánh hoa trên đóa hồng, ném xuống đất.

Kỳ thực, hắn chính là muốn nói ngày đó hắn nhất định sẽ về trường, hắn hy vọng thầy cũng có thể trở lại, hai người có thể cùng nhau trải qua ngày lễ tình nhân. Hơn nữa, thành tích của hắn đã được công bố, mỗi môn cũng không tồi, nói không chừng còn có thể dành học bổng hạng nhất, nhưng cái gì cũng đều chưa nói, đã bị ngắt điện thoại, Chu Niệm có chút thất vọng.

Nhìn bầu trời một hồi lâu, đến khi có người hầu đi tìm, hắn mới bước vào nhà.

Chú giải

(1) Hát K : hát Karaoke

(2) Tính hướng : xu hướng của giới tính

(3) Bánh tô đậu phộng (không rõ có đúng là hình này không ^^)

27. Quyển 2 - Chương 9

Buổi tối khi Chu Niệm gọi điện thoại cho Sở Mộ, Sở Mộ đang bị trưởng bối trong nhà nói về chuyện cưới xin, còn nói có một cô gái không tồi, hỏi khi nào thì có thể hẹn ra gặp mặt ăn cơm.

Sở Mộ nghe thấy, vừa cười vừa đổ mồ hôi trên trán, may nhờ có cuộc điện thoại của Chu Niệm giải cứu anh.

“Thầy đang làm gì vậy, sao lâu quá mới bắt điện thoại?” Chu Niệm gọi điện thoại trong phòng vệ sinh, chỉ cần đẩy rèm cửa sổ ra là có thể nhìn thấy đình viện sáng trưng bên ngoài.

“Không có gì. Đang nghe lời dạy bảo của trưởng bối trong nhà thôi.” Giọng nói của Sở Mộ rất nhỏ, nghe vào trong tai của Chu Niệm, liền cảm thấy những lời thầy nói luôn khiến cho hắn yêu thương không thôi, “Bọn họ nói cái gì? Mắng thầy sao?”

“Tôi đã lớn như vậy, ai lại mắng tôi chứ?” Sở Mộ nói, cúi đầu suy nghĩ một chút, lại nói, “Bọn họ muốn tôi đi thân cận(1) vào mấy ngày tới, tôi...”

Sở Mộ còn chưa nói xong, nghe được hai chữ “thân cận”, Chu Niệm liền nổ tung, “Thầy, thầy muốn đi sao? Không phải thầy đã đồng ý ở bên em sao?”

Sở Mộ nghe giọng nói của Chu Niệm lớn như vậy, bèn nhanh che lại cái điện thoại, nhỏ giọng nói “Dù có đi, tôi cũng không thích...”

“Nhưng mà, em không muốn thầy đi thân cận.” Giọng nói của Chu Niệm rất đáng thương

Sở Mộ nhíu mày, đứng ở trên lầu nhìn ngọn đèn dầu của các ngôi nhà khác, cảm thán nói, “Hiện tại tôi vẫn chưa dám nói chuyện của tôi cho mẹ biết.”

Chu Niệm có chút sốt ruột, nói, “Thầy, thầy nhất định phải chờ em, chờ em lớn hơn một chút, em sẽ nói với mẹ của thầy.”

Hắn nói xong, liền nghĩ đến người nhà của mình, ngay sau đó liền nói tiếp, “Em cũng sẽ thảo luận rõ ràng với người nhà của em, thầy, xin thầy tin tưởng em, em muốn cùng thầy mãi mãi ở bên nhau.”

Sở Mộ rất cảm động, đôi mắt khô bị gió đêm thổi qua đỏ lên, mũi cũng có chút cay cay, bèn “Ân” một tiếng, rồi không nói gì khác nữa.

Hai người đều không có nói gì, cứ lẳng lặng như vậy mà cảm thụ đối phương ở xa tận nghìn dặm ngoài kia.

Tựa vào cửa sổ, người trong điện thoại chính là người mà hắn ngày đêm mong, Chu Niệm nhắm mắt lại, một lát sau còn nói thêm, “Thầy, ngày lễ tình nhân em nhất định sẽ về trường, thầy cũng trở lại có được không? Em muốn có thể cùng thầy trải qua ngày lễ, dù sao đây cũng là lễ tình nhân đầu tiên của chúng ta.”

Sở Mộ sững sốt một chút, suy nghĩ về những an bài gần đây, nghĩ ngày đó cũng có thể trở lại được, đáp, “Được rồi! Ngày đó tôi cũng sẽ về, có điều, chắc là xe lửa của tôi khoảng gần tới mới đến, không sao chứ?”

Chu Niệm nghe anh đáp ứng liền rất cao hứng, lập tức nói, “Không sao, đến lúc đó em sẽ ra trạm xe lửa đón thầy.”

Sở Mộ đáp ứng xong, thời gian hai người nói chuyện điện thoại cũng đã lâu, sợ người nhà sinh nghi, liền hỏi, “Còn có chuyện gì nữa không? Nếu không thì tôi cúp máy!”

“Cái kia, thầy, thầy nhất định không được đi thân cận, thầy từ chối yêu cầu của người nhà thầy có được không?” Ở đầu dây bên kia Chu Niệm điềm đạm đáng yêu nói.

Sở Mộ trầm mặc một hồi mới trả lời, “Được!”

Cúp điện thoại, Chu Niệm lại dùng di động gửi cho Sở Mộ một nụ hôn bằng tin MMS, Sở Mộ nhìn thấy liền đỏ mặt, tuy rằng muốn xóa nó đi, nhưng cuối cùng vẫn không xuống tay được.

Vào nhà, dì út nhìn gương mặt hơi đỏ lên của Sở Mộ, đôi mắt có chút né tránh, bèn cười hỏi “Sở Mộ, có phải có bạn gái rồi đúng không, dì thấy con mấy ngày nay lúc nào cũng xem tin nhắn, còn không thì gọi điện thoại, mỗi lần gọi đều không cho chúng ta biết, thần sắc thì như hồn vía lên mây...Yêu đương là chuyện tốt mà, sao giống như con sợ cho chúng ta biết vậy, nhà gái là người như thế nào, có phải con sợ chúng ta không đồng ý đúng không...Yên tâm, nhà của chúng ta rất cởi mở, chỉ cần là con thích, mọi người đều có thể chấp nhận hết!”

Dì út vừa nói xong, mọi người trong nhà liền nhìn chăm chăm Sở Mộ, mẹ của anh cười tràn ngập chờ mong mà nhìn anh, bà ngoại lại vừa cười vừa nói, “Thảo nào khi nói đến gặp mặt con gái của Lý gia, vẻ mặt không tình nguyện, thì ra đã sớm có đối tượng.”

Sau đó cậu mợ lại bắt đầu trêu đùa anh.

Da mặt Sở Mộ mỏng, gương mặt đỏ thành màu hồng.

Đệ đệ muội muội cũng tràn ngập hiếu kì chờ mong nhìn anh, cuối cùng, Sở Mộ ấp a ấp úng, nói rõ, “Àn, là, là có một người.”

“Nói rõ một chút, dung mạo thế nào? Xem có xứng với Mộ Mộ nhà chúng ta không...” Bà ngoại cười vỗ vào sô pha, nói.

Gương mặt Sở Mộ lại càng hồng hơn, ngồi xuống ghế, nhỏ giọng nói, “Nhỏ hơn con...”

“Bây giờ nam đại nữ tiểu đang phổ biến a, lẽ nào con muốn tìm một người lớn tuổi hơn con.” Dì út lại nói đùa.

Mẹ của anh vẫn không nói gì, Sở Mộ ngẩng đầu nhìn nàng một cái, rồi mới nói thêm, “Àn, nhỏ hơn rất nhiều...”

“Rốt cuộc là nhỏ hơn bao nhiêu?” Dì tiếp tục hỏi.

“Khoảng chừng bảy tuổi.” Sở Mộ đáp.

“Bảy tuổi, vậy chẳng phải cô bé ấy chỉ mới mười tám tuổi thôi sao?” Cậu phản ứng nhanh nhất, đệ đệ muội muội cũng há to miệng.

Tất cả mọi người có chút sững sờ, cuối cùng vẫn là mẹ của anh bình tĩnh nói, “Sẽ không phải là học sinh của con chứ?”

Sở Mộ không có đáp, song, trầm mặc chính là ngầm thừa nhận.

Cả nhà vốn còn đang cười vui vẻ, lại bị chuyện này khiến cho tất cả mọi người đều im lặng không nói.

“Đứa con gái nhỏ như vậy căn bản không có gì chân thật, con và cô ta có hợp ắt sẽ có tan, ngày mai vẫn phải đi ăn cơm với con gái của Lý gia!” Mẹ Sở vừa điềm tĩnh lại vừa uy nghiêm, Sở Mộ ngẩng đầu nhìn nàng, yêu cầu, “Mẹ, con muốn chờ người ấy thêm vài năm nữa, mẹ đồng ý con có được không? Dù sao việc này cũng là đại sự cả đời của con!”

Mẹ Sở không nói chuyện, nàng cúi đầu, những cô gái mười bảy mười tám tuổi bây giờ chẳng ai thật lòng, nàng lo lắng con trai mình sau này sẽ chịu không nổi thương tổn.

Sở Mộ đứng dậy, đi vài bước rồi quỳ xuống trước mặt mẹ mình, nắm tay mẹ, nói, “Mẹ, hiện tại con và người ấy đều là thật lòng, mẹ để con đợi người ấy thêm vài năm nữa, có được không? Nếu như không được, sau này toàn bộ con đều nghe theo lời mẹ.”

Lúc này những người khác trong nhà đều phản ứng lại, bà ngoại vẫn là người yêu thương cháu mình nhất, đi nhanh đến đỡ Sở Mộ đứng dậy, thế nhưng Sở Mộ vẫn quỳ không hề nhúc nhích, trong đại gia đình này, mẹ của anh luôn là trung tâm, bởi vì mẹ của anh thừa hưởng tính cách của ông ngoại đã mất, quật cường, mạnh mẽ, không chịu thua, có khả năng gắn kết mọi người.

Sau đó, dì út, cậu đều đến khuyên bảo, mẹ của anh mới nói, “Con đứng lên trước đi.”

“Mẹ, nếu mẹ không đồng ý, con sẽ không đứng dậy.” Sở Mộ rất kiên quyết, quỳ bất động trên mặt đất.

“Con đứng lên trước đi...” Mẹ Sở cúi đầu, thanh âm phía sau nghẹn ngào, nàng nhớ đến chồng của mình, năm đó, cha nàng cũng phản đối hôn sự của hai người, mẹ Sở còn đe dọa đoạn tuyệt quan hệ với người nhà, cuối cùng các vị gia trưởng buộc lòng phải thỏa hiệp, hai người mới có thể kết hôn. Tuy rằng những tháng ngày hạnh phúc sau đó cũng không có bao nhiêu, cha của Sở Mộ lại bị bệnh, nhưng, mẹ Sở chưa từng hối hận, nét mặt con trai của nàng giống cha của nó, nhã nhặn mềm mại, nhưng nội tâm lại giống nàng, quật cường, không chịu thua, không bao giờ từ bỏ....

Cuối cùng, mẹ Sở nói, “Được, vậy chừng nào con mới dẫn cô bé về! Tuy rằng còn nhỏ, nhưng, chờ cô bé tốt nghiệp đại học, cũng có thể kết hôn rồi.”

Tuy mẹ Sở nói như vậy, nhưng Sở Mộ đứng lên mà thần sắc vẫn sầu lo không có bao nhiêu vui vẻ.

Lúc gia đình của dì út rời khỏi nhà bà ngoại trở về nhà, liền gọi Sở Mộ vào nhà bếp đóng cửa lại hỏi tình huống cụ thể, Sở Mộ thành thật nói đối phương là học sinh của mình, người ấy theo đuổi mình trước, sau đó hai người gặp gỡ gần hai tháng, quan hệ tốt. Còn nói chuyện đối phương đã chăm sóc cho mình khi mình bị bệnh. Nói đến lúc đối phương quan tâm mình cẩn thận tỉ mỉ cùng chu đáo, dì út liền vỗ lên vai anh nói “Là một cô gái tốt, con phải nắm chặt, thời gian bốn năm nói dài cũng không dài lắm mà nói ngắn cũng không ngắn quá, con phải nắm bắt tốt, về sau cũng sẽ không sợ người ta thay lòng đổi dạ. Dì không phải là mẹ con, chỉ cần con để ý, dì liền ủng hộ. Bất quá, mẹ của con luôn nghĩ thấu đáo hơn mọi người một ít, chị ấy cũng chỉ một lòng muốn tốt cho con, thời trẻ mọi người đều nhìn thấy chị ấy chịu biết bao khổ cực, bây giờ con lớn rồi, chị ấy cuối cùng cũng có thể thu lại khẩu khí, con phải biết hiếu thuận...Nhưng mà, tất cả mọi người đều yên tâm về con...Dì cũng không nói gì nữa, dì về trước đây!”

Sở Mộ nói tạ ơn với nàng, nhìn nàng mở rộng cửa đi ra.

Sau đó bà ngoại, cậu, cũng đến hỏi tình huống cụ thể, khi Sở Mộ nói đến đoạn bị bệnh, tất cả mọi người đều cho rằng đối phương là một người không tồi, là một cô gái tốt, muốn Sở Mộ phải giữ chặt đối phương, Sở Mộ biết tất cả mọi người đều đã hiểu lầm, nhưng, anh cũng không thể uốn nắn lại được.

Mẹ vẫn chưa đến hỏi anh, trong lòng anh thấp thỏm, nên cũng không có đến nói.

Xem ra, bà ngoại, cậu đều đã nói cho mẹ của anh, mẹ của anh cũng âm thầm chuyển giao, không có tính toán chuyện này nữa, chỉ nói nếu đối phương thật sự là một người tốt hơn nữa còn thật tình thích nhau, vậy thì được thôi, quan trọng nhất là phải tin cậy đối phương, nàng không hy vọng con trai của nàng bị người khác lừa dối tình cảm.

Chú giải

(1) Đi thân cận : đi xem mắt.

28. Quyển 2 - Chương 10

Nói ra chuyện này, sẽ không bị ép phải đi xem mắt, Sở Mộ một mặt thở phào nhẹ nhõm, một mặt lo lắng, nếu như sau này để trong nhà biết người mình đang gặp gỡ vốn không phải là cô gái, mà là một chàng trai thì nên làm cái gì bây giờ?

Lăn qua lăn lại trên giường không ngủ được, những khi lo lắng thống khổ như vậy sẽ rất dễ nhớ đến đối phương, thế nhưng, nghĩ đến đối phương đã ngủ, Sở Mộ cũng không muốn nhắn tin hay gọi điện thoại cho hắn làm hắn thức giấc.

Sáng sớm ngày thứ hai, Sở Mộ nhận được tin nhắn của Chu Niệm, xác nhận hôm nay thầy sẽ không đi xem mắt, Sở Mộ nhìn thấy muốn cười nhưng lại cười không nổi, bất đắc dĩ đành phải xác nhận với hắn, trong nhà không có an bài cho anh đi xem mắt.

Chu Niệm không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bèn gọi điện hỏi rõ Sở Mộ, Sở Mộ nói chờ anh về đến trường sẽ nói cho hắn, hơn nữa, còn để tránh cho người trong nhà biết chuyện, dù Chu Niệm có chút lo lắng, nhưng vẫn đồng ý.

Sở Mộ nói với người nhà rằng phải về trường sớm, cùng ngày phải đi mua vé xe lửa.

Chu Niệm thì phiền phức hơn, nhìn thấy đứa con yêu quý sốt ruột, nhưng Tần Uyển lại không cho hắn về trường sớm như vậy, một mực bắt hắn phải ở lại cho đến hết Tết Nguyên Tiêu(1), Chu Niệm vừa bày ra vẻ mặt đau khổ, vừa ở một bên suy nghĩ kế sách, cuối cùng, lên mạng in phiếu điểm của mình xuống, dùng PS(2) sửa lại thành tích trên mặt, trực tiếp đổi thành rút một môn, còn làm giấy báo thi lại đã được nhà trường đóng dấu, tất cả đưa cho Tần Uyển xem, nói chính mình muốn trở về trường là để thi lại.

Tần Uyển nhìn môn kế toán trên phiếu chỉ có 46 điểm, có chút tức giận, vặn hỏi, “Sao môn này lại thi thành như vậy?”

“Chính là cho rằng môn này không có gì cần ôn tập cả, không chú ý nên mới như vậy.” Chu Niệm cau mày, giả bộ tội nghiệp trước mặt mẹ.

Lúc sau còn nói đủ loại tật xấu của nữ giáo viên xinh đẹp dạy môn kế toán, nói phần lớn mọi người trong lớp của mình đều thi không cao, xin Tần Uyển đừng quá tức giận, còn hứa sau này nhất định sẽ chăm chỉ, không để thành tích trở thành như vậy nữa.

Nhưng cuối cùng lại biến thành Tần Uyển an ủi Chu Niệm, nói hắn không cần phải để tâm, các thành tích khác đều tốt, cái này kém một chút cũng không thành vấn đề gì, học tập cần phải kết hợp với nghỉ ngơi, không được quá mệt mỏi.

Chu Niệm vừa nói vâng, vừa nói mình phải quay về trường sớm một chút.

Chính sách ai bình của Chu Niệm khiến Tần Uyển buộc lòng phải để hắn đặt vé máy bay, để hắn sớm quay lại trường học.

Tần Uyển cho Chu Niệm một kiện hàng rất lớn, toàn bộ bên trong đều là thức ăn, như thể nàng sợ ở trường học, con trai mình ăn không đủ no, Chu Niệm chết cũng không muốn mang theo nhiều như vậy, dù sao mang theo thầy cũng không ăn, mà chính mình cũng lười mang.

Tần Uyển khuyên bảo vô hiệu, đành để người hầu gửi bưu phẩm qua bưu điện.

Tại sân bay, Tần Uyển ôm con trai lưu luyến không rời, một lúc lâu sau mới thả hắn đi.

Chu Niệm cáo biệt mẹ, vừa nghĩ thân tình mà mẹ cho hắn cả đời này cũng không thể trả hết, vừa nghĩ nếu mẹ biết mình là người đồng tính thì sẽ thế nào, mẹ có tha thứ cho mình không?

Tâm tình nặng nề bước lên phi cơ, đến khi xuống phi cơ, tâm tình vẫn chưa tốt lên được bao nhiêu, chủ yếu nghĩ đến có thể ngay lập tức được gặp mặt thầy, một tháng không gặp, mặc dù có bức ảnh, còn có một đoạn phim để giải tương tư, thế nhưng, cảm giác vẫn rất cô độc rất tịch mịch, mỗi ngày đều nhớ anh, không biết anh đang làm gì, có nhớ đến mình hay không.

Lúc Chu Niệm ngồi trên xe taxi liền bắt đầu gọi điện thoại cho Sở Mộ, Sở Mộ còn đang ở trên xe lửa, có thể nghe được thanh âm ở bên kia rất ồn ào, hai người nói chưa được bao lâu, Sở Mộ đã cúp điện thoại, nói một chút nữa chờ gặp mặt hãy nói tiếp.

Xung quanh Sở Mộ đều là người, lớn tiếng nói chuyện điện thoại thế này khiến anh cảm thấy tất cả những chuyện tư mật của mình như đang tuyên cáo với mọi người, cảm giác không được tự nhiên. Mà ở đầu dây bên kia Chu Niệm luôn nói những câu khiến chính mình đỏ mặt, nên chỉ có thể cúp điện thoại.

Hơn năm giờ chiều Sở Mộ mới về đến, buổi trưa Chu Niệm đã về đến trường, hẳn cũng không quay về phòng ngủ, mà trực tiếp đi đến nhà trọ của Sở Mộ, chuyện đầu tiên làm khi vừa đến nơi là gọi điện thoại cho mẹ của hắn, nói chính mình đã về tới phòng ngủ, xin Tần Uyển đừng lo lắng, Tần Uyển ở trong công ty, cần nhằn lái nhai hắn phải chú ý đến thân thể, phải hảo hảo ăn cơm, chú ý giữ ấm, chú ý học tập nhưng đừng quá lao lực, một loạt tất cả mọi chuyện mà những người mẹ luôn thích nói, Chu Niệm vừa nói chuyện điện thoại với mẹ, vừa chậm rãi thu dọn nhà trọ của Sở Mộ.

Chờ khi Tần Uyển ở bên kia cúp điện thoại, cũng là lúc mà phòng ngủ cùng phòng khách của Sở Mộ đều được Chu Niệm quét tước sạch sẽ.

Khi tất cả mọi thứ đều được chuẩn bị tốt, cũng đã hơn ba giờ chiều, lại gọi điện thoại đặt chỗ ở một nhà hàng món ăn Trung Hoa rất không tồi mà lần trước hắn cùng Tần Uyển một nhà đã từng ăn qua, hôm nay là lễ tình nhân, phòng chừng phòng đặt trước ở nhà hàng món Âu đã sớm hết chỗ, bất quá, cho tới bây giờ Chu Niệm vẫn nhớ thầy đều ăn món Trung Quốc, nếu đột nhiên dẫn anh đi ăn món Âu, anh nhất định sẽ ăn không no, hơn nữa sẽ không quen, không bằng hai người cứ đi ăn món Trung Quốc mà thầy thích, như vậy không chừng bầu không khí còn hoàn hảo hơn.

Sau đó lại đi đến cửa hàng bán hoa trước cổng trường mua một bó hoa hồng đỏ mang ý nghĩa một lòng một dạ yêu đối phương, đem về đặt trên cái tủ nhỏ trong phòng khách.

Chỉ mới hơn bốn giờ một chút, hắn đã từ nhà trọ đi ra, đón xe đến trạm xe lửa, nhân tiện đi mua vé xem phim, bởi vì là lễ tình nhân, trong rạp chiếu phim cơ hồ treo toàn những tấm áp phích phim tình yêu kinh điển ngày trước, Chu Niệm chọn vé suất chín giờ tối.

Lúc đến trạm xe lửa, thời gian vẫn còn sớm, tuyến xe lửa của Sở Mộ còn chưa tới.

Hôm nay không có ánh sáng mặt trời, khí trời có điểm u ám, đứng ở cửa trạm xe lửa rất lạnh, Chu Niệm đứng ở nơi đó bỏ tay vào trong túi áo gió, thỉnh thoảng đi vài bước, lại hấp dẫn sự chú ý của không ít người, song, ánh mắt của hắn vẫn chỉ nhìn lối ra ở đằng kia, ánh mắt của người khác không nằm trong phạm vi chú ý của hắn.

Khi loa phát thanh nói đoàn xe lửa mà Sở Mộ ngồi đã đến trạm, trên mặt Chu Niệm hiện lên một ý cười sâu sắc, nghĩ đến thầy nghỉ đông ở nhà có béo lên chút nào hay không, có thay đổi điểm nào không?

Sở Mộ kéo chiếc va li nhỏ, trên lưng còn đeo một túi đồ, thoạt nhìn tựa như một học sinh trở lại học, anh ra trạm, đứng ở bên ngoài, ánh mắt bắn khoả nhìn chung quanh.

Chu Niệm đã sớm nhìn thấy anh, thế nhưng, lại không có gọi anh. Giây phút hắn nhìn thấy anh, Chu Niệm đã có một loại kích động muốn xông lên ôm anh vào lòng.

Thầy vẫn không có thay đổi gì cả, chỉ là vì ngồi xe lửa lâu nên có chút uể oải mà thôi, sắc mặt không tốt lắm, song, chính điều đó mới khiến cho trái tim của hắn bị lay động, khiến hắn vô pháp khống chế ý nghĩ muốn gần gũi anh, đến gần, đến gần, rồi lại đến gần...

“Thầy! Em ở chỗ này!” Chu Niệm nhìn thấy Sở Mộ đứng trong đám đông không ngừng tìm kiếm, bèn đi nhanh đến.

Sở Mộ trợ trọng đứng ở nơi đó, ban đầu là thần nhiên nhưng sau đó lại sốt ruột nhú mày một chút, thậm chí còn lộ ra vẻ mặt bị thất lạc, cảm giác cô đơn mà tịch liêu như vậy, trong ngực Chu Niệm một trận rung động cùng thương yêu, hắn đi nhanh đến bên người Sở Mộ, ghé vào lỗ tai của anh, giọng nói nhẹ nhàng êm dịu, hắn không nên để thầy lẻ loi bơ vơ một mình.

“Tôi còn đang tìm cậu đây, nhiều người như vậy, muốn tìm một người thật sự không dễ dàng.” Trên mặt Sở Mộ hiện lên ý cười, trong thanh âm mang theo sự kinh hỉ, rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Chu Niệm nhận lấy chiếc va li nhỏ trong tay anh, cười nói “Lúc thầy đi ra, em đã thấy thầy rồi, chỉ là muốn tự thầy tìm được em, em mới không đi đến, cũng không lên tiếng.”

Chu Niệm nói như vậy, Sở Mộ cũng sốt một chút, có chút quần bách mà cúi đầu. Chu Niệm luôn có vài ý nghĩ khiến người khác không biết trả lời thế nào.

“Thầy, đi thôi!” Chu Niệm nói, rồi mở bước chân bước đi.

Ở trong dòng người, hai người cách nhau trên dưới hai bước.

Đoàn người rộn ràng nhốn nháo, thế giới bao la này, người có nhiều bao nhiêu, cũng chỉ có một người này có thể tác động đến trái tim của chính mình, chỉ cần ở bên hắn là có thể cảm nhận được hạnh phúc cùng thỏa mãn của đời người, giống như tất cả những điều khác ở trên đời cũng không còn quan trọng nữa.

Chu Niệm quay đầu lại nhìn Sở Mộ, hắn nghĩ, nếu có thể đi đến dắt tay thầy, hoặc là ôm thầy vào người đi cùng nhau, thì thật tốt biết bao a!

Sở Mộ nhìn về phía hắn, đi nhanh hai bước đến bên người hắn, trên mặt mang theo áy náy, thanh âm cũng rất nhỏ, “Chu Niệm, vừa rồi người nhiều lắm, với lại, cậu biết mà, tôi là người luôn yên tĩnh không biết làm sao để tranh luận, cho nên, mới không có nhìn thấy cậu...”

Bỗng nhiên, dường như trong lúc đó, biển người bắt đầu di chuyển ra khỏi thế giới của hai người, dòng nước ấm chảy khắp toàn thân Chu Niệm, kỳ thực, hắn không có ý trách Sở Mộ, hắn chỉ muốn nói cho Sở Mộ biết mà thôi.

Hắn nở nụ cười nhìn Sở Mộ, trong con ngươi sâu thẳm lưu động sự dịu dàng khắc sâu tình yêu thương, hắn nói, “Thầy, em không có trách thầy. Cho dù thầy vĩnh viễn không tìm được em cũng không sao cả, bởi vì, em sẽ tìm được thầy, sẽ không để thầy lẻ loi đứng một mình ở nơi đó. Bất luận thầy ở nơi nào, em cũng sẽ là người đầu tiên tìm thấy thầy, sau đó đi đến bên cạnh thầy...”

Tuy rằng Chu Niệm nói những lời ngon tiếng ngọt như những bữa cơm thường ngày, thế nhưng, lúc này đây, Sở Mộ phi thường cảm động, trong cuộc đời của anh, chưa bao giờ có loại kích động nhưng cũng vô cùng trầm tĩnh thế này, anh nhìn đôi mắt của Chu Niệm, những người chung quanh, những thanh âm chung quanh đều đi xa khỏi anh, trong mắt của anh chỉ còn người đàn ông đang đứng trước mặt này, trong tai chỉ nghe được mỗi thanh âm của hắn.

Ngay lúc Sở Mộ muốn vươn tay về phía Chu Niệm, thì bỗng một người không cẩn thận đụng phải anh một cái, anh mới hồi phục lại tinh thần từ trong ảo cảnh, trong mắt anh lại nhìn thấy đoàn người xung quanh, trong tai anh lại nghe thấy những thanh âm chung quanh, đồng thời, còn có không ít người đang nhìn về phía anh và Chu Niệm, Sở Mộ lập tức đỏ mặt, nhỏ giọng mắng hắn một câu, “Nhiều người như vậy...cậu cũng không biết không chế...”

Chu Niệm nhìn đoàn người xung quanh một chút, lại nhìn gương mặt ửng đỏ của Sở Mộ, cho dù trên mặt anh lúc này là vẻ uể oải vì ngồi xe đường dài, song, Chu Niệm lại cho rằng lúc này anh lại hấp dẫn vô cùng, hắn ước nơi này chính là thế giới của hai người, có thể hôn anh, có thể ôm anh vào lòng.

Trong con ngươi đen thẳm của Chu Niệm lưu động thứ ánh sáng rực rỡ, đương nhiên Sở Mộ có thể hiểu được hắn đang suy nghĩ cái gì, đi về phía trước hai bước, nói với hắn, “Mau ngồi xe trở về!”

Chu Niệm theo sau, có điều, hắn lại vừa đi vừa lấy di động ra soạn tin nhắn, Sở Mộ bèn nói một câu “Lúc đi đường đừng gửi tin nhắn, phải chú ý an toàn.” Song, Chu Niệm cũng không nghe, vẫn vừa đi vừa cầm điện thoại.

Sở Mộ vô phương, đành phải đi bên cạnh hắn, che chở hắn khỏi sự chú ý của người đi đường, chú ý xe cộ, còn phải chú ý đến mặt đất.

Khi Chu Niệm đi động xuống, chiếc điện thoại di động trong túi Sở Mộ liên rung động, chỉ là, anh không có nghĩ nhiều đến ai gửi tin nhắn, đứng tại ven đường, thậtt vất vả mới gọi được xe taxi, sau khi lên xe, anh mới lấy di động ra xem.

Phát hiện vừa rồi là Chu Niệm nhẩn tin, anh nghi hoặc một chút, ngẩng đầu nhìn Chu Niệm, phát hiện Chu Niệm đang nhìn ra ngoài cửa sổ xe, không có chú ý đến anh.

Trong nghi hoặc, Sở Mộ mở tin nhắn ra xem : Thầy, nhìn thấy thầy đi ra, em đã muốn chạy đến ôm thầy, mặc kệ ánh nhìn của người khác, mặc kệ sự soi mói của người đời, em chỉ muốn ôm thầy, muốn hôn thầy. Khi đi bên cạnh thầy, em muốn dắt tay thầy, muốn ôm lấy vai của thầy, em muốn toàn bộ thế giới này phải biết rằng em yêu thầy. Thầy, em yêu thầy!

Sở Mộ đọc tin nhắn, nhìn thấy những sắp chữ đầu tiên gương mặt liền ửng đỏ, sau đó gương mặt càng ngày càng hồng hơn, đôi mắt cũng bắt đầu cay cay nổi lên một tầng sương mù, những áp lực của trường bồi ở nhà, dường như lúc này đã có một cánh cửa để phát tiết, anh có thể trút ra, sau đó thả lỏng, anh còn có một người để dựa vào, không cần phải độc lập chống đỡ một mình.

Sở Mộ nhìn về phía Chu Niệm, Chu Niệm cũng quay đầu nhìn anh, gương mặt Chu Niệm cũng có chút hồng, bốn mắt hai người giao nhau, lẳng lặng nhìn chăm chú, vừa lúc xe đột nhiên quay nhanh, Sở Mộ ngã về phía Chu Niệm, Chu Niệm phản xạ có điều kiện đưa tay ôm anh lại, Sở Mộ không đẩy hấn ra, Chu Niệm cũng không buông tay.

Tài xế phía trước phi thường hào sảng(3), cười ha ha vài tiếng, nói, “Vừa rồi quẹo gấp, không có việc gì chứ!”

Lúc này Sở Mộ mới vùng vẫy một chút, rời khỏi người Chu Niệm.

Chu Niệm cười đáp lại tài xế, “Không có việc gì!” Sau đó lặng lẽ cầm lấy tay Sở Mộ.

Tay của Sở Mộ không né tránh, mà là trở tay lại nắm chặt tay hấn, cứ như vậy, ở trên xe, tay hai người nắm chặt lấy nhau.

Chú giải

(1) Tết Nguyên Tiêu: Ngày rằm tháng giêng âm lịch của TQ là tết Nguyên Tiêu một trong những ngày tết truyền thống của TQ, cũng là ngày cuối trong cả dịp Tết Xuân.

Tết Nguyên Tiêu cũng gọi là Nguyên Tịch, Nguyên Dạ còn gọi là tết Thượng Nguyên. Đêm rằm tháng giêng là đêm trăng tròn đầu tiên trong năm mới theo Âm lịch. Đêm hôm đó, trong dân gian TQ từ trước đến nay đều có tập tục treo hoa đăng, vì vậy Tết Nguyên Tiêu còn gọi là tết “Hoa Đăng”.

(2) PS : photoshop

(3) Hào sảng : phóng khoáng ngay thẳng.

29. Quyển 2 - Chương 11

Xuống xe, vào trường học, đi trên con đường tràn ngập bóng mát của cây xanh trong vườn trường, lá con trên cây đa vẫn um tùm, tuy rằng cây ngô đồng đã trở trụi nhưng chắc chắn rằng qua một đoạn thời gian lá cây màu xanh nhạt sẽ lại mọc ra thôi!

Sở Mộ đeo túi đi ở phía trước, Chu Niệm kéo va li đi ở xa xa anh một chút, hai người đều không nói gì, lặng im đi về phía trước, nhưng lại có một sự ăn ý vây quanh không gian của hai người, sự yêu thương dịu dàng này vượt qua ngôn ngữ, xuyên thấu hàn ý, làm cho hai người đều cảm thấy rất ấm áp, trong lòng như có một sự gửi gắm, một sự tương tư, mà lúc này, người trong lòng đang ở cạnh bên...

Chu Niệm lấy chìa khóa mở cửa ra, hấn nhấc chiếc va li vào, Sở Mộ vào nhà, vừa đóng cửa, đã bị một lực mạnh mẽ ấn anh lên cửa, anh còn chưa kịp phản ứng, cảm đã bị nâng lên, một tay Chu Niệm nâng gáy của anh, một tay nắm cằm của anh, hung ác hôn lên môi anh.

Trên cánh môi bị cắn nát, Sở Mộ cảm nhận được đau đớn, thầm nghĩ không chừng anh sẽ bị cắn cắn đứt da môi mất, nhưng, anh đã không còn có thể nghĩ được gì nhiều nữa, anh rơi vào sự mãnh liệt của Chu Niệm, mọi thứ đều rời xa anh, chỉ còn lại hơi thở của đối phương, mùi vị của đối phương, sức mạnh của đối phương, hành động của đối phương...

Hai sợi quai của chiếc ba lô trên lưng anh trượt từ vai xuống phía dưới, bao đồ rớt lên trên mặt đất, nhưng Sở Mộ cũng không thêm để ý, đôi tay vẫn ôm lấy vai lưng của Chu Niệm, môi lưỡi tương giao, trong tôi có cậu, trong cậu có tôi, quần lấy nhau, cảm dỗ lẫn nhau..

Không muốn dừng lại, không muốn buông tay, cứ ôm đối phương như thế, không ngừng hôn nhau, cho dù ném được mùi máu tươi, cho dù không thể thở nổi nữa, cũng không muốn tách nhau ra.

Trái tim Sở Mộ đập kịch liệt, sắc mặt ửng đỏ, đôi tay trên lưng Chu Niệm cố sức nắm chặt, nghiêng đầu thay đổi góc độ, hai đôi môi khít chặt, thể xác và tinh thần trầm mê như muốn chết chìm trong nụ hôn.

Trái tim Chu Niệm cũng đập kịch liệt, mái tóc Sở Mộ mềm mại, cánh môi mềm mại ngọt ngào, khiến hần cam lòng chìm đắm vào đó, không muốn buông tay, không muốn buông tay.

Bàn tay vốn đang nâng cằm Sở Mộ của hần lại bắt đầu đi vào bên dưới lớp quần áo của anh, hần muốn chạm vào da thịt của anh nhiều hơn, muốn cởi bỏ những thứ quần áo, đồ vật cản trở sự tiếp xúc của hai người, thậm chí muốn cởi bỏ thân thể này, nếu có thể, hần muốn đem linh hồn của Sở Mộ hút vào người mình, hần kích động như vậy, gần như đã vô pháp khống chế.

Ngón tay của Chu Niệm không ngừng vuốt ve lên trên tấm lưng của Sở Mộ, chậm rãi bò đến trước ngực, khi trên đầu ngực cảm nhận được sự đau đớn, Sở Mộ mới tỉnh lại từ trong cơn say của nụ hôn, lắc lắc thân thể muốn trốn chạy khỏi động tác khiêu khích từ ngón tay của Chu Niệm.

“Không, đừng...” Sở Mộ thở hổn hển, muốn đưa tay đẩy Chu Niệm ra.

Thanh âm Sở Mộ vừa trầm thấp lại vừa mềm mại, hơi thở hổn hển, dẫn dắt dục vọng từ bụng dưới, mãnh liệt thiêu đốt toàn bộ đầu óc.

Chu Niệm không có cách nào dừng lại, tiếp tục lấp kín miệng của Sở Mộ, hơn nữa, còn dùng tay cởi dây nịch của anh, ngón tay thâm nhập vào trong quần của anh, xoa nắn tính khí(1) đã bán ngắc đầu của anh.

Sở Mộ bật người một cái, phe phẩy đầu muốn cự tuyệt.

“Thầy, không sao cả...” Thanh âm Chu Niệm trầm thấp gợi cảm, vang lên bên tai Sở Mộ, mê hoặc linh hồn của anh, khiến cho đôi tay đang đặt trên vai của Chu Niệm vốn muốn đẩy hần ra lại mềm xuống.

Chu Niệm không ngừng liếm dọc từ lỗ tai anh xuống phía dưới, không ngừng quanh quẩn trên cổ, ngón tay thành thực vuốt ve tính khí ở thân dưới của Sở Mộ, ánh mắt Sở Mộ mê man, chỉ có thể thở dốc, không ngừng nhẹ giọng rên rỉ.

Trên cầu thang phía ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Sở Mộ bị giật mình, lúc này mới thanh tỉnh một ít, “Đừng...Ân, đừng ở chỗ này...”

Chu Niệm cũng nghe được tiếng động bên ngoài, nhìn thấy đôi mắt đỏ chứa đầy ánh nước của Sở Mộ, hần hôn lên môi anh một cái, ngay lúc Sở Mộ nhỏ giọng kinh hô, Chu Niệm thoáng một cái ôm ngang người anh, Sở Mộ căn bản không kịp cự tuyệt, đã bị Chu Niệm ôm nhanh vào phòng ngủ.

Thoáng một cái, Sở Mộ bị Chu Niệm đặt lên giường, sau đó, cả người Chu Niệm đè hần lên người anh.

Chu Niệm không ngừng hôn lên viền tai của Sở Mộ, thanh âm trầm thấp mà phi thường mỉa mai, “Thầy...thầy, có thể không?”

Sở Mộ không có trả lời, anh chỉ nghe thấy tiếng trái tim mình liên tục đập thùng thùng, thân thể rất nóng, trong đầu một đoàn tương hồ, ngón tay của Chu Niệm như mang theo ma lực, đi tới nơi nào, nơi ấy sẽ khiến thần kinh anh có cảm giác như nổ to ra.

Sở Mộ nhắm mắt lại, đặt tay lên vai của Chu Niệm.

Chu Niệm mừng như điên, đưa tay gỡ mắt kính của Sở Mộ ra, bắt đầu hôn lên mắt anh, mi mắt Sở Mộ không ngừng run rẩy, quét trên cánh môi của Chu Niệm, tựa như quét đến tận đáy lòng hắn.

Chu Niệm không ngừng hôn khắp gương mặt của anh, cánh môi, cái lỗ tai, cổ, bàn tay cầm dương vật của Sở Mộ không ngừng di chuyển, Sở Mộ cảm thấy sống lưng tê dại, hết thấy cảm giác đều ở nơi nào, hô hấp càng ngày càng nặng, anh mơ mơ màng màng muốn vươn tay cởi bỏ dây nịch của Chu Niệm, song, dù anh có cố sức thế nào cũng không mở được, cuối cùng vẫn là Chu Niệm tự mình cởi, Sở Mộ mở mắt ra, dưới sự dẫn dắt của Chu Niệm, anh cũng cảm lấy tính khí của hắn, tầm mắt của Sở Mộ mơ hồ lẫn lộn, ánh mắt Sở Mộ nhìn đến nơi đó của Chu Niệm, liền có chút giật mình, lẽ nào những đứa trẻ hiện giờ được ăn uống rất tốt, không chỉ có thân thể cao lớn, mà nơi phát dục cũng càng có tư chất hơn sao?

Chu Niệm thở phì phò, một tay ôm chặt Sở Mộ, một tay dẫn dắt động tác của hai người.

Thân thể dây dưa, hô hấp nóng rực, trong một mảnh mù mịch Sở Mộ đạt tới cao trào, tinh thần dây dưa hơn nửa ngày, khi phản ứng trở lại, Chu Niệm đang không ngừng hôn lên gương mặt anh, mà trên tay hắn niêm niêm ẩm ướt, Chu Niệm ghé vào lỗ tai anh không ngừng lặp lại, “Thầy, em thích thầy, em yêu thầy...”

Sở Mộ yếu ớt nở nụ cười, đẩy hắn ra.

Chu Niệm liền xoay lại đặt Sở Mộ lên người mình, con người rất sâu, bên trong đầy áp tình yêu, thế nhưng, trong tình yêu ấy còn có dục vọng mãnh liệt.

Sở Mộ có chút kinh hãi, rõ ràng vừa rồi Chu Niệm cũng phát tiết ra, làm sao nhanh như vậy lại muốn triển(2) nữa.

Sở Mộ cự tuyệt nói, “Không được, đừng làm nữa. Nếu bên dưới bị lạnh sẽ dễ bị cảm mạo.”

Chu Niệm vẫn chưa cam lòng, thế nhưng hắn nhớ đến lần cưỡng ép trước đã khiến thầy vô cùng tức giận, bèn buộc lòng phải đứng dậy từ trên người anh.

Chu Niệm lấy khăn giấy trên bàn lau dây dưa.

Sở Mộ ngồi dậy, phát hiện quần áo bên ngoài lẫn quần trong của chính mình đều bị cởi đến tận đầu gối, còn khóa quần của Chu Niệm bị kéo lui xuống lộ ra quần trong, mà khi Chu Niệm lau phía dưới cho anh, ánh mắt hắn thâm sâu hảo hảo nhìn khắp nơi, Sở Mộ vừa quần bách lại vừa tức giận, đẩy Chu Niệm một cái, “Tôi tự làm, cậu tự lau cho mình đi.”

Chu Niệm cắn môi dưới, rõ ràng hơi thở đã nặng hơn. Đưa khăn giấy cho Sở Mộ mới kéo quần mình lau.

Sở Mộ xuống giường, về mặt đồ bưng, thấp giọng nói, “Tôi đi tắm!”

Chu Niệm “Ân” một tiếng xong, liền thấy Sở Mộ nhanh chóng chạy ra khỏi phòng ngủ.

Sở Mộ nhanh chóng lấy quần áo từ tủ rồi đi vào phòng tắm, lúc tắm xong đi ra, mới phát hiện trong nhà đã được Chu Niệm quét tước sạch sẽ, khi anh đi, chăn giường vẫn chưa được xếp lại, nhưng bây giờ chăn trên giường đều được xếp gọn gàng để ở một bên, hơn nữa, trên cái tủ nhỏ còn bày một bó hồng, nhìn kỹ một chút, đếm đếm, là mười một đóa hồng, hình như trước đây từng nghe người ta nói tặng mười một đóa hồng có nghĩa là một lòng một dạ yêu người đó trọn một đời.

Không biết Chu Niệm đang làm gì ở nhà bếp, Sở Mộ đi đến, hỏi, “Là cậu thu dọn nhà cửa sao? Đem bó hoa đó cắm vào bình đi, như vậy có thể giữ được lâu hơn.”

Chu Niệm quay đầu cười với anh, nụ cười rạng rỡ sáng rực ánh dương quang, Sở Mộ bị hắn nhìn, lập tức chuyển ánh mắt.

“Em về sớm, nên dọn dẹp thôi.” Chu Niệm nói, rồi đem đồ ăn đã được hâm nóng mức vào bát, bưng đến trước mặt Sở Mộ, nói, “Thầy, ăn cái này một chút đi! Em đi cắm hoa!”

Sở Mộ nhìn những hạt đậu đỏ còn có thạch màu trắng ở trong bát, nhận lấy nếm một ngụm, ngọt ngọt, mùi vị rất ngon, mới hỏi, “Đây là món gì vậy?”

“Là món ăn mẹ của em để trong cái hộp kia, là mẹ làm ấy, em cũng không nhớ rõ đó là cái gì nữa?” Chu Niệm đương nhiên biết bên trong là món đậu đỏ tuyết cấp(3), thế nhưng, nghĩ đến nếu thầy biết nói không

chừng thầy sẽ không ăn, dù sao, hẳn cũng hiểu được món ăn này dành cho phụ nữ. Chu Niệm đành buông một lời nói dối, nhìn thấy Sở Mộ vui vẻ, trong lòng hẳn cũng ấm áp, hỏi, “Thầy, hương vị có được không?”

“Ăn, ăn ngon lắm!” Sở Mộ vừa ăn vừa đáp, rồi lại thấy Chu Niệm cứ mãi nhìn mình ăn, liền hỏi, “Còn nữa không? Chén này nhiều như vậy, cậu cũng ăn một ít đi!” Rồi múc cho Chu Niệm một muỗng.

Chu Niệm lắc đầu, “Hay là thôi đi! Em không không thích vị này, thầy thích là được rồi!”

Chu Niệm tưới nước vào trong bình hoa, lấy các bông hoa từ bó hồng ra, sau đó một cây rồi lại một cây cắm vào trong bình, nghĩ đến thầy thấy bó hoa này mà một chút phản ứng cũng không có, tại sao lại không có một chút xấu hổ chứ, còn phải cảm tạ mình nữa, hay ít nhất phải chủ động đáp lại hẳn cái gì cũng được.

Đang lúc Chu Niệm suy nghĩ những thứ không thực tế, thì Sở Mộ đã ăn hết đồ ăn trong bát, còn rửa sạch bát, sau đó lại đi đến bên cạnh Chu Niệm, vươn cánh tay phải sờ sờ lên thân cây hoa hồng, nhìn Chu Niệm nói, “Cảm ơn!”

Chu Niệm bị đôi mắt trong veo của Sở Mộ nhìn, ngay lập tức đỏ mặt, dời mắt, không được tự nhiên nói, “Đây là quà tặng ngày lễ, không cần cảm ơn!”

Sở Mộ cười nhẹ, vươn cánh tay trái đang giấu phía sau lưng ra, trên tay là một chiếc hộp hình trái tim màu đỏ, trên mặt còn thắt một sợi dây băng, “Đây là quà cho cậu!”

Chu Niệm có chút sững sờ, khó tin nhận lấy cái hộp, đó là một hộp chocolate.

“Thầy, cảm ơn thầy!” Chu Niệm cười thật tươi, cúi người hôn lên môi Sở Mộ một cái.

Sở Mộ cũng đỏ mặt, “Ăn” một tiếng rồi cúi đầu xuống.

Chu Niệm nghĩ phỏng chừng thầy đã không biết một chuyện, ở phương Tây, tặng chocolate là việc phụ nữ làm, còn đàn ông thì tặng hoa.

Chú giải

(1) Tính khí : bộ phận sinh dục.

(2) Triền : quần, cuộn.

(3) Đậu đỏ tuyết cấp

30. Quyển 2 - Chương 12

Tắm xong, ăn vài thứ, khí sắc của Sở Mộ sau khi ngồi xe mười mấy tiếng đã khá lên rất nhiều, Chu Niệm lại hôn lên người anh một trận, đến khi khiến cho Sở Mộ lại muốn nổi giận, hẳn mới vội vàng dừng lại.

Sắp đến bảy giờ, Chu Niệm nói mình đã đặt chỗ trong nhà hàng, bây giờ đi đến ăn.

Sở Mộ có chút giật mình, “Đặt chỗ trong nhà hàng sao?”

“Phải a, hôm nay là ngày lễ tình nhân, chúng ta nên đi ra ngoài hảo hảo ăn một bữa.” Chu Niệm nói, rồi buộc khăn quàng cổ cho Sở Mộ.

“Là ở chỗ nào, nếu như ăn món Âu, thì cũng được, nhưng mà vậy rất phiền phức.” Tuy Sở Mộ nói thế, nhưng chung quy không có cự tuyệt, sửa lại chiếc khăn quàng trên cổ, cầm bóp tiền, điện thoại đi động, chìa khóa nhà, chuẩn bị đi ra cửa.

“Chúng ta không cần phải coi trọng những hình thức kia, có thể ăn cùng với thầy em đã rất hài lòng, là một nhà hàng món ăn Trung Quốc, ở trên đường XX, sau khi ăn xong chúng ta sẽ đi xem phim.” Chu Niệm nói, rồi ôm lấy Sở Mộ đi ra khỏi cửa.

Ở trên đường, nếu đôi mắt hai người chạm vào nhau, thì sẽ lộ ra ý cười, tuy rằng không thể quang minh chính đại làm một cặp tình nhân, song, hai người vẫn hiểu được sự mờ ám và những biểu lộ đầy yêu thương dịu dàng của nhau.

Thời gian không còn quá sớm, người bên trong nhà hàng cũng không nhiều, so với các cặp tình nhân một đôi một, thì có rất nhiều các nhóm gia đình một nhà ba người ở bên trong, có lẽ so với không khí lãng mạn, hơi thở sinh động của cuộc sống còn nhiều hơn, cho dù hai người đàn ông đến nơi này ăn tối cùng nhau cũng không làm cho người khác có bao nhiêu bất ngờ, bọn họ sẽ đại loại cho rằng hai người là anh em.

Chỗ ngồi sát cửa sổ là một vị trí tương đối bí mật, sau khi gọi vài món ăn, liền bắt đầu nói chuyện phiếm chờ thức ăn được bưng lên.

Chu Niệm hỏi tình huống trong nhà của Sở Mộ, Sở Mộ đem chuyện anh đã nói mình có bạn gái cho người nhà nghe kể với Chu Niệm, Chu Niệm có chút khiếp sợ, hiểu lầm, hỏi “Thầy, khi thầy nói, bọn họ không có phản đối sao? Bọn họ nghĩ về em như thế nào?”

Sở Mộ nhìn về mặt chờ mong cùng hưng phấn lẫn sự lo lắng thấp thỏm của Chu Niệm, nở nụ cười, “Bọn họ chỉ biết tôi đang qua lại với học sinh của tôi, bọn họ tưởng rằng cậu là một cô gái, hơn nữa cũng biết cậu rất chu đáo, mẹ của tôi đồng ý cho tôi chờ cậu thêm vài năm nữa.”

Trong ngực Chu Niệm đột nhiên căng lên một cảm giác chua xót, bởi vì hai người đều là đàn ông, cho nên, muốn nói chuyện tình yêu với đối phương mới khó khăn như thế sao? Chỉ là, thầy đã đem chuyện này nói ra, đó là một chuyện khiến hắn vô cùng cảm động, nó nói rõ thầy dùng thái độ nghiêm túc nhất để giao du với hắn.

Đôi mắt sâu đen âm áp của Chu Niệm nhìn chăm chú vào Sở Mộ, thanh âm ôn nhu, “Thầy, em không ngại bọn họ lầm tưởng em là nữ sinh, nhưng, sau này em sẽ để cho bọn họ biết rằng, kỳ thực em là một nam sinh, hơn nữa, em so với bất kỳ cô gái nào đều không kém hơn, em sẽ làm cho thầy hạnh phúc.”

Sở Mộ cảm động, viền mắt hơi ướt, cúi đầu xuống, nhẹ giọng đáp, “Tôi nói với bọn họ, tôi bằng lòng chờ cậu, bọn họ sẽ không an bài cho tôi đi xem mắt, cũng sẽ không hối tôi mau chóng kết hôn nữa.”

Ăn xong, hai người ra khỏi nhà hàng, bóng đêm đã rất đậm, có không ít các đôi tình nhân một đôi một đi trên đường, trong bóng đêm, Chu Niệm đến gần Sở Mộ, luồn tay mình vào tay anh, Sở Mộ không vùng vẫy, cũng không nhìn hắn, tựa như chưa hề xảy ra chuyện gì, vẫn bước đi về phía trước.

Loại thỏa thuận ngầm cùng phục tùng này của Sở Mộ khiến Chu Niệm hài lòng, mà ngay lúc này, dưới bầu trời này, hai người có thể nắm tay nhau như vậy, là một việc rất tốt a!

Chu Niệm nói ý nghĩ này cho Sở Mộ nghe, Sở Mộ nghe xong liền nở nụ cười, ý cười dạt dào trong mắt, ửng lên ánh nước trong suốt, cho dù cách một lớp mắt kính, cũng phi thường xinh đẹp, “Phải có ước mơ thì mới có thể tự mình tạo ra tương lai tốt đẹp hơn!”

Sở Mộ cười khi nói ra những lời này, rõ ràng có ý trêu ghẹo Chu Niệm, Chu Niệm nghe xong bèn giả bộ đáng thương, “Thầy lại chê cười em đây mà!”

“Đâu, đâu, Tôi đang nói thật đó.” Sở Mộ vẫn tiếp tục cười.

Vừa lúc đi đến bên dưới nhánh cây đa phi thường tươi tốt, ở đây vừa tối vừa ít người, Chu Niệm bị Sở Mộ cười khiến cho trong lòng rất ngứa ngáy, một tay kéo anh vào lòng mình, trong sự kinh ngạc của anh, hắn hôn lên môi anh một cái.

Sở Mộ đỏ mặt tránh xa hắn một chút, rồi nhìn chung quanh một lượt, phát hiện không có ai nhìn bên này, mới nói lỏng tinh thần, giận dỗi nói, “Chú ý một chút!”

Chu Niệm chớp mắt với anh, “Xem thầy còn cười em nữa không!”

Sở Mộ cũng nhìn chăm chăm hắn, trong bóng tối bốn con mắt cứ như vậy nhìn nhau, Chu Niệm là người đầu tiên cười lên, rồi đi đến kéo tay Sở Mộ, “Thầy, đi thôi! Phim sắp chiếu rồi!”

Đi qua ngã rẽ đôi, thì đến rạp chiếu phim, hầu hết những người đến đây ngày hôm nay đều có đôi có cặp, Chu Niệm lấy vé xem phim ra, để lên tay Sở Mộ.

Sở Mộ nhìn thấy cư nhiên là Tàu Titanic liền phi thường giật mình, nói “Phim này là một bi kịch a! Là bộ phim đã qua rất nhiều năm!”

“Thầy chưa xem sao?” Chu Niệm hỏi.

“Cứu ngưỡng đại danh(1), nhưng vẫn chưa xem.” Sở Mộ đáp.

“Vây thật là vinh hạnh cho em, cư nhiên có thể cùng thầy xem bộ phim này lần đầu tiên.” Chu Niệm thì thầm.

Sở Mộ cười với hần, thăm nghĩ rất nhiều lần đầu tiên của tôi đều trôi qua cùng với cậu, đâu phải chỉ có lúc này.

Sợ bị người khác chỉ trở, nên hai người không cùng nhau đi vào rạp, Sở Mộ đi vào trước, Chu Niệm đi mua đồ uống, mua khăn giấy xong mới đi vào.

Sở Mộ ngồi xuống vị trí, nhưng ánh mắt vẫn một mực nhìn ra phía cửa, khi chạm vào ánh mắt của Chu Niệm, liền cúi đầu cười.

Chu Niệm đi tới vị trí bên cạnh anh ngồi xuống.

Tuy rằng bộ phim đã rất lâu, nhưng bởi vì đây là chuyện tình yêu kinh điển, nên dĩ nhiên, rất nhiều nữ sinh đến để xem nhân vật nam chính, người xem rất nhiều, chiếm bốn phần ba phòng chiếu, nhiều nhất là các cặp tình nhân.

Nhiều người như vậy, nên khi bóng tối trong phòng được hạ xuống, phim bắt đầu được chiếu, Chu Niệm liền đưa tay nắm lấy tay Sở Mộ.

Bộ phim này Chu Niệm đã xem qua rất nhiều lần, một chút hăng hái cũng không có, nên đem toàn bộ tinh lực đặt hết lên trên người Sở Mộ, Sở Mộ xem phim trên màn hình, hần lại nhìn Sở Mộ, cảm thụ tình tiết bộ phim trên gương mặt Sở Mộ, nhìn thấy trên mặt Sở Mộ là mỉm cười, sầu bi, thờ dài, nước mắt, hần cũng mỉm cười, sầu bi, thờ dài,...Chỉ là, vào lúc phim sắp kết thúc, khi viền mắt của Sở Mộ ướt ướt, hần lặng lẽ đưa khăn giấy cho anh.

Sau khi bộ phim kết thúc, khi dòng chữ “Hải dương chi tâm” vô giá kia tan vào biển rộng, Sở Mộ cùng Chu Niệm đứng dậy đi ra rạp chiếu phim.

Ra khỏi rạp chiếu phim, Sở Mộ không nói gì, trong đầu anh luôn hiện lên tình cảnh, Jack nói, thắng được vé tàu là chuyện may mắn nhất của đời anh, để anh có thể gặp em, gặp được em thật là một niềm vinh hạnh, vạn phần vinh hạnh, em nhất định phải hứa với anh, hứa với anh rằng em sẽ sống sót, hứa với anh, rằng em sẽ không bỏ cuộc dù xảy ra chuyện gì, trong hoàn cảnh như thế nào, Rose, hứa với anh, nghìn vạn lần không được quên!

Ngực Sở Mộ bị nghẹn đến khó chịu, anh không biết anh và Chu Niệm cũng sẽ như vậy hay không, phải chia lìa, rồi sau này có hay không một ngày, trong bọn họ sẽ có một người nói, tôi muốn kết hôn, muốn có thật nhiều đứa con, để an hưởng lúc tuổi già...

Sở Mộ cúi đầu, ở phía sau Chu Niệm gọi tên anh, anh cũng không muốn để ý tới, anh cảm thấy khó chịu, trái tim cũng đau đến không còn cảm giác nữa.

Chu Niệm chạy lên, muốn kéo Sở Mộ lại, Sở Mộ giẫy khỏi hần tiếp tục đi về phía trước, kỳ thực Chu Niệm hiểu rõ rốt cuộc Sở Mộ khổ sở vì cái gì, vốn dĩ hần muốn nói thật nhiều lời ngon ngọt dỗ dành anh, chỉ là, bây giờ những lời này lại không có cách nào nói ra miệng.

Con đường dài đằng đằng, ngọn đèn rực rỡ, mây hồng óng ánh, người đi đường đan vào nhau, không gian ồn ào náo động, tình nhân tay nắm tay, tâm sự cho nhau, ngọt ngào mà ấm áp.

Chu Niệm nhìn thầy đang đi phía trước, trong lòng lại êm ả chua xót.

Cuối cùng của cuối cùng Chu Niệm cố lấy dũng khí, đi đến húng hắng kéo Sở Mộ lại, Sở Mộ tránh không được, lại không muốn lôi kéo cho người đi đường nhìn chuyện mất mặt này, đành phải tùy ý hần lôi mình vào xe.

Ngồi trong xe, hai người cũng không nói gì, vào trong trường, Sở Mộ tận lực đi về phía trước, Chu Niệm đuổi theo sau, về đến nhà trọ, Sở Mộ mới dừng lại, đứng chờ ra trong phòng khách.

Chu Niệm đi đến kéo anh vào lòng, “Thầy, em không phải cố ý, em không phải cố ý mua vé phim này.”

Sở Mộ không trả lời, anh đã nghĩ Chu Niệm cố ý, cố ý cho anh xem bộ phim này. Rõ ràng anh luôn nói tất cả những chuyện của mình cho hắn nghe, luôn bàn bạc thảo luận với hắn tất cả những hiện thực mà anh phải đối mặt, hết thấy mọi chuyện đều dùng thái độ nghiêm túc nhất để giải quyết, thế nhưng, ở trước mặt anh Chu Niệm lại không bao giờ nói một chút gì về chuyện trong nhà của hắn, cũng không nói một chút gì về tương lai của hai người.

Trong lòng Sở Mộ rất đau, chung quy chính mình là một người lớn, hơn nữa, người lớn là người phải gánh chịu trách nhiệm, Chu Niệm vẫn chỉ là một đứa trẻ, đối với một đứa trẻ mà nói, bọn họ thích trải nghiệm sự vui sướng khi yêu hơn, còn trách nhiệm cuộc sống thì có thể mặc kệ, thế nhưng, chính mình cũng không thể như vậy, trong sự vui sướng, chính mình còn phải đối mặt với các vấn đề cuộc sống.

Sở Mộ cảm thấy khó chịu, anh không thể hào hiệp như Jack, có thể làm được việc liều lĩnh trong ái tình như vậy, anh cũng không biết khi phải ly khai, anh có thể thoải mái nhìn Chu Niệm kết hôn sinh con được hay không, hoặc chính mình có đủ khả năng kết hôn sinh con nữa hay không.

Chú giải

(1) Cữu ngưỡng đại danh : Biết và ngưỡng mộ đã lâu.

31. Quyển 2 - Chương 13

Sở Mộ chỉ có thể đem những nỗi đau khổ, phiền muộn này đè xuống đáy lòng.

Cái ôm của Chu Niệm làm cho anh cảm thấy ấm áp, thế nhưng, lại không làm cho anh cảm thấy an toàn.

Hai người lặng lẽ đứng ôm nhau trong phòng khách, Sở Mộ nghĩ rằng anh mới phải là người gánh vác hết thấy các trách nhiệm, việc oán trách Chu Niệm mua sai vé xem phim không những rất không có khí độ mà còn vô cùng giả dối, rất nhanh, Sở Mộ thu lại, đè nén mọi suy nghĩ, rời khỏi lòng Chu Niệm, nói, “Được rồi, tôi không trách cậu, vừa nãy chỉ là thương tâm vì bộ phim mà thôi.”

Sở Mộ nhìn Chu Niệm đứng yên bất động, đành phải giả vờ thoải mái mà nói, “Xem phim vốn là để làm cho tâm hồn vui vẻ, biến thành như vậy là không nên, đừng lo lắng, tôi không sao!”

Chu Niệm biết chính mình còn quá nhỏ, hắn không có đủ năng lực vì Sở Mộ mà chống đỡ tất cả, hắn có rất nhiều lời muốn nói, thế nhưng, hiện giờ hắn không có khả năng, cũng không có sức lực nói ra khỏi miệng, dường như trước mặt Sở Mộ hiện giờ, dù là giải thích, nói lời ngốc nghếch, cũng không biểu đạt được điều gì.

Trong lòng Chu Niệm ngập ngạt khó chịu, nhìn Sở Mộ xoay người đi vào phòng ngủ, liền tiến lên ôm chặt anh, thanh âm vừa trầm vừa khàn, Sở Mộ nghe vào trong tai lại giống như nghẹn ngào, “Thầy, xin lỗi, bây giờ em không thể cho thầy lời hứa hẹn nào cả, thế nhưng, xin thầy tin em, sau này em nhất định sẽ không làm cho thầy thất vọng.”

Sở Mộ yên lặng gật nhẹ đầu.

Đã nửa đêm, Sở Mộ để cho Chu Niệm đi tắm, còn bản thân cũng đi hứng nước ngâm chân, sau đó chuẩn bị chăn giường.

Chu Niệm mặc áo ngủ đi ra từ phòng tắm, nhìn thấy Sở Mộ đang ngồi trên giường lật xem sách lịch sử, còn dành một vị trí ở trên giường cho Chu Niệm.

Trong lòng Chu Niệm rất ấm áp vui vẻ, đi lên giường ngồi bên cạnh Sở Mộ.

“Thầy, hôm nay cũng mệt mỏi rồi, đừng đọc sách nữa, ngủ đi!” Chu Niệm đảo mắt vào quyển sách của Sở Mộ vài lần, khuôn mặt tươi cười, dịu dàng nói với Sở Mộ.

Sở Mộ để hán cầm sách đặt lên bên cạnh máy vi tính trên bàn giúp anh, rồi nằm xuống, “Ngủ đi! Ngày mai dậy sớm một chút để đi làm!”

Chu Niệm tắt đèn, nằm xuống, trong bóng tối đôi mắt hán lóng lánh sâu thẳm, nhìn Sở Mộ một hồi, gọi, “Thầy...”

Sở Mộ xoay người nhìn hán, “Chuyện gì?”

Chu Niệm vươn tay, mơn trớn trên mặt anh, nhu tình nhộn nhạo trong mắt, trong giọng nói cũng tràn đầy sự dịu dàng, “Thầy, em thật lòng yêu thầy, một lòng muốn cùng thầy ở bên nhau, hiện tại em không thể cho thầy yên lòng, thế nhưng, sẽ có một ngày, em sẽ khiến cho thầy cảm thấy yên lòng.”

Trong mắt Sở Mộ hàm chứa một tầng thủy quang, lẳng lặng nhìn chăm chú vào Chu Niệm, đưa tay cầm lấy bàn tay đang đặt trên mặt mình của Chu Niệm, “Tôi biết! Tôi tin cậu! Chỉ là, tôi là thầy của cậu, cũng lớn hơn cậu, phải là tôi cho cậu yên lòng mới đúng. Tôi sẽ chờ cậu, chờ đến khi cậu lớn lên...”

Trong lòng Chu Niệm phi thường cảm động, trên thế gian này, còn có thứ gì đáng giá bằng tuổi thanh xuân của đời người, còn có điều gì cảm động hơn khi được một người nguyện ý chờ đợi, Chu Niệm vô pháp không chế cảm xúc kích động đang dâng trào trong ngực mình, hán ngồi dậy cúi xuống người Sở Mộ, hôn lên môi anh.

Sở Mộ để hán tùy ý hôn một hồi, khi hán muốn bước đến giai đoạn tiếp theo liền ngăn lại, “Ngủ đi!”

Chu Niệm đành phải luôn miệng niệm niệm rằng mình không muốn nằm xuống. Hơn hết, đôi mắt vẫn đang dịu dàng mà thâm thúy nhìn Sở Mộ.

Bên ngoài cửa sổ, gió đêm cùng giọt sương sa xuống những cánh mai, song, hương hoa vẫn thơm ngát.

Trong khoảng thời gian khai giảng, Chu Niệm vẫn ở lại nơi này của Sở Mộ, sau khai giảng, là khoảng thời gian các giáo sư trong trường bận rộn nhất, phải họp hành, còn phải nộp lên rất nhiều tài liệu, Sở Mộ còn phải dành rất nhiều thời gian để đi thăm hỏi các vị bậc thầy, phải đi ăn vài bữa cơm với các sư huynh sư tỷ cùng lớp nhằm duy trì quan hệ tình cảm, trong sự bận rộn, thời gian dần dần trôi qua.

Lại đến thời gian nhập học, Chu Niệm phải về ở trong phòng ngủ, Sở Mộ lại ngủ một mình trên chiếc giường đôi lộ rõ vẻ nhỏ bé, trước đây vẫn luôn nghĩ rằng chiếc giường chật hẹp, nhưng hiện tại lại cảm thấy nó quá rộng, thiếu đi sự ấm áp của một người.

Con người khi đã nếm được mùi vị hạnh phúc sẽ không bao giờ muốn đánh mất điều đó, Sở Mộ cảm thấy, bản thân mình càng lúc càng không muốn rời xa Chu Niệm, nói không chừng đã sớm thua trên người hán rồi! E rằng sau này dù có bỏ trôi đến thế nào cũng không đứng dậy được.

Niềm hạnh phúc cùng sự ưu phiền trong tình yêu luôn làm cho người ta trưởng thành nhanh hơn, chớp mắt, dường như đôi mắt của Chu Niệm đã thâm thúy hơn so với trước đây, bình thường cũng trầm tĩnh hơn, khi làm việc cũng bền chắc hơn rất nhiều, khi đến trường, nếu không đi muộn hay trốn học, thì sẽ tích cực tham gia và tổ chức các hoạt động trong hội sinh viên, luôn nhận được nhiều lời khen ngợi, còn cùng Hoàng Thao và một vài người khác cùng nhau lập thành một đội, tổ chức các hoạt động thi đua trong trường với quy mô lớn, thành tích đạt được cũng không tồi.

Hán biết, hán cần phải gách vác trách nhiệm, hán đã không còn nhỏ nữa, có người đang chờ hán, hán phải lớn nhanh một chút, hán phải lớn để người kia yên tâm giao bản thân cho hán.

Thành tích cuối kỳ của mỗi người đều không công được công khai, mỗi người chỉ có thể xem của chính mình, thành tích của Chu Niệm không tồi, nhưng điểm trung bình chỉ có thể đạt đến hơn chín mươi điểm, bất quá, Chu Niệm nhớ đến sự nỗ lực của mình, đợi nước đến chân mới bắt đầu ôn tập, phỏng chừng sẽ không thể xếp hạng đầu trên bảng xếp hạng niên khóa, nên cũng không đặc biệt để tâm.

Gần đến trung kỳ, học viện của bọn họ mới bắt đầu bình thường học bổng, lúc này mọi người mới đem các thành tích nghiên cứu học tập cùng thành tích hoạt động của bản thân ra, tổng thành tích sẽ được gộp lại làm tiêu chuẩn để xét học bổng, sau khi tính toán thành tích, Chu Niệm xếp hạng bốn trong niên khóa, mỗi niên khóa có bốn người nhận được học bổng hạng nhất, khi biết được kết quả này, Chu Niệm cực kỳ kinh ngạc, hẳn toàn toàn không nghĩ rằng bản thân sẽ dành được học bổng.

Hoàng Thao càng nằm ngoài dự đoán của mọi người, một kẻ luôn thích trốn trong phòng ngủ, thế mà lại là người xếp hạng nhất, khiến cho mọi người ai cũng nhìn hắn với cặp mắt khác xưa.

Lớp của bọn họ có hai người nhận được học bổng hạng nhất, Chu Niệm và Hoàng Thao, mỗi người cầm một số tiền mời các bạn học trong lớp đi ăn uống quà vật, sau đó mới về ăn liên hoan với các bạn cùng phòng, hai người kia dẫn theo rất nhiều bạn bè của họ, ngoài bạn bè của họ ra còn có bạn bè của bạn bè của họ, vốn chỉ có bốn người, sau lại biến thành tám người, buổi liên hoan trở thành hội nghị tình bạn.

Vì hôm nay là thứ năm, nên sau khi ăn uống xong, mọi người lại muốn đi hát K, Chu Niệm thẳng thắn từ chối, “Tớ còn có việc, phải đi trước.”

Tuy rằng Chu Niệm không thường xuyên ở trong phòng ngủ, thế nhưng, cũng không bao giờ thấy hắn quan hệ thân mật với người nữ sinh nào, cũng không có nghe hắn nói về nữ sinh nào, Lâm Dật cùng Tào Vũ Kiệt không hề nghĩ đến những phương diện khác, nhất tâm cho rằng hắn đang độc thân, bình thường ít khi gặp hắn, cũng cho rằng hắn đi gặp người thân trong nhà, không có suy nghĩ gì nhiều.

Bạn gái của Lâm Dật là một tiểu mỹ nhân, rõ ràng có ý với Chu Niệm, lúc ăn cơm phi thường rụt rè gấp đồ ăn cho Chu Niệm, khi mọi người chơi trò chơi hai người, nàng ta liền xấu hổ đỏ mặt nhìn Chu Niệm, có điều, trên mặt Chu Niệm không hề có biểu tình gì, nhìn không ra, rốt cuộc là hắn đang để ý hay đang lơ đãng.

Khi Chu Niệm muốn đi, bạn gái của Lâm Dật liền tỏ ý muốn giữ hắn lại, hơn nữa, còn rất dốc sức giữ lại, vì tình nghĩa bạn bè giữa mọi người trong phòng, Chu Niệm không muốn làm khó bọn họ, những lời từ chối quyết liệt không có cách nào nói ra miệng, mà như vậy chỉ khiến đối phương càng ra sức giữ lại, khiến cho trong lòng Chu Niệm sốt ruột khó chịu. Cuối cùng, Hoàng Thao lấy di động trong túi gọi điện cho Chu Niệm, Chu Niệm nhìn thấy bèn giả vờ như có người khác gọi điện đến, làm bộ đi ra ngoài bắt điện thoại, rồi trở về nói người kia đang thúc giục đến gấp, phải nhanh đi.

Chu Niệm gửi tin nhắn nói cảm ơn với Hoàng Thao, rồi lại gửi một tin nhắn khác hỏi Sở Mộ đã họp xong chưa, sau khi biết được còn khoảng nửa giờ nữa Sở Mộ mới về nhà, bèn đi mua món bánh tart trứng⁽¹⁾ mà Sở Mộ thích ăn, sau đó mua nước trái cây, cuối cùng, mang theo tất cả đi về nhà trọ của Sở Mộ.

Chú giải

Bánh tart trứng

32. Quyển 2 - Chương 14

Sau khi họp xong, Sở Mộ trở về nhà, mở cửa ra liền thấy Chu Niệm đang xem TV, vừa vào cửa đã xin lỗi, “Ngại quá, bị một lão sư kéo sang nói chuyện một chút, nên về trễ.”

Chu Niệm đứng dậy cầm giúp anh mấy túi công văn, cười, hôn lên mặt anh một cái, rồi mới nói, “Không sao, em cũng mới vừa về. Thầy muốn uống nước không? Em đi rót.”

“Tôi tự rót được rồi! Cậu cứ xem TV đi.” Sở Mộ tự mình đi vào nhà bếp rót một ly nước, cũng rót cho Chu Niệm một ly.

“Thành tích thi của cậu cao như vậy, thực sự đã xem nhẹ cậu rồi, xem ra ôn tập vào lúc cuối cùng luôn rất quan trọng.” Sở Mộ vừa khen ngợi Chu Niệm, vừa đưa ly nước cho hắn.

“Thầy, em có mua bánh tart trứng về, vừa đúng buổi tối, bây giờ đi hâm nóng lại ăn nhé.” Chu Niệm nói rồi đi hâm đồ ăn, Sở Mộ cầm bảng điều khiển TV từ xa chuyển kênh truyền hình.

Hai người ăn vài thứ, Chu Niệm nói ngày lễ mừng một tháng năm mẹ muốn đến thăm hẳn, nói ngày đó hẳn không thể đi chơi cùng với thầy, Sở Mộ bèn nói tiếp, “Không sao, vốn dĩ tôi cũng không tính sẽ ra ngoài đi chơi, gần đây thân thể bà ngoại của tôi không được tốt, tôi định đi về thăm bà.”

Chu Niệm không khỏi có chút thất vọng, kỳ thực, hẳn chính là muốn thầy lộ ra một chút thần sắc thất vọng, hoặc là cũng phải có chút hiếu kỳ với mẹ của hẳn.

Hầu như tháng nào mẹ của Chu Niệm đều đến thăm con trai nàng một lần, nên, khi ấy hai người phải ngầm tách ra, Chu Niệm ở cùng mẹ của hẳn, lúc đó, hai người chỉ có thể nhắn tin và gọi điện thoại, không thể gặp mặt nhau.

Mỗi lần Sở Mộ nghe Chu Niệm nói mẹ của hẳn đến, trống ngực của anh lại loạn nhảy một trận, kỳ thực anh có chút sợ hãi, anh sợ mẹ của Chu Niệm sẽ biết chuyện của hai người vào lúc này, suy cho cùng, dù gia trưởng nói không để ý, nhưng tội danh gạ gẫm học sinh như vậy, vẫn rất khó xem.

Có lẽ, nếu phải đem chuyện tình yêu của hai người ra đối mặt với xã hội, đối mặt với mọi người, thì hiện tại anh vẫn chưa có đủ dũng khí.

Sở Mộ nhanh chóng đi vào phòng ngủ chỉnh lý tài liệu, Chu Niệm xem TV một hồi cũng đi vào.

Sở Mộ ngồi trên ghế phía trước chiếc bàn dài, mang mắt kính xem tài liệu, Chu Niệm ở phía sau ôm anh vào lòng, Sở Mộ bèn quay lại nhìn hẳn, hỏi, “Làm sao vậy, xem TV xong rồi?”

Chu Niệm gật đầu đáp phải, rồi lại nhăn nhó, dùng mặt mề nheo lên vai, gáy, lỗ tai của anh một trận, Sở Mộ bị hẳn làm cho ngứa ngáy, “Có chuyện gì sao?”

“Thầy, thầy còn nhớ trước đây đã đáp ứng em điều gì không? Nếu em có thể dành được học bổng hạng nhất, thầy sẽ đáp ứng em cái gì?” Về mặt Chu Niệm nhu tình, ánh mắt đen sâu thăm thẳm, tràn đầy thủy ý ôn nhu, chăm chú mà thâm tình nhìn Sở Mộ, dường như lúc này đây trong thế giới của hẳn chỉ có một người trước mặt.

Sở Mộ sững sốt một chút, gương mặt chậm rãi ửng đỏ, đôi mắt cũng không dám nhìn Chu Niệm, nhanh chóng chuyển dời ánh mắt, tiếng nói cũng ấp a ấp úng, “Khi đó a....khi đó tôi không có...”

“Thầy, không thể nói không giữ lời, thầy là thầy giáo mà!” Chu Niệm lập tức chặn đứng câu nói của Sở Mộ, đôi tay ôm trọn bờ vai của Sở Mộ, bàn tay nắm lấy từng ngón tay của anh, ngón tay của Sở Mộ vừa mềm vừa lạnh, cảm giác đặc biệt thoải mái.

“Nếu...nếu có người hỏi đến...như vậy không tốt lắm, tôi...tôi cũng không biết trả lời thế nào cả!” Sở Mộ nhú mày, hiện ra vẻ khổ não, cũng không phải là anh không muốn thực hiện lời hứa trước đây, chỉ là yêu cầu của Chu Niệm thực sự là...

Chu Niệm vẫn vỗ về đầu ngón tay của Sở Mộ, sự vuốt ve vừa thông thả vừa dịu dàng như vậy làm cho Sở Mộ cảm thấy các đầu khớp xương đều bị hẳn xoa mềm, muốn rút tay ra nhưng lại bị nắm bắt động, chỉ có thể để Chu Niệm tùy ý vuốt ve.

Chu Niệm suy nghĩ một chút, lại cọ mặt lên trên mặt, lỗ tai của Sở Mộ một hồi lâu, vừa hôn vừa liếm vài cái, khiến cho lồng ngực Sở Mộ ngứa ngáy, thanh âm có chút run rẩy, trách móc Chu Niệm.

“Chỉ khi ở nhà, thầy mới đeo, như vậy sẽ không có người nào có thể thấy được, cũng sẽ không có ai hỏi, được không?” Chu Niệm nhìn thấy Sở Mộ thực sự khổ não, bèn lui một bước, nói.

Sở Mộ suy nghĩ một chút liền đồng ý.

Nghĩ đến vấn đề cùng đi mua nhẫn, hai người đàn ông, nhất định sẽ bị người khác nhìn dưới con mắt khác thường, rồi lại nghĩ lúc đó phỏng chừng có chút xấu hổ, liền có phần do dự, ngắc đầu nhìn Chu Niệm.

Đôi mắt Sở Mộ trong vắt, vì đang rơi vào trạng thái hỗn loạn, nên thoát nhìn tựa như đang chịu một sự ủy khuất rất lớn, trong ngực Chu Niệm lại loạn nhảy một trận.

Tuổi nhỏ một chút cũng có điểm tốt, có thể tùy ý làm nũng hoặc là làm những chuyện lén lút và vân vân, thầy cũng sẽ không để ý những điều đó.

Gương mặt của Chu Niệm lại mèm nheo lên sườn mặt của Sở Mộ một trận, cảm thấy loại cảm giác này cực kỳ ngọt ngào.

“Cậu nói xem hai người đàn ông đi mua một cặp nhẫn đôi, người ta có chịu bán hay không? Không những thế, nhất định họ sẽ cho rằng chúng ta rất kỳ quái!” Sở Mộ nhún mày nói, muốn khuyên Chu Niệm xóa bỏ ý niệm này trong đầu.

Chu Niệm ngăn người, rồi nở nụ cười, “Không đi mua trong cửa hàng cũng được, có thể mua online trên mạng mà, như vậy người khác sẽ không biết chúng ta là ai, chuyện này không phải rất đơn giản sao?”

Sở Mộ suy nghĩ một chút, cảm thấy quả thực đúng như vậy, gương mặt lộ ra thần tình bình tĩnh, “Phải a, còn hại tôi lo lắng đi mua trong tiệm, như vậy sẽ rất rêu rao, nếu như bị người quen nhìn thấy, càng không tốt.”

“Thầy...” Chu Niệm nhìn đến đôi môi đáng yêu của Sở Mộ, liền ôm anh mèm nheo một phen.

Khi xem các kiểu nhẫn trên mạng, Chu Niệm lựa chọn kỹ càng, cân nhắc đến khả năng kinh tế và sở thích của anh, sau khi chọn được vài cặp nhẫn, hắn mới đưa cho Sở Mộ xem, Sở Mộ ngồi trên ghế máy vi tính, Chu Niệm ngồi trên giường, hai người cùng nhau nghiên cứu các cặp nhẫn bên trong, đều là những chiếc nhẫn có kiểu dáng phổ thông nhất, giá cả cũng nằm trong phạm vi chấp nhận được, Sở Mộ liên tục gật đầu nói tốt.

Chu Niệm rất hài lòng, nghiêng người vừa hôn vừa liếm lên mặt Sở Mộ vài cái, Sở Mộ chịu không nổi việc hắn luôn dính chặt anh như vậy, bèn đẩy hắn ra, nói, “Kiếp trước của cậu nhất định là cẩu, nên mới thích liếm mặt người như thế a!”

Chu Niệm tròn mắt, bày ra bộ dáng đáng thương, “Thầy, thầy thật không phúc hậu gì cả!”

Sở Mộ cười, hôn lên trên mặt Chu Niệm một cái, cười nói, “Được rồi, cẩu hôn cẩu, vừa lòng rồi nhé!”

“Thầy, thầy thực sự quá đáng!” Chu Niệm cũng cười rộ lên, thoáng một cái đẩy Sở Mộ tựa vào lưng ghế, vừa liếm vừa cắn lên môi anh, Sở Mộ cười đẩy hắn ra, không ngừng trốn tránh hành vi quấy rối của hắn.

Mỗi khi có thể chiếm tiện nghi của thầy, Chu Niệm sẽ không bao giờ lãng phí cơ hội, liếm được môi rồi, lại bắt đầu hôn xuống cằm và cổ của anh, Sở Mộ cười trốn hắn, nhưng lại bị hắn làm cho thở không ra hơi.

Khi trận vui đùa này kết thúc, đôi mắt Chu Niệm nhìn Sở Mộ đều đỏ lên, hắn rất muốn đè thầy lên giường.

Ánh mắt Sở Mộ nhanh chóng tránh né hắn, nhỏ giọng oán giận, “Cậu thật đúng là tiểu cẩu mà, làm cho ở đâu cũng có nước bọt!”

Chu Niệm cười, đưa mặt mình đến gần, “Được rồi, vừa rồi thực không công bằng với thầy a, bây giờ trả lại thầy là được rồi, em cho thầy tùy ý hôn, thầy muốn hôn ở đâu liền hôn ở đó.”

Sở Mộ trừng hắn, “Cậu thật đúng là đồ lợi dụng!”

“Đã nói là em cho thầy lợi dụng lại rồi mà, thầy, em cho thầy lợi dụng lại!” Chu Niệm cười, đến gần.

Sở Mộ néo mặt hắn, vừa cười vừa trách mắng, “Da mặt càng ngày càng dày a.”

Dưới tờ đơn mua hàng là hình một cặp nhẫn bạc mộc mạc giản dị, Sở Mộ thanh toán tiền trên mạng, điều này khiến hắn rất vui vẻ.

Chu Niệm thường ở lại ngủ chỗ của Sở Mộ, hiện tại trong nhà trọ của anh, hắn đã có bộ đồ dùng sinh hoạt của mình, thậm chí Sở Mộ yêu cầu hắn phải mặc áo khi ngủ, hắn còn để lại hai bộ đồ ngủ ở chỗ này.

Dù sao, đây chính là độ tuổi huyết khí phương cương(1), những khi hai người ngủ cùng nhau cũng hết như việc để súng gần với lửa, đặc biệt là Chu Niệm, thường xuyên khiến Sở Mộ cảm thấy có đôi khi hắn sẽ dùng ánh mắt cực nóng để nhìn mình, bất quá, đối với bước đầu tiên mọi người luôn cảm thấy khó khăn, Sở Mộ vẫn không muốn nhượng bộ.

Đại đa số thời gian, loại dục niệm thiêu đốt này luôn bị những lời nói thanh tâm của Sở Mộ hóa giải, thỉnh thoảng, hai người cũng cuồng nhiệt quần lầy nhau trên giường, dùng tay giúp đối phương giải quyết.

Cuộc sống cứ tiếp tục như thế.

Khi cặp nhăn được gửi đến, là Chu Niệm đi ra ký tên, nhưng sau đó lại ghi hai chữ cái đầu tiên của tên hai người vào trong quyển sổ khách hàng.

Buổi chiều Chu Niệm đến nhà trọ của Sở Mộ, Sở Mộ đang dọn dẹp vệ sinh. Khí trời gần đây bắt đầu nóng lên, anh chỉ mặc mỗi chiếc áo sơ mi trắng, trên người nổi lên một tầng mồ hôi, nên phần áo sơ mi ở phía sau trở nên trong suốt, hiện rõ hình dáng chiếc lưng của anh.

Chu Niệm đi qua giúp anh lau trần tử, Sở Mộ lấy tay lau cái trán ướt mồ hôi của anh, vô tình chùi bụi lên mặt mình, Chu Niệm quay đầu lại nhìn thấy bộ dạng của thầy hết như một chú hoa miêu(2) liền cười, “Thầy, nhanh đi rửa mặt đi!”

Sở Mộ sờ soạng gương mặt mình một cái, “Dọn dẹp xong rồi đi tắm luôn!”

Chu Niệm nhìn anh cười, nói, “Vây cũng được, nhưng thầy như vậy thật giống một con miêu!”

Sở Mộ sững sốt một chút, nhưng không có phản ứng nhiều, “Giống miêu gì?”

“Hoa miêu!” Chu Niệm tiếp tục cười.

Bỗng chốc Sở Mộ mới phản ứng lại, nhìn Chu Niệm vẫn còn cười, bèn đưa tay nhéo mặt hấn, Chu Niệm lập tức trốn, Sở Mộ liền đuổi theo, ở trong phòng khách hai người bắt đầu đùa giỡn, đến khi Chu Niệm cũng bị Sở Mộ chùi thành hoa miêu, Sở Mộ mới bỏ qua.

Hai người thở hổn hển, Chu Niệm ôm Sở Mộ, đưa tay xoa nhẹ lưng anh, vừa thở dốc vừa nói, “Tình yêu của thầy cũng mang theo cả thù hận!”

Sở Mộ không có chút khí lực, phải dựa vào vai hấn cười ha ha.

Chu Niệm đứng lên bàn, lau sạch chiếc quạt trên trần nhà, Sở Mộ thì hảo hảo quét sàn nhà, sau đó Chu Niệm sẽ lau nhà.

Chờ tất cả làm xong, toàn thân hai người đều ướt đầm mồ hôi giống như mới vừa được vớt từ nước ra.

Sở Mộ nhường Chu Niệm tắm trước, Chu Niệm lại lôi kéo Sở Mộ, muốn anh tắm cùng hấn.

Chú giải

(1) Huyết khí phương cương : Huyết khí : tinh lực, phương : chính trực ngay thẳng, Cương : mạnh mẽ => ý chỉ tinh lực tràn đầy mạnh mẽ của thanh niên.

(2) Hoa miêu : chú mèo sắc sỡ(?)

33. Quyển 2 - Chương 15

Sở Mộ để Chu Niệm đi tắm trước, Chu Niệm lôi kéo Sở Mộ muốn anh tắm cùng hấn.

Sở Mộ dỗ mặt không muốn, đẩy Chu Niệm vào phòng tắm, khi Chu Niệm đóng cửa lại, đột nhiên dùng lực lôi Sở Mộ vào, còn cấp tốc đóng cửa lại, dựa lưng vào cánh cửa.

“Chu Niệm, cậu tiểu tử này, cậu tắm trước đi! Tôi còn phải sắp xếp sách nữa mới xong!” Sở Mộ bắt đầu còn tức giận, sau đó lại giả bộ kiên cường trấn tĩnh nói muốn đi mở cửa.

“Tắm xong, em sẽ đi dọn sách!” Ánh mắt Chu Niệm sâu thẳm, mang theo ý cười, nhìn chằm chằm vào Sở Mộ, thanh âm trầm thấp dị thường gợi cảm.

Gương mặt Sở Mộ càng ngày càng hồng, trái tim giống như phải nhảy ra ngoài, túng quăn mà phi thường khấn trương, “Cậu cứ tắm trước đi, tôi đi lấy quần áo rồi vào!”

“Không sao, đi tắm không cần phải mặc quần áo, tắm xong em sẽ đi ra ngoài lấy cho thầy!” Chu Niệm nói, đi đến kéo Sở Mộ lại.

Sở Mộ đưa tay đẩy hấn, hấn liền cầm lấy tay Sở Mộ không buông, mười ngón tay dầy dứa vuốt ve, rất có tính ám chỉ, làm cho gương mặt Sở Mộ càng hồng hơn.

Sau cùng, Sở Mộ đành vừa ngượng nghịu niết ngón tay, vừa rất không được tự nhiên đồng ý.

Lúc Chu Niệm cởi áo sơ mi giúp anh, anh lập tức xoay người sang chỗ khác, “Tôi tự làm được rồi!”

Kỳ thực Chu Niệm biết Sở Mộ rất dễ mắc cỡ, nên cũng không nhìn anh, hấn nhanh cởi hết quần áo của mình, như vậy, sẽ không quá rầy động tác chậm chạp của Sở Mộ.

Sở Mộ cởi áo sơ mi ra, Chu Niệm bèn hé mắt nhìn lên anh, vóc người bên ngoài thoát nhìn gầy gò của Sở Mộ cũng không gầy như trong tưởng tượng của Chu Niệm, có lẽ dùng gầy nhưng khung xương không bị lộ ra để hình dung thì thỏa đáng hơn, nhất là chiếc eo, Chu Niệm nhìn thấy liền không nhịn được, đi đến ôm lấy anh từ phía sau.

Hai người cùng tắm theo như lời của Chu Niệm, Sở Mộ không hề nghĩ rằng sẽ thanh thanh bạch bạch đứng đắn mà tắm, nên khi đột nhiên bị hấn ôm lấy cũng không cảm thấy giật mình, chỉ là vì khấn trương nên không tự giác run rẩy một chút.

Chu Niệm dùng tay ước lượng chiếc eo của Sở Mộ, thực sự dư sức để nắm chặt, Chu Niệm cười cảm thán, “Thầy, eo của thầy thật nhỏ!”

Sở Mộ bị hấn nói liền đặc biệt thẹn thùng, lăm lăm, “Tôi không muốn như vậy, như vậy sẽ rất khó mua quần!”

Chu Niệm cọ cọ lên má của Sở Mộ, đôi tay giúp anh cởi dây nịch, Sở Mộ cảm thấy lúc này rất không được tự nhiên, rất mất mặt, mặc dù trong lòng xấu hổ vô cùng, nhưng nét mặt lại tận lực làm ra bộ dạng lơ đãng.

Khi cả hai đều trần truồng đối diện với nhau, Sở Mộ nhắm hai mắt lại, bản thân anh cảm thấy căng thẳng.

Chu Niệm mở vòi sen, dưới làn nước ấm, sự căng thẳng của Sở Mộ mới yên ổn một ít. Trút xuống một trận, Sở Mộ liền tắt vòi nước, cố gắng tách mắt ra khỏi ánh nhìn cùng thân thể của Chu Niệm, nhanh chóng thoa xà phòng thơm để tắm.

Sở Mộ mắc cỡ như vậy, Chu Niệm kỳ thực cũng không tốt hơn bao nhiêu, tuy rằng đã kéo được thầy vào đây, nhưng, hấn cũng không dám làm chuyện gì khác, đơn giản chỉ là muốn nhìn thỏa thuê một chút, thể nhưng, con mắt cũng không thể tùy tiện nhìn quá mức, nếu không thầy nhất định sẽ tức giận.

Chu Niệm cầm bông tắm chà xát xong, mọi nơi đều là bọt xà phòng, còn dính lên người Sở Mộ, Sở Mộ quay đầu trừng hấn, liền nhìn thấy thân thể thon dài rần rở, hiện rõ các cơ bắp nhưng cũng không quá to lớn, gương mặt lập tức đỏ đến mang tai, che giấu nói, “Chu Niệm, cậu đúng là trẻ con mà, làm cho ở đâu cũng có bọt xà phòng cả!”

Chu Niệm đỏ mặt nhìn Sở Mộ, phi thường xấu hổ xoay người sang chỗ khác.

Sở Mộ tưởng rằng bản thân mắng hấn rất dữ dội, khiến cho hấn tức giận, bèn thật nhẹ nhàng, đi đến bên người hấn, huých cánh tay của hấn một chút, nói, “Tôi chỉ tùy tiện nói một chút thôi, sao vậy, cậu giận hả?”

Chu Niệm cũng không quay đầu lại, vẫn xoay người một bên.

Sở Mộ ngẩn người, vươn tay trèo lên bờ vai của hấn, “Này, trước đây làm sai cũng sẽ không tức giận mà, sao vậy, sao bây giờ lại nhỏ nhen như vậy?”

Bất ngờ, Sở Mộ không kịp đề phòng, thoáng một cái Chu Niệm mở nước, dòng nước ấm áp đột ngột đổ xuống, Sở Mộ bị xối nước phản xạ có điều kiện kinh hô một tiếng, mà lúc này Chu Niệm cũng xoay người lại, đột nhiên ôm lấy Sở Mộ.

Bình thường, ôm nhau trong lúc mặc quần áo cũng không sao, nhưng lúc này hai người đều trần truồng, ban đầu thân thể của Sở Mộ bị xối nước liền nổi lên một tầng da gà, sau đó lại rất khó chịu, xấu hổ, lấy tay đẩy Chu Niệm, giả vờ trấn định nói, “Buông tay, tắm mau lên!”

“Thầy...” Thanh âm của Chu Niệm rõ ràng thấp hơn bình thường, mang theo hơi thở hổn hển của việc kiềm nén dục vọng, hần cầm tay Sở Mộ đặt lên vật cứng thẳng ở thân dưới, đụng một cái, hai người đều run rẩy, Sở Mộ bị dọa sợ, còn Chu Niệm bị thế nào thì không cần nói cũng biết.

“Thầy...” Chu Niệm lại hôn lên lỗ tai của anh, thanh âm trầm thấp mà gọi cảm vô cùng, Sở Mộ vừa thẹn vừa quẫn, thì ra vừa rồi Chu Niệm xoay người là phía dưới nổi lên phản ứng chứ không phải vì tức giận, mà mình còn một lòng đơn thuần cho rằng đối phương đang giận dữ, xem ra các đứa trẻ bây giờ thực sự nguy hiểm, lẽ nào mỗi ngày được ăn nhiều, nên loại ham muốn này cũng mạnh mẽ hơn rất nhiều sao.

Sở Mộ đành phải đưa tay xuống phía dưới giải quyết cho Chu Niệm, Chu Niệm ôm anh ghé vào lỗ tai anh không ngừng gọi tên anh, vừa hôn vừa sờ soạng trên người anh, dưới những nụ hôn của Chu Niệm, toàn thân Sở Mộ cũng nóng lên, khó khăn đè xuống dục vọng, kết quả cuối cùng, hai người ôm hôn thành một khối, an ủi lẫn nhau giúp nhau phát tiết ra, tắm rất lâu, phòng tắm tràn ngập hơi nước, vừa ngọt vừa nóng, mà sóng tình lại vừa lưu động, kém chút nữa đã đem hai người ngạt chết.

Cuối cùng cũng tắm xong, vẻ mặt Sở Mộ đỏ bừng, mắc cỡ không dám gặp người.

Chu Niệm cũng có chút xấu hổ, đỏ mặt, quần khăn tắm đi ra ngoài lấy quần áo cho Sở Mộ, Sở Mộ vừa mặc quần áo, Chu Niệm vừa cười vừa trêu ghẹo, “Dù sao cũng chỉ có em ở đây, thầy tự đi ra ngoài mặc cũng như nhau thôi.”

Sở Mộ đỏ mặt trừng hần, nghĩ thầm đứa trẻ này thực sự càng ngày càng không quản được, không thềm trả lời, nhanh chóng mặc đồ ngủ vào người.

Chu Niệm bị làn thu thủy trong vắt của đôi mắt kia trừng một cái, trái tim lập tức ngứa ngáy khó nhịn, đi đến nâng gương mặt Sở Mộ lên bắt đầu hôn xuống đôi môi màu hồng nhạt kia, Sở Mộ thực sự bị đứa trẻ này đánh bại, bị hôn xong liền mắng hần, “Kiếp trước cậu thật sự là cẩu mà, hôn tới hôn lui!”

Chu Niệm lại cười muốn hôn anh nữa, Sở Mộ liền nhanh chóng mặc áo chạy ra ngoài phòng tắm.

Cả đêm Sở Mộ đều giả vờ trấn định, đầu tiên là dọn dẹp phân loại các quyển sách xong, bèn dúi bụng vội vàng đi vào nhà bếp hâm nóng bữa khuya, lúc ăn bữa khuya, anh cố gắng không đáp lại ánh mắt của Chu Niệm, sau đó lại đi vào phòng ngủ đọc sách, vẫn mang một bộ vội vàng bận bịu, nhất định không chịu ở chung với Chu Niệm như bình thường.

Đối với sự né tránh của Sở Mộ, Chu Niệm có chút bất đắc dĩ, khi hần rửa bát xong, lúc đi vào phòng ngủ, Sở Mộ đang ngồi đọc sách trước bàn, song, khi nghe được thanh âm của Chu Niệm, thân thể anh không tự chủ căng thẳng một ít, hơn nữa, gương mặt đều hồng đến bên tai.

Chu Niệm đứng ở phía sau Sở Mộ nhìn anh một hồi, nhìn đến mức khiến trong lòng Sở Mộ bồn chồn, muốn động mà lại không dám động, đến mức hơi thở bị nghẹn nín không thông thuận, sau cùng đành phải xoay người lại nhìn về phía Chu Niệm.

Chu Niệm cười nhìn Sở Mộ, con người đen sáng lấp lánh.

“Cười cái gì?” Sở Mộ cau mày hỏi

Chu Niệm tiến lên khom lưng ôm trọn bờ vai của Sở Mộ, vừa bất đắc dĩ vừa cười vừa nói, “Thầy, thầy cố ý trốn em làm cái gì, em cũng không có phạm vào đại sai gì, lẽ nào thầy muốn tạm xử lý em như vậy sao?”

Sở Mộ nhíu mày liếc hần rồi lại cúi đầu xuống, đương nhiên anh cũng biết chuyện trong phòng tắm chỉ là thêm một người tắm mà thôi, cũng không phải đại sự gì, nhưng mà, trong lòng anh vẫn cảm thấy không được tự nhiên, chung quy vẫn cảm thấy rất khó gặp người.

Trong lòng Sở Mộ một bên nghĩ vừa nãy đã nhìn thấy dáng dấp người vợ nhỏ là như thế nào, một bên lại nghĩ mình cùng Chu Niệm sớm muộn gì cũng sẽ từng bước phát triển về phía trước, sớm muộn gì cũng sẽ đi đến bước cuối cùng, nhưng mà, muộn một chút vẫn tốt hơn, tuy rằng anh không hiểu rõ, nhưng anh biết hai người đàn ông trong chuyện đó đều không dễ chịu chút nào.

“Không có, tôi chỉ là....” Sở Mộ lúng túng, Chu Niệm cúi đầu, đôi mắt tràn ngập ôn nhu nhìn Sở Mộ, vươn tay nâng đầu anh lên, dịu dàng nói, “Thầy, ai khi yêu nhau cũng muốn được tiếp xúc thân thể của nhau nhiều hơn, kỳ thực em chính là muốn hảo hảo nhìn thân thể của thầy, cho nên....Cho nên mới kéo thầy vào phòng tắm. Thầy đừng giận nữa có được không?”

Sở Mộ nghe Chu Niệm nói xong gương mặt càng hồng hơn, ánh mắt né tránh, phản bác, “Tôi không có tức giận.”

“Thế nhưng thầy không muốn nhìn em, đúng không!” Chu Niệm nói tiếp.

“Không phải....” Sở Mộ lại muốn phản bác.

Chu Niệm cắt đứt câu nói của anh, “Vây tại sao liếc mắt em một cái thầy cũng không muốn! Vừa rồi thầy không phải cũng đã nhìn thấy cơ thể của em sao? Điều không phải rất công bằng rồi sao? Thầy giận em như thế, em rất khó chịu....”

Chu Niệm còn chưa nói xong, Sở Mộ đã đỏ mặt đưa tay nhéo khuôn mặt dày ở phía trước, mắng “Cậu lúc nào cũng có rất nhiều lời ngụy biện, cũng không phải tôi không muốn nhìn cậu....”

Chu Niệm lập tức bảo vệ mặt mình, Sở Mộ cũng không thực dùng sức, kỳ thực không có đau, nhưng Chu Niệm lại khoa trương thất thanh la đau khiến Sở Mộ dừng tay lại, mắng hấn cái gì cũng chưa mắng xong, đã phải đến dỗ dành hấn, xoa xoa da mặt của hấn hỏi, “Véo đau lắm sao?”

“Thầy thật nhỏ mọn, phạt em như vậy, sau này gương mặt của em bị hủy, nhận không ra người, thầy cần phải nuôi em, nếu không em cũng không muốn sống nữa.” Chu Niệm giả thành bộ dáng người vợ nhỏ ai oán nói.

Sở Mộ biết mình lại bị hấn lừa, liền vươn tay đánh hấn, “Cậu giỏi lắm, suốt ngày chỉ biết giả bộ đáng thương! Xem cậu còn giả bộ nữa không....”

Chu Niệm để anh tùy ý dùng tiểu khí lực kia gãi ngứa cho hấn, đưa tay ôm lấy anh, cúi xuống hôn lên môi để anh ngừng lại, Sở Mộ bắt đầu còn phản kháng một chút, sau lại vươn tay ôm bờ vai của hấn, bắt đầu đáp lại hấn.

Khi tách ra, hai người đều đỏ mặt thở dốc, con ngươi sâu và đen của Chu Niệm ánh lên một tầng ánh sáng dày, kéo Sở Mộ ngồi lên giường, ánh mắt dịu dàng thâm tình dừng ở người Sở Mộ, nói, “Thầy, chiếc nhẫn kia được giao đến rồi, em đeo giúp thầy!”

Sở Mộ nhất thời không có phản ứng, vẫn tiếp tục nhìn Chu Niệm.

Chu Niệm cười lấy từ chiếc túi của mình ra một cái hộp, chiếc hộp màu trắng bạc, Chu Niệm để vào tay Sở Mộ, chờ mong mà nhìn anh, nói, “Thầy, mở ra đi!”

Sở Mộ mỉm cười nhìn Chu Niệm, chiếc hộp nhỏ nhỏ trong tay, dưới ngọn đèn ánh lên màu trắng bạc, tia sáng dịu nhẹ, lay động, làm cho trong lòng Sở Mộ ấm áp, cả người đều trở nên nhu hòa, như một nữ sinh e lệ, trong ánh nhìn tha thiết của Chu Niệm, anh mở hộp ra.

Bên trong cũng là nhung tơ màu trắng, bày đặt hai chiếc nhẫn, màu trắng bạc, không có một điểm khác nhau, chỉ có một chiếc lớn hơn, một chiếc nhỏ hơn, kỳ thực đó là dành cho một đôi nam nữ, nhưng, bởi vì không có hình thức gì đặc biệt, nên cũng không nhìn ra sự khác biệt giữa nam nữ.

Sở Mộ mỉm cười nhìn chúng, nhưng không có vươn tay lấy ra, Chu Niệm lấy một chiếc nhẫn nhỏ hơn một vòng ra, cầm bàn tay trái của Sở Mộ lên, chậm rãi đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út. Sau khi đeo xong liền giơ tay Sở Mộ lên hôn một cái, sau đó mới gương mặt nhìn Sở Mộ.

Sắc mặt Sở Mộ bình tĩnh, nhìn không ra tình tự của anh, Chu Niệm bèn gọi một tiếng, “Thầy...”

Tay phải của Sở Mộ đặt lên giường, đưa tay sờ nhẹ lên chiếc nhẫn, trên tay đột ngột bị trói buộc bởi một thứ đồ vật, trong lòng liền có chút cảm giác vi diệu(1), anh nở nụ cười nhìn Chu Niệm, “Rất vừa tay.”

Chu Niệm cười cầm lấy một chiếc nhẫn khác để vào tay của Sở Mộ, vươn tay trái của mình ra, nói, “Thầy, đến lượt thầy đeo giúp em!”

Sở Mộ cầm nhẫn, giơ tay Chu Niệm lên, tay của Chu Niệm rộng lớn hơn tay anh, tuy rằng là một nam sinh, thế nhưng bởi vì hắn chưa bao giờ trải đời, nên đôi tay được bảo dưỡng phi thường tốt, rất đẹp, nếu như nhỏ hơn một vòng, nhất định còn đẹp hơn tay của một vị tiểu thư xinh đẹp.

Sở Mộ cẩn thận đeo nhẫn vào ngón áp út của Chu Niệm, khi đẩy vào có chút tắc nghẽn, cảm giác được chiếc nhẫn này hơi nhỏ một chút, sau khi mang xong, Sở Mộ hỏi, “Có phải hơi chật đúng không?”

Chu Niệm lắc đầu, “Hoàn hảo!”

Sở Mộ sờ nhẹ đầu ngón tay của hắn, rồi lại sờ nhẹ chiếc nhẫn, Chu Niệm nắm lấy bàn tay trái của anh, hai tay nhập lại một chỗ, Chu Niệm thâm tình chân thành nhìn chăm chú vào Sở Mộ nói, “Thầy, đôi nhẫn này xem như là vật đính ước của chúng ta, sau này, thầy là của em, ân, đương nhiên, em cũng là của thầy.”

Sở Mộ nhìn hắn cười, đứa trẻ bao giờ cũng lãng mạn hơn.

Chu Niệm nhìn đôi môi đang cười của anh, lén hôn lên khóe môi của anh, tiếp tục nói, “Nhẫn này là thầy mua, căn cứ theo đó xem như là thầy hướng em cầu ái a!”

Sở Mộ nghe hắn nói như vậy, trừng hắn một cái rồi lại tiếp tục cười, nghĩ một chút cũng dự đoán được, Chu Niệm luôn thích chiếm tiện nghi trên phương diện này.

“Lần mua nhẫn sau sẽ là em mua, khi đó, chính là lúc em cầu hôn thầy!” Thanh âm Chu Niệm trầm thấp mà trang trọng, thậm chí lời nói đều đã thoát ly sự trong trẻo trẻ con mang chút niên thiếu, hoàn toàn là giọng nam thuần hậu, Sở Mộ ngẩng đầu nhìn hắn, anh không cười, cứ như vậy đối diện Chu Niệm, ai khi nghe được lời nói ấy, cũng sẽ cảm động, Sở Mộ cũng không ngoại lệ, hướng chi, anh còn bị ánh mắt sâu đen đầy mãn tình ý của Chu Niệm nhìn chăm chú, thanh âm Sở Mộ mang chút ghen ngào, “Chu Niệm...”

“Thầy, làm sao vậy?” Chu Niệm nhìn thấy viền mắt Sở Mộ ẩm ướt, có chút hoảng loạn, đưa tay xoa nhẹ mặt anh, Sở Mộ lắc đầu. “Không có gì, tôi chỉ là rất cảm động mà thôi.”

Chu Niệm nghe anh nói như vậy, trong ngực rung động ầm ập, xê dịch thân thể, đem Sở Mộ ôm vào lòng, “Thầy, sau này nhất định sẽ như vậy, em sẽ mang theo nhẫn cưới, khi đó thầy nhất định phải đồng ý với em.”

Sở Mộ không có trả lời, trong đầu xoay động một tầng ánh sáng ầm ập, khiến anh cảm thấy có chút vướng vướng hồ hồ.

“Thầy, thầy cho em một lời xác nhận đi! Nói, sau này thầy nhất định sẽ đồng ý với em!” Chu Niệm đưa tay nâng cằm anh lên, yêu cầu.

Sở Mộ bán nhắm mắt lại, hừ một tiếng, “Đến lúc đó tôi mua nhẫn cưới, khi đó cậu đồng ý gả cho tôi, sao lại không như thế này?”

Chu Niệm nghe anh nói như vậy liền cười ra tiếng, gỡ mắt kính anh xuống, cúi đầu hôn lên môi anh, chơi đùa một chút, trong lúc Sở Mộ không kịp phòng bị thoáng một cái đẩy anh ngã xuống giường, đè lên người anh, từ trên cao nhìn xuống, cười nói “Thầy là vợ của em, thầy đương nhiên phải gả cho em.”

Sở Mộ trừng mắt nhìn hắn, trên mặt Chu Niệm tất cả đều là ý cười sủng nịch, vốn còn định phản bác lại, lúc này lại nói không nên lời, lúc Chu Niệm cúi xuống hôn lên môi anh, tuy rằng anh biết loại tư thế này rất nguy hiểm, nhưng cũng không giãy dụa phản kháng, cứ như vậy mà sa vào sự ôn nhu sủng nịch cùng tình yêu nồng đậm của Chu Niệm.

Chú giải

(1) Vi diệu : tinh tế kì diệu không thể diễn tả.

34. Quyển 2 - Chương 16

Như thể che chở một món đồ sứ vừa dẹt vừa quý lại vừa dễ vỡ, Chu Niệm thỏa mãn cẩn thận từng ly từng tí hôn lên gương mặt của Sở Mộ, từ vầng trán xuống phía dưới, khước mắt, chóp mũi, hai má, cằm, lưu luyến không rời trên cái lỗ tai mẫn cảm của anh, Sở Mộ nhắm mắt lại, trong hơi thở dịu nhẹ của Chu Niệm, trái tim anh như đang bay bổng.

Chu Niệm cởi nút áo sơ mi của Sở Mộ ra, Sở Mộ không cự tuyệt, chỉ là thân thể có chút hồi hộp mà căng thẳng một chút.

Chu Niệm nhìn Sở Mộ một hồi, khuôn mặt kia bởi vì căng thẳng mà ửng đỏ thẹn thùng, như một bông hoa đào rực rỡ diễm lệ, hàng mi dài run rẩy, như hai cánh bướm diễm đam đáng yêu nhẹ nhàng bay lượn, từng chút từng chút đem tâm của hắn cũng muốn hóa thành đôi cánh ấy.

Ánh mắt của hắn dao động mạnh, cởi giấy ra, ngồi xuống giường, một tay kéo Sở Mộ lại, Sở Mộ có chút tâm tính của đà điểu, nếu như đã quyết định không làm thì Chu Niệm có làm gì cũng đành chịu, nếu đã làm, thì không có cách nào khác, phải phối hợp một chút a!

Lúc bị Chu Niệm kéo vào lòng, anh kinh ngạc một chút, mở mắt, vừa lúc đối diện với ánh mắt sâu thẳm mang theo ý cười của Chu Niệm, Chu Niệm nói, “Thầy, thầy sợ đúng không?”

Sở Mộ nghĩ, nếu như thừa nhận thì sẽ đánh mất tôn nghiêm, thế nhưng, dù không thừa nhận thì người khác liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra tâm khiếp(1) của chính mình, nếu phản bác thì càng đáng lo hơn đồng thời cũng không có mặt mũi, bèn mân tóc không đáp.

Chu Niệm cười, vừa liếm vừa cọ lên mặt anh, “Tuy rằng em rất thích thầy, cũng rất muốn thầy, nhưng em sẽ không bức bách thầy, thầy không muốn, chúng ta sẽ không làm!”

Chu Niệm thường lấy lui làm tiến, Sở Mộ một bên nghĩ nếu mình cứ lui từng bước thế này thì thế nào cũng sẽ mất đi quyền chủ động, một bên lại nhẹ dạ không gì sánh bằng, trong lòng có chút rụt rè, đáp, “Cũng không phải không được. Chỉ là, tắt đèn trước đi! Loại chuyện này....”

Sở Mộ còn chưa nói xong, Chu Niệm đã vội vã đứng lên làm theo lời anh, hôn lên môi Sở Mộ một cái, kích động vừa hôn vừa cắn một hồi, mới nói, “Thầy, em....Em sẽ làm cho thầy hài lòng!”

Khi Chu Niệm muốn lột quần áo của anh ra, Sở Mộ giục hắn, “Tắt đèn, tắt đèn!”

Chu Niệm nhìn ngọn đèn kia, rồi lại nhìn chằm chằm vào Sở Mộ, rất không vừa lòng đi tắt đèn.

“Thầy, em muốn hảo hảo nhìn kĩ thầy a!” Chu Niệm cảm thán, trong bóng tối mờ mịt bắt đuôi của Sở Mộ.

“Được a! Đi mà mở đèn đi!”

Chu Niệm nghe thấy, trái tim vừa muốn nở hoa, lại nghe Sở Mộ nói tiếp, “Mở đèn rồi chúng ta học nào, thi giữa kỳ cậu....A.....”

Sở Mộ còn chưa nói xong, liền kêu một tiếng sợ hãi, trong bóng tối, giữa những tiếng thở dốc còn nghe được tiếng chữ rửa của anh, “Chu Niệm....Ân, cậu....Cậu lại....ở ở đâu?”

“Chính là ở đây a! Không phải thầy cũng vừa cảm nhận được sao?” Chu Niệm trả lời, sau đó lại nghe thấy tiếng hôn môi, Sở Mộ khó nhọc thở gấp, lập tức giáo huấn hắn, “Cậu tiểu tử này, càng ngày càng....Ân...A.....”

Vừa mừng xong, đã bị nhéo một cái, sau đó anh lại rên rỉ một trận, một lúc sau thì không nghe được thanh âm gì nữa, chỉ có tiếng thở dốc đứt quãng không kiềm nén được.

Trong bóng tối, quần áo tuôn rơi tạo ra tiếng cọt xát, tiếng liếm hôn, sau đó lại truyền đến một tiếng thét kinh hãi, thanh âm thấp dần về sau, tiếng nước được phát sinh theo từng cái liếm hôn, lại nghe được một tiếng rên rỉ mang theo áp lực khó nhịn của dục vọng, “Chu Niệm.....Đừng....Không cần.....Làm như vậy, cậu đừng lại cho tôi....Ân.....”

Chu Niệm không trả lời anh, chỉ một lòng làm chuyện của mình.

Lưng như có một dòng điện chạy qua, khắp nửa thân trên đều tê rần, Sở Mộ chỉ có thể thở phì phò, trong bóng tối đưa tay che miệng lại, rất sợ bản thân lại kêu ra tiếng, như vậy sẽ rất mất mặt.

Thân thể trần trụi bị một người vừa hôn vừa vuốt ve, anh cảm thấy rất xấu hổ, tuy rằng anh biết rõ chuyện hai người ăn ở thân thiết với nhau sẽ là như vậy, thế nhưng, dù sao đây vẫn là lần đầu tiên của anh, nó khiến anh có chút không biết phải đối mặt như thế nào.

Đầu ngực bị liếm lộng(2), Sở Mộ cảm thấy thân thể là lạ, bèn vươn tay đẩy đầu của Chu Niệm ra, lại nghĩ thâm, bình thường nhìn thấy mái tóc này mềm mại, kỳ thực khi sờ lên lại cảm thấy như bị kim đâm, Sở Mộ vừa mới sờ lên tóc của hắn, thì thân dưới đã bị bàn tay Chu Niệm dùng sức nhéo một cái, loại cảm giác vừa đau đớn lại vừa vui sướng này khiến Sở Mộ bỗng chốc trở nên yếu đuối, trong miệng cũng phát sinh một tiếng rên rỉ khó nhịn, “Ân.....Cậu....”

Trên xương sườn được chậm rãi vuốt ve, chiếc eo từng chút từng chút một được xoa nắn, khi mắt rón cũng bị hôn không ngừng, Sở Mộ thực sự chịu đựng không nổi nữa, thân thể không khỏi vùng vẫy tránh né, bất quá, chiếc eo lại bị nắm kéo lại.

Sở Mộ thật không nghĩ tới Chu Niệm đưa nhỏ này lại có nhiều thủ đoạn đến vậy, anh hoài nghi đứa nhỏ này đã học được mấy thứ này ở nơi nào, cư nhiên lại có kinh nghiệm mà dùng trên người anh như thế.

Đầu óc của Sở Mộ bị làm cho mơ hồ, muốn đẩy Chu Niệm ra hỏi rõ ràng, nhưng hạ thân lại đột ngột truyền đến một trận khoái cảm, đánh tan tư duy đã có nửa điểm tỉnh táo của anh.

Là một người đàn ông thì sẽ vô pháp cự tuyệt loại khoái cảm này, Sở Mộ thực sự không chịu nổi loại kích thích như thế, eo, lưng của anh đột nhiên bị kéo thẳng, dù đã kiềm nén, nhưng vẫn kêu lên.

Lòng ngực phập phồng, thế giới có chút mơ mơ hồ hồ, có điều, cảm giác khi bị quay người nằm sấp lên giường thật không thoải mái chút nào, hướng chi, hai chân lại bị tách ra xa, cái mông bị vỉnh lên.

Sở Mộ bị tư thế này của bản thân khiến cho sững sốt một chút, sau đó liền nhanh xoay người lại, nhưng vừa mới động nhẹ, eo đã bị nắm lấy.

Thanh âm của Chu Niệm trầm thấp đè nén, thậm chí Sở Mộ có thể nghe ra sự thống khổ trong đó.

“Thầy....” Thanh âm tràn đầy sự kiềm chế mang theo hề hề đáng thương khiến Sở Mộ nhẹ dạ, thế là, anh chỉ có thể nằm úp sấp bất động, chỉ là, khi nghĩ đến tư thế của mình, anh lại xấu hổ hận không thể chôn mình vào hang động nào.

Ánh sáng từ ngọn đèn đường yếu ớt xuyên qua chiếc rèm cửa sổ, đôi mắt Chu Niệm tựa như lang, đỏ ngầu mang theo dục vọng không thể kiềm nén, mồ hôi trên trán mờ mờ ảo ảo, cắn răng nhẫn nại, hôn lên tấm thân đang khiến hắn điên cuồng ham muốn bên dưới.

Khi chất lỏng mát lạnh được bôi lên nơi khó có thể mở miệng, viền mắt Sở Mộ hơi đỏ lên, gương mặt nóng rần như mang theo ngọn lửa, hơn nửa ngày mới phát ra một luồng hơi thở vốn bị nghẹn nín trong miệng, “Chu Niệm....Cậu....Khi nào thì cậu....Chuẩn bị những....thứ này?”

“Ân?” Chu Niệm sững sốt một chút, chậm rãi luồng ngón tay ra vào, Sở Mộ có chút thống khổ mà hừ một tiếng, hắn buộc lòng phải làm chậm tốc độ lại.

Trước mắt Sở Mộ biến thành một màu đen, không phải vì bị ngón tay Chu Niệm ra vào ở chỗ kia khiến anh đau nhức, tuy rằng anh quả thực phi thường khó chịu, thế nhưng, loại cảm giác rầu rĩ trong đầu này đến từ chỗ sâu trong linh hồn của anh.

Phải cỡ nào yêu một người, mới khiến anh nguyện ý mở tâm đem bản thân mình làm loại chuyện này, ở trước mặt một đứa nhỏ vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành tùy ý phóng ra tình tự của bản thân, hoặc cười hoặc khóc, hoặc đánh hoặc mắng, bữa bãi phát tiết, nghe hắn dỗ ngon dỗ ngọt, trầm mê vào sự ôn nhu đó không muốn tỉnh lại....

Sở Mộ muốn khóc, thế nhưng, dù nước mắt đã nặng trĩu trong viền mắt của anh muốn chảy ra, nhưng anh lại không muốn để chúng chảy ra vào lúc này.

“Cậu....Ân...Cậu nhanh lên một chút!” Sở Mộ có chút có khổ sở mà nói, sự chậm chạp của Chu Niệm làm anh cảm thấy cảm tức khi phải tiếp tục duy trì tư thế này.

“Thầy....” Chu Niệm rút ngón tay ra, Sở Mộ không tự chủ mà cúi đầu phát ra một tiếng rên rỉ.

Khi hai người mặt đối mặt ôm nhau, Sở Mộ cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, đưa tay ôm lấy bờ vai của người ở phía trên, ghé vào lỗ tai hắn gọi, “Chu Niệm....”

“Ân, thầy....” Chu Niệm hôn khắp mặt anh, kỳ thực, tư duy của hắn đã bị dục hỏa thiêu đốt trở nên hàm hồ, vươn tay giơ đùi của Sở Mộ lên, Sở Mộ cũng phối hợp đem chân gác lên trên vai hắn, dưới ánh sáng yếu ớt, anh có thể nhìn thấy gương mặt của Chu Niệm đỏ bừng, thậm chí có thể thấy mồ hôi trên trán hắn, anh bèn đưa tay lau mặt của hắn, nhưng ngay sau đó phía dưới của anh bị một vật vừa cứng vừa nóng hổi chọc vào, bản năng cảm nhận được nguy hiểm, anh có chút sợ hãi muốn rút chân lại thối lui về phía sau.

Thế nhưng, anh đã không làm như vậy, anh ôm chặt bờ vai của người phía trên, cố sức hôn lên môi hắn, thanh âm khàn khàn trầm thấp, làm cho người ta cảm thấy ấm lòng, “Chu Niệm....”

“Thầy....” Ngón tay Chu Niệm vuốt ve khuôn mặt anh, giọng nói mơ hồ, đáp lại nụ hôn của Sở Mộ.

“Tôi....Tôi thích....Thích cậu!” Sở Mộ nhú mày, thở không ra hơi.

Cảm giác chậm rãi phía dưới bỗng chốc khiến anh hít thở không thông, bất quá, cuối cùng anh vẫn cố gắng biểu đạt tâm ý của mình ra.

“Thầy....Ân, em cũng yêu thầy!” Chu Niệm nói, ưỡn thẳng eo, trong nháy mắt sống lưng của Sở Mộ như bị kéo thẳng ra, nỗi đau đớn như bị xé rách thiếu chút nữa làm anh kêu thành tiếng.

Sở Mộ dùng miệng cắn cổ tay, dòng lệ cổ không chảy ra nơi viền mắt nay cũng chảy ra, trước mắt anh biến thành một màu đen, thậm chí trên trán cũng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, nỗi đau đớn này, anh đau quá, anh biết rõ lần đầu tiên sẽ rất đau, thế nhưng anh không nghĩ đến sẽ đau như vậy, đau đến mức anh cảm thấy hô hấp đều khó khăn.

Cảm giác bị chọc vào phi thường khó chịu, huống chi còn bị không ngừng bị chọc vào, Sở Mộ cảm thấy đau đến mức anh bắt đầu không cảm nhận được thế giới xung quanh, anh cảm giác được Chu Niệm lấy cổ tay anh ra, vì thế mà, anh không khống chế tiếng kêu, tiếng rên rỉ gấp gáp cùng thống khổ của mình được nữa, anh nghĩ bộ dạng bây giờ của mình rất khó xem, thế nhưng, khi cảm nhận được sâu sắc nỗi đau bên trong, anh cũng không có cách nào khống chế được biểu hiện của bản thân sao cho dễ xem một ít.

“Thầy, em thích thầy...Em yêu thầy!” Chu Niệm nói, trong thanh âm mang theo sự thống khổ của việc kiềm nén cùng tình yêu thương vô bờ, còn có tiếng thở gấp gáp.

Sở Mộ biết, đây là biểu hiện mỗi khi Chu Niệm kích động, mỗi khi kích động, đứa trẻ này luôn thích nói hai câu ấy.

Trong bóng tối, chiếc eo của anh bị hắn hung ác ghì lấy, sau đó thế giới xung quanh đều trở nên cuồng loạn cả lên....

Sở Mộ cũng không biết bản thân mình sau đó có cảm giác được sự khoái lạc nào hay không, thế nhưng, dù trong đau đớn, anh cũng chưa hề nghĩ sẽ hối hận.

Anh có thể xác nhận được một việc, đây thật sự là lần đầu tiên của Chu Niệm, đứa nhỏ này một khi đã phát cuồng, căn bản không có cách nào khống chế, không hề có kết cấu, làm anh đau đến chết đi sống lại, đôi chân đều muốn bị co rút.

Anh khóc trong thầm lặng, nước mắt ràn rụa, trên trán còn có mồ hôi lạnh.

Đến khi anh cảm nhận được Chu Niệm rốt cuộc đã tận hứng, thân thể mới thả lỏng, cho rằng cuối cùng cũng đã qua, hơn nữa còn nghĩ sau này nhất định không nên làm chuyện này với hắn nữa, ngoại trừ sự thỏa mãn trong lòng, anh cảm thấy việc phải tiếp nhận thứ vật đó không khác gì một hình phạt tàn khốc đối với anh.

Trên người lại bắt đầu được vuốt ve, khuôn mặt, cổ, xương quai xanh, vai, ngực bị hắn liếm hôn, anh nghe được Chu Niệm không ngừng thì thào, “Thầy, em yêu thầy, suốt đời này em chỉ yêu mình thầy....”

Tuy rằng Sở Mộ nghĩ, cậu vẫn còn nhỏ như vậy, mà đã nói suốt đời có phải là sớm quá không, thế nhưng, trong lòng vẫn rất hạnh phúc cùng thỏa mãn, hơn nữa, động tác ôn nhu của Chu Niệm lúc này khiến anh cảm thấy cơn đau vừa qua đã tan biến không ít, anh vươn tay nhẹ nhàng xoa lưng cho Chu Niệm, trên tay tất cả đều là mồ hôi, ẩm ướt trơn nhẵn.

“Thầy....” Chu Niệm lại bắt đầu hôn lên mặt anh.

“Àn....” Khi Sở Mộ bị ôm lên khóa ngồi trên người Chu Niệm, cái hông lại bị tách ra, bấp bừa lại cảm nhận được vật kia của Chu Niệm lại cứng lên, anh mới hồi phục tinh thần lại từ trong cơn mơ, lấy tay đẩy vai Chu Niệm, “Tôi không được...Đừng đến nữa....”

“Thầy....” Lại là loại thanh âm hề hề đáng thương này của Chu Niệm, mặc dù có ý làm nũng, thế nhưng, lại cường thế khiến người khác không có cách nào cự tuyệt, về điểm này, sức lực của Sở Mộ căn bản vô pháp lay động người đang cường thế ôm anh này đây.

Dù sao, vừa nãy bị rút ra lâu như vậy, lần này lại bị tiến vào nhanh chóng, cơn đau vừa được xoa dịu một ít lại một lần nữa hiện lên, hơn nữa bởi vì đột nhiên bị thứ kia thâm nhập, Sở Mộ kêu đau thành tiếng, anh lập tức cắn chặt răng không để bản thân phát sinh thanh âm như vậy.

“Thầy....Thầy....” Chu Niệm gọi anh, mồ hôi trên cơ thể hai người trộn lẫn vào nhau, Sở Mộ bị va chạm đến mức vô pháp kiềm nén tiếng rên rỉ đang vỡ vụn trong miệng.

Một hồi lâu sau đó, khi Sở Mộ lại bị đặt lên giường, bên dưới chiếc eo bị đặt vào một cái gối, tuy rằng Sở Mộ cảm thấy như vậy sẽ dễ chịu hơn một ít, nhưng, rất nhanh, một tay Chu Niệm cầm chặt eo của anh, một tay nâng hông anh lên hung hăng đâm vào, trong nháy mắt khiến anh có cảm giác linh hồn của anh cũng đang bị đâm nát.

Trong phòng tràn đầy mùi vị sắc tình, mùi mồ hôi, tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ vỡ vụn, tiếng va chạm dâm mỹ, còn có mùi tanh của tinh dịch, thậm chí mùi máu tươi trong không khí cũng dần rõ ràng hơn....

Chú giải

(1) Tâm khiếp : tâm = lòng, khiếp = sợ => lòng sợ hãi.

(2) Lộng : chơi đùa.

35. Quyển 2 - Chương 17

Một thiếu niên mười tám mười chín tuổi khi đã nếm được mùi vị tình dục, mà loại mùi vị này còn được nếm trên người mà mình yêu thương nhất, sự thỏa mãn cùng kích động trên cả hai phương diện thể xác và tinh thần khiến hắn căn bản không biết một vừa hai phải là gì.

Không biết tự lúc nào Sở Mộ đã hôn mê, mà sau khi Chu Niệm đã hoàn toàn tận hưởng trên người anh, hắn còn vừa hôn vừa cắn trên người anh một trận, đến khi mệt chịu không nổi nữa, mới trực tiếp ôm Sở Mộ đi ngủ.

Khi vầng thái dương lại một lần nữa mọc lên, từng tia nắng biếng nhác len lỏi xuyên qua chiếc rèm cửa sổ, soi vào phòng một tầng ánh sáng, Sở Mộ là người tỉnh dậy đầu tiên, bị cơn đau làm cho thanh tỉnh, thân thể căn bản không có cách nào động đậy, cơ thể cùng các khớp xương trên người như bị bẻ gãy rồi lại được nối lại, mỗi một chỗ đều bất thường.

Sở Mộ không khỏi rên rỉ ra tiếng, mí mắt nặng như bị dán lại, ánh sáng trong phòng cũng không quá sáng tỏ, song, nó vẫn khiến cho con mắt của anh cảm thấy khó chịu.

Trên ngực bị một cánh tay đè ép rất khó chịu, anh muốn hất cánh tay ấy ra, nhưng lại phát hiện dù mạnh tay thế nào cũng không nhấc lên được.

Vòng vo nửa ngày Sở Mộ mới bắt đầu lấy lại sức, nhìn thấy nửa bên mặt của Chu Niệm, Chu Niệm đang nằm sấp ngủ, nửa bên mặt vùi vào gối, khóe miệng hơi kiêu lên, vẻ mặt tràn ngập sự thỏa mãn.

Đầu óc Sở Mộ ong lên, hơn nửa ngày mới nhớ được tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, nhìn thấy vẻ mặt thỏa mãn kia của Chu Niệm, trong lòng liền muốn đẩy hẳn một cái.

“Chu Niệm....” Sở Mộ cố sức gọi, giọng nói khàn khàn này làm anh nghĩ đây không phải là thanh âm của mình.

Kêu như vậy, Chu Niệm đang ngủ căn bản không có phản ứng.

Thân thể Sở Mộ đau đến khó có thể chịu được, đặc biệt là cái nơi kia rất không được tự nhiên, khiến anh khổ sở không nói nên lời, vừa đau vừa trướng, giống như có vật gì bị kẹt ở bên trong.

Sở Mộ nhìn trần nhà mà muốn khóc, nghĩ thầm, bình thường Chu Niệm chỉ là một tiểu cầu, tùy ý để hắn vùn vèo nhào nặn, vậy mà, không chú ý một cái hắn lại biến thành một con sói, còn là một con sói hung ác tàn nhẫn.

Dù lúc này Sở Mộ cảm thấy bản thân thất sách cũng không còn kịp nữa, trên đời này không bao giờ có chuyện ăn rồi lại hối hận.

Anh giơ tay lên đẩy Chu Niệm một cái, liền nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón tay, chiếc nhẫn mới của anh, được đánh bóng phi thường tốt, dưới ánh sáng yếu ớt trong phòng cũng có thể làm mất anh bị chói.

Sở Mộ thở dài, không đẩy Chu Niệm ra nữa, anh muốn tự đứng lên, chỉ là, vừa mới ngồi dậy, chiếc eo mỗi như làm anh lại ngã xuống, vừa vặn ngã lên đầu của Chu Niệm, cánh tay của Sở Mộ bị va rất đau, Chu Niệm mới mơ mơ màng màng hừ một tiếng, trong lòng Sở Mộ rất muốn hung hăng đánh đứa nhỏ này một cái, nhúu mày lại vì đau, anh đưa tay kéo mặt Chu Niệm, Chu Niệm mơ màng mở mắt ra, nhìn thấy Sở Mộ đang nhúu mày, bèn vừa cười vừa cọ cọ lên mặt anh, hôn lên môi Sở Mộ một cái, “Thầy....”

Sở Mộ thấy hắn cuối cùng cũng tỉnh, bèn nguôi giận, ngữ khí suy yếu, “Chu Niệm, trên người tôi khó chịu, đứng lên không nổi, cậu đỡ tôi đi tắm rửa một chút.”

Chu Niệm nghe Sở Mộ nói xong, lúc này mới phản ứng lại, không khí thức dậy vào lúc sáng sớm tiêu tan trong nháy mắt, nhanh chóng ngồi dậy, tấm chăn trượt xuống theo động tác của hắn, lộ ra cơ thể trần trụi sáng bóng, trên lưng, trước ngực đều có không ít dấu tay của Sở Mộ.

“Thầy....” Chu Niệm đỏ mặt ôm anh lên, vừa bị hắn di chuyển, các khớp xương trên cơ thể của Sở Mộ đều đồng loạt kêu gào một chữ, đó chính là đau nhức, cơn đau khiến anh nhịn không được kêu thành tiếng.

“Thầy, khó chịu ở đâu?” Trên mặt Chu Niệm tràn đầy sự quan tâm.

Sở Mộ nghe hắn hỏi như vậy, trừng mắt hắn, trong miệng oán hận nói, “Cả người đều khó chịu.”

“Xin lỗi, thầy!” Chu Niệm xấu hổ cúi đầu, ôm lấy Sở Mộ.

Lúc này Sở Mộ mới phát hiện anh và Chu Niệm hai người đều trần truồng, điều này làm cho anh phi thường xấu hổ, bèn nhanh tay lấy tấm chăn đắp lại.

Chu Niệm thấy vẻ mặt không được tự nhiên của Sở Mộ, bèn lấy tấm chăn cuộn Sở Mộ lại, ôm anh vào trong ngực, Sở Mộ dựa vào người hắn, hữu khí vô lực, bất đắc dĩ nói, “Cậu cũng mặc quần áo vào đi!”

Chu Niệm để Sở Mộ dựa vào đầu giường, hắn đi xuống giường lấy quần áo đang để trên mặt đất mặc vào.

Khi Sở Mộ được Chu Niệm ôm vào phòng tắm, thân thể anh đau đến trên trán đều nổi lên một tầng mồ hôi lạnh, “Cậu đi ra ngoài đi, tôi tự rửa được rồi!”

Tuy Sở Mộ nói như vậy, nhưng Chu Niệm nhìn anh đến đứng còn không vững, nào dám để anh ở trong phòng tắm một mình, nhanh đi tới nhận lỗi, “Thầy, xin lỗi, em không nghĩ đến em sẽ không khống chế được, thầy để em rửa cho thầy đi....”

Con người hay có loại tâm tư này, khi đối phương càng quan tâm, trong lòng càng không được tự nhiên, càng muốn làm mình làm mảy một ít, Sở Mộ đau đến khó chịu, giữa hàng lông mày xoắn xuýt, viền mắt đều đỏ, dựa vào tường đẩy Chu Niệm ra, “Đi ra ngoài!”

“Thầy, để em làm đi!” Chu Niệm căn bản không đi, về điểm này, sức lực của Sở Mộ vốn không làm gì được hắn, trái lại còn hại anh đứng không vững thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Chu Niệm nhanh chóng đỡ anh, vội vã nói, “Thầy, em không đi ra, thầy để em rửa cho thầy đi! Nếu thầy giận em về chuyện ngày hôm qua, em cũng không muốn thầy tự giận đối bản thân, thầy đánh em mắng em đều được.”

Sở Mộ cắn môi dưới không nhìn hắn, Chu Niệm giống như một con cẩu trung thành đang ủ rũ vì bị chủ nhân ghét bỏ, song hắn vẫn đi đến bên ôm anh vào lòng, mở tấm chăn đang quấn trên người anh ra, Sở Mộ lại đẩy hắn vài cái, nhưng phát hiện đẩy thế nào cũng bất động, đành phải để hắn làm.

Khi tấm chăn bị ném lên trên cái giá, dưới ngọn đèn trong phòng tắm, Chu Niệm nhìn thân thể của Sở Mộ, ngực trầm xuống, bắt đầu tự trách bản thân mình.

Sở Mộ nhìn thấy Chu Niệm nhú mày, cho rằng hắn ghét bỏ thân thể của mình, trong lòng tràn đầy tức giận, miễn cưỡng chống lên gạch men sứ của vách tường xoay người.

Chu Niệm ôm anh vào lòng, không cho anh động đậy, viên mắt đỏ lên, thanh âm nghẹn ngào, “Thầy, xin lỗi, em không phải cố ý, em...”

Khắp người Sở Mộ đều là các dấu xanh tím vì bị Chu Niệm vừa cắn vừa niết, đậm nhất là trên lưng, lấm tấm như hạt cơm, kỳ thực lúc đó Chu Niệm cũng không có dùng bao nhiêu sức, nhưng thể chất của Sở Mộ chính là như vậy, dù bị đụng nhẹ cũng sẽ lưu lại vết xanh tím, huống chi còn bởi vì anh thiếu khuyết vận động cùng phơi nắng nên da rất trắng, vì vậy mà, trên làn da trắng nõn ấy, những dấu bầm này càng thêm chói mắt.

Sở Mộ xoay mặt đi, Chu Niệm cẩn thận từng ly từng tí xoa bóp cánh tay và phía sau lưng cho anh, liên tục xin lỗi, “Thầy, xin lỗi, lúc đó em không biết, sau này em sẽ không như vậy nữa. Thầy, thầy đừng không để ý tới em...”

Chu Niệm nói vừa chân thành lại vừa đáng thương, Sở Mộ cũng không phải loại người lệch lạc thích đem chuyện đổ lên đầu người khác, hay để bụng không bỏ qua cho người khác, anh rất nhanh liền không muốn dây dưa trên chuyện này nữa, “Muốn rửa thì rửa nhanh lên một chút! Xin lỗi có ích lợi gì, cậu thử trải cơn đau này một lần xem.”

Chu Niệm vừa hề hề đáng thương mà mở nước, hầu hạ Sở Mộ tắm rửa, vừa nói, “Tuy rằng em có thể ném thử, nhưng mà, phỏng chừng thầy cũng sẽ phải chịu khổ.”

Sở Mộ trừng hắn, khi dòng nước lướt qua người anh, thân thể lại đau đến run lên, Chu Niệm thấy Sở Mộ khó chịu như vậy, hiện tại hối hận không thôi, bèn không nói thêm lời nào, cẩn thận từng ly từng tí tẩy rửa thân thể của Sở Mộ.

Đùi trong của Sở Mộ nhuộm đầy những bông hoa đỏ hồng lẫn tinh dịch và vết máu, may là Sở Mộ không có nhìn thấy, bằng không, chắc chắn sẽ xấu hổ lắm Chu Niệm ra đánh.

Chu Niệm vội vàng rửa sạch tất cả, dùng tấm chăn sạch quấn Sở Mộ lại đặt lên sofa, bản thân đi tắm rửa sạch sẽ, rồi đi thu dọn phòng ngủ, khi hắn trở lại ôm Sở Mộ lên giường mặc quần áo, mới phát hiện Sở Mộ đã ngủ say.

Trên mặt Sở Mộ vẫn hồng hồng, Chu Niệm vốn còn tưởng rằng đó là do Sở Mộ thẹn thùng, nhưng sau đó khi sờ lên gương mặt anh, mới phát hiện anh đang phát sốt.

Khi Chu Niệm ôm Sở Mộ mặc quần áo, Sở Mộ mơ mơ màng màng tỉnh lại, đầu rất nặng, khó chịu giống như không thể chống đỡ thân thể được nữa, mỗi một chỗ trên người anh đều có cảm giác gượng ép, mặc áo sơ mi xong, lại bị Chu Niệm công trên lưng, trong đầu Sở Mộ bùm một tiếng, lập tức phản ứng lại, thanh âm khàn khàn yếu ớt, hỏi, “Chu Niệm, cậu đang làm gì vậy?”

“Thầy bị bệnh, phải đi khám bệnh!” Chu Niệm nghĩ đến chính mình hại thầy bị thương nặng như vậy, tuy rằng hắn muốn có quan hệ thân mật nhất với thầy, thế nhưng, hắn không hề có ý muốn đả thương anh, khi phát hiện thân thể của anh không chỉ có các vết thương xanh tím, mà phía dưới còn chảy rất nhiều máu,

đồng thời còn phát sốt, hần lúc này vừa oán vừa giận bản thân, hận không thể nhéo lỗ tai mình một cái, vừa hoang mang rối loạn, lo lắng không thôi.

Nghe thấy phải đi bệnh viện khám bệnh, đầu óc Sở Mộ bỗng như bị kích thích thanh tỉnh không ít, nhìn thấy Chu Niệm đã công anh gần ra khỏi cửa, anh gấp đến độ phải lấy tay đánh hần, hoảng trương nói, “Dừng lại, không, tôi không đi bệnh viện, cậu thả tôi xuống!”

Chu Niệm đang một tay nâng Sở Mộ lên, một tay mở cửa phòng, nghe Sở Mộ nói như vậy, phi thường kinh ngạc, nhưng vẫn không ngừng lại, nói, “Thầy, người thầy nóng rần cả lên, phải đi khám bệnh.”

“Không, tôi không đi.” Sở Mộ sợ Chu Niệm sẽ thật đưa anh đi ra ngoài khám bệnh, trong sự lo lắng, buộc lòng phải dùng lời nói nặng để ngăn cản, “Để tôi xuống, tôi không đi bệnh viện, nếu cậu cứ muốn mang tôi đi, sau này chúng ta tuyệt giao, tôi không đi!”

Chu Niệm cực kỳ kinh ngạc, thế nhưng cũng đoán được thầy không đi bệnh viện nhất định là vì sợ người khác nhìn thấy dấu vết trên người anh, người khác sẽ biết quan hệ của hai người.

Nghe thấy từ “Tuyệt giao”, Chu Niệm nào dám công Sở Mộ ra ngoài, đành phải công anh quay về phòng ngủ đặt lên chiếc giường đã được thu dọn sạch sẽ.

Lúc Sở Mộ bị đặt xuống, eo và hông của anh đều đau đến mức anh phải thấp giọng kêu thành tiếng.

Chu Niệm nghiêm mặt lo lắng, đôi mắt ướt át rưng rưng đỏ, nửa quỳ trước giường, “Thầy, xin lỗi, thầy không đi bệnh viện, vậy em đi mua thuốc cho thầy, thầy ở nhà đợi một lát, ngủ một hồi, em sẽ trở lại.”

Sở Mộ không còn sức lực, đầu óc mơ mơ hồ hồ, cổ giường mắt nhìn hần một cái, nhẹ gật đầu, đồng ý.

Chu Niệm đi rót ít nước cho Sở Mộ uống, đắp chăn cẩn thận cho anh, đem chiếc điện thoại đã bấm sẵn dãy số điện thoại di động của hần đặt lên đầu giường, còn luôn nói nếu như cảm thấy khó chịu thì phải gọi cho hần ngay lập tức.

Sở Mộ yếu ớt giương mắt, biểu thị đã biết.

Chu Niệm chạy như gió ra cửa, đi đến hiệu thuốc gần trường học nhất mua thuốc hạ sốt, thuốc tan vết bầm, nhớ đến vết thương của thầy rất nặng, sau cùng mua thêm thuốc giảm đau, mang tất cả chạy nhanh ra cửa.

Trở lại nhà trọ, cả người hần đầy mồ hôi, chạy ào vào trong phòng ngủ, Sở Mộ vẫn giữ nguyên tư thế khi hần đi ra khỏi cửa, gương mặt rất đỏ, cắn chặt môi dưới, trên mặt mang theo vẻ thống khổ.

Chu Niệm mau chóng rót nước giúp Sở Mộ uống thuốc, Sở Mộ đang bán hôn mê nên rất phối hợp, uống thuốc rất thuận lợi.

Chính là, lúc Chu Niệm bôi thuốc trị thương cho anh, khi hần muốn thoa thuốc lên nơi bị thương nặng nhất của anh, dù thân thể anh mềm như bông tơ, ý thức không rõ ràng, nhưng lại bắt đầu phản kháng, khiến cho Chu Niệm không cách nào làm được, đến cuối cùng chỉ có thể thoa thuốc lên các vết bầm trên cánh tay và đùi của anh.

Sau khi uống thuốc hạ sốt, cơn sốt của Sở Mộ cũng không còn cao nữa, Chu Niệm vội vàng đi nấu cháo, chờ sau khi Sở Mộ tỉnh lại đút anh ăn, sau đó lại dùng máy giặt giặt quần áo.

Trên tấm ra trải giường đỏ hồng một mảnh, Chu Niệm vừa nhìn thấy liền cảm thấy bản thân không phải người, hồi hận muốn chết.

Chu Niệm dùng khăn lạnh chườm trán cho Sở Mộ, thừa dịp Sở Mộ ngủ say liền lấy thuốc thoa lên nơi bị thương kia của anh, lúc nhìn thấy nơi ấy bị hần giày vò vô cùng thâm, Chu Niệm ôm Sở Mộ thiếu chút nữa phải khóc ra.

Buổi chiều Sở Mộ mới tỉnh lại, mở mắt liền nhìn thấy Chu Niệm ngồi ở bên giường, viền mắt Chu Niệm đỏ bừng, vẻ mặt tiêu tụy thống khổ, tóc cũng có chút mất trật tự, quả thực cách biệt một trời một vực với cái suất khí ưu nhã của một thiếu niên lúc bình thường.

Chu Niệm nhìn thấy Sở Mộ tỉnh lại, trên mặt mang theo biểu tình mừng như điên, song, trong nháy mắt lại chuyển thành nỗi đau xót cùng sự hối hận, nắm tay Sở Mộ, thanh âm khàn khàn thống khổ, “Thầy, thầy tỉnh lại rồi! Em....”

“Nước!” Cổ họng Sở Mộ khô rát, căn bản không muốn nói những lời vô nghĩa với hắn.

Chu Niệm nhanh chóng rót nước cho Sở Mộ, còn bỏ thêm một ít mật ong cho anh uống.

Dòng nước ấm nhẹ chảy xuống yết hầu, Sở Mộ mới cảm thấy tốt hơn, thân thể đã có một ít khí lực.

“Thầy, thầy cảm thấy đỡ hơn chưa?” Viên mắt Chu Niệm hồng hồng nhìn Sở Mộ, hết như một chú thỏ lớn đáng thương.

Sở Mộ nhìn thấy cái dạng này của hắn, trong lòng vốn còn muốn oán hận, nhưng nghĩ đến bộ dạng của chính mình nhất định đã làm hắn sợ không nhẹ, hắn vừa mua thuốc vừa chăm sóc mình một ngày đêm cũng mệt nhọc rồi, nghĩ đến điều này oán khí của Sở Mộ tự nhiên tiêu tan, nắm tay Chu Niệm, nhẹ giọng nói, “Tôi đỡ rồi! Tôi không trách cậu, là tự tôi nguyện ý, cậu đừng đau khổ tự trách nữa.”

“Thầy...” Chu Niệm không hề nghĩ tới câu nói đầu tiên Sở Mộ nói với hắn lại là điều này, làm sao hắn có thể không tự trách, hắn càng tự trách càng cảm thấy khó chịu, cầm tay Sở Mộ, những giọt nước mắt đã tích tụ từ trước đó nay chảy xuống, tuy rằng biết rõ khóc trước mặt thầy là một việc rất mất mặt, nhưng hắn không khống chế được, vùi mặt vào lòng bàn tay của Sở Mộ, hắn khóc, “Thầy, em sai rồi, thầy đừng trách em, em không nghĩ đến sẽ như vậy, em xin lỗi thầy, sau này em sẽ không như vậy nữa....”

Chu Niệm khóc khiến Sở Mộ cảm thấy kinh ngạc, sau đó lại cảm động, trong lòng bàn tay là những giọt nước mắt nóng hổi của Chu Niệm, độ ẩm ấy truyền từ lòng bàn tay vào tận đáy lòng anh, anh không nhúc nhích, tuy rằng thân thể rất đau, nhưng anh vẫn duy trì cái tư thế bị Chu Niệm nắm tay vất vả này, một mực yên lặng nhìn Chu Niệm, qua một hồi lâu, mới vươn tay xoa tóc của hắn, “Tôi đói rồi, có đồ gì để ăn hay không?”

Chu Niệm hồi phục tinh thần từ trong bi thương, nhanh đứng dậy bưng thức ăn đến cho Sở Mộ.

Món cháo Bát Bảo(1) được nấu rất thơm, hắn bỏ không ít đường, nấu lên vừa thơm lại vừa ngọt, chỉ là, Sở Mộ ăn uống không được tốt, vừa rồi chỉ nói để Chu Niệm phục hồi tinh thần lại từ trong đau thương thôi, ăn được nửa chén thì không muốn ăn nữa.

Hoàng hôn, Chu Niệm lau thân thể cho Sở Mộ, sau đó lại đổi thuốc cho Sở Mộ.

Kỳ thực Sở Mộ phi thường ngại ngùng, thế nhưng, nghĩ đến nếu như bản thân cự tuyệt nguyện vọng xoa người đổi thuốc cho mình của Chu Niệm, Chu Niệm nhất định sẽ cảm thấy bị tổn thương sâu sắc, cuối cùng buộc lòng phải dè xuống sự xấu hổ, để Chu Niệm thoa thuốc trị thương lên người anh. Có điều là, khi phải bôi thuốc lên hậu huyệt(2), Sở Mộ cảm thấy phi thường nan kham(3), thế nhưng, nhìn thấy vẻ mặt thương tâm của Chu Niệm, cuối cùng vẫn chỉ có thể đồng ý để hắn làm.

Sở Mộ bị hắn làm bị thương thành như vậy, Chu Niệm không nuốt trôi thứ gì cả, cả ngày nay một hạt cơm cũng chưa ăn, buổi tối lúc Sở Mộ uống thuốc, hỏi hắn có ăn gì chưa, Chu Niệm mới quanh co nói rằng mình ăn không vô, liền bị Sở Mộ giáo huấn phải đi ăn một chén cháo.

Tuy rằng lần đầu tiên không hề có cảm giác sung sướng gì, thế nhưng, dù sao đây cũng là quan hệ tới thân mật, ánh mắt của hai người khi nhìn đối phương đều có sự biến hóa, đó là ánh mắt thân mật cùng niềm si mê sâu sắc, lơ đãng lưu chuyển sự dịu dàng cùng tình yêu nồng đậm.

Buổi tối Chu Niệm nói muốn ngủ ở sô pha, Sở Mộ nhìn thấy những hành động ra sức hối lỗi, đền bù của Chu Niệm, hắn cũng đã rất mệt rồi, không muốn hắn phải chịu tội ngủ trên chiếc ghế sô pha chật hẹp nữa, bèn để hắn nằm trên giường.

Sở Mộ chỉ có thể nằm úp sấp hoặc bán nằm úp sấp, Chu Niệm nằm kế bên anh, đưa tay xoa nhẹ phần eo, để anh dễ chịu một ít.

Sở Mộ mơ mơ màng màng ngủ, cảm thụ được Chu Niệm đang hôn lên môi, thái dương, lỗ tai của anh, nghe được thanh âm trầm thấp dịu dàng của hắn, “Thầy, em sẽ đối tốt với thầy cả đời này, suốt đời không phụ thầy.”

Viên mắt Sở Mộ phát nhiệt, chỉ có thể giả bộ ngủ, thầm nghĩ, sự giày vò mà anh phải chịu xem như cũng đáng giá.

Chú giải

(1) Cháo Bát Bảo

(2) Hậu huyết : hậu là phía sau, huyết là hang => hang sau (mình muốn gọi là cửa sau hơn).

(3) Nan kham : không/khó chịu nổi

36. Quyển 2 - Chương 18

Thật nhiều ngày sau thân thể của Sở Mộ mới hoàn hảo trở lại, đoạn thời gian ấy chỉ có thể uống sữa bò hoặc ăn chút cháo loãng, lúc dạy học càng khó khăn, vài ngày đầu, mỗi khi phải dạy hai tiết liên tiếp, tấm lưng đều ướt đầm mồ hôi lạnh.

Chu Niệm muốn đền bù, nên mỗi khi lên lớp đều rất chăm chỉ học tập, mỗi ngày đều cầm giúp anh các túi đựng bài tập, nấu cơm hoặc đi ra ngoài mua đồ ăn, sau đó, buổi tối còn giúp anh sửa bài tập, vì vậy mà cuộc sống của Sở Mộ bỗng chốc nhàn hạ đi rất nhiều, trong lúc Chu Niệm sửa bài tập, anh ngồi trên giường đọc sách, đọc những quyển sách mà trước đây dự định muốn xem.

Ngày mùng một tháng năm, Sở Mộ về nhà hai ngày, sau khi quay về trường học, mỗi ngày chỉ ở nhà đọc sách, lên mạng, ngoại trừ việc Chu Niệm không có ở đây làm anh cảm thấy khó thích ứng, những thứ khác đều tốt.

Từ lần mua nhẫn trên mạng trước, anh đã biết cách mua sắm trên mạng, nên thường lên mạng mua rất nhiều sách, còn mua vài thứ cho bản thân anh và bà ngoại của mình.

Mẹ anh nhận được các món đồ anh gửi, trong điện thoại đầu tiên nói anh không nên loạn dùng tiền, sau đó lại bày tỏ sự vui mừng cùng hài lòng đối với hành động hiếu thuận của anh, rồi lại nhắc đến vấn đề bạn gái với anh, Sở Mộ nói quan hệ của hai người rất tốt, bảo mẹ Sở đừng lo lắng.

Chu Niệm được Tần Uyển đưa về trường học liền đến nhà trọ của Sở Mộ, hẩn mang theo không ít lễ vật cho Sở Mộ. Sở Mộ và mẹ của anh giống nhau, đều là trước tiên nói vài câu không nên lãng phí, loạn dùng tiền, sau đó lại biểu đạt sự thích thú và vui vẻ đối với các lễ vật đã nhận.

Chu Niệm biết rõ thói quen và cách thức tiêu phí của Sở Mộ, nên không có mua các món đồ phi thường quý giá cho anh, dù có mua cũng không để anh nhìn ra giá cả, tránh cho anh cảm thấy rằng những món quà này vô pháp nhận lấy.

Một tuần sau ngày một tháng năm chính là cuộc kiểm tra giữa kỳ, Chu Niệm lại bắt đầu bận rộn, chờ khi cuộc thi trôi qua, khí trời cũng bắt đầu nóng lên, đã đến lúc phải mặc các loại áo ngắn tay.

Lão lâu(1) nơi Chu Niệm và các bạn học ở trọ, bên trong không có máy điều hòa, đến mùa hè liền nóng đến ngủ không được.

Chu Niệm than phiền ở trước mặt Sở Mộ rằng mỗi đêm chính mình phải đến hai ba giờ mới ngủ được, sáng hôm sau lại phải dậy sớm để đi học, mỗi ngày ngủ không đủ, tinh thần cũng trầm trọng không đủ.

Sở Mộ nhìn thấy tinh thần của Chu Niệm so với trước đây uể oải đi rất nhiều, yêu thương hẩn không thôi, sờ sờ cái lỗ tai của hẩn, trong lòng hiểu rõ Chu Niệm chính là đang mong muốn mình giữ hẩn ở lại đây, chỉ là, không thể nói ra miệng, “Phải như thế thì mọi người mới tốt được, cật đắc khổ trung khổ, phương vi nhân thượng nhân(2).”

Chu Niệm đau khổ thở dài một tiếng, rồi tiến lên ôm Sở Mộ, mè nheo trên người Sở Mộ một hồi, mới nói thêm, “Em đã nói vấn đề này với mẹ, mẹ cũng nói với em những lời như vậy.”

“Đó là bởi vì chúng ta đều nói đúng.” Sở Mộ vờ về mái tóc của con đại cầu ở trước người mình, trả lời.

Chu Niệm cười ngắc đầu nhìn Sở Mộ, “Nhưng mà, mẹ em còn nói, nếu phải chịu khổ thì cũng không nên chịu khổ trên mặt này, nếu bởi vì khí trời nóng nực mà ảnh hưởng đến chất lượng học tập thì không tốt, nên mẹ đã nói chuyện với viện trưởng, cho em dọn ra ngoài ở.”

Sở Mộ giật mình không nhỏ, sau lại nhớ đến gia cảnh của Chu Niệm rất tốt, có quan hệ với viện trưởng cũng không phải là chuyện kỳ quái gì, có điều mẹ của Chu Niệm thật sự thuận theo hần, hần muốn như thế nào liền như thế ấy, hết mực nuông chiều nhi tử, thảo nào Chu Niệm đã lớn thành như vậy mà vẫn còn không ít tính khí trẻ con.

Sở Mộ lại sờ sờ tóc của Chu Niệm, hỏi, “Vậy cậu muốn dọn đến đâu ở?”

Chu Niệm vừa cười vừa cọ lên người Sở Mộ, nhất thời không trả lời.

Sở Mộ đẩy hần ra một chút, “Vừa nãy còn nói nóng, bây giờ cậu lại dính lên người tôi thế này không thấy nóng sao?”

Chu Niệm bị đẩy ra một chút, liền dựa vào lần nữa, còn đắc chí nói, “Trên người thầy lạnh, ôm thầy rất mát mẻ, rất thoải mái.”

“Cậu lại ngụy biện cái gì, cậu không nóng, tôi đây nóng, thối lui một chút.” Sở Mộ nói, nhìn khuôn mặt tươi cười của Chu Niệm, thần sắc rất cao hứng, lại hỏi, “Cậu dọn ra đâu, trọ ở đâu?”

Đôi mắt Chu Niệm sâu thẳm, lóe lên một tia sáng hưng phấn, “Nữ sinh ở trong căn trọ đối diện thầy trước đây đã dọn đi rồi, em đã thuê căn ấy, diện tích ở bên đó rộng hơn chỗ của thầy, sau này em sẽ ở lại nơi ấy, như vậy mỗi ngày em có thể đi qua bên thầy, đương nhiên, thầy cũng có thể thường xuyên đi qua bên em.”

“Cậu à!” Sở Mộ không biết nên nói hần thế nào, chỉ có thể sùng nịch mà đẩy hần một chút.

“Cậu dọn ra ngoài ở, như vậy sẽ nảy sinh khoảng cách với các bạn của cậu, cuộc sống đại học vốn phải giao tiếp nhiều với bạn bè, cậu sống ở ngoài như vậy thì thời gian ở bên bạn bè sẽ thiếu đi rất nhiều, làm sao xúc tiến mối quan hệ hữu nghị với những người khác.” Sở Mộ bắt đắc dĩ nói, nhiu mày nhìn hần.

Chu Niệm nghe Sở Mộ nói xong, trầm mặc một hồi, lúc ngẩng đầu lên, ánh mắt liền chuyển chú mà nhìn Sở Mộ, “Thầy, em không quan tâm những việc này, em chỉ quan tâm thầy thôi!”

Bình thường, con người trong đôi mắt của Chu Niệm đã đen hơn so với người thường, mà lúc này thần tình lại chuyển chú, đôi mắt kia càng thêm sâu sắc, ai bị hần nhìn đều có thể sản sinh cảm giác đang bị đôi mắt ấy theo dõi, Sở Mộ bị hần nhìn đến đỏ mặt, khụ một tiếng liền chuyển mắt đi.

“Cậu thực trẻ con à, thật không biết nói cậu như thế nào!” Sở Mộ thở dài.

Chu Niệm vươn tay nắm bàn tay Sở Mộ, vuốt ve lên đầu ngón tay của anh, thân thể bị sờ mó liên tục làm cho Sở Mộ bắt đầu cảm thấy ngứa ngáy, muốn cự tuyệt, lại nghe Chu Niệm thì thầm, “Thầy, em nói thật. Những điều khác em đều không để ý, em chỉ quan tâm thầy mà thôi. Em vốn không phải đi học ở nơi này, là vì khi đó em giận đối mẹ của em, nên mới muốn đến đây, mẹ em không có biện pháp giữ em lại, còn nói em phải nếm qua vị đắng thì mới biết sự gian khổ của cuộc đời này, nên đưa em lưu vong đến nơi đây. Hết thầy đều là âm sao dương thác(3), thế nhưng, từ khi gặp được thầy, em biết không phải, là ông Trời an bài em đến nơi này, đến nơi này để gặp thầy.”

Sở Mộ nghe Chu Niệm thâm tình chân thành nói, trong lòng ấm áp, cảm thấy chính mình đang thẹn thùng, để che giấu tia đỏ ửng trên mặt, liền trách mắng, “Ở đâu ra cái chuyện ông Trời an bài?”

Chu Niệm rất vô tội mà nhìn Sở Mộ, nhìn thấy hai bên má của Sở Mộ đỏ như tô son, bèn đến gần hôn lên mặt Sở Mộ vài cái mới bỏ qua, còn rất thâm thương mà nói, “Lẽ nào thầy không tin vào duyên phận sao? Chẳng lẽ chúng ta hai người không phải là do ông Trời an bài mới có thể gặp nhau, có thể ở bên nhau sao?”

Sở Mộ cười không nói lời nào.

Chu Niệm tiếp tục nói, “Không phải có lưu hành một câu, nói năm trăm lần ngoái đầu nhìn lại ở kiếp trước, đổi lấy cái gặp thoáng qua trong kiếp này. Em có thể cùng thầy ở bên nhau, em nghĩ, nhất định toàn bộ thời gian trong kiếp trước của em đều dùng để nhìn thầy.”

Sở Mộ bị vẻ mặt giả vờ chân thành của Chu Niệm làm cho cười đến đau cả bụng, một bên ôm bụng một bên bác hần, “Nói bậy bạ cái gì vậy?”

Chu Niệm ôm trọn Sở Mộ vào lòng, “Chính là như vậy mà! Cho dù là bây giờ, em có nhìn thầy bao lâu cũng không biết mệt, lúc nào cũng thăm nghĩ khắc khắc cùng thầy ở bên nhau.”

Sở Mộ cười nhìn hần không nói, thanh âm Chu Niệm trầm thấp từ tính mà nồng nàn tình cảm, bỗng chốc biến bầu không khí trở nên mờ ám, đôi mắt của hần cũng càng ngày càng sâu, thâm tình mà nhìn chăm chăm vào Sở Mộ, sau đó, gương mặt càng ngày càng gần hơn, mãi đến khi cánh môi của hai người chạm vào nhau.

Nụ cười của Sở Mộ vụt tắt, nhắm mắt lại, vươn tay đặt lên bờ vai của hần, Chu Niệm ôm vòng eo của anh, bắt đầu chỉ là những cái liếm hôn, đụng chạm nhẹ nhàng, nhưng trong cơ thể lại nhanh chóng bốc lên nhiệt khí, hơi thở cũng dần gấp gáp.

Cả hai người đều không vừa lòng với những tiếp xúc mềm nhẹ như vậy, môi lưỡi dần dần dây dưa, trầm luân trong hơi thở của đối phương, thay đổi góc độ, đầu lưỡi cuốn lấy khiêu khích đối phương, như thể vì không muốn xa nhau mà càng cố tiếp cận nhiều hơn, cho dù hô hấp không thông, thì cũng chỉ tách ra trong thời gian ngắn liền lại kết hợp với nhau một lần nữa.

Bàn tay Chu Niệm chen vào bên dưới quần áo của Sở Mộ, nhẹ nhàng vân vê ngéo vuốt hồng anh(4) của anh, rồi lại luyến tiếc vỗ về vòng eo của anh, thân thể của Sở Mộ bị hần làm cho khó nhịn, muốn tách ra nhưng lại không thể động đậy thân thể, chỉ có thể ôm chặt bờ vai của hần, muốn dựa vào loại khí lực này để giảm bớt luồng nhiệt dục vọng đang len lỏi trong thân thể.

Khi môi lưỡi cuối cùng cũng tách nhau ra, hơi thở của hai người đều bất ổn, viên mắt Sở Mộ đỏ bừng, bên trong lóng lánh ướt át, mỹ lệ khiến cho Chu Niệm yêu thương không thôi, tuy rằng Sở Mộ mang mắt kính đã được một thời gian dài, thế nhưng đôi mắt lại không có biến hình gì, khi mang mắt kính, mặt mày càng thanh tú hiền hậu, sau khi gỡ mắt kính xuống, càng thêm xinh đẹp làm cho Chu Niệm phi thường muốn yêu thương. Hần hôn lên khóe mắt của Sở Mộ, Sở Mộ nhắm mắt lại, bán mở miệng thở dốc, cánh môi vì vừa bị hôn mà đỏ bừng, trên gương mặt cũng rực rỡ một rạng rỡ mây đỏ.

Chu Niệm nhìn thần thái trên gương mặt anh, tâm dương khó nhịn, thân thể càng mãnh liệt cuộn trào dục sóng, trong mắt tất cả đều là dục vọng cùng cường thế bá đạo vô pháp đè nén, thoáng một cái đẩy Sở Mộ ngã xuống giường, đè lên người anh, Sở Mộ kinh hô một tiếng, còn chưa kịp phản ứng, đã bị Chu Niệm bắt lấy môi lưỡi, kế tiếp là một nụ hôn vừa sâu vừa bá đạo cơ hồ làm anh không thở được.

Cần cổ, xương quai xanh bị hôn, chiếc áo thun bị hần áp lên cao, đầu nhũ bị hôn lên, Sở Mộ vừa thở phì phò, vừa khó nhịn mà giãy dụa thân thể, Chu Niệm đè nặng lên anh vậy hãm anh ở dưới thân, thân thể khó nhịn mà ma sát lên người anh.

Bàn tay Chu Niệm cởi quần của Sở Mộ, cầm lấy dục vọng đã ngẩng đầu của anh, Sở Mộ cắn chặt răng không để cho bản thân phát ra rên rỉ, đôi tay cũng không tự giác túm lấy tóc Chu Niệm khiến hần đau nhức, Chu Niệm vừa vô tội lại vừa đáng thương ngẩng đầu lên nhìn Sở Mộ, khóe mắt, lông mày của anh tất cả đều là xuân ý, khiến cho tâm thần của hần lại bắt đầu nhện nhạo, tiếp tục ra sức thờ phượng thân thể của Sở Mộ.

Chú giải

(1) Lão lâu : lão = già/cũ, lâu = nhà lâu ==> nhà lâu cũ.

(2) Cật đắc khổ trung khổ, phương vi nhân thượng nhân : ý chỉ phải trải qua thiên tân vạn khổ mới có thể thu được công danh phú quý, trở thành người được mọi người kính trọng.

(3) Âm sao dương thác : vô tình.

(4) Hồng anh : hai điểm đỏ đỏ hồng hồng trước ngực í.

37. Quyển 2 - Chương 19

Bầu không khí trong phòng bắt đầu trở nên nhiệt huyết, hơi thở của Sở Mộ gấp gáp, vội vàng giục Chu Niệm, “Tắt đèn, tắt đèn!”

Chu Niệm dùng răng nhay lên hai điểm hồng anh đã đứng thẳng ở trước ngực Sở Mộ, thân thể Sở Mộ run rẩy một chút, phát sinh ra một tiếng rên rỉ khó nhin.

Thế nhưng, ngay sau đó anh vẫn cố giục Chu Niệm tắt đèn.

Chu Niệm phi thường không cam lòng, đành phải hơi khởi động thân thể trên giường, vươn tay tắt đèn.

Hai người lại ôm hôn nhau.

Khi chiếc quần hoàn toàn bị cởi ra, Sở Mộ cũng không có gì không thoải mái, suy cho cùng, với tình cảnh tối lửa tắt đèn này cũng không có gì làm cho người ta cảm thấy khó chịu.

Bất quá, khi Chu Niệm nâng hai chân của anh, vừa hít vừa liếm lên đùi trong, anh cảm thấy thẹn vô cùng, gương mặt đỏ bừng, trái tim loạn nhảy, muốn mở miệng nhưng thanh âm lại chuyển điệu, muốn khởi động thân thể ngăn cản loại hành vi này của Chu Niệm, nhưng lại bất thành linh bị hấn ngậm lấy bộ phận kia, thân thể vì cảm nhận được sự kích thích mà ngã trở lại trên giường.

Khi Chu Niệm lần đầu tiên làm điều này với anh, anh còn có thể có đủ sức lực để phản kháng một chút, thật không biết khả năng học tập thích ứng của đứa nhỏ làm sao lại mạnh mẽ như vậy, làm chưa tới hai lần đã nắm vững được kỹ thuật cùng tiết tấu, khiến cho mỗi lần anh bị hấn làm như vậy, liền giống như linh hồn cũng bị hấn hút vào mà không có bất cứ linh động phản kháng gì, chỉ có thể để hấn tùy ý khống chế thân thể đang chìm trong dòng thác dục vọng của mình.

Phát tiết ra nhiệt huyết, khi thân thể như còn đang bay bổng trên một áng mây mỏng, thanh âm của Chu Niệm vừa ôn nhu vừa khấn thiết mang theo sự kiềm nén vang lên bên tai Sở Mộ, trên mặt cũng không ngừng truyền đến từng cái tiếp xúc dịu dàng, “Thầy...”

Sở Mộ khẽ thở phì phò, đưa tay ôm lấy Chu Niệm.

Lần đầu tiên của hai người, bởi vì Chu Niệm không có kinh nghiệm nên đã làm tổn thương đến anh, người cũng đồng dạng không có kinh nghiệm, từ sau lần ấy hai người cũng không có làm chuyện này nữa, Chu Niệm đương nhiên cũng không dám nói muốn cùng Sở Mộ làm lại chuyện này.

Chính là, Sở Mộ rất căm kỵ đối với việc dùng miệng, cũng không phải cảm thấy Chu Niệm bẩn hay gì khác, chỉ là mỗi lần như vậy đều làm anh rất khó chịu, căn bản làm không được, Chu Niệm đương nhiên cũng không muốn anh chịu khổ, nên cũng không yêu cầu anh, cuối cùng chỉ ôm anh chà xát hay tự mình dùng tay giải quyết.

Trong lòng của Sở Mộ cảm thấy rất hổ thẹn, sau một phen đấu tranh tâm lý, bèn mềm lòng thỏa hiệp, nói bên tai Chu Niệm, “Cậu thử làm một lần nữa đi!”

Chu Niệm ngây ngốc, có chút không xác định được ý tứ của Sở Mộ, chỉ hôn lên gương mặt Sở Mộ một cái, không có trả lời cũng không có hành động gì.

Sở Mộ cảm thấy gương mặt mình đỏ bừng không ngừng bốc lên nhiệt khí, mà bình thường Chu Niệm rất thông minh, nhưng dường như bây giờ lại hết lần này tới lần khác nghe không hiểu ý của anh, vì thế, anh đành phải bổ sung nhắc nhở một câu, “Không phải hộp bao cao su lần trước cậu mua còn chưa dùng đến sao? Vẫn còn trong ngăn kéo, thử một lần nữa đi!”

Sở Mộ có chút không thoải mái với việc chính mình có thể nói ra những lời như vậy, sau khi nói xong liền cảm thấy trái tim như phải nhảy ra ngoài, may là Chu Niệm không có làm bộ nghe không hiểu nữa, ngược lại còn vui mừng mà nở nụ cười, hôn lên mặt anh một tiếng rõ to, chỉ là, chớp mắt một cái lại nghe được tiếng thở dài của hấn, “Thầy, em sợ sẽ làm thầy...Thầy biết mà, khi đó em căn bản không khống chế được mình.”

“Vậy thì quên đi!” May mắn bây giờ Sở Mộ đang ở trong tình cảnh tối lửa tắt đèn, Chu Niệm không nhìn thấy rõ gương mặt của anh, không phải, là không thấy rõ gương mặt đang đỏ hồng như mông hàu tử(1) của anh.

“Sao có thể quên đi được!” Chu Niệm nói, vươn tay xoa phần đùi trong cùng phần gốc của bộ phận kia, thân thể của Sở Mộ rất sợ loại khiêu khích này, cái lưng bông chốc tê dại như không hề có khí lực cũng vô pháp phản kháng.

“Lần này em sẽ cẩn thận, sẽ không làm cho thầy bị thương nữa, nhưng mà, nếu thầy cảm thấy không chịu nổi nữa thì phải nói cho em, không được im lặng nữa, bằng không, em cũng không biết rốt cuộc thầy có cảm giác gì, cũng sẽ không biết làm như thế nào mới tốt.” Chu Niệm nói, được một tắc lại tiến một thước, vừa giang hai chân của anh ra, vừa vuốt ve cặp mông của anh.

Sở Mộ bị hấn làm cho thở hổn hển không đều đặn, gương mặt bừng hấn.

“Cậu nhanh lên một chút...Không thì...Không thì là....” Sở Mộ định nói muốn nhập chân lại, nhưng bắp đùi lại bị Chu Niệm cầm chặt không có cách nào nhúc nhích.

Sở Mộ nằm, vươn tay lấy chiếc hộp bao cao su để trong ngăn kéo đầu giường đưa lên tay Chu Niệm.

Đối với việc phía trong ngăn tủ đầu giường đột nhiên có nhiều các hộp này nọ, ban đầu Sở Mộ còn rất kinh ngạc, thậm chí Chu Niệm thật sự không có một chút tâm mắt nào cả, chẳng lẽ không sợ anh thấy những thứ này sẽ tức giận mà đánh đuổi hấn sao? Sở Mộ bèn bóng gió hỏi ra nghi vấn của bản thân, chính là, câu trả lời khi đó của Chu Niệm lại khiến Sở Mộ đỏ khốc đỏ cười, “Lúc lên mạng mua đồ, em thấy mua năm hộp sẽ được tặng một hộp, còn miễn phí vận chuyển, tất nhiên em mới mua nhiều như vậy a.”

Sở Mộ hiểu được bản thân thực sự không có chút sức chống cự nào với Chu Niệm, nên để hấn tùy ý đặt những vật này vào trong ngăn kéo đầu giường mà không hề có chút tức giận, chỉ cảm thấy bất đắc dĩ mà thôi.

Bởi vì đã trải qua lần bóng ma, Sở Mộ có chút sợ hãi, trong lúc mở rộng, thân thể vì khó chịu mà lui lại, loại đau đớn trong ký ức này làm anh co quắp, có điều, khi anh đưa tay chạm vào thân thể của Chu Niệm, cảm thụ được thân thể của hấn cũng đang thắt chặt áp lực, rồi lại cảm thụ được độ ấm của hấn, nghĩ đến đây chính là người mà mình yêu cả đời này, anh liền thả lỏng bản thân, dùng tư thế không những phi thường khát nhục mà còn rất không được tự nhiên thừa nhận sự tiến công của người mà anh toàn tâm toàn ý yêu thương.

Bởi vì Sở Mộ tích cực phối hợp, hơn nữa Chu Niệm cũng đã tiếp thu bài học kinh nghiệm lần trước, không chỉ làm tốt công tác chuẩn bị, mà các động tác sau đó còn rất dịu dàng cùng cố kỵ, lần này không có nỗi đau đớn như trong trí nhớ của Sở Mộ, chỉ là, ban đầu hai người vẫn không quá hòa hợp, một lúc sau mới cảm thấy càng ngày càng tốt.

“Ân...Chu Niệm, a.....nhẹ....Nhẹ một chút....”

Lần trong sự thống khổ là niềm vui sướng rung động lòng người không nói nên lời, thanh âm run rẩy, đánh mất sự ôn nhu của ngày xưa, mang theo tình sắc mơ hồ trên ghẹo niềm vui thú của con người.

“Được....Thầy, thầy....thầy tách chân ra xa một chút....”

Thanh âm bình thường của Chu Niệm đã trầm thấp mang theo từ tính phi thường gợi cảm, lúc này trong hơi thở gấp gáp càng trở nên khàn khàn gợi cảm, bất thành linh, Sở Mộ thoáng một cái bị hấn đâm vào đesse(2), thân thể đang lay động trong thế giới phiêu thăng lại rơi xuống trên giường, thế giới mờ ảo, chỉ còn lại người đang ở phía trên mình, giống như không biết sau đó bản thân nên lãnh đạm trốn chạy, hay càng nhiệt tình hơn phóng túng bản thân mình trên giường khiến cho người khác không thể nhìn thẳng vào.

“Đừng....Ân....” Khi chỗ kia không ngừng bị đụng vào, Sở Mộ có một loại cảm giác trên thế giới này cái gì anh cũng không khống chế được, đó là một loại vui sướng cực độ của thân thể, nhưng cũng làm cho trái tim bay vào một thế giới không thực khiến người ta có cảm giác sợ hãi, anh không khống chế thân thể của mình được nữa, những thanh âm phát ra từ miệng khiến anh cảm thấy giống như không phải bản thân mình vọng lại, mà là từ một người khác, mà người khác đó, vừa làm cho anh cảm thấy xấu hổ vừa thậm chí hấn là nên hảo hảo đối mặt với bản thân mình.

Phía sau rõ ràng vừa trướng lại vừa đau, nhưng cũng không ngừng dâng lên khoái cảm, trong thế giới chập chờn không ổn định này Sở Mộ chỉ có thể gắt gao ôm chặt cánh tay của Chu Niệm, như thể đó là chỗ dựa duy nhất trong thế giới của anh, cho dù vĩnh viễn sánh cùng thiên địa(3), cũng là một loại liên hệ mãi mãi không thay đổi.

“Chu Niệm....Ân....” Sở Mộ chỉ có thể gọi tên hắn trong hơi thở gấp gáp cũng những tiếng rên rỉ đứt đoạn.

“Thầy....” Chu Niệm đáp lại anh, ôm chặt lấy anh, hai người hợp lại thành một.

Trong dư âm của cơn cao triều, Sở Mộ nghe được Chu Niệm thấp giọng kêu gào, “Sở Mộ, em yêu anh.....rất yêu rất yêu anh....”

Sở Mộ vươn tay gắt gao ôm chặt tấm lưng của hắn.

Trên người hai người đều là mồ hôi, niêm niêm nị nị(4), Sở Mộ muốn đi tắm ngay lập tức, Chu Niệm không đồng ý ôm anh lại, còn mè nheo hôn lên vai anh làm nũng, “Để em ôm thầy như vậy một chốc!”

Sở Mộ bèn để cho hắn làm như vậy, chỉ là, rất nhanh sau đó liền xảy ra chuyện nằm ngoài dự liệu của anh, Chu Niệm lại vịn về chơi đùa trước ngực anh, sau đó lại bắt đầu hôn lên thân thể anh.

Sở Mộ biết hắn lại muốn làm một lần nữa, thế nhưng, trong dư âm mỹ hảo của tình dục cũng đồng dạng tồn tại một nỗi đau nhức chậm rãi truyền đến từ phía sau, nếu như dung túng Chu Niệm đến thêm một lần nữa, thì nói không chừng có một lần này rồi lại có thêm một lần sau rồi lại tiếp tục có thêm một lần nữa, như vậy, tình hình thảm thối trước đó sẽ lại tái hiện.

Sở Mộ di chuyển thân thể tránh né hắn, đẩy hắn ra, nói, “Phía sau của tôi rất đau, không được, cậu đừng, bằng không, tôi sẽ giận.”

Chu Niệm lại giống như một con tiểu cầu đáng thương, đôi mắt đen đen, con ngươi sâu thẳm ngẩng lên nhìn Sở Mộ, dù trong phòng u ám không có bật đèn thì cặp mắt ấy cũng dị thường sáng tỏ, bên trong cất chứa một tầng ánh sáng nóng rực, khiến cho Sở Mộ cảm thấy kinh hãi, anh không muốn làm thêm một lần cùng Chu Niệm nữa, bằng không nhiều ngày sau sẽ rất khó ở.

“Đừng....Không được....” Sở Mộ kiên quyết cự tuyệt.

“Thầy....” Chu Niệm hề hề đáng thương mà hôn lên mặt Sở Mộ, dùng hạ thân nhẹ ma sát lên đùi Sở Mộ, biểu đạt rằng hắn đang khó chịu cùng không nhẫn được nữa.

Chu Niệm hôn khắp gương mặt Sở Mộ một hồi lâu, khấn cầu vài câu bên tai Sở Mộ, Sở Mộ vừa nhú mày khó chịu, vừa buộc lòng gắt gao nhập hai chân lại theo yêu cầu của Chu Niệm.

Giữa hai bắp đùi bị một vật vừa cứng vừa nóng rực ma sát, làn da nơi đùi trong vốn non mềm lại mẫn cảm, Sở Mộ bị hắn ôm chặt làm chuyện như vậy, cảm giác nơi ấy rất rõ ràng, chỉ cảm thấy so với lần đầu tiên khi bị yêu cầu dùng miệng quan hệ còn làm anh xấu hổ hơn cùng không biết làm thế nào mới đúng, song, chỉ có thể ra sức gộp chặt hai chân lại, thừa nhận những cái trêu sáo(5) của Chu Niệm, lồng ngực hai người đều phập phồng, Chu Niệm bắt đầu đến gần hôn lên môi anh, Sở Mộ bị hôn đến mơ mơ màng màng, cuối cùng chỉ còn lại những tiếng thở gấp gáp.

Khi Chu Niệm vuốt dọc lưng anh, xoa nắn cái mông nhằm phục vụ cho vật đã nổi lên phản ứng của hắn, anh cũng chỉ có thể quên mình chìm vào bể dục vọng của bản thân.

Khi ở trong phòng tắm rửa, Sở Mộ nhìn hai bên đùi trong bị ma sát đến đỏ bừng thậm chí có một vài nơi bị tróc da của mình, ngay cả đựng nước còn cảm thấy đau đớn.

Chu Niệm vừa đáng thương lại vừa áy náy nhìn Sở Mộ, đôi con ngươi sâu đen nổi lên một tầng dày thủy quang, khiến cho Sở Mộ không đành lòng nói hắn câu nào.

Tắm rửa đi ra, Chu Niệm thu dọn giường, Sở Mộ để hắn đi ra khỏi phòng ngủ, tự mình thoa thuốc lên những nơi bị thương.

Dưới ánh đèn sáng sữa, nhìn các vết tích khắp trên người mình, Sở Mộ đỏ mặt nhớ đến chuyện vừa xảy ra với Chu Niệm, cảm thấy bản thân thật sự đã sa vào lưới tình do Chu Niệm dệt ra, không biết sau này có thể đấu tranh giãy khai được nữa hay không, nhưng dù có thể giãy khai, nhất định cũng sẽ bị thương rất nặng!

Sở Mộ còn đang chờ ra, thì Chu Niệm ở ngoài gõ cửa hỏi anh có ổn không, Sở Mộ hồi phục tinh thần lại, sau khi mặc áo ngủ xong liền ra mở cửa.

Chú giải

- (1) Hầu tử : con khỉ.
- (2) Đễ : đáy, ngọn nguồn, căn nguyên (ngầm hiểu là điểm nhạy cảm í)
- (3) Vĩnh viễn sánh cùng thiên địa : lâu như trời đất.
- (4) Niêm niêm nị nị : niêm = dính, nị = nhầy.
- (5) Trừu sáp : trừu = rút ra, sáp = cắm vào.

38. Quyển 2 - Chương 20

Chu Niệm nói muốn dọn đến trọ trong nhà trọ đối diện nhà trọ Sở Mộ, Sở Mộ hỏi hẳn có cần hỗ trợ dọn đồ gì không, hoặc là giúp hẳn quét tước phòng ở, Chu Niệm đều nói không cần, vì vậy, Sở Mộ cũng liền không lưu tâm chuyện này. Cho dù phòng trọ của Chu Niệm đối diện phòng trọ của anh, nhưng cũng không có nghĩa rằng anh phải đáp ứng phải ở lại phòng trọ của hẳn.

Ngày hôm đó Sở Mộ ở trong thư viện cả buổi sáng, sau khi mượn sách trong thư viện, lúc trở về, nhìn thấy có người mang theo các vật dụng nhỏ trong nhà hướng lên lầu, anh nghi hoặc một chút nhưng cũng không quá để ý, chờ sau khi lên lầu, mới phát hiện những món đồ vừa này đều dọn vào trong căn nhà trọ đối diện.

Nhà trọ đối diện anh trước đây có một vị nữ sinh ở, nhìn nữ sinh kia tuổi cũng không lớn, luôn mang theo một vẻ mặt mất ngủ, có đôi lúc có thể nhìn thấy nàng qua chiếc cửa khép hờ, phần lớn thời gian nàng đều mặc áo ngủ, thỉnh thoảng khi gặp nhau trên cầu thang đều gật đầu chào hỏi vài câu, thế nhưng, kỳ thực cũng không quen biết gì, ngay cả tên họ của nhau cũng không biết, Sở Mộ cũng không biết trong phòng rốt cuộc có bố cục thế nào, khi Chu Niệm nói muốn dọn vào, anh cũng không sản sinh bất cứ sự hiếu kỳ gì.

Lúc này, khi nhìn xuyên qua cánh cửa đang mở rộng, có thể thấy một góc bày biện bên trong phòng khách, chiếc ghế sofa màu vàng nhạt thoạt nhìn rất mềm mại thư thái, được che đầy bởi cái bao có vài điểm hoa văn linh tinh, còn có hai cái gối ôm thêu hoa, vài người mặc đồng phục của công ty P&G đang trải thảm trên mặt đất phía trước sofa, bên cạnh tấm thảm trải nền còn đặt một chậu bồn cảnh...

Sở Mộ sững sờ nhìn tình cảnh bên trong một chút, khi chuẩn bị xoay người mở cửa nhà mình, liền nghe được thanh âm của Chu Niệm, “Mẹ, cần gì phải phiền phức như vậy chứ, không phải mẹ nói con đến đây để học tập rèn luyện sao, cũng chẳng phải đến để hưởng phúc gì, vậy mà mẹ lại đảo lộn hết cả lên, làm cho cảnh trí ở đây hết như trong nhà, bây giờ thì nhìn ngẩn nấp sạch sẽ như vậy, nhưng nếu con ở qua vài ngày, con lại lười thu dọn, đến lúc đó thật không biết sẽ biến thành bộ dáng gì nữa! Bây giờ mẹ mà càng làm phức tạp, thì nhất định sau này sẽ càng bấn loạn hơn...”

Trong giọng nói của Chu Niệm mang theo vài phần làm nũng cùng oán trách, chỉ là, tự nhiên như thế, Sở Mộ nghĩ, so với lúc hẳn làm nũng với mình còn tự nhiên hơn một ít....

Sở Mộ không tự giác quay đầu lại, liền nhìn thấy một vị phu nhân vừa xinh đẹp lại thanh lịch đi ra từ bên trong, nàng đứng ở cửa nghiêng đầu nhìn đứa con đang không ngừng oán giận ở phía sau, sau đó nở nụ cười, “Phòng này con ở, sau này con không muốn quét tước cũng phải quét tước, mỗi lần mẹ tới đều sẽ kiểm tra, nếu như có bẩn, thì con sẽ lại dọn về ở ký túc xá, khi đó đừng có mà đến trước mặt mẹ nói điều kiện trong phòng ngủ kém đến không thể ở được nữa.”

Sở Mộ biết vị phu nhân xinh đẹp này chính là mẹ của Chu Niệm, thoạt nhìn nàng còn rất trẻ, không thể nhìn ra tuổi tác từ trên gương mặt, còn hơn là mẹ của Chu Niệm, nàng càng giống tỷ tỷ của hẳn. Ngũ quan

rất tinh xảo, nhưng nét hấp dẫn thật sự không phải là dung mạo mỹ lệ kia của nàng, mà là khí chất vừa tao nhã lại vừa lạnh lùng phát ra từ trên người nàng, thế nhưng, trong cái tao nhã lạnh lùng ấy lại mang theo sự dịu dàng cùng sự nhường nhịn đối với đứa con của mình, khiến cho ai nhìn thấy cũng bị hấp dẫn, nhưng rồi lại đánh tâm bất đầu cảm thấy tự ti mặc cảm đối với chính mình, không dám nhìn thẳng nàng, nàng không giống như những người khác, nàng hẳn phải là người đứng ở trên đỉnh cao.

Nàng chính là mẹ của Chu Niệm?

Sở Mộ nhìn, nhất thời bất động.

Sau đó lại nhìn thấy Chu Niệm ở phía sau nàng, đại nam hài này đang rất tự nhiên mà nhứu mày làm nũng.

Chu Niệm ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Sở Mộ đang đứng phía ngoài, ánh mắt hai người chạm vào nhau, Sở Mộ bèn chuyển mắt, trong lòng thậm chí nổi lên một ít thị vị bài xích.

Vừa nhìn mẹ của Chu Niệm đã biết được đó là một người phụ nữ cao quý trong xã hội thượng lưu, mà mẹ của anh chỉ là một người công nhân bình thường leo lái cả gia đình, vài chục năm làm lưng vất vả đã sớm hằn lên gương mặt của nàng những nếp nhăn, vài sợi tóc mai đã nhẹ bạc, nhất thời trong ngực Sở Mộ phi thường chua xót, vừa nhìn Chu Niệm đã biết hẳn không phải là người cùng thế giới với anh, nếu sau này phải lựa chọn giữa Chu Niệm và mẹ, không cần nghĩ, anh cũng biết bản thân sẽ lựa chọn mẹ của mình...

Sở Mộ chuyển khai ánh mắt, xem như không hề nhận ra cái gì, lấy chìa khóa mở cửa, Chu Niệm nhìn thấy hành vi của Sở Mộ liền nhất thời ngây người, hẳn còn tưởng rằng thầy đang giận chính mình, suy cho cùng chính mình dọn nhà nhưng lại không nói với anh một tiếng.

Trên gương mặt của Chu Niệm vốn đang thần nhiên nhứu mày làm nũng với mẹ của hắn, nhưng khi vừa nhìn thấy Sở Mộ, tuy rằng hắn đã hảo hảo khống chế bản thân, nhưng thần tình trên gương mặt cũng không khỏi xảy ra một chút biến hóa.

Tần Uyển nhìn thấy biểu tình của Chu Niệm biến hóa trong nháy mắt, liền quay đầu lại xem Sở Mộ người đang đối lưng lại với hai người mở cửa, bóng lưng của Sở Mộ phi thường gầy gò, anh mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, bên dưới là một chiếc quần màu đen, cánh tay thon dài, một tay còn đang ôm một chồng sách dày, mái tóc mềm mại, hai chân rất dài, chỉ nhìn bóng lưng thôi cũng biết đây là một người rất nho nhã trong sáng.

Tần Uyển đi ra cửa, đang chuẩn bị gọi Chu Niệm, lại thấy Chu Niệm đã đi về phía trước, cầm lấy chồng sách trên cánh tay của người thanh niên kia, để người thanh niên ấy rảnh tay thuận lợi mở cửa.

“Thầy, thầy về rồi!” Trong thanh âm của Chu Niệm mang theo một ít lo lắng thăm dò, cùng nồng đậm ý quan tâm.

Bởi vì mẹ của Chu Niệm đang ở đây, Sở Mộ chỉ hơi gật đầu với Chu Niệm biểu thị sự cảm tạ, ngoài ra cũng không có nói hay tỏ vẻ gì khác, sau khi mở cửa xong liền cầm lại chồng sách trên tay Chu Niệm đi vào nhà.

Tần Uyển lẳng lặng đánh giá một màn này, nhìn từng cái biến hóa rất nhỏ trên gương mặt của con trai nàng.

Một tay nuôi con từ nhỏ đến lớn, từng điểm biến hóa dù rất nhỏ của đứa con làm sao trốn được con mắt cùng cảm giác nhạy cảm của người mẹ.

Tần Uyển chỉ thấy được một bên sườn mặt của người thanh niên hiền hậu nhu hòa kia, sườn mặt của anh tạo cho người khác một cảm giác rất nhu hòa, tướng mạo cũng không phải đặc biệt xuất sắc, nhưng có một loại phẩm chất riêng khiến cho người ta vừa nhìn đến đã cảm giác được sự tinh mịch cùng quý mến, đó là một loại hiền hậu cùng dịu dàng không phải được nuôi dưỡng qua từng ngày, chỉ có thể có từ lúc mới sinh ra, ngày sau lại nhận được sự giáo dưỡng tốt trở thành một người tài xem nhẹ công danh lợi lộc nhân gian, có được khí chất siêu thoát thế tục.

Loại khí chất này rất thu hút người khác.

Đồng thời Tần Uyển cảm thấy, loại khí chất đặc biệt hấp dẫn mọi người như vậy, vừa thực sự tinh mịch cùng phóng khoáng lại vừa cao quý không thể là một người đang diễn xuất.

Thần tình của Chu Niệm khi nhìn thấy người thanh niên kia, khiến cho trong lòng Tần Uyển nổi lên một tầng rung động.

Sở Mộ đóng cửa vào nhà, Chu Niệm mới quay đầu lại tiếp tục nói chuyện với mẹ của hắn, sau đó hai người đi xuống lầu làm một vài chuyện. Tần Uyển cũng không đề cập đến người thanh niên trẻ tuổi vừa gặp ở cửa kia, nàng có chút hứng thú với việc này, nhưng Chu Niệm lại cho rằng mẹ hắn không có nhìn ra bất cứ điều gì.

Buổi tối cùng ngày, Chu Niệm không có trở lại cũng không có gọi điện thoại về.

Chu Niệm ở trong khách sạn với mẹ, bởi rằng hắn phải gặp vài người với Tần Uyển, sau đó lại nói không ít chuyện, đến khi có thời gian rồi, cảm thấy buồn ngủ mới phát hiện đã quá nửa đêm, mà lúc này Sở Mộ hắn là đã ngủ, hắn bèn không gọi điện thoại đến đánh thức anh.

Khi Chu Niệm ném điện thoại di động sang một bên đi ngủ, Sở Mộ lại nằm yên ở trên giường không ngủ, tuy rằng anh đang cầm điện thoại di động, khẽ bấm nhẹ là có thể gọi cho Chu Niệm, nhưng anh lại lo bên cạnh Chu Niệm có người khác nên vẫn không có gọi. Nhắm mắt lại lần qua lần lại cũng vô pháp đi vào giấc ngủ, cuối cùng bèn rời giường đi đọc sách, lật qua hai quyển sách, mãi cho đến hừng đông hơn năm giờ sáng mới lên giường ngủ.

Ngày thứ hai, sau khi Chu Niệm tiễn Tần Uyển đi, hắn mới đến nhà trọ, lúc đến cũng không phải một mình hắn, còn có Hoàng Thao đi theo.

Hoàng Thao giúp hắn cầm sách đến, sau đó lại cảm thán các thiết bị lắp đặt tinh xảo cùng các dụng cụ gia đình xa xỉ trong phòng, còn la hét nói phải đến đây trọ, đương nhiên bị Chu Niệm bác bỏ, trầm mặc nói không được.

Sở Mộ đang chuẩn bị bài luận văn, mấy ngày nay đi sớm về khuya, phần lớn thời gian đều ở trong thư viện, hôm nay khi anh trở về từ thư viện, vừa vào nhà đã nghe được hương thơm nồng đậm.

Chu Niệm đi ra từ nhà bếp, nhìn thấy Sở Mộ, bèn nở một nụ cười thật tươi, “Thầy, thầy đã trở về, cơm nước đều nấu xong rồi, có thể ăn được.”

Sở Mộ ngây người ở cửa, nhìn Chu Niệm mặc tạp dề có chút thất thần, qua một hồi lâu, mới phát sinh một thanh âm khô khốc từ trong cổ họng, “A”

“Còn một món vịt om bia(1) nữa, lập tức sẽ xong ngay.” Chu Niệm nói, rồi xoay người bước vào nhà bếp.

Sở Mộ để bút và tài liệu lên chiếc bàn trong phòng ngủ, đầu óc trống rỗng, đang ngây ngẩn đứng ở nơi đó, thì đột nhiên bị ôm từ phía sau.

Thanh âm của Chu Niệm trầm thấp, mang theo một tia bất an, hơi thở ấm nóng phả lên sườn mặt anh, “Thầy....”

Sở Mộ giật giật thân thể, xoay đầu, không nói gì.

“Thầy, em dọn nhà mà không nói cho thầy biết, thầy đừng giận.” Chu Niệm ôm Sở Mộ không buông, tiếp tục nói, “Hôm qua mẹ em tới, từ trước đến giờ em luôn ở với mẹ, cho nên....”

“Trời rất nóng, buông ra đi!” Sở Mộ cắt đứt câu nói của hắn, đưa tay mở đôi cánh tay đang ôm chiếc eo của mình.

Chu Niệm vừa vô tội lại đáng thương nhìn biểu tình lãnh đạm, cái xoay người lại của Sở Mộ, có chút ỉu rù, còn rất vô tội, “Thầy, em vẫn chưa nói với người nhà, không phải em cố ý không giới thiệu thầy với mẹ của em, em sợ....Em sợ mẹ của em sẽ nhìn ra mọi thứ, nếu mẹ biết, nói không chừng mẹ sẽ không để cho em và thầy ở bên nhau....Thầy, em không phải cố ý....”

Sở Mộ cười khổ một chút, trong lòng không được tự nhiên rất khó chịu, nhưng rốt cuộc là khó chịu ở đâu về điều gì, chính bản thân anh cũng không rõ, chỉ là cảm thấy trong đầu không ngừng một trận một trận đau nhức.

Anh lắc đầu nhìn Chu Niệm, “Tôi không trách cậu điều này, cậu làm như vậy là rất đúng.”

“Nhưng mà, thầy....” Chu Niệm băn khoăn nhìn Sở Mộ, hẳn muốn nói vậy thì thầy tức giận vì điều gì, thế nhưng, hắn lại chợt im miệng hỏi không ra lời.

“Đừng nói điều này nữa, chúng ta đi ăn cơm thôi!” Sở Mộ nói rồi xoay người đi ra phòng ngủ, lúc này Chu Niệm lại kéo tay anh, thoáng một cái kéo anh vào trong lòng mình, vùi đầu trên cổ của anh, lẩm bẩm, “Thầy, xin thầy đừng buồn, thứ em muốn mang đến cho thầy là sự vui vẻ, em không hy vọng sẽ làm thầy buồn khổ, em nói rồi, sau này em sẽ không phụ thầy, em nhất định sẽ không, xin thầy tin tưởng em, tuy rằng bây giờ em không có cách nào giới thiệu thầy với mẹ của em, thế nhưng, sau này em nhất định hảo hảo giới thiệu thầy với mẹ.”

Sở Mộ lo lắng, thân thể không nhúc nhích, nhớ đến người nhà của mình, nếu như mẹ của mình đến đây, chính mình có dũng khí giới thiệu Chu Niệm với mẹ sao, nhất định là không có khả năng a! Nếu đã như vậy, thì hiện tại mình và Chu Niệm cứ mãi quẩn quýt trên vấn đề này còn ý nghĩa gì nữa chứ!

Sở Mộ đưa tay xoa tấm lưng của Chu Niệm, một lát sau mới nói, “Tôi biết rồi! Tôi tin cậu!”

Chu Niệm ngẩng đầu trên vai anh, đôi mắt sâu đen nhìn gương mặt Sở Mộ một hồi, vừa đưa tay vuốt nhẹ lên vùng xung quanh lông mày của Sở Mộ, vừa hôn lên trán của anh một cái, cam đoan nói, “Thầy, em hy vọng em có thể mãi mãi cho thầy niềm hạnh phúc.”

Sở Mộ ngưng mắt nhìn hắn, không nói gì, chỉ là, ánh mắt nhu hòa như vậy, hẳn là đã tiếp nhận rồi a!

Chú giải

(1) Vịt om bia

39. Quyển 2 - Chương 21

Quả thực như Sở Mộ nghĩ, Chu Niệm dọn khỏi phòng ngủ, kết quả sau đó chỉ có thể mỗi ngày đều ở lại chỗ của anh, vài ngày đầu Chu Niệm bị anh đuổi vì lý do chiếc giường nhỏ hai người cùng ngủ rất khó chịu, bất quá, khi khí trời bắt đầu nóng hơn, Sở Mộ liền bị Chu Niệm kéo qua bên chỗ của hắn ngủ.

Phòng ở hiện nay của Chu Niệm đều được chỉnh sửa dựa theo khiếu thẩm mỹ của mẹ hắn, từ chăn giường đến rèm cửa sổ đến sofa đến tấm thảm cùng các đồ trang trí nhỏ, tất cả đều là màu vàng nhạt, thậm chí tất cả các đồ vật còn có đường viền hoa, khi Sở Mộ bị Chu Niệm kéo qua tham quan, Sở Mộ còn tưởng rằng nơi anh đang đến là nơi ở của một nữ sinh.

Chu Niệm đỏ mặt giải thích, “Là sở thích đáng ghét của mẹ em, trong nhà cũng vậy, nơi nơi đều được trang trí thêm rất nhiều đường viền hoa, ngay cả các cây đèn trong nhà cũng không bỏ qua.”

Sở Mộ gật đầu, không đặt quá nhiều lực chú ý lên vấn đề này. Anh không thích đến ở trong phòng của Chu Niệm, ở đây anh sẽ cảm nhận được một loại ảo mộng đặc thù của phái nữ, cảm giác tinh tế tỉ mỉ hết như một gia đình làm anh cảm thấy hoảng hốt, làm anh càng hiểu rõ hơn sự khác biệt giữa anh và Chu Niệm, anh không thích như vậy.

Mùa hè năm nay đặc biệt nóng, trong phòng của Sở Mộ không có lắp đặt máy điều hòa, tuy rằng buổi tối vẫn hoàn hảo, thế nhưng vào buổi trưa thực sự nóng đến không thể ngủ được, dưới sự thỉnh cầu hết lần này đến lần khác của Chu Niệm, anh bèn đồng ý yêu cầu của Chu Niệm, mỗi ngày đến bên kia đi ngủ.

Lúc Sở Mộ ngủ trưa, Chu Niệm an vị học bài trên bàn học, quay đầu lại là có thể nhìn thấy vẻ mặt nhu hòa của Sở Mộ khi ngủ, điều này làm cho hắn cảm thụ được một loại an bình hạnh phúc, luôn luôn không xem vào sách, chỉ chờ ra nhìn chăm chăm vào gương mặt của Sở Mộ.

Buổi tối khi đi ngủ, Chu Niệm mở máy điều hòa vừa đủ, như vậy có thể ôm Sở Mộ, sau đó quấn chăn cho hai người bắt đầu ngủ, sự thân mật này làm hấn giấc ngộ đến một loại thỏa mãn mà hấn chưa bao giờ có qua.

Trong cuộc sống yên bình hạnh phúc, thời gian bao giờ cũng trôi qua rất nhanh, lại sắp đến cuối năm, hai người đang chìm đắm trong cuộc sống mật ngọt mới phản ứng lại.

Kỳ nghỉ luôn là nỗi đau buồn khi phải biệt ly một người.

Chiếc nhẫn trên ngón tay đã bị ma sát khiến cho độ bóng không còn như trước đây nữa, thế nhưng kiểu dáng mộc mạc bình thường như vậy càng khiến cho người ta yêu thích, thời gian bao giờ cũng làm cho một vài thứ sẽ mất đi sự ngăn nắp vốn có của nó, chỉ là, ai dám nói sau khi bị mất đi sự ngăn nắp thì món đồ ấy sẽ không còn sự mỹ hảo vốn có trước đây! Có rất nhiều thứ sẽ thay đổi theo thời gian, lưu lại vết tích thời gian trên người của nó, những dấu vết này như những dấu khắc của ký ức, trở thành bảo vật trân quý nhưc trong hồi ức tốt đẹp của con người.

Lúc đầu, chiếc nhẫn mang trên ngón tay thực sự rất không quen, trước khi đi ra khỏi cửa luôn có cảm giác không được tự nhiên rằng nó sẽ bị rớt xuống, thế nhưng bây giờ cũng đã tự nhiên thành thói quen, như thể trên tay mang một chiếc vòng ràng buộc cùng hứa hẹn của một người, không còn phải cố ý nhìn nó, không còn cảm giác đến sự tồn tại của nó, trái lại khi gỡ xuống, sự thiếu mất một thứ gì đó trên tay làm cho người ta cảm thấy không quen, luôn cảm thấy quải niệm mà thấp thỏm vì sự thiếu khuyết ấy.

Ban đầu khi hai người ngủ cùng một cái giường, đều là mỗi người chiếm một bên, thế nhưng hiện tại hai người đã quen phải dựa vào bên nhau, thói quen là một loại thay đổi làm cho người ta cảm thấy vui sướng, nhưng cũng là một loại biến chất làm cho người ta cảm thấy sợ hãi. Một lúc nào đó nếu phải biệt ly, như vậy, có phải cũng sẽ không quen được với việc phải ngủ một mình hay không?

Chu Niệm vẫn luôn mang chiếc nhẫn trên ngón tay, khi bị người hỏi, ý cười hàm súc của hấn luôn làm cho người khác ngẫm hiểu, hấn là người đã có chủ, vì vậy, những kẻ vốn đang theo đuổi hấn cũng bắt đầu lặng lẽ ngừng công kích. Chu Niệm thường xuyên nhìn chiếc nhẫn kia, trong mắt hiện lên thần tình dịu dàng, làm cho khác luôn cảm thán làm sao một người đàn ông tốt như vậy lại đã có chủ!

Sau khi kết thúc kỳ thi cuối kỳ, Chu Niệm vì hạng mục quan trọng của năm tới mà gọi điện thoại nói muốn trì hoãn thời gian về nhà, ở lại trong trường chuẩn bị được một thời gian, liền muốn lên Bắc Kinh tham gia thi tuyển, Sở Mộ cũng vì không thể từ chối lời mời hỗ trợ của một người bạn mà cũng bắt đầu bận rộn, đến cuối cùng thời gian hai người ở bên nhau cũng không nhiều, đến khi phải chia xa, trước khi ra cửa Sở Mộ bèn cuống quýt chủ động ôm Chu Niệm, cho hấn một nụ hôn ly biệt, nói một câu, “Đạt được thành tích tốt nhé!” Sau đó liền nhanh rời đi.

Chu Niệm kéo va li ly khai, vòng vo vài vòng trong phòng, mỗi một nơi ở đây đều mang theo hơi thở của thầy, sự không muốn cùng cảm giác mất mát trong lòng làm hấn cảm thấy việc phải rời khỏi đây tựa như cắt một miếng thịt trên người hấn, làm hấn khó chịu mà thống khổ, nếu có thể mang theo thầy để trên người thì tốt rồi.

Ngồi trên sofa một hồi, rồi lại gọi điện thoại cho Sở Mộ, Sở Mộ ở bên kia hiển nhiên bề bộn nhiều việc, thế nhưng, lại nói chuyện với hấn một hồi lâu, nói hấn chú ý an toàn, chú ý phòng phơi nắng, không khéo sẽ bị cảm nắng.

Chu Niệm nhất nhất nghe, cuối cùng niệm niệm không muốn cúp điện thoại, ngay khi đứng lên, bên ngoài liền truyền vào tiếng đập cửa rất lớn. Chu Niệm mở cửa, nhìn thấy Hoàng Thao đang gõ cửa căn trọ đối diện, bèn hỏi, “Hoàng Thao, cậu gõ cửa nhà thầy làm cái gì?”

Hoàng Thao vừa chạy nên trên trán đầy mồ hôi, nghe thấy thanh âm khí định thần nhàn của Chu Niệm, lập tức xoa người lại to tiếng mắng hấn, “Cậu muốn chúng ta phải chờ bao lâu nữa a, gọi điện thoại cho cậu cũng không thông, đường dây cứ bận mãi, thu thập xong chưa, xong rồi thì nhanh đi thôi, sư huynh bọn họ đang đợi đấy.”

Trên đường đi xuống lầu, Hoàng Thao nhìn thấy thần sắc không muốn trên gương mặt Chu Niệm, bèn nói, “Thầy cậu lâu xuống như vậy, còn tưởng rằng cậu đang lưu luyến chia tay với thầy chứ, không nghĩ tới chỉ còn mình cậu. nhưng mà, cậu nói chỉ còn mình cậu, làm gì mà chậm như thế a!”

Đối với sự bất mãn của Hoàng Thao, Chu Niệm liếc mắt nhìn hắn nói, “Sáng sớm thầy đã đi rồi.” Nói xong lại thở dài, cực độ phiền muộn.

Hoàng Thao nhìn thần sắc kia của hắn, cũng không nói cái gì nữa, dù muốn nói gì cũng không có ý nghĩa. Nữ nhân tương tự thành họa làm cho người ta yêu thương, còn nam nhân tương tự thành họa Hoàng Thao nghĩ tốt nhất nên để cho bản thân hắn hưởng thụ.

Chu Niệm đi, cho dù khí trời có nóng thêm bao nhiêu nữa, Sở Mộ cũng không có đến ngủ ở phòng bên kia của Chu Niệm, chung quy vẫn muốn đi vào nhìn một chút, nhưng trong ngực luôn có loại cảm giác trống vắng tựa như trái tim bị xé ra, mà loại cảm giác này càng thêm sâu sắc mỗi khi gọi điện thoại liên hệ với Chu Niệm.

Sở Mộ cảm thấy việc gọi điện thoại tựa như hít thuốc phiện, rất nhớ hắn, sau đó liền gọi điện thoại cho hắn, nói chuyện điện thoại, nghe được thanh âm của hắn, trong lòng mới dễ chịu một ít, thế nhưng chỉ cần cúp máy một cái, thế là, trở nên càng nhớ hơn, càng muốn nghe thấy thanh âm của hắn hơn, nghĩ rằng nếu hắn có ở bên mình thì tốt rồi, vì vậy, chỉ có thể lại bắt đầu gọi điện thoại.....Loại tuần hoàn ác tính này khiến cho người ta chẳng biết nên làm thế nào mới tốt.

Thế là, Sở Mộ chỉ có thể làm cho công việc càng bận bịu thêm một ít, bình thường, có thể không gọi điện thoại được liền tuyệt nhiên không gọi điện thoại cho Chu Niệm, mà Chu Niệm ở bên kia lại cho rằng trái tim của thầy đối với hắn đã phai nhạt, lúc nào cũng rầu rĩ không vui, gương mặt luôn lộ ra vẻ u buồn làm cho mọi người xung quanh không hề có khả năng để gần gũi.

Khi Chu Niệm trở về từ Bắc Kinh, Sở Mộ không có đi đón hắn, mà là sớm ở gian nhà bên kia của Chu Niệm hảo hảo quét tước.

Chu Niệm mở chính là chiếc cửa bên gian nhà Sở Mộ, đi vào phát hiện không có ai, mất mát một trận mới phản ứng lại, nhanh chóng chạy sang gian nhà đối diện, mở rộng cánh cửa liền nhìn thấy Sở Mộ đứng cạnh cửa, Sở Mộ lẳng lẳng nhìn Chu Niệm vì hơi nặng nề mà đã đen đi một vòng, một hồi lâu mới nói, “Tôi nghe có tiếng động, nghĩ chắc là cậu đã về, tôi....”

Chu Niệm đứng ở cửa, nhìn người trong lòng ngày nhớ đêm mong, mà người này lúc này đang đứng trước mặt hắn, nhưng hắn lại trở nên khiếp đảm, không dám tiến lên ôm hôn, chỉ nhìn anh nỉ non gọi, “Thầy....”

Sở Mộ muốn tiếp nhận ba lô trên lưng hắn, nhưng Chu Niệm lại xoay người lại, sau khi đóng cửa, liền chạy nhanh vào phòng tắm, “Thầy, thầy chờ em tắm rửa, bây giờ trên người em bẩn lắm.”

Sở Mộ cười nhìn chiếc ba lô hắn đeo trên lưng bị ném trên mặt đất, cái gì cũng không cầm theo đã chạy ào vào phòng tắm.

Chu Niệm tắm tới giữa chừng, nghe thấy Sở Mộ đứng bên ngoài phòng tắm gõ cửa nói, “Cầm quần áo vào đi.”

Chu Niệm căn bản không đến cầm quần áo, hàm hồ mà đáp một tiếng, nhanh chóng tắm xong, quần khăn tắm vào thân dưới rồi mở cửa đi ra.

Sở Mộ đứng ở ngoài cửa trên tay đang cầm quần áo, thần tình trên mặt nhàn nhạt, chỉ là, đôi mắt luôn dịu dàng kia bây giờ không những càng dịu dàng hơn mà còn nồng đậm tình yêu thương.

Đường cong thân thể của Chu Niệm phi thường xinh đẹp khỏe mạnh, làn da màu mật ong, những giọt nước trên cơ thể còn chưa kịp lau đã chảy xuống dưới, Sở Mộ nhìn thoáng qua liền đỏ mặt lui về sau một bước, mỗi lần nhìn thấy cơ thể của Chu Niệm, Sở Mộ không chỉ yêu thích, mà còn thường xuyên có cảm giác tự ti mặc cảm, sự mỹ hảo của Chu Niệm làm anh có cảm giác mình không xứng với người này.

“Lau khô nước mặc quần áo vào đi!” Sở Mộ thản nhiên nói, rồi cầm quần áo đưa cho Chu Niệm.

Chu Niệm nhìn Sở Mộ, lâu lắm không có hảo hảo nhìn anh, cảm thấy hai mắt mình lúc này vô luận có nhìn thế nào cũng không đủ, nhận lấy bộ quần áo, muốn nói lại thôi, trầm mặc một hồi, cuối cùng cũng chỉ có thể vào đi vào lau người mặc quần áo.

“Gian nhà thu dọn rồi, cậu ở hai ngày sẽ phải về nhà, còn không bằng khỏi cần quay về trường, trực tiếp về nhà không phải rất tốt sao? Bạn học của cậu không phải đều như thế a, cậu cần gì phải....”

Sở Mộ còn nói chưa xong, đã bị Chu Niệm ôm chặt chiếc eo hung hăng hôn lên đôi môi, tách nhau ra, Chu Niệm nhìn cánh môi bị hôn liếm đến đỏ tươi của Sở Mộ, lại đến gần quấy rầy một hồi lâu, mới ủy khuất mà nói, “Em nhớ thầy!”

Sở Mộ còn có thể nói hần như thế nào nữa, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nói tính tình của hần thật trẻ con, cuối cùng còn dỗi dành đại nam hài này, chủ động cho hần một nụ hôn.

Ăn cơm tối xong, khi Sở Mộ bị Chu Niệm nửa kéo nửa ôm sau đó đè lên trên giường, cũng là chuyện nằm trong vòng dự liệu của anh, hai người quay cuồng trên giường, ôm hôn làm tình dây dưa không dứt, cho đến khi kiệt sức, mới tựa sát vào nhau nhỏ giọng nói chuyện, Chu Niệm kể về những chuyện hần vừa trải qua, ngữ khí bình thản, chủ yếu biểu đạt nỗi nhớ nhung của hần đối với thầy sau khi rời khỏi trường, khiến cho Sở Mộ thực không biết nói gì.

Kì kèo ở trên giường thật lâu, chờ đến khi sức lực được khôi phục mới đi tắm, thu dọn giường chiếu đi ngủ.

Sở Mộ đã sớm thành thói quen với cuộc sống của hai người, xem như đã hiểu rất rõ về Chu Niệm, bình thường đều có thể biết Chu Niệm đang suy nghĩ điều gì, hay muốn làm cái gì, trong lòng của anh, ái tình đã tiến vào thời kỳ ổn định, có lẽ, trong tương lai không lâu sau đó, sẽ bước vào thời kỳ suy yếu! Anh cảm thấy bản thân có chút dễ tiện, mỗi khi mẹ gọi điện thoại đến hỏi về chuyện giữa anh và bạn gái như thế nào, thanh âm Sở Mộ bao giờ cũng bình thản, cũng không quá nhiều lời trên phương diện này, để mẹ anh nghĩ rằng quan hệ của hai người gần nhất không được tốt cho lắm, con của nàng cũng không đặt quá nhiều tâm với đảng ấy, nàng vừa cảm thấy có chút thương tiếc, vừa nghĩ có lẽ đưa vào ít cảm tình cũng tốt, tránh cho sau này có xảy ra chuyện gì thì con nàng cũng không bị thương tổn quá nặng.

Nhưng Chu Niệm lại không như thế, tình cảm của hần càng thêm mãnh liệt nhiệt tình, vô luận cùng thầy ở bên nhau bao lâu, sự say mê và kích động của hần đều thuộc về một loại tình yêu điên cuồng, một việc nhỏ của Sở Mộ có thể làm cho lòng hần mừng rỡ như điên cũng có thể khiến hần thương tâm chán nản. Nhưng trái tim của hần lại cam nguyện bị Sở Mộ thao túng.

Cái loại vĩnh viễn mới mẻ cùng sự nhiệt tình, không biết vừa lòng của Chu Niệm đối với Sở Mộ đại khái có liên quan đến tính cách của anh, thời điểm Sở Mộ hữu tình rất ít, bao giờ cũng trong sáng lãnh đạm làm hần muốn tiếp cận nhưng lại luôn bị đẩy ra vô pháp đến gần.

Chu Niệm luôn cho rằng thầy yêu mình không sâu bằng mình yêu thầy, hần cũng rất phiền muộn đối với chuyện này. Song, tình yêu vốn sẽ không nói đến sự ngang hàng, hần cũng chỉ có thể vừa phiền muộn, vừa nghĩ rằng phải làm cho thầy thương hần nhiều hơn mới được, thế là, trái lại càng tràn đầy nhiệt tình.

Trong hai ngày Chu Niệm ở, Sở Mộ không có đi dạy thêm ba tháng hè, đem công việc về nhà làm, hai người ở bên nhau đọc sách xem TV, thỉnh thoảng hôn nhau, sau đó lại đi lên giường.

Cuộc sống phóng túng như vậy khiến cho trong lòng Sở Mộ cảm thấy bất an, nhưng, khi nghĩ đến Chu Niệm sẽ lập tức ly khai, bèn an lòng lại.

Sau khi Chu Niệm về nhà, qua vài ngày Sở Mộ cũng trở về nhà, sau đó lại quay về trường làm việc.

Đại học năm thứ hai của Chu Niệm, cuộc sống chung của hai người phi thường tốt.

Khi Tần Uyển lại đến thăm Chu Niệm, ở trong phòng của Chu Niệm có thể nhìn ra chu ti mã tích⁽¹⁾ rằng trong phòng này có hai người ở chung, chỉ là, nàng không có đặc biệt để ý, cũng không có nói việc này trước mặt Chu Niệm.

Bỗng chốc Chu Niệm trở nên thành thực rất nhiều, nam nhân chỉ ở trong thời gian luyện ái mới trưởng thành nhanh như thế, Tần Uyển vui mừng nhìn sự biến hóa trên người đứa con của mình. Ái tình có thể làm cho người ta thành thực, cũng không cần phải tạo áp lực, đây là chuyện bất buộc để mỗi người trưởng thành. Chỉ là, ái tình giữa hai người yêu nhau có thể kết trái hay không cũng không phải là chuyện có thể dự liệu ngay từ lúc ban đầu được.

Chú giải

(1) Chu ti mã tích : đầu mối, manh mối.

40. Quyển 2 - Chương 22

Khi mùa đông giá rét lại đến, hương hoa mạn lại nhẹ tỏa vào phòng của Sở Mộ, lấp đầy căn phòng thư hương(1) của nhà trọ nhỏ bằng một tầng dày khí tức trong lành, sự ôn nhu lưu luyến của chủ nhân bên trong cũng trở nên mờ ám cùng dịu dàng hơn.

Tất cả đồ vật của Chu Niệm đều để ở chỗ bên này của Sở Mộ, chỉ để một ít lại ở căn phòng bên kia. Chỉ khi Tần Uyển đến thăm hắn, hắn mới đi qua bên kia thu dọn một chút đồ vật để ứng phó, nhưng những lúc như vậy cũng không thường xuyên, bởi vì hắn đã lớn, dưới yêu cầu của hắn, Tần Uyển cũng không thể quá mức ràng buộc hắn, mà dưới biểu hiện rõ ràng của hắn, Tần Uyển cũng không thường xuyên xuyên đến đây.

Người ta nói nữ đại bất trung lưu, đạo lý ấy đối với con trai cũng như thế. Khi còn là tiểu hài tử, cha mẹ chính là cả thế giới của đứa con, khi chúng nó đã có tình yêu và thế giới của riêng mình, cha mẹ chỉ có thể là cái phông nền mờ nhạt phía sau chúng, điều này làm cho người ta có cảm giác thê lương. Thế nhưng, dù chỉ là phông nền, cha mẹ cũng phải kiên cường sản sinh cảm giác vui vẻ, vì sự trưởng thành của đứa con, vì sự tách rời của đứa con mà cảm thấy vui vẻ....

Chạng vạng, trong vườn bắt đầu lượn lờ nhiều sương mù, khí trời rất lạnh, Sở Mộ nhanh chóng về nhà, lúc vào nhà, tất cả đèn trong phòng đều được mở lên, nhưng duy độc không thấy thân ảnh của Chu Niệm, Sở Mộ cảm thấy cực kỳ quái lạ. Để đồ đạc trong tay xuống, đi vào phòng tắm dùng nước nóng rửa ấm mặt, đẩy cửa ra liền thấy Chu Niệm đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, Sở Mộ đã gỡ mắt kính của mình xuống, mơ mơ hồ hồ thấy hắn ngồi chồm hổm như vậy càng hoảng sợ hơn, hỏi, “Chu Niệm, cậu đang làm gì vậy?”

Chu Niệm ngẩng đầu lên, đôi mắt mở to, không biết loại biểu tình này đáng thương đến mức nào, Sở Mộ hoảng sợ đeo mắt kính vào, vội hỏi, “Làm sao vậy?”

“Thầy, em nhặt được một con mèo nhỏ ở dưới lầu!” Chu Niệm không đứng dậy, trong thanh âm mang theo một tia chờ đợi mà nhìn Sở Mộ.

“Con mèo nhỏ? Mèo ở trong trường rất nhiều, đều là người khác nuôi trong nhà, cậu nhặt được ở đâu? Hắn là đã có chủ nhân rồi ấy!” Sở Mộ tiến lên nhìn thấy con mèo nhỏ trắng như tuyết đang ngồi chồm hổm trên chiếc khăn trải trước người Chu Niệm, cặp mắt của nó màu ngọc lưu ly, thần tình thần nhiên, loại thần tình thần nhiên này xuất hiện trong ánh mắt của con mèo, làm cho người ta cảm thấy thật quái dị, Chu Niệm còn đang cầm khăn ấm sát mao(3) cho tiểu gia hỏa kia.

Sở Mộ cũng ngồi xổm xuống vươn tay sờ sờ lên bối mao(4) của con mèo kia, con mèo kia nhỏ giọng kêu một tiếng xong, liền ngồi chồm hổm không có động tĩnh gì nữa.

Vì vậy, buổi tối hôm nay hai người không có ăn cơm, mà bắt đầu hầu hạ cho tiểu gia hỏa này, con mèo nhỏ thoạt nhìn rất nhỏ, hai người đều chưa từng nuôi mèo bao giờ, nên cũng không biết gì về chúng, chỉ là nhìn một tiểu nhân nhỏ như vậy, Chu Niệm bèn thuận theo tự nhiên gọi nó là Tiểu Đoàn Tử.

Tắm rửa sạch sẽ, rồi lại dứt bánh kem cho nó, Chu Niệm còn lấy một cái hộp cứng dùng khăn mặt lót ở phía dưới làm thành một cái ổ nhỏ.

Chu Niệm hầu hạ chơi đùa với con mèo kia không muốn rời tay, Sở Mộ có chút kinh ngạc với việc này, anh còn không biết Chu Niệm lại thích các loài động vật nhỏ như thế.

Cuối cùng Sở Mộ tùy tiện làm vài món ăn cho hai người, lúc hai người ăn tối, Chu Niệm cũng không quên đặt ánh mắt lên trên người con mèo trong cái ổ nhỏ đặt bên cạnh chiếc sofa, Sở Mộ vừa bực mình vừa buồn cười, gấp cho Chu Niệm một đĩa thức ăn, hỏi, “Cậu thích mèo đến thế sao, trước đây trong nhà chưa từng nuôi qua sao?”

Chu Niệm lắc đầu cười, “Mẹ em bị dị ứng với lông của các động vật nhỏ, từ nhỏ đã không thể nuôi bất luận là động vật gì.”

“Không phải nói loại dị ứng này có di truyền sao, cậu không bị mắc cảm sao?” Sở Mộ hiếu kỳ mà hỏi thăm

“Em không sao cả! Khi còn bé đã từng chơi đùa với con mèo nhỏ trong nhà bạn học, không thành vấn đề.” Chu Niệm trả lời, có vẻ thật cao hứng.

Sở Mộ nhìn Chu Niệm thích con mèo nhỏ kia như thế, nhíu mày một chút, lo lắng một hồi rồi mới nói tiếp, “Chu niệm, cậu nhặt con mèo này về là vì muốn nuôi nó sao?”

Chu Niệm nhìn Sở Mộ, lộ ra thần sắc đáng thương, “Thầy không định nuôi nó sao? Thầy xem nó nho nhỏ tròn tròn, giống như là đang sinh bệnh, thả ra ngoài thì rất đáng thương.”

Sở Mộ đương nhiên cũng hiểu được nếu như đem con mèo kia thả ra ngoài một lần nữa thì sẽ rất tàn nhẫn, thế nhưng, “Nếu chúng ta nuôi, thì lấy thời gian đâu để chăm sóc cho nó a! Ban ngày chúng ta hầu như đều không có ở trong nhà!”

Chu Niệm lộ ra vẻ bối rối, cơn nước xong liền ngồi xổm trước mặt con mèo sờ sờ cái lưng của nó, thần sắc con mèo nhỏ mệt mỏi, cúi đầu không có tinh thần, thoạt nhìn quả thực là bị bệnh.

“Thầy, mèo rất có linh tính, cho dù chúng ta không có ở đây, để nó ở nhà, chỉ cần có đồ ăn để nó ăn thì sẽ không xảy ra sự cố gì đâu!” Chu Niệm nói, ngẩng đầu nhìn về phía Sở Mộ.

Sở Mộ đang thu dọn chén bát, tuy rằng cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng cuối cùng vẫn là đồng ý nói, “VẬY trước cứ thử xem, nếu như không được thì có lẽ sẽ đưa nó ra ngoài, nuôi nó nhưng lại không thời gian chăm sóc cho nó, như vậy còn tàn nhẫn hơn so với việc không nuôi nó.”

Chu Niệm hài lòng đứng lên, cười nói được.

Sở Mộ nghĩ Chu Niệm lúc này mới giống một hài tử chưa tròn hai mươi tuổi nhất.

Buổi tối Chu Niệm sách cũng không đọc, một mực lên mạng tìm cách làm thế nào để nuôi mèo, còn sắp xếp lại tài liệu chuẩn bị in ra. Sở Mộ nhìn sự nhiệt tình của hắn đối với việc nuôi mèo, trong đầu vốn nghĩ nuôi động vật rất phiền phức, lúc này lại bắt đầu để ý dụng túng việc này.

Đến khi đi ngủ, Chu Niệm đi đến hảo hảo nhìn con mèo kia một chút, còn nhỏ giọng nói chuyện với con mèo kia một hồi, làm cho Sở Mộ cảm thấy rất buồn cười. Khi cả hai đã nằm trên giường, Chu Niệm lại ngồi dậy đi lấy cái hộp bọc con mèo kia đặt xuống dưới chân giường, Sở Mộ nhìn hắn như vậy bèn bất đắc dĩ nói, “Mỗi lần xuống giường cậu đều mơ mơ màng màng, để mèo ở đây cậu không sợ sẽ giẫm lên nó sao.”

Chu Niệm bị nhắc nhở mới nhớ tới thói quen của mình, bèn nhanh đem con mèo kia đặt xuống dưới chân chiếc bàn dài. Sở Mộ sắp ngủ, hắn lại nhẹ cọ lên lỗ tai của Sở Mộ, “Thầy, thầy nói xem nên đặt tên gì cho nó mới tốt?”

Sở Mộ bị vậy đến không chịu được, căn bản không muốn dùng quá nhiều tinh lực trên vấn đề này, hàm hồ nói, “Không phải cậu vừa kêu nó là Tiểu Đoàn Tử sao, đã vậy thì cứ gọi là Tiểu Đoàn đi!”

Chu Niệm bất mãn nói, “Thầy, thầy có lệ với em!”

“Cứ như vậy đi! Gọi Tiểu Đoàn rất tốt!” Sở Mộ làm một cái kết luận, nói xong bèn vươn tay ôm chặt cánh tay của Chu Niệm, ngủ đi.

Chu Niệm ủy khuất trừng mắt một hồi, cũng chỉ có thể ngủ.

Có con mèo nhỏ này, Chu Niệm đem nó về là vì duyên phận.

Hôm nay ở trên đường đi, nhìn thấy một tiểu nữ sinh đang bán một con mèo nhỏ, hắn nhìn màu mắt của con mèo kia rất giống với thầy, hơn nữa ngay cả cảm giác cũng rất giống, vì vậy liền khom người ngồi xổm xuống nhìn một hồi, cảm nhận được con mèo này đang bị bệnh, tinh thần không tốt, đầu cúi xuống, hề hề đáng thương, so với các con mèo khác ở bên cạnh, dường như nó đang rất không vui.

Nhất thời Chu Niệm nhớ đến Sở Mộ, không tự giác đưa tay sờ nó, sau đó liền cảm nhận được con mèo này cọ lên bàn tay của hắn một cái, nghĩ đến nếu mèo không được chủ nhân hảo hảo chăm sóc, nói không chừng sẽ sinh bệnh mà chết, thế là, đầu óc hắn liền phát nhiệt, mua con mèo nhỏ đem về.

Mua về rồi mới nhớ đến mình và thầy đều bận nhiều việc, căn bản không có biện pháp nuôi dưỡng nó, vuốt lên lông của con mèo, hắn quả thực khổ não một trận, thế nhưng, nghĩ đến nếu con mèo này được hắn

cùng thầy nuôi dưỡng, sẽ tựa như một loại ràng buộc gắn kết hai người, như vậy sẽ có thêm nhiều tình ý hơn nữa, sau khi nghĩ như thế, Chu Niệm liền có quyết tâm nhất định phải nuôi dưỡng con mèo này, sau đó bèn còn sạo giả bộ ngoan ngoãn ở trước mặt Sở Mộ nhiều hơn.

Ngày hôm sau Sở Mộ phải lên lớp, Chu Niệm lên mạng tra xét cả buổi, mới tìm được một phòng khám thú cưng, lập tức ôm mèo đi, trải qua biết bao vất vả mới tìm thấy, họ nói ruột của con mèo có chút vấn đề, còn có điểm sốt, sau đó, bác sĩ kê toa thuốc.

Bên cạnh phòng khám thú cưng là siêu thị đồ dùng dành cho thú cưng, Chu Niệm bèn đi vào mua các dụng cụ để nuôi mèo, một tay vừa ôm mèo vừa cầm theo cái giỏ, một tay lấy rất nhiều các món đồ vật, khi về nhà, Chu Niệm cũng vô cùng mệt mỏi.

Bởi vì con mèo này, buổi trưa Sở Mộ nấu riêng một nồi canh cá, nhìn con mèo uống hết nước canh trong bát, hai người đều rất hài lòng, Chu Niệm chăm sóc cho mèo thành mê, thậm chí buổi chiều cũng không muốn đi học, cuối cùng vẫn bị Sở Mộ mang đến phòng học. Sở Mộ ở nhà sửa bài tập, thường đi đến xem con mèo nhỏ đang nằm trong ổ, con mèo nhỏ ngủ rất say, cái bụng thỉnh thoảng lại phập phồng một chút, thoạt nhìn vô cùng đáng yêu.

Tuy rằng Sở Mộ thoạt nhìn rất nhỏ, nhưng tâm lý đã sớm thành thực, từ lúc học cao trung anh đã biết bản thân mình thích nam sinh, chỉ là không dám nói cũng không dám biểu hiện ra ngoài mà thôi, tuy rằng đã định trước sẽ không có hài tử, thế nhưng, trong lòng anh, anh vẫn rất thích trẻ con, luôn ước ao rằng nếu mình có một đứa thì tốt rồi. Cho nên, khi đối đãi với Chu Niệm, anh không chỉ có ý muốn có thể dựa vào hẳn, còn nguyện ý bao dung cùng sủng nịch hẳn, đem hẳn trở thành một hài tử mà đối đãi. Hiện tại lại có con mèo nhỏ này, tuy rằng bề ngoài Sở Mộ không có bao nhiêu quan tâm, nhưng trong lòng lại phi thường quan tâm đến nó, tựa như đối đãi với một tiểu hài tử.

Chú giải

(1) Thư hương : nhà dòng dõi Nho Học (ý chỉ người có học)

(2) Sát mao : sát là lau, mao là lông => lau lông.

(3) Bối mao : bối là lưng, mao là lông => lông trên lưng.

41. Quyển 2 - Chương 23

Con mèo nhỏ đã qua thời kỳ thích ứng ban đầu, bệnh cũng đỡ hơn, trở nên hoạt bát hơn rất nhiều, bộ lông mềm mại màu trắng mang theo nét sáng bóng khỏe mạnh, cặp mắt rất đẹp, năng thường chậm rãi đi thông thả quanh nhà, bước nhân tạo nhã nhẹ nhàng, thường ngồi chồm hồm trên mặt đất liếc nhìn người hoặc các vật dụng trong nhà, thần sắc trong cặp mắt màu lưu ly ấy luôn hờ hững, còn có thể nhìn thấy từ trên người năng sự ngạo mạn, thú vị cực kỳ.

Sở Mộ ngồi đọc sách trên sofa, Chu Niệm ngồi bên cạnh anh, vừa ôm anh vừa xem trận bóng, xem một hồi lại chuyển ánh mắt đến Tiểu Đoàn đang ngồi xổm trên thảm.

Chu Niệm đang đưa Sở Mộ đang say mê đọc sách, thấy Sở Mộ ngẩng đầu lên, liền chỉ vào Tiểu Đoàn nói, “Thầy, thầy xem, con gái của chúng ta khi trưởng thành nhất định sẽ là một nữ vương.”

Sở Mộ liếc mắt nhìn con mèo kia một cái, rồi lại liếc mắt nhìn Chu Niệm một cái, thở dài, ừ một tiếng, dời mắt trở lại lên quyển sách.

Về cụm từ “Con gái của chúng ta” này, mỗi lần nghe đến Sở Mộ đều cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Đó là buổi tối sau ngày con mèo ấy được mang về, Chu Niệm ôm con mèo cho nó uống thuốc, một lúc sau đột nhiên nói với Sở Mộ, “Thầy, không biết Tiểu Đoàn là thư(1) hay vẫn là hùng(2) nhỉ?”

“Không phải nói mèo có công(3) và mẩu(4) sao?” Sở Mộ vừa nói, vừa ôm con mèo lên nhìn, sau đó nở nụ cười, “Là một tiểu cô nương!”

Tinh thần Tiểu Đoàn không tốt, nên cũng không giãy dụa, chỉ dùng thần sắc mệt mỏi liếc mắt Sở Mộ một cái, khi Sở Mộ đặt nàng vào tay Chu Niệm, nàng mới nhắm mắt lại.

“Là mẩu sao. Vậy chẳng phải em đây đã chiếm thật nhiều tiện nghi của nàng rồi à.” Chu Niệm nói, cảm thấy có chút ngượng ngùng, ôm con mèo lên xem một chút, ngẫm lại một hồi rồi cười, “Thầy, vậy sau này nàng sẽ là con gái của chúng ta nhé, chúng ta phải nuôi nàng thật tốt.”

Sở Mộ nghe hắn nói như vậy, trừng mắt nói, “Nhàm chán thì tán gẫu một chút. Không nhất định là chỉ có con mèo.”

“Gọi con gái không phải rất đáng yêu sao? Em thấy các bạn học của em đều gọi các tiểu cẩu nhà bọn họ là nhi tử.” Chu Niệm vuốt ve bộ lông của con mèo nhỏ, nói.

Sở Mộ không muốn để ý đến hắn, xoay người đi. Vốn còn tưởng rằng Chu Niệm chỉ nhất thời hứng khởi kêu loạn, không nghĩ tới sau đó hắn lại đặt từ này ở bên miệng, vào nhà nhìn thấy con mèo là nói, “Con gái lại đây nào” “Con gái đến đây ôm một cái” “Con gái ngoan” đủ loại, khiến cho Sở Mộ cực kỳ không biết nói gì, nhưng cũng không cấm cản các kiểu nói loạn thất bát tao này của hắn.

Chu Niệm nhìn Sở Mộ tiếp tục đọc sách ném hắn cùng con mèo nhỏ sang một bên, bèn dùng thanh âm rất vô tội nói, “Thầy, thầy không quan tâm đến Tiểu Đoàn.”

Sở Mộ ngẩng đầu nhìn hắn, “Kỳ thực là cậu muốn nói tôi không quan tâm cậu à! Lúc nào cũng lấy con mèo nhỏ ra làm ngụy trang!”

“Làm gì có chứ! Thầy chính là không quan tâm đến Tiểu Đoàn mà, thầy xem, gần đây Tiểu Đoàn rất là ngoan....” Chu Niệm nói, ánh mắt hai người đều đặt lên trên người Tiểu Đoàn.

Lúc này con mèo nhỏ vốn đang ngồi xổm cuộn tròn trên thảm lại vất chân trước lên chiếc thanh ngang phía dưới cái bàn dài, rồi lại vất thêm một chân trước lên nữa, được một hồi liền trượt xuống, sau đó lại vất chân trước lên.

Hai người nhìn ngây ngẩn, Chu Niệm cười quát to một tiếng, “Con gái của chúng ta có thể hướng người về phía trước!”

Sở Mộ vươn tay gõ lên đầu của Chu Niệm một cái, vừa cười vừa nói, “Không phải mới vừa nãy còn nói sẽ là một nữ vương sao? Bây giờ lại biến thành một tiểu cô nương ở nông thôn....”

Hai người nhìn một khối màu trắng kia trượt từ thanh ngang xuống phía dưới ngã trên mặt đất, vì cái bụng bị lật lên phía trên mà bò như thê nào cũng không đứng dậy được, chỉ có thể không ngừng giãy dụa ở nơi đó, ban đầu nàng còn trước sau như một không kêu, lúc này lại phát sinh một tiếng “Meo meo” nhỏ, hề hề đáng thương như đang cầu cứu với hai người, mà hai người kia lại cười nhìn nàng từ chối, đến khi thấy nàng thật sự không đứng dậy được, Chu Niệm mới đi đến ôm lấy nàng.

Chu Niệm ôm Tiểu Đoàn sờ tới sờ lui, con mèo nhỏ ở trên tay hắn cũng không phản kháng, chỉ yên lặng mà ngồi chồm hổm, thỉnh thoảng đánh một cái ngáp nho nhỏ.

Chu Niệm ôm mèo, nhìn Sở Mộ đang chăm chú đọc sách, bất thành linh đến gần Sở Mộ đang ngồi xếp bằng cúi đầu đọc sách hôn lên lỗ tai của anh một cái, Sở Mộ cảm thấy ngứa liên xoay đầu, Chu Niệm không buông tha mà đến gần liếm hôn lên lỗ tai cổ của anh, Sở Mộ ngẩng đầu trừng mắt với hắn, “Đừng làm loạn!”

Chu Niệm cười nhìn anh, ánh mắt dịu dàng, trong con ngươi đen sâu cất chứa một tầng ánh sáng dịu dàng rung động lòng người, “Thầy, nếu chúng ta có thể mãi mãi như thế này thì tốt rồi!”

Sở Mộ ngây người lo lắng nhìn hắn không nói gì.

“Thầy vẫn ngồi ở bên cạnh em, Tiểu Đoàn cũng ở trong tay em, chúng ta mãi mãi ở bên nhau.” Chu Niệm nói, đến gần cắn một ngụm lên trên đôi môi của Sở Mộ lúc này còn đang sưng sờ.

Sau đó Sở Mộ nhìn hần nở một nụ cười dịu dàng, “Nguyên vọng của cậu là tốt, nhưng mà, ai cũng biết chuyện đó là không có khả năng. Vẫn là mau đi học bài a, không phải sắp đến kỳ thi rồi sao? Mỗi ngày đều xem trận bóng, đến lúc đó thi không tốt, thì đừng đến ngủ trong cửa của tôi.”

“Thầy lúc nào cũng kích người như thế cả” Chu Niệm nói, rồi hôn lên mặt Sở Mộ một cái, tắt TV, ôm Tiểu Đoàn bày ra một tư thế cúi chào với Sở Mộ, nói, “Chúng em đi ôn tập đây.”

Sở Mộ liếc hần, “Thả mèo ở bên ngoài rồi hãy ôn tập.”

Chu Niệm đành đặt mèo bên cạnh Sở Mộ, sau đó mới đi vào phòng.

Sau khi Chu Niệm đi vào phòng học bài, Sở Mộ mới nâng ánh mắt từ trang sách lên, nhìn thấy Tiểu Đoàn lại đánh một cái ngáp, bèn sờ sờ lên đầu của nàng, ôm nàng đặt vào trong ổ.

Cuộc sống bây giờ thật sự rất tốt, chỉ là, chuyện tương lai, ai có thể biết trước, chỉ hy vọng thời điểm đối diện với khó khăn trong tương lai, hai người vẫn có thể kiên cường cùng nhau đối mặt.

Tết âm lịch năm nay vẫn giống như năm rồi, chỉ là, do hai người đã ở vào thời kỳ ổn định nên mới có thể thản nhiên mà đối diện với nỗi nhớ nhung, sau khi Sở Mộ về nhà, con mèo nhỏ được gửi nuôi tại nhà sư muội của anh.

Tuy rằng đã tìm một cô gái vừa đặc biệt yêu thích tiểu động vật lại vừa rất cẩn thận thay hai người chăm sóc, nhưng cuối cùng hai người vẫn rất lo lắng, Sở Mộ ở nhà đến hết mừng sáu liền nhanh chóng quay về trường học, đón mèo về tự mình nuôi dưỡng.

Vị sư muội kia đặc biệt không muốn, khi Sở Mộ ôm mèo cùng các vật dụng khác nói tạm biệt, nàng một lần rồi lại một lần nói sẽ thường xuyên đến thăm.

Khai giảng học kỳ mới, ở vào học kỳ sau của năm thứ hai đại học, nhiệm vụ học tập nặng, lại có không ít các hoạt động, còn phải tham gia vào các hạng mục nghiên cứu khoa học, Chu Niệm bận bịu hơn rõ rệt, buổi tối thường phải lên lớp hoặc tự học, dù có hay không có việc, thì thời gian hai người ở bên nhau giảm thiểu rõ rệt, thế nhưng, những việc này lại không hề ảnh hưởng đến tình cảm của hai người

Sở Mộ từng hỏi qua kế hoạch tương lai với Chu Niệm, Chu Niệm nói muốn làm những công việc như nhân viên nghiên cứu hoa học hoặc là giáo sư vân vân, cuộc sống không cần quá bận rộn, mỗi ngày có thể về nhà ở bên thầy, như vậy thì cuộc đời này đã trọn vẹn rồi.

Sở Mộ biết Chu Niệm rất ưu tú, “Cậu không cảm thấy rằng như vậy sẽ rất khuất tài(5) sao?”

“Khuất tài chỗ nào chứ, chỉ cần có thể sống một cuộc sống mình mong muốn, đó chính là tốt nhất a! Thầy khi đó không phải cũng đã nghĩ như vậy sao?”

“Tuy là như vậy! Nhưng mà, tôi cảm thấy cậu hần là có thể làm nên những thành tựu lớn hơn nữa!”

“Đâu đâu! Thầy đã quá xem trọng em rồi!” Chu Niệm vừa cười vừa động tay động chân với Sở Mộ, còn không biết xấu hổ, “Thầy đúng là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, nghĩ em cái gì cũng tốt, kỳ thực chỉ có mình thầy nghĩ em ưu tú như vậy thôi!”

Sở Mộ bất đắc dĩ đẩy hần, nhưng cuối cùng vẫn bị hần đặt lên giường khiến cho liên tục thở dốc.....

Chú giải

(1) : Cái.

(2) : Đực.

(3) (4) : nó vẫn chỉ cái, đực a, nhưng mình nghĩ ý Mộ Mộ nói là bộ phận í.

(5) Khuất tài : nhân tài không được trọng dụng.

42. Quyển 2 - Chương 24

Ngày cứ như vậy mà bình ỗn trôi đi, hai người giống như lão phu lão thê mỗi ngày đi làm đi học đi chợ nấu cơm thu dọn nhà cửa, đôi lúc lại ngồi bên nhau đọc sách hay xem TV, cảm giác trên giường cũng thật không tồi, tính sự(1) cũng không nhiều lần, những mỗi lần đều làm cho người ta cảm thấy rất tuyệt, thậm chí Chu Chu Niệm còn từng ôm Sở Mộ nói rằng, “Hai người ban đầu vốn là nhất thể, chúng ta ở bên nhau là chuyện đương nhiên, có thể se duyên cùng thầy, em nghĩ đó là chuyện tốt nhất trong cuộc đời em.....”

Chu Niệm luôn nói những chuyện này mà không biết xấu hổ, chỉ là không đợi hần nói xong, đã bị Sở Mộ bắt ngờ gõ một cái lên đầu, khiến hần im miệng lại.

Chu Niệm ủy khuất mà nhìn Sở Mộ, Sở Mộ không mấy may di chuyển, nhưng cuối cùng vẫn bị Chu Niệm đặt ở dưới thân vừa hôn vừa sờ một trận, làm cho hai người thở hồng hộc, Sở Mộ vươn cánh tay không còn chút khí lực đánh hần một cái.

Học kỳ đầu của năm thứ ba đại học của Chu Niệm, Sở Mộ nhận được cơ hội xuất ngoại bởi đường trao đổi học lên tiến sĩ, thậm chí chi phí cũng không cần lo lắng, còn nói trường học bằng lòng ra tiền, nếu như đồng ý, thì anh sẽ đi vào năm thứ tư đại học của Chu Niệm, trong phòng làm việc, anh nhiều lần suy xét, nhưng lại không nắm chắc chủ kiến. Đạo sư(2) của anh nhìn bộ dáng do dự của anh liền vô cùng khó hiểu, biết bao nhiêu người tha thiết ước mơ loại cơ hội như thế này, mà khi đối mặt với nó Sở Mộ còn lộ ra vẻ thống khổ.

Đạo sư của anh hỏi, Sở Mộ nói vấn đề là chuyện tình yêu, nếu như anh xuất ngoại, phỏng chừng hai người sẽ phải chia tay.

Đạo sư vô cùng kinh ngạc, thiếu chút nữa phun trà trong miệng ra ngay lúc đó, “Cậu đang yêu? Sao lại không có nghe nói? Cậu oa nhi(3) này giấu cũng kĩ quá đi!”

Sở Mộ rất thẹn thùng, cúi đầu nhỏ giọng nói, “Đâu phải là chuyện gì đáng nói. Hơn nữa cũng không phải là chuyện chắc chắn gì, cũng không nhất định phải chia tay.”

Đạo sư thở dài, “Cậu cũng đã trưởng thành, tìm người yêu cũng là chuyện phải hảo hảo cân nhắc! Chuyện xuất ngoại, cơ hội cũng rất nhiều, nhưng phải có sự giúp đỡ, những cơ hội thế này không dễ gặp, nhưng mà, chuyện tình yêu cũng là đại sự cả đời, cậu hần phải hảo hảo suy xét. Cậu cứ về hảo hảo ngâm lại, nhanh chóng cho tôi một câu trả lời thuyết phục!”

Sở Mộ cảm tạ đạo sư quan tâm thông hiểu như vậy, chỉ là, nếu phải lựa chọn giữa con đường phía trước và ái tình, thực sự là một việc rất khó khăn.

Sở Mộ vẫn không đem chuyện này nói với Chu Niệm, anh nghĩ hay là để đến cuối cùng hãy nói, nếu tình cảm hai người có thể tiếp tục, như vậy, anh hy vọng Chu Niệm có thể chờ anh trở về, nếu không thể, vậy thì cũng chỉ có thể đem đoạn tình cảm này làm một đoạn hồi ức tốt đẹp nhất trong cuộc đời của mình.

Bởi vì trong đầu tồn tại loại suy nghĩ này, nên mỗi lần Sở Mộ đối mặt với Chu Niệm, thần sắc không khỏi có chút biến hóa, thường xuyên dờ ra nhìn Chu Niệm, đôi khi lại lộ ra vẻ mặt rầu rĩ, Chu Niệm đương nhiên có thể cảm thụ được những biến hóa của thầy, thế nhưng, hần cũng không thể từ miệng của Sở Mộ biết tại sao anh lại như vậy.

Khi hương mai vàng lại một lần nữa nhẹ bay, con mèo nhỏ trong nhà đã lớn thành một khối lớn, bởi vì không quá yêu vận động, nên những việc mệt nhọc như bắt chuột lại càng không nên trông cậy vào nàg, nên mới phì phì như vậy, da lông bóng loán thậm chí còn nổi lên thứ ánh sáng màu bạc, phi thường xinh đẹp, Chu Niệm thích ôm nàg vào lòng, mỗi khi ăn đồ ăn vặt cũng dứt nàg ăn, vì thế, một người một mèo luôn bị Sở Mộ mắng vì lúc nào cũng làm dơ sô pha.

Ban đầu Chu Niệm luôn rất ủy khuất nhìn Sở Mộ, khiến cho Sở Mộ không có cách nào mắng tiếp, sau đó Chu Niệm lại ôm ấp cạ bên người Sở Mộ, lấy con mèo ra làm ngụy trang, “Là con gái của thầy làm dơ a.....”

Sở Mộ trừng hần, “Nhanh đi rửa tay đi, cậu làm dơ bộ lông của nó rồi. Lúc nào cũng cho nó ăn mấy món loạn thất bát tao, coi chừng làm hại đến bao tử của nó!”

Chu Niệm đặt con mèo lên tay của Sở Mộ, lúc này mới đi rửa tay, Sở Mộ thở dài thả con mèo lên trên mặt đất, lại phải đi quét dọn nơi bị một người một mèo làm dơ.

Chiếc điện thoại di động NOKIA kiểu cũ của Sở Mộ sau rất nhiều lần “Không cẩn thận” bị Chu Niệm làm rớt trên mặt đất cuối cùng cũng hư, Chu Niệm vừa xin lỗi với thầy vừa nói phải đi mua một chiếc điện thoại mới đền cho anh. Chu Niệm từ lâu đã không quen nhìn chiếc điện thoại kiểu cũ của Sở Mộ, chỉ là không biết nó lại bền như thế, quảng nó vô số lần mà vẫn không hư, chỉ cần chưa bị hư, thì Sở Mộ sẽ không muốn đổi cái mới, trong mắt của Sở Mộ, điện thoại di động có chức năng nhắn tin và trò chuyện, những cái khác có thể sử dụng, liền OK.

Điện thoại di động bị hư, Sở Mộ mất mát nói, “Còn dùng tốt lắm mà! Làm sao rớt xuống đất một cái liền bị hư, nếu đi sửa thì có lẽ có thể tiếp tục dùng a!”

Chu Niệm đương nhiên không thể nói kỳ thực là do em đã quảng nó rất nhiều lần, bền nhanh khuyên nhủ, “Điện thoại di động này cũ như thế, nếu mà đi sửa thì dùng không quá vài ngày lại hư, sau này lại phải lấy số tiền thừa từ lần sửa đó đi mua cái mới, không bằng mua cái mới ngay từ lúc đầu.”

Sở Mộ nghe hần nói như vậy, cảm thấy cũng có lý, chỉ là tiền bạc gần đây có chút eo hẹp, anh tự đầu tư vào thị trường chứng khoán, bởi vì ở nhà đi út sinh bệnh nên phải gửi tiền về vấn hậu(4), số tiền còn lại cũng chỉ đủ cho phí sinh hoạt, “Hai ngày tới không có chuyện gì đặc biệt cần dùng điện thoại di động, qua hai ngày nữa tôi sẽ đi mua a!”

“Ngày mai em có thời gian, em đi mua, em đi mua! Cái em thích nhất định thầy cũng có thể thích.” Chu Niệm nói, rồi tiếp tục xem TV chơi đùa với con mèo.

Sở Mộ nhìn sườn mặt mang theo nụ cười anh tuần của Chu Niệm, trong lòng mơ hồ khó chịu, chỉ cần là ở nhà, chỉ cần nhìn thấy Chu Niệm, cây kim cân bằng giữa con đường phía trước và ái tình trong lòng anh nhất định sẽ lệch về phía ái tình.

Chu Niệm mua cho Sở Mộ một chiếc Apple Iphone kiểu mới nhất, sau khi mua về còn giúp Sở Mộ lưu các số điện thoại trong chiếc di động trước đó, lại giúp anh lắp đặt chuyển vào rất nhiều thứ, đồng thời còn chuyển vào các đoạn phim dài cho chính mình quay.

Sở Mộ bận việc buổi trưa cũng không trở về, Chu Niệm ở nhà một mình, ăn bữa trưa xong thì ở nhà học bài, kỳ thi cuối kỳ đã đến, trước khi thi cần phải hảo hảo ôn tập, khi điện thoại di động của Sở Mộ vang lên, hần nhìn một chút, số điện thoại trên điện thoại di động không hiện tên, nghĩ rằng người khác gọi lộn số, hần bắt máy liền nghe người bên kia nói tiếng địa phương, hần cũng nghe không hiểu nhiều, nói thẳng một câu, “Thực Xin lỗi, dì gọi lộn số rồi.” sau đó cúp máy, tâm tư lại quay về bên trang sách.

Sau đó điện thoại lại vang lên hơn hai lần, Chu Niệm đã rời nhà đi mua mấy món đồ nên không có nhận được, lúc trở về liền thấy cái dây số ka, hần cũng không có đặc biệt quan tâm.

Sau khi ăn xong cơm tối Sở Mộ trở về, Chu Niệm mới đưa di động cho Sở Mộ, nói rằng, “Thầy, tất cả những thứ trong chiếc di động cũ của thầy em đã đưa vào hết, thầy xem còn thiếu cái gì không?”

Sở Mộ cầm lấy nín thở chạm vào chiếc điện thoại di động, lại nhìn nhãn hiệu trên mặt, có chút tuyệt vọng, bất đắc dĩ nói, “Chu Niệm, sao cậu không hỏi xem tôi muốn mua kiểu nào.”

“Lẽ nào thầy không thích, em phải vòng vo trong cửa hàng thật lâu mới mua được cái này a. Kiểu dáng rất đẹp, Đoàn Đoàn cũng thích nó nữa, còn dùng móng vuốt chơi đùa a!” Chu Niệm vô tội nói.

“Cái này.... Cái này đắt quá! Với lại tôi cũng không dùng nhiều công năng như vậy, chơi trò chơi càng không cần a....” Sở Mộ xem tất cả các công năng bên trong chiếc điện thoại, nghĩ đến Chu Niệm người này tiền bạc siêu cấp nhất định đã dành hai tháng tiền lương của anh để mua điện thoại di động, trong lòng Sở Mộ có chút buồn bã sau này không biết làm thế nào để nuôi sống người nhà anh đây.

“Là em làm hư điện thoại di động cũ của thầy, bồi thường lại cho thầy một cái mới là việc nên làm mà! Em đã chọn thật lâu mới chọn được, thầy nói như vậy, giống như điện thoại di động em mới vừa mua đều là phí sức mà không thu được kết quả tốt.” Chu Niệm một bộ trạng thái mất mát, cúi đầu, thanh âm mất tinh thần, con mèo nhỏ co lại trong lòng hần, hần cũng chỉ nhẹ nhàng sờ sờ, không nhiệt tình đùa giỡn như trước đây.

Xem bộ dạng này của Chu Niệm, Sở Mộ cũng hiểu được biểu hiện vừa rồi của chính mình không công bằng đối với hắn, suy cho cùng hắn toàn tâm toàn ý muốn đối tốt với mình, nói hắn như vậy quả thực rất không đúng. Vì vậy, Sở Mộ chỉ có thể một bên thương tiếc tiền, một bên thương tiếc Chu Niệm, cuối cùng còn muốn Chu Niệm vui vẻ, “Đừng buồn mà, điện thoại di động này rất tốt, tôi rất thích, cảm ơn cậu đã đi mua cho tôi!”

Chu Niệm ngẩng đầu lên nhìn Sở Mộ, trong cặp mắt sâu và đen kia rõ ràng có một tầng thủy quang tủi thân buồn thương, chỉ run rẩy nhìn Sở Mộ.

Hơn nữa thanh âm của hắn cũng vẫn vãn phần ủy khuất, “Thầy, thầy như vậy là đang có lệ với em!”

“Thực sự, tôi thực sự thích chiếc điện thoại di động này.” Chung quy đẹp như vậy, còn tiêu nhiều tiền như vậy, làm sao có thể không thích chứ, Sở Mộ bỏ thêm một câu trong lòng. Biết Chu Niệm không chiếm được thực chất tính ưu đãi là sẽ không bỏ qua, bèn đành phải đến gần hôn lên gương mặt của Chu Niệm một cái, “Vừa rồi tôi nói nặng rồi. Cảm tạ cậu đã mua chiếc điện thoại di động này!”

Sắc mặt Chu Niệm lúc này mới tốt hơn, chuyển từ sắc thái tủi thân buồn thương sang một tầng vui vẻ, đặt con mèo nhỏ trên người xuống, rồi một tay cầm cánh tay của Sở Mộ, nghiêng người qua hôn lên môi Sở Mộ một cái, ánh mắt sâu thẳm nhìn chăm chú vào mắt Sở Mộ, “Thầy, em chân thành hy vọng có thể đem những thứ tốt nhất của mình tất cả đều cho thầy...”

Sở Mộ bị Chu Niệm nhìn, trong ngực dạt dào ảm áp, tim cũng dần dần đập gia tốc, ở bên Chu Niệm, anh căn bản không có biện pháp hạ quyết định quyết tâm ly khai, anh và Chu Niệm giống nhau, mong ước loại lương tình tương duyệt này, cùng nhau sống một cuộc sống bình thường, vĩnh viễn duy trì nó dài lâu.

Sở Mộ còn chưa kịp xoay đầu, đã bị Chu Niệm nắm chặt vai hôn môi.

Hai người ôm hôn trên sofa, từ những cái đụng chạm hồ hững đến thâm nhập dây dưa, sau đó lại không ngừng nhẹ nhàng mà chạm môi, giống như nếu có thể mãi duy trì như thế này, hai người cũng không có ý muốn dừng lại.

Con mèo nhỏ ngồi chồm hổm trên mặt đất cảm thấy không thú vị, lắc lắc cái đuôi, đi đến cọ cọ bên chân Chu Niệm, phát hiện hắn không để ý tới mình, kêu lên một tiếng rồi lại cọ cọ lên đôi chân nhỏ của Sở Mộ, phát hiện vẫn không được để ý tới, lúc này nàng mới bước từng bước chậm như rùa đi sang một bên tự chơi một mình, thoáng cái đã đem quả bóng nhỏ đá đi thật xa, rồi lại thông thả đi tới chơi đùa với quả bóng....

Chú giải

(1) Tính sự : Chuyện tình dục.

(2) Đạo sư : Thầy/Bậc thầy/Người hướng dẫn.

(3) Oa nhi : em bé/đứa bé.

(4) Văn hậu : gửi lời hỏi thăm.

43. Quyển 2 - Chương 25

Lúc ở trên giường, Chu Niệm ngồi bên cạnh một tay ôm trọn vòng eo của Sở Mộ, một tay cầm di động mới của Sở Mộ, hai người tựa sát vào nhau, vành tai và tóc mai chạm vào nhau.

Chu Niệm cười dùng môi cọ lên sườn mặt của Sở Mộ một hồi, nói, “Thầy, kỳ nghỉ đông bắt luận lúc nào thầy nhớ em và Tiểu Đoàn thì có thể lấy cái này ra xem một chút, em ở ngay trong chiếc điện thoại để ở túi của thầy, như vậy thật thuận lợi!”

Trong mắt Sở Mộ tràn đầy nhu tình tiếu ý, vươn tay sờ lên gương mặt tươi cười của Chu Niệm trong tấm ảnh một chút, Chu Niệm lại bắt đầu chụp một tấm, vừa chụp vừa hỏi, “Thầy, thầy thích không?”

“Thích!” Sở Mộ trả lời, chạm lên màn hình điện thoại di động, tắt chức năng chụp ảnh.

Chu Niệm lại ôm hôn lên mặt Sở Mộ mấy cái, lấy điện thoại di động của mình ra, nói, “Tất cả đoạn quay của em em đều đưa vào điện thoại di động của thầy, thầy cũng để em quay phim thầy lưu lại trên điện thoại di động của em đi!”

Không đề cập tới loại yêu cầu này sẽ không gọi là Chu Niệm, Sở Mộ sớm có chuẩn bị, nhưng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nói, “Tôi không đẹp, đừng quay, hơn nữa, nếu bị người khác nhìn thấy trong di động sẽ không ổn!”

“Em sẽ không để cho người khác xem điện thoại của em, thầy, quay một đoạn ngắn thôi! Một đoạn ngắn là được...” Đôi mắt Chu Niệm lóng lánh tràn ngập khẩn cầu chờ mong nhìn Sở Mộ.

Sở Mộ bị hấn nhìn liền nhẹ dạ, song, “Không được, tôi rất không thích quay phim, quay tôi tôi cảm thấy không quen.”

“Thầy, chỉ nửa tiếng, nửa tiếng là được! Xin thầy mà, thầy để em quay nửa tiếng đi!” Chu Niệm không để ý tới hình tượng ôm Sở Mộ vừa cầu xin vừa ma sát vừa sờ mó, thân thể Sở Mộ bị hấn làm cho nhũn ra, không có cách nào, cuối cùng đành phải thỏa hiệp, “Vậy chỉ nửa tiếng thôi!”

Chu Niệm hài lòng mà đem điện thoại di động quay Sở Mộ, Sở Mộ vừa nhìn đến chiếc điện thoại di động kia liền co quắp, căn bản không biết nên làm cái gì, nhớ đến chính mình đang mặc áo ngủ ở trên giường, bèn nhanh đi đến cầm điện thoại di động của Chu Niệm, xóa, “Đừng quay ở trên giường...”

“Đừng ngại, dù sao cũng chỉ có một mình em xem! Thầy tùy ý làm cái gì cũng được, dù thế nào em cũng không ngại, chỉ cần là thầy là được.” Chu Niệm đoạt lại chiếc di động Sở Mộ đang cố gắng che chở, Sở Mộ nhúu mày căn môi dưới tròng mắt liếc Chu Niệm, cảm tức nói, “Xóa đoạn này đi, tôi...”

Sở Mộ còn chưa phát hỏa xong, bỗng chốc bị Chu Niệm bỏ nhào đẩy ngã xuống khăn trải giường, Chu Niệm vừa cắn vừa liếm lên môi anh, còn dùng thanh âm trầm thấp nói ra những lời phi thường không biết xấu hổ, “Thầy rõ ràng biết rõ em không có sức chống cự đối với loại biểu tình này nhất mà, thầy còn làm như vậy...”

Sở Mộ đưa tay đẩy hấn, trong miệng muốn mắng hấn, nhưng lại bị hấn lấp kín chỉ có thể phát ra những tiếng rên rỉ “Ấn...” “A...” vừa tức giận lại vô tội.

Môi lưỡi Chu Niệm ra sức dây dưa, vừa mút vừa liếm, lại thò tay vào trong áo ngủ xoa nắn chiếc eo của anh, sau đó lại vuốt ve hai điểm trước ngực của anh, khiến cho chiếc eo của Sở Mộ mềm nhũn, tiếng rên rỉ cũng êm ái kiều mị.

Rất nhanh Sở Mộ không còn chút năng lực phản kháng, dây dưa với Chu Niệm ở trên giường, hôn môi, vuốt ve....

Cho tới bây giờ Chu Niệm vẫn cứ hay dỗ ngon dỗ ngọt, đặc biệt lúc ở trên giường, câu nói “Em yêu thầy” càng không rời miệng.

Vốn không có bất kì dự định làm tình nào, hơn nữa ngày mai Chu Niệm còn phải đi thi, Sở Mộ cũng có công việc, thế nhưng không biết thế nào lại quấn lấy nhau mãi không dừng được.

Thủ đoạn trêu đùa khơi tình của Chu Niệm từ lúc ban đầu đã dùng trên người anh, sau đó hai người ở bên nhau cả một quãng thời gian dài, kỹ thuật càng ngày càng tiến bộ, chỉ cần Sở Mộ bị Chu Niệm đặt ở trên giường, liền giống như không có bất luận khả năng phản kháng gì, luôn bị làm cho dục tiên dục tử, mỗi khi làm đều hăm sâu vào bể dục, khi đã kết thúc, lúc phục hồi lại tinh thần đều hồi hận không ngớt, vì thời gian dùng để lăn trên giường này, vốn được an bài phải xem một quyển sách, phải sửa một kiện bài tập, phải liên lạc với một người nào đó, hay phải tra tìm một vài tài liệu....

Đầu tiên là bị đặt ở trong chăn, chân bị nâng lên cao cao, lúc bị chọc vào thật sâu, anh chỉ còn lại hơi sức để thở dốc cùng nhỏ giọng rên rỉ....

Vốn cho rằng một lần là đủ rồi, nhưng khi thân thể bị ôm khóa ngồi lên bụng dưới của Chu Niệm, cả người Sở Mộ như nhũn ra, căn bản không còn bao nhiêu khí lực, chỉ có thể đẩy nhẹ vai của Chu Niệm cự tuyệt, “Đừng đến nữa....Ngày mai còn có công việc....”

Thanh âm của Sở Mộ oa oa trầm thấp, còn mang theo dục cự hoàn nghênh(1) của hơi thở tình triêu cùng rất nhỏ tiếng thở dốc, một câu nói nhưng lại khiêu khích dục vọng như suối nguồn ở tận đáy lòng Chu Niệm, Chu Niệm làm sao lại thả anh ra, chỉ có thể ôm chặt eo của anh hơn, lưu lại một đám vết tích rõ ràng hơn ở trước ngực của anh. Hắn chưa bao giờ nói qua với Sở Mộ rằng thanh âm trong lúc làm tình của anh khiến cho bất cứ ai cũng không thể dừng lại được, hắn mong muốn thầy có thể luôn luôn dụ ngoạn ở trong lòng hắn như vậy, chỉ thuộc về một mình hắn, loại thanh âm này cũng chỉ có thể để một mình hắn nghe được....

“Thầy....” Chu Niệm thở hổn hển nhẹ giọng lẩm bẩm, liếm hôn trước ngực Sở Mộ, ngón tay vuốt ve nhào nặn eo lưng của Sở Mộ, tay kia xoa lên cái mông của anh, tùy tiện mở rộng một chút, rồi đem dục vọng của mình chôn vào.

Sở Mộ bị hắn hung hăng húc một cái liền thiếu chút nữa bật khóc, chiếc eo mềm nhũn, có loại cảm giác như muốn rớt xuống, chỉ có thể vòng tay qua vai cổ của Chu Niệm, mở lớn chân thừa nhận người phía trên cười anh, dạng tư thế này làm cho người ta cảm thấy ngưỡng chừng, bề dục như sóng lớn đánh vào bờ đê, tiếng thở dốc rên rỉ không kiềm nén được, lưu lại một dấu vết trên lưng Chu Niệm.....

Khi cuối cùng cũng dừng lại, dưới nụ hôn của Chu Niệm Sở Mộ hoảng hốt phục hồi lại tinh thần từ cơn cao triêu của dục vọng, tựa lên bờ vai của Chu Niệm nhắm mắt lại nghỉ ngơi một hồi.

Chu Niệm xoa lỗ tai gương mặt của anh, thanh âm mềm mại dụ dàng, “Thầy, em yêu thầy!”

“Ân....” Sở Mộ nhỏ giọng hừ một tiếng, trong bóng tối đưa tay mò tìm bàn tay của Chu Niệm, nắm thật chặt, sau đó mười ngón tay dây dưa đan cài vào nhau.

Tắm rửa thu dọn chăn giường xong, Sở Mộ ôm Đoàn Đoàn đang hề hề đáng thương cào cửa vào trong phòng, nhìn thấy Chu Niệm đang đỏ mặt cảm di động ngồi trên giường, Sở Mộ nghi hoặc một chút, còn chưa đi đến, đã thấy Chu Niệm thả di động ở một bên làm như không có việc gì.

Chu Niệm càng làm như không có việc gì là càng có chuyện, Sở Mộ suy nghĩ một chút, trong ngực thoáng kinh ngạc, nhanh chóng đoạt lấy điện thoại di động của Chu Niệm, Chu Niệm nhìn anh đoạt lấy, có tặc giạt mình, không thể trấn định tự nhiên được nữa, bèn nhanh chóng lấy lại điện thoại di động che chỗ trong tay.

“Cậu vừa mở cái gì có đúng hay không, đưa cho tôi!” Trên mặt Sở Mộ lúc đỏ lúc trắng, nhanh đoạt lấy.

“Thầy nói cái gì a! Mở cái gì chứ....” Chu Niệm giả vờ không hiểu ý của Sở Mộ.

“Cho tôi kiểm tra!” Sở Mộ đưa tay muốn lấy điện thoại di động về đây.

“Kiểm tra thì kiểm tra, có cái gì đâu chứ! Thầy, em cũng không có làm chuyện xấu sau lưng thầy....” Chu Niệm nói, niệm niệm không muốn đưa điện thoại vào tay Sở Mộ.

Sở Mộ thả con mèo nhỏ lên mặt đất, vươn tay tiếp nhận điện thoại di động, tuy rằng Chu Niệm đang giả trang đáng thương, nhưng anh cũng sẽ không bị mắc lừa. Còn chưa có bấm vào, Chu Niệm thoáng cái đã bổ nhào đến, “Thầy, thầy không thể xóa đoạn phim em vừa quay thầy ban nãy, thầy đáp ứng với em đi....”

Sở Mộ liếc mắt nhìn hắn, không trả lời.

Chu Niệm khấn trương mà nhìn Sở Mộ, Sở Mộ xoay người, ngồi trên mép giường mở thứ cất giấu trong điện thoại di động, đoạn phim Chu Niệm vừa xem kia, là một dữ liệu vô cùng lớn, phản ứng một hồi mới mở ra, bắt đầu chính là cảnh anh mặc áo ngủ trên giường, biểu tình cẩn trọng, Sở Mộ vừa xem đã muốn xóa đi, Chu Niệm ngay lập tức đoạt lại, “Thầy nói sẽ lưu lại cho em mà, thầy không được nói không giữ lời.”

Sở Mộ ngây người một chút, không xóa, Chu Niệm liền muốn lấy điện thoại di động lại, “Thầy, trả lại cho em đi! Để em mở cho thầy xem, các đoạn phim khác đều là quay Tiểu Đoàn, còn có một đoạn quay mẹ em, thực sự, không có những người khác, thầy phải tin tưởng em!”

Sở Mộ đang đưa di động trả lại cho Chu Niệm, thì bất thành linh nhìn thấy một màn đen, anh còn tưởng rằng điện thoại di động xảy ra vấn đề, điện thoại di động vừa đến trên tay Chu Niệm mới đột nhiên nhớ

đến đó là lúc Chu Niệm ném điện thoại di động sang một bên, màn hình bị che lại, điện thoại di động tự động chuyển sang chức năng quay phim trong bóng tối.

Sở Mộ cướp điện thoại về, mở loa, thanh âm phát ra thiếu chút nữa chấn ngừng trái tim của anh, sắc mặt bỗng chốc ửng đỏ, tay có chút run rẩy, nhanh chóng tắt loa, lúng túng thiếu chút nữa làm rớt di động trên tay.

Chu Niệm đoạt điện thoại lại, “Thầy, thầy đừng, đừng xóa...”

Sở Mộ đỏ mặt thiếu chút nữa bấm loạn chiếc điện thoại, không xóa là không có khả năng.

Xóa xong đoạn quay trong bóng tối thì cũng xóa luôn đoạn quay kia, trùng mắt với Chu Niệm ném di động lại cho hắn, “Cậu càng ngày càng hỗn trưởng, loại phim này cũng quay lại.”

Sở Mộ thật sự tức giận, lạnh lùng liếc mắt nhìn Chu Niệm, đi ra cửa.

Chu Niệm hiểu chính mình đã phạm vào đại sai, ngại ngần một hồi mới phản ứng lại, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng ngủ, Sở Mộ đang đứng hóng gió trên ban công.

Chu Niệm kéo anh vào, “Thầy, bên ngoài lạnh lắm, thầy mau vào đi.”

“Buông tay!” Sở Mộ vung tay Chu Niệm, tránh để người khác thấy anh và Chu Niệm lôi kéo nhau trên ban công, bèn đi vào nhà.

“Thầy, em không phải cố ý quay, lúc đó em thật sự không chú ý tới, thầy đừng giận.” Chu Niệm theo sau Sở Mộ, vẻ mặt hề hề đáng thương.

Sở Mộ không để ý tới hắn, tư mình đi vào phòng ngủ, đi vào liền đóng cửa lại, còn nói, “Về ở chỗ bên kia của mình đi!”

Chu Niệm phi thường ủy khuất đứng ở cửa, tuy rằng Sở Mộ đã hạ lệnh đuổi khách, nhưng hắn vẫn kiên nhẫn đứng tại chỗ gõ cửa, “Thầy, em sẽ không đi về bên kia đâu, vừa rồi em thật sự không phải cố ý, em chưa hề nghĩ sẽ quay lại, vừa rồi chỉ là trùng hợp, thầy....thầy...”

Chu Niệm một tiếng rồi lại một tiếng ủy khuất đáng thương, ở trong phòng Sở Mộ nghe thấy, trong lòng phiền muộn, Tiểu Đoàn nhảy lên đùi của Sở Mộ, tâm tình Sở Mộ không tốt cũng không muốn để ý đến nàng, vừa đặt nàng lên mặt đất, nàng liền đi đến cào cánh cửa, Chu Niệm kiên nhẫn ở ngoài cửa xin lỗi, cuối cùng Sở Mộ không đành lòng, đi đến mở cửa, đáng vẻ Chu Niệm cảm thương đau lòng đứng ở nơi đó, nhìn thấy Sở Mộ, thần tình trên mặt càng thêm đáng thương, “Thầy, xin lỗi. Lúc đó em thật sự không phải cố ý, nói như thế nào đi nữa, em vẫn có chừng mực, sẽ không làm ra những chuyện không có đạo đức....”

Sở Mộ diện vô biểu tình nhìn hắn, “Vậy cậu muốn lưu lại đoạn phim là có ý gì, còn nói có chừng mực, cậu xem cậu, hoàn toàn là tâm tính hài tử, cậu đứng mực ở chỗ nào?”

“Xin lỗi, em....Em...” Chu Niệm nói không ra lời, chỉ có thể cúi đầu không biết phải làm sao mới tốt.

Chu Niệm cúi đầu bộ dạng trầm mặc làm cho Sở Mộ nhìn thấy mềm lòng không nổi, hai người trầm mặc đứng trong ngoài cánh cửa, cuối cùng vẫn là Sở Mộ đánh vỡ bầu không khí căng thẳng trong phòng, anh tiến lên kéo tay của Chu Niệm, Chu Niệm ngẩng đầu lên nhìn anh.

Lệ quang mơ hồ ở trong mắt Chu Niệm khiến Sở Mộ sợ run một chút, túm lấy tay Chu Niệm kéo hắn đi vào trong phòng ngủ.

“Thầy, em không phải là hài tử!” Chu Niệm nhỏ giọng nói.

Sở Mộ sững sốt một chút, sau đó mới chậm rãi ngồi lên ghế, “Cậu không phải là tiểu hài tử, nhưng cậu nói muốn tôi chờ cậu, rốt cuộc cậu muốn tôi chờ cậu tới khi nào thế? Cậu còn trẻ như vậy, nhưng tôi đã không còn trẻ tuổi nữa, tôi không có nhiều thời giờ như cậu, cũng không có nhiều tình lực(2) như cậu....”

Thanh âm của Sở Mộ bình ổn, như cơn gió lướt nhẹ qua mặt bằng, mang theo một ít thất vọng, mang theo một ít bi thương, còn có một ít mệnh mỏng mờ mịt, thanh âm nhàn nhạt như vậy, nhưng ở trong ngực Chu Niệm lại như nổi lên kinh đào hải lãng(3), hắn nhìn Sở Mộ, nhưng Sở Mộ lại chuyển mắt đi.

Chu Niệm muốn đi lên nắm lấy tay Sở Mộ, nhưng Sở Mộ lại đẩy hắn ra.

“Thầy, xin lỗi...Bây giờ em có thể nói với mẹ em, rằng em thật tâm yêu thầy, em vẫn luôn dự định mãi mãi cùng thầy trọn đời ở bên nhau, em sẽ...” Chu Niệm nhìn Sở Mộ, bởi vì biểu tình bi thương của Sở Mộ, hẳn nghĩ lúc này bất luận chính mình nói cái gì đều không có một chút sức thuyết phục.

“Bây giờ em sẽ gọi điện thoại cho mẹ của em, thầy xem có được không?” Chu Niệm ngồi xổm bên chân Sở Mộ, gương mặt lẳng lặng nhìn chăm chú vào gương mặt của anh.

“Không cần! Đừng...” Sở Mộ cầm tay Chu Niệm không cho hắn gọi điện thoại.”

“Mỗi ngày ở bên cạnh thầy em đều rất vui vẻ ấm áp. Em muốn cả đời này đều mãi mãi cùng thầy ở bên nhau như vậy, em không muốn xa thầy. Em biết gia đình em nhất định không đồng ý, nhưng mà, em nhất định sẽ nỗ lực, sẽ làm gia đình em đáp ứng. Em vẫn luôn muốn nói với mẹ của em, mỗi lần mẹ đến đây, em đều muốn giới thiệu thầy với mẹ, nói với mẹ đây là người em yêu, em muốn sống bên thầy cả đời này, thế nhưng, em sợ, em sợ mẹ của em không bằng lòng, hiện tại em căn bản không có biện pháp phản kháng với gia đình, xin lỗi, thầy, em thực sự không phải cố ý đâu, em...”

Chu Niệm vùi đầu lên đầu gối của Sở Mộ, thanh âm dần dần nghẹn ngào lên.

Trong lòng của Sở Mộ cũng không dễ chịu, anh biết bản thân chỉ đang giận chó đánh mèo mà thôi, bởi vì bản thân anh cũng không dám đối mặt với áp lực gia đình, thậm chí vô pháp làm ra sự chọn lựa giữa con đường phía trước và ái tình.

Sở Mộ nhẹ nhàng xoa tóc Chu Niệm, thanh âm cũng đồng dạng nghẹn ngào, “Phải là tôi nói xin lỗi mới đúng. Tôi cũng không dám nói với gia đình. Đứng lên đi! Đừng ngồi chồm hổm nữa! Là tại tôi lại loạn tức giận, đều không phải là lỗi của cậu...”

“Thầy, không, là vấn đề của em, là em vẫn chần chừ với thầy không cho thầy một lời hứa hẹn rõ ràng, lần nghỉ đông này em sẽ về nói với mẹ, nhất định sẽ làm mẹ đồng ý cho thầy và em ở bên nhau.” Chu Niệm nói, nắm chặt tay Sở Mộ.

Sở Mộ khẽ thở dài, quay lại thì thầm, “Chu Niệm, tôi quyết định năm sau sẽ xuất ngoại học lên tiến sĩ, khi đó, tôi thấy, hay là chúng ta tách ra...”

Đột nhiên nghe được tin này từ miệng của Sở Mộ, Chu Niệm kích động sửng sốt, viên mắt đều đỏ, “Thầy, thầy đừng như vậy, thầy đừng nói chia tay, chuyện đó không có khả năng. Em muốn cùng thầy ở bên nhau, thầy đi em sẽ chờ thầy, nếu như thầy bằng lòng, em và thầy đi cùng nhau cũng được.”

Sở Mộ không nghĩ tới Chu Niệm kiên quyết muốn cùng anh ở bên nhau như thế, căn bản không chút suy nghĩ đã nói nguyện ý chờ anh, còn nói cùng nhau đi.

“Nhưng...” Sở Mộ muốn nói cậu còn trẻ, sau này còn có nhiều lựa chọn, hơn nữa sau này có thể sẽ thích người khác, giữa nam nữ còn thường gặp phải tình trạng ly hôn, huống chi giữa hai người đàn ông nào có quan hệ gì bảo đảm.

“Cậu không nên tùy tiện hứa với tôi cả đời như vậy, không được không chút nghĩ ngợi đã nói nguyện ý chờ tôi, không được mỗi ngày đều đem câu yêu tôi động trên miệng, cậu như vậy khiến tôi căn bản không có biện pháp rời khỏi cậu...”

Chu Niệm nắm chặt tay Sở Mộ, cắt lời anh, “Thầy, thầy đừng như vậy, tuy rằng em không biết cả đời này em sẽ làm nên sự nghiệp gì, nhưng em biết em muốn gì, em muốn thầy, sẽ không thay đổi, thầy, xin thầy tin em, em sẽ yêu thầy trọn đời này, suốt đời đều ở bên thầy, không phải là tùy tiện hứa cả đời với thầy, em muốn trao đổi cùng thầy, em muốn dùng cuộc đời của em trao đổi với cuộc đời của thầy, em đã suy nghĩ chuyện này rất rõ ràng, cho nên em không cần phải suy nghĩ thêm nữa, em không chia tay với thầy được, vô luận là chờ thầy hay là cùng thầy ở bên nhau, em đều nguyện ý, nhưng thầy nhất định không được nhắc đến chuyện chia tay, thầy không được vứt bỏ em...”

Chu Niệm đáng thương mà nói “Vứt bỏ”, Sở Mộ bị hắn làm cho vừa muốn khóc lại vừa muốn cười, cuối cùng đành phải kéo hắn từ trên mặt đất lên.

Lần giận dỗi này cứ như vậy mà không giải quyết được cái gì, thời điểm nằm ngủ trên giường, Chu Niệm gắt gao ôm Sở Mộ, Sở Mộ không có cách nào pháp động, cuối cùng chỉ có thể cười khổ đẩy hắn ra nhiều

lần, rồi lại khuyên nhủ, “Cậu đừng ôm tôi chặt như vậy, tôi sắp hít thở không được rồi này.”

“Em thật sự sợ thầy đi rồi, sau này sẽ không để ý tới em.” Chu Niệm căn bản không buông tay, rầu rĩ nói.

“Thật sự sắp bị cậu làm ngộp chết. Tôi sẽ không vô duyên vô cớ mà đi, lại nào dám không để ý tới cậu, cậu mau buông ra một chút.” Sở Mộ bắt đầu nói.

Chu Niệm lúc này mới buông anh lỏng một ít, sau đó lại nói, “Sau này thầy cũng đừng suy nghĩ lung tung nữa, em sẽ không tách khỏi thầy, thầy cũng không được vứt bỏ em.”

“Cái gì vứt bỏ, tôi chưa từng nghĩ qua.” Sở Mộ phản bác.

“Thầy nói rồi thì không được đổi ý, sau này cũng không được nghĩ những chuyện này nữa.” Chu Niệm xác nhận, còn nói thêm, “Dù sao thì các môn em cũng gần học xong, đợt này có xét tốt nghiệp sớm, em cũng đi hỏi một chút, không thì em cũng tốt nghiệp sớm, rồi cùng đi với thầy. Thầy, thầy nói như vậy có được không?”

Sở Mộ nghiêng người hôn lên mặt Chu Niệm một cái, trấn an nói, “Hôm nay ngủ đi! Ngày mai còn có việc, tôi mệt rồi!”

Chu Niệm muốn an bài tốt các chuyện về sau, thế nhưng gặp phải Sở Mộ nói như vậy, hẳn không thể liều chết quấy rầy anh ngủ, cuối cùng đành phải thở dài.

Chu Niệm thì lúc chín giờ sáng, đồng hồ báo thức được chỉnh đến tám giờ, ngày hôm qua Sở Mộ mệt mỏi, buổi sáng cũng không tỉnh.

Khi cánh cửa nhà trọ bị gõ vang, Sở Mộ mới tỉnh lại, nhìn Chu Niệm đang ngủ rất say, sau khi đứng dậy bèn dịch chân cho hắn, lúc này mới đi xem là ai sáng sớm đã gõ cửa.

Chú giải

(1) Dục cự hoàn nghênh : đã chú thích ở Quyển 2 chương 4.

(2) Tinh lực : tinh thần và thể lực.

(3) Kinh đào hải lãng : sóng to gió lớn.

44. Quyển 2 - Chương 26

Đây là lần đầu tiên có người đến tìm anh vào buổi sáng, Sở Mộ nghĩ không ra là ai gõ cửa sớm như vậy.

Hơn bảy giờ sáng buổi sớm mùa đông lạnh vô cùng, nơi nơi đều an tĩnh, ngoài cửa sổ sương mù màu trắng sữa bao phủ toàn bộ thế giới, cây cối lặng lẽ đứng im, thỉnh thoảng truyền vang vài tiếng chuông trong vắt của xe đạp từ màn khói mờ, trừ điều này ra, cũng không có điều khác nữa.

Bên ngoài áo ngủ Sở Mộ khoác thêm một chiếc áo khoác ngoài, mới sáng sớm đã bị làm ồn tinh thần có chút mơ hồ, không có một chút tâm phòng bị như ngày thường, nên khi mở cửa, ngẩng đầu nhìn người đang sốt ruột đứng thẳng ở ngoài, chớp mắt một cái, anh không biết phải làm sao.

“Mẹ! Mẹ.....Sao mẹ lại tới đây!” Sở Mộ suýt nữa không biết thanh âm này là chính mình vọng lại, mang theo hoảng loạn, còn có kinh ngạc, nhìn thấy mẹ đứng ở ngoài cửa, bất luận là đứa con nào đều hẳn phải mừng rỡ như điên, mời mẹ vào trong nhà, sau đó hỏi han ân cần, rót nước tẩy đi gió bụi, làm ấm thân thể, châm trà bưng cơm....

Trên mặt mẹ mang theo tia uể oải vì vừa ngồi xe lửa xong, nhìn thấy thần tình trên mặt Sở Mộ ban đầu là thấp thỏm sầu lo sau lại trầm tĩnh, nở nụ cười.

Sở Mộ nhanh chóng phản ứng lại, nhìn thấy bên chân của mẹ đặt một cái bọc lớn, bèn nhanh nhấc nó lên, nói, “Mẹ, mau vào, bên ngoài lạnh lắm!”

Mẹ Sở gặp được nhi tử, trong ngực vui mừng, vừa vào nhà vừa nói, “Là di út của con lại đây kiểm tra thân thể, chỗ này nhiều bệnh viện, bây giờ cô ấy đang đi bệnh viện cùng người quen, mẹ để mấy thứ đồ đạc ở chỗ của con trước, cũng là năm ấy lúc con tốt nghiệp rồi ở lại dạy học mẹ đã đến đây, may là trường học con không có thay đổi gì nhiều, hình dạng căn phòng của con ở đây cũng như cũ, còn may là mẹ nhớ kỹ, lại không có tìm lầm, vừa này đứng ở cửa còn sợ tìm lộn không biết làm sao nữa!”

Sở Mộ đi lấy nước nóng từ phòng vệ sinh, nhúng khăn đưa cho mẹ Sở rửa mặt rửa tay, “Bệnh của di út phát sinh cái gì nghiêm trọng à, sao mọi người muốn tới lại không nói trước với con, tới như thế, cái gì con cũng chưa chuẩn bị! Ở đây loạn thất bát tao con còn chưa thu dọn, cũng chưa đặt khách sạn cho mọi người, nếu mọi người muốn ngủ ở đây cũng được, con...”

“Ngày hôm qua đã gọi vài cuộc điện thoại cho con, lúc đầu là người khác bắt máy, nói mẹ gọi lộn số, sau lại gọi thêm vài lần nữa thì không có người bắt, con đổi số điện thoại đi động sao?” Mẹ Sở rửa sạch mặt, tay, ngồi cọt tóc trên sofa nói chuyện với Sở Mộ.

“Không có đổi, điện thoại di động của con bị hư, hôm qua cài thẻ lên điện thoại di động của người khác, chắc là cậu ấy nghe không hiểu tiếng địa phương của mẹ...”

Sở Mộ nghe đến đó, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán, nghĩ sự tình đến bước này phải làm sao bây giờ, hiện tại Chu Niệm còn đang ngủ trong phòng, đứa nhỏ này thích ngủ khỏa thân, sữa cũng sữa không được, sau lại yêu cầu ép buộc mỗi lần phải mặc quần ngủ, thế nhưng, hiện tại nếu đi vào phòng đánh thức hẳn dậy từ trên giường, thì có thể thấy dấu vết ngày hôm qua trên lưng và cánh tay, tất cả đều vừa xem là hiểu ngay. Bây giờ chỉ hy vọng lúc Chu Niệm đi ra nhất định phải mặc áo, vậy thì anh còn có thể nói với mẹ của anh đây là bằng hữu(1) tạm thời ở chỗ này một đêm, phỏng chừng mẹ cũng sẽ không nghĩ sang phương diện khác.

Sở Mộ vừa hy vọng chính mình gặp loại chuyện may mắn trên thế giới này, lại vừa nghĩ hay là để mẹ anh nhìn ra, đem chuyện này đánh xuống hồ nói với gia đình, trong lòng quần ben mâu thuẫn, thần tình trên mặt cũng bắt đầu mất tự nhiên, hiện ra một chút sầu lo.

“Thì ra là điện thoại di động bị hư, mẹ còn nghĩ không phải là con ở đây đã xảy ra chuyện gì rồi? Không có việc gì là tốt rồi!” Mẹ Sở nói, tự đi đổ nước.

“Để con để con! Mẹ, mẹ ngồi đi! Mẹ muốn ăn cái gì, bây giờ con đi nấu? Ăn mì được không?” Sở Mộ bưng thau nước vào phòng vệ sinh, mẹ Sở cũng đứng lên, “Ngồi xe lửa khó chịu, uống chút cháo là được rồi. Có phải hôm nay con có công việc phải làm không, chúng ta tới gấp nên cũng không suy xét đến hôm nay không phải là cuối tuần, quý rầy công việc của con thì không tốt lắm, con cứ làm chuyện của mình trước đi! Mẹ tự nấu ăn là được.”

“Chuyện gì cũng có thể lùi lại trước, sau đó sẽ bù lại, mọi người tới, con nhất định phải giúp đỡ.” Sở Mộ đổ nước trong phòng vệ sinh, nhìn thấy tất cả các đồ đạc để trên bồn rửa tay đều là hai người, lại đi ra nhìn trên chiếc bàn trong phòng khác cũng là hai cái ly uống nước, còn bày rõ ràng những món ăn vặt mà anh vốn sẽ không ăn, trên giá giấy cũng có vài đôi giấy của Chu Niệm, trên tay vịn sofa còn để một chiếc áo lông cùng một chiếc áo khoác của Chu Niệm, bên ngoài sân thượng còn treo quần áo của hai người....

Tất cả sự việc đều được vạch trần rất rõ ràng, cái người đang ngủ trong phòng ngủ kia hiển nhiên không phải là bạn bè đến đây ở một đêm.

Con mèo nhỏ Đoàn Đoàn lười biếng hết như Chu Niệm, bây giờ còn đang ngủ trong phòng ngủ, trong lòng Sở Mộ càng ngày càng mâu thuẫn, hơn nữa còn kèm theo một chút khủng hoảng, vừa mong bị phát hiện lại vừa mong có thể giấu đi, còn có nỗi sợ hãi sau khi mẹ biết được sẽ giận tím mặt, vô luận như thế nào cũng không tha thứ cùng thừa nhận quan hệ của hai người....

Phụ nữ đều rất cẩn thận tỉ mỉ, mẹ Sở ở nhà bếp tự rót nước uống, khi đi ra khỏi nhà bếp, liền quay qua hỏi Sở Mộ, “Mộ Mộ, ở đây còn có bằng hữu ở phải không, sao đồ đạc đều là hai người?”

Sở Mộ còn đang suy nghĩ về vấn đề này thì đã bị hỏi tới, mồ hôi lạnh chảy ròng trên đầu, ngoài miệng nói, “Đúng là có một người ở cùng.”

“Bây giờ người đó còn ở sao? Vậy mẹ làm bữa sáng cho hơn một người, quá một chút dì út của con kiểm tra xong, mẹ còn phải đi đón cô ấy....” Trong nhà bếp mẹ Sở làm việc vô cùng nhanh nhẹn, đã bắt đầu nấu nước gạo làm cháo, còn mở tủ lạnh xem nguyên liệu chuẩn bị làm thức ăn sáng.

Sở Mộ nghe mẹ anh nói như vậy, nghĩ đến nàng thật sự không nghĩ sang phương diện khác, song song với thở phào nhẹ nhõm là một chút thất vọng.

“Mẹ, mẹ nghỉ ngơi là được rồi, mới vừa ngồi xe đã làm việc, mẹ cũng không sợ mệt, buổi sáng ăn bánh mì và uống sữa bò là được rồi! Những cái này đều có sẵn trong tủ lạnh.”

“Bánh mì sữa bò, mẹ và dì út của con đều ăn không vô. Ở trên xe lửa ngủ liên tục, bây giờ tinh thần cũng không tệ lắm, mẹ muốn ăn cái gì thì làm cái đó, con đừng lải nhải mẹ.” Mẹ Sở nói.

Sở Mộ thở dài, một bên đáp lời một bên chuẩn bị đi vào phòng ngủ nói cho Chu Niệm tình huống hiện tại, nhưng đôi khi sự tình luôn mang theo tính bất ngờ của hí kịch, Sở Mộ vừa mới xoay người, Chu Niệm luôn mơ hồ vào buổi sáng đã đi ra từ phòng ngủ, có lẽ là rất lạnh, nên lúc này hắn đã mặc quần áo trên người, Sở Mộ đang muốn gọi hắn, Chu Niệm hành động theo quán tính, đi đến ôm Sở Mộ từ phía sau, Sở Mộ bất thành lời bị kinh hách đến toàn thân cứng đờ, hắn hôn lên sườn mặt của anh một cái, thanh âm khàn khàn mang theo sự hàm hồ của buổi sớm, “Thầy, buổi sáng tốt lành! Sao thầy lại dậy sớm như vậy, thầy rời khỏi một mình em ngủ không được....”

Chu Niệm nhắm hờ mắt lại, áp suất thấp vào buổi sớm còn chưa tan, hồn nhiên chưa phát giác bầu không khí trong phòng bỗng chốc thay đổi.

Mẹ Sở đứng cạnh tủ lạnh, nhìn một nam hài tử cao lớn thân nhiên ôm con mình vào lòng, còn hôn lên mặt anh một cái, loại kích thích này khiến nàng không thể nào chấp nhận được, kích động đứng ở một chỗ không thể di chuyển.

Sở Mộ cũng bị Chu Niệm làm cho kinh sợ.

Tuy rằng mỗi buổi sáng đều là cái dạng này, Chu Niệm nhất định phải ôm dính lấy anh, không đứng đắn một hồi mới có thể thanh tỉnh một ít rồi đi rửa mặt, chỉ là, hôm nay không giống ngày xưa.....

Sở Mộ quay đầu nhìn mẹ của mình, thấy mẹ đang đứng thẳng ở nơi đó, vẻ mặt không thể tin được, sắc mặt xanh trắng, Sở Mộ vừa lo lắng lại hoảng hốt hô một tiếng, “Mẹ....”

Chu Niệm cuối cùng cũng cảm thụ được bầu không khí trong phòng đột nhiên đóng băng quái dị, ngừng đầu lên từ chỗ lồm giụa vai và cổ của Sở Mộ, nhìn thấy một bác gái mang máng giống Sở Mộ đang đứng cạnh tủ lạnh trong nhà bếp, lại nghe Sở Mộ gọi bác ấy là “Mẹ”, hắn bỗng chốc tỉnh lại từ cơn mê man buổi sớm, con mắt trừng lớn, liếc mắt bác gái kia một cái rồi lại nhìn gương mặt trắng bệch của Sở Mộ, vừa bối rối lại vừa lo lắng kêu, “Thầy....”

“Đây.....Đây là chuyện gì vậy?” Mẹ Sở thực sự không thể tin vào hai mắt của mình, chỉ vào Chu Niệm mà hỏi Sở Mộ đang kinh ngạc hoảng hốt.

Đứa con của một vị đồng nghiệp trên đơn vị của nàng, nhỏ hơn Sở Mộ bốn tuổi, xem như là nàng nhìn cậu bé lớn lên từ nhỏ, là một chàng trai phi thường xuất sắc, luôn luôn được mọi người khen ngợi, không nghĩ tới đột nhiên về nhà nói sẽ không kết hôn, cậu ta thích đàn ông, muốn sống trọn đời bên cạnh một người đàn ông, cả nhà cãi nhau tới mặt tối mày muốn chết muốn sống, vị đồng nghiệp ấy thốn thức không ngớt, bây giờ, lẽ nào, con của nàng cũng như vậy?

Nghĩ đến Sở Mộ vẫn nói là đang gặp gỡ bạn gái, tuy rằng cô gái kia còn nhỏ tuổi một chút, thế nhưng vẫn rất hiểu chuyện còn biết săn sóc người khác, chỉ là khi mọi người trong nhà muốn xem ảnh chụp của cô gái ấy thì Sở Mộ lại từ chối nói không có, muốn gọi một cuộc điện thoại, Sở Mộ mỗi lần đều ấp úng cố nói sang chuyện khác....

Tuy rằng lần này mẹ Sở và em gái đến là để kiểm tra thân thể, kỳ thực cũng là muốn đến thăm Sở Mộ, nhân tiện gặp người bạn gái mà anh giấu kỹ ngay cả người trong nhà cũng không cho biết đến, không nghĩ

tới vừa đến đã gặp phải loại tình huống này.

Mẹ Sở đứng ở nơi đó, không khác gì ngũ lôi tụ đỉnh(2) thế giới đột nhiên một mảnh không xong, nàng chỉ hy vọng vừa rồi bản thân đã nhìn lầm.

Đối mặt với lời chất vấn của mẹ, Sở Mộ ngây ngốc không biết trả lời như thế nào, “Con....”

Chu Niệm kinh ngạc một chút, nhưng lại không buông Sở Mộ ra, trái lại còn ôm anh càng chặt hơn, giống như một hài tử ôm chặt vật sở hữu của mình khi đứng trước mặt người lớn, tiếng lấp bắp của hắn phá vỡ bầu không khí quái dị trong phòng, “Bác....bác gái, cháu.....Hiện tại cháu và thầy đang ở bên nhau, chúng cháu là thật tâm muốn ở bên nhau, bác gái....bác đừng trách thầy....”

Mẹ Sở nhìn cũng không thèm nhìn Chu Niệm một cái, trực tiếp tiến lên đối chất với Sở Mộ, “Sở Mộ, con nói đi, đây là có chuyện gì? Người này là ai?”

“Mẹ...” Sở Mộ đối mặt với ánh mắt kinh nghi(3) lẫn căm phẫn của mẹ, trong ngực một trận chua xót, “Mẹ....Con....Cậu ta....”

“Thầy!” Chu Niệm sợ anh sẽ vứt bỏ hắn, sợ hãi kêu.

Sở Mộ đưa tay cầm lấy bàn tay của hắn, đối diện với ánh mắt của mẹ, kiên định nói, “Mẹ!, cậu ta, cậu ta là bạn trai của con, chúng con vẫn luôn gặp gỡ, đã hơn hai năm, con muốn ở bên cậu ấy, xin....”

Sở Mộ còn chưa nói xong, mẹ Sở đã đi tới tát một bạt tai lên mặt anh, một tiếng “Chát” vang dội trong căn phòng.

Còn chưa ra tay tát một cái tiếp theo, Chu Niệm đã phản ứng nhanh kéo Sở Mộ ra phía sau mình, thương tiếc Sở Mộ không thôi, nói, “Bác gái, bác đừng đánh thầy, là cháu muốn thầy ở bên cháu, bác muốn đánh thì cứ đánh cháu đi!”

“Thả con tôi ra! Tôi dạy dỗ con của tôi, không tới phiên người khác đến quản.” Mẹ Sở giận đỏ mặt, muốn đi đến kéo Sở Mộ lại.

Chu Niệm che chở Sở Mộ không cho nàng đụng tới anh, Sở Mộ bị kẹp chính giữa hai người, thương tâm đau lòng, “Chu Niệm, cậu đừng quản, cậu đi làm chuyện của mình đi, buông tôi ra!”

Chu Niệm không thể tin nhìn Sở Mộ, phe phẩy đầu kiên quyết cự tuyệt, “Không, thầy, thầy đừng vứt em sang một bên.”

“Cậu còn phải đi thi, nhanh đi rửa mặt thay quần áo, đi về chỗ bên kia của cậu trước đi, tôi cùng mẹ tôi nói chuyện cậu đừng xen vào!” Sở Mộ đẩy hắn ra, trong mắt Chu Niệm tràn đầy phần nộ tuyệt vọng, nắm bàn tay của Sở Mộ không buông, “Thầy, thầy đừng như vậy! Đây cũng là chuyện của em, em sẽ không để một mình thầy đối mặt đâu.”

Mẹ Sở nhìn hai người đàn ông ngang nhiên ở trước mặt nàng do dự còn tình cảm thâm hậu, nộ bất khả át(4), “Sở Mộ, đây là người bạn gái mà con nói đó sao? Tại sao con lại gạt chúng tôi! Làm một người thầy, không chỉ không có sư đức(5) cùng học sinh ở bên nhau, mà còn cùng một người đàn ông ở bên nhau, như vậy mỗi lần đứng trên bục giảng con lấy tâm tính thế nào để giảng bài, lẽ nào con không cảm thấy hổ thẹn sao? Con còn là con trai của mẹ thì qua đây cho mẹ.”

“Mẹ....mẹ đừng tức giận, con và cậu ta....” Sở Mộ còn chưa nói xong, mẹ Sở đã kéo anh qua bên mình, Chu Niệm liền túm anh không thả, “Thầy....”

“Chu Niệm, cậu đừng gây thêm phiền phức, cậu đi làm chuyện của mình trước đi, tôi biết phải xử lý như thế nào mà!” Sở Mộ cảm động vì thái độ kiên định che chở anh của Chu Niệm, thế nhưng lúc này nếu Chu Niệm có ở đây thì ngược lại anh sẽ không biết phải xử lý thế nào, Sở Mộ kiên quyết rút bàn tay đang túm lấy mình của Chu Niệm ra, viên mắt Chu Niệm đều đỏ, trong mắt hàm chứa một tầng thủy quang đáng thương đến cực điểm.

“Em không đi, bác gái, bác nghe chúng cháu giải thích, trước tiên bác đừng nóng giận, chúng cháu....”

Sở Mộ tiến lên kéo hắn, “Chu Niệm, nghe tôi, cậu về bên kia trước đi, buổi sáng cậu còn có cuộc thi.”

“Cuộc thi thì tính là cái gì? Thầy...” Chu Niệm đột nhiên cảm thấy bản thân bất lực không cứu được cầu cứu, hẳn biết nếu như muốn thầy lựa chọn một người giữa mẹ và hắn, thầy nhất định sẽ vứt bỏ hắn.

“Tôi sẽ giữ lời đã đáp ứng ngày hôm qua với cậu, cậu đi thi trước đi, cậu ở chỗ này, tôi không có cách nào nói với mẹ tôi...” Sở Mộ đẩy Chu Niệm đi ra.

Trong mắt Chu Niệm rưng rưng căn bản không muốn đi.

Chú giải

(1) Bằng hữu : Bạn bè.

(2) Ngũ lôi tụ đỉnh : cái này QT bảo là tên một chiêu thức trong game Truyền kỳ thế giới(phải võ lâm truyền kỳ hok?), mở google lại bảo là tên một chiêu thức phái Thanh Vân Môn trong game Tru Tiên. Mình chưa từng chơi loại game, cái này mình chịu --

(3) Kinh nghi : kinh ngạc và nghi ngờ.

(4) Nộ bất khả ái : phần nộ không thể ức chế.

(5) Sư đức : đạo đức nhà giáo.

45. Quyển 2 - Chương 27

Sở Mộ kéo mẹ Sở ngồi xuống sofa, mẹ Sở nhìn tình hình loạn thất bát tao trước mắt này, lòng rất loạn, nhìn Sở Mộ, ánh mắt cũng đau đớn thất vọng đến cực điểm.

“Mẹ, mẹ hãy nghe con nói...” Sở Mộ vừa kéo vừa quỳ gối trước mặt nàng, Chu Niệm nhìn Sở Mộ như vậy, tuy là anh đang quỳ xuống trước mặt mẹ anh, hẳn cũng thương tiếc đau lòng đến cực điểm, thế nhưng, hắn chỉ có thể đứng ở một bên không có bất luận biện pháp gì.

“Con đừng nói, mẹ nghe không hiểu, con nói rõ ràng cho mẹ, sau này không được lui tới cùng người kia nữa, con đi xem mắt kết hôn với nữ nhân đi...” Về mặt mẹ Sở tràn đầy thương tâm, nhưng thái độ lại di thường kiên quyết.

Sở Mộ quay đầu lại nhìn Chu Niệm, tuy rằng Chu Niệm chỉ có thể nghe hiểu sáu bảy phần cuộc trò chuyện của mẹ con hai người, nhưng vậy cũng đã đủ rồi, ý muốn hắn và thầy đoạn tuyệt quan hệ của mẹ Sở đã rất rõ ràng.

Sở Mộ nhìn Chu Niệm vẫn chưa trả lời, Chu Niệm sốt ruột xoay người, muốn đi tới lôi thầy đi, nhưng Sở Mộ sao có thể để hắn tùy ý lôi kéo.

“Thầy, em xin thầy, thầy đừng đoạn tuyệt quan hệ với em.” Thanh âm Chu Niệm vô cùng thê lương, Sở Mộ nghe thấy, nước mắt liền đảo quanh trong viên mắt, nhưng anh chỉ có thể đẩy Chu Niệm ra, “Cậu để cho tôi nói chuyện với mẹ tôi...”

“Không, em không cho.” Chu Niệm giống như một tiểu hài tử đang bất lực cố tình gây sự.

Từ nhỏ mẹ hắn đã nói với hắn dưới gối nam nhi có hoàng kim, hơn nữa nuôi chiều hắn từ bé, hắn chưa bao giờ quỳ xuống với người nào, lúc này lại bất lực mà quỳ xuống trước mẹ Sở, bất lực mà nhìn nàng cầu xin. “Bác gái, bác không thể bảo thầy đoạn tuyệt quan hệ cùng cháu.”

Mẹ Sở bị hành vi của Chu Niệm khiến cho không biết làm thế nào mới phải, là con trai của mình, vô luận là đánh hay mắng đều được, thế nhưng đây là đứa con quý báu của người khác, nàng không có cách nào. Chỉ có thể vừa kéo hắn đứng lên, vừa nói, “Cậu đứa nhỏ này tôi không có cách quản cậu, cậu đứng lên đi, sau này cậu đừng tìm con tôi nữa là được, tôi không xen vào cậu.”

Lệ quang hiện cả ra trước mắt Sở Mộ, đau lòng Chu Niệm không ngớt, “Chu Niệm, cậu đi thi trước đi, cậu đừng quản việc này.”

“Không, đây là chuyện quan trọng nhất của em, em phải quản.” Chu Niệm cố ý không nghe lời Sở Mộ, vẫn cứ quỳ không đứng dậy cũng không đi.

“Cậu vẫn là một đứa nhỏ, chúng tôi gánh không nổi trách nhiệm này, cậu đừng quỳ ở đây nữa.” Mẹ Sở đối với đứa trẻ đang ở bên cạnh con mình này không hề có hận ý hay chán ghét, nàng chỉ hy vọng đứa trẻ này buông tha cho con mình, đừng qua lại với con mình nữa. Nàng cũng không muốn con mình và một người đàn ông khác hủy cả đời của nhau.

Chu Niệm thấy bản thân mình căn bản không có lực thuyết phục, căn bản không biết nên làm cái gì mới tốt.

Tiểu Đoàn bị sự tranh chấp của ba người bên ngoài đánh thức, vội đuôi đi ra từ phòng ngủ, liếc mắt mọi người một cái, lẳng lặng đứng ở cửa không có động tĩnh nào khác.

Chu Niệm nghĩ đến cái gì, lập tức nói với mẹ Sở, “Bác gái, bác đừng nói như vậy, cháu lập tức gọi điện thoại báo mẹ cháu đến, bác chờ mẹ cháu đến cùng bác có được không? Bác trước tiên đứng kết luận, bác biết rõ, thầy nghe lời bác nhất, bác nói cái gì thầy cũng sẽ làm tất cả, thế nhưng, bác cũng phải nhìn xem rốt cuộc thầy có nguyện ý làm như vậy hay không, thầy làm theo ý của bác sau này có thể vui vẻ hay không, cuộc sống có thể hạnh phúc hay không?”

“Cùng một người nam nhân ở bên nhau, bị người khác chỉ trích, nhàn thoại(1) ở trong trà dư tửu hậu(2), về sau cũng không có lấy một đứa con cháu phụng dưỡng chăm sóc trước lúc lâm chung, như vậy vẫn hạnh phúc sao? Cậu vẫn chỉ là một đứa trẻ, cậu còn nhỏ, căn bản không biết sự khó khăn của cuộc sống, không biết sự đáng sợ của lời ra tiếng vào của người khác, dù thế nào đi nữa thì tôi cũng sống lâu hơn cậu đến vài chục năm, chẳng lẽ còn chưa thấy rõ bằng cậu sao? Tôi đương nhiên muốn tốt cho con của tôi, cũng muốn tốt cho cậu. Cậu cũng vậy, mẹ cậu làm sao lại bằng lòng cho cậu và một người đàn ông ở bên nhau, sau này cậu đừng qua lại với con tôi nữa, vẫn là bình bình thường thường cùng một cô gái ở bên nhau đi!” Mẹ Sở vừa giận vừa khuyên giải an ủi Chu Niệm, đối với loại chuyện này, ai cũng không biết nên làm cái gì mới tốt.

Chu Niệm phe phẩy đầu căn bản không muốn nghe những lời nói độc đoán của người lớn này, họ luôn luôn nói muốn cho người tốt, thế nhưng cũng phải nhìn xem người ấy có nguyện ý hay không mới được chứ. Hắn chuyển ánh mắt sang Sở Mộ, thần sắc Sở Mộ bi thương, vươn tay kéo tay Chu Niệm, nói với mẹ Sở, “Mẹ, mẹ phải nghe con nói cho hết lời. Nếu mẹ muốn tốt cho con, muốn con sau này sống thật tốt, thì mẹ nhất định phải nghe con nói cho hết lời. Con đã không còn nhỏ nữa, con biết con là người thế nào, sau này muốn sống như thế nào, con đã đủ lớn để có thể quyết định, chịu trách nhiệm với sự lựa chọn của mình, mẹ, lúc này mẹ phải nghe một chút quyết định của con là như thế nào.”

Mẹ Sở ngạc nhiên nhìn Sở Mộ, nhìn bàn tay đang cùng nắm của hai người, thần tình trong mắt cũng đồng dạng thê lương, giống như sự bất lực cùng bi thương của năm đó khi mất đi người chồng. Nàng thủ tiết đã hơn hai mươi năm, nuôi lớn đứa con, mà lúc này con nàng lại nói với nàng nó đã trưởng thành, nguyện ý tự mình gánh chịu tất cả, nó muốn rời khỏi nàng, cũng không muốn nghe lời nàng nữa....

Vô luận là người phụ nữ kiên cường đến cỡ nào, ở sâu trong nội tâm vẫn có những lúc yếu đuối, nước mắt vĩnh viễn đều chứa đầy trong tuyến lệ, chỉ còn chờ thời gian để chảy ra mà thôi.

Nàng cúi đầu, Sở Mộ buông Chu Niệm ra đứng thẳng dậy đi đến ôm chặt lưng đã có chút còng xuống của mẹ, “Mẹ! Mẹ đừng đau lòng! Mẹ hãy nghe con nói, con không có làm sai chuyện gì cả, con chỉ là thích một người đàn ông mà thôi, con không có làm bất cứ chuyện gì tổn thương đến người khác, cũng không có làm chuyện gì vi phạm lương tâm, con chỉ là thích một người đàn ông mà thôi, mẹ, xin mẹ tha thứ cho con, xin mẹ thông cảm cho con, con không thể đi xem mắt kết hôn với cô gái khác, như vậy chỉ hại người ta, con không để tâm người khác lời ra tiếng vào, không để tâm ánh mắt của người khác, nhưng là, con quan tâm mẹ, con quan tâm suy nghĩ của mẹ, quan tâm ánh mắt của mẹ, nếu mẹ muốn con đoạn tuyệt quan hệ cùng Chu Niệm, trong lòng con rất khổ sở, con căn bản không bỏ xuống được, giống như mẹ nhiều năm như vậy vẫn không bỏ xuống được cha của con, chính là, mẹ biết, con nhất định sẽ làm theo nguyện vọng của mẹ, nhưng, sau này con nhất định sẽ không mở tâm lại, mẹ, xin mẹ thông cảm cho con....”

Mẹ Sở vùi mặt vào trong lòng bàn tay không biết nên làm cái gì bây giờ, hóa ra tất cả các biện pháp đều không thể dùng trên chuyện này, chỉ có thể một mình mà chảy nước mắt.

“Hiện tại con đừng nói với mẹ những chuyện này, đừng nói với mẹ, mẹ có thể nhìn con và một người đàn ông ở bên nhau, nhưng mẹ không thể nhìn người khác ở phía sau chỉ trở nên thoải mái con mẹ, mẹ không thể nhìn cuộc sống sau này của con bị người khác kỳ thị, rõ ràng có thể lựa chọn một cuộc sống rất tốt, con gái tốt trên đời này có rất nhiều, con nói con à! Tại sao con lại cùng một người đàn ông ở bên nhau....” Mẹ Sở vừa quát trách vừa khóc, cuối cùng nghẹn ngào đến không nói nên lời.

“Mẹ, con gái tốt trên đời này có rất nhiều, thế nhưng con không thích ai cả, con chỉ thích cậu ta, không có cách nào sửa đổi, là con bất hiếu mẹ tha thứ cho con!” Sở Mộ cũng bật khóc ôm mẹ mình.

Chu Niệm phát hiện chính mình căn bản vô pháp xen vào giữa mẫu tử bọn họ, hắn đột nhiên cảm thấy rất bị thương, trong ngực kịch liệt đau. Hắn luôn luôn sống rất tốt, còn chưa rõ nỗi thống khổ của sự mất mát, nhưng lại hiểu được kỳ thực trong lòng Sở Mộ hắn là đương nhiên xếp mẹ là một người vĩ đại, hắn cũng cảm giác được một trận khổ sở giống như bị vứt bỏ.

Thái độ sau đó của mẹ Sở đã không còn kịch liệt như ban đầu, nhưng cũng không có ý đồng ý cho hai người ở bên nhau, loại chuyện này vốn rất khó khăn để nghĩ thông suốt, nàng muốn con trai nàng hạnh phúc, nhưng căn bản không nghĩ đến anh muốn cùng một người đàn ông ở bên nhau là một chuyện hạn phúc.

Con mèo nhỏ đói bụng, đôi mắt màu ngọc lưu ly quanh quẩn nhìn ba người khóc sụt sùi không hiểu họ đang làm cái gì, hoặc là cũng đồng dạng cảm nhận được bị thương, nàng đi đến bên chân Sở Mộ nhẹ nhàng mà nheo, làm cho chủ nhân của mình thoải mái.

Nước đang được đun trong nhà bếp, tiếng nước sôi trào ra ngoài đột nhiên vang vọng vào căn phòng an tĩnh chỉ có tiếng khóc nức nở, mẹ Sở nhìn hai người đang quỳ gối trên mặt đất trước mặt nàng, dùng tay lau nước mắt trên mặt, im lặng đứng dậy đi vào nhà bếp, ăn cơm sinh sống vĩnh viễn quan trọng hơn so với tất cả các hiện thực khác, nàng muốn đi nấu cơm trước...

Tiểu Đoàn chống mắt nhìn cái người xa lạ mới tới một chút, dạo bên chân nàng một vòng, rồi lại chạy đến mà nheo bên chân Sở Mộ, Sở Mộ căn bản không có tâm tư quan tâm nàng, Chu Niệm ngẩng đầu nhìn thầy, đưa tay lau đi nước mắt trên mặt anh, thê lương(3) kêu, “Thầy...”

Sở Mộ nhìn Chu Niệm, vươn tay xoa vài sợi tóc bên tai hắn, nói với hắn, “Buổi sáng cậu còn có cuộc thi, mau đứng lên đi! Đi rửa mặt thu dọn, đến nhà ăn trường học ăn, hảo hảo đi thi...”

“Thầy, em không đi!” Chu Niệm nhỏ giọng kiên định lắm lắm.

“Chẳng lẽ bởi vì chuyện này, mà cậu không quan tâm việc của cậu sao?” Sở Mộ nhíu mày nói.

“Phải! Em không đi!” Chu Niệm quật cường nói.

Sở Mộ xem Chu Niệm cố chấp như thế, đôi mắt vừa mới ôm mẹ khóc đỏ bây giờ lại bắt đầu nổi tơ máu, cuối cùng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nói, “Lẽ nào cậu thực sự là một tiểu hài tử sao? Vì chuyện này mà không quan tâm tới những chuyện khác, cũng chỉ có cậu mới nói được điều này, vô cùng tùy hứng...”

“Thầy, em sợ em đi rồi thầy sẽ không muốn em nữa!” Chu Niệm đáng thương nhìn Sở Mộ.

“Cậu thật ngốc, tôi nào có thể đơn giản mà xoay người đi như vậy. Vô luận gặp phải chuyện gì, chuyện nên làm vẫn phải làm, cậu đừng tùy hứng nữa, rửa mặt mặc quần áo đi thi đi! Ngày hôm qua tôi đã đồng ý với cậu, tôi sẽ giữ lời!”

Sở Mộ hết lần này tới lần khác khuyến dụ(4), cuối cùng Chu Niệm mới đứng dậy thu dọn đồ đạc đi về căn nhà đối diện của mình rửa mặt rồi khỏi.

Mùa đông, Sở Mộ ăn mặc rất mỏng manh quỳ trên mặt đất, mẹ Sở thương xót con trai của mình, cuối cùng vẫn kéo anh dậy, để anh ăn cơm, chậm rãi nói tất cả.

Mẹ Sở khôi phục lại thành một người phụ nữ bình tĩnh khôn khéo như lúc thường, Sở Mộ căn bản ăn không vô bất cứ cái gì, mẹ Sở muốn mượn Sở Mộ chìa khóa dự bị, bảo Sở Mộ đi làm việc của mình, còn bản thân đi bệnh viện đón em gái.

Trong phòng khôi phục lại sự yên tĩnh, Tiểu Đoàn cuộn mình trên tấm thảm ở phòng khách ăn điểm tâm, ngoài cửa sổ hoa mai vàng đã nở rất đẹp, hương hoa thanh nhạt lượn lờ vào trong phòng....

Ở trong phòng, sự tranh chấp nỉ non vào buổi sáng dường như chỉ là một cơn ảo giác, mà gương mặt nặng nề cùng đau xót của ba người đã nói rõ, tất cả đều không thể quay về cuộc sống bình thản mà mỹ hảo trong quá khứ.

Tuy rằng bị Sở Mộ giáo huấn không nên đưa chuyện tình cảm vào công việc, phải thi tốt, thế nhưng Chu Niệm đâu có thể thu phóng như thường, lúc thi căn bản không làm được, sau lại hung hãn ép buộc chính mình mới miễn cưỡng ứng phó, làm xong bài liền chạy ra khỏi phòng thi.

Trở lại trong nhà trọ, phát hiện ngoài Tiểu Đoàn đang vui vẻ chơi đùa trong phòng, thầy và bác gái đều đã đi.

Chu Niệm ngồi trên chiếc sofa lạnh lẽo một hồi, cầm điện thoại lên nhìn một lúc lâu, nhin không được bèn gọi điện thoại cho Tần Uyển.

Lúc Tần Uyển nhận được điện thoại là đang ở trong phòng làm việc bàn việc với cấp dưới, nhìn thấy cuộc điện thoại là Chu Niệm gọi tới, liền ngừng công việc bắt máy.

“Niệm Niệm?” Tần Uyển ôn nhu kêu.

Chu Niệm nghe giọng nói của mẹ, trong nhất thời mũi bắt đầu chua xót, nghẹn ngào không nói nên lời.

Sự trầm mặc của Chu Niệm làm cho Tần Uyển cảm thấy kì quái, lại hỏi một tiếng, “Niệm Niệm?”

Qua một hồi lâu Chu Niệm mới điều chỉnh tốt thanh âm nói, “Mẹ....”

Tuy rằng Chu Niệm đã tận lực kiềm nén, nhưng trong thanh âm vẫn mang theo sự bất lực thê lương cùng rất nhỏ nghẹn ngào, Tần Uyển nghe thấy trái tim liền run một chút, bảo cấp cấp dưới đang ở trong phòng làm việc đi ra ngoài, lúc này mới hỏi, “Niệm Niệm, làm sao vậy? Gặp phải chuyện gì sao?”

“Mẹ...Bây giờ con....” Chu Niệm muốn mở miệng với Tần Uyển, nhưng chuyện tới trước mắt lại có chút khiếp đảm, nếu như mẹ của mình cũng giống như mẹ của thầy, vậy thì hẳn nên làm cái gì bây giờ?

“Làm sao vậy, ấp a ấp úng, nói đi! Xảy ra chuyện gì rồi?” Tần Uyển nghe thanh âm của Chu Niệm như vậy, kỳ thực đại khái đã biết xảy ra chuyện gì, đứng ở bên cửa sổ, nàng chau mày.

Chú giải

- (1) Nhân thoại : nói chuyện phiếm, tán gẫu.
- (2) Dư trà tửu hậu : giờ rảnh rỗi.
- (3) Thê ngành : thê = đau thương buồn bã, ngành = nghẹn ngào/nghẹn lời.
- (4) Khuyến dụ : Khuyến bảo dụ dỗ.

46. Quyển 2 - Chương 28

Đúng là có rất nhiều lúc Tần Uyển bỏ liều thả lỏng Chu Niệm, thế nhưng, dù sao ở trên phương diện chuyện đại sự cả đời của Chu Niệm nàng vẫn nắm trên tay, không để cho sự việc không khống chế được.

Con người khi yêu vốn có sự biến hóa rất lớn, làm mẹ, Tần Uyển thanh thanh sở sở nhìn thấy loại biến hóa này trên người Chu Niệm.

Đối với Tần Uyển mà nói chuyện đùa con yêu đương là một đại sự còn quan trọng hơn so với tất cả những chuyện khác, ban đầu nàng thường nói bóng nói gió ở trước mặt Chu Niệm thế nhưng không thể biết được

cụ thể sự tình từ miệng Chu Niệm, lần nài đến dọn nhà cho Chu Niệm kia gặp được Sở Mộ, trong ngực nàng có một loại cảm giác rất kỳ quái, Chu Niệm luôn luôn lãnh đạm đối với người khác, không giống như sự dịu dàng đối với chàng trai kia khi đó.

Tần Uyển nhanh chóng cho người đi thăm dò chuyện của Chu Niệm ở trường học, biết được Chu Niệm đang gặp gỡ cùng một người đàn ông, hơn nữa, người đàn ông kia chính là thầy giáo của Chu Niệm, đồng thời lại chính là Chu Niệm chủ động, Tần Uyển ngồi trong căn phòng Chu Niệm lớn lên từ nhỏ một lúc lâu, lật xem các tấm ảnh của đứa con từ nhỏ đến lớn, xem từng cuốn truyện đã kể cho đứa con nghe lúc nhỏ, xem từng tờ giấy khen đứa con nhận được từ lúc nhỏ, xem quyển nhật ký đứa con viết từ khi còn bé, trong quyển nhật ký thường xuyên xuất hiện một câu, “Mẹ của mình là người mẹ tốt nhất trên đời, mình yêu mẹ mình nhất!” khiến Tần Uyển không khỏi rớt xuống nước mắt, đứa con luôn phải có lúc lớn lên, thế nhưng, khi đứa con có người yêu thương khác chính thức rời xa chính mình, người cha mẹ nào cũng đều vô pháp thừa nhận, tâm liệt phế tựa như mất đi thứ mình trân quý nhất....

Tại vị trí bí mật nhất trong giá sách của Chu Niệm để một đồng lớn các quyển sách về phương diện đồng tính luyến ái, khi Tần Uyển nhìn thấy liền biết con nàng đã biến đổi lệch ra khỏi quỹ đạo, chỉ là, người cha mẹ nào cũng luôn luôn cần thời gian để tiếp nhận việc này.

Tần Uyển cũng không phải là người không phân rõ phải trái, đứa con đồng tính luyến ái, tuy rằng nàng cảm thấy khổ sở thậm chí nội tâm vô pháp tiếp thu, thế nhưng, đứng ở thời khắc con trai của nàng cần nàng ở bên người chống đỡ cùng trợ giúp cho nó, vô luận con trai của nàng như thế nào, làm một người mẹ nàng không cho phép bất cứ ai kỳ thị hay vũ nhục nó.

Có vài lần Chu Niệm cố ý lơ đãng nói đến vấn đề đồng tính luyến ái ở trước mặt nàng, nhưng Tần Uyển lại làm bộ không có nghe ra ý tứ trong đó mà nói sang chuyện khác, Tần Uyển có thể nhìn thấy thần tình thất vọng u buồn hiện lên trên gương mặt đứa con, chỉ là, tuy nàng sẽ đứng ở bên đứa con những lúc nó cần sự trợ giúp, nhưng, nàng biết bản thân không thể cản mưa gió cho đứa con cả một đời, tất cả cực khổ cùng sự dằn vặt tâm lý hẳn phải trải qua, nàng muốn để Chu Niệm trải qua những việc đó, để nó lớn lên, để nó từng bước một trở nên kiên cường, cho đến khi trở nên cường đại, cường đại đến không cần sự che chở của mẹ, mà có thể che chở cho người khác....

Người yêu của đứa con, trong lòng của người mẹ nào cũng luôn tồn tại một gút mắc, Tần Uyển cũng không ngoại lệ, đối với Sở Mộ, cảm giác trong lòng Tần Uyển phi thường vi diệu, cùng lúc cảm thấy chàng trai này là một người không tồi, nhưng trên phương diện khác lại không thể đặc biệt yêu thích, bởi vì anh đã đoạt mất trăm phần trăm đứa con vốn thuộc về mình.

Biết được Chu Niệm là đồng tính luyến ái, biết được hắn đang gặp gỡ với một người đàn ông lớn tuổi hơn hẳn, Tần Uyển bèn cho người đi điều tra tất cả về người yêu của đứa con, từ lúc Sở Mộ sinh ra đến khi trưởng thành, tình trạng gia đình, nhóm bạn.... tất cả đều điều tra đến thanh thanh sở sở, Tần Uyển cần xác định rõ trên lộ trình yêu đương của đứa con sẽ gặp phải những trắc trở nào, mà những trắc trở này có thể đi qua hay không, tất cả đều phải xem chính hắn, nếu như chia tay, Tần Uyển sẽ chỉ suy nghĩ cho đứa con của mình, nếu như hai người muốn ở bên nhau, Tần Uyển cũng chỉ suy nghĩ cho đứa con của mình mà thôi.

Phụ nữ chung quy đều rất ích kỷ, hơn nữa có khi cũng phi thường băng lãnh.

Chu Niệm biết rõ nàng đang làm việc nhưng vẫn gọi điện thoại đến, hơn nữa còn dùng thanh âm thê lương bất lực như vậy xin giúp đỡ, Tần Uyển vừa nghĩ cũng biết Chu Niệm đang gặp phải trắc trở trên chuyện tình cảm.

Chu Niệm nhìn căn phòng thanh thanh lạnh lạnh, trong lòng khó chịu, Tiểu Đoàn nhảy lên sofa, sau đó lại nhảy đến ngồi chồm hổm trên đùi của hắn, Chu Niệm xoa lưng cho nàng, con mèo nhỏ này là hắn mua làm chứng cho tình yêu của hắn và thầy, con mèo nhỏ ốm yếu bệnh hoạn kia bây giờ đã lớn thành như vậy, hơn nữa còn rất xinh đẹp khỏe mạnh, thế nhưng, ngược lại hắn và thầy đang phải đối mặt với trắc trở. Những khi bất lực, con người thường nghĩ đến cha mẹ trong gia đình, Chu Niệm muốn sự quan tâm cùng giúp đỡ của mẹ, nhưng lại lo lắng mẹ sẽ đứng ở vị trí đối lập với mình, hắn bắt đầu giác ngộ được một loại bi ai lạnh lẽo cả người....

Chưa bao giờ trải qua thời gian bất lực như vậy trong cuộc đời, cũng chưa bao giờ cảm thụ qua sự cô đơn cùng bi thương....

Chu Niệm cầm điện thoại trong tay thật lâu không nói gì, tư tưởng tình cảm quay cuồng ở trong lòng....

Tất cả những hứa hẹn đã nói với thầy đều hiện lên cả trong đầu óc, ánh mắt dịu dàng của thầy, lời nói mềm nhẹ, thần sắc những khi phát giận hay mắng người đều làm cho hắn cảm nhận được vô hạn ảm áp, tình yêu thương mãnh liệt cuộn trào trong lồng ngực, hắn làm sao có thể từ bỏ thầy chứ, cho dù mẹ có phản đối, hắn cũng vô pháp từ bỏ....

Nếu đã vô pháp từ bỏ, như vậy, cũng chỉ có thể tự mình đối mặt thôi!

Suy nghĩ rất nhiều, thật khó khăn, Chu Niệm mới bình tĩnh nói vào điện thoại, “Mẹ, con là đồng tính luyến ái, con thích đàn ông, con muốn nói chuyện này với mẹ. Con biết mẹ không thích đồng tính luyến ái, nhưng con chính là như vậy, có thể con đã cho mẹ thất vọng rồi, nhưng là, đây là chuyện không thể thay đổi....”

Tuy rằng đã sớm có chuẩn bị, nhưng Tần Uyển vẫn xiết chặt chiếc điện thoại di động trong tay, thân thể bất giác run rẩy một chút, thanh âm cũng khô khốc một chút, “Àn!”

“Mẹ....” Chu Niệm dù sao vẫn bất an, kêu một tiếng.

“Àn!”

“Mẹ, mẹ có thể chấp nhận không?” Chu Niệm hỏi.

“Nếu như là chuyện không có cách nào, mẹ cũng chỉ có thể đơn giản chấp nhận thôi. Dù sao cũng là mẹ sinh thành con như vậy, mẹ có thể làm gì bây giờ đây?” Trong thanh âm của Tần Uyển không tự giác mang theo một chút phiền muộn bi thương.

“Mẹ, con yêu mẹ! Cảm tạ mẹ đã hiểu cho con!” Chu Niệm nhẹ giọng nói.

“Thằng bé ngốc, con là máu thịt rớt xuống từ mẹ a, mẹ đâu cần lời cảm tạ của con!” Tần Uyển nói, đôi mắt đã dần dần ươn ướt, nghĩ đến đứa con lớn như vậy, đều ở trước mắt nàng, sự trưởng thành của đứa con, tất cả của đứa con, là của cái mỹ hảo nhất cuộc đời nàng, còn hơn cả tất cả những thứ trân quý mà mỹ hảo khác.

Nhớ đến lúc chính mình còn trẻ, tình cảm nàng dành cho Chu Ký khi đó còn hơn cả tình yêu, càng sùng bái hơn khi hắn quả thực là người đàn ông ưu tú cường đại, nàng nghĩa vô phản cố(1), cho rằng đó chính là tình yêu mà nàng muốn theo đuổi, hết thầy chạy theo, sau lại mang thai đứa bé, mỗi ngày chờ đợi đứa bé được sinh ra chính là khoảng thời gian tốt đẹp nhất của nàng, khi ôm đứa con vào trong lòng, khi đứa con cầm bầu ngực nàng hấp sữa, nàng mới chợt hiểu ra, còn hơn là yêu một người đàn ông cường đại, nàng càng yêu người đàn ông đã cho nàng đứa con này, bởi vì chính mình có đứa con của hắn, nàng mới vẫn nghĩa vô phản cố mà thương hắn...

Còn hơn Chu Ký, còn hơn sự nghiệp, ở trong lòng của nàng, đứa con mới là quan trọng nhất, là người quan trọng nhất lúc nàng còn sống, dù sao nàng chỉ là một người phụ nữ bình thường, bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa, chỉ đơn giản nghe được đứa con trai gọi một tiếng “Mẹ”, nàng liền ức chế không được nước mắt, ức chế không được tấm lòng thương yêu con đang kích động dâng trào trong lồng ngực....

“Mẹ, con thích một người, con đã cùng người đó ở bên nhau hơn hai năm. Con muốn sau này con và người đó mãi mãi ở bên nhau, nhưng là, mẹ của người đó không muốn, con không biết bây giờ nên làm cái gì mới tốt? Con cần sự trợ giúp của mẹ, mẹ có thể giúp con không?” Chu Niệm nhớ đến chuyện mẹ của thầy lúc sáng sớm, cả người đều cảm thấy sa sút tinh thần.

“Con muốn mẹ đến bây giờ sao?” Tần Uyển hỏi.

“Phải, mẹ, nếu như mẹ không có chuyện gì quan trọng khác, con muốn mẹ đến bây giờ.” Chu Niệm nói.

“Con trai ngốc, con chính là chuyện quan trọng nhất của mẹ, mẹ dặn dò một vài chuyện của công ty rồi sẽ đến.” Tần Uyển đáp.

“Cảm ơn mẹ, mẹ à!” Chu Niệm nghe được Tần Uyển nói đã biết nàng đứng ở bên mình, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, không có bất cứ chuyện gì làm hấn có lòng tin một cách tự tin bằng việc được người thân ủng hộ.

Lúc này Tần Uyển không có an ủi Chu Niệm nữa, mà nói rằng, “Niệm Niệm, mẹ có thể lập tức đi đến bên cạnh con, chỉ là, con không cảm thấy chuyện này con nên tận lực hơn một chút sao? Nếu con thực sự rất yêu người con nói kia, muốn ở bên cạnh cậu ta, lẽ nào con không nghĩ bản thân nên nỗ lực hơn một ít sao? Mẹ đến bên cạnh con, sẽ chỉ nói cho người kia biết rằng mẹ chấp nhận con là đồng tính luyến ái, có thể tiếp nhận tình yêu của hai người các con, mẹ đi, con nghĩ rằng mẹ có thể giải quyết hết tất cả mọi chuyện cho con sao? Dẫu sao đây cũng là chuyện của con, con cũng đã trưởng thành, nếu con chân chính yêu một người, có phải là nên vì cậu ta mà mở ra một vùng trời không? Tuy mẹ vĩnh viễn sẽ là hậu thuẫn của con, sẽ yêu con sẽ ủng hộ con, nhưng mà, mẹ không phải là người chủ định của con, không phải là phương tiện làm tất cả mọi việc của con, muốn làm quyết định, muốn thành sự, những điều này đều phải dựa vào chính bản thân con. Niệm Niệm, mẹ đã nói cùng con rồi, cho dù mẹ đi đến, mẹ cũng sẽ không nói giúp cho con một câu nào, cũng sẽ không giúp con dùng mảnh khỏe nào để giải quyết. Mẹ chỉ đến để tỏ thái độ, mẹ không can thiệp vào tự do yêu đương của con, thế thôi.”

Chu Niệm ngẩn người, hồi lâu mới đáp, “Được! Con biết rồi!”

“Như vậy mới giống một nam tử hán, con đừng mới xảy ra chuyện đã muốn tìm trợ giúp, mẹ không thể giúp con cả đời, muốn làm chuyện gì thì chỉ có thể tự mình làm. Bằng không, cho dù con thích người ta, cũng đâu có quyền yêu cầu người ta thích lại con, còn ở lại bên cạnh con. Mẹ nghiêm chỉnh nói với con, con cái dạng này, yếu đuối yếu ớt quá, mẹ nghĩ sẽ không ai liều lĩnh theo con cả, bây giờ con còn kém rất nhiều!”

Tần Uyển nói, như một cây đao cắt vào trái tim Chu Niệm, để hấn đau đớn, cũng để hấn tỉnh lại, để hấn rút kinh nghiệm xương máu từ trong nỗi đau đớn sâu sắc, để hấn trầm tĩnh lại, hấn không đáp trả lời nói của Tần Uyển, lúc này, hấn cảm thấy bất cứ lời nói gì đều thiếu sinh khí, mà sự kiên nghị cùng quyết định này chỉ cần chôn ở dưới đáy lòng, hấn không cần nói ra.

“Mẹ, con cúp điện thoại đây!” Chu Niệm hơn cả buổi mới nói như vậy.

“Con ngắt lại lời mẹ nói đi! Mẹ đến sẽ gọi điện thoại cho con, cứ như vậy đi!” Tần Uyển ngắt điện thoại, đứng bên cửa sổ một lúc lâu, mới gọi thư ký vào phân phó sự việc, rồi gọi điện thoại đến sân bay hỏi chuyến bay.

Chú giải

(1) Nghĩa vô phản cổ : làm việc nghĩa không chùn bước, không do dự.

47. Quyển 2 - Chương 29

Tinh thần Sở Mộ lại nặng trĩu, đầu tiên là đi dạy một tiết ở trường bổ túc, buổi chiều sau khi dạy xong, còn cùng một vị lão sư bàn bạc công việc mới trở về.

Tuy rằng nét mặt của anh thoát nhìn cũng không có chịu quá lớn ảnh hưởng chuyện hồi sáng, song, chỉ có chính anh mới biết cả ngày hôm nay, anh đều ở vào tình trạng cái xác không hồn, mà linh hồn của anh đã vướng vào sự lo âu.

Mẹ Sở cùng dì út đi đặt khách sạn xong, lại cùng dì út giúp liên hệ các bạn bè của bác sĩ trong bệnh viện cùng nhau đi ăn.

Tuy rằng mẹ Sở vẫn giữ nguyên dáng vẻ tươi cười, thế nhưng, vẫn có thể thấy được nỗi sầu lo cùng thương tâm từ trên mặt của nàng.

Buổi chiều lúc dì út nói muốn gặp Sở Mộ, mẹ Sở mới nhận không được mà kể ra chuyện hồi sáng này.

Đì út cũng phi thường kinh ngạc, không nghĩ tới Sở Mộ từ nhỏ đến lớn luôn hiểu chuyện, bây giờ lại làm ra loại chuyện khiến cho người ta không tưởng được này.

Có điều là, loại sự tình này ban đầu luôn khiến cho mọi người trong gia đình có ý nghĩ hỗn loạn, tính khí sục sôi, muốn xông lên phía trước mạnh mẽ lôi lớp trẻ từ hố lửa lầm đường lạc lối ra, chỉ có thời gian, mới có thể làm cho con người ta dần dần hạ xuống lý trí.

Phản ứng kịch liệt của đì út có thể sánh bằng mẹ Sở, vừa nghe đến đã muốn xông ra ngoài đi giáo huấn Sở Mộ một trận, sau lại bị mẹ Sở kéo trở về, hai người thảo luận cả một buổi mà vẫn không biết làm như thế nào mới phải, không ra được cái kết luận gì hữu hiệu, cuối cùng tỏ ý nhất định phải ép được Sở Mộ đi xem mắt một cô gái. Nàng nói : Cũng chưa từng thấy nó hảo hảo ở chung với con gái, làm sao nó biết bản thân không thích con gái. Nó cũng không giấu lại, muốn chân chính chung sống cùng một người đàn ông, sau này không biết phải gặp những chuyện gì nữa, nói không chừng nhà trường cũng không muốn giữ nó lại, muốn nó từ chức.

Mẹ Sở cảm thấy việc này cũng không phải không có khả năng, tâm tình càng thêm u sầu khó chịu. Cho tới bây giờ nàng vẫn luôn cho rằng con trai nàng là ưu tú nhất, nàng không muốn con nàng vì việc này mà phải đối mặt với ánh mắt kỳ thị của người đời, vô luận như thế nào, bọn họ cũng không muốn một đời của Sở Mộ bị hủy như vậy.

Sở Mộ về đến nhà, không nghĩ tới Chu Niệm lại nói được làm được, gọi điện thoại cho mẹ hắn, thực sự làm anh trở tay không kịp, cũng không rõ mẹ của Chu Niệm ôm thái độ gì để đến đây, nếu như đồng dạng phản đối, như vậy sự tình cuối cùng thật không biết phải làm như thế nào.

Mẹ Sở cùng đì út đến nơi ở của Sở Mộ, vừa vào nhà đã thấy một người phụ nữ xinh đẹp đang ngồi trên ghế, vô luận là trang phục hay vẫn là khí chất đều phi thường tao nhã, vừa nhìn đã biết sẽ không là một người bình thường, chỉ ít không phải là người ở tầng lớp bình dân như bọn họ.

Sở Mộ bưng trà đi ra, nhìn thấy mẹ mình và đì út đã về đến, sưng sốt một chút, đi đến nghênh tiếp, rồi giới thiệu nói, “Mẹ, đì út, đây là mẹ của Chu Niệm, bác ấy vừa mới đến.”

Mẹ Sở và đì út không nghĩ tới đối phương cũng đem gia trưởng mời tới, như vậy người lớn nói chuyện cùng nhau vẫn dễ hơn một ít, bọn chúng căn bản không biết dụng tâm lương khổ(1) của các bậc trưởng bối.

Mẹ Sở cùng đì út đi đến chào hỏi, “Xin chào!”

Tần Uyển nhìn thấy mẹ của Sở Mộ cùng đì của anh cũng không có một tia mắt tự nhiên, nhanh chóng đứng dậy đi đến bắt tay, “Xin chào! Tôi là mẹ của Chu Niệm, nó gọi điện cho tôi nói là đang gặp khó khăn, muốn tôi đến giúp nó nói một vài chuyện. Tôi họ Tần!”

Đầu tiên là một trận hàn huyên ân cần thăm hỏi giữa những người lớn, bầu không khí vui vẻ, ngược lại cũng không thấy gương cung bạt kiếm gì. Giới thiệu hỏi thăm lẫn nhau, khi người lớn ngồi xuống, Chu Niệm ngoan ngoãn mà đi bưng trà điểm tâm, còn cầm trái táo lên gọt vỏ để vào trong khay đặt lên trên bàn.

Sở Mộ yên lặng đứng ở một bên không nói gì.

Sau khi ân cần nói một trận những lời trao đổi thăm hỏi vô ích, mẹ Sở mới bắt đầu đi vào trọng tâm chính của câu chuyện, nói, “Chu Niệm đứa nhỏ này rất tốt, Sở Mộ nhà chúng tôi còn kém hơn so với cậu bé. Chỉ là, hai đứa đều là đàn ông, nói là đang yêu nhau, cũng muốn sau này ở bên nhau, cái này nghĩ như thế nào cũng không đúng, trái với luân thường không nói, hai người đàn ông ở bên nhau, sau này làm sao có con cái, không có người kế tục, chuyện này tính làm thế nào đây? Để cho người khác biết chúng nó ở bên nhau như vậy, mỗi khi đi ra ngoài bỗng dưng bị người ta nhàn thoại, nói như thế nào thì đây cũng không phải là điều mà chúng ta muốn nhìn thấy. Chúng tôi cũng không có ý gì khác, chỉ mong hai người con trai sau này đừng nên ở bên nhau nữa, hảo hảo cùng một cô gái ở bên nhau không phải tốt hơn sao? Tần phu nhân, cô cũng giám hộ Chu Niệm nhà cô, đưa cậu ấy về chính đạo, Sở Mộ nhà chúng tôi, chúng tôi cũng sẽ hảo hảo quán giáo.”

Tần Uyển vẫn chăm chú nghe mẹ Sở nói, gật đầu tán thành, chỉ là khi nói lại không phải nói theo ý mà mẹ Sở mong muốn.

“Trước đây lúc đến thăm con tôi cũng sớm gặp qua Sở Mộ rất nhiều lần, đích thực là một thanh niên tốt, Niệm Niệm nhà chúng tôi thích cậu ấy cũng không có gì là đáng trách cả. Bây giờ đã sớm có tự do yêu đương, tôi đã sớm đáp ứng với con trai tôi rằng mặc kệ chuyện yêu đương của nó, làm cha mẹ chung quy không thể nuốt lời với con cái, bằng không những lời dạy sau này sẽ không có uy tín gì nữa. Chuyện đồng tính luyến ái cũng không phải nói sửa là sửa được, bác sĩ có nói đây là di truyền, trời sinh đã như vậy, muốn sửa cũng không sửa được, nếu sửa cũng không sửa được, cứ ép buộc con cái cũng vô ích, cuối cùng chỉ khiến cho lưỡng bại câu thương(2). Còn không bằng nghĩ thoáng một chút, suy cho cùng đây cũng là chuyện riêng của con cái, chỉ cần không phải là chuyện thương thiên hại lý(3) trái với pháp luật và kỷ luật, tôi đều tùy chính nó tự mình đi giải quyết.”

Mẹ Sở nghe mẹ của đối phương khoan hồng độ lượng(4) như thế, một chút cũng không để ý chuyện đứa con trai cùng một người đàn ông ở bên nhau mà mục trừng khẩu ngọc, nàng vốn tưởng rằng ý kiến của mẹ của đối phương dù có như thế nào thì cũng nên gần giống như mình, làm sao lại có chuyện cha mẹ nguyện ý con cái là đồng tính luyến ái chứ?

“Đàn ông cùng đàn ông ở bên nhau, làm sao lại không tính là chuyện thương thiên hại lý được, về sau chính là sẽ không có con cháu, cũng không có chỗ đứng tốt trên xã hội này, sự tình nói thì giản đơn, để cho bọn chúng tự đi giải quyết, chúng ta đây làm gia trưởng lại thuận theo chúng nó để sau này bỗng dưng bị người kỳ thị, khiến cho người ta xoi mói...”

“Mẹ Sở, cô đừng nên kích động như vậy, Sự tình đến nước này cũng không có cách nào. Khi tôi bắt đầu biết con trai của tôi là đồng tính luyến ái, tôi cũng giống như cô không thể tiếp thu, chỉ là, cô hãy xem những quyển sách về phương diện này nhiều một chút, hiểu rõ hơn một chút, cho dù cô muốn kéo nó trở về cũng kéo về không được. Nếu đã kéo về không được, chúng ta có thể làm cái gì bây giờ chứ, cô vừa nói người khác tùy ý xoi mói kỳ thị chúng nó, đó đương nhiên cũng không có cách nào, người khác nhìn không được loại tiểu quần thể xã hội này của chúng nó, như vậy, chúng ta những người làm cha mẹ, hẳn là càng phải ủng hộ chúng nó, để cho chúng nó không quá cực đoan, sống cùng nhau một cách tự tin, chúng ta càng phải đứng ở bên cạnh chúng nó, nói cho cùng, chúng nó đều là máu thịt mà chúng ta mang thai mười tháng rồi xuống, chúng nó như thế trong lòng đã đau khổ lắm rồi, có rất nhiều chuyện sẽ không như ý, nếu những người thân như chúng ta cũng không dành sự ủng hộ bảo vệ cho chúng nó, trong lòng chúng nó sẽ càng đa nghi sợ sệt hơn a, đều là máu mủ ruột thịt của chính mình, chúng ta có thể nhìn chúng nó cô đơn như vậy mà không chịu ủng hộ sao?”

Dẫu sao thì Tần Uyển có rất nhiều lời hay để biện giải, động chi dĩ tình(5), sắc mặt chân thành lại bị thương, đối với đứa con một mảnh bảo hộ cùng yêu thương, cho dù đúng là ngôn từ của nàng vô pháp tán thành thì mẹ Sở cũng dè dặt lúc này lại không có cách nào phản bác nàng, dù sao, ai mà chưa từng làm mẹ, ai không muốn đứa con của mình tốt chứ?

Chu Niệm nghe một phen lời lẽ của mẹ hẳn, cảm động tới tận đáy lòng, nhìn về phía thầy, Sở Mộ đang buông mắt suy nghĩ, xem ra cũng phi thường cảm động. Dù sao, có thể có được một người mẹ hiểu cho đứa con của mình như vậy, không ai không cảm động cả.

Khí thế của Tần phu nhân kinh hãi mà cảm động, mẹ Sở trầm mặc thật lâu, hơn nửa ngày mới nói, “Mặc dù cô nói có đạo lý, nhưng mà, con của tôi chưa từng cùng một người con gái ở bên nhau, làm sao biết nó không thể cùng một người con gái ở bên nhau chứ, có thể đi một con đường dễ dàng, có thể tiếp nhận cách sống như mọi người, không cần chịu nỗi khổ bị người kỳ thị xoi mói này, làm sao tôi có thể nhìn nó nhảy vào hố chết mà không kéo nó một cái, Tần phu nhân, tôi biết cô muốn tốt cho con của cô, nhưng là, tôi cũng muốn tốt cho con của tôi, tôi không thể nhìn nó đi một mạch đâm vào nam tường bất hồi đầu(6), vẫn là cô đưa con cô về quần giáo đi, sau này cậu ấy đừng tìm con tôi nữa là được, sau này cậu ấy có cùng một người đàn ông khác ở bên nhau hay không, cũng không phải là chuyện nhà chúng tôi có thể quản.”

Tần Uyển gật đầu, rồi nhìn Chu Niệm. Thần sắc Chu Niệm buồn bã, hẳn biết, mẹ hẳn xem như đã tận xong chức trách rồi, những chuyện sau này đến lượt hẳn phải tự mình làm.

Chu Niệm nhìn Sở Mộ, sự trầm mặc của Sở Mộ khiến hẳn cảm thấy lạnh cả người, hẳn sợ thầy sẽ nghe lời mẹ anh nói, đoạn tuyệt quan hệ với hẳn sau đó sẽ đi xem mắt con gái, tuy rằng hẳn hiểu thầy khẳng định sẽ không có cách nào sống cùng một người con gái, thế nhưng, sự quan tâm cùng kiên trì của thầy đối với trách nhiệm cũng không nhất định làm anh bỏ qua ái tình.

Sở Mộ ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua Chu Niệm, gương mặt trầm trọng mà bi thương của Chu Niệm khiến cho trong lòng anh không dễ chịu chút nào, sau cùng, anh vẫn cứ đi lên trước, đến trước mặt mẹ Sở cùng dì út, thanh âm khô khốc mang một chút nghẹn ngào, “Mẹ, xin lỗi, con biết mẹ hết thầy đều muốn tốt cho con, nhưng mà, con nguyện ý gánh chịu tất cả các trở ngại bởi vì tính hướng bất đồng với người thường mang đến, con không thể đi xem mắt hay cùng một người con gái ở bên nhau, như vậy chỉ hại người khác, con biết chuyện này sẽ làm mẹ rất buồn, rất khó chấp nhận, đã làm mất mặt mũi ở trước mặt người khác, nhưng mà, xin mẹ đứng ở bên con có được không? Mẹ, con chỉ cần sự ủng hộ của mẹ mà thôi, chỉ cần người nhà có thể hiểu cho con, những người khác con đều có thể không quan tâm.”

Mẹ Sở và dì út đều khóc, mẹ Sở nức nở nói, “Con sẽ mất hết danh dự, sau này làm sao còn chỗ đứng ở trong trường học, làm sao đứng trên bục giảng giảng bài tốt nhất, con sẽ đánh mất công việc a.”

“Con không ngại điều này, trước đây mẹ không phải cũng thường nói trời không tuyệt đường người sao? Bao giờ cũng sẽ có biện pháp giải quyết. Con thật sự muốn cùng Chu Niệm ở bên nhau, mẹ tha thứ cho nhi tử bất hiếu, sau này không thể cho mẹ ôm cháu, lại muốn mẹ cùng con nhận lấy ánh mắt dị dạng của người khác.” Sở Mộ nói, cũng không tự chủ mà bắt đầu rơi nước mắt.

Tần Uyển nhìn, cúi đầu thở dài, cũng lấy khăn tay ra lau đi nước trên khóe mắt.

Chu Niệm đi đến nắm tay Sở Mộ, nói với mẹ Sở cùng dì út rằng, “Bác gái, mọi người yên tâm, cháu sẽ không cô phụ thầy. Xin mọi người thành toàn cho chúng cháu!”

Mẹ Sở nghe lí do thoái thác của hai người, đồng thời đối phương cũng ủng hộ, nàng còn có thể thế nào, nếu như chỉ có con trai của mình ở đây, nàng còn có thể đánh mắng, thế nhưng, ở trước mặt gia trưởng nhà người khác, nàng làm sao có thể hung hãn như bình thường, vô cơ làm cho người ta cười chê, chỉ có thể kìm nén tất cả mọi chuyện ở trong lòng mà thôi.

Mẹ Sở trầm mặc một hồi cuối cùng cũng bắt đầu dĩ mà cam chịu, tuy rằng nàng không cam lòng, thế nhưng, vào lúc này chuyện này đã không có cách nào nữa rồi.

Buổi tối Tần Uyển nói muốn cùng mẹ con bọn họ ăn cơm, trong ngực mẹ Sở khó chịu, dù út đương nhiên một lòng với chị mình, trong lòng không dễ chịu không muốn đi đâu, dĩ nhiên cũng liền cự tuyệt.

Sở Mộ cùng mẹ và dì út đến khách sạn, cũng không có tâm tình gì, trực tiếp tùy tiện vào một quán ăn Trung Quốc ven đường ăn cơm, ba người đều không nói gì.

Đến khách sạn, mẹ Sở cũng không để ý tới Sở Mộ, dì út trừng mắt với Sở Mộ muốn nói lại thôi, muốn mắng lại mắng không được, đến cuối cùng chỉ có thể giậm chân một cái, bảo Sở Mộ đi về.

Chu Niệm đi ra ngoài ăn tối cùng mẹ, Tần Uyển nhìn Chu Niệm, liên tục nhú mày, cuối cùng mới nói, “Về sau mẹ không muốn quản việc này của con nữa, tự con lo đi!”

Chu Niệm gật đầu, “Con biết mẹ của thầy căn bản không muốn, có điều là, chỉ cần thầy nguyện ý, bác ấy sau này cũng sẽ nguyện ý.”

Tần Uyển nhìn thần sắc bị một người đàn ông mê đắm tâm hồn của đứa con, vươn tay hung hãn nhéo gương mặt của hắn cho hả giận, rồi mới nói, “Nhi đại bất trung lưu!(7)”

Chu Niệm chau mày, “Con cùng thầy ở bên nhau, chính là nhờ có mẹ a! Vị trí của mẹ ở trong lòng con mãi mãi không thay đổi, con sẽ không vì có vợ mà quên mất mẹ.”

“Còn nói sẽ không!” Tần Uyển nhắc đến, “Vừa rồi ở trong phòng, không phải con mắt của con đều luôn ở trên người thầy của con sao, đâu có quan tâm tới mẹ, uống công buổi trưa mẹ chưa hề ăn cái gì đã phải ngồi máy bay tới đây....”

“Mẹ, con biết mẹ đối với con tốt nhất mà!” Chu Niệm lại bắt đầu bày ra đòn làm nũng sát thủ với Tần Uyển.

Tần Uyển thở dài, “Mẹ hy vọng sau này con tốt, như vậy thì mẹ cũng sẽ không phải lo lắng nữa.”

“Về sau con sẽ không làm cho mẹ lo lắng nữa! Mẹ, mẹ phải hảo hảo bảo dưỡng a, tới khi bảy tám mươi tuổi mà vẫn xinh đẹp như bây giờ mới được.” Chu Niệm nói mê.

“Tiểu tử thôi! Bấy tám mươi tuổi mà mẹ vẫn còn như vậy, như vậy không phải là lão yêu quái hả!” Tần Uyển bị Chu Niệm chọc nở nụ cười, gấp cho hắn thức ăn để hắn hảo hảo ăn.

Chu Niệm muốn giữ Tần Uyển ở lại một đêm, Tần Uyển có công việc phải làm nên đón máy bay về ngay trong đêm đó, trước khi trở về còn khí khái giáo huấn hắn một hồi, bảo hắn phải hảo hảo nắm chặt ái tình, rồi lại mắng hắn bảo hắn hảo hảo đi thi, sau đó mới đi.

Khi Chu Niệm tiễn Tần Uyển trở về, Sở Mộ đã sớm quay lại, đang ngồi chờ ra trong phòng khách, Tiểu Đoàn đang ở bên cạnh anh ăn đồ ăn trong cái khay nhỏ.

Trong phòng an tĩnh, hai người lẳng lặng mà đối diện nhau, dường như sự trắc trở nào cũng vô pháp ngăn cản vô pháp tách hai người ra, dường như sự dịu dàng có thể lẳng lặng mà trôi qua lưu chuyển giữa cuộc sống của hai người, mãi đến vĩnh viễn sánh cùng thiên địa(8)...

Sương mù ngoài cửa sổ lại bắt đầu dày đặc dần dần bao phủ che lấp toàn bộ thế giới, mà trong căn phòng nhỏ nhỏ này, ánh sáng ấm áp tỏa ra từ cây đèn huỳnh quang, thân ảnh của hai người dần dần đến gần, đến gần, sau đó gắt gao tựa sát vào nhau, bởi vì không có kéo rèm cửa sổ, ở ngoài phòng, cái bóng hợp vào nhau dần trở nên lớn hơn, không có khoảng cách, không xa rời, trở thành nhất thể.

Chú giải

- (1) Dụng tâm lương khổ : Dụng tâm một cách cực khổ.
- (2) Lưỡng bại câu thương : Hai bên cùng thiệt hại.
- (3) Thương thiên hại lý : Tàn nhẫn, không có tính người.
- (4) Khoan hồng độ lượng : Khoan dung.
- (5) Động chi dĩ tĩnh : Dùng chân tình lay động đối phương.
- (6) Nam tường bất hồi đầu : Chỉ hành vi cố chấp của con người.
- (7) Nhi đại bất trung lưu : Con cái lớn lên thì không giữ được nữa.
- (8) Vĩnh viễn sánh cùng thiên địa : Lâu dài như trời đất.

48. Quyển 3 - Chương 1: Gặp Lại Sau Năm Năm

Năm năm sau.

Xe chậm rãi tiến vào vườn trường, cây ngô đồng cao to lẳng lặng đứng ở hai bên, khi có cơn gió thổi qua, lá cây lại bắt đầu xao động, tiếng lá tả nhỏ nhỏ vang lên....

Năm ấy khi rời đi cũng đồng dạng là cái mùa này, cây ngô đồng đã đối diện với thật nhiều mùa đông giá lạnh, lá cây lại được sinh trưởng, màu xanh biếc, phi thường sum xuê.

Giống như tất cả đều chưa từng có sự biến hóa, những dãy nhà cao tầng này, những cây ngô đồng bên đường này dường như không có một điểm biến hóa, vẫn là hình dạng như trước đây, thậm chí kiểu dáng trang phục mùa hè mỏng nhẹ của các học sinh đang nói cười đi bên đường cũng giống như trước đây....

Chỉ là, tất cả đã thay đổi, bởi vì hắn đã thay đổi, không còn là một thanh niên như trong đám người kia tùy ý tươi cười ở vườn trường, tiêu pha như thời thanh xuân nữa.

Hắn từ nơi này mà ly khai, ly khai tròn năm năm.

Năm năm sau, hắn đã trở về, hắn phải trở về.

Bởi vì, năm năm trước khi rời đi, hắn đã để lại một món đồ quan trọng nhất của hắn, hắn để lại trái tim của hắn, tình yêu của hắn, sự dịu dàng cùng quyền lợi vui cười đều bị bỏ quên ở nơi này.

Năm năm qua đi, hắn phải đến để thu hồi lại.

Vì vậy, hắn đã trở về.

Màn đêm buông xuống, ráng chiều ở đây so với ánh đèn màu rực rỡ về đêm ở trong thành phố lớn, sự sầm uất ồn ào huyên náo ở bên ngoài, hắn cảm thấy yên ổn, dấu vết năm tháng lưu lại trên người không chỉ khiến hắn pha tạp, khiến hắn già dặn, cũng lắng đọng tích lũy, khiến hắn nội liễm(1), khiến hắn vững vàng, khiến hắn lãnh đạm, khiến hắn ung dung, khiến hắn tao nhã trầm tĩnh, khiến hắn luôn giữ được lòng tin cùng sự tỉnh mạch khi đối mặt với tất cả những điều phù phiếm....

Khi xe gần đi vào trường, Chu Niệm cảm thấy thời gian như đang lui lại, lui về thời khắc hắn vừa mới vào ngôi trường này, khi đó hắn như con thoi đứng giữa cây xanh trong vườn trường cùng dãy phòng học cũ kỹ này, hắn có một loại ảo giác hoảng hốt, như đang ở trong mộng, hắn đã đến đây rất nhiều lần, định trước sẽ có thiên ti vạn lữ(2) quan hệ cùng hắn.

Gặp được người kia, sau đó từng chút từng chút yêu, cho đến hắn không thể xóa đi tình yêu ấy ở trong lòng, hắn có chút sợ hãi cùng kinh nghi, tất cả đều đã được ông Trời định sẵn, khi đó, hắn đã nghĩ như thế.

Người kia cũng giống như ngôi trường này, trầm tĩnh như nhau, tính cách lãnh đạm mà ôn hòa hiền hậu, anh thường xuyên nở một nụ cười nhẹ, chỉ thỉnh thoảng mới cười to một tiếng, khi đó mới biểu lộ ra nhiều tình tự hơn.

Chu Niệm nhớ, khi đó, việc hắn thích làm nhất chính là lẳng lặng nhìn người kia, nhìn nét mặt tươi cười của anh, nhìn dáng vẻ ôn nhuận của anh, nhìn nét mặt yên bình khi say ngủ của anh, nhìn những biến hóa rất nhỏ trên gương mặt anh khi anh vui vẻ hay tức giận, cứ nhìn chăm chú như vậy, ánh mắt dần trở nên sâu sắc, nhìn chăm chú vào anh, nhìn cho đến khi anh trở thành ẩn ký sâu sắc vĩnh viễn khắc ở trong đầu hắn, khắc vào sâu trong linh hồn hắn. Đó là tình yêu của hắn, là tình yêu sâu sắc của hắn, là cảm nhận về tình yêu sâu nặng cùng nỗi đau đớn sâu sắc của hắn.

Trước mắt là ngôi trường cũ kỹ đã có trăm năm lịch sử, thời gian năm năm chung quy đã lưu lại một ít vết tích trên người nó, cái cây cao to kia là hắn và thầy đã từng đi qua, bờ tường kia vốn vô cùng loang lổ bây giờ đã được quét vôi lại, còn có ở chỗ kia vốn không có luống hoa, nhưng bây giờ lại trồng loại hoa đỗ quỳen....

Xe chậm rãi chạy về phía trước, mà ánh mắt của hắn lại quyến luyến ở từng nơi hồi tưởng về kỉ niệm, cho đến khi đoạn thời gian tốt đẹp nhất ấy của hắn hiện ra trước mắt.

Cứ như vậy mà yên lặng ngồi trong xe, hắn nghĩ hắn có thể cứ mãi lưu luyến trong hồi ức mỹ hảo như vậy không cần tỉnh lại, thế nhưng, khi một thân ảnh đập vào trong mắt hắn, tất cả những kí ức đã qua nhập nhanh vào đầu hắn, mà hiện thực, lúc này mới chuyển động, tàn khốc hiện ra trước mặt hắn.

Khi Chu Niệm ngẩng đầu lên từ trong mạch suy nghĩ, cũng vừa lúc người kia đi qua một thân cây ở phía trước xe của hắn, bóng lưng gầy yếu, đèn đường chiếu lên sườn mặt của anh, nhu hòa mà trầm tĩnh, giống như hình ảnh nơi cuối hành lang, trầm tĩnh mà an tường, chính là sườn mặt đó, chính là sự dịu dàng đó, chính là sự trầm tĩnh đó, chính là dáng hình từ tốn mà duyên dáng đó, vĩnh viễn ngấm xương không ngừng nghĩ trong đầu của hắn, khiến hắn say đắm, khiến hắn như sa vào bùa chú....

Chu Niệm cứ như vậy mà nhìn bóng lưng của người kia, kỳ thực hắn không hề nhìn thấy rõ ràng, nhưng hắn vẫn biết, người kia chính là anh, thế cho nên dù phải chuyển thành đui mù, thậm chí chớp con mắt một cái cũng không dám, giống như là sợ rời mắt đi một chút, cái bóng lưng kia sẽ biến mất, sẽ khiến hắn hoài nghi tất cả những gì hắn đang nhìn thấy chỉ là một giấc mộng.

Có lẽ là Sở Mộ phát hiện ra điều gì, dừng chân quay đầu lại nhìn một chút.

“Anh, làm sao vậy?” Người nam sinh bên cạnh anh cũng dừng lại nhìn chung quanh một chút, dò hỏi.

Trên mặt Sở Mộ hiện ra một tia thất vọng mờ nhạt đến xa xăm, lắc đầu, “Không có gì!” Tuy là đáp như vậy, nhưng bản thân vẫn nhìn không được quay đầu lại nhìn một lần nữa, giống như trái tim sản sinh một

loại cảm ứng, bỗng chốc đập kịch liệt, nhịp đập kích động ở nơi ấy, bị nó dẫn dắt, khiến anh cảm thấy mình có thể chờ đợi, thế nhưng, chung quy vẫn không tránh được, cuối cùng chỉ biết cảm thấy thất vọng, nương theo nỗi thất vọng thường là nỗi cô đơn cùng tịch mịch khi mà sự bình tĩnh ở đáy lòng bỗng chốc bị đánh vỡ.

Chu Niệm ngồi ở trong xe, hẳn biết người kia quay đầu lại không nhìn thấy hẳn, thế nhưng, trái tim của hẳn vẫn không khỏi loạn đập một trận. Một trái tim giống như vậy, đã lâu lắm rồi hẳn mới lĩnh hội qua, chỉ những lúc nhớ đến anh, hẳn mới có thể không khống chế được mình như vậy.

Chu Niệm siết chặt nắm tay, rõ ràng Sở Mộ vừa mới quay về trường học chưa được bao lâu, tại sao có thể có học sinh khác đi theo phía sau anh.

Hắn đã cho rằng thầy sẽ chờ hẳn, chỉ ít sẽ không nhanh quên hẳn mà đi tìm người khác như vậy, không nghĩ tới hẳn đã đánh giá sai sức nặng của năm năm thời gian, hơn nữa cũng đã đánh giá sai trọng lượng của hẳn trong lòng thầy, khi chính hẳn đem anh trở thành sự tình duy nhất trong cuộc đời, chẳng lẽ người kia chỉ đem hẳn trở thành vên vện mấy năm hồi ức, mà khi đoạn hồi ức ấy có chút phai màu, thì sẽ tìm một hồi ức mới thay vào sao?

Chu Niệm không khỏi phi thường tức giận.

Hắn biết, năm ấy khi hẳn ly khai, thầy liền xuất ngoại, học ba năm đại học tiến sĩ ở Mỹ, nhân tiện làm nghiên cứu sinh, rồi ở lại hơn một năm, làm giảng sư, năm trước mới về nước, rồi trở lại trường học cũ tiếp tục cuộc đời dạy học.

Chu Niệm vẫn ép buộc chính mình, cho đến khi bản thân chưa trở nên cường đại, khi gặp phải bất cứ sự tình gì đều có thể có đủ năng lực bảo hộ thầy, hẳn nhất định sẽ không can thiệp vào cuộc sống của anh, nhất định sẽ không đi quấy rầy anh.

Song, bất luận là việc gì hẳn đều có thể khống chế được bản thân, duy chỉ việc này là hẳn không làm được, biết được thầy đã về nước, hẳn vô pháp ức chế bản thân không đến nhìn anh, nỗi nhớ nhung càng ngày càng trầm trọng, hệt như thủy triều đang không ngừng dâng lên, rất nhanh đã bao phủ lý trí của hẳn, hẳn đã đến, bỏ xuống mọi việc để đến đây nhìn anh, hẳn vốn chỉ muốn đến nhìn anh rồi thôi, thế nhưng khi nhìn thấy thầy đi đi cười cười cùng với một người khác thì, dự định ban đầu chỉ đến nhìn anh của hẳn, bây giờ gặp phải tình huống này liền căn bản vô pháp thỏa mãn hẳn, hẳn vô pháp khoan nhượng bất cứ kẻ nào khác tiếp cận thầy của hẳn, cướp đi thầy của hẳn...

Đấu tranh tâm lý một phen, Chu Niệm xuống xe, dọc theo con đường mà hẳn đã đi vô số lần, có vô số hồi ức của chính mình, hẳn đi rồi lại đi, đi vào trong tình cảm hẳn vẫn không sao bỏ xuống được, đi vào trong tình yêu mà hẳn đang muốn tìm về, sự ôn nhu của hẳn, nụ cười của hẳn...

Đi đến phía trước, không cần bất cứ chỉ thị gì, thậm chí là nhắm mắt lại, hẳn dường như cũng đều có thể đi đến trước cánh cửa sổ kia, cánh cửa sổ mà hẳn thường xuyên nhìn chăm chú ngày trước.

Hắn cứ như vậy mà lẳng lặng đứng dưới tàng cây đối diện cánh cửa sổ, cả người một bộ âu phục màu đen, cà vạt được thắt rất thẳng, cẩn thận tỉ mỉ, lạnh lùng uy phong, rồi lại làm cho người ta có cảm giác buồn phiền vô hạn.

Mỗi một người đi qua hẳn trên con đường nhỏ đều nghiêng đầu nhìn hẳn, thậm chí có người muốn đến hỏi hẳn xảy ra chuyện gì nhưng lại thôi, bất quá, bởi vì tư thái lãnh ngạnh của hẳn, làm cho ai cũng không dám tiếp cận.

Hắn còn nhớ thanh thanh sở sở, một đêm mùa đông nọ, hẳn cũng từng đứng ở chỗ này như vậy, muốn tiếp cận rồi lại bồi hồi, cuối cùng hẳn đã cố lấy dũng khí, hẳn nhớ rõ, lần đó, hẳn chiếm được nụ hôn của thầy, khởi đầu đoạn ký ức mỹ hảo kia của hẳn, cũng là năm năm cô tịch chờ đợi duyên phận ban sơ...

Cây mai vàng phía trước cửa sổ đã lớn lên rất nhiều, lá cây tươi tốt, che lấp hơn phân nửa cửa sổ, cửa kính được mở ra, cửa sổ có rèm màu xanh lá cây bên trong đóng lại, rèm cửa được bán buộc lên, ánh đèn từ trong phòng ngó xuyên qua chiếc rèm cửa sổ chiếu ra ngoài, như một cội mộng mông lung, Chu Niệm sợ đi vào sẽ đánh vỡ nó, thế nhưng trong đầu lại kêu gào hãy mau đi đến đánh vỡ nó ra.

Sau cùng, hẳn nhắc chân đi vào hành lang.

Khi đứng trước cánh cửa ở lầu hai, hắn ngược lại không còn do dự, đưa tay gõ cửa.

Rất nhanh liền truyền ra một tiếng hỏi “Ai vậy?”, thanh âm trong trẻo mà cao vút, đây không phải là thanh âm của Sở Mộ, như vậy, thanh âm này chỉ có thể là của người đang ở bên Sở Mộ, người được Sở Mộ mang về.

Nghe thấy thanh âm kia, trong nháy mắt trái tim của Chu Niệm bỗng chốc nặng trĩu, ánh nhìn cũng trầm tối hơn rất nhiều.

Cửa mở, xuất hiện ở cửa chính là một đại nam hài vóc người cao gầy tướng mạo anh tuấn khí thế, đôi mắt rất to, có chút mắt đào(3), dễ nhìn. Cậu nhìn thấy một người đàn ông cao to mặc âu phục mang giày da, khí độ bất phàm liền sững sốt một chút, nghi hoặc hỏi, “Anh tìm ai?”

“Tôi tìm Sở Mộ.” Thanh âm Chu Niệm yên ả trầm thấp, cũng không nhìn ra một tia gợn sóng nào trên mặt hắn, bình tĩnh mà nghiêm túc như lúc thảo luận công việc.

“Anh, có người tìm!” Đại nam hài hô một tiếng vào trong nhà, dè ép khí thế của Chu Niệm, còn chưa xem xét thân phận của Chu Niệm thì đã trực tiếp mời hắn vào nhà.

“Ai vậy?” Sở Mộ đi ra từ phòng ngủ, không đeo mắt kính, nhìn thấy một thân ảnh cao lớn, nhưng không nhìn thấy rõ gương mặt, hình như không phải là người anh quen, anh phán đoán một hồi, sững sốt, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc nhìn về phía Đàm Văn Bác.

Đàm Văn Bác nhanh chóng đọc hiểu biểu hiện nghi hoặc trên gương mặt Sở Mộ, “Anh, anh không nhận ra à?”

Sở Mộ vừa từ nước ngoài trở về chưa tới nửa năm, anh nghĩ không chừng đây là người anh quen biết trước kia, nhưng vốn những người quen biết lâu như vậy hầu như đều không nhớ rõ tướng mạo, cho rằng đây chắc là một người bạn cũ bị anh quên, bèn cười nói, “Xin chào! Mời ngồi, xin hỏi anh đến tìm tôi có chuyện gì không?”

Không thể nghi ngờ việc không nhận thức này của Sở Mộ đối với Chu Niệm mà nói là một cú đả kích trầm trọng nhất, hắn đã tưởng tượng qua vô số tình cảnh khi hai người gặp mặt, lại duy nhất ngoại trừ loại tình cảnh này, dù thầy có bạc tình như thế nào thì cũng đừng đến mức quên sạch sành sanh hắn như thế chứ.

Tuy rằng sự thống khổ trong lòng như phiên giang hải đảo(4), nhưng nét mặt của Chu Niệm vẫn không quá thất thố, chỉ là trong lời giới thiệu về bản thân lại mang theo vẻ châm chọc, “Bỉ(5) họ Chu, là học sinh đã nhận qua sự dạy dỗ của thầy Sở trước đây.”

Nghe thấy thanh âm của hắn, đôi mắt bị cận thị nặng của Sở Mộ triệt để sững sốt, anh yên lặng đứng một chỗ căn bản không có cách nhúc nhích, muốn mở miệng gọi ra cái tên kia, thế nhưng cái tên ấy đã áp quá sâu dưới đáy lòng không cách nào phát ra được, anh chỉ có thể lẳng lặng mà đứng như vậy, thời gian như bỗng chốc quay lại, mà anh thì đang ở vào cái năm ấy khi hai người xa nhau, là người mà dù đau đến ngất đi cũng không nguyện tỉnh lại, anh vẫn chỉ là cái người kia, là người chưa bao giờ thay đổi mà cũng không thể thay đổi.

Đàm Văn Bác bưng nước trà đi ra, xem hai người đứng cách nhau một khoảng không hề có động tĩnh gì, cảm thấy vô cùng kỳ quái, nói, “Anh, các anh đứng làm cái gì? Trà pha xong rồi, uống trà đi!”

Lúc này Sở Mộ mới hồi phục tinh thần lại, đồng thời còn dùng hai tay xoa mặt mình, anh cho rằng mình sẽ chảy nước mắt, thế nhưng, trên mặt lại khô ráo, cái gì cũng không có. Tựa như năm đó khi Chu Niệm ôm anh lần cuối cùng, nói với anh “Tạm biệt”, khi đó, anh cũng cho rằng trên mặt anh sẽ có nước mắt, khi ấy, kỳ thực trên mặt anh cũng khô ráo, cái gì cũng không có chảy ra, thế nhưng, nước mắt, không biết tự lúc nào đã lấp lánh, có lẽ, nó vẫn luôn tồn trữ ở nơi đó, vào một thời gian nhất định, nó sẽ cuộn cuộn mà chảy ra....

Chu Niệm đi đến ngồi xuống sô pha, bộ sô pha này đã không còn là bộ sô pha cũ, là một bộ mới, bộ sô pha ca rô màu kem.

Sở Mộ đứng ở nơi đó, ánh mắt quét lên người Chu Niệm một hồi, đột nhiên anh trở nên hoảng hốt không biết phải làm sao, anh bước từng bước về phía trước, nhưng bước chân không vững thậm chí thiếu chút nữa

đã ngã xuống, may có Đàm Văn Bác tiến lên đỡ anh, nhìn sắc mặt anh hơi trở nên trắng, quan tâm mà hỏi han, “Anh, làm sao vậy?”

Sở Mộ nhìn Đàm Văn Bác một cái, hít sâu một hơi, lúc này mới hơi hồi phục lại bình thường, nói với cậu, “Văn Bác, hôm nay em trước về phòng ngủ đi.”

Đàm Văn Bác nhìn hai người trong phòng một chút, cảm thấy bầu không khí có chút quái dị, cậu nắm bàn tay của Sở Mộ, nói, “Em đi đây! Anh, em lấy sổ bài tập anh đã sửa xong của lớp em phát ra nha, như vậy sổ còn lại đợi khi lên lớp có thể dễ dàng chấm hơn.”

Sở Mộ gật đầu.

Đàm Văn Bác liếc mắt nhìn người mặt không chút thay đổi ngồi trên sofa một cái, cảm thấy bầu không khí hiện tại ở trong phòng càng ngày càng quỷ dị, thậm chí cậu còn cảm nhận được một loại giống như sát khí phát ra từ người kia, khiến cậu cảm thấy run rẩy sợ hãi không thể hiểu được.

Đàm Văn Bác cầm lấy vở bài tập để trong ngăn tủ nhỏ, rồi lại liếc mắt nhìn Chu Niệm một cái, lúc này mới nói một câu với Sở Mộ, “Anh, em về!”

Lúc này mới ly khai.

Chú giải

(1) Nội liễm : nội = bên trong; liễm = thu >>>> tính cách hướng nội.

(2) Thiên ti vạn lữ : hình dung loại quan hệ tương hỗ mật thiết mà phức tạp.

(3) Mắt đào(Đào hoa nhãn) : mắt dài, đuôi mắt mỏng và hơi cong, hình dạng giống cánh hoa đào, mắt luôn ướt ướt, ửng đỏ. Lúc thường không cười nhưng mắt vẫn như cười. Khi cười thì mắt như biến thành hình trăng lưỡi liềm tóm lại là, ai muốn biết hình dạng của mắt này cứ nhìn chị Tị (SNSD Tiffany).

(4) Phiền giang đảo hải : ý chỉ sự rối loạn của 1 việc nào đó.

(5) Bĩ : lời khiêm tốn, tự gọi mình.

49. Quyển 3 - Chương 2: Kiểm Chế Cùng Bạo Phát

Trong nháy mắt cánh cửa kia đóng lại, Chu Niệm chuyển ánh mắt từ chén trà trên bàn lên người Sở Mộ, biểu tình kinh hoàng của Sở Mộ cùng với hành động xua đuổi người nam sinh tuần tú vừa rồi khiến Chu Niệm biết, thầy cuối cùng cũng nhận ra hắn đã đến.

“Cậu uống chút trà đi!” Sở Mộ nói với Chu Niệm một câu, rồi nhanh chóng chạy vào phòng ngủ.

Chu Niệm đợi một hồi, phát hiện Sở Mộ không có đi ra.

Nhốt mình trong phòng ngủ là việc Sở Mộ hay làm nhất, để hắn ở bên ngoài, cách một bức tường như vậy chính là cách hai người chiến tranh lạnh, là phương pháp trốn tránh hắn của Sở Mộ.

Chu Niệm cũng không cho phép loại chiến tranh lạnh này xảy ra, trước đây hắn thường van xin, làm nũng, nhưng hiện tại, hắn hiển nhiên là không dùng lại loại thủ đoạn này.

Chu Niệm nhanh chóng đứng dậy đi đến gõ cửa phòng ngủ.

Cửa phòng ngủ lần này cũng không đóng chặt lại như trước kia, mà chỉ khép một nửa, hắn đẩy cửa đi vào liền thấy Sở Mộ đang ngồi chồm hổm lục tìm đồ vật trên mặt đất.

Chu Niệm rất bình tĩnh mà nhìn một hồi, thấy Sở Mộ nhíu nhíu mày ngồi chồm hổm đưa tay sờ từng tắc trên mặt đất, chung quy loại thần tình vừa lo lắng lại vừa hoảng loạn này của Sở Mộ vẫn khiến Chu Niệm không những càng yêu thương mà còn xót xa hơn.

“Thầy, thầy đang tìm cái gì vậy?” Chu Niệm hỏi.

Giống như trước đây, Chu Niệm đã vô số lần hỏi như vậy ở trong phòng này, thời gian như thụt lùi sau đó lại ngưng trệ, ngưng trệ ở năm năm trước, khi đó, Chu Niệm sẽ tiến lên ôm lấy bờ vai của anh, hôn lên sườn mặt anh, thanh âm khi đó của Chu Niệm trầm thấp mang theo nét trong sáng, tràn ngập sự ôn như cùng tình yêu thương, luôn luôn làm anh vô pháp ngăn chặn sự rung động đang nổi lên trong lồng ngực.

Sở Mộ ngẩng đầu lên, độ cận thị làm anh không nhìn thấy rõ gương mặt của người đang đứng trông xuống kia, anh lảng lảng mà nhìn cái gương mặt không rõ ràng ấy, nước mắt tích trữ trong tuyến lệ còn chưa khô hết, vẫn đọng lại, chờ đợi thời gian để chảy xuống....

Nếu như đây là Chu Niệm của anh, như vậy, người này đã không còn là Chu Niệm trước đây nữa rồi, thanh âm của hắn đã thay đổi, trở nên trầm dày mà xa cách, sự thay đổi của hắn làm cho người ta có cảm giác, một cảm giác lạnh đậm cao cao tại thượng, hắn đã không còn là cái người trước đây nữa rồi.

Mình đã trở về, hắn cũng đã đến, thế nhưng, tất cả đều thay đổi, mộng đẹp trước đây còn có thể tiếp tục không?

Sở Mộ lảng lảng, ngẩng đầu nhìn, tinh thần hồi lâu cũng không quay lại.

“Tôi làm rách mắt kính trên mặt đất, không biết ở đâu rồi, tìm cả buổi cũng không tìm được...” Sở Mộ cúi đầu tiếp tục tìm, dần dần, anh phát hiện trên mặt đất ở trước mặt có một vết tích thật sâu, sau đó, anh cũng cảm nhận được có một giọt nước nóng rục rơi xuống cánh tay anh, anh không ngừng nói, “Không biết rách ở đâu rồi, không tìm được, tôi không tìm được...”

Đối mặt với Sở Mộ, vô luận là anh có nhận ra mình bằng ánh mắt đầu tiên hay không, vô luận là anh có quên mình hay không, vô luận là có phải anh đã tìm được một nam hài tử vừa trẻ lại vừa tuấn tú hơn mình hay không, Chu Niệm hiểu rõ, bản thân đều không thể quên được anh, vô pháp không thương anh, vô pháp thấy anh khóc mà không lộ vẻ xúc động, vô pháp thấy anh rụt vai ngồi chồm hổm trên mặt đất mà không sinh tâm thương tiếc cùng ý muốn ôm anh vào lòng....

Chu Niệm biết, thời gian năm năm đã thay đổi rất nhiều sự việc, tình yêu của hắn, nỗi nhớ nhung của hắn cũng thay đổi, chỉ là, không phải chúng nó trở nên phai màu ảm đạm, mà chúng nó càng trở nên khắc sâu thâm trầm, càng vô pháp từ bỏ...

“Thầy, để em tìm...” Chu Niệm khom người, nâng cả người Sở Mộ dậy, Sở Mộ ý thức được vẻ mặt đầy nước mắt của mình quá mức dọa người, bèn cúi xuống xoay mặt đi, thậm chí cũng không nói tiếng cảm tạ nào.

Chu Niệm nhanh chóng tìm thấy mắt kính của Sở Mộ, ở dưới bàn máy vi tính, gọng màu bạc, không có khung, thấu kính rất dày, cầm ở trong tay rất nặng, chỉ là, loại mắt kính này rơi trên mặt không quá dễ tìm.

“Thầy, đây này...” Chu Niệm lấy khăn tay ra lau mắt kính, đưa đến trước người Sở Mộ.

Sở Mộ cúi đầu, vươn tay nhận lấy, nhưng Chu Niệm lại đột ngột thu tay về, Sở Mộ cảm thấy chính mình như bị đùa giỡn, kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Chu Niệm.

Đứng nhìn nhau gần như vậy, Sở Mộ càng cảm nhận được rõ ràng hơn sự biến hóa của Chu Niệm.

Chu Niệm đã cao hơn một ít so với lúc hắn ly khai, cao hơn anh gần một cái đầu. Nhìn gương mặt hắn trong hàng nước mắt mờ lung, hình dáng gương mặt không có biến hóa gì quá lớn, chỉ là, gương mặt này cùng với gương mặt trước kia làm cho người ta có cảm giác một chút cũng không giống, trước đây là cõi mở, bộc trực, anh tuấn suất khí, nhưng hiện tại mọi người nhìn hắn sẽ không sản sinh bất cứ cảm giác gì, ẩn tượng đầu tiên của mọi người chính là sự trầm ổn nghiêm nghị cùng khí thế mà hắn biểu hiện ra trên gương mặt, đương nhiên, cũng có thể cảm nhận được đầy đủ mùi vị đàn ông, phong độ cùng cực đại mị lực của hắn, chẳng qua là, loại vị đạo hấp dẫn người này lại không thể chỉ dùng anh tuấn để hình dung.

Thời gian làm cho tất cả thay đổi sao mà lớn quá.

Sở Mộ lẳng lẳng nhìn Chu Niệm, rõ ràng đã phi thường khắc chế, nhưng vẫn không tránh được nước mắt đã tràn đầy trong viên mắt.

Chu Niệm cũng lẳng lẳng nhìn Sở Mộ, dung mạo của Sở Mộ ngược lại không hề có biến hóa gì, chỉ là, ngoại trừ làm cho người có cảm giác lãnh đạm cùng dịu dàng giống trước đây, còn có một loại thanh nhã lẳng động qua thời gian, một loại bi thương cùng tịch liêu nhân nhạ mà hỗn loạn, làm cho người ta càng yêu thương hơn.

Sắc mặt của anh lúc này đã trắng bệch, thần sắc cũng rất nhạt nhẽo, khẽ nhíu lại đôi mày thanh tú, bởi vì cận thị nên chỉ có thể quan sát nửa con mắt, hàng mi dài hơi lay động, giọt nước mắt còn đọng lại trên đó, đôi mắt màu ngọc lưu ly nhạt trước đây lúc này lại có vẻ có chút đậm hơn, nước mắt chứa đầy ở bên trong, làm anh càng có vẻ đáng thương mà bi thương.

Những điều này khiến Chu Niệm động tâm khó nhịn, vừa nãy nhìn đến tên nam sinh mà Sở Mộ gọi là “Văn Bác” kia tiến lên thân mật đỡ Sở Mộ, còn nắm chặt tay anh, sau đó còn ra vẻ nịnh bợ giúp anh sửa bài tập, còn thân thiết gọi Sở Mộ là “anh”, những thứ này đều khiến Chu Niệm vừa tức vừa cảm phần lại vừa đổ kị, thậm chí vô pháp ức chế từng đợt u ám dưới đáy lòng, muốn cho tên nam sinh kia ăn một trận giáo huấn, xem cậu có bản lĩnh gì mà muốn cướp người của hắn...

Chu Niệm ở trên cao nhìn xuống, vươn ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt Sở Mộ, cảm nhận làm da ẩm nhuận nhẵn nhụi, sự ẩm ướt của nước mắt, Chu Niệm không tự chủ được nâng cằm của Sở Mộ lên, trái tim của Sở Mộ có chút sợ hãi, muốn xoay đầu, nhưng lại nhanh chóng bị Chu Niệm đỡ lấy cái gáy không cách nào nhúc nhích, khi hai đôi môi áp vào nhau, trái tim Sở Mộ đập kịch liệt, nỗi lòng phức tạp, cho rằng tất cả giống như mộng, thế nhưng, cảm giác này lại chân thực như vậy, khiến anh hoảng hốt không biết hẳn là nên trầm mê vào trong mộng hay là tỉnh lại hưởng thụ sự chân thực....

Hơi lạnh, cảm giác mềm mại, khi hai đôi môi đã tiếp xúc thì không muốn rời ra nữa, vì vậy, vốn chỉ là một cái chạm hơi hợt, vị đạo dần dần thay đổi, dùng đầu lưỡi liếm lộng cánh môi màu hồng nhạt kia, mút vào rồi lại lướt nhanh chơi đùa, khi hắn muốn cậy mở khớp hàm đang đóng chặt, Sở Mộ vốn đang đứng ngây ngẩn đã sớm nhắm chặt hai mắt lại, sau đó đưa tay gắt gao ôm lấy lưng vai của hắn, hé miệng bắt đầu đáp lại hắn.

Rõ ràng, một nụ hôn nhẹ đã trở thành một nụ hôn sâu.

Đầu lưỡi truy đuổi, câu dẫn khiêu khích, nhanh chóng truyền cảm giác từ khoang miệng đến toàn thân, bầu không khí bắt đầu trở nên nóng cháy, Sở Mộ thả lỏng chiếc eo mềm mại, toàn bộ đều dựa vào đôi tay đang đỡ lấy thân thể anh của Chu Niệm, anh ngửa đầu triền miên cùng hắn, không muốn buông ra, thậm chí khi Chu Niệm có ý muốn lui ra ngoài, anh liền đuổi theo quấn lấy hắn không cho hắn rời khỏi....

Lưu luyến mà xa nhau, rất sợ giống như cơn mơ, Sở Mộ lẳng lẳng mà nhìn Chu Niệm không chuyển mắt, rồi giơ tay lên chạm vào gương mặt của hắn, thở hổn hển, môi bị hôn đến phi thường hồng nhuận, gương mặt cũng mang theo một tia đỏ ửng.

“Chu Niệm...” Anh vẫn chưa thể xác định được, bèn gọi nhỏ một tiếng, thanh âm nhỏ như vậy, giống như sợ làm mình tỉnh giấc từ trong cơn mơ.

Chu Niệm không có trả lời, mà lại một lần nữa hôn lên môi anh, đôi môi của Sở Mộ vừa nãy bị hôn có chút tê tê, nhưng lúc này lại không đành lòng cự tuyệt, bèn thuận thế trượt tay từ gương mặt xuống bờ vai của hắn.

Hôn sâu một lúc lâu, Chu Niệm bắt đầu hôn gương mặt, lỗ tai cùng cổ của anh, Sở Mộ chỉ muốn ôm chặt hắn, căn bản không muốn cự tuyệt hay đẩy hắn ra.

Khi thuận thế ngã xuống giường, Sở Mộ chỉ hoảng sợ thở dốc một chút, rồi lại ngửa đầu đón lấy từng nụ hôn và những cái âu yếm kế tiếp của hắn.

Đã bao lâu rồi không có tiếp xúc thân thể như vậy, dường như đã không còn nhớ rõ những năm tháng ấy, loại cảm giác cô đơn lạnh lẽo của thân thể, trống vắng của trái tim này làm cho người ta cảm thấy khó khăn một ngày mà như một năm, giống như không thấy được điểm cuối, Sở Mộ biết, nếu như Chu Niệm không đến tìm anh, thì cho dù ngày nhớ đêm mong, anh cũng không có đủ dũng khí để đi tìm Chu Niệm.

May mà, Chu Niệm đã đến tìm anh, thế nhưng, anh không xác định được hiện tại là trong mộng, hay chính là hiện thực, song, bây giờ anh chỉ muốn hão hão cảm thụ hân mà thôi.

Bàn tay của Chu Niệm đã không còn nhẵn nhụi như nhiều năm trước đây, có thể cảm giác ngày càng rõ ràng những vết chai đang ma sát trên người, bị hấn vuốt ve eo bụng cùng ngực, Sở Mộ thở hổn hển, thân thể vô cùng khó chịu, trong miệng cũng phát sinh rất nhỏ những tiếng rên rỉ nức nở, “Chu Niệm...”

“Thầy...” Thanh âm của Chu Niệm trầm thấp hùng hậu, giọng nói gợi cảm như vậy đã hoàn toàn là một người đàn ông trưởng thành, hấn lại bắt đầu hôn lên cổ cùng lỗ tai của anh, Sở Mộ chỉ có thể ngửa đầu, nước mắt lại bắt đầu dâng lên, lưng tròn trong đôi mắt.

Chu Niệm đột nhiên đứng dậy, trên người thiếu đi trọng lượng cùng những cái vuốt ve, Sở Mộ vừa nghi hoặc lại vừa lo lắng mà mở mắt nhìn hấn, liền nhìn thấy Chu Niệm đang ưu nhã mà tự cởi áo khoác âu phục đặt một bên trên ghế, sau đó là cởi cà vạt, lại bắt đầu gỡ cúc áo sơ mi, Sở Mộ nhìn bằng đôi mắt cận thị mờ mờ lung lung, trên mặt càng thêm đỏ ửng, sau đó nhắm mắt lại vùi mặt xuống khăn trải giường, hơi thở càng thêm nặng nề.

Khi Chu Niệm đến cởi áo sơ mi của anh, Sở Mộ cũng thuận theo mà hơi ngồi dậy, thậm chí khi chiếc quần bị kéo xuống anh cũng ngoan ngoãn nhấc chân lên, trong mơ mơ màng màng môi lại bắt đầu bị hôn, đùi trong cũng bị hoặc nặng hoặc nhẹ vuốt ve, cả người như ngã xuống một vùng quê êm đềm xinh đẹp, hơn nửa ngày, khi Chu Niệm nghiêng đi một chút, ánh đèn mới chiếu vào đôi mắt anh, anh mới chợt phát hiện đèn còn chưa tắt, điều này làm cho anh có chút hoảng hốt, thở hổn hển, hơi từ chối thân thể cũng đang tràn trề của Chu Niệm, “Tắt đèn, tắt đèn...”

Chu Niệm giương mắt nhìn gương mặt đỏ bừng của Sở Mộ, thủy quang đọng đầy đôi mắt, cái miệng hơi mở ra thở hổn hển, kích động vô pháp ức chế, hấn áp người xuống, căn bản không để ý tới yêu cầu của anh.

Thân thể mềm mại bị khiêu khích biến thành một cái đầm thủy(1), dục vọng khó nén mãnh liệt cuộn trào, đầu óc mơ hồ, Sở Mộ vừa giãy dụa thân thể vừa từ chối hấn, “A...Tắt đèn....Đừng như vậy...”

Ánh đèn sáng tỏ, thân thể trần trụi không che đậy, tất cả đều bị nhìn đến thanh thanh sở sở, trong lòng Sở Mộ cảm thấy phi thường thẹn thùng, luôn muốn không ai có thể nhìn thấy bọn họ trong tình cảnh thế này, nên mỗi lần phát sinh quan hệ, anh đều muốn tắt đèn, không thì không làm, trước đây Chu Niệm luôn thỏa mãn yêu cầu của anh, sẽ đi tắt đèn rồi trở lại hôn anh, nhưng lần này một chút cũng không nghe lời, thân thể hấn giam cầm anh, không ngừng hôn vồn vồn sờ tìm thân thể anh, căn bản không muốn ngồi dậy đi tắt đèn.

Ngay sau đó bộ vị quan trọng bị hấn hôn, bị hấn cầm trong tay vỗ về chơi đùa, trước ngực lại không ngừng bị liếm hôn, Sở Mộ căn bản không có bất cứ tinh lực cùng thần trí gì để yêu cầu đi tắt đèn nữa, chỉ có thể đỏ mặt cắn chặt răng, thở dốc, phát sinh những tiếng rên rỉ nhỏ bé...

Chu Niệm ngẩng đầu lên, nhìn tỉ mỉ thần tình trầm mê trong dục vọng của Sở Mộ, loại say đắm mà lại ỉn nhẵn này, rõ ràng vừa tao nhã lại vừa xinh đẹp, đây chính là lần đầu tiên Chu Niệm nhìn thấy thần tình muốn vùng vẫy nhưng lại trầm mê trong tình triền này của anh, hấn không nghĩ tới người thầy luôn luôn thẹn thùng mà lãnh đạm của hấn khi trầm mê trong tình dục lại có thần tình yêu mị thậm chí có chút dâm dăng như thế, điều này làm cho hô hấp của Chu Niệm bỗng chốc trở nên nặng hơn rất nhiều, đôi mắt đỏ lên, thậm chí bụng dưới thu chặt vào, nếu hấn không hết sức cố gắng đèn nén bản thân, nói không chừng hấn đã phát tiết ra chỉ vì nhìn thấy loại thần tình này của Sở Mộ.

Chú giải

(1) Đầm thủy : Hồ nước.

50. Quyển 3 - Chương 3: Gặp Lại Và Ban Đêm

Hô hấp Chu Niệm nặng nề, lại cúi người hôn lên gương mặt Sở Mộ, Sở Mộ vươn tay bám vào bờ vai của hắn, có chút run rẩy mà xoa tấm lưng của hắn, một lần rồi lại một lần sờ tìm, tựa như một lần rồi lại một lần xác định sự tồn tại của hắn, người này là cái người đã ly biệt hơn năm năm, là người mà cuối cùng cũng trở về trong vòng tay của anh.

Khi Sở Mộ phát tiết trên bàn tay của Chu Niệm, yếu đuối thở dốc ở trên giường, hô hấp của Chu Niệm cũng nặng nề gấp gáp, xoay đầu liền nhìn thấy tuýp kem dưỡng da ở phía dưới chiếc bàn vi tính, bèn cúi người vươn tay cầm lên, tách một chân của Sở Mộ ra, cảnh vật nơi hạ thân của Sở Mộ làm cho đầu óc của hắn vững hồ một trận, thật muốn cứ như vậy mà chiếm lấy anh, để anh hảo hảo đau nhức một lần, xem anh còn có thể quên mình nữa hay không, xem anh còn có thể thông đồng cùng người khác nữa hay không...

Vô luận là trong đầu có bao nhiêu ý nghĩ điên cuồng, thế nhưng, hắn cuối cùng vẫn không nỡ, không nỡ để người hắn một lòng yêu thương và che chở này chịu khổ, nặn ra một lượng lớn bôi lên nơi đó, khi đưa ngón tay vào mở rộng, phỏng chừng là Sở Mộ khó chịu, phát sinh một tiếng thở dài trong miệng, vịn vịn di chuyển chiếc eo muốn né ra, thế nhưng, khi bị Chu Niệm bắt lấy bắp đùi, anh mới phản ứng lại, mở mắt nhìn Chu Niệm, nhìn một hồi, lại duỗi tay túm lấy cánh tay Chu Niệm, không còn lùi bước.

Chu Niệm cúi người hôn lên chiếc cằm của anh vài cái, vừa liếm viền tai của anh, vừa vói một ngón tay đi vào....

Hết thấy đều giống như đang nằm mơ, hết thấy đều mơ mơ hồ hồ, không chút nào chân thực, song, khi bị tiến vào, loại đau đớn này lại hết sức rõ ràng, nói cho anh biết tất cả những điều này đều không phải là hư ảo.

Tình dục là việc làm thân mật nhất trong tình yêu, lại ở dưới ánh sáng sáng ngời, tuy rằng trong lòng xấu hổ muốn chết được, nhưng sau đó anh vẫn không muốn nhắm mắt lại, cho dù đau đến hai mắt nhắm lệ cũng vẫn cứ như vậy, vẫn nhìn Chu Niệm, cứ như vậy mà mặt đối mặt, thậm chí anh còn cố sức rướn người ôm lấy Chu Niệm, mỗi lần đi sâu vào đều khiến anh đau đớn nhưng cũng khiến anh cảm thụ sâu sắc, dù sao cũng lâu lắm rồi không có dùng đến bộ phận đó, thời gian ban đầu căn bản không thích ứng được, mỗi lần bị chọc vào thật sâu đều khiến anh hít dài một hơi.

Sau đó lại bị đặt ở trên ra giường, như để sưởi ấm cho anh, Chu Niệm vươn một tay ôm anh, lại không ngừng hôn lên môi anh, trong sự dịu dàng này, dần dần, anh cũng bắt đầu cảm nhận được ngoại trừ sự đau đớn kia còn có một loại cảm giác khác....

Chu Niệm phát tiết một lần, thế nhưng, sau khi hôn anh vuốt ve anh một trận, lại bắt đầu dùng thân dưới ma sát bắp đùi anh, dù sao người này cũng là người anh tương tư yêu thương không ngớt, nhiệt tình cùng kích động trong nội tâm nhanh chóng làm cho Sở Mộ trở nên nồng nhiệt, anh hôn trả lại Chu Niệm, cũng vươn tay vuốt ve hắn.

Lần tiến vào này dễ dàng hơn rất nhiều so với lần đầu tiên, Chu Niệm đã không còn hấp tấp như ban đầu, động tác dần dần trở nên ôn nhu hơn rất nhiều, Sở Mộ cũng không còn nổi đau đớn như ban đầu, ham muốn tình dục bắt đầu tăng cao, cái chân nhỏ bị hôn, lại bị hung hăng chọc vào, phía sau bị trướng đến tê dại, Sở Mộ nhẹ nhàng phồng chuyển động trong dục triều, không ngừng rên rỉ, Chu Niệm cũng thở hổn hển, gọi tên của Sở Mộ.

Trong cơn cao trào hàng sau của Sở Mộ co rút một trận, Chu Niệm phát tiết ra, nhiệt dịch nóng hổi khiến Sở Mộ khó nhịn rên rỉ một trận, bị nóng đến hai mắt nhắm lệ, sau khi Chu Niệm rút ra, loại cảm giác ngứa ngứa tê dại như có cái gì bị kéo ra làm anh nhịn không được nhỏ giọng rên một tiếng, trong thanh âm mang theo nồng đậm tình dục thậm chí còn lộ ra kiêu mị, sau khi có lại ý thức Sở Mộ bối rối thẹn đỏ cả mặt, nhanh chóng vùi đầu xuống gối....

Trong mắt Chu Niệm hiện lên ý cười, nhìn dáng vẻ thẹn thùng của Sở Mộ, vô luận là thầy có thay đổi như thế nào, nhưng loại thần thái này lại chưa bao giờ thay đổi, hắn cúi người hôn liếm chơi đùa cái lỗ tai đã đỏ bừng lên của Sở Mộ một hồi, Sở Mộ giật giật người không chịu được, lồng ngực phập phồng, chân cũng co lại.

Trong lòng Chu Niệm lúc này mềm mại không gì sánh được, dường như hai người đều nhớ về nhiều năm trước đây, tình cảm thâm hậu, thầy luôn luôn thẹn thùng ở trên giường, nhưng dáng vẻ cũng không phải quá mức rụt rè, bởi vì thương hấn cưng chiều hấn, anh nguyện ý dùng rất nhiều loại tư thế mà bản thân không hề muốn, hai người bao giờ cũng có thể hưởng thụ niềm vui sướng không gì sánh được ở trên giường, mà hấn cũng cho rằng thầy chính bạn đời trọn kiếp của hấn, hấn chỉ muốn hưởng thụ cái loại cá nước thân mật này với Sở Mộ, dù năm năm qua có cô đơn, những người bên cạnh đưa đến tận cửa không biết bao nhiêu người xinh đẹp cho hấn, nhưng hấn thủy chung nguyện ý tin rằng sau này còn có thể ở bên thầy, nên không muốn phát sinh quan hệ với bất kì ai khác.

Chu Niệm hôn ở hõm vai Sở Mộ một hồi, đưa tay vuốt ve vòng eo của Sở Mộ, lại sờ soạng cái mông của anh một hồi, Sở Mộ càng mắc cỡ hơn, miệng thở hổn hển, phía trước lại bắt đầu ngẩng đầu lên, Chu Niệm đưa tay ôm lấy Sở Mộ, thoáng một cái Sở Mộ bị nâng dậy khỏi chiếc gối, kinh hô một tiếng, mở mắt nhìn Chu Niệm, sau đó môi lại bị Chu Niệm hôn, hai người ôm hôn lẫn nhau, ma sát kịch liệt, nồng cháy...

Sở Mộ bị Chu Niệm ôm ngồi lên người hấn, tiếp nhận từ phía trên làm anh cảm thấy nội tạng như bị húc vào, dạ dày khó chịu, có cảm giác muốn nôn mửa, mồ hôi trên trán ứa ra, toàn thân đều là mồ hôi, Chu Niệm cũng giống như anh, nhầy nhầy trơn trơn, khi lại bị bắn vào bên trong, Sở Mộ mệt mỏi nằm trên người Chu Niệm thở dốc, toàn thân bủn rủn không có khí lực, cảm giác như hết thấy đều hòa vào người hấn.

Vốn cho rằng như vậy là xong rồi, toàn thân Sở Mộ đều mềm nhũn không muốn nhúc nhích, mệt đến mức con mắt cũng không muốn mở ra, nhưng khi lại bị đặt ở dưới thân xâm phạm, trong cơn hoảng hốt anh thậm chí nghẹn ngào, nước mắt không khống chế được chảy ra bên ngoài, trong tia ý chí cuối cùng, anh cảm nhận được nụ hôn và từng cái vỗ về dịu dàng của Chu Niệm, sau đó cảm giác tê độn đau nhức ở phía sau cũng được nhẹ nhàng làm dịu đi.

Sau cùng Sở Mộ hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Lúc anh tỉnh lại, đầu rất đau, thân thể cũng đau nhức, mí mắt dính chặt vào nhau mở cũng mở không ra.

Trong đại não mờ mịt của mình, anh hoảng hốt đồng thời nhận ra hình như Chu Niệm đã đến, hấn đến gặp mình, sau đó hôn mình, sau đó còn lên giường, cảm giác được hôn, vuốt ve, làm tình rất rõ ràng, biểu tình, dáng vẻ khi đó của Chu Niệm đều khắc vào đầu anh, làm cho anh cảm thấy tất cả đều là thật, tuy rằng trong đầu đã kết luận như vậy, thế nhưng, sau đó anh lại bắt đầu không thể xác định được, nói không chừng tất cả những điều này chỉ là một giấc mộng mà thôi, năm đó khi hai người biệt ly, anh liền xuất ngoại, anh chỉ biết có lẽ hai người sẽ không bao giờ có tương lai nữa, cái ôm ly biệt của hai người lúc ấy cùng một câu "Tạm biệt", đó là kết cục của hai người.

Đột nhiên bây giờ cảm giác được hấn đã trở về, làm sao Sở Mộ có thể xác định được đây là chân thực? Hơn nữa anh cũng sợ phải đi xác định.

Giật mình ở trên giường, thân thể vô cùng đau nhức, tấm chăn mỏng trên người đảo qua phần da thịt trần trụi, khó chịu mang theo một chút đau đớn, loại cảm giác này rất rõ ràng.

Cuối cùng Sở Mộ cũng mở mắt ra, đôi mắt có chút sưng đau, anh nhớ rõ hình như anh đã khóc, phỏng chừng con mắt đã sưng lên, đau nhức cũng phải thôi.

Ánh sáng trong phòng mờ mịt, Sở Mộ cái gì cũng không thấy rõ, vươn tay sờ soạng trên giường một chút, nhìn chung quanh một chút, nhưng căn bản không thấy cái bóng nào của Chu Niệm.

Anh lại bắt đầu thương tâm, cảm giác rõ ràng chân thực như vậy, chẳng lẽ thực sự không phải là thật sao?

Sở Mộ nằm úp sấp trên giường, đầu đau não胀, thở một tiếng thật dài.

Khi ôm Sở Mộ đã hôn mê đi tắm, Chu Niệm mới chợt hồi phục tinh thần lại từ trong cảm giác mỹ hảo mộng mơ, nhìn thấy từng dấu xanh xanh đen đen trên người Sở Mộ, những vết hồng hồng trắng trắng trên đùi, tựa như quay lại năm tháng tuổi trẻ hết sức lông bông chẳng biết nặng nhẹ, cái ngày mà lần đầu tiên phát sinh quan hệ với Sở Mộ, lúc đó cũng làm Sở Mộ bị thương nặng như vậy, thậm chí lúc đó hấn còn có loại cảm giác hồ thẹn muốn lấy cái chết để tạ tội, mà lúc này đây, cảm giác ấy lại quay về.

Tuy rằng lần làm tình này không phải là ép buộc, thế nhưng, hấn mới vào nhà, thậm chí chưa nói tới hai câu, đã đem người đè lên giường, dùng cũng không dùng lại được, còn làm người ta bị thương nặng như vậy,

Chu Niệm hồi hận một trận, vốn dĩ còn đang phi thường tức giận bởi vì Sở Mộ nảy sinh quan hệ với người khác, nhưng bây giờ lại vô cùng tự trách bản thân thiếu ôn nhu, không biết nặng nhẹ.

Rửa sạch cho Sở Mộ rồi đặt anh lên sô pha mặc quần áo, lại lấy ra giường, chăn cùng bao gối sạch sẽ ra thay, sau đó mới hảo hảo đặt Sở Mộ nằm lên giường, rồi đắp chăn lại cho anh, lúc này mới đi tắm cho mình, mặc quần áo, nhìn đồng ra giường chăn và bao gối bị làm cho không ra hình dạng gì, Chu Niệm lại nhìn sang chiếc máy giặt, mới phát hiện bản thân đã lâu lắm rồi không dùng qua những thứ này nên không biết phải làm sao, tìm tòi không ít thời gian mới làm thử các thao tác, đem tất cả đồ vật ném vào giặt, sau đó hẩn ngồi chờ ra trên sô pha, nghĩ rằng không nhất định mình đã làm sai, cũng không nhất định thầy sẽ giận dữ khi thức dậy, nhưng thầy vốn có bạn trai mới trẻ tuổi hơn cõi mở hơn mình, mình cũng không còn loại khí chất làm cho người ta thích như trước đây, bị thầy ghét bỏ, nói không chừng cũng là việc đương nhiên.

Chu Niệm buồn bã gục đầu xuống, oán hận bản thân vừa nhìn thấy thầy, nửa thân dưới liền nhịn không được, chỉ là, bây giờ có than thở thế nào cũng vô dụng.

Lại đi vào phòng ngủ nhìn hai mắt Sở Mộ đang ngủ say, Chu Niệm nhìn đến chiếc mắt kính để trên bàn máy vi tính của Sở Mộ, hẩn nhớ rõ thấu kính mắt kính trước đây của thầy không có dày như vậy, chẳng lẽ hiện tại thầy đã cận nặng hơn rồi sao?

Nhớ đến tình cảnh lúc mình vào nhà, thầy phải híp con mắt lại để nhìn người, Chu Niệm nghĩ không chừng là không phải khi đó thầy không nhận ra mình, mà chỉ là nhìn không rõ thôi.

Nghĩ như vậy, trong lòng Chu Niệm dễ chịu hơn.

Ngồi ở bên giường, hảo hảo vuốt ve gương mặt Sở Mộ một trận, vô luận là dùng thủ đoạn nào cũng phải biến anh trở thành người của hẩn một lần nữa, phải tìm cách chiếm lấy toàn bộ đầu óc của anh.

Con người này, cả đời của hẩn đều không có cách nào từ bỏ, đã như vậy, thì phải hảo hảo mà nhốt anh lại trong lòng bàn tay của mình!

51. Quyển 3 - Chương 4: Đôi Mắt

Ngủ trên chiếc sô pha nhỏ trong phòng khách, tuy rằng vài năm nay bị sự vụ bận rộn tới luyện trở thành một người thành thực, thế nhưng Chu Niệm vẫn sống một cuộc sống an nhàn sung sướng, đã không còn quen với những ngày tháng gian khổ, nên khi ngủ trên ghế sô pha thế này liền không thể chịu được, lúc đầu bởi vì lo lắng Sở Mộ mà ngủ không được, sau đó nhanh chóng ngủ say nhưng vì tư thế ngủ khó chịu mà tỉnh lại, khi sắc trời tờ mờ sáng, ý thức朦朦 lung lung, còn tưởng rằng đang ở nhà, liền vươn tay rung chuông gọi người hầu, tay giơ lên lại hất máy điện thoại để trên bàn xuống đất, tiếng “ầm” vang lên một cái, Chu Niệm mới tỉnh táo lại, để tay lên trán, chuẩn bị đón nhận cơn văng đầu vào mỗi buổi sáng...

Sở Mộ đang nhắm mắt lại chuẩn bị hảo hảo hồi tưởng về những chuyện đã xảy ra trong đêm qua một phen, chợt nghe bên ngoài truyền đến một tiếng “ầm”, lồng ngực anh cả kinh, trái tim cuống cuống đập, nổi chờ mong thiết tha bỗng chốc hiện lên rõ nét, nhanh chóng rời giường không chút suy nghĩ, tuy thân thể đau đến mức động một chút cũng khó khăn, nhưng anh phải nhanh lên, tia sáng朦朦 lung lung cho anh thấy từng dấu tích trên thân thể trần trụi của mình, anh ngẩn người, quần chắn lên người mình rồi chạy ra bên ngoài, trong nháy mắt lao đến mở cửa, không chút nghĩ ngợi liền gọi, “Chu Niệm...”

Cổ họng phát ra thanh âm liền cảm thấy khô khốc đau đớn như bị xé rách, gần giống như bị hạt cát cọ sát, tấm chăn được anh tùy tiện quấn trên người kéo dài trên mặt đất bị anh giẫm lên, thoáng một cái ngã nhào xuống.

“Ách...A...” Sở Mộ ngã trên mặt đất, vẻ mặt đáng thương lại đau thương, Chu Niệm chậm chạp đứng dậy trong cơn đau đầu buổi sớm, nghe thấy một tiếng gọi “Chu Niệm” mang theo lo lắng cùng khát vọng chờ mong không gì sánh được của Sở Mộ, hẩn mới phản ứng lại, một tiếng “bịch” lớn vang lên, phỏng chừng cái trán đã bị đập xuống đất rồi.

Chu Niệm nhìn thấy tình cảnh này, phản ứng đầu tiên dĩ nhiên là đi đến nâng người lên xem anh ngã có bị đau hay không, chỉ là, tư thế này của Sở Mộ — tấm chăn mỏng màu trắng mộc mạc kèm theo các họa tiết ca rô màu xanh nhạt bị anh đặt dưới người, các nếp gấp miễn cưỡng che đi những hồng ắn ở giữa phần cổ trắng như tuyết, chân bị chần quăn lại, tất cả đường cong của tấm lưng trắng nõn đều bị lộ ra, mang theo một vài hồng ắn cùng các vết xanh tím, cánh tay gầy đang cố chống lấy cơ thể để đứng lên, rồi lại bởi vì đôi chân bị chần quăn lại mà lại ngã xuống dưới, còn phát sinh một tiếng rên đau nhức...

Chu Niệm nhìn thấy, ầm một tiếng, trong lòng lại dấy lên một đoàn hỏa, thâm nghĩ cái dáng vẻ này của thầy thật sự là muốn lấy mạng người. Ổn định lại tâm thần rồi mới đi đến đỡ lấy cánh tay của Sở Mộ, bởi vì hai cái đùi của Sở Mộ chẳng biết thế nào lại bị tấm chăn quăn rất chặt, nên chỉ có thể đỡ anh ngồi dậy trên mặt đất, phải nói lòng tấm chăn ra trước mới có thể đứng lên được.

Xem ra Sở Mộ đích thực bị ngã đau, một tầng thủy quang trong veo bắt giác đọng đầy trong đôi mắt, lộ vẻ thập phần đáng thương, bởi vì hết lần này tới lần khác khóc trước mặt Chu Niệm mà phi thường quăn bách, trên mặt đỏ bừng như thoa một lớp son, bàn tay cầm lấy một góc chăn che ở trước ngực, hoàn toàn lộ ra tư thái mị người.

Chu Niệm không tự giác nuốt xuống một ngụm nước bọt, nhanh chóng chuyển mắt không dám nhìn nữa, đỡ lấy Sở Mộ quan tâm hỏi, “Thầy, có sao không? Bị ngã ở đâu rồi?”

Tuy rằng ngã rất đau, nhưng cũng đã đánh tỉnh ý thức vốn còn đang mơ hồ của Sở Mộ, cả người trần trụi đầy dấu tích ngủ ở trên giường như vậy, ngoại trừ Chu Niệm thực sự đã tới, thì còn có thể là việc gì nữa, cánh tay được Chu Niệm nâng dậy, có thể cảm nhận rõ ràng độ ấm cùng cảm giác ngứa do các vết chai sần của bàn tay Chu Niệm trên cánh tay anh, Chu Niệm ở rất gần, thậm chí có thể nghe được hương vị đàn ông nhàn nhạt trên người hắn, cảm thụ được hô hấp của hắn, Sở Mộ ngẩng đầu nhìn hắn một cái, trong tầm mắt không rõ ràng, anh nhìn thấy hắn mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, hai cái cúc áo ở phía trên cùng không có cài lại, có thể thấy xương quai xanh màu mật ong gợi cảm, trên quai hàm có vài sợi râu mới mọc ra, trong sự gợi cảm mang theo mãnh liệt vị đàn ông, thoáng một cái làm cho Sở Mộ kích động, sắc mặt cũng đỏ bừng, căn bản không dám ngẩng đầu lên nhìn gương mặt Chu Niệm nữa, không dám đáp lại ánh mắt của hắn, trong đầu nghĩ đây thực sự là Chu Niệm sao, đã lớn đến chừng này rồi sao? Xem dáng vẻ đã hoàn toàn là một đại nam nhân thành thực.

Nghe thấy câu hỏi của Chu Niệm, mới phát hiện thanh âm của hắn cũng là loại trầm thấp hùng hậu gợi cảm của một người đàn ông thành thực, anh có chút hoảng hốt, thời gian thay đổi rất nhiều việc, làm anh bắt đầu khẩn trương, cuống quýt đáp, “Không....không sao.”

Chu Niệm đỡ Sở Mộ, không còn nói gì nữa, mà chỉ đưa tay yên lặng mở tấm chăn đang quăn lấy hai chân của anh ra, để Sở Mộ lấy chân ra, sau khi lấy chân ra Sở Mộ liền dùng tấm bọc người mình lại, thân thể trần truồng như vậy ở trước mặt Chu Niệm quăn áo chỉnh tề làm anh phi thường xấu hổ quăn bách, trên mặt không khỏi nóng đến bốc lên nhiệt khí, lỗ tai cũng hơi hồng.

Chu Niệm giúp Sở Mộ luôn then thùng dùng chăn che lại thân thể của anh, một tay ôm trọn eo anh, một anh đỡ anh đứng dậy.

Sau khi đứng lên Sở Mộ liền mất tự nhiên rút tay về, Chu Niệm cũng buông tay, nhưng sau đó lại lập tức đặt tay lên cái trán đỏ ửng của Sở Mộ, trên mặt mang theo ý cười cùng sự nuông chiều dịu dàng, “Thầy, tiếng động vừa nãy rất vang, có phải là đập cái trán rồi không! Thực sự không đau sao?”

Sở Mộ xoay gương mặt nóng như lửa sang nơi khác, hàm hồ đáp, “Có lấy tay chống lại, ngã hơi đau, nhưng mà bây giờ đầu óc có cảm giác hơi hoảng....”

Cổ họng Sở Mộ khàn khàn đau đớn, nói mấy câu đã không muốn nói nữa, phát hiện Chu Niệm thật sự đã đến, anh như thở phào nhẹ nhõm, trong lòng yên bình, nhưng lại càng thêm khẩn trương, cảm thấy hành động thế nào cũng không đúng, chỉ cảm thấy vô luận là làm như thế nào cũng xấu hổ mất mặt.

Xoay người lại, Sở Mộ chuẩn bị đi vào phòng ngủ mặc quần áo, Chu Niệm nhanh chóng vươn tay đỡ anh, còn quan tâm nói, “Phòng chừng nào bị chấn động, thầy có cảm giác muốn nôn mửa không? Hay là đi xem bác sĩ?”

Sở Mộ muốn né cái tay của hắn, nhưng hiện tại toàn thân anh đau nhức không chịu nổi, đặc biệt là cái mông phía sau, nó làm cho anh bước đi có chút khó khăn, đi bước lớn không được, chỉ có thể tùy vào Chu Niệm, chỉ là tâm tình anh khấn trương, nên thanh âm có chút run rẩy, cuống quýt đáp. “Không nghiêm trọng, không muốn nôn mửa, tôi muốn vào phòng mặc quần áo, cậu buông tay ra đi!”

Chu Niệm đành buông anh ra, nhìn Sở Mộ vất vả đi vào phòng ngủ, đóng cửa lại.

Chu Niệm đứng ở cửa ngậy ngốc một hồi, thầy lãnh đạm với hắn, hắn thật sự lo lắng thầy không còn tình cảm với hắn nữa. Chỉ là, thầy cũng không phát giận hay tỏ thái độ phản cảm với hắn về chuyện tình sự(1) của bọn họ vào tối hôm qua, tiếng gọi hắn ban nãy cũng nồng đậm tình ý, nói cách khác thầy không có quên tình cảm trước đây, hiện tại vẫn yêu hắn như ngày xưa....

Chuyện tình cảm có thể khiến cho người thông minh nhất cũng trở nên ngu muội.

Việc gì cũng có thể suy đoán xử lý tốt, duy độc vấn đề tình cảm vĩnh viễn cũng không có phương pháp giải quyết tốt nhất, Chu Niệm nhú mày, ánh mắt tối tăm.

Chu Niệm đứng một hồi, nhớ đến thanh âm Sở Mộ vừa nói có chút khàn khàn, bèn nhớ lại anh đã rất nhiệt tình rên rỉ ở trên giường tối hôm qua, lúc này Chu Niệm không không chế được biểu tình vốn rất ít biểu hiện ra ngoài của mình, không khỏi đỏ mặt, trong ngực rung động một trận, đi nhanh vào nhà bếp rót một ly nước chính, rồi bỏ thêm một ít ong tìm được trong tủ lạnh vào.

Thân thể đau đớn khó chịu, từng đốt ngón tay đều có cảm giác như không thể khống chế, Sở Mộ mặc quần áo vào, cả người ra mồ hôi lạnh, mệt mỏi vô cùng, thở hổn hển mấy hơi rồi ngồi lên ghế một hồi lâu mới hồi phục lại khí lực.

Ngồi trên ghế ngắn ngủi một hồi : Chu Niệm đã trưởng thành, cùng với đứa nhỏ trước kia làm cho người ta có cảm giác hoàn toàn khác nhau, thật không biết lần đến này hắn có ý gì, khi hai người xa nhau vào năm năm trước cũng không có đưa ra lời chia tay rõ ràng, chỉ vì tình thế bức bách mà bất đắc dĩ phải xa nhau mà thôi, như vậy lần này Chu Niệm tìm đến đây là muốn hàn gắn lại, hay là biểu thị lời chia tay rõ ràng của hai người...

Đều đã năm năm, mỗi ngày đều tự ngẫm mình vào những con số cùng sách vở, cũng không có quan tâm đến những chuyện khác về hắn, đôi khi đã nghĩ rằng nói không chừng Chu Niệm kết hôn vào một ngày nào đó rồi, mà khi đó anh còn đang tính toán trong thư viện hoặc đang giảng bài trên giảng đường, căn bản chưa từng có kế hoạch gì, nghĩ đến những điều ấy, cả người đều lạnh lẽo, trái tim buốt đau từng trận, anh đã hoài nghi rằng có phải nhớ một người thôi cũng có thể khiến cho trái tim bị bệnh hay không.

Nói không chừng, Chu Niệm đã kết hôn rồi...

Sở Mộ nghĩ, tay có chút run rẩy, trong đầu một đoàn tương hồ, cũng không dám tự hỏi thêm nữa.

Trong đầu Sở Mộ đang đấu tranh kịch liệt, thì cửa phòng bị gõ vang.

“Thầy, thầy mặc quần áo chưa? Mở cửa uống ly nước đi!” Thanh âm trầm thấp hùng hậu của Chu Niệm vang lên.

Sở Mộ sững sốt một chút, rồi đi đến mở cửa.

Chu Niệm đưa cái ly đến trước mặt Sở Mộ, Sở Mộ cúi đầu nhận lấy, nhỏ giọng nói một câu, “Cảm ơn”.

Chu Niệm nhìn sắc mặt tái nhợt của Sở Mộ, bàn tay run rẩy cầm ly nước, lo lắng hỏi, “Thầy, làm sao vậy, khó chịu ở đâu?”

Sở Mộ uống nước, nước mật ong ngọt ngọt, làm cho cổ họng của anh dễ chịu hơn rất nhiều, chỉ là, trong lòng vẫn vô cùng đau khổ. Anh không dám nhìn Chu Niệm, cũng không dám hỏi chuyện có phải hắn đã kết hôn rồi hay không.

“Không có gì, thân thể có chút đau nhức mà thôi.” Sở Mộ đáp, đầu óc nặng trĩu, thân thể cũng sa sút vô lực.

Chu Niệm nhớ đến cơn điên cuồng tối hôm qua, thân thể thầy đương nhiên sẽ không khỏe, yêu thương anh không thôi, liền khuyên, “Vậy thầy nằm trên giường một lát nữa đi! Muốn ăn điểm tâm gì, em đi mua!”

Sở Mộ nghe hẳn nói như vậy, y hết như lúc hai người sống chung hơn năm năm trước, trong lòng Sở Mộ xúc động, ngẩng đầu nhìn hẳn.

Lúc này anh đã mang mắt kính, từ lần đầu tiên gặp lại đến nay cuối cùng anh cũng có thể hảo hảo quan sát người mà anh vẫn luôn nhớ nhung, chôn vùi ở trong lòng, người mà anh vẫn luôn nỉ non ở bên miệng nhưng trăm ngàn lần cũng không dám nói ra.

Chú giải

(1) Tình sự : chuyện tình dục.

52. Quyển 3 - Chương 5: Nguyên Nhân

Nhìn ở khoảng cách gần như vậy, Sở Mộ mới cảm thấy rõ, Chu Niệm đã chân chân thiết thiết trưởng thành, đường nét gương mặt đã hoàn toàn thoát khỏi sự ngây ngô của thiếu niên, đường nét sâu sắc, điềm tĩnh mà nội liễm, đôi mắt còn thâm thúy hơn trước đây, đen đen trầm trầm, đen sâu mà sắc bén như có thể nhìn thấu người khác, đường cong bờ môi và chiếc cằm đều cho cảm giác lãnh ngạnh hơn rất nhiều so với trí nhớ trước kia, thoát nhìn rất lạnh lùng hơn nữa cũng rất vững vàng và có nghị lực...

Khung xương cũng lớn ra, bờ vai không những rộng hơn mà còn dày hơn so với trước đây, có thể nhìn thấy màu da bên trong sau khi cởi quần áo ra đậm hơn trước đây một ít, làm cho người ta cảm thấy gọi cảm, hơn nữa còn rất có vị đàn ông....

Sở Mộ bất giác vươn tay vuốt ve gương mặt của Chu Niệm, như đang xác nhận rằng đây có phải là Chu Niệm của anh hay không, vuốt ve qua từng tắc một, mơn trớn đôi gò má, sờ đến chiếc mũi, đảo qua khoe mắt, rồi lại sờ xuống chiếc cằm của hẳn.

Sở Mộ cứ lặng yên mà chăm chú nhìn như vậy, ánh nhìn dịu dàng mà ấm áp ngưng tụ trong đôi mắt, tựa như một khối ngọc lưu ly ấm áp, cất chứa thứ ánh sáng rực rỡ, mỹ lệ dịu dàng sâu trong linh hồn, dù cách một tầng dày thấu mắt kính, vẫn có thể làm cho người khác bị anh mê hoặc, đến mức thâm luyện mãi không muốn dứt ra.

Chu Niệm cũng lẳng lẳng nhìn chăm chú vào Sở Mộ, để bàn tay anh tùy ý mơn trớn trên gương mặt mình, hẳn đang ở đây, ở ngay trước mặt thầy, thời gian thấm thoát trôi, nhưng tình cảm vẫn bất biến làm cho hẳn hiểu được sự ấm áp của vĩnh hằng, song song theo niềm hạnh phúc cùng biết ơn là từng dòng máu đang lưu động trong cơ thể, cuối cùng hẳn đưa tay, tha thiết ôm Sở Mộ vào lòng, cúi đầu dán đôi môi mình lên lỗ tai của anh, một lần rồi lại một lần kêu to, “Thầy..... Thầy..... Em đã trở về.....Em yêu thầy, chưa bao giờ thay đổi, thầy còn yêu em không?”

Sở Mộ bị Chu Niệm ôm vào lòng, cảm thụ cái ôm ấm nóng, nghe được trong thanh âm khàn khàn trầm thấp của hẳn còn mang theo một tia đè nén, một câu “Em đã trở về” kia, một câu “Em yêu thầy chưa bao giờ thay đổi” nọ, Sở Mộ chỉ cảm thấy trái tim mình đập lên từng tiếng từng tiếng như muốn phá thủng màng tai, mà nhịp đập của trái tim như cũng liên quan đến nước mắt của anh, nước mắt không bị khống chế liên chảy ra ngoài, dòng nước mắt nóng hổi ướt đẫm gương mặt của anh, thấm ướt lên bờ vai Chu Niệm.

“Thầy còn yêu em không?”

Làm sao có thể không thương, vô luận là cách xa bao nhiêu, vô luận là cách xa bao lâu, thì tâm tình ngày xưa chưa bao giờ thay đổi, bởi vì chia xa, nên càng tưởng niệm, bởi vì thời gian trôi qua, tưởng niệm tích lũy thành sông, xuôi dòng qua mỗi ngày, xuôi dòng qua mỗi một tắc máu thịt trong thân thể, từ đây, chỉ cần anh còn sống, làm sao có thể thay lòng đổi dạ, làm sao có thể không thương hẳn.

Sở Mộ không có trả lời, chỉ là, anh gặt gao siết chặt vai lưng của Chu Niệm, nước mắt đã ướt đẫm gương mặt, ướt đẫm một phần quần áo của ai kia.

“Thầy....” Chu Niệm nâng đầu Sở Mộ lên, vươn tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt anh, Sở Mộ đỏ mặt, bản thân đã từng tuổi này mà không biết xấu hổ cứ khóc rồi lại khóc, bèn xoay mặt qua một bên, nhanh lấy ngón tay lau khô mặt, chỉ là, con mắt hồng hồng, còn có thủy ý mệnh mệnh ở bên trong, đã khóc rồi thì hiển nhiên không có cách nào xóa đi chứng cứ.

Thân thể Sở Mộ khó chịu, lại rất mệt, sau khi được Chu Niệm khuyên nhủ liền nằm xuống giường nghỉ ngơi.

Công việc của Chu Niệm bận rộn, chiều hôm qua sau khi làm xong công việc, có vài giờ rảnh rạn, đầu óc trống không, liền bắt đầu nhớ tới Sở Mộ, trước đây mỗi khi gặp phải thời gian thế này, hắn sẽ đi đánh cầu hoặc đi cưỡi ngựa để phát tiết, nhưng lần này hắn lại không ức chế được tâm tình của mình, huống chi hiện tại Sở Mộ không còn cách xa trùng dương(1) nữa, mà đang ở nơi chỉ cần ngồi máy bay một tiếng sẽ tới, ngay lập tức, hắn nảy lòng tham, cứ thế mà lái xe tới sân bay, cứ thế mà mua vé máy bay, lúc xuống máy bay cũng có chút thấp thỏm, gọi người đưa xe tới, cứ như vậy, hắn chạy xe đến đây.

Thế nhưng, kế hoạch ban đầu chỉ đi nhìn anh làm sao cũng không có cách nào thực hiện được, gặp được người, hắn nào có thể khống chế được trái tim cùng thân thể không đến tiếp xúc thân mật hơn, nhưng chỉ cần vừa tiếp xúc, hắn nào có thể khống chế được bản thân không muốn nhiều hơn, kế hoạch ban đầu làm sao còn có thể thực hiện được nữa.

Sở Mộ ngủ, hắn đi đến phòng khách, mở điện thoại di động, gọi điện thoại của trợ lý của hắn, có rất nhiều chuyện chờ hắn giải quyết a! Chu Niệm nhú mồm nói một vài chuyện vào điện thoại, trì hoãn buổi gặp mặt với vài người, những văn kiện cần hắn ký tên cũng để tồn lại, tận lực để ngày hôm nay rảnh rỗi.

Chu Niệm vào nhà bếp, mới phát hiện vài năm không tiếp xúc cùng nhà bếp, làm cái gì cũng không thuận lợi, miễn cưỡng nấu lung tung vài thứ, nấu đồ ăn cũng vô cùng không quen tay, chỉ có thể không làm.

Lại đi vào phòng ngủ, Sở Mộ đang quần chăn ngủ say, trên mặt mang theo chút mệt mỏi, nhú mồm, đôi mắt đang nhắm chặt kia thoát nhìn có chút sưng, gương mặt hơi đỏ lên. Chu Niệm sờ sờ gương mặt của Sở Mộ, lại cúi người hôn lên cái trán của anh, đã là một đại nam nhân, còn làm những chuyện mờ ám thế này thì thực sự có chút không được tự nhiên, chỉ là, nhìn thấy, vô luận có làm ra hành vi ấu trĩ cỡ nào cũng làm cho sâu trong đáy lòng nảy sinh ý cười, làm cho người khác cảm thấy vui vẻ, cảm nhận được ấm áp cùng phấn khởi.

Chu Niệm ngồi trước cửa sổ, mở rèm cửa sổ, gió xuyên qua màn vải thổi vào trong phòng, lành lạnh, vài bông hoa trên cây hờn cách nhà trọ không xa đang nở, cơn gió mang theo mùi hoa nhẹ bay vào gian nhà, trong hoàn cảnh yên tĩnh êm ái ở nơi đây, quay đầu lại là có thể nhìn thấy nét mặt say ngủ của người mình yêu thương nhất, tâm tư của Chu Niệm lúc này mềm mại không gì sánh được, đáy lòng có một loại khát vọng, nếu có thể không cần quay về xử lý sự vụ, nếu có thể làm một người bình thường sống qua những ngày bình thần mà ấm áp như thế này thì tốt quá, đây vốn là nguyện vọng cả đời của hắn, chỉ là không có cách nào thực hiện mà thôi.

Bởi vì sự nghiệp mà cha hắn tạo nên quá lớn, bận bịu đến nỗi căn bản không có thời gian linh hội nhân sinh, từ nhỏ Chu Niệm đã sống cùng mẹ, tần suất nhìn thấy cha đại khái khoảng một hai tháng một lần, khi đó hắn đã nghĩ sau này nhất định không được giống như cha của hắn; nhưng về sau khi dần lớn lên, chịu ảnh hưởng từ những vở kịch kể về cuộc sống bình thường ở những gia đình bình thường khi xem cùng Tần Uyển, hắn càng hướng về cuộc sống bình thường của những người bình thường này hơn, hắn cảm thấy cùng Sở Mộ sống chung với nhau chính là khoảng thời gian tốt đẹp nhất của hắn, mỗi ngày đều ở bên Sở Mộ, hắn muốn cuộc đời này cứ như vậy mà trôi qua, cho nên căn bản không có nghiệp tâm(2) gì, nghĩ rằng sau này cứ tùy tiện làm một nghiên cứu viên nho nhỏ hay làm thầy giáo giống như Sở Mộ, mỗi ngày đi làm đúng hạn, về nhà là có thể ở bên cạnh Sở Mộ, cùng các lão nhân khác chơi cờ, vẽ tranh, nuôi chim, trồng hoa, nghiên cứu trừ nghệ(3), tất cả đều là sự lựa chọn không tồi, chỉ là, ông Trời không quen nhìn hắn lười nhác không có chí cầu tiến như vậy, cuối cùng thì những điều này chỉ có thể trở thành một loại mộng tưởng xa vời của hắn, với hắn, căn bản không có cách nào thực hiện.

Khi đó gia đình hắn và Sở Mộ đều biết chuyện hai người là đồng tính luyến ái, hắn nhận được sự cảm thông cùng ủng hộ, tuy rằng gia đình Sở Mộ không cảm thông cũng không ủng hộ, nhưng cũng không can thiệp quá mức rõ ràng, Sở Mộ vì chuyện này mà sa sút tinh thần một đoạn thời gian, nhưng sau khi trở về từ kì nghỉ đông thì không còn biểu hiện thất ý ra trước mặt Chu Niệm nữa.

Dù sao cũng là tình nhân đang yêu nhau, tuy hai người ít khi đi chung ở bên ngoài, hay cùng nhau làm việc gì, thế nhưng, chung quy vẫn không tránh được những lúc ở bên nhau, ánh mắt hay hành động thân mật giữa hai người không khỏi bị lộ ra ngoài, khi tấm ảnh chụp hai người đeo hai chiếc nhẫn giống nhau bị phát tán trên diễn đàn trường học, tuy tấm ảnh không chụp đến gương mặt, nhưng không khỏi khiến nhiều người quan tâm, chủ yếu là do tấm ảnh quá mức xinh đẹp, bóng cây, ánh đèn đường, hình ảnh mờ nhạt của hai người, soi vào hai bàn tay đang nắm lấy nhau của hai người, nhìn ra được, đây là hai người đàn ông đang đi cùng nhau, song, đồng tính luyến ái cũng không phải là chuyện gì ghê gớm, tư duy trường học cởi mở, coi trọng tự do, chuyện này cũng không phải là chuyện gì đáng ngại, chỉ là, số ảnh bị phát tán lên khá nhiều, hai người đi bên nhau, hai người cười với nhau, thậm chí còn có tấm ảnh hai người đang ôm nhau, góc chụp cũng không quá gần, chỉ là hai người trong tấm ảnh khiến cho mọi người đều phải ồ lên một trận, chủ yếu là Chu Niệm đã cự tuyệt không ít nữ sinh, còn có chút danh tiếng trong giới sinh viên, Sở Mộ lại là một người thầy rất được hoan nghênh, lớp toán hàng năm đều dạy đến mấy trăm người, rất nhiều người đều nhận biết anh, trong khi hai người đều không biết gì về tình huống hiện tại, thì trên diễn đàn trường học đã có người đăng rất nhiều bài bình luận về chuyện tình cảm của hai người, đến khi Chu Niệm phát hiện bầu không khí xung quanh có vấn đề, thì toàn bộ trường học đều đã biết chuyện tình của bọn họ, thậm chí câu chuyện lại bất ngờ được mọi người ca tụng, thế nhưng, mặc dù không bị gây khó dễ, bài xích trong giới sinh viên, thậm chí bọn họ còn nói chuyện này vô cùng say sưa, nhưng là, Sở Mộ làm thầy giáo, còn là Đảng viên, cùng học sinh đồng tính luyến ái, bị phê phán tác phong có vấn đề là chuyện nhất định, sau đó còn bị lãnh đạo gọi lên nói chuyện. Số người trường học phải đi xuất ngoại học lên tiến sĩ vốn có hạn, đạo sư của Sở Mộ đặc biệt coi trọng anh, ra sức dành một chỗ cho anh, bây giờ tác phong của Sở Mộ xảy ra vấn đề, liền bị người khác lấy điểm ấy để công kích, hơn nữa đạo sư của Sở Mộ còn phải lập tức về hưu, Sở Mộ mất đi chỗ dựa vững chắc này, anh lại không có quan hệ giao tế với ai, đương nhiên đâu đâu cũng gặp nạn, đừng nói được cử đi xuất ngoại, muốn tiếp tục ở lại đây dạy học còn miễn cưỡng.

Sở Mộ không muốn nói chuyện này cho Chu Niệm biết, nhưng từ thần tình vừa mệt mỏi lại vừa đau thương của Sở Mộ, Chu Niệm làm sao không nhìn ra đã có vấn đề xảy ra, hơn nữa chuyện này của Sở Mộ gây huyên náo rất lớn, rất nhiều người trong trường đều biết, Chu Niệm nhiều lần hỏi trước mặt Sở Mộ, nhưng đều bị Sở Mộ chuyển đề tài, Chu Niệm vừa tức giận Sở Mộ gặp khó khăn mà để ở trong lòng không nói cho mình biết, vừa cảm phần bản thân không có chút năng lực nào để Sở Mộ dựa vào.

Lúc đó tâm tình Sở Mộ hậm hực, tinh thần không tốt, còn bị Chu Niệm làm phiền, không khỏi xảy ra xung đột, đó là lần đầu tiên hai người cãi nhau, đối với những câu “Cậu chính là đứa nhỏ, cậu có thể làm cái gì” “Đừng gây thêm phiền nữa, cậu cứ hảo hảo học hành đi” “Chuyện của tôi không cần cậu lo, cậu cũng không có cách nào lo được” của Sở Mộ, Chu Niệm chịu đả kích rất lớn, trong lòng đau thương, bèn quay về tìm Tần Uyển giúp giải quyết vấn đề, tuy rằng Tần Uyển có thể đứng ra hỗ trợ, nhưng vì điều kiện đã nói với Chu Niệm trước đó nên không đồng ý trợ giúp, sau khi bị người mẹ thân yêu nhất nghiêm khắc cự tuyệt, Chu Niệm không còn cách nào, càng thêm thương tâm, lần đầu tiên xác xác thực thực cảm nhận được rõ rệt sự nhỏ yếu của bản thân, cảm nhận được sự vô năng của bản thân, không có cách nào trợ giúp Sở Mộ, khiến hấn căn bản không có mặt mũi nào để quay về gặp anh, không phải vì tình cảm xảy ra vấn đề, nhưng giữa hai người thực sự đã sinh ra một khoảng cách, quan hệ đột nhiên trở nên phai nhạt, rất ít khi ở bên nhau, mà mỗi khi ở bên nhau lại rất ít nói chuyện, không khí căng thẳng và lạnh nhạt giữa hai người đều khiến cho cả hai không biết làm như thế nào cho phải.

Cuối cùng, Chu Niệm là người đầu tiên không chịu nổi, thầy thích dạy học như vậy, thích làm nghiên cứu như vậy, hơn nữa còn thật tâm thích thể giới toán học, hấn không muốn sự nghiệp của thầy chịu bất cứ đả kích gì hoặc bị người khác gây khó dễ vì chuyện này, bỗng nhiên trong lúc đó, hấn mãnh liệt khát vọng bản thân có tiền tài cùng quyền lực, hấn muốn bảo vệ thầy khỏi những thương tổn ở bên ngoài, hấn không muốn trong lúc thầy cần bang trợ mà hấn lại không có năng lực vươn tay ra, hấn không muốn mãi bị nói là một đứa trẻ trước mặt thầy, hấn không muốn nhìn thấy thầy thương tâm nhưng lại không có lòng tin đi đến ôm anh vào lòng...

Khi đó trưởng tôn của Chu gia, anh trai của hấn Chu Diên đang âm ỉ bất hòa với gia đình vì vấn đề kết hôn, Chu Niệm nghe được từ mẹ của hấn, rằng Chu Diên không muốn có con, thậm chí còn nói không muốn kế thừa sự nghiệp của cha, sau đó Chu Niệm được triệu hồi về nhà, nỗi khát vọng mãnh liệt về quyền thế trong lòng hấn bỗng chốc khiến hấn làm nên một sự lựa chọn quan trọng, hấn được Chu gia nhận thức trở về, được bồi dưỡng làm người thừa kế.

Làm người thừa kế của Chu gia, không cần cố sức, lại giải quyết được vấn đề mà Sở Mộ đang gặp phải một cách đơn giản, chỉ là, trong lúc Chu Niệm phải tốt nghiệp sớm để về nhà đối mặt với các tập đoàn xí nghiệp, thì Sở Mộ sẽ nhanh chóng xuất ngoại....

Nhà trọ nhỏ nơi hai người đang ở được Chu Niệm mua tặng cho Sở Mộ, tất cả các giấy tờ chứng nhận lẫn các thứ liên quan khác đều được ghi tên của Sở Mộ, lúc chia tay, cũng là không khí im lặng như vậy, cũng không nói lời chia tay gì rõ ràng, cả hai đều không muốn xoay người bước đi, ánh mắt nhìn đối phương rõ ràng vẫn thâm tình không che giấu được, miệng còn chưa nói ra tình hình hiện tại, rõ ràng vẫn muốn ôm đối phương vào lòng không buông tay nữa, rõ ràng đã lập ra kế hoạch hai người ở bên nhau trọn đời, nhưng vì sao lại không nói bất cứ một câu gì, cứ như vậy mà xoay người bước đi...

Cuộc sống bao giờ cũng hiện thực hơn so với tất cả các khó khăn, bao giờ cũng làm cho người ta trở tay không kịp.

Thời gian ngày hôm đó dường như dài đến vô tận, nhưng cũng rất ngắn ngủi, khi bị xe chở đi, Chu Niệm ngay cả quay đầu lại cũng không dám, chỉ có thể ngồi ở trong xe hai tay bưng mặt khóc trong thâm lặng.

Hắn biết hắn là người phản bội trước tiên.

Cho nên, hắn không có cách nào quay đầu lại nói với thầy, chúng ta còn có thể tiếp tục, chúng ta không có chia tay, sau này chúng ta sẽ còn ở bên nhau, xin thầy nghìn vạn lần chờ hắn, chờ hắn trở về tìm anh....

Cứ như vậy, trong sự lặng im không tiếng động, chia tay, ngay cả cách liên hệ sau đó cũng không có.

Thời gian năm năm, rời xa đối phương, hai người ở trong thế giới của bản thân, sống trong sự tưởng niệm về đối phương, cuộc sống trôi qua một cách cô độc, năm năm, như một tràng kịch câm trắng đen, như một chấm nhỏ xẹt qua trên màn hình, không màu sắc, cũng không chấn động, nhưng ở sâu trong hai màu trắng đen ấy, là một vệt sáng màu đỏ, đó là sợi dây tưởng niệm, vô luận là bao xa, vô luận là xa nhau bao lâu, sợi dây kia đều ở đó, gắn vào tay trái của cậu, gắn vào tay phải của tôi, không cần biết trên thế giới này có Nguyệt lão hay không, thế nhưng, nhất định phải tin tưởng, dây tơ hồng của Nguyệt lão nhất định tồn tại, tồn tại ở ngay trong tay của chúng ta.

Chu Niệm vuốt ngón tay áp út trên bàn tay trái của mình, đây là chiếc nhẫn thầy mua mà hắn đã lâu không có đeo, cho rằng ngón tay đã thô hơn một ít nên mang không vừa. Chỉ là, có thể thừa dịp này mà đổi một đôi mới.

—— Thầy, em sẽ mang theo nhẫn hướng thầy cầu hôn.

Nhiều năm trước, hắn đã từng nói như thế.

Chú giải

- (1) Trùng dương : biến cả nghìn trùng.
- (2) Nghiệp tâm : nghiệp = sự nghiệp; tâm = lòng, tư tưởng, tâm tư.
- (3) Trù nghệ : kĩ năng nấu ăn.

53. Quyển 3 - Chương 6: Thăng Thấn Thành Khẩn

Sở Mộ ngủ say, thân thể bủn rủn, đầu óc phiêu phiêu hốt hốt(1), trước mặt lại hiện lên đoạn thời gian năm năm trước, đoạn thời gian khó khăn nhất trong cuộc đời, sự nghiệp gặp trắc trở, anh cũng không đau khổ, thậm chí khi quan hệ giữa anh và Chu Niệm đột nhiên trở nên lạnh nhạt, anh gần như không biết phải làm sao, anh cũng không cảm thấy đau khổ, sự đau khổ thực sự mà anh không thể chịu đựng được chính là lúc Chu Niệm rời đi, đồng thời chặt đứt tất cả liên hệ giữa hai người.

Đôi khi nhớ lại, anh cảm thấy bản thân thật đúng đã đánh một cái vòng quá lớn, vô cùng hậu tri hậu giác(2).

Sau này khi nhớ lại đoạn thời gian đó cũng không cảm thấy gì, lúc bị một kẻ nào đó không quen biết phát tán hình chụp anh và Chu Niệm ở bên nhau lên diễn đàn trường học, thu hút rất nhiều người quan tâm thảo luận, sau khi anh biết được, trong đầu một trận mờ mịt, không có cách nào oán hận cái người đã khởi xướng kia, cũng không nghĩ ra nên ứng phó thế nào với những chuyện xảy ra sau đó.

Sau này ngẫm lại, nếu như khi đó anh trực tiếp thề thốt phủ nhận quan hệ giữa anh và Chu Niệm, thì học viện cũng sẽ không thể làm gì anh, chỉ là, khi ấy anh lại thản nhiên thừa nhận, tất cả những chuyện sau đó đều khởi nguồn từ ý nghĩ nhất thời không sáng suốt của anh, khi ấy anh chỉ nghĩ nếu phủ nhận quan hệ của hai người Chu Niệm nhất định sẽ rất buồn, cho nên mới thừa nhận.

Tất cả các trách nhiệm sau đó đều là anh gánh chịu, đó cũng là điều tất nhiên.

Bởi vì tâm tình anh chịu áp lực, tinh thần không tốt, cũng không để tâm đối đãi Chu Niệm, thậm chí mỗi khi thảo luận đều khiến Chu Niệm chịu rất nhiều lời nói đau lòng, sau này khi nhớ lại thường không có cách nào đối mặt với Chu Niệm, phi thường áy náy hổ thẹn.

Khi mối quan hệ với Chu Niệm trở kém, giữa hai người dần dần nảy sinh khoảng cách, anh không biết làm thế nào cho phải, muốn tìm biện pháp để cứu vãng, thế nhưng, Chu Niệm lại đột nhiên mất tích nhiều ngày, đến khi trở về, chuyện của anh ở trường bị đề xuống một cách thần kỳ, thậm chí tất cả các bài bình luận trên diễn đàn trường học đều bị xóa đi, tất cả những thứ tương tự đều bị cấm nhắc tới, tác phong có vấn đề của anh cũng không còn bị truy cứu, cơ hội xuất ngoại vốn không dành cho anh lại đột nhiên được lãnh đạo đưa tới trước mặt, đồng thời anh còn có thể tiếp tục làm thầy giáo dạy học trong ngôi trường này, những lời ngôn luận cùng sự răn dạy, sự xa lánh tất cả dường như chưa từng xảy ra, nhưng những điều này không hề khiến anh cảm thấy buồn lòng, ngược lại còn khiến anh cảm thấy không bình thường.

Khi Chu Niệm nói với anh hẳn muốn tốt nghiệp sớm để về nhà, khi hẳn nói muốn thầy hảo hảo quan tâm bản thân mình, Sở Mộ chỉ có thể ngây ngốc đứng ở nơi đó, cuộc sống mỹ hảo trước đây của hai người tựa như mây khói, cổ họng nghẹn đắng, căn bản không biết nên hỏi hay giữ lại lời nói, hơn nửa ngày mới lấy lại tinh thần, đến khi hồi phục lại tinh thần thì cũng là lúc Chu Niệm cho anh một cái ôm, nói với anh lời tạm biệt.

Lời chia tay của hai người không giống như những đôi tình nhân khác, ngược lại giống như hai thầy trò hơn, không dây dưa không lưu luyến, không ngôn ngữ kích động, không nước mắt, không khàn giọng khóc gọi người ở lại, chỉ một cái ôm đơn giản, sau đó, cứ như vậy, anh nhìn theo Chu Niệm ngồi vào xe rời đi.

Chu Niệm cứ như vậy mà đi, khi đó Sở Mộ căn bản không phản ứng lại, chỉ cảm thấy mờ mịt, chỉ cảm thấy tất cả đều không phải sự thực, vài ngày sau đó tinh thần vẫn hoảng hốt, không ăn không uống mặt ủ mày chau, trợn tròn mắt mê man nằm trên giường, thiếu chút nữa đã chết trong nhà trọ, con mèo nhỏ ngày thường trầm mặc đột nhiên trở nên thông thái kêu liên tục, khiến cho hộ gia đình ở lầu một chú ý, lúc này mới phá cửa đưa Sở Mộ đang mơ hồ bị sốt nhẹ vào bệnh viện, gương mặt trắng bệch đỏ đầy mồ hôi lạnh làm cho ai cũng nghĩ rằng anh đang bị sốt cao, sau khi đưa vào bệnh viện mới biết được rốt cuộc anh đang chịu đựng nỗi khổ gì, anh bị viêm ruột thừa mãn tính, bụng đau liên tục, nhưng anh lại giống như không hề cảm thụ được loại đau đớn thể xác này, sau đó bệnh viện yêu cầu tốt nhất là hãy phẫu thuật để trừ hậu họa, khi đó, một vị sư đệ có cảm tình tốt với anh gọi điện thoại về gia đình anh, mẹ anh nghe được con trai đang phẫu thuật trong bệnh viện, tuy rằng buồn bực Sở Mộ không nghe lời, cùng một nam sinh ở bên nhau, rốt cuộc thì suýt chút nữa thân bại danh liệt, nhưng vẫn yêu thương đứa con, vội vã ngồi xe lửa đến trông coi Sở Mộ, cùng anh vượt qua những ngày tháng bi thảm nhất trong cuộc đời.

Mẹ Sở vui mừng vì thấy Chu Niệm đã rời khỏi con trai mình, cuối cùng thì nàng đã có thể kéo Sở Mộ ra khỏi cái hố sâu, nhưng sau khi nhìn thấy con trai mình thâm lặng tưởng niệm đứa nhỏ kia, liền không khỏi phi thường tức giận, nhưng cuối cùng vẫn không nỡ nhìn con mình chịu khổ, bèn không ngừng yêu thương khuyên giải an ủi, đối mặt với việc Sở Mộ muốn chết không muốn sống, nàng còn tinh lực gì để đưa anh đi xem mắt con gái, chỉ có thể vừa ai thán, vừa cảm thán Sở Mộ thực thừa hưởng từ nàng, đã coi trọng ai thì cả đời cũng không thay đổi, sau đó chỉ có thể chết sống vì người đó.

Sở Mộ nhớ tới chính mình có thể đi qua đoạn thời gian thống khổ nhất kia, chính là nhờ một câu nói của

mẹ, “Nếu như cảm tình đã không còn, rời đi cũng tốt, không phải chán ghét lẫn nhau, sau này nhớ tới càng không phải đau buồn, càng không phải khó chịu...”

Hay là cứ rời xa nhau như vậy cũng tốt, không phải, nếu ở bên nhau mà Chu Niệm không còn cảm giác với anh, hơn nữa còn chán ghét anh, kia thật sự là muốn lấy mạng của anh, chỉ ít rời đi ngay bây giờ, cảm tình của hai người đối với đối phương không có thay đổi, vẫn chân thành mà sâu đậm như vậy, rời đi, là phương pháp bảo trì tình cảm tốt nhất.

Làm cho anh nghĩ thông, còn bởi vì trong lòng anh vẫn nghĩ, những ngày cuối cùng, hai người vẫn chưa nói ra miệng lời chia tay, nói không chừng sau này còn có thể ở bên nhau, khi hai người đã nghĩ thông, khi hai người đã có năng lực đối mặt với áp lực xã hội, nói không chừng hai người còn có thể gặp lại...

Sở Mộ đã thật sự chấp nhận được hiện thực rằng Chu Niệm đã rời đi, bằng quan trùng dương du học ở nước ngoài, sự tình bận rộn, tinh thần của anh cũng dần dần tốt lên.

Chỉ là, sự tưởng niệm chưa bao giờ giảm nhạt, tâm tư chưa bao giờ vứt bỏ ý nghĩ có thể gặp nhau một lần nữa.

Cuối cùng thì Chu Niệm cũng đến tìm anh, cuối cùng thì anh không cần phải cô độc như thế này nữa, hy vọng rồi lại bị ai nhớ mãi không quên....

Sở Mộ ngủ hơn hai giờ mới tỉnh lại, vừa tỉnh lại đã có thể ăn bữa trưa, Chu Niệm hâm nóng bát cháo để anh lót dạ đầy, Sở Mộ ăn cháo, cảm thấy có chút mùi khét, chỉ là, nhìn vẻ mặt lo lắng của Chu Niệm, bèn đem cả chén cháo ăn hết.

Chu Niệm hỏi Sở Mộ có muốn đi ra ngoài ăn hay không, Sở Mộ nói không muốn ăn, ngồi trên giường thỉnh thoảng nhìn Chu Niệm, hai người chia xa năm năm, vừa gặp lại đã cút lên giường, không khỏi làm cho người ta rất không được tự nhiên hơn nữa còn rất xấu hổ.

Chu Niệm ngược lại không hề có gì, chỉ có Sở Mộ cảm thấy xấu hổ buồn bực không ngớt.

Hai người đang không biết nói gì để phá giải bầu không khí xấu hổ này, thì cửa lớn bên ngoài đã có người gõ vang, Sở Mộ liếc mắt nhìn ra cửa phòng, không tự giác nhíu mày thẹn thùng đứng dậy, Chu Niệm cũng sững sốt một chút, đứng dậy từ mép giường, nói một câu, “Em đi mở cửa!” Rồi đi ra.

Mở cửa, chính là Đàm Văn Bác đã xuất hiện ở chỗ của Sở Mộ đêm qua, cậu nhìn thấy Chu Niệm mở rộng cửa, trên mặt hiện ra kinh ngạc, trợn to mắt hỏi, “Ơ? Chu tiên sinh, hôm nay anh lại đến à? Là có chuyện gì quan trọng muốn nói cùng anh tôi sao? Tối hôm qua vẫn chưa nói xong à?”

Đàm Văn Bác vẫn chưa biết Chu Niệm ở đây cả đêm, hơn nữa cũng không ý thức được cái người quần áo rõ ràng không chỉnh tề đang đứng trước mặt này cùng đáng về cẩn thận tỉ mỉ nhìn thấy ngày hôm qua hoàn toàn là hai dạng, đầu tiên cậu kinh ngạc, sau đó tự động quen thuộc, cười chào hỏi.

Vào nhà đã tự động đổi giày, trên tay cầm theo đồ ăn, vừa đổi giày vừa gọi Sở Mộ, “Anh, anh ở trong phòng ngủ sao? Có phải chưa đi ra ngoài mua đồ ăn hay không, em mua rồi này, còn chưa ăn cơm nữa! Vừa vặn em đến làm!” Nói, rồi cười thì thầm với Chu Niệm, “Chu tiên sinh, đều đến giờ cơm, có phải anh và anh ấy nói chuyện chưa ăn bữa trưa đúng không, vừa lúc em làm, anh cũng ở lại ăn chung nhé!”

Đàm Văn Bác cười tươi, bên má phải gương mặt còn hiện lên một lúm đồng tiền nhỏ, lộ ra sự trẻ trung anh tuấn.

Tuy rằng sắc mặt Chu Niệm vẫn như thường, còn khách sáo cười đáp lại, nhưng năm bình tư vị trong lòng đã bị đánh đổ, chỉ có hần mới biết bản thân có bao nhiêu khó chịu.

Ai mà có thể nói chuyện thân mật với Sở Mộ như vậy, thậm chí còn giúp Sở Mộ bắt chuyện với khách?

Chu Niệm xoay người đi vào phòng ngủ, chợt nghe Sở Mộ nói trong phòng, “Văn Bác, không phải hôm nay em có trận bóng rổ sao, sao bây giờ lại rảnh rỗi đến đây làm cơm?”

“Sớm đánh xong rồi, học viện của chúng ta thắng, bọn họ nói muốn đi ra ngoài ăn đồ nướng liên hoan, em không muốn nên bỏ chạy đi mua mấy món đồ ăn này. Anh, anh chưa ăn điểm tâm sao? Sẽ không phải là không nhé!” Đàm Văn Bác đặt các món ăn lên bàn trong phòng khác, đi theo Chu Niệm vào phòng ngủ,

Đàm Văn Bác vừa nhìn đến Sở Mộ mặc áo ngủ ngồi trên giường, sắc mặt có chút tái nhợt tiểu tụy liền gào to lên, “Anh, sẽ không phải là anh bị bệnh rồi chứ! Có đo nhiệt độ cơ thể chưa? Có muốn đi bệnh viện hay không, bây giờ em đi mua thuốc cũng được....”

Đàm Văn Bác nói rồi đến bên giường khom người vươn tay sờ cái trán của Sở Mộ, sờ thấy không có nóng rần mới yên tâm, tiện đà oán giận nói, “Anh, anh khó chịu ở đâu, cũng không gọi điện thoại nói với em một tiếng, nếu em không đến đây, anh bị bệnh cũng không cho em biết có đúng hay không?”

Sở Mộ bất đắc dĩ mà sủng nịch gõ đầu hấn một cái, nói “Em vừa vào đã gào to, một người mười tám tuổi, hay là trẻ con đây? Một chút cũng không thận trọng, anh không có chuyện, chỉ hơi mệt mà thôi, buổi sáng vừa ngủ một giấc, còn chưa kịp đứng lên nữa!”

Đàm Văn Bác sờ sờ cái trán vừa bị gõ, vẻ mặt nghiêm túc đứng dậy, phản bác nói, “Em đâu có không thận trọng, anh đừng khinh thường em, em chỉ quan tâm anh mà thôi, nên mới nói nhiều như vậy thôi!”

“Phải phải, Văn Bác nhà chúng ta thành thực nhất!” Sở Mộ cười đến đôi mắt biến thành hai cái trăng rằm, mặt cũng ửng đỏ một chút.

Đàm Văn Bác cũng cười rộ lên.

Chu Niệm nhìn hai người hồ động, chỉ cảm thấy cả người như bị gội một chậu nước đá, làm cho hấn lạnh từ đầu đến chân, lồng ngực bị đè nén khó chịu đến nội thương.

Đàm Văn Bác đi ra cửa vào nhà bếp làm cơm, để lại Chu Niệm và Sở Mộ ở trong phòng ngủ, Chu Niệm không thể giữ sắc mặt bình tĩnh không gợn sóng được nữa, sắc mặt bất giác chìm xuống thậm chí còn mang theo điểm bi thương, hấn vẫn đứng ở nơi đó không nhúc nhích, Sở Mộ ngẩng đầu nhìn hấn, Chu Niệm rất cao, làm anh cảm thấy có chút cổ sức, bèn nói, “Không ngồi xuống sao?”

Ánh mắt thụ thương của Chu Niệm liếc nhìn Sở Mộ, không nói gì, ngồi lên cái ghế cách đó không xa, không ngồi vào mép giường như lúc ban đầu nữa.

Sở Mộ cảm nhận được sự bất thường của Chu Niệm, lại không biết nguyên nhân, bèn hỏi, “Làm sao vậy? Nhìn cậu đột nhiên mất hứng!”

“Thầy, thầy và cậu ta đã gặp gỡ bao lâu rồi, vẫn luôn thân mật như vậy sao?” Tuy rằng trong lòng Chu Niệm đau thương, nhưng vẫn đem vấn đề này hỏi ra, nhớ đến Sở Mộ vừa từ nước ngoài trở về chưa được bao lâu, đã có thể cùng một người học sinh có quan hệ thân mật đến kiểu này, làm hấn nhớ đến năm đó quan hệ giữa hấn và Sở Mộ cũng không thân mật đến như thế, không khỏi vừa đổ kị lại vừa oán hận.

“Gặp gỡ?” Sở Mộ sững sốt một chút, không biết Chu Niệm đang hỏi vấn đề gì.

Chu Niệm nhìn Sở Mộ giả vờ không biết như vậy, càng thêm tức giận, “Chẳng lẽ không phải thầy và cậu ta đang đi lại với nhau sao?”

“Với ai? Cậu nói Văn Bác sao?” Sở Mộ sững sờ, hơn nửa ngày mới hiểu được gương mặt sa sầm cuộn cuộn đổ kị của Chu Niệm đang nói về quan hệ quá mức thân mật của anh và Đàm Văn Bác vừa nãy, “Ách...Cậu ta, cậu ta là em trai của tôi, con trai của cậu tôi.”

Chu Niệm nghe được câu trả lời của Sở Mộ, cũng sững sờ, muốn vui vẻ, lại nghĩ đến bản thân từ lúc nhìn thấy Đàm Văn Bác ngày hôm qua đã bắt đầu xoắn quýt đổ kị buồn phiền, rốt cuộc chẳng ra làm sao, không khỏi cảm thấy có chút bối rối, bèn nhanh chóng xoay mặt qua một bên, không để cho Sở Mộ nhìn thấy tia sáng hài lòng cùng niềm vui mừng lẫn sự xấu hổ đang ánh lên trong mắt của mình.

Chú giải

(1) Phiêu phiêu hốt hốt : lừng lơ bay, lững lững trên trời.

(2) Hậu tri hậu giác : tri = sự hiểu biết, giác = cảm giác >>> tri giác đến sau cùng (cai này tớ đọc giải thích trên baidu nhưng vẫn không hiểu, nên tớ đoán đại, đúng sai hên xui)

54. Quyển 3 - Chương 7: Cơm Trưa

Đàm Văn Bác rõ ràng cảm nhận được thái độ của Chu Niệm đối với cậu xảy ra biến hóa, tuy rằng người đàn ông cao to uy nghiêm này vẫn lộ ra gương mặt lạnh đậm, thế nhưng, khí tức khi đối đáp với cậu đã thay đổi, Đàm Văn Bác cũng không biết nên hình dung như thế nào, chỉ cảm thấy cuộc nói chuyện với hắn đã trở nên dễ hòa hiểu kết giao, không có cảm giác xa cách như ban đầu, đương nhiên, càng không có loại cảm giác rét run như thể một trận sát khí đang kéo tới phía sau lưng.

Tuy rằng thân thể Sở Mộ khó chịu, thế nhưng, Đàm Văn Bác đến, anh cũng không thể không biết xấu hổ ở lại trên giường, sau khi đuổi Chu Niệm ra khỏi phòng ngủ, liền xuống giường thay quần áo, cơn đau trên thân thể làm anh bất giác chau mày lại, nhớ đến sự điên cuồng tối hôm qua, trên mặt lại nóng rần một trận.

Dù sao Đàm Văn Bác vẫn là một thiếu niên mười tám mười chín tuổi, so với hai người đã thành niên, nói tương đối nhiều hơn, hơn nữa còn thoải mái cười vui.

Cảm giác được sự thân thiết của thái độ Chu Niệm đối với cậu, liền háng hái nói chuyện cùng hắn.

“Miếng đậu hủ này hơi mặn!” Sở Mộ không muốn ăn bao nhiêu, lúc ăn chỉ ăn vài hột cơm, một miếng đậu hủ, nhìn thấy biểu tình chờ mong trong đôi mắt Đàm Văn Bác, bèn trực tiếp cho cậu một lời phê bình.

Đàm Văn Bác thất vọng, cũng gấp một cái lên, ném thử, “Phải a, em bỏ hơi nhiều muối.” Nói rồi nhìn sang Chu Niệm đang bình thản ngồi bên Sở Mộ, hỏi, “Chu tiên sinh, anh thấy sao?”

Chu Niệm ôn nhu nhìn Sở Mộ vì tối hôm qua mệt mỏi mà sắc mặt không được tốt lắm, mỉm cười, “Những món này cũng không tồi, chỉ là thân thể của thầy không tốt, ăn uống đậm, ăn cái gì cũng thấy mặn.”

Sở Mộ bưng chén cơm liếc mắt Chu Niệm, vừa lúc đối diện với ánh mắt vui tươi hàm chứa tình ý ôn nhu, liền nhanh chóng dời ánh mắt, trên gương mặt vốn tái nhợt chợt hiện ra một tia đỏ ửng khả nghi, gương mặt yên lặng đưa tình của hai người đều rơi vào trong mắt của Đàm Văn Bác, khiến cậu cảm thấy vô cùng khả nghi, thậm chí cái người gọi Sở Mộ bằng “thầy” này rốt cuộc là ai, bầu không khí giữa hai người sao lại quái dị như thế! Nhớ tới trước đây trong lúc ở nhà vô ý nghe trộm được bác và bố mình nói rằng phỏng chừng cả đời này Sở Mộ cũng vô pháp kết hôn, sau đó còn nói về chuyện muốn nhận một đứa trẻ về làm con thừa tự cho anh, khi đó hình như có nhắc tới vấn đề đồng tính luyến ái, bây giờ lại thấy người anh trai trầm lặng mà lạnh lùng không gì sánh được của mình đang thần tình thân mật cùng một người ngoài, cậu mới nhớ tới chuyện không tưởng mình nghe được khi đó.

Chu Niệm gấp trứng hấp vào trong bát của Sở Mộ, Sở Mộ nhú mày liếc mắt miếng trứng, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn ăn hết món Chu Niệm đã gấp cho, Đàm Văn Bác ngồi đối diện nhìn động tác của hai người, càng nhìn càng cảm thấy khả nghi.

Sau lại lại hỏi, “Chu tiên sinh là học sinh của anh a, vậy tính ra là sư huynh của em rồi, anh tốt nghiệp rất nhiều năm rồi sao? Bây giờ đang làm việc gì?”

Chu Niệm nhìn Sở Mộ ăn trứng hấp, trong lòng vui vẻ, vốn còn lo lắng thân thể Sở Mộ không tốt ăn không vô thứ gì, thế là nhanh chóng gấp một con tôm đã bóc vỏ trong đĩa tôm bóc vỏ xào cần tây cho anh, Sở Mộ nhìn thấy thêm một món ăn lại rơi vào trong bát của mình, ngẩng đầu trừng mắt nhìn Chu Niệm, không thể làm gì khác hơn là phải ăn.

Chu Niệm nghe câu hỏi của Đàm Văn Bác, liền đáp, “Không cần gọi là Chu tiên sinh, gọi anh giống như gọi thầy là được rồi. Ra trường rồi thì không còn niên thiếu nữa, không có bao nhiêu bản lĩnh, ở nhà làm việc cho công ty của gia đình thôi.”

Nghe Chu Niệm nói, Sở Mộ có chút sửng sốt, lại ngẩng đầu nhìn Chu Niệm, đối với hoàn cảnh gia đình Chu Niệm, anh không hề biết gì cả, đương nhiên, tình hình hiện tại của Chu Niệm, anh càng không biết, chỉ biết Chu Niệm đang đi làm thôi!

“VẬY à! Nhìn anh Chu khí thế bất phàm, vừa nhìn đã biết không phải là người thường rồi! Làm việc cho công ty của gia đình a, cũng rất tốt, giảm bớt không ít thời gian gây dựng sự nghiệp.” Đàm Văn Bác từ trước đến nay luôn nhiệt tình cười nói.

Chu Niệm cũng cười một chút, nói, “Tương lai Văn Bác muốn làm cái gì?”

“Em a! Em thích làm khảo cổ nhất, có thể khai quật mộ ở khắp nơi, chỉ là, gia đình làm sao bằng lòng, bây giờ đang học CPA(1), sau này chắc sẽ làm kế toán sự vụ!” Đàm Văn Bác thở dài nói.

Sở Mộ nhìn Đàm Văn Bác, lạnh lùng nói, “Em suốt ngày cứ xem mấy cái lung tung đó, em cho là học khảo cổ thì sau này có thể đi đây đó thám hiểm đào mộ sao! Còn không bằng em đổi nghề trộm mộ đi, nhất định sẽ càng tiếp cận lý tưởng của em hơn!”

Đàm Văn Bác cười, “Anh, anh hiểu em nhất!”

“Em ngẫm lại đi, nếu đi thật, xem ba em có cắt đứt chân em không! Bà ngoại nhất định cũng sẽ bị em làm cho tức chết.” Sở Mộ nhìn biểu tình nịnh nọt trên vẻ mặt Đàm Văn Bác, vừa bực mình lại vừa buồn cười.

Cuộc sống gia đình ôn hòa như vậy, Sở Mộ lại ở bên cạnh, Chu Niệm nhìn anh, cảm thấy mỹ mãn.

Ngón tay Sở Mộ để trên cái đĩa đậu hũ kho thập cẩm dính nước, Chu Niệm thấy thế bèn rút khăn giấy, theo thói quen cầm lấy tay anh lau, Sở Mộ chưa kịp rút tay ra, ngẩng đầu lên đã thấy Đàm Văn Bác đang sững sờ bất động nhìn hành động của hai người, Sở Mộ rút nhanh tay về, tự cầm khăn giấy lau khô tay cho mình.

Sự hoài nghi của Đàm Văn Bác càng ngày càng tăng, nhưng không biểu hiện ra ngoài mặt, sau lại không ngừng hỏi chuyện chức vụ công ty với Chu Niệm, Chu Niệm cũng giản đơn giải đáp một ít cho cậu.

Cơm nước xong, thân thể Sở Mộ không khỏe nên cũng không thu dọn bàn, ngồi xem TV trên sofa trong phòng khách, Đàm Văn Bác đang đứng thu dọn chén đĩa thì thấy hai dấu đỏ lộ ra từ trong cổ áo của Sở Mộ, cậu vốn muốn hỏi Sở Mộ có muốn mua nhang muỗi để đốt vào ban đêm hay không, sau lại thấy Chu Niệm vẫn luôn ở đây từ tối hôm qua, trong đầu dần dần sáng tỏ, dù sao vừa nãy nhìn cảnh tượng có chút phóng túng ở trong phòng ngủ, cậu hẳn cũng đã biết những điều nên biết.

Chu Niệm giúp bưng chiếc mâm nhỏ vào nhà bếp, nghe thanh âm TV bên ngoài rất lớn, đoán chắc Sở Mộ không nghe được, Đàm Văn Bác liền gọi Chu Niệm lại, hỏi, “Anh Chu, anh và anh của em có quan hệ gì?”

Những đứa trẻ ngày nay vốn càng ngày càng tinh, bị nhìn ra cũng không kỳ quái, Chu Niệm cũng không có ý giấu diếm, hơn nữa, trong lòng hẳn còn cảm thấy tuy rằng Đàm Văn Bác là em trai của Sở Mộ, thế nhưng, hẳn vẫn không quen nhìn hai người khăng khít, có sự tiếp xúc thân thể thân mật, cho nên, hẳn đã cố ý để Đàm Văn Bác nhìn ra, đồng thời còn mong muốn sau khi cậu biết sẽ ly xa Sở Mộ ra một chút, đừng làm ra những hành động khiến người khác hoài nghi như thế nữa.

Trên mặt Chu Niệm mang theo ý cười, song, cảm giác uy nghiêm vẫn không giảm thiểu, bày ra một tư thế tiếp thu ý kiến, ân cần nói, “Hẳn như cậu nghĩ, trước đây tôi và thầy ấy là người yêu, khi thầy xuất ngoại chúng tôi đã tách ra, chỉ là, nếu như thầy đã trở về, sau này chúng tôi sẽ lại ở bên nhau! Cậu là em trai của thầy, sau này chúng ta cũng là người một nhà. Tôi và anh trai cậu thật lòng yêu nhau, cậu có thể hiểu tình cảm của chúng tôi không?”

Đàm Văn Bác gật đầu, mở nước rửa chén, nói, “Em chỉ là một người em trai, dù anh của em lựa chọn thể nào thì em cũng theo anh ấy, dù sao chỉ cần anh ấy thích, có thể nhận được hạnh phúc, em làm em trai đương nhiên sẽ đứng về phía anh ấy.”

Chu Niệm cảm thấy đứa nhỏ này thật sự thông minh, trả lời vô cùng tốt, xem ra thật sự là một người thân vô cùng tốt với Sở Mộ.

“Cậu cũng biết, Sở Mộ chính là một hũ nút, có cái gì cũng sẽ không nói ra, chuyện gì cũng buồn bực ở trong lòng, như vậy chỉ làm cho người khác lo lắng, bây giờ tôi không có cách nào để ngày ngày ở bên thầy, chỉ sợ thầy có cái gì không hài lòng hay khó chịu cũng không nói ra, điểm ấy thật làm cho người khác không có biện pháp!” Chu Niệm thở dài, từng câu chữ hết thấy đều là sự quan tâm cùng bất đắc dĩ, nghe vào trong tai Đàm Văn Bác, cũng coi như có chút tán thành người này rồi!

“Khuyết điểm này của anh trai em cũng làm cho mọi người trong nhà lo lắng vô cùng, em học trong trường, mỗi lần bà ngoại, ba mẹ em gọi điện thoại bao giờ cũng nói nếu em gặp trắc trở thì không được tìm anh của em, lúc nào cũng nói muốn em hảo hảo quan tâm chiếu cố anh ấy, anh nói xem, người trong gia đình yêu thương anh ấy biết bao nhiêu, mọi người trong gia đình em yêu thương anh ấy như thế, nếu như anh thật lòng với anh trai em, vậy anh cũng phải đối xử tốt với anh ấy, nhìn dáng vẻ anh ấy vẫn đậm phong khinh(2), kỳ thực tâm tư anh ấy rất sâu nặng, thích khoe tài không muốn nhận sự giúp đỡ của người khác, đầu tháng ba năm ấy, nghe nói anh ấy bị bệnh đến sắp chết mà không ai biết, may là nhờ có con mèo anh ấy nuôi đưa người tới, mới....”Đàm Văn Bác nói đến đây thì không nói nữa, hóa thành một tiếng thở dài.

Chu Niệm vừa nghe được, lồng ngực quay cuồng, Đàm Văn bác nói đầu tháng ba lúc ấy, phỏng chừng là lúc hấn và Sở Mộ vừa xa nhau, khi đó hấn sợ liên hệ cùng với thầy, lo lắng tâm tình của mình thiếu kiên định, vừa liên hệ với thầy sẽ muốn chạy trở về, cho nên cũng không biết chuyện thầy bị bệnh, bây giờ vừa hồi hận lại vừa yêu thương.

Ánh mắt Chu Niệm nặng trĩu tĩnh mịch, trình trọng đáp, “Tôi sẽ hảo hảo yêu thương thầy, sẽ không ít hơn so với gia đình cậu, yên tâm!”

Khi Chu Niệm muốn đi ra ngoài, Đàm Văn Bác nhăn nhó một chút, cuối cùng vẫn gọi Chu Niệm lại, ấp a ấp úng, “Chuyện kia.... Uhm.... Lúc ở trên giường, anh cũng phải cẩn thận một chút, anh trai em thân thể anh ấy không tốt...” Nói xong Đàm Văn Bác đỏ mặt cúi đầu nhanh chóng rửa chén. Dù sao cậu vẫn là một tiểu xử nam(3) đơn thuần, tuy rằng lý luận tri thức một bó to, nhưng một lần kinh nghiệm cũng chưa có qua, cũng không hiểu được kiểu nói mà bản thân cảm thấy không được tự nhiên này cũng một chuyện phải làm theo lý thường.

Cậu có thể nhìn ra quan hệ không đơn giản giữa Chu Niệm và Sở Mộ, sau đó cũng tự nhiên nghĩ thông tại sao hôm qua thân thể Sở Mộ rất khỏe mạnh mà hôm nay sắc mặt lại tái nhợt nằm trên giường, nhìn dấu hôn bên áo Sở Mộ lần nữa, tất cả đều rõ ràng được vạch trần một cách thanh thanh sở sở.

Chu Niệm sưng sốt một chút, mở cửa đi ra nhà bếp.

Sở Mộ đang ngồi tựa vào sofa, tinh thần không tốt, vươn tay sờ sờ lên lưng, nhíu mày không biết làm sao để dằm vài cái, Chu Niệm thấy được, liền đi đến ôm Sở Mộ vào lòng, trong đầu nghĩ sau này nhất định phải chú ý lòng tham, không để thân thể thầy mệt thành như vậy.

Bị Chu Niệm ôm vào lòng, Sở Mộ nhanh tay đẩy hấn, nhỏ giọng nói, “Cậu làm cái gì vậy, Văn Bác sẽ thấy!”

Chu Niệm lại hiểu thành nếu như không có người khác ở đây, có phải Sở Mộ sẽ khoan nhượng tùy ý động tác của hấn, trong lòng vừa vui vẻ, vừa lấy tay bế Sở Mộ đang kinh hoảng lên, Sở Mộ khấn trương nhìn cửa nhà bếp không dám giẫy dụa hay phát ra thanh âm gì, cho đến khi được đặt ngồi lên giường, lại thấy Chu Niệm đi đến đóng cửa phòng ngủ lại, lúc này mới trừng mắt mắng hấn, “Sao cậu lại không có chừng mực như thế!”

Trên mặt Chu Niệm hiện ra một nụ cười dịu dàng, làm như không thấy Sở Mộ đang trừng mắt mắng hấn, đi đến cởi giày cho Sở Mộ, đỡ anh nằm úp sấp lên giường, bắt đầu xoa bóp lưng cho anh, còn nói, “Em trai của thầy đã nhìn ra quan hệ của hai chúng ta rồi!”

Sống lưng Sở Mộ vô cùng mỏi, lúc này được Chu Niệm xoa bóp, mặc dù có chút không được tự nhiên, nhưng không thể phủ nhận rằng rất thoải mái, nghe Chu Niệm nói Đàm Văn Bác đã biết quan hệ của hai người, cả kinh nói, “Nó biết?” Suy ngẫm lại rồi oán giận nói, “Cũng tại cậu hành động không đúng mực, động tay động chân trước mặt nó.”

Chu Niệm chính là muốn cậu biết quan hệ của hai người, không đáp lại lời oán giận của Sở Mộ, chỉ di chuyển tay xoa bóp lưng cho Sở Mộ, lại mò vào áo sơ mi của Sở Mộ một chút, tấm lưng Sở Mộ gầy, đường cong xinh xắn, làn da trắng nõn, mặt trên còn lưu lại một vài vết xanh tím, Chu Niệm nhìn thấy, tinh thần liền có chút miên man bất định, song, nhìn những vết xanh tím này, liền tự trách bản thân tối hôm qua không không chế tốt lực đạo làm thầy bị thương.

“Thầy, có thuốc tan máu bầm không, xoa lên một chút!”

Sở Mộ nằm bò lên giường, tuy được Chu Niệm xoa bóp rất thoải mái, nhưng gương mặt vẫn mắc cỡ ửng đỏ,

nghe câu hỏi của Chu Niệm, lắc đầu, chưa kịp trả lời, cái miệng đã phát ra một tiếng rên rỉ, làm cho Sở Mộ xấu hổ vô cùng, đành phải cắt chặt rằng không nói gì nữa.

Chu Niệm xoa bóp cho Sở Mộ một hồi, cảm thấy xoa lâu như vậy cũng ổn, bèn hỏi, “Bây giờ có đỡ hơn chưa?”

Sở Mộ không đáp, vươn tay kéo lại quần áo bị xốc lên, ngồi dậy từ trên giường.

Nghĩ đến Đàm Văn Bác chắc cũng làm xong mọi chuyện trong nhà bếp, Sở Mộ nhìn Chu Niệm hỏi, “Cậu tới đây thì nghỉ ngơi ở đâu? Không quay về sao?”

Chu Niệm nhìn Sở Mộ, thần tình ôn nhu đáp, “Em không có đặt khách sạn, nếu như hôm qua thầy đuổi em đi, thì em sẽ phải ngủ ngoài đầu đường rồi!”

Biểu tình Sở Mộ bất đắc dĩ, cảm thấy thực sự là giang sơn dễ đổi, chia xa năm nam, bề ngoài Chu Niệm thực sự đã thay đổi, vừa nhìn người đã thấy trầm ổn nội liễm, vậy mà những lời nói ra một chút cũng không có biến hóa.

“Vậy cậu không có việc gì cần làm sao? Không cần trở lại? Bây giờ cậu đang làm việc ở đâu?”

“Công việc thì có rất nhiều, chỉ là, hôm nay lại rất rảnh, đêm nay mới quay về.” Chu Niệm đáp, cảm thấy thời gian ở bên Sở Mộ cũng chỉ có buổi chiều này thôi, vô cùng không muốn, trên mặt cũng hiện ra một tia mất mát, “Làm việc ở Thượng Hải, qua một chút nữa rồi mua vé máy bay.”

Chú giải

(1) CPA : là tên viết tắt từ thuật ngữ tiếng Anh Certified Public Accountant (hoặc Chartered PA). Đó là một danh hiệu chuyên môn, dành cho người đã trải qua các kỳ xét tuyển và thi hành nghề công việc làm kế toán viên chuyên nghiệp, hoạt động trong các công ty kế toán-kiểm toán là Hội viên của Hiệp hội ngành nghề kế toán-kiểm toán ở mỗi quốc gia.

(2) Vân đạm phong khinh : chỉ tâm tình trầm lặng, thanh thản, không màng danh lợi, không quan tâm hơn thua.

(3) Tiểu tử nam : là những chàng trai chưa từng có bất cứ hành vi tình dục nào với bất cứ ai.

55. Quyển 3 - Chương 8: Thản Ngôn(1)

Tuy hỏi lộ trình của Chu Niệm, nhưng Sở Mộ không hề có ý muốn hẩn nhanh rời khỏi, lúc này lại nghe thấy hẩn nói buổi tối sẽ đi, Sở Mộ không khỏi lộ ra thần sắc phi thường không muốn, giọng điệu cũng mang theo nỗi phiền muộn thất vọng, “Buổi tối sẽ đi?”

“Đúng vậy.” Chu Niệm đáp, nhìn gương mặt buồn bã của Sở Mộ, vươn tay vuốt ve gương mặt anh, lại cúi người hôn lên mặt anh một cái, “Thầy không muốn em đi, có đúng không?”

Sở Mộ cúi đầu thản nhiên nói, “Dù sao cũng chỉ mới vừa gặp lại...” Trầm mặc vài giây, lại hỏi, “Bây giờ cậu thế nào, cuộc sống, công việc có tốt không?”

“Đều tốt! Ngoại trừ công việc quá bận, ở bên ngoài xã giao quá nhiều, những cái khác cũng không có gì bất bề được.” Chu Niệm đáp, nhìn Sở Mộ rồi lại bổ thêm một câu, “Còn có, vì quá nhớ thầy, không khỏi cảm thấy cô đơn.”

Chu Niệm bây giờ đã thu liễm rất nhiều so với lúc còn ở bên nhau trước kia, Sở Mộ nghe hẩn nói nhớ mình, trong lòng ấm áp. Suy nghĩ một hồi, liền ngẩng đầu nhìn hẩn, hỏi, “Cậu bây giờ, chưa kết hôn đúng không?”

Cho dù có thích một người như thế nào, Sở Mộ vẫn có nguyên tắc của bản thân, anh nhất định sẽ không ở bên một người đã có vợ, làm tình nhân của Chu Niệm, như vậy rất không có đạo đức.

Trong lòng Chu Niệm trầm xuống, dừng một hồi mới đáp, “Không có.”

“Vậy có gặp gỡ với ai khác không?” Sở Mộ nghe hẳn nói vẫn chưa kết hôn liền yên tâm rất nhiều, dù sao, nếu Chu Niệm đã là chồng của người khác, như vậy, bọn họ thật có lỗi với cô gái kia vì việc đã làm ngày hôm qua. Song, người có tướng mạo tốt lại ưu tú như Chu Niệm, đồng thời gia thế lại tốt đến như vậy, nhất định là có rất nhiều người thích và theo đuổi, Chu Niệm cũng không phải ở độ tuổi có thể chịu được sự hiu quạnh, trước đây mỗi khi hai người ở bên nhau hẳn luôn rất nhiệt tình, nếu vài năm nay không có gặp gỡ người nào, thì thật không thể tin nổi, Sở Mộ phải hỏi việc này một chút, làm người thứ ba, anh hiển nhiên không thể chấp nhận.

“Cũng không có. Mấy năm nay không hề có.” Chu Niệm nhìn chằm chằm Sở Mộ, thanh âm đã trầm thấp nay còn tận lực tăng thêm, hiển nhiên có chút bất mãn đối với câu hỏi này của Sở Mộ.

Sở Mộ nhìn thấy ánh mắt sâu thẳm ẩn chứa sự bất mãn của Chu Niệm liền cúi đầu, có chút cảm khái mà bối rối nói, “Tại sao không tìm?”

“Sở Mộ!” Chu Niệm đột nhiên sửa cách xưng hô, đưa tay nâng cằm Sở Mộ lên, để anh nhìn thẳng vào mình, “Anh không tin em sao?”

“Tin!” Sở Mộ bị khí thế bức người của Chu Niệm đè ép, dẫu sao, Chu Niệm chưa bao giờ bày ra hình tượng này ở trước mặt anh, trong ấn tượng cùng nhận thức của anh, ở trước mặt anh Chu Niệm bao giờ cũng dịu dàng đồng thời còn thích chọc ghẹo người khác.

“Vậy tại sao thầy muốn hỏi những điều này?” Chu Niệm gây sự.

Ánh mắt Sở Mộ lấp lánh, tuy đích xác cảm thấy hỏi Chu Niệm như vậy rất không nên, chỉ là, nói thẳng luôn luôn tốt, anh không phải là người không dứt khoát. Chỉ là, lúc này nhìn Chu Niệm tức giận như vậy, anh bèn lựa chọn những lời nói có khả năng hóa giải hiểu lầm nhất mà nói, “Cậu tốt như vậy, còn đang ở trong độ tuổi cường tráng, nhất định có rất nhiều người theo đuổi, nói không chừng có người hòa hợp, có người cậu thích ở trong đó. Cậu có người khác cũng không kỳ quái.”

Chu Niệm sững sốt một chút, buông bàn tay đang nâng cằm Sở Mộ, trên mặt dần hiện ra một cái cười mỉm, “Em đâu có tốt như vậy. Em rất dữ, tất cả mọi người đều sợ em, nào có ai muốn thân cận với em, căn bản không có chuyện như thầy nghĩ. Thầy quá nhạy cảm rồi.”

Nhìn Sở Mộ lộ ra biểu tình ngây ngốc, ý cười trên mặt Chu Niệm càng sâu, nói, “Giống như em, phỏng chừng chỉ có thầy đây mới thích thôi.”

Sở Mộ tiếp tục ngây ngốc, sau đó lại nhớ đến tuổi tác của mình cũng không còn nhỏ nữa, vậy mà mỗi khi nghe Chu Niệm nói những lời như thế này, vẫn không khỏi bối rối thẹn thùng.

Chu Niệm nắm bàn tay của Sở Mộ, ánh mắt trở nên vô cùng dịu dàng, trong giọng nói hết thảy đều là nhu tình, thanh âm trầm thấp mềm mại mang theo cảm khái, thâm tình chân thành, “Thầy, em chưa bao giờ nghĩ đến việc ở bên người khác. Thời gian khi còn sống của mỗi người là hữu hạn, tình cảm, tình lực, những thứ này cũng có hạn, loại đạo lý này từ nhỏ em đã hiểu, em dùng toàn bộ tình yêu và tình lực để yêu thầy mà còn lo lắng rằng nó không đủ, thì làm sao còn cảm tình cùng tình lực chia cho người khác nữa chứ.”

Nghe được Chu Niệm nói những câu này, sự cảm động đã áp đảo sự ngượng ngùng, hai mắt Sở Mộ ươn ướt, nhìn Chu Niệm, nhẹ giọng gọi, “Chu Niệm...”

“Hửm?” Chu Niệm hỏi.

Sở Mộ lắc đầu, đồng dạng đáp, “Tôi cũng không có gặp gỡ người khác.”

Chu Niệm cười, “Cảm tạ thầy vẫn giữ gìn trái tim của thầy cho em.”

Sở Mộ bị hẳn nói đùa đến không biết phải trả lời thế nào, cuối cùng đành “Hừ” một tiếng, không thèm nhìn hẳn.

Kỳ thực Sở Mộ căn bản không tin rằng chuyện không có ai thích Chu Niệm là thật, chỉ nghĩ Chu Niệm nói như vậy là để anh bớt buồn mà thôi.

“Mấy năm nay em đều bề bộn nhiều việc, căn bản không có thời gian rảnh, nào có tinh lực đi gặp gỡ với ai khác như thầy nghĩ.” Tâm mắt(2) của hắn đã không còn như trước đây, hắn cũng hiểu rằng thầy nhất định sẽ không tin lời giải thích này của hắn, vì vậy, mới nói thêm vài chuyện để thầy yên tâm.

Sở Mộ nhìn con người chỉ mới qua vài năm đã thoát thai hoá cốt(3) nghiêm nhiên đã thay đổi rất nhiều so với dĩ vãng, nghĩ đến mấy năm nay Chu Niệm đã thực sự rất khổ cực, quan tâm hỏi, “Thực sự bề bộn rất nhiều việc sao? Không phải nói là làm việc trong công ty gia đình à? Chẳng lẽ không thanh nhàn hơn chút nào so với nơi khác sao?”

Sở Mộ vẫn luôn nghĩ rằng đời thứ hai bao giờ cũng dễ dàng hơn, người gây dựng sự nghiệp mới gian nan nhất, nên hỏi như vậy cũng là bình thường.

Chu Niệm nhìn đôi mắt mở to của Sở Mộ, vẻ mặt nghi hoặc nhìn chằm chằm vào hắn, dáng vẻ này rõ ràng là một loại phong tình khác so với biểu hiện quanh quẩn vừa nãy, giống như một cậu học sinh tiểu học đang chờ người giải đáp nghi vấn, chỉ có thể dùng các loại từ ngữ như nhu thuận để hình dung.

Thậm chí Chu Niệm còn vươn tay捏 mũi của anh một cái, hệt như người lớn trong gia đình hay làm với những đứa trẻ vậy.

Sở Mộ trừng mắt với hắn, bảo vệ mũi, “Đừng làm chuyện này với tôi.”

Trên mặt Chu Niệm mang theo nụ cười xấu xa nhưng trong giọng nói lại chứa đựng sự oán giận, “Thầy cho là em ở nhà rất nhàn rồi hả! Mỗi ngày đều phải đi làm đúng giờ, bình thường còn phải tăng ca, những khi không tăng ca thì phải đi tham gia các loại yến hội, thăm hỏi không ít người, còn phải đích thân tiếp đãi một số người, thường xuyên đi công tác, các cấp dưới còn có các ngày nghỉ đông, nghỉ cuối tuần, còn em một cái cũng không có, đi vận động nghỉ ngơi một chút, gặp phải người quen thì phải cùng họ xã giao....”

“Không nghĩ tới lại mệt như vậy a!” Sở Mộ thở dài, “Tôi còn tưởng rằng làm việc cho công ty nhà mình thì sẽ có tự do một ít.”

“Là vì ba của em yêu cầu nghiêm ngặt, kỳ thực, cũng không có gì, em mong có việc để làm, để không ngừng bận bịu, không chỉ có thể nhanh chóng trưởng thành, mà bây giờ thầy cũng sẽ không đem em trở thành một đứa nhỏ nữa, bận bịu, em cũng sẽ không nhớ đến thầy, như vậy, tất nhiên sẽ không thể khó chịu.” Chu Niệm chăm chỉ kiên định mà liều mạng làm việc, hơn nữa vốn đã phi thường thông minh, học việc rất nhanh, xử lý sự vụ thỏa đáng, làm cho ba của hắn rất nhanh đã thừa nhận năng lực của hắn, phi thường thỏa mãn đối với hắn. Có thể kích khởi Chu Niệm nhiệt tình, không chịu thua như vậy, phần nhiều là vì trong tim hắn bày đặt một người, không muốn người kia luôn đem hắn trở thành đứa nhỏ, mong muốn có thể trở thành một người có khả năng bảo hộ người kia.

Sở Mộ cắn răng không biết nên đáp lại hắn như thế nào, cuối cùng chỉ có thể lẳng lặng ngồi yên.

Vẫn là Chu Niệm đánh vỡ bầu sự yên tĩnh trong phòng, “Thầy, thầy có thể giao tương lai của thầy cho em không? Trước đây em không dám nói với thầy câu này, vì cảm thấy bản thân khi đó vẫn chưa tốt, nhưng bây giờ, em đã có thể nói ra rồi.”

Hai bàn tay Sở Mộ đan vào nhau, xiết chặt ngón tay, rất khấn trương, “Ừm! Du.... Được a!”

Khóe miệng Chu Niệm nhếch lên ý cười, vươn tay ôm thân thể của Sở Mộ, bờ môi quét qua lỗ tai của Sở Mộ, nhìn cái lỗ tai của Sở Mộ ửng đỏ, trong lòng vui sướng, “Thầy, sau này em có thể gọi tên của thầy không?”

“Tên của tôi không phải là để kêu sao?” Sở Mộ bị hô hấp của Chu Niệm cào ngứa lỗ tai, không được tự nhiên mà đáp.

“Mộ Mộ, em cũng thích gọi anh như vậy.” Chu Niệm biết chỉ có trường bối trong gia đình Sở Mộ mới có thể gọi anh như vậy, giống như chỉ có trường bối trong nhà hắn mới có thể gọi nữ danh(4) của hắn.

Quả thực, Sở Mộ vừa nghe đến, đã bất mãn hừ một tiếng, “Tên tự(5) đi. Cậu gọi rất kỳ quái.”

Chu Niệm cúi đầu cười vài tiếng, thanh âm phi thường gọi cảm, nhưng hết lần này tới lần khác đều chơi xấu, “Mộ Mộ.”

Sở Mộ không chịu nổi hấn, rồi lại không có cách nào quản hấn, cuối cùng đành phải nói, “Tùy cậu, chỉ là, cậu không được gọi như thế trước mặt người khác, hiện tại mẹ của tôi cũng không gọi tôi như vậy. Dẫu sao tuổi tác không còn nhỏ nữa, nghe thấy là lạ.”

Chu Niệm cười, còn nói thêm, “Thầy yêu quý của em, chờ em lần sau đến nhé!”

“Sao?” Sở Mộ cau mày, ngẩng đầu lườm hấn.

Ánh mắt Chu Niệm ôn nhu, căn bản không nhìn ánh mắt bất mãn của Sở Mộ, “Bây giờ không kịp, lần sau em trở lại, sẽ mang nhẫn đính hôn đến. Mộ Mộ, bằng lòng gả cho em nhé! Có phải chúng ta nên chuẩn bị tiệc đính hôn không nhỉ.”

Nghe Chu Niệm nói như vậy, Sở Mộ ngạc nhiên, đẩy hấn, “Cậu nói cái gì?”

“Lẽ nào anh không nghĩ tới?” Chu Niệm chớp mi hỏi.

Nếu trả lời không có, phỏng chừng trong lòng Chu Niệm sẽ khó chịu, Sở Mộ buộc lòng phải nói quanh co, “Chuyện này là đại sự có biết không, chỉ ít phải cho người nhà biết! Hơn nữa, đã bao lâu rồi chúng ta không gặp nhau, vừa gặp đã thảo luận chuyện này, có phải có chút...”

“Đây là tất nhiên, Mộ Mộ, anh hảo hảo ngẫm lại đi! Chẳng lẽ anh không muốn chúng ta danh chính ngôn thuận ở bên nhau.” Chu Niệm trịnh trọng nói.

Sở Mộ vẫn tiếp tục kinh nghi, trước đây anh chưa từng chân chính nói chuyện kết hôn với Chu Niệm, dù sao, loại chuyện này ở Trung Quốc khá xa vời với anh, kết hôn là cái gì, Sở Mộ nghĩ tới tam môi lục chứng(6), còn cần có người thân bạn bè tề tựu! Sao có thể tùy tiện lo liệu như vậy chứ, hơn nữa hai người còn là đàn ông...Nghĩ đến thôi đã cảm thấy vô cùng hư ảo.

Sở Mộ nhíu mày, “Mẹ tôi đã hết hy vọng về việc tìm người cho tôi xem mắt, cũng không còn ý muốn tôi kết hôn với con gái nữa, chỉ là, phải đi về hảo hảo nói chuyện này với người nhà, không biết bọn họ sẽ nghĩ thế nào, hơn nữa, gia đình cậu cũng cho phép cậu kết hôn cùng tôi sao? Cậu có muốn hảo hảo ngẫm lại hay không.”

Sắc mặt Chu Niệm nghiêm nghị, không hề có bất cứ ý vui đùa nào nữa, hấn gật đầu, nói, “Chuyện bên này của em, em có thể tự làm chủ, trước đó ba của em còn kết hôn với một người đàn ông gần tuổi em nữa! Ông ấy làm sao có khả năng quản việc hôn nhân của em? Hơn nữa, trước đây em đã ký một bản hiệp nghị với gia đình, bọn họ không thể quản việc hôn nhân của em.”

Chú giải

(1) Thẩn ngôn : Lời nói thẳng thắn.

(2) Tâm mắt : sự hiểu biết cùng nhân lực.

(3) Thoát thai hoá cốt : lột xác.

(4) Nhũ danh: là từ Hán-Việt mà trong đó “nhũ” có nghĩa là “sữa” để chỉ thời gian còn trẻ con. Nhũ ở đây cũng là nhũ trong nhũ mẫu (người chăm sóc, cho sữa), nhũ hoa (đầu núm vú).

(5) Tên tự: là tên đặt dựa vào tên vốn có, còn được gọi là tên chữ, dùng để kiêng tránh tên húy.

(6) Tam môi lục chứng : việc hôn nhân ngày xưa, là do cha mẹ quyết định, còn phải có bà mối giới thiệu, biểu thị sự trịnh trọng. Tam môi cụ thể là chỉ, bà mối cam kết nhà trai, bà mối cam kết nhà gái, còn có một bà mối ở giữa bắt cầu cho hai bên. Lục chứng ý chỉ 6 lễ, lần lượt gồm Lễ Nạp Thái, Lễ Vấn Danh, Lễ Nạp Cát, Lễ Nạp Chung(Nạp Lệ), Lễ Thỉnh Kỳ, Lễ Thân Nghinh.

1.- Lễ Nạp Thái: Theo tục lệ Trung Hoa thì sau khi nghị hôn rồi, nhà trai mang sang nhà gái một cặp “nhạn”. Sở dĩ đem chim nhạn là vì chim nhạn là loài chim rất chung tình, không sánh đôi hai lần. Tương truyền rằng loài chim nhạn rất thảo ăn, khi chúng nó gặp mỗi thì kêu nhau ăn chung, vừa lúc đẻ trứng thì khi nở thế nào cũng có một con trống và con mái mà thôi. Khác với các loại chim khác, chim nhạn khi có

một con chết thì một con còn lại cũng buồn rầu mà chết theo. Sau này, người Trung Hoa nào còn theo cổ lễ thì chỉ dùng ngỗng thay thế cho chim nhạn. (Loài ngỗng tuy ngỗng nghênh, nhưng rất chung tình).

2.- Lễ Vấn Danh: Là hỏi tên và họ của cô gái là gì, được bao nhiêu tuổi, đã có hứa hôn với ai chưa.

3.- Lễ Nạp Cát: Là sắm sửa lễ phẩm đem sang nhà gái cầu hôn. Tùy theo nhà giàu thì lễ quý, còn nghèo thì chút đỉnh gọi là.

4.- Lễ Nạp Chương: hay là Lễ Nạp Tệ (“chương” nghĩa là chứng, “Tệ” nghĩa là lụa) là lễ đem hàng lụa hay vật phẩm quý giá đến nhà gái làm tang chứng cho sự hứa hôn chắc chắn, rồi chỉ chờ ngày cưới dâu.

5.- Lễ Thỉnh Kỳ: Là Lễ xin định ngày giờ làm Lễ Cưới, nhưng ngày giờ cũng do bên trai định, rồi hỏi lại ý kiến bên gái mà thôi, song thế nào nhà gái cũng tùy ý bên trai.

6.- Lễ Thân Nghinh: Là đã được nhà gái ưng thuận, ngày giờ đã định của bên trai. Bên trai đem lễ vật sang làm lễ rước dâu về.

Có thể tìm hiểu thêm về 6 lễ ở đây

56. Quyển 3 - Chương 9: An Ủi

Hôm nay chính là lần đầu tiên Sở Mộ nghe Chu Niệm nói về chuyện ba của hắn, chỉ là, nghĩ đến Chu Niệm đã lớn như vậy, mà ba của hắn lại kết hôn cùng một người đàn ông gần tuổi hắn, chắc chắn chuyện này đã cho hắn không ít đã kích, còn có, người mẹ xinh đẹp tao nhã của Chu Niệm kia, Sở Mộ vẫn cảm thấy mẹ của Chu Niệm rất tốt, có lẽ, bác ấy bị chồng ly hôn đã chịu nhiều thương tâm.

Lại nhớ đến trước đây lúc hắn nói về nguồn gốc của cái tên Chu Niệm, Sở Mộ càng xúc động hơn, cho rằng tình cảm của ba hắn đối với mẹ hắn đã xảy ra vấn đề từ lúc Chu Niệm còn nhỏ, gia đình thiếu ấm áp. Thế là, càng nảy sinh tình cảm thương xót với hắn hơn.

Sở Mộ bất giác vươn tay nắm chặt tay Chu Niệm, hỏi, “Cậu có khỏe không, mẹ cậu không có chuyện gì chứ.”

Chu Niệm hiểu ý của Sở Mộ, nhớ đến tình hình của mẹ, đôi mày nhíu lại, phi thường bồi hồi, “Mẹ em có thể làm gì bây giờ, cũng chỉ có thể kiên cường chịu đựng. Em muốn ở cùng mẹ, nhưng mẹ gọi em đến, mẹ nói đó là chuyện của ông ấy, cho dù em là con của mẹ thì cũng phải cho mẹ không gian riêng, trong lòng em mẹ luôn là người phụ nữ tốt nhất, là người mẹ tốt nhất, thậm chí cũng là người yêu người vợ tốt nhất, có đôi khi, em thật không hiểu tại sao ba em lại không thương mẹ, rõ ràng mẹ tốt như vậy, nhưng mà, sau đó em lại nhận ra, yêu một người không phải vì đối phương ưu tú xinh đẹp dịu dàng giỏi giang hiền thực, những phẩm chất này không hề đủ để yêu một người, tình cảm phải nói đến duyên phận, bây giờ chỉ có thể bùi ngùi mà nói rằng hai người họ không có duyên phận mà thôi....”

“Cả đời mẹ em đều chờ ba em, nhưng lại không đợi được đến lúc ông ấy giao trái tim lên người mẹ, tuy mẹ em luôn tỏ vẻ rất kiên cường, chưa bao giờ để lộ mặt yếu trước mặt người khác, nhưng mà, mẹ vẫn yếu đuối, mỗi lần nghe ba em lại có tình nhân mới, mẹ thường trốn ở trong phòng khóc, sau khi khóc xong thì không thèm để ý nữa tiếp tục thỏa thuê khoác lên mình những bộ trang phục xinh đẹp bóng bẩy, hơn nữa, mẹ còn chưa bao giờ nói những chuyện này cho em biết, em đều từ người khác mà biết được. Tình cảm của mẹ và ba cả đời đều không như ý, may là mẹ còn có em, bằng không, biết ba kết hôn cùng người đàn ông khác, nói không chừng mẹ sẽ không sống nổi...”

Sở Mộ nghĩ đến gia đình Chu Niệm là như vậy, hiện tại suy nghĩ cẩn thận lại mới biết vì sao trước đây Chu Niệm chưa bao giờ nói tình cảnh gia đình của mình trước mặt anh, cũng không muốn nói về ba của hắn trước mặt anh.

Muốn an ủi Chu Niệm vài câu, lại chẳng biết bắt đầu an ủi từ đâu, cuối cùng chỉ hóa thành một câu, “Cậu đừng quá buồn. cũng đừng oán hận ba của cậu.... Dẫu sao, đó đều là chuyện của người lớn.”

Chu Niệm sững sốt một chút, mới nói, “Oán hận? Không có! Ông ấy đối xử với em rất tốt, tuy không thường đến nhà của em, nhưng mỗi lần đến đều mang theo món quà em thích, còn hỏi han vài câu về chuyện học tập của em, thứ những đứa trẻ khác có em đều có, thậm chí còn nhiều hơn so với bất cứ ai. Chỉ cần người khác không hỏi chuyện về ba em, thì hết thấy đều giống như những gia đình bình thường. Hơn nữa mẹ em làm rất tốt, em cần bản không cảm thấy được không có ba là có vấn đề gì.”

Sở Mộ không nghĩ tới Chu Niệm rộng lượng như thế, quay đầu lại nhìn vào hai mắt Chu Niệm, thực sự không hề có thần sắc bất mãn oán hận gì, anh mới nói, “Ba của tôi qua đời khi tôi chưa đến bảy tuổi, tôi nhớ rõ, ông ấy sinh bệnh, mỗi ngày mẹ tôi đều phải chăm sóc ông ấy, tôi chỉ có thể giống như một cô nhi ở trong ký túc xá giáo viên của dì út, những người khác khi nhìn tôi luôn lộ ra thần sắc thương hại, chỉ vào người tôi mà nói “Ba của nó bị bệnh nan y, thật là một đứa bé đáng thương”, mỗi khi nghe được tôi lại khó chịu, khó chịu rồi lại hận ba tôi.”

“Thầy....” Chu Niệm chỉ có thể ôm chặt Sở Mộ hơn, trong đầu nghĩ sau này nhất định phải để thầy sống thật tốt thật tốt, muốn anh không bao giờ chịu đựng loại thống khổ này nữa.

Sở Mộ hồi phục tinh thần lại từ trong hồi ức, cảm nhận được sự che chở của Chu Niệm, cả cười, thư thái nói, “Sau đó, tôi lại không muốn hận ba tôi nữa, ông ấy đã đủ thương rồi, tuổi còn trẻ đã mắc bệnh nan y, đứa con lại muốn hận ông ấy. Bây giờ tôi chỉ nghĩ vận mệnh vô thường mà thôi.”

Vận mệnh vô thường, cho nên, nhất định phải quý trọng những người cần quý trọng.

“Ừm, em biết...” Chu Niệm trả lời.

“Đúng rồi!” Sở Mộ nói, rồi vỗ nhẹ vào bàn tay Chu Niệm, tiếp tục nói, “Ba mẹ cậu ly hôn, ba của cậu kết hôn cùng người khác, cậu cũng đứng quá chú ý, mẹ của cậu là người phụ nữ tốt, nói không chừng sau này còn có thể gả cho một người đàn ông khác cũng không chừng. Chuyện tình cảm, người ngoài đều không có cách nào vung tay múa chân(1), cậu thay mẹ cậu buồn bã bất bình cũng không có tác dụng gì.... Mẹ cậu thực sự là người khiến cho người khác kính nể, tôi vẫn luôn bội phục bác ấy.”

Chu Niệm đương nhiên cũng bội phục mẹ của mình, chỉ là, tình huống trong gia đình hẳn không giống như Sở Mộ nói, đây vốn là chuyện hẳn không muốn cũng khó có thể mở miệng nói với Sở Mộ nhất, thế nhưng, nghĩ đến sau này Sở Mộ chính là người vợ thân thiết nhất của hắn, không nói cho anh nghe sẽ không ổn, nếu kết hôn, về sau nhất định Sở Mộ cũng sẽ biết chuyện này, không bằng sớm nói cho anh biết.

“Mộ Mộ, kỳ thực đều không giống như anh nghĩ,” Thần tình Chu Niệm có chút mù mịt bi ai, thần nhiên nói, “Mẹ em không có kết hôn với ba em, mẹ chỉ là nhân tình của ba em mà thôi, em cũng chỉ là đứa con riêng mà thôi. Em biết trước đây anh rất để ý việc em không nói với anh sự tình trong nhà em, nhưng đây là chuyện không về vang gì, em sợ nói ra anh sẽ lưu tâm, cho nên mới không nói gì cả....”

Sở Mộ nghe Chu Niệm nói như vậy, hoàn toàn sững sốt.

Loại từ ngữ như tình nhân, con riêng, kiểu gia đình bình thường như anh, kiểu gia đình vì cái chết của ba mà mẹ anh vẫn luôn thủ tiết, anh thực sự cảm thấy chuyện này cách anh rất xa tựa như cách cả một thế giới.

Sững sốt một hồi lâu, cảm nhận được cánh tay Chu Niệm đang ôm anh muốn buông ra, anh mới phản ứng lại, nghiêng người vòng tay ôm lấy hắn, chân thành nhìn hắn, nói, “Xin lỗi, trước đây tôi còn nghĩ rằng cậu chỉ muốn chơi đùa cùng tôi nên mới ngậm miệng không đề cập đến chuyện trong gia đình cậu, không nghĩ tới là như vậy, lúc đó tôi đã trách oan cậu rồi!”

“Không sao..... Có phải thầy biết em là con riêng nên khinh thường em không?” Chu Niệm buồn bã hỏi.

Sở Mộ sững sốt, ngẩng đầu hôn lên chiếc cằm của Chu Niệm, phi thường yêu thương hắn mà nói, “Sao lại thể chứ! Tôi cho cậu khổ sở, yêu thương cậu còn không kịp nữa!”

“Thầy không ngại thân phận của em, em yên tâm. Chuyện của ba mẹ em, chúng ta không quản được, không nói nữa có được không?” Chu Niệm rủ mắt nói.

Sở Mộ nhìn ra được, tuy biểu hiện của Chu Niệm vẫn vẫn đậm phong khinh không để tâm, nhưng trong lòng nhất định rất buồn, anh chỉ có thể vỗ nhẹ lên tấm lưng của Chu Niệm, không có cách nào nói ra những

lời an ủi khác, bèn nói những lời mà anh muốn nói nhất nhưng lại không nói nên lời, “Chu Niệm cậu ở trong lòng tôi, cùng thân phận của cậu không liên quan gì cả, tôi chính là yêu cậu, sẽ không vì những điều này mà thay đổi, thân phận của cậu, tôi càng không thêm để ý, hơn nữa, kỳ thực chuyện này cũng chẳng phải là chuyện đáng để lưu tâm, suy cho cùng cậu cũng không thể lựa chọn sự ra đời của cậu....”

“Thầy, cảm tạ thầy đã hiểu cho em! Chỉ là, em đã trưởng thành, bây giờ lại là người thừa kế hợp pháp duy nhất của ba em, người khác đều không thể xen vào xem em có phải là con riêng hay không, chỉ cần em nắm quyền, bọn họ đều phải phục tùng em! Nhìn em! Cho dù muốn thầm nói chuyện ra đời của em cũng không thể để em biết!”

Lúc đầu âm điệu dịu dàng của Chu Niệm còn nhu tình mật ý, sau lại không tự giác mang theo khí thế uy nghiêm.

Sở Mộ nhìn hần, vỗ nhẹ bờ vai của hần, nói, “Phải, tôi tin rằng cậu sẽ làm tốt.”

Chu Niệm thoáng nở nụ cười, hôn lên gương mặt của Sở Mộ, cười nói, “Ba em luôn nói em thích hợp để thừa kế ông ấy nhất, nhưng thầy lại chỉ nói em tốt thôi, thực sự làm cho em nhụt chí mà.”

Sở Mộ cũng cười, “Được rồi! Trong lòng tôi cậu là giỏi nhất!”

Hai người ở trong phòng liên miên lải nhải nói chuyện cả một buổi dài, sau đó lại cậu nông tôi nông(2) một hồi, Đàm Văn Bác thu dọn nhà bếp lẫn phòng khác xong xuôi, nhìn cánh cửa phòng ngủ đóng kín một hồi không biết có nên đi đến gõ cửa hay không, lại nghĩ đôi tình nhân người ta đóng cửa vào phòng nói chuyện, cậu đi quấy rối thực sự không tốt cho lắm, thế nhưng, nhớ tới Chu Niệm cao ngất cường thế như vậy, anh trai ở trước mặt hần thực sự là vừa có vẻ gây yếu lại vừa dễ bị bắt nạt, sốt ruột đi tới đi lui trong phòng khác, chỉ là, cậu lại thủy chung không có đi gõ cửa, chủ yếu là sợ nhìn thấy một vài chuyện không nên, sau đó bèn mở TV xem tiết mục văn nghệ tổng hợp, thường xuyên liếc mắt nhìn về cánh cửa phòng ngủ, lại nhìn bầu trời cũng không còn sớm, nên trở về ký túc xá, lúc này mới quyết định đi đến làm phiền bên trong một chút.

Có điều là, cậu vừa đứng dậy, cửa phòng ngủ liền mở, người đi ra đương nhiên không phải là Sở Mộ, mà là sắc mặt đã trút bỏ sự lãnh ngạnh mang theo nét dịu dàng của Chu Niệm.

“Anh Chu?” Đàm Văn Bác ân cần chào hỏi.

Chu Niệm nhìn thấy Đàm Văn Bác cũng sửng sốt, “Em còn chưa đi sao?”

Đàm Văn Bác thầm nghĩ để anh trai một mình ở lại với con hổ này, cậu nào dám tùy ý dứt khoát rời khỏi, đương nhiên muốn ở lại nhìn tình thế mới làm quyết định, lúc này liền đáp, “Em còn phải về làm bài tập, em đang định đi, em vào nói với anh em một tiếng.”

Chu Niệm gật đầu, nhưng lại đóng kín cửa phòng ngủ, ý bảo cậu đi theo nói chuyện với hần.

Khí thế không cho người khác cự tuyệt của Chu Niệm làm cho Đàm Văn Bác chưa kịp phản ứng đã bắt giắc bước theo, sau đó liền nghe Chu Niệm nói về chuyện Sở Mộ, đương nhiên là nói về thân thể Sở Mộ không khỏe, nhờ cậu chú ý một chút, liên miên dặn dò lải nhải không dứt các việc cần phải chú ý quan tâm, còn nói muốn biết số điện thoại của Đàm Văn Bác, rồi để lại số điện thoại của mình, nói Sở Mộ có chuyện gì nhất định phải thông báo cho hần trước tiên, Đàm Văn Bác nhìn Chu Niệm vừa khí thế phi phàm lại vừa ăn nói lưu loát, cậu chỉ gật đầu đáp vâng, khi thấy Chu Niệm vào nhà bếp rót nước, cậu liền đi vào phòng ngủ xem Sở Mộ, vừa đi vừa nghĩ ban đầu còn tưởng người này lãnh ngạnh tích tụ như kim(3), không nghĩ tới cũng thật giống như một bà mẹ, đáng vẻ lúc dặn dò phải chú ý các việc y hệt như bà nội của cậu, chỉ là, Sở Mộ là anh trai của cậu, việc chăm sóc anh không phải là điều cậu nên làm sao, người này rõ ràng là người ngoài, vậy mà đáng vẻ hiện tại lại còn giống người thân hơn cả cậu, thật là, làm cho trong lòng cậu vô cùng khó chịu.

Chú giải

(1) Vung tay múa chân : trong câu này, nó có nghĩa là loạn phê bình.

(2) Cậu nông tôi nông : mình cũng không hiểu cho lắm, thôi thì cứ hiểu đại là hai anh “dê” nhau đi.

(3) Tích tụ như kim : hình dung những người cực kỳ tiết kiệm ngôn từ, tựa như quý trọng vàng bạc.

57. Quyển 3 - Chương 10: Trở Ngại

Đàm Văn Bác vào phòng ngủ liền thấy Sở Mộ đang ngồi trên giường, bèn nói, “Anh, em chưa làm xong bài tập, phải nhanh về phòng để làm. Thân thể anh thế nào rồi? Hiện giờ còn cảm thấy mệt không?”

“Bài tập lại để đến cuối cùng mới làm, thực sự không biết nói em như thế nào nữa, mau trở về làm bài đi! Anh rất tốt, không có chuyện gì cả. Ngược lại là em, còn tiền dùng hay không, nếu không thì nói với anh.” Sở Mộ ngồi ngay ngắn, nhìn Đàm Văn Bác nói.

“Không có kết giao bạn gái, em tiêu tiền làm cái gì chứ, đủ dùng rồi, anh, anh đừng cho em nhiều tiền, bằng không thì ba mẹ bà nội em biết, em sẽ chịu phạt a.” Đàm Văn Bác bày ra vẻ mặt đau khổ.

Sở Mộ nở nụ cười, nói, “Cảm tình là phải nói duyên phận, đừng tùy tiện tìm một cô gái để gặp gỡ, phải có trách nhiệm với trái tim của mình, không nên cố ở bên nhau để rồi sau này hối hận. Tiền của anh không có bao nhiêu, nào có thể cho em bao nhiêu, nhưng mà, em suốt ngày cứ mua này mua nọ mang đến chỗ của anh, về điểm này anh lo lắng không biết em có đủ sinh hoạt phí hay không.”

“Đủ mà, đủ mà, tiền lần trước anh cho em còn chưa dùng hết.” Đàm Văn Bác nói, rồi đi đến trước mặt Sở Mộ, nhỏ giọng nói, “Anh, anh và Chu Tiên sinh kia có được không! Anh thật tâm muốn cùng anh ta ở bên nhau? Nhưng em không muốn nhìn anh bị bắt nạt, nếu như anh ta đối xử với anh không tốt, anh nhất định phải.... nói với gia đình.”

Kỳ thực Đàm Văn Bác muốn nói ba chữ “Nói với em” này, thế nhưng, nghĩ đến nói như vậy chắc chắn sẽ bị Sở Mộ chê cười, bèn đổi thành gia đình.

Sở Mộ nghe Đàm Văn Bác nói xong liền xấu hổ đỏ mặt, nhanh chóng xoay đầu qua một bên, rầu rĩ nói, “Anh dễ bị bắt nạt lắm sao?”

Đàm Văn Bác chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ đỏ mặt ngượng ngùng như thế này của Sở Mộ, còn tưởng rằng người anh trai ở trước mặt cậu đây cho tới bây giờ chỉ có một bộ dạng anh trai, dù thân thể thoát nhìn gầy yếu, nhưng vẫn luôn tồn tại khí thế, thái độ làm người, làm thầy, bao giờ cũng lạnh lùng lãnh đạm, sắc mặt cũng luôn thản nhiên, nghiêm túc dạy dỗ học sinh, về mặt ứng đối của anh trai cậu thế này căn bản chưa bao giờ xuất hiện qua, lúc này lại nhìn thấy được, Đàm Văn Bác có chút ngây ngẩn cả người, tim đập rối loạn, sau khi phục hồi tinh thần lại liền nghĩ có phải vị Chu tiên sinh kia thường xuyên có thể nhìn thấy thần thái này của anh trai cậu hay không, thực sự làm cho người khác không phục, rõ ràng đây là anh trai của cậu, nhưng bây giờ cũng là của một người ngoài.

Chu Niệm bưng nước vào cho Sở Mộ, nhìn thấy Đàm Văn Bác ngây ngốc nhìn Sở Mộ, tâm trạng lập tức trầm xuống, nhanh bước đến nói với Đàm Văn Bác, “Không phải cậu đi về làm bài tập sao? Coi chừng thời gian quá muộn không kịp đấy!”

Đàm Văn Bác đứng dậy thở dài một tiếng, nói với Sở Mộ, “Anh, vậy em đi, có việc gì thì gọi điện thoại cho em.”

Chu Niệm ngồi lên mép giường, bưng nước cho Sở Mộ uống.

Đàm Văn Bác nhìn dáng vẻ tận tâm của Chu Niệm đối với Sở Mộ, tuy chúc phúc tình cảm của hai người thâm hậu đầu bạc răng long, nhưng trong lòng lại có một cái vướng mắc, giống như một vật mình yêu thích nhất vốn thuộc về mình nay lại trở thành của người khác, cậu liếc mắt nhìn Chu Niệm, hỏi, “Anh Chu, khi nào thì anh đi?”

“Buổi tối!” Chu Niệm trả lời.

“Đi nhanh như vậy.” Đàm Văn Bác nói.

“Có vài chuyện cần xử lý, nhưng mà, anh sẽ thường đến.”

...

“Văn Bác, không phải em muốn làm bài tập sao, còn đứng đây làm cái gì, mau đi đi!” Sở Mộ nói.

Đàm Văn Bác đành phải niệm niệm không muốn đi.

Trở lại phòng ngủ rồi cầm theo quyển sách đi đến thư viện làm bài tập, buổi tối khi quay về phòng ngủ, thấy người bạn cùng phòng đang xem tạp chí tài chính và kinh tế, mỗi tháng bạn cùng phòng của cậu đều nhất định phải mua tạp chí này, kỳ vọng về sau cũng có thể trở thành người như trên tạp chí.

Đàm Văn Bác là người theo chủ nghĩa mạo hiểm cùng chủ nghĩa tình cảm ôm ấp lãng mạn, không có quá nhiều hứng thú với tài chính và kinh tế, thích xem những thứ như địa lý quốc gia, các quyển sách và tạp chí về những phát hiện khảo cổ.

Đặt túi xách của mình xuống, bỗng nghe bạn cùng phòng cảm thán, “Còn trẻ tuổi như vậy mà đã làm chủ tịch rồi a! Còn cao lớn anh tuần như vậy, ôi, xem ra việc đầu thai chính là trang thiết bị sinh sống, nếu như mình có thể đầu thai vào nhà bọn họ, bây giờ phỏng chừng cũng...”

Đàm Văn Bác quay đầu lại nhìn cậu, “Gì gì gì, người xuất sắc cái gì? Nếu có thể đầu thai một lần nữa, tớ sẽ đầu thai vào hoàng gia A-rập a, vừa có tiền vừa có thể một chồng nhiều vợ...”

Bạn cùng phòng cười nhạo, “Cậu mơ đi!”

Đàm Văn Bác uống nước rồi vươn người qua nhìn, vừa nhìn đến gương mặt trong tấm ảnh, tất cả lượng nước chưa kịp nuốt xuống trong miệng đã phun thẳng lên trang giấy.

“Đàm Văn Bác, cậu làm cái gì vậy...” Bạn cùng phòng vừa lau nước trên tạp chí, vừa lườm cậu.

Đàm Văn Bác đặt ly nước đang cầm trên tay xuống, cướp lấy quyển tạp chí trên tay cậu bạn, ôm vào người rồi đọc nhanh như gió nội dung bên cạnh tấm ảnh, miệng mở to đến có thể bỏ vô một quả trứng gà, kinh ngạc nói, “Không thể nào!”

“Không thể cái gì?” Bạn cùng phòng cũng kinh ngạc, đoạt lại quyển tạp chí tiếp tục xem, vừa nhìn vừa cảm thán bản thân đầu thai sai rồi.

Đàm Văn Bác phản ứng lại liền chạy ào ra khỏi phòng ngủ, bạn cùng phòng thấy hấn như vậy cho rằng hấn bị trúng tà.

Khi Đàm Văn Bác chạy đến nhà trọ của Sở Mộ, gõ cửa, người mở cửa chính là Sở Mộ.

Sở Mộ nhìn cậu mồ hôi nhễ nhại chạy đến, vẻ mặt đỏ bừng, vô cùng kinh ngạc nói, “Văn Bác, chạy gấp như vậy làm cái gì? Mất cái gì sao?”

“Anh Chu đâu?” Đàm Văn Bác vừa vào nhà đã hỏi.

Sở Mộ đáp, “Vừa đi, cậu ấy phải đi để kịp giờ bay.”

“Đi rồi?” Đàm Văn Bác hỏi ngược lại, rồi xoay người kéo cánh tay của Sở Mộ, hỏi, “Anh, anh gọi anh ta là Chu Niệm hả!”

“Làm sao vậy, cậu ta kêu là Chu Niệm. Em muốn hỏi cái gì, vội vàng khấn cấp như vậy!” Sở Mộ rút cánh tay mình từ trong tay Đàm Văn Bác về, thực sự là bị sức mạnh của cậu túm thành dấu.

“Anh ta, anh ta, em xem trên tạp chí tài chính và kinh tế, anh ta là chủ tịch của tập đoàn XX a! Anh, anh có biết chuyện này không!” Tâm tình kích động của Đàm Văn Bác hết như lúc gà bị lấy máu, Sở Mộ đưa tay vỗ nhẹ lên gương mặt ửng đỏ của cậu, không đồng ý nói, “Vậy thì quan hệ gì đến chúng ta, cậu ta không phải là nhị thế tổ(1) sao? Lúc cậu ta bằng tuổi em, còn không có tiền đồ như em nữa.”

Đàm Văn Bác nhìn Sở Mộ đạm nhiên như thể việc Chu Niệm là chủ tịch của tập đoàn XX cũng giống như một người làm công nào đó trong tiệm ăn ven đường, thực sự khiến cho cậu cảm thấy anh trai của cậu chẳng lẽ là siêu thoát thế ngoại sao? Như trong số anh chị của cậu có ai vào được tập đoàn XX làm công nhân

liền được mọi người ca tụng một phen a! Tại sao anh trai của cậu lại không thêm để ý chút nào đến thân phận của người yêu như vậy!

Sở Mộ rót ly nước lạnh đến cho Đàm Văn Bác uống, hỏi, “Em chính là muốn nói cái này sao? Kích động thành cái dạng này, lúc nào em mới có thể chứng chặc một chút. Nhưng mà, trước đây lúc Chu Niệm lớn bằng em cũng thích gào to như vậy, tuổi tác của cậu ấy hiện tại, cũng trầm ổn không ít, xem ra sau này phỏng chừng em cũng sẽ như vậy!”

Đàm Văn Bác vừa uống nước, vừa thăm thở dài, hiện tại tinh thần cũng bình thản xuống, đi đến ngồi lên sô pha, cầm trái táo trong mâm đựng trái cây lên ăn, hỏi, “Anh, anh không hề để tâm anh ta là Chủ tịch tập đoàn XX chút nào sao?”

Sở Mộ cau mày một chút, “Cũng không phải là không để ý, nhưng mà, không phải là cậu ta chỉ kế thừa sản nghiệp gia đình thôi ư? Cũng đâu phải đột nhiên biến thành đại nhân vật gì, hơn nữa, em nói người ta, nhưng em cũng đâu phải người ta, em kích động làm cái gì a.”

Đàm Văn Bác suy nghĩ một chút, nghĩ đến Sở Mộ chưa bao giờ quan tâm đến việc bên ngoài, liền thử hỏi, “Anh, anh biết tập đoàn XX là làm cái gì không?”

Sở Mộ lắc đầu, “Làm cái gì?”

Đàm Văn Bác bày ra biểu tình quả thật là như vậy, “XX bắt động sản, XX thiết bị điện, XX bệnh viện, XX...”

Sở Mộ tối mặt cắt ngang cậu, “Đừng nói nữa, em có nói anh cũng không biết.”

Đàm Văn Bác bày ra biểu tình chỉ tiếc rèn sắt không thành thép(2), nói, “Anh, anh không muốn để ý chuyện bên ngoài chút nào sao? Anh không muốn biết tập đoàn XX có bao nhiêu sản nghiệp, có bao nhiêu tài sản, lực ảnh hưởng có bao nhiêu lớn sao? Anh không biết có bao nhiêu người...”

Sở Mộ bị Đàm Văn Bác nói đến nổi giận, “Đừng, em kích động nói cho anh biết thì có ích gì, chừng nào em có nhiều thứ giống như vậy, thì em hãy đứng ở trước mặt anh mà nói, anh sẽ vui mừng thay cho em. Hiện tại những thứ đó không phải của em, em phấn khởi như thế làm cái gì? Nghe đau đầu, đừng nói...”

“Anh, anh nghe đau đầu em cũng phải nói, anh không biết loại thể gia giàu sang quyền thế như bọn họ nhất định rất xem trọng huyết thống thông gia, anh và anh ta lại là quan hệ kia, hai người làm sao ở bên nhau? Anh có nghĩ tới chưa?” Đàm Văn Bác cuối cùng cũng nói ra điều mà cậu lo lắng trong lòng nhất đồng thời cũng là điều muốn nói ra nhất, mặc dù biết rõ Sở Mộ nhất định sẽ nghe ra ý tứ của cậu, hơn nữa đây cũng là một hiện thực rất tàn khốc, thế nhưng, cậu không muốn anh trai của cậu bị lừa gạt tình cảm sau này sẽ phải hối hận, loại chuyện này vẫn là nên biết sớm, suy xét kỹ.

Chú giải

(1) Nhị thể tổ : cái này thường thấy trong bảng gia phả của các dòng tộc quyền quý ngày xưa nè, nghĩa của nó là đời thứ hai sau đời đầu tiên là Thủy tổ. Nó còn có ý chỉ con cháu của các gia đình giàu có sống phóng túng, ăn chơi trác táng.

(2) Rèn sắt không rèn thành thép : ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, yêu cầu họ được tốt hơn.

58. Quyển 3 - Chương 11: Sầu Lo

Sở Mộ nghe Đàm Văn Bác nói xong toàn thân liền cứng ngắc, đứng yên không hề chuyển động, qua một hồi lâu, mới hơi vô lực mà đi đến bên cạnh Đàm Văn Bác.

“Văn Bác, cảm ơn sự quan tâm của em, nhưng mà, chuyện của anh và cậu ấy không giống như em nghĩ, anh tự biết phải xử lý như thế nào, em đừng lo lắng, anh không sao cả.” Thanh âm Sở Mộ bình tĩnh, tựa như không hề bị ảnh hưởng chút nào, song, sắc mặt của anh lại bịt kín một tầng đau thương, thậm chí, còn có chút vô thố.

Dù sao đây là chuyện mà anh đã trút toàn bộ tình cảm của mình vào, đồng thời còn muốn dùng tình cảm giữ gìn nó cả đời, anh hy vọng, phân tình cảm này của mình có thể kết ra một kết cục viên mãn.

Sở Mộ nhớ đến chuyện năm năm trước.

Trước đây anh đã từng hoài nghi, khi đó, chuyện giữa anh và Chu Niệm âm ỉ trong trường lớn như vậy, vì sao cuối cùng trường học lại không tiến hành truy cứu anh, còn muốn ép chuyện này xuống, an bài anh xuất ngoại sớm, có thể xem như là thương xót anh, ý muốn anh rời đi tránh đầu sóng ngọn gió.

Anh vốn còn tưởng là đạo sư giúp đỡ anh, bây giờ mới hiểu được, thời gian dài Chu Niệm mất tích khi đó, hẳn là để giúp anh!

Ban ngày nghe được Chu Niệm nói về thân phận con riêng của hắn, anh không hề nghĩ tới, hoàn cảnh gia đình Chu Niệm lại phức tạp như vậy, không hề giống một gia đình bình thường.

Đối với sự đời, Sở Mộ cảm thấy bản thân luôn suy nghĩ rất đơn giản, hơn nữa còn không hề có chút phòng bị, lúc này lại đột nhiên biết nhiều chuyện như vậy, anh có chút không rõ ý muốn của bản thân, bắt đầu vô thố, không biết nên thích ứng như thế nào mới.

Nếu Chu Niệm quên anh, nếu hắn không trở về tìm anh, như vậy, e rằng, khi ngày tháng dần trôi, tình cảm của anh đối với Chu Niệm có lẽ sẽ phai nhạt, sau này những lúc nhớ tới, sẽ chỉ còn lại sự hoài niệm, mà không có thống khổ.

Thế nhưng, bây giờ Chu Niệm đã đến tìm anh, đồng thời còn nói hai người sẽ lại một lần nữa ở bên nhau, hắn muốn mang nhẫn cầu hôn tới, sau đó sẽ đính hôn, mang theo lời hứa hẹn như vậy, anh làm sao còn có thể trốn tránh trong sâu chiếc lưới được nữa.

Anh đã bị trói buộc chặt chẽ, căn bản không còn sức lực để giãy dụa thêm nữa.

Mà ở phía sau, có một người lại nói với anh, rằng người anh tin yêu kia, lời hứa mà hắn cho anh có thể sẽ không thực hiện được, nói với anh, tình yêu của anh và người đó là vô vọng, cho dù là một đóa hoa mỹ lệ, cũng không nhất định có thể kết trái.

Sở Mộ trầm mặc, ngồi trên sofa lâm vào mạch suy nghĩ xa xôi của bản thân.

Đàm Văn Bác nhìn Sở Mộ trầm tĩnh đến đáng thương, trong lòng cũng vạn phần khó chịu, thậm chí có chút hối hận vì sao bản thân lại nói những chuyện đả kích người khác như vậy, cậu do dự, cuối cùng vẫn vươn tay ra chạm nhẹ vào bờ vai của Sở Mộ, lo âu nói, “Anh, anh không sao chứ! Lời em nói không nhất định là thật, anh Chu anh ấy yêu anh như vậy, nói không chừng...”

Sở Mộ không muốn làm cho cậu lo lắng, gượng nở một nụ cười trên mặt, nói với Đàm Văn Bác, “Văn Bác, đừng lo cho anh, anh không sao. Bây giờ kết hôn rồi ly hôn là chuyện bình thường, huống chi hiện tại anh và cậu ta chỉ đang gặp gỡ mà thôi, với lại cũng không có tính toán gì cả, cho dù chia tay thì cũng không phải là chuyện ghê gớm gì, hiện tại anh và cậu ta chỉ là ở bên nhau, vẫn chưa đến lúc phải chia tay, loại lo lắng này của em để sau này hãy bàn a!”

Đàm Văn Bác cắn răng, nhìn vẻ mặt đau lòng của Sở Mộ, thanh âm mang chút nghẹn ngào, “Nhưng mà, anh, em cảm thấy anh phải được kết một mối duyên tốt, tìm một người có thể suốt đời yêu anh và chăm sóc cho anh, những người hay phản bội đều không xứng với anh.”

Sở Mộ nghe Đàm Văn Bác nói liền nở nụ cười, thanh âm trầm thấp mà ôn nhu, “Nói ngốc cái gì đấy. Anh cũng không phải người xinh đẹp, cái gì xứng đôi hay không xứng đôi. Hơn nữa, nếu nói không xứng, phải là anh không xứng với Chu Niệm mới đúng, cậu ta trẻ hơn anh, tướng mạo cũng tốt, gia thế lại hiển hách như vậy, con người cũng dịu dàng, là anh không xứng với cậu ấy.”

“Không phải, tướng mạo đều là mây khói, còn nữa, anh ấy không phải là có tiền sao, có tiền thì có gì đặc biệt, chết cũng không mang theo được, anh, anh là tốt nhất, là anh ta không xứng với anh.” Đàm Văn Bác

tức giận phản bác.

Sở Mộ nghe hần ba hoa, nở một tia cười khổ, “Đừng thảo luận vấn đề xứng hay không xứng nữa. Có nói cũng vô dụng. Chờ cậu ta lần sau đến, anh sẽ nói với cậu ta, em đừng lo lắng nữa biết chưa?”

Đàm Văn Bác lăm bầm vài tiếng, rõ ràng không muốn.

Sở Mộ lắc đầu hai mắt nhìn cậu, đừng đẩy lấy dưa hấu trong tủ lạnh ra xắt, sau đó bưng đến trước mặt Đàm Văn Bác, “Ăn dưa hấu đi! Ăn rồi thì về phòng ngủ đi! Chuyện của anh anh biết tự xử lý, em có lo lắng cũng vô dụng, đừng lo nữa. Anh biết em quan tâm anh, không thể nhìn anh bị người hại, chỉ là, chuyện này chờ đến khi em kết giao bạn gái mới hiểu được mùi vị trong đó, không có ai chịu thiệt thòi trong chuyện này cả....”

Đàm Văn Bác cau mày hừ vài tiếng, ăn dưa hấu, rồi lại lải nhải bảo Sở Mộ đừng nên quá dung túng Chu Niệm, nhất định phải bảo vệ bản thân thật tốt, lúc này mới phi thường bất mãn mà rời đi.

Đàm Văn Bác đi rồi, Sở Mộ không đọc sách vào nữa, bèn ngồi chờ trên ghế.

Anh thật sự không biết gia thế của Chu Niệm, hơn nữa, về tập đoàn XX mà Đàm Văn Bác nói, anh càng không rõ ràng.

Ở trong lòng anh, Chu Niệm là Chu Niệm, cùng thân phận, hay địa vị tiền tài đều không có liên quan với nhau, anh chỉ biết Chu Niệm mà thôi.

Sở Mộ vô pháp gán hần với thân phận địa vị hay tiền tài lại với nhau.

Vài năm trước Chu Niệm chỉ là một đứa nhỏ ở bên cạnh anh, mà ngày hôm nay người tới tìm anh lại là một người trưởng thành như vậy, vô luận là hần có bao nhiêu tuổi, vô luận là hần có thay đổi hay không, trong lòng anh, phân lượng tình yêu kia vẫn như vậy, không có biến hóa, hơn nữa, cũng không vì biết thân phận của hần mà phát sinh biến hóa.

Sở Mộ ngồi ngẩn ngơ quên cả thời gian, đến khi tiếng chuông điện thoại vang lên trong phòng ngủ, anh mới chợt giật mình thức tỉnh, sau đó đi vào xem điện thoại di động.

Mặt trên biểu hiện ba chữ “Người yêu dấu”, Sở Mộ sửng sốt một chút, mới nhớ phỏng chừng là Chu Niệm đã ghi như thế.

Khi cầm điện thoại lên ấn phím nghe, anh có chút khẩn trương.

“Anh yêu của em, em xuống máy bay rồi.”

Từ trong thanh âm của Chu Niệm là có thể biết hần đang rất vui vẻ, thanh âm trầm thấp mang theo từ tính, còn có ý cười, gợi cảm đến mức làm cho trái tim của Sở Mộ loạn nhảy một trận.

“Đi đường bình an là tốt rồi. Về nhà rồi hảo hảo nghỉ ngơi.” Sở Mộ trấn định lại, lúc này mới dùng thanh âm bình thản mà nói.

“Ừm, Mộ Mộ, chỉ có vậy thôi à?” Thanh âm Chu Niệm ả ả ý cười.

Sở Mộ biết Chu Niệm muốn nghe cái gì, thế nhưng, lúc này anh còn còn lòng dạ nói những điều ấy, bèn nói, “Vây tạm biệt.”

“Đừng cúp điện thoại. Lẽ nào anh không nhớ em sao, mới chia tay hơn hai tiếng, mà em đã nhớ anh rồi.” Vô luận là ngôn ngữ, hay thanh âm, đều bao hàm sự luyện tiếc cùng thâm tình, truyền qua sóng điện thoại sau đó vỗ vào màng tai của Sở Mộ, làm cho viên mắt của Sở Mộ nóng lên, cổ họng siết chặt, hơn nửa ngày, anh mới hít hơi, nói, “Tôi cũng nhớ cậu.”

“Mấy ngày nay lúc rảnh rồi em sẽ đến gặp anh, ừm, nếu như anh có thời gian thì cũng đến gặp em nhé, anh có thời gian không? Có thời gian thì nói cho em biết, em mua vé máy bay cho anh.” Tuy Chu Niệm dùng phương thức xin ý kiến để nói ra những lời này, nhưng lời nói lại hàm chứa nỗi chờ mong sâu sắc, còn mơ hồ có uy thế không cho người khác cự tuyệt.

Sở Mộ sững sốt một chút, mới chậm rãi mở miệng, “Nếu cậu quá bận thì đừng đến đây, hảo hảo nghỉ ngơi, chú ý sức khỏe. Gần đây tôi cũng không có thời gian rảnh, nếu có thời gian thì điện thoại liên lạc cũng được.”

“Mộ Mộ, có phải anh không muốn gặp em hay không?”

Chu Niệm đã không còn là một đứa nhỏ bị từ chối liền làm nũng cầu xin phúc lợi nữa, hắn đã trưởng thành, hơn nữa, còn đã quen với việc cư xử theo kiểu bề trên, hồ hào làm người chỉ huy, nghe Sở Mộ cự tuyệt, tuy vẫn dịu dàng hỏi han, nhưng cũng đọng đầy sự bất mãn.

Sở Mộ nghe Chu Niệm hỏi xong liền không biết nên biểu thị như thế nào, trở nên ấp a ấp úng, “Không.....Không có. Tôi..... Tôi không có.....”

“Vậy thì tốt, anh không có thời gian cũng không sao! Em có thời gian sẽ đến gặp anh. Anh phải chú ý thân thể, không được quá mệt nhọc, nếu không em sẽ đau lòng.”

Sở Mộ buông lỏng máy điện thoại, kỳ thực, anh muốn hỏi hoàn cảnh gia đình Chu Niệm, muốn hắn kể về chuyện tự làm chủ hôn nhân, muốn hỏi có phải hắn sẽ thực sự kết hôn với anh hay không.

Chỉ là, nếu hỏi như vậy, có vẻ như anh đang phi thường nôn nóng.

Ở trước mặt Chu Niệm, tất cả mọi thứ anh có đều bị vây ở thế yếu, nếu như bây giờ lại biểu hiện sốt ruột, như vậy, thế yếu của anh càng không có cách nào đảo ngược.

Thời gian năm năm làm anh hiểu rõ, ngoại trừ Chu Niệm, nói không chừng cả đời này anh không thể yêu thêm bất cứ ai khác.

Nhận thức ấy làm anh thấy sợ hãi, sợ bị phản bội, sợ bị vứt bỏ.

Trong trận chiến tình yêu này, anh nghĩ không ai là người chiến thắng, mà anh lại đứng ở vị trí bên dưới.

59. Quyển 3 - Chương 12: Chết Vần Cùng Giải Đáp

Đàm Văn Bác quay về phòng ngủ, nghĩ tới nghĩ lui cũng không cảm thấy an tâm.

Cuối cùng cắn răng hạ quyết tâm, chạy xuống gốc cây dưới lầu gọi điện thoại cho Chu Niệm.

Chu Niệm nhận được điện thoại của Đàm Văn Bác, tâm tình rét lạnh, cho rằng Sở Mộ đã xảy ra chuyện.

“Tuy đây là chuyện giữa anh và anh trai của tôi, thế nhưng, tôi phải hỏi cho rõ ràng, anh và anh trai tôi rốt cuộc là quan hệ gì?”

Gần đây khí trời chuyển nóng, gốc cây dưới lầu có rất nhiều muỗi, buổi chiều ở đây ít người đi qua, Đàm Văn Bác sợ người khác nghe mình nói chuyện điện thoại, nên mới đến chỗ này, thế nhưng, mới vừa tiến đến, đã bị muỗi cắn đến khó chịu, bèn nói nhanh một chút rồi đi khỏi.

“Còn phải hỏi nữa sao, dĩ nhiên là quan hệ tình nhân.” Chu Niệm đã về nhà, đang ngồi trong phòng làm việc giải quyết sự vụ, nghe câu hỏi của Đàm Văn Bác, hắn đóng hồ sơ lại, trịnh trọng mà chuyên tâm trả lời câu hỏi của cậu.

“Vậy kì hạn là bao lâu?” Đàm Văn Bác hung hăng, thẳng thắn hỏi.

Chu Niệm đưa tay vuốt ve chiếc nhẫn Sở Mộ mua vì nhỏ mà không còn đeo được nữa, lúc này đã được lồng vào sợi dây màu bạc làm thành một chiếc vòng cổ, chiếc nhẫn này, xem như là phần hồi ức mỹ hảo nhất của hai người, Chu Niệm nhẹ nhàng xoa lên nó, ánh mắt dịu dàng, giống như thời khắc cảm động khi đối phương đeo nhẫn cho nhau vào năm đó đang ở trước mắt, làm cho trái tim của hắn mềm mại, đọng đầy tình yêu thương.

“Kỳ hạn, kỳ hạn của quan hệ tình nhân? Hy vọng là không lâu lắm, chỉ cần Sở Mộ đồng ý, tụi anh sẽ kết....”

Bởi vì trong đầu tràn đầy đoạn hồi ức mỹ hảo ngọt ngào, thanh âm của Chu Niệm không khỏi mang theo sự hoài niệm cùng diu dằng, thế nhưng, không đợi hắn nói hết câu, Đàm Văn Bác hiển nhiên đã hiểu sai ý của hắn, tức giận không chịu nổi mà la lên, “Anh cái tên khốn nạn, anh có ý gì, chẳng lẽ anh thực sự chỉ muốn chơi đùa với anh trai tôi sao, anh nghĩ anh trai tôi là cái gì, là người để anh tùy ý đùa bỡn ư? Nếu anh muốn sau này kết hôn với phụ nữ, không có ý yêu anh trai tôi cả đời, thì cút ngay cho tôi, sau này không được trêu đùa anh trai của tôi...”

Đàm Văn Bác dừng dừng nổi giận, một lần rồi lại một lần mắng chửi Chu Niệm trong điện thoại, mắng xong mới phát hiện thanh âm của mình quá lớn, không biết có bị người khác nghe thấy hay không, bèn quay đầu nhìn xung quanh, phát hiện không có ai mới kiên định hơn một chút.

Chu Niệm bị Đàm Văn Bác nói không ra gì cả, chờ cậu mắng xong, mới bình tĩnh mà lạnh lùng nói, “Cậu có ý gì, tôi nói chơi đùa với Sở Mộ khi nào, tôi ám chỉ tôi sẽ kết hôn với phụ nữ khi nào, cậu biết tin này từ đâu.”

Đàm Văn Bác nghe thanh âm không nộ mà uy của Chu Niệm liền sửng sốt, thậm chí còn có chút hít thở không thông, “Không phải anh nói là hy vọng quan hệ tình nhân giữa anh và anh trai tôi không kéo dài lâu lắm sao? Chẳng lẽ ý anh không phải như vậy?”

“Là cậu chưa nghe hết lời tôi nói, tôi nói chỉ cần Sở Mộ bằng lòng, chúng tôi sẽ kết hôn, sau này anh ấy sẽ là người vợ danh chính ngôn thuận của tôi, là người bạn đời, là vợ chồng.” Chu Niệm trầm giọng giải thích, nghĩ đến Đàm Văn Bác đột nhiên tra hỏi như vậy rất không hợp với lẽ thường, bèn nói, “Đây là chuyện giữa tôi và Sở Mộ, tuy cậu xác nhận với tôi như vậy là muốn tốt cho anh cậu, thế nhưng, cậu như vậy không phải là có phần cố tình gây sự sao. Quan hệ giữa tôi và Sở Mộ vô cùng tốt, cậu lại cố tình gây chia rẽ, chẳng phải sẽ nảy sinh một ít vướng mắc sao, Sở Mộ vốn thích để chuyện ở trong lòng, còn thích suy nghĩ lung tung, cậu nói những điều này với tôi thì không sao, nếu nói với anh trai cậu, thật không biết anh ấy sẽ thế nào?”

“Cậu không có nói gì với Sở Mộ đấy chứ?”

Đàm Văn Bác chột dạ một trận, nghĩ đến chuyện phá nhân duyên người khác sẽ bị thiên lôi đánh, cuối cùng bèn thừa nhận, “Tôi biết anh là chủ tịch của tập đoàn XX, hôm nay tôi vừa nói cho anh trai tôi chuyện này. Anh ấy không có biểu hiện gì cả, chỉ là, nhìn ra được, trong lòng anh ấy không thoải mái.”

Vừa nghe Đàm Văn Bác nói, lồng ngực Chu Niệm liền trầm xuống, “Cậu có nói cái gì khác nữa không?”

Đàm Văn Bác lúc đầu còn chột dạ, sau lại nghĩ đến tính cách nhu thuận nhã nhặn của Sở Mộ, nếu như có điều bất lợi xảy đến với anh, trong khi mình biết rõ lại không ra tay trợ giúp, thì cậu thật không còn mặt mũi nào để về nhà gặp trưởng bối, càng thẹn với lương tâm của mình hơn, bèn trở nên hùng hồn, “Còn gia đình của các anh, chẳng lẽ sau này anh không cần phải kết hôn với phụ nữ à? Anh trai tôi chỉ là một người thầy nho nhỏ, anh có thể kết hôn cùng anh ấy, ở bên anh ấy cả đời ư? Nói thật đi, tôi rất nghi ngờ. Tuy hiện nay mọi người đều tôn trọng quyền tự do yêu đương, nhưng mà, những kẻ có tiền như anh không phải rất xem trọng huyết thống sao, anh có thể cam đoan sau này tuyệt không phụ anh trai tôi không, vả lại, tôi không tin nổi anh, đúng đấy, tôi đã nói tất cả những điều này với anh trai tôi rồi.”

“Cậu?” Chu Niệm nghe Đàm Văn Bác hùng hồn nói xong, tức giận đến bàn tay đều run rẩy, hơn nửa ngày mới hồi phục lại, nhưng lại vô pháp bình tĩnh, kích động nói, “Cậu đã nói những điều này với Sở Mộ? Tôi thực sự bị cậu hại chết. Bây giờ tôi nói rõ ràng với cậu, sau này cậu không được phép nói thêm lời nào tổn hại đến quan hệ giữa hai chúng tôi nữa, tâm ý của tôi đối với anh ấy, Sở Mộ rõ ràng hơn ai hết, nhưng anh ấy lại chính là rùa đen rút đầu, anh ấy vốn có ý muốn lùi bước, nếu như lại có cậu ở bên cạnh cổ động, sợ là anh ấy sẽ không muốn đi tiếp nữa.”

“Cậu nhất định muốn hỏi tôi lấy quyền gì yêu cầu cậu như vậy. Tôi có thể trả lời cho cậu.”

“Tôi hỏi cậu, có phải cậu muốn Sở Mộ được tốt đúng không, chỉ cần cậu đáp phải, thì cậu phải tin tưởng tôi, hơn nữa còn phải phối hợp với tôi. Tôi nói cho cậu rõ, Sở Mộ rõ ràng hơn ai hết, anh trai cậu là một đồng tính thuần chất, nếu gia đình các cậu muốn tìm phụ nữ cho anh ấy kết hôn thì không có khả năng, nếu anh ấy muốn ở bên một người cả đời, thì người đó chỉ có thể là đàn ông, tuy bề ngoài anh ấy thoạt nhìn rất kiên cường không chịu khuất phục, nhưng kỳ thực nội tâm lại vô cùng yếu ớt mỏng manh, anh ấy mong được người chăm sóc, còn mong có người để dựa vào, hơn nữa anh trai cậu còn là một người rất cố chấp, đối với

ái tình càng quyết một lòng, anh ấy đã một lòng một dạ yêu tôi, cho dù bản thân anh ấy không thừa nhận, thì đây cũng là một chuyện không thể phủ nhận, anh ấy không thể yêu thêm người nào khác cả. Tôi sẽ kết hôn cùng anh ấy, cả đời thương anh ấy, chăm sóc cho anh ấy, bảo hộ anh ấy, hơn nữa, tôi cho rằng sẽ không có người nào trên đời này thương anh ấy nhiều bằng tôi, càng không có ai có thể bảo hộ anh ấy, chăm sóc anh ấy tốt hơn tôi, cho nên, vô luận là thế nào, chuyện này đã được định sẵn rằng anh ấy sẽ ở bên cạnh tôi. Những người khác không thể cướp đi, cũng không có năng lực cướp anh ấy từ trong tay tôi.”

“Cho nên, Đàm Văn Bác, nếu cậu muốn anh trai của cậu tốt, thì chỉ cần hảo hảo giao anh ấy cho tôi, tôi đã nói được thì sẽ làm được, nếu như sau này không làm được, cậu có thể tìm tôi, đến lúc đó vô luận là cậu nói cái gì, tôi đều đuối lý, tôi đều nguyện ý gánh chịu trách nhiệm.”

Chu Niệm hùng hồn mạnh mẽ nói, tuy được truyền đến từ điện thoại, nhưng lại làm cho Đàm Văn Bác cảm thấy như Chu Niệm đang ở trước mặt cậu, nói những điều này trước mặt cậu, khí thế mãnh liệt lẫn tình cảm chân thành như đập vào mặt, không chỉ làm cho Đàm Văn Bác chấn động, còn làm cho cậu cảm động, nếu sau này cậu gặp được người mình thích, có phải cũng sẽ nói ra những lời giống thế này hay không, trong lòng cậu không biết rõ. Thế nhưng, lúc này, cậu lại không biết nên phản bác Chu Niệm như thế nào.

Trầm mặc một hồi lâu, cậu mới phát ra thanh âm, “Được, tôi tin anh, anh cũng phải nhớ kỹ lời anh đã nói, sau này chớ phụ anh trai tôi, kết hôn với người phụ nữa khác, nghĩ cũng không được nghĩ.”

Chu Niệm lại hỏi Đàm Văn Bác một vài vấn đề, chủ yếu là nói về buổi tối sau khi nói thân phận của hắn cho Sở Mộ biết, anh đã phản ứng thế nào.

Chu Niệm vừa nghĩ Đàm Văn Bác chỉ biết làm hỏng việc, vừa gọi điện thoại cho Sở Mộ, thâm tình muốn nói được tích lũy đông đầy trong trái tim, hắn muốn nói cho anh biết tâm ý của hắn, muốn anh đừng lo lắng, muốn giúp anh hạ quyết tâm...

Chỉ là, ắn xong dây số, trong điện thoại lại không truyền đến thanh âm gì của đối phương.

Chu Niệm lặng im ngẩn ngơ.

Muốn gọi điện thoại di động cho Sở Mộ, thế nhưng, nhìn thời gian đã gần nửa đêm, nói không chừng Sở Mộ luôn đi ngủ sớm bây giờ đã say giấc, Chu Niệm buộc lòng phải nhẫn xuống nỗi nhớ trong lòng, không gọi điện thoại đánh thức anh.

60. Quyển 3 - Chương 13: Dị Dàng

Vốn còn định gọi điện thoại nói cho Sở Mộ chuyện mình sẽ không kết hôn với phụ nữa để anh yên tâm, thế nhưng, trải qua một buổi tối, loại tâm tư này của hắn đã không còn nữa.

Trao đổi bằng ngôn ngữ là quan trọng, song, hành động càng có sức thuyết phục hơn ngôn ngữ, càng làm cho người khác yên tâm hơn.

Trong khoảng thời gian này, mỗi lần gọi điện thoại, chỉ nói những câu hỏi han giản đơn, cũng không quá nhiệt tình, thế nhưng, chỉ có hai người mới hiểu sự dị dằng cùng quan tâm lẫn nhau trong từng câu hỏi han ân cần dành cho đối phương.

“Có bạn lên lớp không? Học sinh có quá nghịch ngợm không tiếp thu bài học khiến cho anh phiền lòng không?” Chu Niệm luôn hỏi như thế.

“Cũng được, bây giờ tôi chỉ dạy một lớp, còn lại đều dạy cho các lớp tiểu học, thoải mái hơn rất nhiều.” Sở Mộ luôn bình thản trả lời như vậy, sau đó lại hỏi sức khỏe của đối phương, “Có tăng ca không? Chú ý nghỉ ngơi.”

“Phải gặp các bạn hàng, mục đích để đàm phán kế hoạch hợp tác.” Chu Niệm qua loa nói về công việc của mình.

“Phải xã giao sao? Có phải rất vất vả hay không?” Sở Mộ luôn bắt giác mang theo sự quan tâm.

“Không vất vả, đều là công việc thường làm thôi.” Chu Niệm trả lời, rồi lại hỏi, “Bữa tối hôm nay anh ăn cái gì, không phải là lại quên ăn đấy chứ.”

“Không có quên, hôm nay tôi phát đề cương ôn tập học kỳ một cho lớp lý, họ khăng khăng phải kéo tôi đi, cho nên đi cùng với hai thầy nữa, giúp họ nướng đồ ăn.” Lời nói ẩn chứa tình yêu dịu dàng.

“Dạ dày của anh không tốt, còn đi ăn đồ nướng với học sinh.” Thanh âm Chu Niệm mang theo sự bất mãn, nhưng sự quan tâm vẫn nhiều hơn.

“Ăn hơi hơi thôi, chủ yếu vẫn là ăn cơm.” Thanh âm Sở Mộ mang theo ý cười.

“Có bị học sinh chuốc rượu hay không, nếu có uống rượu thì phải uống nước trái cây vào để tỉnh táo, bằng không thì ngày mai đầu anh sẽ bị đau, dạ dày chắc chắn cũng khó chịu.” Chu Niệm cau mày, nhìn ngọn đèn xa xa ngoài cửa sổ, có thể tưởng tượng ra khi uống rượu Sở Mộ nhất định sẽ nói nhiều hơn, hơn nữa thanh âm còn êm ái mềm mại hơn lúc thường không ít, tuy hẳn thích nghe thanh âm đó của Sở Mộ, nhưng vẫn chú ý đến sức khỏe của Sở Mộ hơn.

“Không có uống bao nhiêu, chỉ vài ly mà thôi, trở về tắm rửa thì không có vấn đề gì nữa. Cậu cũng vậy, lúc xã giao nhất định không được uống nhiều rượu...” Trong thanh âm dịu dàng của Chu Niệm, Sở Mộ có chút hồ đồ, càng nói thanh âm lại càng mềm mại hơn.

“Em rất chú ý đến thân thể, dù là xã giao, cũng ít khi uống nhiều, yên tâm đi!”

Khi Chu Niệm lại đến đây, là buổi chiều ngày thứ năm.

Buổi sáng Chu Niệm đã gọi một cuộc điện thoại nói buổi chiều sẽ đến, nhưng lại không nói thời gian cụ thể. Sở Mộ nghĩ rằng là lúc hoàng hôn, nên không về sớm chuẩn bị.

Khóa học buổi chiều của năm nhất tan, từ khu nhà dạy học đi ra, băng qua hồ sen, đi vào con đường nhỏ, có thể thấy được trong ánh chiều tà rực rỡ, một vóc người cao lớn thon dài đang đứng yên, trầm tĩnh nội liễm, khí chất tao nhã, nổi bật trong đoàn người, tướng mạo phi phàm dễ làm người khác chú ý, khiến cho những người đi qua đều muốn ngoái đầu lại nhìn hắn vài lần, rồi lại bởi vì khí thế của đối phương mà không dám nhìn.

Sở Mộ bỗng nhiên dừng chân lại, khi Chu Niệm mỉm cười tiến đến gần anh, anh mới hồi phục tinh thần, đi lên nói, “Sao lại đến sớm như vậy.”

Chu Niệm muốn nói “Là vì muốn nhanh gặp anh”, thế nhưng, cuối cùng lại không nói gì, chỉ cười tiếp nhận túi hồ sơ trong tay anh, sau đó đi ở bên cạnh anh.

Không giống như lần đầu tiên cả người mặc một bộ âu phục chỉnh tề, lần này Chu Niệm mặc một bộ quần áo thoải mái, áo sơ mi và quần dài, tóc cũng không chải tỉ mỉ cẩn thận như lần trước, mà chải xuống, tóc mái phủ xuống trán, thoát nhìn có vẻ trẻ đi vài tuổi, nếu khí chất không quá mức chín chắn, hẳn mọi người đều nghĩ đây là học sinh của trường học này.

Buổi tối đi ra ngoài ăn, sau đó hai người cùng nhau đi mua vài thứ.

Sau khi về nhà, Sở Mộ còn có công việc chưa làm xong, nên ngồi trước máy vi tính làm việc, Chu Niệm ngồi bên cạnh anh đọc sách.

Sở Mộ làm xong việc tắt máy vi tính, nghiêng đầu nhìn vào đôi mắt đang nhìn anh của Chu Niệm. Đôi mắt của Chu Niệm tĩnh mịch mà sâu thẳm, làm cho trái tim của anh bỗng chốc loạn đập, nhanh chóng xoay đầu đi.

Trên mặt Chu Niệm nẩy lên một nụ cười, nhìn cái lỗ tai hơi phồng hồng của Sở Mộ, đến gần hôn lên lỗ tai của anh một cái, thấp giọng nói, “Làm xong rồi?”

Hô hấp của hắn phả lên phần da mẫn cảm trên cổ của Sở Mộ, hơi nóng bỗng chốc tỏa khắp gương mặt, cái lỗ tai càng đỏ hơn, quay đầu lại nhìn Chu Niệm, ánh mắt có chút né tránh, “Làm xong rồi. Có muốn ăn chút bữa khuya không?”

Chu Niệm không trả lời, nhưng ánh mắt lại nhìn sâu vào Sở Mộ, mỉm cười.

Sở Mộ bị ánh mắt mang đầy tính ám chỉ của hắn làm cho mềm yếu, nhích cái ghế ra phía sau một chút rồi đứng dậy, nhẹ giọng nói, “Không ăn bữa khuya thì thôi vậy, tôi đi tắm trước!”

Chu Niệm đặt sách xuống đứng dậy ôm lấy vòng eo của Sở Mộ, “Mộ Mộ, em thấy căn nhà này có hơi nhỏ, mua một căn nhà lớn hơn một chút, anh thấy sao?”

Bước chân đang nửa bước ra của Sở Mộ dừng lại, nhớ đến căn nhà này là năm năm trước khi Chu Niệm rời đi hắn đã mua lại, anh mới vừa từ nước ngoài trở về, căn bản không có dư bao nhiêu tiền, dùng nó để mua một căn nhà mới e là khó khăn, hơn nữa, anh thích ở đây, cũng chưa từng nghĩ đến sẽ dọn đi, bèn nói, “Ở đây rất tốt, dọn sang nơi khác sẽ không quen.”

“Nếu anh không muốn cũng được, em nghe theo quyết định của anh.” Chu Niệm thấp giọng mang theo ý cười, ôm lấy Sở Mộ, cúi đầu cọ cọ lên gương mặt anh.

Loại hành vi thân mật có chút trẻ con này làm cho Sở Mộ cảm thấy rất thoải mái, cũng cười, “Tôi chỉ ở một mình, cảm thấy nơi này vô cùng rộng rãi, hơn nữa, tôi thích ở đây, không muốn rời nơi này.”

“Ừ, em cũng luyện tiết nơi này, dù sao, nơi này cũng có hồi ức của chúng ta.” Ánh mắt Chu Niệm quét một lượt khắp căn phòng, xa cách năm năm, kỳ thực trong phòng đã không còn giống như lúc trước, các nơi đều được sửa sang lại, vật dụng trong nhà cũng đều được đổi mới, thế nhưng, vô luận ở đây có thay đổi như thế nào, vẫn mang đến cho người cảm giác ấm áp và quen thuộc kỳ diệu, ở đây, hắn đã từng chung sống với Sở Mộ gần ba năm, khái niệm về gia đình đã ăn sâu bén rễ tận trong đáy lòng hắn.

Sở Mộ nghe hắn nói như vậy, cúi đầu nở nụ cười. Lại vươn tay ôm hai bên hông của hắn, “Không nói những điều này nữa, tôi muốn đi tắm.”

Phòng tắm cũng được hảo hảo chỉnh sửa lại, cái bồn mờ nhạt ẩn hiện trên những miếng gạch men màu trắng.

Bóng hai người dựa sát vào nhau tỏa lên những miếng gạch, giống như một bức tranh thiên trường địa cửu, không cần bất cứ sự chỉnh sửa nào, như thể nó là vật sẵn có trong tự nhiên.

Từ trong miệng phát ra những tiếng thở dốc cùng trên rỉ rất nhỏ, tiếng hôn môi, xen lẫn tiếng nước chảy, nồng nức mờ mịt, mang theo hạnh phúc và khát vọng, yếu đuối và kiên cường, yêu thương trân trọng, sự dấn dưng lưu luyến lơ lửng trong hơi nước, bóng hình trên những miếng gạch bắt đầu trở nên mờ mịt....

Ôm lấy nhau triền miên trên giường, hôn vuốt ve sờ tìm, không muốn rời nhau...

Dung nhập làm một, nơi nào có đối phương nơi ấy chính là thiên đường.

Kịch liệt mà va chạm, trong một mảnh ánh sáng mờ mịt đạt đến cao trào, tim đập nhanh, cả người đầy mồ hôi, nhưng đáy lòng lại an tâm cùng bình yên, giống như, lúc này đây, cho dù trời đất có bị hủy diệt cũng không làm cho họ e ngại.

Chu Niệm lại hôn lên gương mặt của Sở Mộ, cao trào qua đi. Sở Mộ không còn một chút khí lực, chỉ có thể tùy ý hắn, cho đến khi đầu lưỡi lại bị cuốn hôn, anh mới hừ một tiếng biểu thị bất mãn, khẽ đẩy Chu Niệm một cái.

“Mộ Mộ...” Trên mặt Chu Niệm lộ ra cái mỉm cười thỏa mãn, vươn tay vuốt ve tấm lưng trần trụi có chút mồ hôi, Sở Mộ cho rằng hắn còn muốn lần qua lần lại một lần nữa, liền đưa tay bắt lấy tay hắn, cự tuyệt nói, “Một chết được, đừng đến nữa.”

Chu Niệm cười, trở tay nắm lấy tay anh, đưa đến trước mặt hôn một cái, mới nói, “Em không có ý đó, Mộ Mộ, anh lại nghĩ đi đâu rồi.”

Sở Mộ hừ một tiếng, trừng mắt với hắn.

Mỗi khi Sở Mộ trừng mắt với ai, đôi mắt luôn có vẻ phi thường lớn, mang theo một ít tính khí trẻ con, Chu Niệm thích nhìn dáng vẻ này của anh, ánh mắt của hắn lại nấn ná trên gương mặt Sở Mộ một hồi, nói, “Mộ Mộ, sao anh lại không có thay đổi chút nào cả?”

“Không thay đổi cái gì?” Sở Mộ hỏi lại.

“Hình dạng không thay đổi. Em thay đổi rất nhiều, mà anh lại không thay đổi.” Chu Niệm nói, nghe không ra chút cuộc hân có ý gì, cảm thấy là lạ.

“Đàn ông trong độ tuổi này vốn sẽ không thay đổi gì cả, chờ qua độ tuổi này, thời gian già đi sẽ trở nên rất nhanh, lúc đó, sẽ suy yếu rất nhanh, sau đó, sẽ trở thành một ông già.” Sở Mộ đáp, liếc nhìn gương mặt ở gần trong gang tấc của Chu Niệm, vươn tay bóp cái mũi của hắn, cười nói, “Cậu có ý gì? Giống như muốn tôi mau già một chút vậy.”

Chu Niệm cười nhìn Sở Mộ, không trả lời.

Tương do tâm sinh(1), Sở Mộ mãi mãi một dáng vẻ ôn hòa điềm đạm, một người hơn ba mươi tuổi, nhưng lại nhìn không đến tuổi đó, thoát nhìn còn trẻ hơn so với học sinh của anh. Có lẽ điều này có liên quan đến tính chất công việc và đặc điểm tính cách của anh, thanh bạch, không cầu danh lợi, nhìn vấn đề một cách lạc quan, chân thành với mọi người...

Chu Niệm nhìn Sở Mộ, thầm nghĩ, một người chồng tốt, là phải hảo hảo nuôi dưỡng vợ mình, không để người ấy mệt nhọc, không để người ấy âu lo, giữ gìn trái tim anh để nó mãi là một khối ngọc đẹp nhất, vĩnh viễn mỹ lệ mà không bị dấu tích cuộc đời in hằn.

Năm năm trước, dù cho trong lòng có muốn ở lại như thế nào, hắn vẫn dứt khoát rời đi, dù có mệt mỏi đến thế nào cũng không có vấn đề gì. Hắn không muốn nhìn thấy gương mặt ưu sầu của Sở Mộ, không muốn mỗi khi anh và hắn ở bên nhau, vì bản thân không có năng lực bảo hộ anh, mà anh bị nỗi khó khăn trong cuộc sống in dấu trên người, nếu như vậy, hắn tình nguyện dùng cuộc sống vô ưu của mình đổi cho anh, đổi lấy tiền đồ cho anh.

Trong vài năm Sở Mộ rời đi, để cuộc sống của Sở Mộ ở xứ người không quá quẩn bách, hắn đã nặc danh giúp đỡ cho nhóm người được chọn đi xuất ngoại, hắn chỉ hy vọng, người này mãi mãi được sống tốt.

Sở Mộ đưa tay chạm vào bờ môi của Chu Niệm, bờ môi của Chu Niệm hơi mỏng, thoát nhìn có chút lạnh lùng, hơn nữa, bởi vì đã mất đi sự ngây ngô của thiếu niên, sau khi trưởng thành, viền cằm lộ vẻ quá mức kiên nghị, những lúc hắn không cười, sẽ làm cho người ta có cảm giác phi thường lãnh ngạnh, thoát nhìn còn có vẻ rất tàn bạo, không khỏi làm cho người ta cảm thấy cao bất khả phạm(2), đồng thời còn vô cùng lạnh lùng nghiêm túc.

Đôi môi của Chu Niệm được ngón tay Sở Mộ vuốt ve, liền vươn đầu lưỡi liếm lên nó, khi Sở Mộ hoảng hốt muốn rút tay về, hắn liền cắn lên nó một cái, ngậm ngón tay vào trong liệm, liếm mút chơi đùa một hồi, đôi mắt nhắm nghiền, đôi môi đỏ hồng của Sở Mộ.

Đôi mắt Chu Niệm chăm chú nhìn vào đôi mắt Sở Mộ, nhìn Sở Mộ ngượng ngùng mà rút ngón tay ướt sũng của anh ra, rồi lại hôn lên bờ môi của anh, cho đến khi cả hai người đều thở hồng hộc, mới ghé vào tai Sở Mộ nói nhỏ, “Mộ Mộ, em muốn anh mãi mãi như thế này, không nên già đi...”

Sở Mộ thở phì phò, nghe hắn nói những lời trẻ con ngốc nghếch, cười nói, “Vậy thì cứ làm một cái tượng của tôi đi!”

Chu Niệm lại hôn lên bờ môi có chút ửng đỏ của anh, bàn tay mò đến hai cánh móng của Sở Mộ, bóp nhẹ vài cái rồi chen ngón tay vào cái khe nhỏ tìm tòi.

Sở Mộ bị hành động sắc tình này của hắn làm cho run rẩy một trận, thở phì phò đẩy hắn ra, “Lại làm cái gì vậy? Đừng...”

Còn chưa nói xong, thoáng một cái đã bị Chu Niệm nâng dậy từ chân nệm đặt lên trên người hắn, Sở Mộ cả kinh, cảm nhận được một vật cứng nóng hôi hổi đặt lên bắp đùi anh.

Chỗ yếu đuối phía trước lại bị ngón tay linh hoạt cầm lấy chơi đùa, anh chỉ có thể vừa thở dốc, vừa rơi ra từng tiếng rên rỉ sung sướng nhỏ bé.

Chú giải

(1) Tướng do tâm sinh: Thành ngữ “tướng do tâm sinh” là có nội hàm của văn hoá Thần truyền, xuất hiện cả trong Phật gia và Đạo gia. Thông thường chữ tướng ở đây là để chỉ hình thức biểu hiện của sự vật, tức là cái hình tượng xuất hiện bề mặt của các sự vật mà người ta nhìn thấy trong cuộc sống thường ngày; mà biểu tượng ấy biến hoá đa đoan, thấy đều do nhân tâm khác nhau mà thành ra các trạng thái biểu hiện khác nhau.

(2) Cao bất khả phàn : hình dung những người cao cao tại thượng, làm cho người khác không thể tiếp cận.

61. Quyển 3 - Chương 14: Đi Công Tác Và Nhà

Quãng thời gian đứt đoạn năm năm dường như chỉ nhoáng lên trong một cái nháy mắt, ngày đêm nhưng nhớ tương tư, tích tụ chồng lên nhau, đến khi lại một lần nữa gặp nhau, tình yêu càng trở nên nồng đậm.

Thời gian có thể thay đổi rất nhiều thứ, nhưng không thể làm cho tình cảm của hai người phát sinh khoảng cách.

Sở Mộ ưu tú mà điềm nhiên vượt qua năm năm ở trường học, mỗi ngày học tập nghiên cứu, truyền thụ chương trình học, ngoại trừ việc ở dị quốc tha hương mà tưởng niệm quê hương sâu sắc, thì thời gian trôi qua rất nhanh, anh còn chưa kịp tỉnh tã suy nghĩ, thì nó đã trôi qua, sau đó, anh quay về, Chu Niệm đến tìm anh, hai người tự nhiên mà ở bên nhau như vậy, thậm chí cũng chưa hề nói “Chúng ta hợp lại” gì, cứ thế mà khôi phục lại cuộc sống thân mật trước đây.

Giống như anh chỉ mới vừa đi một chuyến công tác, sau đó quay về nhà, là một người yêu vừa quay về nhà sau chuyến công tác...

Tất cả đều như là một chuyện đương nhiên.

Chu Niệm bận bịu nhiều việc, năm năm như một ngày, thời gian như thoi đưa, trải qua nỗi nhớ nhưng ngày đêm, dừng chân lại, sau đó xoay người, tìm đến người nọ, người nọ đang đứng ở nơi đó chờ hân.

Sự ầm ập của tình yêu vờn quanh hai người, giống như năm năm xa cách hoàn toàn không hề xảy ra, họ vẫn là họ năm đó. Dù bên ngoài có thay đổi thế nào, thì trái tim của họ vẫn nguyên vẹn như xưa.

Sở Mộ muốn đi thành phố S tham gia hội nghị học thuật, anh gọi điện thoại cho Chu Niệm trước tiên, Chu Niệm nói muốn đến sân bay đón anh, nhưng bị anh từ chối, dù sao thì, không phải chỉ có mình anh đi họp, có không ít người trong nhóm, anh cũng không phải kiểu người cố ý làm chuyện đặc biệt cho người khác chú ý.

Hội nghị mở bốn ngày, nhóm người của anh được tiếp đón ở khách sạn cách không xa hội trường.

Chiều đến, sau khi nghỉ ngơi, thì được tiếp đãi dùng cơm tối, trong đó có vài giáo sư giảng viên, phía dưới còn có vài vị tiến sĩ, mọi người đều đi một mình, thanh niên thì muốn cùng nhau đi dạo phố, họ muốn rủ Sở Mộ đi cùng, nhưng Sở Mộ cự tuyệt, nói mình đã có hẹn với bạn.

Đi ra từ khách sạn, nhìn thấy một chiếc xe hơi cao cấp màu đen có rèm che đậu bên ven đường cách đó không xa, Sở Mộ không có đặc biệt tìm hiểu gì về thị trường xe, nhưng nhìn thân xe đẹp như vậy, cũng không do dự nhìn lâu một chút.

Còn chưa bước ra nửa bước, điện thoại di động đã reo vang, bắt máy, là thanh âm trầm thấp xen lẫn ý cười của Chu Niệm, “Mộ Mộ, nhanh lên một chút, em đang ở trong chiếc xe đối diện anh khoảng một trăm thước.”

Sở Mộ nhìn chung quanh một lượt, thấy Chu Niệm bước xuống từ chiếc xe mà anh vừa ngắm nhìn hồi nãy, đứng ở nơi đó ngoắc anh lại, Sở Mộ lúc này mới chạy qua.

Lúc ngồi vào trong xe, Sở Mộ nhìn Chu Niệm ngồi ở vị trí lái xe một hồi, mỉm cười tán thán nói, “Chiếc xe này thật đẹp. Vừa nãy tôi vừa đi ra đã nhìn thấy nó rồi.”

Chu Niệm nghe anh nói như vậy, nhìn gương mặt vì chạy mà có chút mồ hôi thoáng ửng hồng của anh, liền kéo tay anh một cái, chồm qua hôn lên gương mặt anh, vừa cười vừa nói, “Anh thích là tốt rồi, nếu không, sau này sẽ mua cho anh một chiếc, chiếc xe này an toàn, chạy rất tốt.”

Sở Mộ trừng mắt liếc hẳn, “Để xem, tôi không cần đâu.”

Chu Niệm bị dáng vẻ bĩu môi trừng mắt của Sở Mộ nhìn đến toàn thân ngứa ngáy, đưa tay mở dây an toàn vừa thắt, Sở Mộ bị ánh mắt đột nhiên trở nên sâu thẳm thậm chí còn lưu động vài tia sáng ám muội của Chu Niệm hù dọa, muốn rút bàn tay đang bị hắn nắm lấy ra, nói, “Lái xe đi! Làm cái gì...”

Thế nhưng, sức lực của anh chưa bao giờ có thể chống cự nổi Chu Niệm, Chu Niệm thoáng một cái đã nghiêng người qua hôn lên môi anh, vừa liếm vừa mút một hồi, rồi lại mở khớp hàm của anh với đầu lưỡi đi vào trong dây dưa một trận, đến khi hơi thở không ổn định mới thả anh ra, Sở Mộ đỏ mặt, thở hổn hển, hung hãn trừng mắt Chu Niệm, “Này.... Đang ở trên đường cái a, cậu làm....cái gì?”

Nhưng Chu Niệm chỉ dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn anh, mỉm cười, rồi lại liếm lên lỗ tai anh vài cái, hô hấp mới dần dần bình ổn, thanh âm khàn khàn trầm thấp mà nói, “Mấy ngày nay nhớ anh muốn chết.”

Sở Mộ bị hô hấp nóng rực của hắn phả lên lỗ tai, cũng không biết nên nói thế nào, chỉ có thể rũ mắt xuống, bàn tay bị Chu Niệm nắm chặt đã không còn sức để giãy dụa.

Chu Niệm nhìn anh một hồi, nhẹ cắn lên hai cánh môi kiều diễm bị hôn đến ướm át của anh vài cái, sau đó mới buông anh ra.

Ngồi thẳng người, thắt dây an toàn lại lần nữa, vừa cẩn thận cho xe chạy, vừa hỏi Sở Mộ, “Anh có muốn đi nơi nào không?”

Sở Mộ lắc đầu, “Chưa nghĩ đến.”

Chu Niệm nói, “Vậy mấy ngày nay để em an bài, được không?”

“Tôi đi dự hội nghị, chứ không phải hẹn hò, với lại, cậu cũng bận việc, có bao nhiêu thời gian trống chứ...”

“Có thời gian rảnh là được rồi. Anh đến họp, tiện thể hẹn hò, cứ như vậy đi!” Chu Niệm nghe thanh âm Sở Mộ trầm thấp dịu dàng, trong lòng vô hạn vui mừng.

Sở Mộ cười, “Là vậy à. Vậy chúng ta đi đâu hẹn hò? Tôi không quen nơi đây....”

Chu Niệm quay đầu qua, cười dịu dàng, trong đôi mắt tất cả đều là sự cưng chiều cùng thần sắc vui sướng, “Không quen cái gì, anh quen em là được rồi, em rất quen thuộc nơi này. Mộ Mộ này, anh phải ở sát bên em đấy nhé.”

“Tập trung lái xe, đừng xoay qua nhìn tôi nhiều như vậy.” Sở Mộ nói với Chu Niệm.

“Được, anh yêu của em.” Chu Niệm cười nói, ngay sau đó đã thực sự chuyên tâm lái xe.

Sở Mộ thích nơi an tĩnh, đồng thời rất yêu sách, Chu Niệm dẫn anh đi nhà sách, hai người đi dạo trong nhà sách rất lâu, khi đi ra, trên tay Chu Niệm cầm theo không ít sách, trên tay Sở Mộ còn cầm vài quyển, Chu Niệm nói, “Nhìn anh thế này, có lẽ nên mở cho anh một cái thư viện, như vậy thì anh có thể cả đời ở bên trong mà cũng không thấy nhàm chán.”

“Cũng sẽ nhàm chán chứ! Tôi còn muốn đi nơi khác chơi! Đọc sách chỉ để tiêu khiển mà thôi.” Sở Mộ trả lời, rồi hảo hảo liếc mắt đến bìa sách đang cầm trong tay, cười nói, “Quyển này không thấy ở nơi nào bán, ở chỗ này gặp được thực sự là rất may mắn.”

Chu Niệm cười nhìn Sở Mộ không nói lời nào, vừa nãy, đi theo sau Sở Mộ nhìn anh tìm sách đọc sách cũng là một loại hưởng thụ.

Đi ra từ nhà sách, để mọi thứ vào xe, Chu Niệm lại đưa Sở Mộ đến một quán cà phê có bầu không khí yên tĩnh tao nhã uống trà dùng bánh.

Sở Mộ nhìn thời gian đã gần đến mười một giờ, liền nói cần phải trở về.

Chu Niệm không chạy xe đưa Sở Mộ quay lại khách sạn, mà đi trên con đường khác.

Sở Mộ không hề thắc mắc gì về điều này, chỉ gọi điện thoại cho người bạn được sắp xếp ở chung phòng trong khách sạn, “Phải, tôi ở trong nhà bạn, đêm nay không về.... Sáng mai tôi sẽ về lấy tài liệu, không cần anh giúp, vâng, tôi biết địa điểm hội trường rồi... Thời gian là chín giờ rưỡi... Cảm ơn.”

Chu Niệm nghe Sở Mộ nói chuyện điện thoại, trong lòng vô cùng hài lòng, hẳn còn nghĩ không chừng phải tốn một phen khí lực mới ở thể thuyết phục Sở Mộ ở cùng hẳn mấy ngày này, không nghĩ tới Sở Mộ cũng nghĩ giống hẳn, muốn mỗi một phân thời gian trong mấy ngày này đều có thể ở bên đối phương.

Xe chạy vào một khu nhà cao cấp, dừng lại trong bãi đậu xe.

Sau khi xuống xe, Chu Niệm cầm sách của Sở Mộ trong tay, nói với Sở Mộ, “Ở lầu mười bốn, lầu không quá cao, nhưng tầm nhìn ở bên trong rất tốt, có thể nhìn thấy hồ nước bên ngoài, còn có ngọn núi đối diện, em nghĩ, anh sẽ thích.”

Sở Mộ nghe ra sự dụ dỗ cùng chờ mong trong thanh âm của hẳn, ngây người một lúc, giống như căn nhà này là Chu Niệm cố tình chọn theo ý thích của anh.

Sở Mộ không biết nên nói cái gì, chỉ có thể nhẹ nhàng gật đầu.

Đi qua đại sảnh, anh đi ở bên cạnh Chu Niệm, còn có vài nam nữ bộ dạng như cũng vừa trở về, bước chân linh hoạt, dáng vẻ rất giỏi giang, tuy đi qua Chu Niệm và Sở Mộ, nhưng cũng không có đặc biệt quan sát hai người.

Hảo hảo quan sát phong cách thiết kế trong thang máy, đơn giản mà sang trọng, Sở Mộ nghĩ, những hộ gia đình ở đây hẳn đều là thành phần trí thức thượng lưu.

Bên trong thang máy Sở Mộ và Chu Niệm đi không có ai khác, Chu Niệm cười đưa tay ôm trọn eo của anh, còn giải thích, “Nhà ở nơi này được thiết kế dành bán riêng cho bộ phận trí thức tinh anh, ở chỗ này, mọi người sẽ không quá chú ý đến cuộc sống cá nhân của người khác, dù anh có thể nào, người khác cũng sẽ không đến tìm hiểu hay can thiệp...”

Sở Mộ giật mình, có lẽ đã đoán được ý của Chu Niệm.

Tới tầng mười bốn, để vào nhà, phải dùng hệ thống mật mã phân biệt dấu vân tay, Chu Niệm cầm bàn tay của Sở Mộ đặt lên trên mặt đưa dấu vân tay vào, rồi đọc mật mã cho Sở Mộ, bảo anh sau này phải nhớ kỹ.

Sở Mộ ngây ngốc làm theo hẳn, lúc bị Chu Niệm đẩy vào nhà, mới hồi phục tinh thần lại.

Thiết kế trong nhà lại một lần nữa làm anh chấn động, bên trong lấy màu trắng và màu xanh nhạt làm màu sắc chủ đạo, huyền quan(1) bên cửa là một bức họa bờ sông xanh mượt, bên tủ giày cách đó không xa có đặt một góc mai trâm đầy sức sống, màu sắc ấm áp, trong phòng khách bày một rạp chiếu gia đình, còn đặt một vòng sofa, giá sách màu xanh nhạt, giá sách được thiết kế dọc theo đường cong bờ tường, chiều rộng bằng cả một mặt tường, mặt trên bày không ít sách, còn có một khoảng không dùng làm ngăn tủ, đặt vài bộ ly cùng vài chiếc bát đĩa xinh đẹp tinh xảo vô cùng có giá trị...

Trên chiếc bàn bên cạnh đặt một máy điện thoại phục cổ màu trắng sữa, ở đó còn để một khuôn ảnh, trong khuôn là tấm ảnh anh và Chu Niệm ngồi trên bãi cỏ, trong ảnh, một bàn tay Chu Niệm ôm vai anh, hình ảnh rất trong sáng, cảm giác như một người em tốt, Sở Mộ còn nhớ rõ, đó là vào một buổi chiều mùa đông nắng sáng, anh ngồi đọc sách trên bãi cỏ, khi đó Chu Niệm đang nói chuyện với con mèo nhỏ Tiểu Đoàn, anh thì đang say mê đọc sách, đột nhiên bị Chu Niệm ôm vai, anh ngẩng đầu lên, sau đó nhìn thấy điện thoại di động của Chu Niệm đang ở trong tay một nữ sinh, sau đó phát hiện bị chụp ảnh, khi đó anh có chút giận Chu Niệm, giữa ban ngày ban mặt có không ít người trên bãi cỏ mà lại nhờ người khác chụp ảnh hai người.

Thế nhưng, khi Chu Niệm cầm lại di động đưa bức ảnh cho anh xem, hình ảnh trong sáng ấm áp thế này, anh vừa nhìn đã nói không nên lời.

Không nghĩ tới, bức ảnh khi đó lại được đặt ở nơi đây.

Sở Mộ ngẩn ngơ nhìn bức ảnh, Chu Niệm sắp xếp sách xong liền ôm lấy bờ vai của anh, hôn lên mặt anh một cái, cũng nhìn về phía bức ảnh, trong mắt tràn ngập sự hoài niệm, còn có nồng đậm tình yêu, nhẹ nói, “Thầy, em yêu thầy, vẫn luôn như vậy...”

Sở Mộ ngẩng đầu nhìn đôi mắt Chu Niệm, trái tim kích động, phi thường xúc động, song anh không hề dùng lời gì để đáp lại hắn, nhưng thâm tình chan chứa trong hai mắt anh đã có thể nói rõ tất cả.

Chỉ cần nhìn phòng khách, anh đã biết, nơi đây, có lẽ là Chu Niệm bài trí, ngôi nhà của anh và Chu Niệm.

Qua một hồi lâu, anh đột nhiên xoay người ôm chặt lấy lưng eo của Chu Niệm, tựa đầu lên hõm vai của hắn, thanh âm có chút nghẹn ngào, “Chu Niệm.... Chu Niệm...”

Chú giải

(1) Huyền quan: là khu vực tính từ cửa chính vào phòng khách. Đây là nơi làm giảm những xung đột từ bên ngoài vào trong nhà và cũng là nơi bảo vệ sinh khí bên trong của ngôi nhà. Huyền quan là con đường mà các luồng khí phải đi qua trước khi vào nhà

62. Quyển 3 - Chương 15: Nhà

Chu Niệm ôm chặt Sở Mộ, khẽ vuốt lưng anh, dịu dàng mà che chở, qua một hồi mới mềm nhẹ nói, “Đi nhìn mấy căn phòng khác đi, xem có thích hay không, em tốn không ít thời gian để thiết kế, vẫn chờ anh đến đánh giá a.”

Sở Mộ ngẩng đầu nhìn hắn, hỏi, “Đây là cậu đặc biệt chuẩn bị cho tôi sao?”

“Dĩ nhiên rồi, đây là đặc biệt chuẩn bị cho anh. Em vẫn luôn muốn anh có thể đến đây ở.” Nụ cười của Chu Niệm dịu dàng xen lẫn ý cương chiêu, Sở Mộ bị ánh mắt dịu dàng như nước của hắn nhìn, tâm như tan ra.

Căn hộ này được thiết kế gồm hai phòng ngủ hai phòng khách một nhà bếp một nhà vệ sinh hai ban công, phòng ngủ vô cùng rộng rãi, không có đèn chính, mà dùng ánh sáng khuếch tán, ánh sáng ảm áp không những làm cho bên trong căn phòng có vẻ dịu dàng mà còn ấm muội, chiếc giường rất to rất mềm mại, cuối giường còn đặt một cái ghế tràng kỷ rất lớn, chỉ là, bộ chăn nệm trên giường lại có màu đỏ thẫm, chiếc ghế tràng kỷ cuối giường cũng rực rỡ một màu đỏ thẫm, mặt trên còn đặt một đĩa mẫu đơn lớn, loài hoa của phú quý, làm cho Sở Mộ vừa nhìn đã có chút xấu hổ.

Tủ quần áo có hoa văn màu trắng bạc hòa cùng màu xanh nhạt chiếm cả một mặt tường lớn nhất, bên cạnh còn có một chiếc tủ vừa lớn vừa rộng lại vừa dài màu đỏ, kéo dài đến gần cửa sổ nơi có một chiếc bàn tròn được phủ một tấm khăn trải màu đỏ, hai bên trái phải cũng được bày hai chiếc ghế bành.

Sở Mộ đứng ở cửa hạo hạo quan sát bên trong, không đi vào, Chu Niệm ghé vào lỗ tai của anh hỏi, “Thích không?”

Căn phòng này hết như căn phòng tân hôn làm anh có chút ngượng ngùng e lệ, chỉ nhẹ giọng “Ừm” một tiếng, rồi xoay người đi ra.

Căn phòng bên cạnh so với căn phòng vừa rồi nhỏ hơn một ít, nhưng thiết kế cùng sắc điệu trong căn phòng này tương đối nghiêm túc, dùng để làm phòng làm việc, có một cái bàn rộng, một cái tủ cao lớn, còn có hai chiếc máy vi tính, còn có một góc cây phong cảnh cao to.

Sở Mộ hạo hạo quan sát giá sách, bên trong vẫn chưa để vào cái gì cả.

Chu Niệm thấy đường nhìn của Sở Mộ, liền nói, “Mộ Mộ, tủ sách này có thể để vào rất nhiều sách. Những bộ sách chuyên ngành của anh đều có thể bỏ vào đó, còn có thể dán nhãn phân loại.”

Sở Mộ nghe hắn nói như vậy, quay đầu lại nhìn hắn, nhưng không có trả lời.

Rốt cuộc thì anh đã cơ hồ hiểu được ý của Chu Niệm, Chu Niệm muốn nói với anh, hắn muốn anh dọn đến đây ở...

Lúc tham quan đến phòng tắm, sắc mặt Sở Mộ bỗng chốc phấp hờn, thiết kế trong phòng tắm cho người ta có cảm giác tươi mát như đang ở trong một nơi ẩm áp trong lành, mang theo cảm giác tráng lệ của phong cách Ấn Độ, bồn tắm mát-xa lớn dành cho hai người làm cho người ta không khỏi có những suy nghĩ mơ màng, ở giữa không gian tắm rửa và không gian rửa mặt được ngăn cách bằng một tấm kính thủy tinh, có thể trông thấy cái bóng ở bên trong, Sở Mộ cúi đầu đi ra, Chu Niệm nhanh chóng đi theo phía sau anh.

Nhà bếp không quá lớn, nhưng có đầy đủ thiết bị, không gian nhà ăn bên cạnh cũng không lớn, cao hơn phòng khách ba tầng bậc thang, nối liền phòng khách là quầy rượu, bàn ăn cũng nhỏ, dành cho bốn người ngồi...

“Có vừa lòng với thiết kế này không? Bên trong còn thiếu không ít thứ, bởi vì anh đến quá đột ngột, em còn vài thứ chưa chuẩn bị đầy đủ, nhưng là, như vậy cũng tốt, chúng ta có thể cùng nhau đi mua, đây là ngôi nhà của chúng ta, tuy rằng hơi nhỏ, nhưng qua thời gian chúng ta có thể bổ sung thêm...” Chu Niệm nhìn Sở Mộ nói như vậy.

Sở Mộ cúi đầu khẽ thở dài, nói, “Tôi cũng không ở chỗ này lâu, bài trí đẹp như vậy, tất cả đều đầy đủ như vậy, cậu không cảm thấy có chút lãng phí sao?”

“Sao lại lãng phí.” Chu Niệm đáp, rồi xoay người đi nhanh vào phòng ngủ, một hồi sau liền cầm một cặp văn kiện đi ra, Sở Mộ nhìn phản ứng, biểu tình nghiêm túc của Chu Niệm, không biết hẳn rốt cuộc muốn làm cái gì.

Chu Niệm ngồi xuống sofa ngoắc Sở Mộ đi qua, Sở Mộ ngây ngốc mà đi đến, Chu Niệm cười với anh một cái, đưa tay kéo anh ngồi xuống bên cạnh mình, rồi đặt cây bút vào bàn tay của anh, nói, “Ở đây, ký tên đi!”

Sở Mộ ngẩn người, chủ yếu là Chu Niệm không những quá mức tự nhiên mà còn rất có khí thế, anh cứ như bị rút cạn tinh thần, hoàn toàn bị hấn khống chế, đặt bút ký lên văn kiện, đến khi ký xong, nhìn thấy những dòng chữ màu đen trên tờ giấy trắng, lúc này mới phản ứng lại, mở cặp văn kiện trước mặt ra xem, là một hợp đồng chuyển nhượng một phần bất động sản, Sở Mộ triệt để kinh ngạc, sững sờ nói, “Đây là cái gì?”

Dáng vẻ Chu Niệm vẫn vạn phần bình tĩnh, thần tình trên mặt cũng không có chút biến hóa, rất tự nhiên mà lật vài tờ trong cặp văn kiện, nơi nào cần ký tên, hẳn liền chỉ vào nơi đó nói với Sở Mộ, “Mộ Mộ, đây, ở đây, cũng ký lên đi.”

Sở Mộ buông bút, cau mày lại, có chút tức giận mà hỏi, “Cậu làm cái gì vậy? Tôi không ký.”

Chu Niệm thấy Sở Mộ tức giận, vỗ nhẹ lưng anh hết như đang vỗ về một đứa trẻ, lại hôn lên mặt Sở Mộ, mỉm cười dỗ dành anh, “Đừng làm ồn, mau ký đi, không nên lãng phí thời gian vào việc này, bây giờ đã tối, sáng sớm ngày mai anh còn phải đi tham gia hội nghị học thuật nữa, phải đi ngủ sớm một chút, mau ký đi, ký rồi thì đi tắm rửa, trong tủ có một chai rượu đỏ, nếu thích, thì uống chút rượu rồi ngủ...”

Thanh âm Chu Niệm vừa trầm vừa mềm nhẹ, nụ cười trên mặt cũng dịu dàng đến mức có thể làm cho người khác đắm chìm, hoàn toàn không có khí thế nghiêm túc như lúc thường.

Sở Mộ được hấn dỗ dành như vậy, dù muốn tức giận cũng giận không nổi, chỉ có thể chau mày, Chu Niệm lại đặt bút vào bàn tay anh, anh chỉ cầm, chứ không viết, một hồi lâu mới nhỏ giọng nói, “Chu Niệm, đừng như vậy, không cần, cậu cho tôi cái này làm cái gì, ngôi nhà tôi đang ở cũng là cậu mua lại, bây giờ cậu lại đưa tôi cái này, cậu không cảm thấy cậu làm như vậy, sẽ khiến tôi nghĩ là cậu đang dưỡng tình nhân bên ngoài ư?”

Chu Niệm nghe Sở Mộ nói xong liền sững sờ một chút, nhẹ nhàng Sở Mộ ra, nhưng thoáng một cái lại đưa anh ôm chặt, nâng đầu Sở Mộ lên để anh nhìn thẳng vào hai mắt của mình, trong mắt hẳn mang theo sự cố chấp cùng cương quyết, nói, “Lần trước đưa nhẫn cho anh, anh cũng không nhận, bây giờ lại nói như vậy, em làm sao lại muốn đem anh trở thành tình nhân để nuôi dưỡng chứ, anh sẽ là thê tử của em à!”

Sở Mộ bị hai chữ “thê tử” thâm tình của Chu Niệm làm cho run rẩy, trừng mắt nói với hắn, “Bà xã cái gì, tại sao cậu không phải là thê tử?”

Chu Niệm biết bản thân đã nói sai, tuy trong quan hệ của hai người Sở Mộ đóng vai thê tử, nhưng lại luôn không thích thừa nhận, đối với việc này Chu Niệm chỉ cười thầm trong lòng, cũng không dám nói ra. Lúc này lại không cẩn thận nói ra tất cả, thấy Sở Mộ tức giận, cho nên, chỉ có thể giả vờ đùa giỡn, hôn một cái lên mặt Sở Mộ, nói, “Được rồi, em muốn anh trở thành người bạn đời hợp pháp của em.”

Sở Mộ “Hừ” một tiếng, hiển nhiên không hài lòng với việc này, thế nhưng, trong lòng lại vừa tức giận vừa vui vẻ.

Chu Niệm suy nghĩ một chút, thần tình bỗng chốc nặng nề, mang theo một ít áy náy, nói, “Mộ Mộ, ký vào cái này đi! Hợp đồng này là ngôi nhà hiện tại, cũng không phải cái gì quan trọng, hơn nữa, thiết kế bên trong đều dựa theo ý thích của anh mà làm, với lại, không phải anh cũng vừa nói rồi sao, đây là đặc biệt chuẩn bị cho anh. Như vậy, chỉ có thể cho anh, trừ anh ra, lẽ nào anh muốn em đem cho người khác sao?”

Sở Mộ lườm hắc không nói lời nào, trước đây miệng lưỡi của Chu Niệm đã hết sức gian xảo, không ngờ hiện tại lại trơn đến mức anh không phản bác lại được điều gì.

Chu Niệm nhìn Sở Mộ lộ ra biểu tình đáng yêu mang theo tính khí trẻ con, trong lòng phi thường mềm mại, thế nhưng, cũng có chút tiu nghỉu, hắc có chút áy náy mà nói, “Em đã ký một bản thỏa thuận với ba, tuy em là người thừa kế gia nghiệp của ông ấy, nhưng là, người bạn đời sau này của em sẽ không được chia một phần gia nghiệp nào cả, điều này là gia quy truyền lại, gia nghiệp là một phần của sản nghiệp, mà không phải là tài sản của cá nhân nào. Cho nên, sau này dù em có kết hôn, nếu như em xảy ra chuyện gì, anh cũng không thể nhận được phần di sản nào của em, khi đó em không thể để anh...”

Chu Niệm còn chưa nói xong, hai mắt Sở Mộ đã đọng đầy ánh nước, lỗ mũi mà vươn tay ra che miệng của hắc không cho hắc nói thêm nữa, thanh âm có chút nghẹn ngào mà nói, “Chu Niệm, nói bậy cái gì hắc! Tôi muốn di sản của cậu làm cái gì, tôi cũng không phải không thể nuôi bản thân, hơn nữa, cậu sẽ xảy ra chuyện gì, hôm nay gặp nhau, cậu nói mấy điều xấu lung tung này...”

Chu Niệm cảm động mà nhìn hai mắt đầy lệ của Sở Mộ, hắc biết trái tim của Sở Mộ vô cùng mềm yếu, trong lòng không những phi thường vui mừng mà còn nhu hòa như một cái hồ nước, hắc ôm lấy Sở Mộ nói, “Em không nói chuyện này nữa, nhưng mà, anh mau ký đi! Em đã mất nhiều công sức a!”

Sở Mộ vẫn không muốn ký, Chu Niệm nắm bàn tay cầm bút của anh, mạnh mẽ dừng lại trên chỗ kí tên, Sở Mộ thầm tranh đấu một phen, đến cuối cùng đành phải khuất phục, anh không muốn bởi vì chuyện này mà khiến cho buổi tối đáng ra phải tốt đẹp trở nên không vui vẻ. Vả lại, nếu Chu Niệm thực sự xảy ra chuyện gì, đến lúc đó anh còn tâm tư nào lo chuyện Chu Niệm để lại cho anh phần di sản gì chứ?

Sở Mộ ký xong, Chu Niệm nở nụ cười, hôn lên môi anh một cái như để khen thưởng, thu hồi cặp văn kiện, nói với Sở Mộ, “Đưa giấy chứng minh của anh cho em, để ngày mai luật sư làm xong toàn bộ thủ tục.”

Sở Mộ nhú mày, trong lòng có chút nặng nề, anh cũng không biết rốt cuộc tại sao lại như vậy.

Phòng tắm này thật sự rất tốt, Sở Mộ ngâm thật thoải mái rồi mới lên giường nằm, chăn nệm màu đỏ thẫm làm cho hết thấy đều trở nên mờ ám.

Khí lạnh trong phòng được thổi vào rất vừa đủ, Sở Mộ cuộn mình trong tấm chăn mềm mại, hành trình hôm nay phi thường mệt mỏi, còn chưa đợi Chu Niệm đến, đã lập tức buồn ngủ.

Chu Niệm tắm rửa xong nằm lên giường ôm lấy anh, Sở Mộ bất giác dựa vào lòng hắc, đưa tay đặt lên lưng của hắc.

Chu Niệm hôn lên vầng trán của anh, vuốt nhẹ gương mặt anh, Sở Mộ cảm thấy có chút nhột, giật nhẹ người, nhỏ giọng lầm bầm vài tiếng, rồi sau đó tiếp tục ngủ.

Đã nhiều ngày không gặp, tuy rất muốn cùng Sở Mộ làm vài chuyện thân mật hơn, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể đơn thuần ôm lấy Sở Mộ mà ngủ.

Tiến trình hội nghị của Sở Mộ kỳ thực cũng không cấp bách, chỉ là công việc của Chu Niệm bận rộn, anh không muốn quấy rầy hắc, vài ngày qua đi, ngoại trừ mỗi tối ngủ cùng Chu Niệm, thời gian khác đều tiêu phí cùng đồng nghiệp, còn phải thỏa mãn yêu cầu của đạo sư của anh, đi thăm hỏi không ít lão giáo thụ có địa vị, mỗi ngày xem như vô cùng bận bịu mà trôi qua.

Thời gian chỉ có bốn ngày, mỗi đêm nằm ngủ trong lòng Chu Niệm, ngửi rõ mùi hương đàn ông nhẹ nhàng khoan khoái trên người hắn, đôi khi bị hắn thân mật mà làm vài chuyện mờ ám, mỗi ngày như vậy, làm cho anh không muốn buông ra, trong đầu cũng sinh ra thật nhiều kỷ niệm.

Ngày thứ năm, mọi người được an bài đến trung tâm mua sắm dạo chơi, sau đó sẽ quay về.

Buổi tối ngày hôm đó, ngồi trên sofa rộng lớn trong phòng khách, được Chu Niệm ôm vào lòng, anh xem chương trình TV, Chu Niệm thì xem chồng tài liệu.

Sở Mộ giật giật người trong lòng Chu Niệm, chậm rãi trượt tay mình trên cánh tay Chu Niệm, cho đến khi hai bàn tay chồng lên nhau, cái tiếp xúc của anh làm cho Chu Niệm hồi phục tinh thần từ trong chồng tài liệu, hỏi, “Làm sao vậy?”

“Còn bao lâu nữa mới xem xong?” Trái tim Sở Mộ đập mạnh, giả vờ trấn tĩnh hỏi.

“Không lâu lắm, làm sao vậy?” Chu Niệm luôn luôn thông minh vậy mà lúc này lại không hiểu ra ý của Sở Mộ.

Sở Mộ lật bàn tay mình đang đặt trên mu bàn tay của Chu Niệm ra, nói, “Không có gì, cậu từ từ xem.”

63. Quyển 3 - Chương 16: Đổi Công Việc

Chu Niệm dời mắt lên tài liệu, ngăn người một hồi, mới chợt giác ngộ ra ý tứ của Sở Mộ, đặt tài liệu lên cái bàn nhỏ phía trước sofa, rồi bỗng choàng tay qua eo của Sở Mộ, bất ngờ bỗng anh lên, Sở Mộ kinh hô một tiếng, “Làm gì vậy?”

“Không xem tài liệu nữa.” Chu Niệm cười đáp.

Tuy mấy ngày nay hai người luôn ngủ bên nhau, nhưng vì Sở Mộ phải tham gia hội nghị, không thể phóng túng thân thể, hắn vẫn luôn chịu đựng, bây giờ hội nghị Sở Mộ tham dự đã kết thúc, ngày mai là ngày nghỉ, câu hỏi vừa nảy của Sở Mộ là ám chỉ hắn có thể làm vài chuyện.

“Thả tôi xuống.” Trên mặt Sở Mộ ửng đỏ, bị Chu Niệm bỗng lên, sợ ngã xuống dưới nên chỉ có thể vòng hai tay ôm cổ hắn, hình dáng này làm anh cảm thấy không được tự nhiên.

Chu Niệm không đáp ứng anh, trực tiếp ôm anh đi vào phòng ngủ, đặt anh lên giường.

Bỗng chốc rơi vào chiếc nệm mềm mại, Sở Mộ chống người trên giường, lại thấy Chu Niệm đang nhanh nhẹn cởi bỏ áo ngủ trên người, chỉ còn lại một cái quần trong, thân thể cao lớn rắn rỏi, vai rộng eo nhỏ mỏng nhỏ, làn da màu mật ong, thân thể dẻo dai, các cơ bắp căng thận giấu mình dưới lớp da, thoạt nhìn cực kỳ gợi cảm, Sở Mộ ngây ngốc ở trên giường ngẩn đầu nhìn thân thể của hắn, sắc mặt càng thêm đỏ hồng, cả người phát nhiệt, thân thể của Chu Niệm bao giờ cũng phi thường xinh đẹp, Sở Mộ cảm thấy những tượng mỹ nam Hy Lạp cũng không đẹp bằng hắn.

Anh không dám nhìn cảnh tượng Chu Niệm cố ý cởi quần trong một cách khiêu khích, nhanh chóng vùi đầu vào trong chăn nệm, tim đập dị thường kịch liệt, toàn bộ khí nóng trong cơ thể đều bốc lên đầu của anh, làm cho gương mặt anh càng tỏa ra hơi nóng, vẻ mặt đỏ bừng, đầu óc choang choáng, cả người đều bừng bừng nhiệt khí, trong lòng nảy lên khát vọng sâu sắc, dù sao, hai người đã thật nhiều ngày không có làm.

Anh còn đang xúc động ở trên giường, thì Chu Niệm đã bất chợt áp lên người anh, vừa hôn môi anh gương mặt anh, vừa đưa tay cởi nơ áo ngủ...

Xương quai xanh được hôn lên, sau đó trước ngực lại không ngừng bị liếm hôn, áo ngủ cùng quần trong đều bị cởi xuống, sau đó bộ phận đã bán ngẩng đầu của anh ngay lập tức rơi vào tay của người kia, túi cầu cũng bị người kia nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa, da thịt non mềm nơi đùi trong cũng không ngừng bị vuốt ve....

Sở Mộ bị thủ đoạn của Chu Niệm làm cho eo mềm nhũn thân thể run rẩy, trong miệng tràn ra những tiếng rên rỉ nho nhỏ, anh cũng vươn tay vuốt ve eo lưng của Chu Niệm, sau đó mò mẫm xuống hông của hắn, còn bóp nhẹ vài cái, Chu Niệm bị động tác của anh làm cho buồn bực mà hừ một tiếng, hô hấp ồ ồ rõ rệt....

Sau đó là một trận phóng túng thật thật thiết thiết làm người ta đỏ mặt, tiếng rên rỉ tiếng thở dốc không ngừng vang ra, không ít thời gian trôi qua, lúc này mới dừng lại.

Sở Mộ được Chu Niệm ôm vào bồn tắm lớn, vừa nhìn đã biết Chu Niệm sẽ không bỏ qua đại cơ hội tốt thế này, anh lại bị hắn áp về phía sau làm một lần, Sở Mộ chỉ còn khí lực để thấp giọng lầm bầm vài câu, sau đó hết thấy đều dựa vào Chu Niệm để hắn tắm rửa cho mình, anh thực sự mệt đến không động nổi.

Mặc áo ngủ vào, lại được bọc trong chăn ngồi trên sofa trong phòng ngủ, Sở Mộ tinh thần không tốt mà nhìn Chu Niệm đổi giường, trên chiếc giường màu đỏ thẫm có nhiểm một ít dịch trắng, dù sao da mặt của Sở Mộ rất mỏng, vừa nhìn gương mặt liền đỏ, dời ánh mắt sang nơi khác.

Chu Niệm đổi giường xong, liền đi đến ôm lấy Sở Mộ.

Eo xương sống của Sở Mộ đau đớn, sau khi được đặt lên giường, Chu Niệm lại quỳ xuống xoa bóp cho anh, Sở Mộ bị hắn làm nhột, thanh âm dong dầy sự biếng nhác cùng dịu dàng sau tình dục, “Cậu cũng mệt rồi, không cần xoa nữa, tôi muốn ngủ.”

Chu Niệm nằm bên cạnh anh, bàn tay vẫn vuốt ve trên lưng anh, nhìn vào đôi mắt anh, trịnh trọng nói, “Mộ Mộ, anh đến thành phố S đi!”

Sở Mộ sững sốt một hồi, cả buổi sau mới lắp bắp nói, “VẬY... Như vậy sao được, tôi.... Công việc của tôi.... Lại không có ở đây.”

“Nhưng anh không cảm thấy ở riêng hai nơi rất thống khổ sao? Mỗi ngày gặp anh cũng chỉ có thể gặp qua điện thoại, muốn hảo hảo chạm vào anh ôm anh một cái cũng không được.” Chu Niệm nói, lại duỗi tay vuốt ve gương mặt Sở Mộ, trong mắt là nồng đậm tình yêu chân thành

“Nhưng cậu cũng không thể vì chuyện này mà tách công việc của tôi ra....” Thanh âm của Sở Mộ trầm thấp, dĩ nhiên anh cũng hiểu được nỗi thống khổ của điều ấy, được thưởng thức món đồ tốt một lần rồi thì sẽ không bao giờ muốn buông tay nữa, mấy ngày nay ngày đêm làm bạn, anh đã vô pháp buông bỏ những cái ôm ấm áp thế này, quay trở lại ngủ một mình.

“Đừng lo, công việc ở bên đây cũng giống như thế.” Chu Niệm vuốt nhẹ hàng mày đang chau lại, dịu dàng nói.

“Nhưng tôi có hợp đồng với nhà trường, chỉ có thể bị họ đuổi việc, tôi không thể tự ý rời đi a.” Sở Mộ có chút ủ rũ, đáp.

“Việc này cũng không phải là vấn đề nghiêm trọng, đều giao cho em đi! Em sẽ lo liệu! Chọn một trường anh thích ở bên đây, sau đó sẽ chuyển anh đến.” Chu Niệm dịu dàng nói, rồi nắm lấy tay Sở Mộ, cho anh một lời hứa.

Sở Mộ biết gia đình Chu Niệm có tiền có thế, giải quyết loại vấn đề này cũng có thể không tốn sức, chỉ là, anh đã ở trong ngôi trường đó lâu lắm rồi, từ lúc học đại học đến lúc nhận bằng thạc sĩ, sau đó còn ở lại nơi đó dạy học, thời gian ở nơi đó gần như đã chiếm đi phân nửa con đường cuộc đời anh đi qua, tình cảm đối với cảnh vật và con người ở nơi đó cũng rất sâu sắc, hơn nữa, ở đó anh có quan hệ tốt, có bạn bè giúp đỡ, có đạo sư của anh che chở, mà bây giờ đối trường, vậy tất cả cũng sẽ đổi mới, không nói đến việc thích ứng cần phải mất bao nhiêu thời gian, còn phải thích ứng với các mối quan hệ giữa những con người mới, một lần nữa thành lập phạm vi giao thiệp của mình, anh cảm thấy có chút mệt mỏi.... Vả lại, anh cũng không phải là kiểu người giỏi giao tiếp....

Nghĩ đến những điều này, Sở Mộ có chút do dự, thế nhưng, nhìn ánh mắt mang theo chờ mong của Chu Niệm, cảm nhận sự ấm áp cùng sức mạnh truyền đến từ cánh tay của hắn, anh cảm thấy vì tình yêu và gia đình, những điều này là đáng giá.

Sở Mộ vui mặt vào hôm vai của Chu Niệm, đáp, “Được! Tôi chuyển đến đây làm việc! Nhưng tôi còn phải hảo hảo suy nghĩ chuyển đến trường trường nào!”

Vấn đề Sở Mộ lo lắng, Chu Niệm dĩ nhiên cũng biết rõ. Song, hai người muốn ở bên nhau, phải có một người rời đi nơi ở vốn có. Muốn hắn đi đến chỗ của Sở Mộ, hiển nhiên không thể, chỉ có thể là Sở Mộ theo hắn đến nơi này, hơn nữa, khi Sở Mộ đã không còn môi trường quen thuộc vốn có, đến một địa phương mới, nhất định sẽ càng thêm ỷ lại vào hắn, đồng thời còn nguyên ý ở nhà nhiều giờ hơn, những việc này, là chuyện hắn đã định liệu trước trong đầu, tuy rằng có chút có lỗi với Sở Mộ, nhưng là, hắn thật lòng mong rằng Sở Mộ có thể sống dựa vào hắn, mãi mãi không có cách rời khỏi hắn.

Sở Mộ ngủ say, Chu Niệm rời giường làm xong việc mới lên giường ngủ, khoảnh khắc hắn vừa lên giường, Sở Mộ đã tự động tựa vào bên cạnh hắn, điểm này là hắn cực kỳ hài lòng.

“Một ngày vi sư cả đời vi phụ”, tình cảm của Sở Mộ đối với đạo sư trong thời gian làm nghiên cứu sinh, đã đem ông trở thành cha mình để mà kính trọng, thường xuyên đến thăm hỏi, trong lòng có việc gì cũng nói cùng ông, đạo sư của anh đức cao vọng trọng, tư tưởng cũng rất cởi mở, năm đó khi biết tính hướng của Sở Mộ, ông cũng không nói anh chuyện gì, đạo sư thông hiểu đồng thời còn tin anh, dành cho anh sự tin tưởng, thậm chí còn yên lặng ủng hộ anh, những điều này đều khiến Sở Mộ cảm động, cho rằng đại ân này của thầy suốt đời anh cũng không thể báo đáp.

Đem chuyện hiện tại nói cho đạo sư, đương nhiên cũng thẳng thắn mà nói nguyên nhân, anh cùng bạn trai chuẩn bị kết hôn cả đời sống bên nhau, sau đó mong muốn có thể vào thành thị hắn đang ở làm việc.

Tuy rằng lão giáo thụ đã có một xấp dày niên kỷ, nhưng cũng là một người khôi hài, đôi khi còn rất thích xem quẻ, thậm chí còn thường hỏi tỉ mỉ vấn đề tình cảm của Sở Mộ, khi Sở Mộ nói người bạn trai hiện tại chính là người năm đó, đạo sư cũng không hỏi thêm nữa, kỳ thực ông cũng biết bối cảnh gia đình của người học sinh Sở Mộ gặp gỡ khi đó, dù sao, khi đó Chu Niệm dựa vào quan hệ mà làm việc, ông xem như cũng thuộc tầng lãnh đạo cao cấp nên cũng biết một ít việc.

Lão giáo thụ nói Sở Mộ phải hảo hảo giữ gìn cảm tình, công việc của hai người ở cùng một nơi thật sự rất cần thiết. Sau đó lại cho Sở Mộ một sự giúp đỡ rất lớn, đưa địa chỉ của những người bạn có quan hệ tốt với ông ở nơi đó cho Sở Mộ, để Sở Mộ đi đến hảo hảo thăm hỏi, như vậy, dù ở địa phương mới thì cũng có thể đi được những bước đầu tiên. Còn nói sẽ hảo hảo viết thư giới thiệu cho anh, đồng thời còn tường tận tỉ mỉ nói cho anh biết tình hình trường học ở bên đó, giúp anh đề xuất lựa chọn tốt nhất.

Sở Mộ vô cùng biết ơn thầy của anh, thái độ gần như cảm động đến nghẹn ngào.

Kỳ thực Chu Niệm vẫn có chút lo lắng Sở Mộ sẽ hối hận, bèn nhanh chóng giải quyết xong mọi chuyện, nhanh chóng để trường học của Sở Mộ thả người.

Sở Mộ nói rõ tình huống với tổ chức nhân sự của trường, nói bản thân còn phải ở lại làm một vài việc sau đó mới rời đi, xin được tiếp tục ở lại.

Chu Niệm đặc biệt rút thời gian cùng Sở Mộ hảo hảo đi vài ngôi trường, Sở Mộ rất coi trọng bầu không khí học thuật, căn cứ vào đề nghị của đạo sư, nhanh chóng hạ quyết định, chọn được một ngôi trường.

Sau đó cầm các loại giấy chứng nhận cùng những bài luận trước đây, thư giới thiệu của đạo sư, còn có lễ vật đi đến thăm hỏi lãnh đạo học viện...

Sự tình sau đó vô cùng rườm rà, muốn trường học cũ thả người rất đơn giản, nhưng muốn trường học mới nhận người lại khá khó khăn, thế nhưng, cuối cùng coi như đã ổn thỏa....

Kỳ thực Chu Niệm có thể vô cùng đơn giản mà giải quyết mọi chuyện, nhưng là, Sở Mộ muốn tự mình làm, Chu Niệm chỉ có thể để anh quyết định, song, trước khi Sở Mộ đi hắn đã đi trước khai thông một ít, như vậy con đường của Sở Mộ coi như thông thuận.

Sở Mộ đi công tác lúc gần đến kỳ nghỉ hè, đến khi Sở Mộ quay lại cũng đã là lúc kỳ nghỉ hè kết thúc.

64. Quyển 3 - Chương 17: Cầu Hôn Không Lời

Bởi vì phải chuyển trường, về sau muốn gặp bạn bè đều rất khó khăn, sau khi Sở Mộ quay về trường, mỗi ngày đều bận rộn, phải sắp xếp công việc ở nơi đây, sau đó còn phải đi thăm hỏi rất nhiều bậc thầy, nói chuyện chuyển trường của mình, còn phải liên hoan với bạn bè để nói lời chia tay, đến khi làm xong tất cả mọi việc, thì đã vừa đúng một tuần trôi qua.

Chu Niệm đến đây giúp anh sắp xếp các thứ, sau đó còn gửi tất cả đến thành phố S, Sở Mộ phi thường yêu quý những món đồ của mình, hơn nữa còn không yên tâm người khác làm, bèn tự mình đóng gói tất cả, rất nhiều tài liệu luận văn của anh, cùng với các bản thảo do chính anh viết ra đều được anh tỉ mỉ thu dọn mang đi, lượng công việc hiển nhiên phi thường lớn, vô cùng mệt mỏi.

Ngoại trừ sách và tài liệu, những thứ khác cũng rất ít, cơ hồ chỉ có một cái va li.

Nhà trọ vẫn không có xử lí, mà để lại cho Đàm Văn Bác, Đàm Văn Bác đang thực tập trong công ty, kì nghỉ hè bề bộn nhiều việc, muốn về thăm ông bà còn khó khăn.

Mọi thứ đều được chở đi, Sở Mộ cùng Chu Niệm đi đến thành phố S, vốn dĩ hết thảy mọi chuyện đều có thể cho người hầu đến làm, nhưng đối với chuyện này Sở Mộ lại hết lần này tới lần khác không an tâm, nên dù có mệt đến chết đi sống lại cũng muốn tự mình đi làm.

Công việc của Chu Niệm có rất ít thời gian rỗi, hơn nữa, hẳn dự định sẽ cùng Sở Mộ về thăm quê của anh, nên chỉ có thể đem tất cả mọi chuyện làm tốt, cho nên, trong khoảng thời gian này, công việc càng thêm bận rộn.

Sở Mộ một tay thu xếp tất cả mọi thứ trong nhà, phân loại sách rồi đặt vào trong giá sách, phân loại quần áo rồi đặt vào tủ, những thứ vụn vặt khác cũng đều được sắp xếp chu toàn, quét tước căn nhà, ủi đồ cho Chu Niệm, nấu ăn, làm những việc nội trợ vụn vặt, mang đến cho anh cảm giác ấm áp mà bình yên, nhìn ngôi nhà được thu xếp ngăn nắp gọn gàng, mỗi một nơi đều tỏa ra một nét dịu dàng, làm cho anh cảm nhận được sự ngọt ngào từ tận đáy lòng.

Anh có một cảm giác rất chân thực, rằng nơi này là gia đình của anh và Chu Niệm.

Sân thượng bên ngoài phòng ngủ trống không, Sở Mộ bèn vạch kế hoạch muốn biến nó thành một vườn hoa nhỏ, tính toán xem nên trồng cây nào, rồi nên bài trí nó ra sao....

Ban công nhỏ bên cạnh nhà bếp được dự định sẽ dùng tấm kính thủy tinh để ngăn cách, bên trong có thể để được không ít đồ.

Sở Mộ vô cùng vui vẻ và cẩn thận lên kế hoạch, những vật dụng cần mua, anh đều hảo hảo viết lại, sau đó đợi đến lúc Chu Niệm trở về sẽ cùng hẳn hảo hảo thương lượng.

Sở Mộ là một người rất chuyên tâm làm việc, đồng thời chưa bao giờ phí tâm lên những chuyện anh cho rằng không cần thiết, trước đây khi Chu Niệm ở cùng với anh, hẳn thường làm nũng để anh làm theo những chuyện hẳn muốn, nếu Sở Mộ cho rằng đó là chuyện lãng phí thời gian và tinh lực, vô luận hẳn dùng thủ đoạn gì, Sở Mộ cũng sẽ cự tuyệt. Bây giờ Sở Mộ lại đặt hết thời gian và tinh lực lên chuyện này, có thể nói rõ anh rất thích ở đây, đồng thời còn nỗ lực xây đắp nó, tiêu phí thời gian tinh lực và tình cảm vào chuyện xây đắp gia đình.

Chu Niệm đối chuyện này rất thỏa mãn.

Xem ra, Sở Mộ đã ngầm đồng ý cùng sống chung với hẳn.

Hiện tại mỗi ngày của Chu Niệm đều tràn đầy hi vọng, đặc biệt nỗ lực hơn trong công việc, hiệu suất làm việc còn cao hơn so với trước đây, gương mặt nghiêm túc lạnh lùng khi ở trong công ty trước kia nay đã thường xuyên hiện lên vẻ tươi cười, nhất là mỗi buổi trưa lúc Sở Mộ gọi điện thoại cho hẳn, gương mặt tươi cười cùng nhu tình kia có thể làm cho mỗi một người gặp hẳn đều cảm thấy như bị điện giật mà ngất đi.

Chỉ cần liếc mắt đến dáng vẻ hiện tại của hẳn thì mọi người cũng biết hẳn đang yêu, chỉ là, một tảo thạch vương lão ngũ(1) có chất lượng tốt như vậy, thực không biết là người nào may mắn được hưởng thụ.

Hoàng hôn ngày hè, mặt trời lặn xuống núi, mặc dù có gió đêm nhẹ thổi, nhưng luồng nhiệt khí còn sót lại từ vầng thái dương vẫn chưa được gạt bỏ, đâu đâu cũng là bầu không khí nóng bức khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Hôm nay Chu Niệm đặc biệt về sớm, tìm được Sở Mộ ở sân thượng phía sau phòng ngủ, Sở Mộ đang cầm một chậu lan điều(2), bởi vì khí trời quá nóng, trên trán nổi lên một tầng mồ hôi, quần áo đang mặc cũng dính bùn đất, Chu Niệm đi đến cúi người hôn lên mặt anh một cái.

Sở Mộ đưa tay cản hân, không để hân ôm mình, nói, “Người tôi rất bẩn, lại nóng, cậu đừng ôm vào.”

Chu Niệm cười, giúp anh treo bốn chậu lan điều khác lên, Sở Mộ dùng vòi phun nước tưới nước, hỏi, “Sao hôm nay cậu về sớm vậy, còn chưa làm cơm nữa.”

“Em đặt chỗ ở ngoài rồi, hôm nay đi ra ngoài ăn!” Chu Niệm nói, tắt công tắc vòi phun, rồi kéo Sở Mộ vào nhà, “Đi tắm thay quần áo đi, lát nữa chúng ta đi ra ngoài.”

Sở Mộ vốn nghĩ rằng đây chẳng qua chỉ là một bữa cơm tối đơn giản mà thôi, thế nhưng, khi Chu Niệm lấy cặp nhả ra, khi hai mắt hân ẩn tình đưa tình nhìn anh, trái tim của anh lại đập mạnh.

Không gian nhà hàng ưu nhã, bầu không khí thoải mái, người biểu diễn dương cầm đang chậm rãi đàn một khúc nhạc lãng mạn, ánh đèn đường như cũng trở nên dịu dàng hơn.

Sở Mộ nhìn Chu Niệm, trong mắt nồng đậm tình ý, xinh đẹp như một khối thủy tinh trong suốt.

Chu Niệm nhìn anh, tâm tư xúc động, cầm lấy bàn tay của Sở Mộ, ngay cả một câu cũng không nói, cứ như vậy mà lặng lẽ đem nhả đeo vào ngón tay áp út bên bàn tay trái của anh, rồi lại nâng tay anh hôn lên nó một cái. Sau đó lấy ra một chiếc nhả khác đặt vào bàn tay của Sở Mộ, Sở Mộ cũng đồng dạng đeo vào tay Chu Niệm.

Không một lời bày tỏ, cũng không một lời cầu hôn, trong lặng im, dưới ánh nến lóng lánh ánh mỹ lệ.

Đi ra từ nhà hàng, vừa ngồi vào xe, Chu Niệm ngay lập tức ôm lấy tấm lưng của Sở Mộ không ngừng hôn lên môi anh, như muốn gắng sức hấp thu lấy anh, dù Sở Mộ có chút phản kháng, nhưng loại khí lực bé nhỏ thế này lại không hề đáng kể, sau đó anh cũng trầm mê trong cảm giác hạnh phúc đến mê muội mà Chu Niệm mang lại cho anh.

“Em yêu anh, cảm tạ anh đã đáp ứng em.” Chu Niệm nói bên tai Sở Mộ, chặt chẽ ôm anh vào lòng.

“Tôi cũng yêu cậu.” Sở Mộ đáp lại, lúc này, anh nhất định phải đáp lại.

Về đến nhà, ngay từ phòng khách Chu Niệm đã bắt đầu hôn vuốt ve anh, mạnh mẽ mà yêu thương đặt anh lên giường, không gian tràn ngập tình yêu, hai người đều kích động.

Sở Mộ nhiệt tình đến khó tin, Chu Niệm ôm anh, thầm nghĩ có thể có được người này, cuộc đời hân xem như không uổng phí.

Chu Niệm sắp xếp công việc xong xuôi, liền cùng Sở Mộ quay về quê của anh.

Nghĩ đến thái độ mà mẹ có thể đối xử với Chu Niệm, trong lòng Sở Mộ có chút thấp thỏm, thế nhưng, anh không hề có bất cứ ý định lùi bước nào, anh đã hạ quyết định quyết tâm cùng người này hảo hảo sống bên nhau trọn đời.

Chú giải

(1) Tảo thạch vương lão ngũ : là tục ngữ dân gian, chỉ những người đàn ông hoàn mỹ (ngũ ở đây là chỉ 5 tiêu chuẩn, nhưng mờ Jessie lược edit a, tóm lại là đây là người đàn ông hoàn hảo từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài, từ ngoại hình cho đến tính tình

)

(2) Lan điều

65. Quyển 3 - Chương 18: Về Nhà

Vì sợ mẹ phản đối, ngay cả chuyện chuyển công việc Sở Mộ cũng chưa nói cho mẹ Sở, dĩ nhiên, chuyện tái hợp với Chu Niệm càng chưa từng đề cập qua.

Vì vậy, trong lòng vô cùng bất an, từ lúc xuống máy bay, nỗi bất an ấy càng thêm nặng nề.

Thành phố nơi gia đình anh ở không có sân bay, chỉ có thể đáp máy bay ở tỉnh lỵ, sau đó lại ngồi xe thêm vài giờ.

Chu Niệm an bài mọi thứ rất chu đáo, từ lúc ra sân bay đã lập tức có xe đến đón, một đồng lớn quàng gấp mặt cũng được cất đầy đủ vào xe.

Ngồi trong xe, Chu Niệm nhìn gương mặt chau mày, dáng vẻ có chút khấn trương của Sở Mộ, bèn ôm lấy bờ vai của anh, nhẹ giọng vỗ về, “Không sao đâu, đừng lo.”

Sở Mộ không thích thân mật với Chu Niệm khi có người ngoài ở cạnh, nhưng lại không thể né tránh hành động của Chu Niệm, chỉ có thể để hân tùy ý ôm mình, đáp trả “Tôi biết, chính là, vẫn không tránh được lo lắng.”

“Nếu bác gái lấy chổi đuổi em ra khỏi nhà, em cũng sẽ không đi, anh biết mà, da mặt của em rất dày, em sẽ ở lì cho đến khi bác ấy đồng ý mới thôi, đừng lo, anh cau mày, lòng em cũng không dễ chịu.” Chu Niệm vừa nói vừa trêu Sở Mộ, Sở Mộ miễn cưỡng nở nụ cười, gật đầu, “Cũng chỉ có thể thuận theo tự nhiên thôi.”

Sở Mộ đã sớm báo với mẹ rằng anh sẽ trở về, cũng nói đại khái thời gian, chỉ là, vẫn chưa nói sẽ có người về cùng.

Xe tiến vào con hẻm nhỏ, đậu trước ngôi nhà lầu, Sở Mộ từ trong xe đi ra, còn chưa đứng vững, đã nghe đến giọng nói của mẹ truyền từ cánh cửa sổ ở lầu ba, “Sở Mộ, về rồi à?”

Gần như chỉ trong một cái nháy mắt, bóng dáng mẹ Sở trước cửa sổ tiêu thất, sau đó liền nghe được tiếng bước chân trên cầu thang truyền đến.

Chu Niệm xuống xe, sau đó đi mở cốp xe phía sau lấy đồ ra, tất cả bên trong đều là lễ vật, từ các loại thuốc bổ, đến quần áo, còn có những hộp trang sức quý giá, vân...vân.

Phía trước mẹ Sở, từ hành lang, một con mèo béo ú màu trắng lao nhanh tới.

“Meo meo~” một tiếng rồi vọt đến bên chân Sở Mộ, sau đó xoay tròn bên chân anh, Sở Mộ vốn muốn cầm đồ phụ Chu Niệm, nhưng khi con mèo trắng chạy tới, anh bèn cúi người vòng hai tay ôm lấy con mèo, con mèo trắng cuộn mình trong tay anh kêu vang, có vẻ đặc biệt hứng khởi.

“Đoàn, mày càng lớn càng phì, là đại cô nương mà cũng không biết ăn ít giảm béo một chút.” Sở Mộ sủng nịch mà ôm con mèo cười nói.

Chu Niệm nghe tiếng mèo kêu liền nhìn qua, vừa nghiêng đầu đã bắt gặp mẹ Sở đang đi xuống lầu.

Chu Niệm đi đến phía trước Sở Mộ, nhìn mẹ Sở nói, “Bác gái, cháu và Sở Mộ cùng nhau trở về, làm phiền bác rồi.”

Về mặt của mẹ Sở có chút cứng ngắc, thế nhưng, lại không có chút giận như Sở Mộ lo lắng, nàng nhìn Chu Niệm gật đầu, “Vào nhà trước đi! Bên ngoài rất nóng.”

Sở Mộ ôm mèo đi đến trước mặt mẹ Sở, cúi đầu, có chút lo lắng mà gọi, “Mẹ.”

“Được rồi, vào nhà rồi hãy nói.” Mẹ Sở nói, rồi nhìn các món đồ được lấy từ trong xe ra, chau mày, “Sao lại mua nhiều đồ như vậy, không phải quá lãng phí tiền bạc rồi sao?”

Chu Niệm cười đáp, “Đều là thứ bác gái có thể sử dụng, cũng không lãng phí. Còn có một ít xin tặng cho bà ngoại và dì út. Vốn còn phải chuẩn bị lễ vật cho các bạn bè thân thích khác, chỉ là không có cách nào mang hết, định là mua ở chỗ này.”

Mẹ Sở vừa nhận các túi đồ trong tay Chu Niệm, vừa gọi tên Tiểu Đoàn, con mèo được Sở Mộ thả xuống đất, đôi mắt cao ngạo quanh quệ màu lưu ly hảo hảo quan sát Chu Niệm vài lần, rồi đi theo mẹ Sở lên lầu.

Sở Mộ nghĩ mẹ đối đãi với Chu Niệm như vậy hẳn đã chấp nhận hẳn, tâm trạng có chút kinh ngạc, nhưng cũng không dám dò hỏi. Cầm phụ Chu Niệm những món đồ còn sót lại, đợi Chu Niệm khóa xe, hai người lúc này mới đi lên lầu.

Đây là căn gác cũ, dù đang trong buổi chiều hè sáng rực nhưng hành lang vẫn có vẻ âm u.

Chu Niệm đánh giá chung quanh, rồi nói bên tai Sở Mộ, “Có muốn đón mẹ đến ở cùng chúng ta không, mẹ ở đây một mình có hơi quanh quệ.”

Sở Mộ liếc mắt nhìn hẳn, thấp giọng nói, “Không phải mới vừa rồi kêu là bác gái sao, bây giờ đã gọi mẹ? Không chắc mẹ có muốn đến ở cùng chúng ta hay không nữa? Đến lúc đó phải hỏi ý của mẹ đã!”

Chu Niệm cười, kỳ thực, hẳn cũng rất sợ mẹ của Sở Mộ, không khỏi cố ý lộ ra thế yếu trước mặt nàng. Dĩ nhiên, loại sợ này kỳ thực xuất phát từ tình cảm của hẳn dành cho Sở Mộ, mẹ của Sở Mộ là người thân thân thiết nhất của anh, nàng là người có sức ảnh hưởng đến quyết định của Sở Mộ, Chu Niệm dĩ nhiên muốn lấy lòng nàng, tỏ ra yếu thế trước mặt nàng.

Tuy vài năm nay Chu Niệm không có liên lạc với Sở Mộ, nhưng hẳn lại có liên lạc cùng mẹ Sở, ngày lễ ngày Tết luôn gửi lễ vật qua bưu điện, dù lúc đầu không dám lấy danh nghĩa của mình, nhưng thật lâu sau đó, khi lễ vật tặng càng nhiều hơn, hẳn bèn dùng danh nghĩa của mình, sau đó hai người bắt đầu liên lạc qua điện thoại, mẹ Sở cũng không nhiệt tình với hẳn, mỗi lần nói chuyện đều lạnh lùng, nhưng lại không có ý cự tuyệt.

Kỳ thực mẹ Sở cũng không quá thích hẳn, một phần là vì hẳn là người mà con trai nàng yêu thương, nàng biết rõ con trai của mình có bao nhiêu thương hẳn quan tâm hẳn, nên không đành lòng cự tuyệt, tránh cho sau này con trai nàng oán hận nàng, vì vậy, nàng và Chu Niệm bắt đầu tạo nên phương thức tiếp xúc kỳ lạ thế này.

Kỳ thực, trong tận đáy lòng, nàng mong hai người có thể ở bên nhau, suy cho cùng, nếu như Chu Niệm không ở bên con trai nàng, Sở Mộ nhất định sẽ cô đơn cả đời, nàng không bao giờ muốn chuyện này xảy ra.

Lần này Chu Niệm trở về cùng Sở Mộ, thực ra, nàng cũng biết, bởi vì Chu Niệm đã gọi điện nói trước với nàng chuyện này. Thậm chí việc Chu Niệm và Sở Mộ tái hợp với nhau, quan hệ đã trở nên ổn định, Chu Niệm đều nói tất cả với nàng, dĩ nhiên, hẳn cũng rất chân thành mà trịnh trọng diễn đạt ý nguyện muốn kết hôn với Sở Mộ, sống trọn đời bên anh.

Lúc mẹ Sở nghe đến những lời nói này, trong lòng có chút kỳ lạ, nhưng cuối cùng vẫn chúc phúc hai người, mong Chu Niệm sau này không được làm chuyện có lỗi với con trai nàng.

Cho nên, lần Chu Niệm đến gặp mẹ Sở này, kỳ thực trong lòng đã phi thường nắm chắc, chỉ có Sở Mộ là không biết gì mà thôi.

Hẳn hiểu rõ, vô luận mẹ Sở có không thích hẳn đến cỡ nào, thì cuối cùng cũng nhất định sẽ đồng ý cho hai người ở bên nhau.

Hẳn đã không còn là chàng trai trẻ năm đó, hẳn hiện tại là một người cơ trí trưởng thành, đồng thời có thể nói hẳn là người vô cùng tâm cơ, đối với mẹ Sở, hẳn không ngu ngốc như năm đó, chỉ có thể thúc thủ vô sách trước mặt nàng.

Tử huyết của Sở Mộ chính là mẹ của anh, hiển nhiên, tử huyết của mẹ Sở làm sao không phải là Sở Mộ!

Hiểu rõ điểm này, Chu Niệm có thể thuận lợi mà chiếm lấy ưu thế.

Đây là ngôi nhà rất nhỏ hẹp gồm một phòng khách và hai phòng ngủ, tuy rằng mỗi năm Sở Mộ ở đây chưa đến nửa tháng, nhưng phòng của anh vẫn được hảo hảo lưu lại, hơn nữa còn được quét dọn không nhiễm một hạt bụi.

Nhìn ra được, mẹ Sở vẫn luôn trông ngóng hy vọng đứa con trai có thể trở về đây nhiều hơn, ở lại đây nhiều ngày hơn.

66. Quyển 3 - Chương 19: Thăm Người Thân

Tắm rửa tẩy đi mệt mỏi, mẹ Sở pha một bình trà đưa hầu đi ra bắt chuyện.

Sở Mộ nhìn mẹ đối đãi Chu Niệm rất khách khí, cũng yên tâm, xem ra, mẹ đã tán thành cho anh rồi. Chỉ là, cứ đơn giản mà không hề có gúc mắt tiếp nhận Chu Niệm như vậy, không khỏi làm cho anh cảm thấy kỳ quái, thế nhưng, lúc này anh không biết nguyên nhân, anh hoàn toàn không biết rằng trong bốn năm anh xuất ngoại, Chu Niệm cùng gia đình anh có liên hệ với nhau, hơn nữa hẳn còn từ chỗ mẹ Sở dò hỏi tình hình của anh.

Mẹ Sở đã về hưu, một người ở nhà, nuôi một con mèo nhỏ, chính là con mèo mà Chu Niệm mua về làm minh chứng cho đoạn tình cảm giữa hắn và Sở Mộ, lúc đem về đây, con mèo kia chỉ nhỏ như một đoàn, bây giờ đã trưởng thành rất nhiều, tính cách còn ngạo mạn hơn ngày xưa, Chu Niệm muốn ôm nó, nó liền bỏ đi không cho đụng, chỉ có mẹ Sở và Sở Mộ mới có thể xoa lên bộ lông trên người nó thôi.

Ngay lúc mẹ Sở đi vào phòng ngủ, Chu Niệm nhìn con mèo, thần tình nhu hòa, cười nói với Sở Mộ, “Còn nhớ năm xưa đối với nó thật tốt a, mới qua vài năm đã quên mất em rồi, vẫn là Mộ Mộ tốt nhất, luôn chờ em.”

Sở Mộ lườm hắn, “Ăn nói ngọt xớt, cẩn thận kéo mẹ tôi nghe được.”

Chu Niệm nắm tay anh, cười nói sang chuyện khác.

Buổi tối được an bài đi thăm thân thích nhà ngoại Sở Mộ, hẹn trong một nhà hàng, có gia đình dì út Sở Mộ, gia đình cậu, còn có bà ngoại dù đã ngoài bảy mươi nhưng thân thể vẫn khỏe mạnh như trước.

Chuyện giữa Chu Niệm và Sở Mộ, năm năm trước bọn họ đã biết, lúc đó cũng không thể tiếp nhận, cảm thấy hoang đường, sau đó Sở Mộ xuất ngoại bốn năm, sau khi trở về cũng không có bất cứ dự định kết hôn gì, nói rằng nguyện ý độc thân suốt đời cũng không muốn làm hại đời con gái người khác, vì thế, bà ngoại đều đánh không ít điện thoại cho Sở Mộ, khuyên anh hãy tìm cho mình một người bạn đời, dù đó có là đàn ông, thì cả nhà cũng đã nghĩ thoáng, hy vọng anh cũng nên thông suốt. Tất cả mọi người đều lo lắng cho Sở Mộ, hy vọng đứa nhỏ vừa nghe lời lại có tính nết ôn hòa này có thể có một cuộc đời trọn vẹn.

Chu Niệm gọi điện thoại cho mẹ Sở nói hắn và Sở Mộ đang ở bên nhau, đồng thời còn muốn chuẩn bị kết hôn, mẹ Sở liền đem chuyện này thương lượng cùng cả nhà.

Tuy rằng ở bên Sở Mộ là một người đàn ông, thế nhưng, điều này còn tốt hơn so với việc Sở Mộ cô đơn không ai bên cạnh, bà ngoại, cậu, dì út bên này cũng không phản đối, chỉ có thể thăm thở dài, sau đó bà ngoại bảo mẹ Sở gọi Sở Mộ đưa đứa nhỏ kia về nhà, gặp mặt trưởng bối, hết thấy cũng nên có một cuộc gặp mặt chính thức.

Vì vậy, đến hôm nay, Sở Mộ muốn đem bạn trai về thăm nhà, mọi người đâu còn lòng dạ bày ra bài xích, chỉ một lòng muốn biết người ấy của Sở Mộ rốt cuộc là ai.

Chu Niệm đến gặp người nhà Sở Mộ, họ đều là người trong giai cấp trung lưu, Chu Niệm thích ứng hết thảy, cách đối đáp cùng hành vi cũng không có vẻ khác người.

Mẹ Sở đi trước với dì út, sau đó định địa điểm nhà hàng, Chu Niệm mới lái xe đưa Sở Mộ đi đón người nhà, nhân tiện tặng lễ vật.

Lái chiếc xe quá tốt sẽ làm cho người khác cho rằng hắn có ý khoe khoang, nên trước đó Chu Niệm đã nói với nhân viên tiếp đãi chuẩn bị cho hắn một chiếc xe bình thường, thế là, một chiếc xe màu đen bình thường được đưa tới, dễ sử dụng, lại không quá bắt mắt.

Trời mùa hè, dù là lúc hoàng hôn thái dương xuống núi, nhưng khí trời vẫn oi bức như cũ, khi Chu Niệm chở Sở Mộ đến khu nhà của cậu của anh, Sở Mộ liền hưng phấn chỉ vào bà lão đang đứng trước cửa nói, “Chu Niệm, bà ngoại ra đón chúng mình kia.”

Được một lão nhân thất tuần mạo hiểm nắng nóng đi ra đón tiếp, dù là Chu Niệm, cũng phi thường cảm động.

Xe dừng lại, hai người xuống xe, bà ngoại thấy Sở Mộ trước tiên, bước lên kéo tay cháu trai, vui mừng mà nói, “Về rồi à.”

“Bà ngoại.” Sở Mộ dị thường cảm động mà gọi một tiếng.

Chu Niệm đi đến trước mặt bà lão, bà ngoại thấy hấn : là một đứa nhỏ cao to anh tuấn, thần tình nhu hòa, mặt đang mỉm cười, thoạt nhìn rất không tồi, tuy rằng không phải là một cô gái dịu dàng mà mọi người mong đợi, nhưng là, đứa nhỏ này thật sự rất tốt.

Cho dù đã tự mình chuẩn bị tâm lý rất nhiều, nhưng khi nhìn thấy cháu dâu là một người đàn ông, trong lòng bà ngoại cũng sản sinh chút gục mắt, tại sao không phải là một cô gái, mà cứ một mực là một chàng trai chứ.

Sở Mộ nắm chặt bàn tay của bà ngoại, nội tâm có chút ngượng ngùng, nhưng cũng giới thiệu, “Bà ngoại, chính là cậu ấy.”

“Ừ, ừ, tốt, được, tốt lắm.” Bà ngoại vỗ vỗ tay Sở Mộ, rồi từ trong túi lấy ra một bao lì xì, đưa cho Chu Niệm, nói, “Gọi là Chu Niệm đúng không, đây là lễ gặp mặt của bà ngoại.”

Chu Niệm nhận lấy hai tay, “Cảm ơn bà ngoại.”

“Dừng đứng ở đây, vào trước đi.” Bà ngoại nói, rồi đi nói chuyện với quản lý khu nhà, cho xe chạy vào.

Cầm theo một đồng đồ lớn vào nhà, cậu và vợ còn đang chuẩn bị này nọ trong nhà, nên mới không ra đón, lúc này đứng ở cửa đón.

Cậu là một người đàn ông trung niên tao nhã, Chu Niệm vừa nhìn đến liền liên tưởng đến câu “Ngoại sanh tiểu cửu(1)”, Sở Mộ lớn lên thật giống người đàn ông trung niên này, tính nết cũng giống nhau.

Mợ là một người phụ nữ có tướng mạo bình thường, nhưng con người rất nhiệt tình.

Chu Niệm nhìn bọn họ, thầm đánh giá bọn họ thật không tồi, đều là người có tính cách ôn hòa lương thiện, đại gia đình như vậy, mới có một Sở Mộ dịu dàng chín chắn như thế này.

Đầu tiên là hàn huyên một hồi, biểu hiện của Chu Niệm trước mặt họ phi thường tốt, đâu còn lạnh lùng nghiêm túc như lúc thường, hoàn toàn trở thành một người ôn hòa hiếu lễ nghĩa, cực kỳ xứng đôi với Sở Mộ.

Không bao lâu Chu Niệm lập tức cùng những người này trở nên thân quen, bà ngoại mặt mày vui vẻ không ngừng hỏi gia cảnh của Chu Niệm, Chu Niệm nhất nhất trả lời, nhưng là đáp án đã được sửa lại.

Đối với gia thế nhà hấn, bà ngoại bên này cho rằng Sở Mộ đang trào cao, song, khi nghe mẹ của Chu Niệm ủng hộ hai người, người cũng tốt, sau này Chu Niệm và Sở Mộ sẽ dọn ra riêng, không ở cùng người nhà, cũng yên tâm, họ sợ Sở Mộ ở trong nhà người khác sống không thông thuận, lại không thể mở miệng nói với người ta, sợ anh bị người ức hiếp.

Buổi nói chuyện cùng Chu Niệm khiến tất cả mọi người thả tâm, sau, Chu Niệm lại đưa ra đề nghị để mẹ Sở đến ở cùng, điều này làm cho bà ngoại rất vừa lòng, tuy rằng con gái bà nhất định sẽ không đồng ý chuyển đi, nhưng là, cháu dâu trai có lòng này, thật là hiếu thuận.

Chu Niệm lớn lên thật không tồi, lại rất biết xử sự, nói năng càng biết tiến thoái, tính cách tốt, sự nghiệp cũng không tệ, hơn nữa, nhìn ra được, ánh mắt của hấn những khi nhìn Sở Mộ bao giờ cũng vô cùng nhu hòa, thâm tình ẩn tình đến người ngoài còn nhìn thấy thanh thanh sở sở.

Như vậy xem ra, hấn coi như xứng đôi với Sở Mộ.

Bà ngoại cậu mợ bên này xem như phi thường hài lòng hấn, tiếp nhận hấn.

Đương nhiên, cũng có chỗ làm cho mọi người không vừa ý, đó chính là lúc hấn ở bên Sở Mộ, không cần nhìn, cũng biết mỗi khi hấn và Sở Mộ ở bên nhau sẽ thiên vị bên nhà gái, sẽ có người có tiếp nhận điều này, cho rằng Sở Mộ là người xấu.

Nhớ đến Sở Mộ lúc nhỏ là một đứa bé điềm đạm nho nhã, thường bị người khác nhầm lẫn thành bé gái, hiện tại xem ra, nói không chừng lúc Sở Mộ đầu thai đã xảy ra vấn đề, hẳn lúc đầu là thai nữ, lại nhầm thành thai nam. Bây giờ lại cùng một người đàn ông ở bên nhau, chỉ có thể nói vận mệnh đã định trước.

Cả nhà cùng Chu Niệm nói chuyện một hồi, cũng xem như là đang thăm hỏi. Chu Niệm gọi tiếng bà ngoại, cậu mợ gọi đến thân thiết, tựa như người một nhà chung sống hòa hợp.

Đến khi mẹ Sở gọi điện thoại giục bọn họ đi nhanh, thì bên này tất cả mọi người đều đã nhận Chu Niệm làm người một nhà.

Chú giải

(1) Ngoại sanh tiểu cữu : cháu ngoại trai giống cậu.

67. Quyển 3 - Chương 20: Nỗi Lòng Của Mẹ Sở

Trên bàn ăn, Chu Niệm hướng mẹ Sở một tiếng rồi lại một tiếng gọi mẹ, gọi đến phi thường thân thiết, còn thông thuận hơn cả Sở Mộ, mẹ Sở cũng chỉ hảo hảo tiếp nhận mà thôi.

Con gái của dì út đang làm việc trong thành phố lớn, con trai của cậu là Đàm Văn Bác cũng đang thực tập trong công ty nên không có trở về, vì vậy, những người còn lại đều là trưởng bối trong nhà.

Dùng cơm xong thì về nhà, đầu tiên là Chu Niệm lái xe đưa bà ngoại về nhà, dì út cùng chú út tự mình lái xe về.

Sở Mộ cùng mẹ chậm rãi tản bộ trên đường.

“Hai đứa thực sự dự định ở bên nhau? Nếu sau này con có điều gì không vui, nhất định phải gọi điện thoại về nhà nói với mẹ, không được giấu ở trong lòng.” Ngữ khí của mẹ Sở có chút rầu rĩ, nhìn Sở Mộ nói.

“Dạ.” Sở Mộ đáp, cuối cùng còn nói thêm, “Mẹ, chúng con lo mẹ ở nhà một mình, hay là mẹ đến sống cùng chúng con đi!”

Mẹ Sở mỉm cười, thản nhiên nói, “Mẹ thích ở đây, không muốn đi, với lại, hai đứa con trai sống cùng nhau, mẹ và các con ở chung nhất định không thoải mái, hà tất gì mẹ phải tự đi tìm khổ. Trước đây mẹ còn nghĩ sau khi về hưu sẽ vừa lúc con có con, bây giờ con không có con, mẹ và con sống cùng nhau làm cái gì, thật là.”

Sở Mộ lộ ra một tia cười khổ, ôm lấy tay mẹ, “Mẹ, xin lỗi.”

Mẹ Sở thở dài, “Không có gì, mẹ không có ý trách con. Con người Chu Niệm thật không tồi, nhìn ra được, nó thật lòng với con, lúc trước nó còn nhỏ, làm cho mẹ lo lắng, nhưng bây giờ nó kiên định hơn trước, đã mấy năm trôi qua, nhưng nó vẫn đối với con giống như trước kia, xã hội bây giờ con người trở nên xem nhẹ, có người kết hôn sống cùng nhau, rồi vài ba ngày sau lại ly hôn, hai đứa xa nhau lâu như vậy, nó vẫn không thay lòng đổi dạ bằng lòng chờ con trở về, điều đó thật sự đáng quý, con và nó ở bên nhau, mẹ yên tâm.”

Mẹ Sở nói từng câu từng câu, ngữ điệu bình thản nhẹ nhàng, nhưng lại là những lời làm ấm lòng người nhất, làm cho Sở Mộ vô cùng cảm động, từng câu từng chữ đánh vào tận sâu đáy lòng, “Mẹ... Cảm ơn mẹ.”

“Thằng bé này!” Kỳ thực nội tâm mẹ Sở cũng rất xúc động, nhưng nét mặt lại bình tĩnh như cũ, bà cầm tay Sở Mộ, nói, “Con và Chu Niệm đều là đàn ông, chuyện đàn ông chung sống cùng đàn ông và chuyện đàn ông chung sống cùng phụ nữ cũng không quá giống nhau, mẹ cũng không biết nên nói hai đứa phải sống như thế nào để gia đình hòa hợp, nhưng là, trái tim con người được làm bằng thịt, cư xử thật tình với đối phương, mọi việc nhiều nhường nhịn một chút, ít cãi nhau, có việc gì cũng nên nói cho người kia biết, không nên giấu ở trong lòng, trong lòng mà tồn đọng cái gì, thì sẽ dễ nảy sinh oán hận, sự tình sau này cũng khó giải quyết hơn, cho dù tình cảm có tốt, cũng dễ nảy sinh kẻ hở. Mấy điều này chắc là cũng hữu dụng với

hai đứa. Nếu con và nó ở bên nhau, tốt nhất là phải hảo hảo gìn giữ cảm tình của nhau a, mẹ khẳng định sẽ không đến ở chung với hai đứa, ở chung với bây, chắc chắn sẽ khiến hai đứa thiếu không gian riêng, vô luận thế nào cũng không có lợi cho tình cảm của hai đứa a.”

“Mẹ, mẹ đừng nói như vậy, chúng ta sống cùng nhau, con tin là, Chu Niệm tuyệt đối sẽ không sinh lòng ghét bỏ đâu.” Sở Mộ kéo tay mẹ, có chút lo lắng nói.

Anh còn chưa bắt hiểu đến nước này, đã không thể cho mẹ bằng cháu, bây giờ còn không thể tự mình phụng dưỡng bà.

Mẹ Sở khoát khoát tay, “Không nói mấy cái này nữa. Hai đứa cứ hảo hảo sống cuộc đời của hai đứa, mẹ sẽ không đến sống cùng hai đứa a.”

“Mẹ ở nhà một mình con không yên tâm, nếu như đau óc đau nhức hay sinh bệnh gì cũng không ai chăm sóc, không được, con không thể để mẹ sống một mình như vậy.” Ngữ khí Sở Mộ không khỏi trở nên cường ngạnh.

“Thân thể của mẹ rất tốt, căn bản không có vấn đề, với lại, nhà dì út của con chỉ cách nhà chúng ta có hai chục phút, nhà cậu của con cũng không quá xa, không thể không có khả năng chăm sóc a. Con đừng nói nữa, mẹ sẽ không đến ở chung với các con.” Mẹ Sở kiên quyết cự tuyệt.

Sở Mộ không biết nên khuyên như thế nào, chỉ có thể đau khổ không nói.

Mẹ Sở thấy con trai nghiêm mặt, đi một đoạn, lại đột nhiên mở miệng nói, “Hai năm này có người giới thiệu đối tượng cho mẹ...”

Mẹ Sở còn chưa nói xong, Sở Mộ đã cả kinh dừng lại bước chân quay sang nhìn chăm chăm vào mẹ anh, “Là ai, làm nghề gì, người thế nào, mẹ và người đó làm sao quen biết...”

“Con hoảng cái gì chứ, không phải mẹ đang chậm rãi nói sao.” Mẹ Sở oán trách mà liếc mắt nhìn Sở Mộ, Sở Mộ cũng sáng quắc nhìn bà.

“Con cũng biết ông ta, là căn nhà ở trong khu giữa khu nhà chúng ta, là Lưu Thường Chu ở sát vách, ngày xưa con thường gọi là chú Lưu, lúc đó ông ấy giúp chúng ta không ít. Nhưng sau đó chúng ta dọn đi nên quan hệ cũng phai nhạt, lần trước gặp phải, mới biết vợ của ông ấy đã mất vì bệnh, sau đó ông ấy lại thường tới tìm mẹ, nói là muốn hai người nhập nhà làm bạn...”

Sở Mộ chăm chú nghe, biểu tình trang nghiêm, tỉ mỉ suy nghĩ về chú Lưu lúc còn bé, nhưng nói thật a, một chút cũng không nhớ rõ hình dạng, chỉ mang máng chú ấy cao cao to to, chính trong thời gian khó khăn khi còn bé, chú ấy đã đến nhà cho anh rất nhiều trứng gà và hoa quả, còn có kẹo nữa, lúc đó hoa quả, kẹo quả thực rất trân quý.

“Hình như chú ấy có một đứa con đúng không?” Sở Mộ nói, anh còn nhớ rõ mình từng bị đứa bé kia ăn hiếp, nhưng không nhớ rõ tên, đứa bé béo ú lớn tuổi hơn anh có biệt hiệu là “Lưu béo đôn(1)”.

“Có, gọi là Lưu Vũ Phàm. Đã sớm có tiền đồ, tự mở công ty ở thành phố F, có một con trai đang học sơ trung!” Mẹ Sở nói, lại nghĩ đến nếu con trai mình kết hôn, hẳn đứa con cũng nên học tiểu học rồi a. Ai, ai cũng có số mệnh của mình.

“Mẹ, vậy mẹ có đồng ý với chú ấy không, dù sao con đã về, mẹ gọi chú Lưu kia ra gặp mặt đi a! Nếu mẹ nguyện ý, mẹ và chú còn có thể làm một cái hôn lễ lúc xế chiều(2).” Sở Mộ nhớ Lưu Thường Chu kia trước đây hình như là địa tô của Chính phủ, khi đó coi như chức quan không nhỏ, nhân phẩm cũng tốt, nếu mẹ anh nguyện ý, hơn nữa, nếu người nọ cũng phù hợp với mẹ, mẹ có một người bầu bạn lúc tuổi già thì còn gì bằng.

“Đã nhiều tuổi như vậy, lại đột nhiên muốn cùng với một người, mẹ không thích ứng được, nên vẫn chưa trả lời. Nếu các con lo mẹ ở một mình, vậy thì có thể đáp ứng ông ấy.” Mẹ Sở trả lời.

“Mẹ, tất cả đều dựa theo ý nguyện của mẹ, nếu con để mẹ cùng một người khác ở bên nhau mà không hạnh phúc, vậy thì con đây không phải càng bắt hiểu sao.”

“Ông ấy thật ra cũng tốt, ông ấy không ở chung với con trai, bây giờ cũng đang sống một mình. Để mẹ gọi điện cho ông ấy, nói con đã về, muốn gặp ông, xem ông ấy làm thế nào?” Mẹ Sở nói, giọng nói mang theo tiểu ý.

“Mẹ.” Sở Mộ gọi một tiếng, bao hàm lời chúc phúc và sự cảm kích dành cho bà, cảm tạ bà bao năm qua tần tảo khổ khổ vì anh, một mình chống đỡ nuôi anh khôn lớn, lại thủ tiết, anh hy vọng mẹ của mình có thể tìm được tình cảm và hạnh phúc của bản thân, dẫu sao, ba của anh đã chết nhiều năm, cả đời thủ một người, thực sự quá mức cô đơn mà đau khổ.

Đến nửa đường, xe của Chu Niệm đến đón hai người.

Đây chỉ là một thành thị nhỏ, đường phố đơn giản, Chu Niệm nhìn bản đồ một chút đã có thể nhớ hết tất cả, một đường thuận thuận lợi lợi về đến nhà Sở Mộ.

Lúc Sở Mộ nói sẽ về nhà, mẹ Sở đã đem đồ đạc trong phòng, trên giường, tất cả đều đổi thành cái mới, mẹ Sở không có ý để Chu Niệm ra ở khách sạn, Chu Niệm đương nhiên ở lại ở cùng một phòng với Sở Mộ.

Lúc đi ngủ, nằm ở trên giường, bởi vì giường nhỏ, Sở Mộ dựa vào người Chu Niệm, đem những gì mẹ anh nói lại cho Chu Niệm nghe.

Chu Niệm nghe xong, đối mẹ Sở phi thường xúc động, nội tâm thật thật chính chính xem bà giống như mẹ của mình, tôn kính kính yêu.

Chú giải

(1) Đôn : ụ

(2) Hôn lễ lúc xế chiều : hôn lễ muộn (nghĩa bóng)

68. Quyển 3 - Chương 21: Đàm Hôn Luận Giá Tiền(1)

Chu Niệm và Sở Mộ cùng nhau đi gặp người theo đuổi mẹ Sở, cả hai người đều cảm thấy chú Lưu này thật không tồi, là một người tao nhã nho nhã, đồng thời nhìn ra được, ông ấy rất quan tâm mẹ Sở, mẹ Sở mới vừa gọi điện nói con trai muốn gặp ông, thì ở bên kia ông liền thụ sủng nhược kinh(2), còn nói có cần phải gọi con trai ông trở về gặp mặt hay không, bị mẹ Sở cự tuyệt, lúc này mới trịnh trọng chuẩn bị gặp mặt đối phương.

Chỉ là, mẹ Sở lại không quá nhiệt tình.

Mẹ Sở không muốn, nhưng Sở Mộ lại càng không muốn mẹ Sở sống một mình.

Sở Mộ ở lại nhà vì muốn đi thăm vài vị thân thích liên can, nhưng Chu Niệm phải đi trước vì sự vụ bận rộn.

Sở Mộ ở nhà bốn năm ngày sau đó mới quay lại thành phố S, ứng với yêu cầu kiên quyết của Chu Niệm, anh quay về cùng mẹ Sở.

Chu Niệm phái chuyên cơ riêng đến hương thành nhỏ nơi Mộ gia sinh sống đón Sở Mộ, cũng bởi vậy mà mẹ Sở, ôm theo con mèo nhỏ, lần đầu tiên ngồi vào máy bay hạng nhất.

Bà vẫn chưa biết quyền thế của Chu gia, kỳ thực Sở Mộ cũng không biết rõ, chỉ là, khi ngồi vào chiếc ghế hạng nhất, cảnh vật chung quanh xa hoa lại được hậu đãi, các cô tiếp viên hàng không phục vụ chu đáo, mới làm bà nhớ ra, bọn họ thực sự không biết rõ gia thế nhà Chu Niệm, chỉ nhớ năm năm trước đã từng gặp qua mẹ Chu Niệm, đó là một vị phu nhân cao quý có tri thức hiểu lễ nghĩa, nghĩ đến đây thôi, mẹ Sở không khỏi có chút lo lắng, lo lắng không biết con trai bà ở trong Chu gia có bị đối xử bất công hay không, dẫu sao thì, gia đình Chu Niệm không phải như các gia đình bình thường khác.

Sau khi xuống phi cơ, Chu Niệm ngay lập tức buông bỏ tất cả sự vụ, đích thân ra đón bọn họ.

Mới vài ngày không gặp, đã vô cùng nhung nhớ, dù mẹ Sở có ở đây, hay ánh mắt của người trợ lý, hẳn cũng một tay ôm lấy Sở Mộ, cố đè nén khát vọng muốn mạnh mẽ hôn lên bờ môi anh, cuối cùng cũng không có làm việc gì mờ ám, rất nhanh thả ra.

Ngồi trong chiếc lomousine dài, Chu Niệm vừa nắm tay Sở Mộ, vừa nói với mẹ Sở, “Mẹ, nhà của con và Sở Mộ có hơi nhỏ, chỉ có một căn phòng ngủ, nhất định tiếp đãi mẹ không chu toàn, nên vài ngày này chúng ta sẽ quay về đại trạch(3) của Chu gia, con muốn giới thiệu mẹ với cha mẹ của con, cũng là bàn bạc một chút hôn sự của con và Sở Mộ...”

Mẹ Sở gật đầu, “Thực ra cũng không cần phiền phức thế đâu, nhà của hai đứa nhỏ, mẹ ngủ ở sô pha hay trên đất cũng được.”

Chu Niệm cười nhẹ, “Nếu ngủ ở sô pha hay trên đất thì khẳng định phải là con và Sở Mộ làm, đâu thể nào để mẹ ngủ ở sô pha hay trên đất được, như vậy quá bất hiếu a. Đại trạch của Chu gia có nhiều người phục vụ, hơn nữa lại thư thái hơn, cho nên chúng ta sẽ ở nơi đó. Hơn nữa, cha mẹ của con luôn mãi căn dặn, con cũng không dám đưa mẹ đi ở nơi khác.”

“Nhưng là, chúng ta mới vừa xuống phi cơ, còn rối bù, nếu đi gặp thông gia, rất không lễ phép.”

Tuy rằng đã sớm gọi điện báo, Sở Mộ dẫn mẹ Sở cùng nhau đến thành phố S, sau đó, dĩ nhiên là gặp mặt cha mẹ Chu Niệm, còn phải bàn bạc chuyện kết hôn.

Lúc Chu Niệm nói chuyện này trong điện thoại, Sở Mộ đã bắt đầu khẩn trương, thế nhưng, nếu muốn quang minh chính đại cùng Chu Niệm ở bên nhau, khẳng định phải trải qua chuyện này, sự khẩn trương lập tức biến thành khí thế hiên ngang, anh đã chuẩn bị thật tốt để đến gặp cha mẹ Chu Niệm, đến khi thời khắc gần kề, còn mơ hồ có chút chờ mong.

Nhưng là, khi chuyện đến trước mắt, lại thấp thỏm bất an, khẩn trương hoảng loạn, tránh không được không biết phải làm sao.

Không chỉ có Sở Mộ như vậy, ngay cả mẹ Sở cũng như thế.

Giả như mà gia đình đối phương bọn họ bình thường như mọi người thì còn nói được, chính là, từ chiếc máy bay hạng sang, đến bây giờ là chiếc xe xa hoa, có tài xế, có trợ lý, còn có cả người hầu, những điều này làm cho mẹ Sở mãnh liệt cảm nhận được sự chênh lệch giữa mình và gia đình bọn họ, làm cho lòng bà càng thêm lo lắng, lo Sở Mộ và Chu Niệm chung sống lâu ngày sẽ phát sinh vấn đề, suy cho cùng, người ta là kẻ có tiền, mà gia đình mình chỉ là những người bình thường, loại chênh lệch dòng dõi thế này thế nào cũng sẽ xuất hiện vấn đề...

Chu Niệm nắm chặt tay Sở Mộ, ngón tay nhẹ nhàng vỗ về lòng bàn tay anh, trấn an tâm tình khẩn trương của anh. Nói với mẹ Sở, “Vốn cha mẹ con phải đến thăm mẹ, nhưng mà, lúc con và Sở Mộ về thăm nhà, con sợ nếu để họ đi có vẻ quá đường đột, như vậy không tốt cho lắm, cho nên, con mới một mình theo Sở Mộ về thăm mọi người. Bây giờ lại để mẹ và Sở Mộ đi, gia đình con mới phải ngại mới đúng, với lại, cha mẹ của con rất bận, mẹ có thể đến hảo hảo nghỉ ngơi trước, sau đó thay đồ, như vậy sẽ không còn vấn đề rối bù mà mẹ lo lắng rồi!”

Chu Niệm nói đến phía sau, giọng nói mang theo ý vui đùa, làm cho mẹ Sở cũng cười rộ lên, “Con còn nói, nhưng mà, chúng ta không mang theo lễ vật gì đến thăm nhà con, như vậy không thể được, vẫn là phải chuẩn bị lễ vật trước mới được.”

“Không cần chuẩn bị, mẹ và Sở Mộ đến chính là lễ vật tốt nhất rồi. Hơn nữa, trong nhà con cũng không thiếu cái gì, thật sự không cần phải chuẩn bị.”

Sở Mộ thăm thở dài, đi gặp gia trưởng nhà Chu Niệm, anh thật sự rất lo lắng. Mẹ của Chu Niệm thì còn có thể nói, vì đã gặp qua không ít lần, nhưng mà cha của Chu Niệm, một đại thương nhân thành công như thế kia, chắc chắn tầm mắt cao hơn bình thường, không biết đến lúc đó có xảy ra vấn đề gì hay không.

Chu Niệm nhìn Sở Mộ vẫn trầm mặc cúi đầu, rất lo lắng cho anh, hẳn xắn một miếng bánh kem để vào trong đĩa, đặt nó vào tay Sở Mộ, rồi lại hỏi mẹ Sở có muốn ăn hay không, mẹ Sở nói không cần.

Tiểu Đoàn được mẹ Sở ôm trên tay bị say máy bay, lúc mới lên ngồi thì không yên, sau đó thì đầu óc choáng váng, sau khi xuống phi cơ thì lừ đừ muốn ngất, bây giờ mới đỡ hơn một chút, con mắt mê mang liếc về phía Chu Niệm và Sở Mộ.

Mẹ Sở vuốt ve bộ lông con mèo, để mèo nhỏ thoải mái hơn một chút.

Chu Niệm cúi đầu nhìn vào mắt Sở Mộ, ánh mắt Sở Mộ nhu hòa nhưng có chút ủ rũ, liền thấp giọng dịu dàng hỏi, “Làm sao vậy, từ lúc xuống phi cơ liền không vui.”

Sở Mộ lắc đầu, ăn xong miếng bánh kem, mới nói, “Tôi không có không vui, chỉ là hơi chóng mặt thôi.”

Chu Niệm vươn tay xoa lên vầng trán anh, lại sờ sờ gương mặt anh một hồi, “Có chút nóng, có phải phát sốt rồi không.”

Có mẹ Sở ở đây, mà Chu Niệm lại làm hành động thân mật như vậy, khiến Sở Mộ có chút ngượng ngùng, nghiêng người né tránh, thấp giọng nói, “Không có, đừng lo.”

Anh chỉ rất khẩn trương mà thôi, nên đầu óc có chút mê man, phát sốt nhẹ.

Chu Niệm lo lắng, ghé vào lỗ tai anh, thấp giọng nói, “Đợi đến nhà, để bác sĩ đến khám một chút, sức khỏe quan trọng hơn.”

Con người màu nhạt của Sở Mộ dịu dàng nhìn hắn một cái, mới nhắm mắt lại, không nói gì.

Chu Niệm đặt cái đĩa bánh của Sở Mộ sang nơi khác xong, liền nắm lấy tay anh, ở bên anh nhẹ giọng nói, “Mộ Mộ, không cần lo lắng, sẽ không có chuyện gì cả, tin tưởng em.”

Sở Mộ gương mặt lên nhìn Chu Niệm một hồi, đường nét anh tuấn trên gương mặt Chu Niệm lúc này mang theo một tia cay đắng, Sở Mộ biết Chu Niệm buồn thương là vì anh không tin hắn.

Anh đột nhiên nghĩ thông suốt, nội tâm trở nên sáng tỏ, anh và Chu Niệm ở bên nhau, nếu đã vậy, anh sẽ tin Chu Niệm, hơn nữa, cũng muốn hắn tin tưởng anh.

Vô luận gia đình Chu Niệm có như thế nào, cuộc sống sau này của anh hết thảy chỉ có Chu Niệm mà thôi, anh chợt nghĩ về tổ ấm nhỏ nhoi mà cả anh và Chu Niệm đều hao tổn lượng lớn thời gian, tinh lực cùng tình cảm để xây nên, đó sẽ là nơi mà người ngoài không thể bước vào, ở đó, Chu Niệm sẽ vì anh chuẩn bị tất cả, một nơi ấm áp mà không có chỗ cho người khác.

Nghĩ như thế, Sở Mộ liền nở nụ cười, bàn tay đang bị Chu Niệm nắm chợt lật ngược trở lại nắm chặt tay Chu Niệm, anh nói, “Tôi không sao, vừa này có hơi khẩn trương, nhưng mà, bây giờ thì không thành vấn đề rồi, vô luận là đi gặp ai, sau này chỉ có cậu và tôi sống cùng nhau mà thôi.”

Chu Niệm sững sốt, trên mặt vô hạn vui sướng, thậm chí còn hôn lên mặt Sở Mộ một cái mới chịu thôi.

Mẹ Sở lúc đầu còn đang chuyên tâm đùa với Tiểu Đoàn, nhưng sau đó vừa nhắc đầu đã thấy Chu Niệm hôn lên mặt con trai mình một cái, mẹ Sở khụ một tiếng, rồi quay đầu quan sát ngăn tủ đồ trên xe.

Bị mẹ Sở thấy, gương mặt Sở Mộ có chút phiếm hồng, nhưng Chu Niệm lại làm như không có việc gì, ngón tay tiếp tục mân trớn bàn tay Sở Mộ.

Trong xe du dương bản nhạc nhẹ, Tiểu Đoàn thoáng di chuyển trên đầu gối mẹ Sở, liền được Sở Mộ ôm vào trong lòng, vì thế mà Sở Mộ có thể miễn cưỡng tránh được bàn tay đang không ngừng vỗ về chơi đùa tay anh của Chu Niệm.

Chu Niệm nói trong Chu gia cũng có nuôi vài con mèo, nói không chừng có thể nhân đó mà tìm được đối tượng cho Tiểu Đoàn.

Mẹ Sở và Chu Niệm cùng nhau nói chuyện về mèo, mãi cho đến lúc xuống xe, hai người cũng vẫn nói về vấn đề nuôi mèo, nhờ vậy mà thời gian trôi qua rất nhanh.

Tài xế lái xe lái vô cùng bình ổn, ngồi trong xe mà tựa như đang ngồi trong phòng khách, chính vì vậy, khi xe dừng lại, lúc người hầu mở cửa xe, Sở Mộ đều không có cảm giác gì đặc biệt.

Bàn chân đạp lên mặt đất, chứng kiến cảnh vật chung quanh, trong phút chốc anh mới phản ứng lại, nơi đây là nơi nào, chẳng lẽ là viện bảo tàng khổng lồ hay sao.

Chú giải

(1) Đàm hôn luận giá tiền : giá = gả; tiền = trước (xin đừng lầm lẫn chữ giá trong giá cả, và tiền trong tiền bạc a

)

(2) Thụ sủng nhược kinh : được yêu thương mà vừa mừng lại vừa lo

(3) Đại trạch : dinh thự..

69. Quyển 3 - Chương 22: Chu Gia Đại Trạch

Được Chu Niệm dẫn vào phòng khách, thần sắc Sở Mộ vẫn ngây ngốc như cũ, tựa như đang nằm mộng, nhưng, cho dù là mộng, cũng chưa bao giờ xuất hiện qua tình cảnh này, đình viện(1) duyên dáng tao nhã, cây cối xanh tươi rợp bóng, lặng đứng bên hai làn xe chạy, vườn hoa được cắt sửa chỉnh tề, trải dọc hai bên đường.

Kiến trúc xa hoa đồ sộ mang phong cách Âu Châu, lấy màu trắng làm chủ đạo, cửa sổ sát sàn lớn hướng về phía ngoại thành, cột hành lang được chạm trổ tinh xảo, các loại điêu khắc trông rất sống động...

Sở Mộ cho rằng đây chính là viện bảo tàng, đâu giống như nơi để người ở.

Mẹ Sở cũng đồng dạng chìm trong mộng ảo, bà chỉ nghĩ Chu Niệm là kẻ có tiền, nhưng mà, bà nào có thể tưởng tượng được, gia đình hẳn giàu có đến vậy.

Trong phút chốc, đầu óc trở nên mông lung, không thể hoạt động, nhưng khi có thể hoạt động trở lại, lại bắt đầu cảm thấy sầu lo.

Bà lo Chu Niệm sẽ đối xử không tốt với con trai bà, suy cho cùng, Chu Niệm trẻ tuổi hơn Sở Mộ, hơn nữa vừa nhìn là biết hẳn là loại người tương mạo anh tuấn được mọi người hoan nghênh, tuy rằng con trai bà cũng là người ưu tú, nhưng là, bà vẫn phải thừa nhận, anh và Chu Niệm đi cùng nhau, e rằng Chu Niệm được mọi người hoan nghênh hơn, nếu vậy, Chu Niệm càng dễ ở bên ngoài..., bà lo cuộc sống của hai người sẽ nảy sinh biến cố.

Đến bây giờ, những điều lo lắng đó chỉ có thể nói là việc nhỏ, hiện tại biết rõ sự chênh lệch dòng dõi, bà mới chính thức phiền não.

Bà từng nghĩ con trai bà tốt đến vậy, Chu Niệm và anh ở bên nhau, coi như Chu Niệm chiếm được lợi, nhưng bây giờ biết được Chu Niệm là con nhà hào phú, bà bắt đầu lo lắng tình cảm Chu Niệm dành cho Sở Mộ có thể duy trì được bao lâu.

“Vú Dư, đều an bài xong rồi chứ?” Chu Niệm hỏi người quản sự bên cạnh.

“Thiếu gia nói gian phòng của Sở phu nhân phải gần một chút, nên tôi đã chuẩn bị căn phòng phía bên phải lầu ba, gần với phòng của cậu nhất. Sở tiên sinh ở chung phòng với cậu, tất cả mọi thứ của cậu ấy đều được an bài sẵn trong phòng của thiếu gia.” Người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi hồi đáp.

Chu Niệm dẫn mẹ Sở đến phòng ở, rồi tỉ mỉ nói với bà về mọi thứ trong căn phòng, để tránh mẹ Sở mới đến nên chưa quen, rất nhiều thứ không biết dùng, rồi lại cẩn thận dặn dò người hầu hầu hạ cho bà thật tốt, để bà hảo hảo nghỉ ngơi, có gì không quen thì nhất định phải nói ra.

Chu Niệm nói với mẹ Sở về những an bài vào buổi tối, luôn miệng căn dặn người hầu phải chăm sóc bà thật chu đáo, sau đó mới cùng Sở Mộ đi ra khỏi phòng.

Sở Mộ vẫn vô cùng trầm mặc, ngoại trừ nói vài câu với mẹ Sở, còn lại đều hầu như không nói chuyện.

Bởi vì sốt nhẹ, đầu anh có hơi choáng váng, gương mặt hơi ửng hồng, con ngươi ánh lên một tầng thủy quang nhàn nhạt, thoạt nhìn nét mặt, tựa hồ không lắm khởi sắc.

Khí chất dịu dàng thanh nhã của anh làm mọi người yêu mến, chỉ là, sự trầm mặc của anh không khỏi để lại ấn tượng cao ngạo lạnh lùng cho người ngoài.

Chu Niệm tại Chu gia chủ trách(2) rất được người hầu hoan nghênh, đầu tiên là vì hắn không kiệt ngạo(3) vô lễ như Chu Diên, người ôn hòa lại hữu lễ, tướng mạo tuấn mỹ, lại là người thừa kế chính thức của Chu nhị, hoàn toàn chính xác là toàn thạch vương lão ngũ giai công tử(4), không ít hầu gái trong nhà vừa ý hắn, dĩ nhiên, các nàng biết rõ chính mình không có khả năng trở thành phu nhân của Chu Niệm, nên chỉ len lén liếc nhìn, thăm mền trong lòng, mọi người đều cho rằng hắn sẽ kết hôn cùng một người con gái môn đăng hộ đối, chỉ là không nghĩ tới, đột nhiên, hắn nói muốn mời khách quý đến nhà, mà người khách quý đó chính là người yêu của hắn, còn có mẹ của người yêu, không chỉ là chiêu đãi, mà còn mời Chu nhị và các phu nhân đến dự, mọi người trong nhà đều phải đến để gặp mặt, nhìn thế nào, thì đây không phải là hai nhà trịnh trọng gặp mặt nhau sao!

Ngay lúc mọi người không ngờ tới, trái tim của thiếu gia Chu gia Chu Niệm đã có chủ, không những thế, danh phận đều được xác định.

Điều này làm cho mọi người được mở rộng tầm mắt.

Khi Chu Niệm dùng loại xe tốt nhất đi ra sân bay đón người, mọi người trong nhà bắt đầu rủ tai nói nhỏ, người yêu kia của hắn rốt cuộc có bộ dáng thế nào, là khuê tú(5) nhà ai mà có thể được hắn yêu thương đến vậy.

Khi xe bắt đầu tiến vào đại môn ở đình viện, không ít người bởi vì hiếu kỳ mà buông cả chuyện đang làm trong tay chạy đi xem, cũng vì thế mà Sở Mộ và mẹ Sở mới thấy cảnh nhiều người hầu long trọng ra đón. Đương nhiên, còn có không ít người trốn trốn tránh tránh mà nhìn.

Xe dừng lại, quản gia tự mình mở cửa xe, xuống xe đầu tiên chính là con mèo trắng, chốc một cái đã nhảy ra, làm cho quản gia càng thêm hoảng sợ, sau đó nghe được thanh âm của Chu Niệm, “Mẹ, mẹ xuống xe cẩn thận, Tiểu Đoàn chạy chưa xa, con đã kêu người bắt nó lại rồi.”

Bình thường Chu Niệm là người ôn hòa, thế nhưng, thanh âm lại không khỏi mang đến khí thế bức người cùng lãnh đạm, chỉ là, lúc này đây, thanh âm của hắn, vô cùng nhiệt tình và nhu hòa, cẩn cẩn dục dục, cảm giác như nếu mạnh một chút sẽ đánh vỡ cái gì. Chu Niệm cẩn thận chăm sóc như vậy, hẳn đây là mẹ vợ của hắn, xem ra, thiếu gia Chu Niệm thực sự vô cùng quan tâm người yêu của hắn, nếu không, sao có thể dụng tâm mà săn sóc mẹ của người kia như thế.

Chu Niệm cẩn thận đỡ một vị phu nhân khoảng sáu mươi tuổi xuống xe, phu nhân búi tóc, gương mặt rất có tinh thần, mặc một bộ đồ màu xanh, cùng một chiếc giày da. Vóc người không cao không lùn, đối với người hầu Chu gia vốn nhìn quen các vị phu nhân mà nói, thì người mẹ vợ này của thiếu gia Chu Niệm thật bình thường, tướng mạo khí chất cách ăn mặc đều rất bình thường, nhìn không ra có điểm gì là người giàu có, mà ngược lại giống như là một người mẹ trong gia đình bình thường hơn.

Mọi người không khỏi có chút thất vọng, chỉ là, Chu Niệm cẩn cẩn dục dục ân cần chăm sóc như vậy, bọn họ là người hầu dĩ nhiên cũng không dám có một chút thờ ơ, vẻ mặt tươi cười ân cần nghênh tiếp.

Mẹ vợ thật bình thường, mọi người càng mong chờ gặp mặt người con gái đã câu đi Chu Niệm kia, không biết là dạng gì, mà có thể câu được một toàn thạch vương lão ngũ vừa có tài vừa có sắc như Chu Niệm, còn làm hắn vô cùng yêu thương.

Khi Sở Mộ xuống xe, vóc người gầy nhỏ, gương mặt tuy thanh tú trắng trẻo hơn người thường, nhưng mà, đối với người hầu Chu gia vốn nhìn quen các loại mỹ sắc mà nói, chỉ có thể ở mức bình thường mà thôi, nhưng khí chất lại phi thường ôn hòa tinh khiết, áo sơ mi đơn giản cùng quần tây dài, không có gì đặc sắc, mọi người đều nghĩ rằng đây là anh vợ của Chu Niệm, ắt phải còn một đại mỹ nữ chưa xuống xe, mỹ nữ kia mới là người yêu của Chu Niệm, nhưng là, nhìn cửa xe không còn ai đi ra, hơn nữa, sau khi Chu Niệm

buông tay mẹ vợ ra, liền đi đến ôm lấy chiếc eo của người đàn ông gầy nhỏ kia, mặt mỉm cười, thanh âm còn vụn vặt dịu dàng quyến luyến, ghé vào lỗ tai anh thân mật nói nhỏ.

Ngoại trừ người quản gia đã được Chu Niệm và lão gia Chu nhị nói qua, những người còn lại đều như bị sét đánh, còn nghĩ rằng chính mình nhìn lầm rồi, lẽ nào đây là người yêu của thiếu gia Chu Niệm, kỳ thực không phải là đại mỹ nữ gì, mà là một người đàn ông không có gì đặc biệt.

Trong nhất thời, bầu không khí trở nên quái dị.

Chỉ là, Chu Niệm không để ý đến bầu không khí này, một tay mạnh mẽ mà bá đạo ôm trọn vòng eo của người đàn ông kia, một tay chỉ về một vài nơi giảng giải cho mẹ vợ và người đàn ông kia nghe.

Những người hầu chịu đả kích, nội tâm tiêu tan tiếp tục tiếp đón khách quý, ngoại trừ vị quản sự và hai người hầu nam xách va li, còn có các cô hầu gái được phân phó chăm sóc mẹ Sở, những người còn lại đều tản ra làm tiếp chuyện của mình.

Song, nội tâm vẫn bị vây trong nỗi sợ hãi.

Đàn ông hoàn mỹ như thiếu gia Chu Niệm sao có thể mê luyến một người đàn ông bình thường như vậy chứ.

Có điều, sau khi hảo hảo ngẫm lại, cũng chỉ có thể chịu thua.

Cha của Chu Niệm, Chu nhị gia Chu Ký kết hôn cùng một người đàn ông, anh cả của Chu Niệm, đại thiếu gia của Chu gia Chu Diên cũng cùng một người đàn ông kết hôn, chắc là loại chuyện này là có di truyền, chuyện Chu Niệm yêu một người đàn ông, không những vậy còn muốn kết hôn cùng người kia hẳn cũng là chuyện đương nhiên a.

Nhưng là, vợ của Chu Ký chính là một đại mỹ nhân khiến ai nhìn thấy cũng đều bị mê hoặc, tuy rằng số lần cậu đến Chu gia chủ trách không nhiều, nhưng mà, mỗi lần người nọ đến đều khiến cho mọi người không thể không ngược nhìn, trước đây mỗi lần mở yến hội chiêu đãi đều có không ít mỹ nhân, ngôi sao nam nữ cũng đến không ít, nhưng chưa bao giờ gặp được người nào có gương mặt đẹp như cậu, thế cho nên người hầu bọn họ lúc nào cũng mong Chu Ký có thể dẫn cậu về đây nhiều hơn để mọi người được mở rộng tầm mắt, ngoại trừ vợ của Chu Ký, vị kìa của thiếu gia Chu Diên, cũng là người có tướng mạo đẹp đến không tưởng, gương mặt phong tình mỹ hoặc còn hơn phụ nữ vài phần, chỉ nhìn cậu thôi cũng khiến các khớp xương mềm nhũn, không những thế, thanh âm còn vô cùng êm tai, tính tình cũng vụn vặt dịu dàng.

Thế nhưng, thiếu gia Chu Niệm mà mọi người xem trọng nhất, cho dù thích đàn ông, muốn tìm đàn ông kết hôn, cũng có thể tìm một khuôn mặt đẹp mà a, sao tiêu chuẩn thường thức lại tệ hơn mức bình thường như thế? Tại sao người yêu của hắn lại bình thường như vậy, tất cả mọi người đều nghĩ như vậy đấy, ai cũng thầm ai thán, thế nhưng, có ai thán bao nhiêu cũng vô dụng, ai cũng không thể khiến cho thiếu gia Chu Niệm chuyển tâm.

Chú giải

(1) Đình viện : sân nhà.

(2) Chủ trách : nhà chính.

(3) Kiệt ngạo : kiên quyết, bướng bỉnh

(4) Toàn thạch vương lão ngũ giai công tử : chỉ những chàng có đủ 5 tiêu chuẩn, nói tóm lại là ý chỉ đàn ông hoàn mỹ từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài, từ vật chất đến tinh thần a

(5) Khuê tú : con gái nhà quyền quý.

70. Quyển 3 - Chương 23: Giải Tâm

Chu Niệm dẫn Sở Mộ đi qua một bên hành lang, đi đến trước cánh cửa gỗ, Chu Niệm mở cửa, nói, “Đây là phòng của em, anh sẽ ở đây cùng với em.”

Sở Mộ nhẹ gật đầu, con người có chút ảm đạm, theo Chu Niệm vào phòng.

Người hầu đã mang chiếc va li của Sở Mộ đặt sẵn trong phòng.

Sở Mộ nhìn thiết kế của căn phòng, căn phòng xa hoa lộng lẫy, có điều, màu sắc có chút giản đơn, nhưng là, nhưng vật trang trí bên trong vẫn làm cho người ta có cảm giác xa xỉ.

Chu Niệm căn dặn một vài chuyện, rồi bảo người hầu đi ra, đóng cửa.

Ôm Sở Mộ đến ngồi trên sofa, Chu Niệm rót một ly nước cho anh, ngồi xuống bên cạnh anh, vươn tay chạm lên trán anh, phát hiện còn nóng hơn lúc ngồi trên xe, liền phi thường lo lắng, dịu dàng hỏi, “Để bác sĩ đến khám một chút được không, anh đang sốt.”

Sở Mộ bị sốt đầu óc có chút mơ hồ, vừa đau đầu lại vừa choáng váng, nuốt nước bọt, lắc đầu nói, “Không cần, tôi vừa mới đến nhà cậu, lại gọi bác sĩ đến khám, không tốt.”

“Bị bệnh làm sao có thể không gọi bác sĩ. Anh làm sao vậy, không vui ư, gặp em làm anh không vui ư.” Chu Niệm nhìn Sở Mộ, lo lắng nói.

Vốn đã điều tiết được tâm tình đến gặp người nhà Chu Niệm lúc ở trên xe, nhưng lúc này đây khi nhìn thấy khí thế cùng quyền thế nhà Chu Niệm xong, trong lòng Sở Mộ bỗng nổi lên một cái gút mắt, người như anh, ở bên Chu Niệm, không biết có được tính là chim sẻ bước vào hào môn biến thành phượng hoàng hay không, nhưng, anh tuyệt không vui vẻ, ngược lại còn cảm thấy rất khó chịu. Chính anh cũng không biết cảm giác khó chịu đó tên là gì a.

Anh thực rất muốn nói với Chu Niệm, anh không thích ở chỗ này, anh muốn đi về. Nhưng mà, anh dĩ nhiên không thể tùy hứng như một thiếu niên, anh đã là người lớn rồi, có rất nhiều chuyện anh không thể làm, không thể thuận theo tâm ý của mình mà làm.

Trong lòng đè nặng một tảng đá lớn, làm cho anh khẩn trương, sầu lo, không khỏi phản xạ có điều kiện mà phát sốt.

Đối mặt với gương mặt mang theo một tầng sầu lo của Chu Niệm, Sở Mộ đặt ly nước xuống, đưa tay nắm lấy tay Chu Niệm, miễn cưỡng cười nhẹ, “Không phải. Gặp cậu dĩ nhiên là vui vẻ. Tôi chỉ là...”

Đôi mắt mang theo một tầng sầu lo của Sở Mộ làm cho Chu Niệm thương tiếc không thôi, đưa tay gỡ mắt kính của anh xuống, hôn nhẹ lên ấn đường, rồi mới dịu dàng hỏi, “Chỉ là cái gì?”

Mắt kính bị lấy, Sở Mộ nhìn không rõ phía trước, muốn lấy mắt kính lại, nhưng Chu Niệm không cho, tiếp tục hỏi, “Chỉ là cái gì, nói cho em biết.”

Sở Mộ lắc đầu, không trả lời.

Đôi mắt không mang mắt kính của Sở Mộ thoáng mê man hoảng loạn làm cho trái tim Chu Niệm xót xa, ôm anh vào lòng, đặt đầu anh lên vai mình, nói giúp anh, “Chỉ là không thích nhà của em phải không? Có phải nhìn thấy nơi đây, khiến anh cảm thấy rất áp lực.”

Sở Mộ không đáp, ánh mắt càng thêm buồn bã.

Sự trầm mặc của Sở Mộ nằm trong dự liệu của Chu Niệm, đặt chiếc mắt kính dày sang một bên, một tay ôm eo anh, một tay nắm lấy bàn tay anh chơi đùa, dịu dàng nói, “Có rất nhiều người ở đây, thành viên của Chu gia, có gia đình bác cả của em, có cha của em, còn có gia đình chú ba, tuy là, ở đây mọi người đều có phòng riêng của mình, nhưng mà, phần lớn đều sống ở bên ngoài, rất ít trở về, chỉ có gia đình chú ba là vẫn ở nơi này, vợ của chú ấy, còn có hai đứa con của chú ấy, nơi này chủ yếu được dùng để tiếp đãi khách, tổ chức các loại yến hội, công dụng hiện tại của nó giống như một tòa khách sạn được đóng gói tinh mỹ khí thế xa hoa mà thôi, rất ít người trong gia đình xem nó là nhà của mình, trước đây, chỉ những dịp tết âm lịch trung thu đoàn ngộ em mới có thể về đây, tuy rằng vài năm nay em ở đây, nhưng cũng không có bao

hiều cảm tình với nó, nhà của em chính là căn phòng của em và mẹ, còn có gian nhà ngày xưa chúng ta ở cùng nhau, tuy rằng nơi này được thiết kế rất lộng lẫy, nhưng nó không cho người ta cảm giác ấm áp, em cũng không thích ở đây...”

Chu Niệm nói, thanh âm dần dần thấp xuống, hần cúi đầu hôn lên vầng trán của Sở Mộ, ôm chặt anh hơn, tiếp tục nói, “Vài ngày nữa chúng ta sẽ trở về ngôi nhà nhỏ kia, em thích nhà nhỏ một chút, như vậy, vô luận chúng ta ở góc ngõ nào trong ngôi nhà, cũng có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương. Bây giờ anh cứ xem chỗ này là một cái khách sạn là được rồi, không cần chú ý ai hay vật gì cả.”

Sở Mộ ngẩng đầu nhìn Chu Niệm, nhìn vào đôi mắt nhu tình sâu thẳm của Chu Niệm, bị hai con ngươi đen hoắc tựa như hai hồ nước rộng và sâu ôm lấy, Sở Mộ ngây ngẩn nói, “Ngôi nhà được xây thật đẹp, nhưng cũng thật đáng thương, không ai đem nó trở thành nhà cả.”

Chu Niệm cười, “Cảm giác trống lẹ như vậy, vốn không thể gọi là nhà, chỉ có thể dùng để khoe khoang mà thôi. Nơi có anh, mới là nhà của em.”

Sở Mộ bị bộ dạng chân thành thâm tình của Chu Niệm làm cho kinh sợ, cả cười, “Cái gì nơi có tôi mới là nhà, không sợ mẹ cậu nghe được sẽ rất thương tâm à?”

“Cái gì mẹ của em, chẳng lẽ bây giờ mẹ của em vẫn chưa là mẹ của anh sao?” Chu Niệm đặt Sở Mộ tựa lưng lên sofa, làm bộ bất mãn nói.

Sở Mộ cắn môi không trả lời hần, đối với người mẹ trẻ xinh đẹp tao nhã kia của Chu Niệm, anh gọi không nên tiếng “Mẹ”.

Xem ra, ngoại trừ quan hệ với Chu Niệm, anh cùng người nhà của hần thực đúng có khoảng cách rất xa, dù đã gặp mẹ của Chu Niệm không ít lần, nhưng khe rãnh giữa hai người sâu hệt đại dương, chứ đừng nói đến những người nhà chưa bao giờ gặp qua của hần. Dẫu sao thì, người nhà Chu Niệm đều sinh trưởng trong xã hội thượng lưu, mà anh chỉ là một người bình thường thôi. Không cần nghĩ, cũng biết khoảng cách giữa anh và những người đó có bao nhiêu lớn.

Nghĩ đến, không khỏi bắt đầu khẩn trương buổi gặp mặt giữa hai nhà vào tối nay.

Tinh thần vừa được Chu Niệm kéo lên nay lại bắt đầu chùn xuống.

Chu Niệm thấy Sở Mộ lại bắt đầu nhíu mày, liền lấy tay vuốt lên ấn đường của anh, vui vẻ nói, “Quên đi, anh không muốn gọi thì thôi. Đừng lo lắng, bọn họ không phải là người đáng sợ gì, hôm nay chỉ là cùng nhau ăn bữa cơm thôi, căn bản sẽ không có chuyện gì cả.”

Sở Mộ thở dài, thành thật nói, “Tôi luôn cảm thấy giữa tôi và bọn họ chênh lệch rất lớn, không có tiếng nói chung.”

“Chỉ là ăn bữa cơm mà thôi, căn bản không cần tiếng nói chung, tiếng nói chung của anh chỉ cần nói với em là được rồi, không cần nói cùng bọn họ.” Chu Niệm bất đắc dĩ cười nhìn Sở Mộ, lại dùng trán mình蹭 nhẹ lên trán anh, nhẹ giọng nói, “Người muốn ở bên anh là em, anh căn bản không cần phải quan tâm đến bọn họ, nếu anh thực cảm thấy khó chịu, vậy thì đêm nay không cần gặp mặt ăn cơm nữa, em đưa anh và bác gái đi là được.”

Sở Mộ nghe Chu Niệm nói xong liền sững sờ một hồi, tuy đó là nguyện vọng từ tận đáy lòng anh, nhưng mà, anh không phải là kẻ bốc đồng như thế, bèn nói nhanh, “Không, tôi đâu có nói là muốn đi.”

Chu Niệm trầm trồ dài, khẽ sát vào Sở Mộ, hôn vài cái lên môi anh, ôm lấy anh, nói, “Em không muốn anh đi gặp mặt cha mẹ em lại có áp lực như vậy, em muốn anh gặp họ, là muốn bọn họ thừa nhận anh, em cũng muốn anh gặp họ, sau đó thừa nhận bọn họ. Gặp cha mẹ rồi, chúng ta sẽ danh chính ngôn thuận ở bên nhau, qua một thời gian thì có thể chuẩn bị tổ chức hôn lễ.”

Sở Mộ vùng vẫy trong lòng Chu Niệm, nhưng Chu Niệm không buông, anh bèn đưa tay đẩy hần ra, nói, “Cậu nghĩ gì vậy? Qua một thời gian sẽ tổ chức hôn lễ?”

“Làm sao vậy, dĩ nhiên là phải như thế rồi.” Chu Niệm dùng thanh âm trầm ổn đáp trả.

“Nhưng mà, cậu và tôi hai người đàn ông kết hôn, lẽ nào muốn mọi người nhàn thoải sao, dù sao cậu cũng là tổng giám đốc trong công ty, không sợ làm ảnh hưởng đến hình tượng công ty ư?” Sở Mộ kinh ngạc hỏi.

Chu Niệm suy nghĩ một hồi, mới trả lời, “Hình tượng so với anh, căn bản chẳng là cái gì, em không muốn anh chịu thiệt thòi, cho nên, nhất định phải tổ chức hôn lễ long trọng cưới anh vào nhà.”

Sở Mộ hừ một tiếng, “Cưới tôi cái gì chứ? Sao không phải là tôi cưới cậu. Không phải cậu nói là ba của cậu rất quan tâm đến công ty, ông ấy nhất định sẽ không để cậu làm chuyện mất hình tượng như vậy. Vả lại, tôi cũng không muốn như vậy đâu, để mọi người biết có gì tốt, chỉ cần chúng mình vui vẻ ở bên nhau là được rồi, cho dù là nam nữ kết hôn, tôi cũng biết hôn lễ xa hoa là vô cùng lãng phí, cho nên, cậu nghìn vạn lần đừng làm như vậy, chỉ cần một nghi thức thật đơn giản là được rồi, không phải, tôi mới không kết hôn cùng cậu. Da mặt cậu dày còn hơn tường, cậu không để ý người khác, nhưng tôi không thể, tôi để ý.”

Đôi mắt Chu Niệm dạt dào tình yêu thương, trên mặt mang theo vô hạn vui sướng, “Hắc hắc, vậy ý anh là muốn cùng em kết hôn, đúng không!”

Sở Mộ bị Chu Niệm đùa bỡn, cũng chỉ có thể tùy ý hấn.

Hừ một tiếng, không thèm để ý đến hấn.

Chu Niệm không buông tha, đẩy anh nằm xuống, quần lấy anh, vừa hôn vừa liếm lên mặt anh, “Anh nói như thế nào thì như thế đó, chỉ cần anh không vứt bỏ em, anh muốn gì cũng được.”

Sở Mộ không chịu nổi hấn, muốn trốn hấn, nhưng lại bị hấn đặt lên sofa không thể động đậy, chỉ có thể để hấn tùy ý liếm nước bọt lên mặt mình.

“Sao cậu lại khôi phục bản tính của cậu a, cứ liếm qua liếm lại mãi.” Sở Mộ cảm tức mà oán trách hấn.

“Nhiều ngày không gặp như vậy, nhớ anh muốn chết luôn.” Chu Niệm vẫn cười, bàn tay sờ mò chiếc eo của anh, rồi lại vừa hôn vừa cắn dọc từ qua hàm đến lỗ tai, khiến Sở Mộ nhột đến nhũn ra.

Cứ như vậy, sự khấn trương của Sở Mộ đối với buổi gặp mặt cha mẹ đối phương bị quăng lên chín tầng mây.

Ngồi máy bay rồi lại ngồi xe, Sở Mộ vô cùng mệt mỏi, đi tắm sơ, rồi lên giường nghỉ ngơi.

Anh không chịu cho bác sĩ đến khám bệnh, nên Chu Niệm bèn cho anh uống một viên thuốc hạ sốt, rồi sờ mặt anh, “Hảo hảo ngủ một hồi, tỉnh lại, chắc sẽ hạ sốt thôi.”

Thuốc hạ sốt có thành phần an thần, nên Sở Mộ rất nhanh đi vào giấc mộng.

Chu Niệm lấy đồ trong vali của Sở Mộ ra sắp xếp, Sở Mộ còn mang theo một quyển sách cuộc sống gia đình, Chu Niệm muốn mở ra xem, nhưng cuối cùng vẫn không mở, chỉ đặt trong ngăn tủ đầu giường.

Lúc đi ra liền nhìn thấy mẹ Sở, tinh thần mẹ Sở rất tốt, đang ôn hòa nói chuyện cùng người hầu gái.

71. Quyển 3 - Chương 24: Ăn Vị (ghen)

“Mẹ, Sở Mộ đi đường quá mệt, bây giờ đang ngủ.” Chu Niệm giải thích với mẹ Sở, rồi tiến lên hỏi bà ở đây có quen hay không.

“Ở đây cái gì cũng tốt, dĩ nhiên là quen rồi. Chỉ là...” Trên mặt mẹ Sở lộ vẻ tươi cười, muốn nói lại thôi.

Chu Niệm bảo người hầu gái đi ra ngoài, sau đó mới ngồi xuống đối diện với mẹ Sở, ánh mắt nhu hòa, mang theo áy náy, lúc này hấn đối với mẹ Sở, tựa như Sở Mộ đối với mẹ Sở, để bà có cảm giác thân thiết, không dễ bởi vì đột nhiên thay đổi hoàn cảnh nơi ở mà cảm thấy bất an không quen.

“Mẹ, con biết mẹ ở chỗ này không quen, xin lỗi, vì đã để mẹ và Sở Mộ đến đây.”

“Con xin lỗi chuyện này làm cái gì. Không phải mẹ không quen, chỉ là, không nghĩ tới gia đình con lại khí phách như thế này. Sở Mộ nhà chúng ta chỉ là một đứa trẻ trong gia đình bình thường, con không nghĩ rằng

nó không xứng với con sao?” Lòng ngực mẹ Sở thu chặt lại, vừa lo cho con trai mình, cũng vừa vô cùng chờ mong câu trả lời của Chu Niệm.

“Mẹ, nào có đạo lý xứng hay không xứng với con. Nếu phải nói, Sở Mộ người tốt như vậy, nếu nói xứng hay không, phải là con không xứng với anh ấy mới đúng. Anh ấy thật lòng với con, con đem cả trái tim mình giao cho anh ấy còn cảm thấy thiếu. Cho nên, mẹ, cả đời này con cũng không phụ anh ấy. Con mong anh ấy tốt còn không kịp, lòng dạ nào để anh ấy chịu khổ.” Thần tình Chu Niệm vạn phần chân thành, lời nói cũng cực kỳ động lòng người.

Mẹ Sở thở dài, “Mẹ biết con là đứa trẻ tốt, nói cho cùng, bây giờ tìm đâu ra người thanh niên nào đồng ý chờ người khác năm năm dài. Nhưng mà, nhà của con như vậy, cha mẹ con thực sự bằng lòng cho con và Sở Mộ yêu nhau sao?”

Chu Niệm biết đối với mẹ Sở mà nói, Sở Mộ là người quan trọng nhất của bà, là máu mủ ruột thịt của bà, không cho bà yên tâm, bà sẽ không giao Sở Mộ cho hẳn.

“Mẹ, mẹ đừng lo những chuyện này. Bọn họ có đồng ý hay không, không phải ngày hôm nay là để cho mẹ và Sở Mộ gặp mặt bọn họ sao? Con đã sớm nói với họ, bọn họ đều đồng ý, dù sao thì, đây là đại sự cả đời của con, họ không phải là kiểu cha mẹ không nói đạo lý, thích chia rẽ người hữu tình để con cái ân hận cả đời.”

Ngẫm lại lời nói của Chu Niệm, mẹ Sở cũng yên tâm, chỉ là, còn có một chuyện khiến bà lo lắng, nhìn Chu Niệm, hỏi, “Công việc của Sở Mộ đã chuyển sang bên này. Sau này các con ở cùng nhau, con và nó sẽ ở chỗ nào?”

“Mẹ, con biết, mẹ là nghĩ ngôi nhà này quá lớn đúng không! Đúng vậy, nơi này một chút cũng không giống một ngôi nhà, con và Sở Mộ có một căn nhà ở bên ngoài, mọi thứ đều đã chuẩn bị xong. Ở chỗ này vài ngày rồi sẽ dọn về nơi đó, đến lúc đó, mẹ nhất định phải đến xem với chúng con, tuy là diện tích chỗ đó hơi nhỏ, nhưng mà, ở tốt lắm.”

Mẹ Sở yên tâm, nhưng lại bắt đầu lo lắng không biết sự mộc mạc của mình và Sở Mộ có quá thất lễ hay không.

Chu Niệm cười nói, “Sao lại thế chứ, vốn chỉ là một bữa cơm gia đình mà thôi, không phải là tổ chức yến hội, mẹ không cần lo lắng. Hơn nữa, Sở Mộ tốt như vậy, không cần bất cứ trang phục xinh đẹp gì, anh ấy cũng sẽ không bị mờ nhạt, lẽ nào mẹ không tin con trai của mẹ.”

Mẹ Sở bị Chu Niệm chích một liều thuốc mê, không lo lắng thêm về vấn đề này nữa, suy cho cùng, hoàn cảnh nhà bà, chẳng lẽ bởi vì đi gặp cha mẹ Chu Niệm, mà phải cố ý cho Sở Mộ mặc trang phục thật đẹp, như vậy, Sở Mộ nhà bà có lẽ không còn là Sở Mộ nữa, khẳng định rất quái dị.

Tuy Chu Niệm khuyên bảo mẹ Sở như vậy, chính là, hẳn vẫn chọn lựa trang sức y phục giúp bà, giúp bà gọi người đến làm tóc, còn tìm thợ hóa trang chuyên nghiệp trang điểm cho bà.

Lúc Chu Niệm đến đón mẹ Sở và Sở Mộ, hẳn còn mang theo một bộ quần áo đồ trang sức và giày đến, lúc đó mẹ Sở không có cách nào từ chối, tuy cảm thấy những vật phẩm quý trọng thế này bà không thể thân nhiên tiếp nhận, nhưng trong lòng không khỏi thỏa mãn với sự cẩn thận chu đáo tỉ mỉ của Chu Niệm, dẫu sao thì, hẳn đối đãi với một người già như bà tốt như vậy, nhất định sẽ đối xử tốt với Sở Mộ.

Chu Niệm được Tần Uyển dạy dỗ, không những thế, hẳn trời sinh mỹ cảm(1), đối với việc chọn lựa trang phục cho phái nữ rất có phẩm vị.

Làn da mẹ Sở trắng, hẳn bèn chọn một bộ đầm cổ tròn màu thiên tử, trước ngực dùng sợi chỉ màu tím đậm thêu từng đóa từng đóa hoa nhài, rồi lại chọn cho mẹ Sở một đôi hoa tai, sau đó là một chiếc vòng ngọc bích, bôi tóc lên, cắm một cây trâm ngọc bích....

Chỉ là vài món đồ trang sức đơn giản, nhưng Chu Niệm một mực đứng ở bên cạnh giúp đỡ, tận tâm hầu hạ, đánh giá trọng điểm, hết sức tán dương, uyển chuyển chỉnh sửa những chỗ không thích hợp, cần thay đổi. Tướng mạo hẳn vốn tuấn mỹ, giờ tay nhắc chân đều có quý khí, mặt mang mỉm cười, lời nói dịu dàng, mọi người trong chu vi mười trượng đều bị hẳn miểu sát(2), mẹ Sở cũng bị hẳn pha trò đến tâm hoa nở phóng(3), sự sầu lo bất an ban đầu đều biến mất vô tung vô ảnh.

Sau khi chuẩn bị trang phục xong, mẹ Sở đứng ở trước gương, phút chốc nhận không ra chính mình.

Suy cho cùng, phụ nữ đều thích chưng diện, thích quần áo, dù là mẹ Sở cũng không ngoại lệ, nhìn thấy bản thân rực rỡ hẳn lên không khỏi vui vẻ.

Chu Niệm thấy tinh thần mẹ Sở sáng láng, bèn dẫn bà ra đi tham quan Chu gia, ban đầu hẳn cẩn thận tỉ mỉ đi cùng, nhưng sau đó bởi vì có công việc mà bảo một vị quản sự và một người hầu gái đến thay.

Chu Niệm gọi quản gia đến cẩn thận hỏi về tiệc tối đêm nay, biết mọi thứ đã được chuẩn bị tốt, lúc này mới yên tâm.

Lại gọi một cuộc điện thoại cho cha mẹ cô chú, xác định thời gian bọn họ trở về, sau đó lại nhận được điện thoại của người trợ lý, đến thư phòng, dùng máy tính xử lý vài sự vụ, nhìn thời gian, rồi về phòng mình xem Sở Mộ có tỉnh lại chưa.

Gian phòng rộng lớn của hắn là gian phòng của người chủ gia đình bao gồm phòng khách phòng ngủ phòng giặt quần áo phòng vệ sinh, đẩy ra cửa phòng, trong phòng yên tĩnh không một tiếng động, bởi vì tất cả rèm cửa sổ đều được buông xuống, nên bên trong tối như mực không có một tia sáng.

Thích ứng bóng tối trong phòng, Chu Niệm mới đi đến kéo chiếc rèm qua mở cửa sổ ra một chút, để ánh sáng có thể đi vào.

Sở Mộ đang nằm ngủ trên chiếc giường lớn, ra giường màu chàm, trên tấm chăn cùng màu có thêu những hoa văn màu trắng, anh đang nghiêng người nằm trên giường, nửa bên mặt vùi vào trong gối, tóc phủ xuống, che mất vàng trán và đôi mắt.

Chu Niệm khom người xuống nhẹ vuốt lên mái tóc của anh, để gương mặt anh lộ ra, thấy anh ngủ đến gương mặt cũng trở nên hồng hào, mi mắt dài an tĩnh mà nhắm, mặt mày nhẹ nhàng tựa như dòng nước từ trên núi chảy xuống trên bức tranh thủy mặc, thần sắc đậm phần, thần tình mỹ hảo, nhìn anh, làm cho cả thể xác và tinh thần của hắn an bình, giống như được tinh lọc, hắn yêu người này, muốn ở bên người này, cùng người này sống viên mãn.

Hắn nghe được người hầu trong nhà nói, rằng người hắn mang về thật bình thường, không đẹp đến làm cho người ta thất thần như vị ấy của nhị lão gia, cũng không kiêu mị ôn nhu, xinh đẹp đến nam nữ bất phân như vị kia của thiếu gia Chu Diên, rằng anh không xứng với hắn, vân vân.

Nghe xong, trong lòng hắn có điểm khó chịu, nhưng cũng lập tức trở lại bình thường, không để ý.

Khó chịu là vì hắn không muốn nghe có bất cứ kẻ nào nói Sở Mộ không xứng với hắn, thoải mái là vì hắn lòng dạ hẹp hòi lại xấu xa, mọi người nghĩ anh bình thường, như vậy, sẽ không có người nào đến tranh đoạt Sở Mộ của hắn, chẳng phải như thế sẽ càng yên tâm thêm một ít sao.

Nhưng vô luận là nhìn thế nào, đến tận bây giờ, hắn vẫn không cảm thấy Sở Mộ bình thường, hắn thích tướng mạo của Sở Mộ, thích gương mặt này của anh, nhất là đôi môi của anh, cho tới bây giờ, chỉ cần nhìn đến là hắn sẽ bị hấp dẫn, sau đó liền muốn hôn lên nó.

Hắn cũng từng nghĩ qua, vì sao hắn lại cố chấp mà yêu một người như thế.

Từ nhỏ, hắn chính là muốn cái gì sẽ có cái đó, mọi thứ đều được đến tay một cách rất dễ dàng, vả lại, bởi vì có rất nhiều sự lựa chọn, mà mỗi lần như vậy mẹ chỉ để hắn chọn lựa một thứ, còn nói với hắn hắn không thể lựa chọn nhiều hơn, nên hắn đã hình thành một thói quen, khi gặp được nhiều thứ, hắn sẽ tự động chọn lấy thứ hắn thích, xác định mục tiêu, động tác nhanh nhẹn, không hối hận.

Thế giới này nhiều người như vậy, hắn liếc mắt một cái đã ngắm thấy Sở Mộ, sau đó, có lẽ tựa như một thói quen, hắn đem người này trở thành phần quan trọng nhất trong sinh mệnh của hắn.

Trong khoảng thời gian năm năm cô độc, hắn cũng đối mặt với rất nhiều những cám dỗ của mỹ sắc, hắn công nhận họ đẹp, nhưng là, hắn chưa bao giờ động tâm. Người đẹp trong thế giới này có rất nhiều, nếu như trầm mê trong sắc dục, thì suốt đời này sẽ rất bận, hơn nữa, đến cuối cùng chỉ nhận lại duy nhất nỗi trống vắng, hắn bằng lòng bảo vệ trái tim mình, chỉ mê muội một người, dù nhớ đến đau lòng, thì đó cũng là một loại cảm xúc thanh tĩnh, một kiểu chờ đợi của cuộc đời và là một hồi ký ức động lòng người.

Sở Mộ ngủ mơ mơ màng màng, thân thể nhũn ra, cảm nhận môi mặt mình bị hôn, loại cảm giác che chở êm ái này làm anh tỉnh lại, vừa mở mắt đã nhìn thấy gương mặt Chu Niệm gần trong gang tấc.

“Tôi ngủ bao lâu rồi?” Sở Mộ vừa tỉnh ngủ, thanh âm khàn khàn, chống người ngồi dậy.

Chu Niệm đỡ anh tựa vào đầu giường, cười nói, “Hơn ba giờ rồi.”

“Lâu như vậy?” Sở Mộ có chút kinh ngạc, chuyển mắt từ trên người Chu Niệm về phía cửa sổ, trong khe hở giữa chiếc rèm và cánh cửa, anh nhìn thấy bầu trời bên ngoài ửng đỏ một mảnh ánh chiều tà.

Chu Niệm ấn vào cái nút trên đầu giường, rèm cửa sổ tự động mở toan.

Cửa sổ sát sàn rất lớn, phía ngoài cửa sổ còn có một cái sân thượng không nhỏ.

Rèm cửa sổ dày nặng thêu kín những bông hoa màu trắng sữa, tầng tầng lớp lớp, tổng cộng có ba bốn tầng.

Nhìn ra từ cửa sổ, rặng mây đỏ nhuộm hồng một mảnh trời, những chỗ không có mây, trời trong vắt biếc xanh, dưới bầu trời, chỉ nhìn thấy những hàng cây cao to, màu xanh biếc lục.

Mùa hè, tất cả đều mãnh liệt, tràn đầy sức sống.

Chu Niệm vươn tay sờ lên trán Sở Mộ, thấy đã hạ sốt, yên tâm, nói, “Đứng lên đi! Em cùng anh đi nhìn mọi nơi, được không?”

Sở Mộ gật đầu đáp được.

Chu Niệm đưa quần áo cho anh thay, anh liền đứng dậy rời giường, sau đó xếp chăn lại, sửa lại giường gối.

Lúc này mới đi rửa mặt.

Chu Niệm chọn cho Sở Mộ một bộ áo sơ mi và quần đơn giản, ngoại trừ nhãn hiệu của nó, thật không nhìn ra bộ đồ này khác với những đồ Sở Mộ thường mặc ở chỗ nào. Nhưng là, kỹ thuật cắt may cùng chất liệu quần áo hoàn toàn bất đồng.

Sau khi Sở Mộ thay đồ, Chu Niệm lại cẩn thận giúp anh tỉ mỉ chỉnh lại cổ tay áo, ống quần.

Vừa nhìn Sở Mộ là biết đây là kiểu người thật bình thường, nhưng sự ôn hòa nhã nhặn, tinh khiết sạch sẽ của anh mới là chỗ hấp dẫn người khác.

Trang phục đơn giản như vậy, vừa vặn tôn lên vóc dáng thon nhỏ, khí chất thanh khiết đến thuần mỹ. Mặt mày như tranh, khuôn mặt thanh tú.

Bởi vì không khác mấy so với lúc thường, thậm chí cũng không mặc những bộ âu phục gò ép, Sở Mộ vừa nghĩ như thế này thật thoải mái, lại vừa lo lắng chính mình có quá mức tùy tiện hay không, bèn hỏi Chu Niệm anh có quá qua loa hay không. Nghe Chu Niệm nói anh rất tốt, không cần trịnh trọng như đi phỏng vấn, anh mới yên lòng.

Chu Niệm dẫn Sở Mộ xuống lầu, vừa lúc người hầu nói cha hắt Chu Ký đã trở về, vừa mới xuống xe.

Ngay lúc nghe nói như thế, thân thể Sở Mộ rõ ràng căng cứng lại một chút.

Chu Niệm bèn đỡ dành bên tai Sở Mộ, “Ông ấy chỉ là một người cha mà thôi, không phải cái gì ba đầu sáu tay, với lại, anh chưa từng gặp ông ấy trước đây, không cần lo lắng.”

Chính bởi vì trước đây chưa từng gặp qua, nên trong lòng mới lo lắng a. Sở Mộ thầm phản bác, vùng vẫy cái nắm tay của Chu Niệm, đứng né sang bên cạnh hắt.

Chu Niệm thấy Sở Mộ không được tự nhiên, cũng không miễn cưỡng anh.

Khi đi ra cửa ngênh tiếp, vừa lúc Chu Ký đi vào.

“Ba, ba đã về.” Chu Niệm thấy người, nét mặt vui vẻ, nhiệt tình gọi một tiếng.

Ánh mắt Chu Ký đảo quanh trên người Sở Mộ, sau đó nhìn về phía Chu Niệm, gật đầu với hắt, sắc mặt bình thản, nhưng khí thế thiên thành, thâm hữu uy nghiêm.

Sở Mộ nhìn người Chu Niệm vừa gọi là “Ba”, một chút cũng không nghĩ được đây là ba của Chu Niệm. Bởi vì người đàn ông cao to này tuy khí thế đầy người, vừa nhìn đã khiến người khác nảy sinh lòng ngưỡng mộ cùng nỗi sợ hãi, thế nhưng, người này thực sự còn rất trẻ, hoàn toàn không giống với hình ảnh một ông già loang lổ tóc bạc trong trí tưởng tượng của Sở Mộ, thoát nhìn chỉ giống như anh trai của Chu Niệm, đâu có thể bị gọi là ba chứ.

Sở Mộ còn đang bị vây trong nỗi khiếp sợ nên không có phản ứng, Chu Niệm bèn đưa tay ôm lấy eo anh, giới thiệu với Chu Ký, “Ba, anh ấy là Sở Mộ. Anh ấy còn chưa quen nhà của chúng ta, mong ba thông cảm.”

Chu Niệm yêu thương Sở Mộ mà cũng vô cùng chiếm giữ anh, hơn nữa, ánh mắt của hắn cảnh giác mà nhìn về phía Chu Ký làm ông có chút buồn cười, sắc mặt ông nhu hòa, vươn tay về phía Sở Mộ, lại còn nở một nụ cười, nói, “Tôi là ba của Chu Niệm, hoan nghênh cậu đến nơi này làm khách, không cần câu nệ, cứ xem chỗ này thành nhà của mình là tốt rồi.”

Người đàn ông dịu dàng trước mặt làm cho Sở Mộ có chút thất thần, anh nhanh vươn tay bắt tay với ông, “Xin chào! Cháu là Sở Mộ.”

“Tôi còn chút việc, lát sau gặp lại.” Chu Ký vừa thân thiết lại vừa áy náy mà nói, rồi dẫn theo vệ sĩ và trợ lý, tất cả bốn người rời đi.

Sở Mộ còn đang sững sờ nên vẫn chưa phản ứng lại.

Thảo nào người phụ nữ vừa ưu tú vừa mỹ lệ như mẹ của Chu Niệm lại chỉ có thể làm tình nhân của ông ta, người đàn ông này thật sự quá mức mị lực a.

Tuy rằng tướng mạo Chu Niệm của anh có phần ưu thế hơn, nhưng là, người nọ thực rất có sức quyến rũ của đàn ông, khí phách sắc bén cùng khí độ ung dung hoàn toàn dung hợp làm một, bị ông liếc nhìn, lồng ngực không khỏi thùng thùng mà đập, Sở Mộ căn bản không dám nhìn thẳng vào mặt ông ta, chỉ cảm thấy ông ta vừa mới nói vài câu, đầu óc anh liền vù vù hồ hồ không biết mình đang ở đâu.

Chu Niệm nhìn bộ dạng ngây ngốc của Sở Mộ, thở dài, nâng cằm anh lên, cường ngạnh mà hôn xuống đôi môi kia một cái, một chút cũng không thềm quan tâm phản ứng của đám người hầu bên cạnh.

Chu Niệm dĩ nhiên hiểu rõ sức quyến rũ của cha mình có bao nhiêu lớn, ngay lúc Sở Mộ vẻ mặt lảng lảng nhìn Chu Ký, trong lòng hắn không chút thoải mái, như thể xác định vật sở hữu của mình, hắn mạnh mẽ ôm lấy vòng eo của Sở Mộ, còn lộ ra thần sắc đề phòng với Chu Ký.

Điều này làm cho Chu Ký cảm thấy buồn cười cực kỳ, nên không khỏi đột nhiên nảy ra ác tâm muốn trêu đùa, cố ý lộ ra một cái mỉm cười hoặc người, còn nhẹ giọng nói chuyện.

Sở Mộ quả thực bị choáng váng.

Khi Chu Niệm dẫn anh đến vườn hoa tản bộ, Sở Mộ mới từ từ phục hồi tinh thần từ trong cơn hoảng hốt.

“Không ngờ ba của cậu còn trẻ như vậy.” Sở Mộ cảm khái từ tận đáy lòng.

Tuy rằng Chu Niệm không biểu hiện tâm tình gì ra ngoài mặt, nhưng trong lòng lại lần quần oán giận. Bèn nói, “Tuy nhìn trẻ, nhưng cũng sắp năm mươi rồi, nhìn trẻ tuổi cũng vô dụng.”

Sở Mộ cảm thấy ngữ khí là lạ của Chu Niệm mang theo vị chua, nào có đứa con nào nói về cha mình như thế. Anh tự động khoát tay Chu Niệm, tiếp tục cảm khái, “Rõ ràng gần năm mươi tuổi, nhưng một điểm cũng nhìn không ra.”

Chu Niệm nghe khẩu khí Sở Mộ lộ rõ tán thán, vốn không định nói gì, nhưng hắn hết lần này tới lần khác ăn vị, không khỏi nói xấu cha mình, “Người vợ hiện tại của ông ấy mới chỉ hai mươi tuổi. Nếu không hảo hảo bảo dưỡng, sau này sẽ bị người ta bỏ a.”

Sở Mộ dừng chân xoay người nhìn Chu Niệm, thấy Chu Niệm nhíu chặt hàng mày, vẻ mặt ảm đạm, anh bắt đầu cảm thấy kỳ quái, không hiểu tại sao hắn lại đột nhiên không vui, sau lại ngẫm lại, Chu Niệm kỳ quái như vậy, chẳng lẽ là bởi gì ghen ư.

Chú giải

- (1) Mỹ cảm : khả năng thường thức cái đẹp.
- (2) Mếu sất : chết trong giây lát.
- (3) Tâm hoa nở phóng : mở cờ trong bụng.

72. Quyển 3 - Chương 25: Cật Vị (hạ)

“Cậu sao vậy? Không vui?” Tuy Sở Mộ đã đoán được Chu Niệm đang ghen, nhưng mà, anh không thể lý giải được Chu Niệm ghen cái gì, hơn nữa vì sao mà ghen.

“Không có” Tuy Chu Niệm trả lời như thế, thế nhưng, hàng mày cau có không chịu giãn ra không khỏi nói lên câu chuyện.

“Tôi lại thấy cậu đang ghen.”

Hai người vừa lúc đi đến một hàng cây thường xanh rậm rạp tươi tốt, ở đây không có ai, Sở Mộ dừng chân, đưa tay lên nhẹ vuốt hàng mày đang chau lại của Chu Niệm, chăm chú nhìn hắn, nói, “Nhưng mà, cậu ghen cái gì? Tạ sao lại ghen.”

Chu Niệm chuyển mắt sang một bên, không dám chống lại đôi mắt trong veo kia của Sở Mộ.

Một hồi lâu, hắn mới lắp bắp mà nói, “Anh không cảm thấy hồi nãy lúc anh nhìn ba em, đều ngây ngẩn cả người hay sao?”

“Ồ?” Sở Mộ cả kinh, “Bác ấy còn trẻ như vậy, với lại, uhm.... Tôi bất giác....” Sở Mộ không biết nên biểu đạt như thế nào, vừa nãy anh thực bất giác bị mê hoặc, nhưng mà, loại mê hoặc này là vì khí chất khuyên đảo, sản sinh một loại ngưỡng mộ, ngoài ra không hề có tạp niệm gì ở bên trong.

Có điều, Chu Niệm lại đột nhiên chất vấn chuyện này, là muốn biểu đạt cái gì chứ.

“Bất giác cái gì?” Chu Niệm không chuyển mắt, nhìn chăm chăm Sở Mộ, muốn biết đáp án xác thực.

Khí thế gây sự của Chu Niệm làm Sở Mộ hoảng sợ, không tài nào hiểu nổi, tại sao Chu Niệm lại đột nhiên biết thành như vậy.

Nhưng là, dưới ánh mắt sâu thẳm hàm chứa một loại tâm tình làm cho người ta sợ hãi của hắn, Sở Mộ chỉ có thể đưa ra một cái đáp án, “Tôi bất giác nảy sinh lòng ngưỡng mộ, uhm, bác ấy có cái khí thế làm cho người ta kính nể ngưỡng mộ.”

“Hừ!” Chu Niệm hung hăng hừ một tiếng, ngữ khí oán giận, nói, “Anh cũng đừng bị ông ta mê hoặc, ông ta rất hào hoa, theo em biết, trước đây ông ấy.... Từng có ít nhất sáu bảy tình nhân cố định, không những thế còn thường xuyên đổi người.”

Sở Mộ nhìn thần sắc quái dị của Chu Niệm, dường như đã hiểu ra rốt cuộc Chu Niệm ghen cái gì, nghĩ đến đây, anh có chút dở khóc dở cười, bèn vòng tay ôm lấy eo của hắn, nói, “Cậu cho là tôi bị ba của cậu mê hoặc, cậu ghen tị sao?”

Chu Niệm nghiêm mặt không đáp, dĩ nhiên là hắn nghĩ như vậy a, hắn chính là cho rằng Sở Mộ ánh mắt thế kia nhìn chăm chăm Chu Kỳ là vì bị ông ta làm cho mê đảo, mà trước đây ba của hắn có không biết bao nhiêu tình nhân, bất kể nam nữ, nếu Sở Mộ nhất kiến chung tình với ông ta là điều hoàn toàn có thể, bởi vì rất nhiều người đều đối với ông ta nhất kiến chung tình, bao gồm cả một người bạn trung học của hắn, cho nên, Chu Niệm không những phải phòng bị, mà còn ghen nữa.

Sở Mộ nhìn bộ mặt tối sầm của Chu Niệm, vừa cười vừa nói, “Thật không biết đầu óc của cậu phát triển như thế nào, mà lại có thể nghĩ như vậy a, bác ấy là ba của cậu, tôi nhìn thấy, sản sinh lòng ngưỡng mộ là chuyện rất bình thường a, dẫu sao thì, bác ấy là một người thành đạt, dù thế nào thì cũng là một người

có sức hấp dẫn a! Tôi ngưỡng mộ bác ấy, giống như ngưỡng mộ Jean-Jacques Rousseau(1), ngưỡng mộ Vladimir Delin Felder(2), ngưỡng mộ Vương Dương Minh(3), là một loại kính trọng, vậy mà cậu cũng muốn cầm nữa.”

Sau khi nghe Sở Mộ giải thích, sắc mặt Chu Niệm mới trở nên tốt hơn một chút, thế nhưng, hắn vẫn giữ thái độ cường ngạnh mà yêu cầu, “Sau này không cho anh nhìn ông ấy nữa. Người vợ bây giờ của ông ta còn nhỏ tuổi hơn em, lại còn rất đẹp, cậu ấy hay gai mắt mọi người.”

Chu Niệm ghen đến công tâm, ngay cả những lời như thế cũng đều nói ra.

Sở Mộ trừng mắt nhìn hắn, nhận thấy nơi đây khá yên tĩnh, không có ai đi qua, bèn hung hăng đưa tay nhéo mặt hắn, cả giận nói, “Đầu óc cậu bị hư rồi hả, nói bậy nói bạ.”

Kỳ thực Chu Niệm nói xong, cũng cảm thấy hối hận.

Thầm hổ thẹn rồi lại áy náy, nhưng là, Sở Mộ thân mật nhéo mặt của hắn, khiến cho sự xấu hổ biến mất, nội tâm càng thêm áy náy.

Chu Niệm vòng tay kéo Sở Mộ vào lòng, ghé vào lỗ tai anh, hung hăng nói, “Đầu óc của em chính là bị hư rồi. Anh nghìn vạn lần cũng đừng nên bị người khác mê hoặc, càng không được nhìn người khác. Nếu không, em sẽ rất ghen đó.”

Sở Mộ bất đắc dĩ cười, thật không hiểu Chu Niệm nghĩ gì, không phải Chu Niệm rất tự tin hay sao, với lại, không phải trước đây thường tự cao tự đại mà nói “Thầy thích mình em là đủ rồi, trên đời này chẳng có ai tốt bằng em hết” sao. Bây giờ, sao lại đột nhiên trở nên thiếu tự tin như thế. Lưu. Đạt. Chế. Tổ(4)

“Tôi thấy cậu đâu có như vậy trước đây đâu a. Huống hồ đó là ba của cậu, sao cậu lại đột nhiên như thế, dù là ai, cũng không nghĩ như vậy.”

Chu Niệm ôm lấy Sở Mộ hồi lâu, do dự một trận mới nói, “Ông ấy rất có sức quyến rũ, em cảm thấy bản thân không thể so với ông ấy. Hơn nữa, trước đây em có một cô bạn, cô ấy đến nhà của em lấy đồ, vừa đúng lúc ba em về nhà, cô nhìn thấy mặt ba em, liền nhất kiến chung tình, nhưng sau đó thì rất thống khổ, còn khóc lóc kể lể với em, cô nói cô yêu ba của em, muốn em phải chịu trách nhiệm, làm em phiền muộn chết.”

Sở Mộ lại bị kinh ngạc, suy nghĩ hồi lâu mới nói, “Ba của cậu thật sự rất có mị lực, nhưng mà, trên đời này thật có nhất kiến chung tình? Bây giờ cậu mãi cảm như vậy, chẳng lẽ cậu thích cô gái đó, nhưng cô ấy lại bị ba cậu mê hoặc?”

“Anh nói cái gì vậy? Người kia là con gái, em lại không thích phụ nữ, sao có thể thích cô ta. Có điều cô ấy cứ suốt ngày quẩn lầy em, nói cổ ngưỡng mộ ba của em, muốn em phải chịu trách nhiệm, còn đòi em đưa cô ta về nhà, để cô ta gặp ba em thêm lần nữa. Lúc đó em cực kỳ ghét cô ấy, sao có thể thích cô chứ.” Chu Niệm lạnh lùng giải thích chuyện khi đó, rồi lại nâng đầu Sở Mộ lên, nhìn sát vào anh, nói, “Sao lại không có nhất kiến chung tình, không phải em đây cũng nhất kiến chung tình với anh sao?”

“Cậu nhất kiến chung tình với tôi?” Sở Mộ có chút giật mình, hơn nữa, nghe ngữ khí của Chu Niệm, nói không chừng cô gái kia không phải là thích ba của Chu Niệm, mà là thích Chu Niệm, nhưng phương thức biểu đạt tình ý của cô bé lại kì quặc, làm cho Chu Niệm hiểu lầm cũng không chừng.

“Đúng vậy. Nhiều năm như thế, chẳng lẽ anh vẫn không biết?” Chu Niệm hỏi lại.

“Làm sao tôi biết chứ.” Sở Mộ lúng ta lúng túng nói.

“Chẳng lẽ trước đây em chưa từng nói với anh sao?” Chu Niệm nhìn anh.

Sở Mộ lắc đầu, “Cậu có nói cái gì đâu.”

“Nhưng cho dù em không nói, anh cũng có thể nhìn ra được mà.” Chu Niệm phiền muộn nói.

“Loại chuyện này làm sao nhìn ra được. Lúc đó lớp học các cậu thiết nhiều người, mà ai cũng nhìn tôi, tôi làm sao biết được cậu nhất kiến chung tình với tôi chứ?” Sở Mộ rất vô tội.

“Bây giờ em vẫn nhớ rõ a, em vừa vào phòng học đã va vào anh, sau đó em đỡ anh đứng dậy, nhìn thất phương mặt của anh, em liền bị mê hoặc, mỗi khi lên lớp, em luôn nhìn anh, dù không phải tiết dạy của anh,

em vẫn nhớ đến gương mặt giọng nói ôn tồn của anh. Từ lúc em nhìn thấy anh thì em đã biết là em yêu anh rồi, em phải có được anh.” Chu Niệm bình tĩnh tự thuật, tình ý chan chứa trong từng câu nói.

Sở Mộ bị Chu Niệm nói đến gương mặt đỏ lừ, bèn xoay đi không nói lời nào.

Chu Niệm đột nhiên cúi đầu nở nụ cười, “Sau đó, anh cuối cùng cũng bị em đuổi tới tay. Bây giờ, chúng ta có thể ở bên nhau a.”

Sở Mộ không nói lời nào, chỉ nắm chặt tay Chu Niệm.

Vốn dĩ bầu không khí đang rất tốt, thế nhưng, Chu Niệm lại đột nhiên chuyển trọng tâm câu chuyện, thanh âm bỗng trở nên trầm trọng mà buồn bã, “Em cũng không biết, mình nghĩ gì về ba, hầu hết thời gian đều kính nể ông ấy, ngưỡng mộ ông ấy, nhưng mà, đôi lúc, không khỏi oán ông ấy. Hồi nhỏ không hiểu rõ nỗi khổ của mẹ, đến khi trưởng thành biết được, không khỏi oán hận ông, ông ấy luôn hào hoa như vậy, đã có thật nhiều tình nhân, vậy mà lúc nào cũng dụ dỗ thêm người mới, thật không hiểu như vậy có cái gì tốt. Hiện giờ ông ấy lại tái hôn, em đã khuyên mẹ nên đi tìm người yêu mới, mẹ em cũng không chịu, nói không ai có thể cho mẹ cảm giác như ba của em. Em thực sự rất hận, tại sao ba của em phải giam cầm trái tim của nhiều người như vậy, trong khi ông ấy không hề có tình cảm, căn bản không bao giờ cho người khác nhìn thấy thực tâm của mình.”

Ngữ khí của Chu Niệm quá mức đau thương, làm cho Sở Mộ không khỏi bị cảm hóa sâu sắc, lặng vờn tay vuốt lên lưng hắn, an ủi hắn.

Nhưng, lại nghe Chu Niệm nói tiếp, “Cho nên, Mộ Mộ, anh tuyệt đối không được yêu người khác, nếu không, em sẽ đau khổ giống như mẹ.”

Sở Mộ bị suy nghĩ của hắn làm cho đầu óc xoay vòng vòng, “Làm sao tôi có thể yêu người khác a. Tại sao cậu lại đột nhiên thiếu tự tin như vậy!”

Chu Niệm suy nghĩ một hồi, cười khổ, “Tất cả đều là do ba của em gợi ra. Em thực sự cảm thấy mẹ của em là người phụ nữ tốt nhất trên đời, tại sao ba của em không thể yêu mẹ chứ. Cho nên a, không khỏi làm cho em mất tự tin.”

Sở Mộ cũng cười khổ, ngẩng đầu hôn lên chiếc cằm của hắn một cái, hòng xoa dịu hắn.

“Nhưng mà, sau này sẽ không sao. Mỗi lần nhìn thấy ba em đều thay mẹ bắt bình một trận, nên mới như vậy.” Chu Niệm nói, lại nhìn Sở Mộ, “Anh sẽ không vì vậy mà ghét em đúng không!”

“Quên đi, đứa nhỏ luôn có lúc bốc đồng, tôi cho phép cậu thỉnh thoảng ồn ào một chút đó.” Sở Mộ biết trong lòng Chu Niệm đau khổ, nhưng cũng biết hắn rất kiêu ngạo, anh không biết làm cách nào để an ủi hắn, bèn bước lên phía trước hai bước, trêu ghẹo hắn.

Chu Niệm vốn muốn đùa với Sở Mộ một chút, không nghĩ tới Sở Mộ lại nói như vậy, phụng phịu kéo anh lại muốn nghiêm phạt, liền thấy một con mèo nhảy ra, kêu “Meo meo” một tiếng rồi lên đến chân Sở Mộ.

“Tiểu Đoàn.” Sở Mộ thấy con mèo trắng, lập tức ôm lấy nó.

Bỗng, một con mèo nhỏ màu vàng khác từ trong bụi cây chạy ra, thấy con mèo trắng oa trong lòng Sở Mộ, cũng kêu vài tiếng rồi chạy đến chân anh.

Sau đó, lại truyền đến giọng nói thanh thúy của một thiếu nữ, “Tiểu Nhã, đi ra, chạy đi đâu nữa rồi.”

“Anh ba, anh ở chỗ này?” Một thiếu nữ đi ra từ trong bụi cây, nhìn thấy Chu Niệm, lộ vẻ kinh ngạc, sau đó tiến lên cười chào hỏi.

“Tiểu Đình, mèo của em nè, mau ôm nó đi.” Chu Niệm chỉ vào con mèo ở bên chân Sở Mộ, nói.

Thấy Sở Mộ, Chu Đình lễ phép mỉm cười chào hỏi với anh, “Chào anh, anh là bạn trai của anh ba phải không! Em là Chu Đình, mong được anh quan tâm nhiều hơn.”

Sở Mộ sững sờ, người thiếu nữ trước mặt chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, duyên dáng yêu kiều, gương mặt trái xoan, đôi mắt to, làn da trắng nõn, mũi cao môi đỏ mọng, mái tóc đen dài, là một cô gái xinh đẹp thanh nhã, vừa nhìn đã khiến người thích, huống chi giọng nói còn êm tai, nụ cười rực rỡ như ánh nắng.

“Xin chào, tôi là Sở Mộ.” Sở Mộ vừa hữu nghị đáp lễ, vừa cảm thấy rất quái đản. Bởi vì, trên đôi xống-đan màu trắng dính mà cô gái này đang mang dính đầy bùn đất ướt át, trên vai cũng có vài nhánh cây khô, xem ra cô gái này vừa mới trốn trong bụi cây kia, cuộc nói chuyện giữa anh và Chu Niệm, chắc rằng toàn bộ đều bị cô ấy nghe được.

Phổng chừng Chu Niệm cũng đã nhận ra, tuy sắc mặt vẫn bình thường, nhưng ánh mắt không còn nhu hòa như lúc đối diện với Sở Mộ, mà có vẻ tối tăm âm trầm.

Chu Đình ôm lấy con mèo vàng đang đứng bên chân Sở Mộ, rồi lại vươn tay sờ sờ con mèo trắng trong lòng Sở Mộ, mỉm cười nói, “Đây là con mèo của Sở Mộ phải không, vừa nãy ở trên hành lang em muốn ẵm nó, mà nó không cho, không chỉ vậy, Tiểu Nhã vừa chạy lại, nó liền bỏ chạy.

“Nó kêu Tiểu Đoàn, đã sáu tuổi rồi. Lớn như vậy, mà vẫn luôn sợ người lạ.” Sở Mộ cười đáp trả.

“Kêu là Tiểu Đoàn ư, cái tên rất đáng yêu.” Chu Đình nói, rồi dùng móng con mèo của mình quấy quấy chào Tiểu Đoàn, hai con mèo kia kêu “Meo meo” một trận.

“Em đi trước, để tắm cho Tiểu Nhã, em gái em đang đợi.” Chu Đình nói, rồi cúi đầu chào tạm biệt hai người, sau đó quay đi.

Sở Mộ thấy vị thiếu nữ kia đi, liền bước nhanh lên trước vài bước tránh xa Chu Niệm, sắc mặt trầm xuống. Dẫu sao, ai cũng không thích chuyện riêng của mình bị người khác nghe được.

Chu Niệm cũng cảm thấy không được tự nhiên, nhưng, cũng bước nhanh đuổi theo Sở Mộ, “Nó là con gái của chú ba em, rất hiểu chuyện, sẽ không đi nói lung tung đâu.”

Sở Mộ dừng chân, không nói gì chỉ nhìn trời, sau đó thâm oán hận, “Sau này không được nói mấy chuyện lung tung này ở bên ngoài nữa.”

Chu Niệm đương nhiên gật đầu liên tục.

Sở Mộ đỏ mặt, “Cậu nói xem rốt cuộc cô ấy nghe được bao nhiêu?”

Chu Niệm dỗ dành anh, “Chắc không bao nhiêu đâu, dù sao, chúng ta vừa đi vừa nói, thanh âm lại nhỏ, chắc trong lúc nó đi tìm mèo mới vô tình nghe được. Chúng ta cũng không nói gì xấu, không cần lo lắng.”

Trong lòng Sở Mộ cuống cuống, cảm giận nói, “Xem vườn hoa nhà cậu sao lại xây như thế này, ở đâu cũng có thể trốn được.”

Chu Niệm cười, “Phải a, là nhà thiết kế nào làm, em phải đi gỡ bằng hiệu của hắn.”

Sở Mộ thở một hơi dài, trừng mắt nhìn Chu Niệm.

Chú giải

(1) Jean-Jacques Rousseau: (1712 – 1778), sinh tại Geneva, là một nhà triết học thuộc trào lưu Khai sáng có ảnh hưởng lớn tới Cách mạng Pháp 1789, sự phát triển của lý thuyết xã hội, và sự phát triển của chủ nghĩa dân tộc. Rousseau cũng có nhiều đóng góp cho âm nhạc cả trên phương diện lý luận và sáng tác. Ông cũng là người sáng tạo nên cách viết tiểu sử kiểu hiện đại với trọng tâm được đặt vào tính chủ thể. Ông cũng viết tiểu thuyết và đóng góp quan trọng cho trào lưu lãng mạn trong văn học.

(2) Vladimir Delin Felder : cái này google bảo thế, tớ không chắc.

(3) Vương Dương Minh: (1472-1528, bính âm:Wang Yangming, Chữ Hán phồn thể: 王陽明, giản thể: 王阳明), tên thật là Thủ Nhân (守仁), tự là Bá An (伯安) là nhà chính trị, nhà triết học, nhà tư tưởng xuất sắc thời nhà Minh ở Trung Quốc. Đồng thời ông còn là người văn võ song toàn, từng là tướng mang quân đi dẹp loạn nhiều lần. Quê ông ở Chiết Giang nhưng phải sống ở nhiều nơi khác nhau. Ông từng có thời gian sống ở hang Dương Minh nên ông được người ta gọi là Dương Minh tiên sinh. Ông đã xây dựng Dương Minh phái, có ảnh hưởng sâu rộng ở Nhật Bản, Triều Tiên và cả Việt Nam.

(4) Lưu. Đạt. Chế. Tổ : thật xin lỗi, Jessie đã suy nghĩ rất lâu rất lâu, cũng không nghĩ ra nó có nghĩa gì nữa.

73. Quyển 3 - Chương 26: Tiệc Tối

Người hầu đến mời hai người vào nhà.

Thì ra Tần Uyển đã tới, ở trong phòng khách lầu một, Tần Uyển đang nói chuyện cùng mẹ Sở.

Chu Niệm và Sở Mộ đi đến, Tần Uyển vô cùng nhiệt tình bắt chuyện cùng Sở Mộ, sau đó, hỏi thăm tình hình gần đây của Sở Mộ, Chu Niệm ngồi ở bên cạnh phụ chuyện một hồi, rồi xin phép mọi người rời đi.

“Có gặp Chu Đình không, nó đang ở đâu?” Chu Niệm hỏi một người hầu gái.

“Vừa thấy ở lầu hai, có thể hiện giờ đang ở trong phòng riêng, tiểu thư nói muốn tự tắm cho Tiểu Nhã.”

Chu Niệm đi lên lầu, đến trước căn phòng của Chu Đình, gõ nhẹ cửa, cánh cửa nhanh chóng được mở ra, chỉ là, người Chu Niệm nhìn thấy, không phải Chu Đình, mà là Chu Niểu người em gái sinh đôi của cô, tuy hai người rất giống nhau, lại thích giả dạng lẫn nhau trêu ghẹo đám người hầu, thế nhưng, Chu Niệm chưa bao giờ nhận nhầm hai người.

“Anh ba, có chuyện gì?” Chu Niểu tạo cho người ta cảm giác dịu dàng ít nói.

“Có Tiểu Đình ở đây không, anh muốn nói chuyện với nó.” Chu Niệm nói.

Chu Đình đi tới cạnh cửa, thấy Chu Niệm, bèn giương đôi mắt xinh đẹp lên, “Anh ba, tìm em có chuyện gì sao?”

“Tới thư phòng của anh, anh nói chuyện với em.” Chu Niệm nói, ý bảo Chu Đình đi theo hắn.

Chu Đình nói với em gái vài câu, rồi theo Chu Niệm đến thư phòng của hắn.

Chu Niệm đứng một bên, hỏi thẳng vấn đề, “Nha đầu, lúc này nghe được bao nhiêu?”

Chu Đình giả ngu, “Nghe cái gì?”

“Em nói xem!” Chu Niệm mặt vô biểu tình.

Chu Đình lè lưỡi, nhưng cũng nghiêm túc nói, “Không nhiều lắm, không phải anh oán bác hai lạm tình, không xứng với dì Tần sao! Lời này em nghe nhiều rồi, không có gì mới mẻ, em còn từng nghe được anh hai mắng bác hai, còn ác liệt hơn anh nữa, cho nên, anh đứng để tâm, em sẽ không nói với bác hai, yên tâm đi.”

Chu Niệm nghiêm mặt, “Chỉ có như vậy?”

“Dĩ nhiên a, chẳng lẽ trước đó các anh còn nói cái khác? Hả? Không thể cho ai nghe?” Chu Đình mở to mắt, cười nói.

“Nha đầu, không biết phi lễ vật thị phi lễ vật thỉnh(1) sao?” Chu Niệm nghiêm mặt nói.

“Em không phải cố ý mà, lúc đi ngang quang chỗ rẽ mới thấy hai người đang ôm nhau, quấy rầy người khác thân mật sẽ bị thiên lôi đánh, em tất nhiên phải tìm chỗ trốn lẹ lẹ. Đôi giày kia em mới mang lần đầu, bị dơ rồi, tóc cũng vướng mấy cái lá khô, bản thân em thật thảm a.” Khẩu khí Chu Đình cực kỳ ủy khuất.

Gương mặt Chu Niệm càng tối.

Chu Đình cười cười, xoa dịu hắn, “Cũng không có gì, em sẽ không nói cho ai hết. Hai người các anh chỉ là ôm một chút, anh Sở Mộ hôn hôn anh một chút, chứ có cái gì đâu. Em còn từng thấy anh hai cưỡng bức con thỏ nhỏ nhà anh. Anh với anh Sở Mộ vô cùng trong sạch, căn bản không có cái gì hay để xem.”

Chu Niệm hoàn toàn vô phương với tiểu nha đầu này, cuối cùng đành thở dài nói, “Được rồi, không được nói cho ai khác, Tiểu Niểu cũng không được.”

“Tiểu Niểu không hứng thú với loại chuyện này, em nói với nó làm gì.”

“Cũng không được nói với mấy cô bạn trên mạng của em. Nếu để anh biết chuyện này bị truyền ra ngoài, cẩn thận ba em nhìn thấy quyển sách lần trước em ký nhận.”

“Vâng, vâng ạ. Nhưng mà, anh phải kể câu chuyện của anh và Sở Mộ cho em nghe.”

“Không thể được.” Chu Niệm cự tuyệt như đinh đóng cột.

“Sao lại không thể được, đại khái vài sự kiện thôi mà. Đâu có cần anh nói chi tiết đâu.”

“Sự kiện đại khái cũng không được, đầu óc em suốt ngày nghĩ bậy bạ, biết chuyện này để làm gì?” Chu Niệm cau mày.

“Em chưa từng yêu, muốn san sẻ chút ít hạnh phúc lứa đôi của các anh cũng không được sao?” Chu Đình giả bộ thương cảm.

“Vậy tự mình đi yêu, nghe người khác cũng vô dụng.” Chu Niệm tức giận.

“Không nói thì thôi, em đi tìm anh Sở Mộ.” Chu Đình cười, nói.

“Đừng tìm anh ấy, anh ấy rất hay xấu hổ, nói cho em mới là lạ.” Chu Niệm lại chau mày.

“Anh ba, chẳng lẽ anh không muốn biết cảm nghĩ của anh Sở Mộ đối với tình cảm của hai người sao? Nhất định anh ấy sẽ không nói với anh, nhưng mà, rất có thể, anh ấy sẽ nói ra với người ngoài.” Chu Đình dụ dỗ.

“Hôm nay em nghe bọn anh nói chuyện, trong lòng anh ấy đã khó chịu, em đến tìm anh ấy, anh ấy chịu nói với em mới là lạ, đừng đến quấy rầy anh ấy.” Chu Niệm nói.

“Em có nói tới tìm hôm nay đâu, là sau này lúc nào rảnh rỗi a.” Chu Đình nói, lại thúc thúc Chu Niệm, cười rộ lên, “Anh ba, có phải anh rất sợ anh Sở Mộ đúng không? Lúc này thấy hai anh đứng cạnh nhau, rõ ràng anh ba yếu khí thế hơn.”

Chu Niệm không thêm nói mấy chuyện này nữa, chỉ bảo, “Ở trước mặt anh ấy, khí thế nào cũng vô dụng. Nha đầu, em đừng đi hỏi bậy bạ, một chút cũng không nghe lời giống Tiểu Niếu.”

“Nhân các hữu chí(2) a. Em không thể học giống Tiểu Niếu.” Chu Đình cười, còn nói thêm, “Em mong các anh tốt. Nhưng là, anh có để Tiểu Hoàn Hoàn gặp anh Sở Mộ chưa, anh ấy có thích nó, bằng lòng chăm sóc cho nó không?”

Nghe Chu Đình nói như thế, đôi mắt Chu Niệm không khỏi hiện lên sầu lo, hẳn cũng không biết Sở Mộ sẽ nghĩ gì khi thấy đứa con của hắn.

“Các anh cứ tiếp tục yêu nhau đi. Ngày hôm nay cái gì em cũng chưa thấy chưa nghe.” Chu Đình lại nói một câu với Chu Niệm, vẫy tay với hắn, rồi mở cửa đi ra.

Chu Niệm vẫn đứng yên tại chỗ.

Nhớ đến tình cảnh Chu Niệm và Sở Mộ đứng bên nhau, Chu Đình thầm nói trong lòng “Trung khuyến công VS ôn nhu lạnh lùng thụ”, lại có thể đổi mới câu chuyện rồi.

Lúc Chu Niệm từ trên lầu đi xuống phòng khách, thím ba của hắn đã đến, ba người phụ nữ đang hăng say nói chuyện, có điều, Sở Mộ ngồi chính giữa lại đang phi thường thống khổ.

Chu Niệm đi vào, ánh mắt Sở Mộ tỏa sáng rõ rệt, giống như nhìn thấy đáng cứu thế.

Chu Niệm ngồi xuống bên cạnh Sở Mộ, cầm lấy tay anh, rồi nhỏ giọng nói với Sở Mộ.

Hai người lặng lẽ nói chuyện, Tiểu Đoàn đang lẩn lộn trên tấm thảm trước mặt Sở Mộ, hồi sau lại thấy con mèo vàng Tiểu Nhã đang từ cửa thông thả bước đến, vừa thấy Tiểu Đoàn liền chạy nhào lên, Tiểu Đoàn không hề phòng bị, bất chợt bị bổ nhào vào, kêu ô ô hai tiếng, sau đó bắt đầu chạy trốn, Sở Mộ vừa nhìn hai con mèo nháo loạn, vừa cười nghe Chu Niệm nói.

“Hai đứa cứ ngồi riêng khanh khanh ta ta, vừa rồi chị Tần nói cái gì hai đứa có nghe không?” Thím ba cười nói với Chu Niệm.

Chu Niệm ngẩng đầu lên, gật đầu, “Nghe được, mẹ muốn làm cái gì thì làm, còn ủng hộ vô điều kiện.”

“Vậy a, mẹ muốn cùng đi với chị thông gia, nhưng chị ấy lại không chịu, con mau đi khuyên đi.” Tần Uyển ngồi thẳng người, rót một tách trà, cười nói với Chu Niệm và Sở Mộ.

Mẹ Sở nhanh chóng hản bác, “Trong nhà còn chuyện phải giải quyết, đi du lịch như thế, lại không biết đi bao lâu, mọi chuyện đều phải dừng lại.”

Tần Uyển bèn nói, “Một mình tôi đi ra ngoài du lịch thật vô vị, đúng lúc chị thông gia cũng chỉ có một mình, vậy hai người chúng ta cùng đi thôi, làm một đôi bạn tốt. Chúng ta cũng đâu phải đi vòng quanh trái đất, chờ hôn lễ của Chu Niệm và Sở Mộ xong xuôi, chúng ta mới đi, thời gian còn nhiều, sau khi đó, mọi việc cũng đều được an bài tốt.”

Chu Niệm cũng nhanh chóng phụ họa, “Mẹ, mẹ cùng đi với mẹ con đi, một mình ở nhà cũng không có ý nghĩa. Với lại mẹ đã về hưu, ở nhà cũng không có gì để làm, không bằng đi ra ngoài du ngoạn.” Chu Niệm nói, lại thấy hai con mèo đã rượt nhau ở đại sảnh, bèn nói tiếp, “Mẹ đừng lo cho Tiểu Đoàn, để nó ở chỗ này cũng được.”

Mẹ Sở chuyển ánh mắt lên người Sở Mộ, hồng thăm dò ý kiến Sở Mộ, Sở Mộ đi đến ngồi xuống bên người mẹ Sở, nói, “Mẹ, đi ra ngoài một chút cũng tốt, không bằng, mẹ đi với dì Tần, chuyện của con, mẹ đừng lo lắng, còn Tiểu Đoàn, mẹ càng không cần lo cho nó, nó sẽ được chăm sóc tốt. Uhm, nếu là chuyện của chú Lưu, thì mẹ phải hảo hảo lo lắng a.”

Mẹ Sở nghe Sở Mộ nói xong, bèn xoay qua nói với Tần Uyển, “Chị thông gia, vậy đi thôi. Nhưng mà, tôi chưa từng đi đâu, có nhiều thứ không biết, không chừng đến lúc đó sẽ cho chị không ít phiền phức, hơn nữa, chi phí đi đường, chắc là...”

Mẹ Sở còn chưa nói xong, Tần Uyển liền vờ như trách móc mà đáp, “Chị thông gia nói gì vậy, từ lâu tôi đã có kế hoạch đi chu du thế giới, nhưng là, tới tận bây giờ cũng không có cách nào làm được, chẳng phải đây cũng là lần đầu tôi đi ra ngoài sao, tôi cũng không biết cái gì cả, đến lúc đó, tội mình phải che chở nhau mới được, vả lại, trên đường sẽ có hướng dẫn viên du lịch, chắc sẽ không khó, chi phí lại càng không cần quan tâm, Chu Niệm là con cái, đương nhiên phải dựng đường chị rồi, chị thông gia, chị phải tận lực mà dùng, chị xem chị nuôi Sở Mộ lớn như vậy thật không dễ dàng, Chu Niệm làm sao có thể ngang nhiên bắt cóc nó như thế.”

Tần Uyển vừa nói xong, tất cả mọi người đều cười.

Chu Niệm ngồi xuống bên cạnh mẹ Sở, lần lượt kéo mẹ Sở và Tần Uyển lại, nắm lấy bàn tay hai người mẹ, nói, “Mẹ, hai vị cứ hảo hảo đi du lịch, vui vẻ và phải chú ý an toàn là được. Coi như con và Sở Mộ tận hiếu đạo.”

Tần Uyển cười nói, “Chu Niệm, con ước gì mẹ và chị thông gia đi ra cửa, để cùng Sở Mộ hảo hảo sống thế giới hai người, thực là, con lớn không cần mẹ. Mẹ với chị thông gia đều là số khổ.”

Mẹ Sở ở bên cạnh mỉm cười, Chu Niệm vờ tội nghiệp nói, “Mẹ, mẹ cứ làm khó con, sao lại nói vậy chứ.”

Mẹ Sở cũng cười rộ lên.

Thím ba ở bên cạnh nói, “Nếu tôi cũng rảnh, thì tôi cũng muốn đi cùng.”

“Vậy cũng được a, khi nào cô rảnh, thì tới cùng chúng tôi.” Tần Uyển cười, nhưng trong lòng có chút chua xót, trước đây đã chuẩn bị kế hoạch đi du lịch thế giới, nhưng, trong kế hoạch đó, nàng phải già một chút, cùng với Chu Ký cũng đã già, đi cùng nhau...

Tiệc tối đến, mọi người ngồi trên bàn ăn, cha mẹ hai nhà đều ở, bên cạnh đó, còn có thím ba cùng hai cô em gái của Chu Niệm, Chu Ký trên bàn cơm cũng coi như nhiệt tình, hơn nữa lúc chiều hai nhà trò chuyện tán gẫu với nhau đến thân quen, nên cũng không có câu nệ hay cảm giác gì xa lạ.

Chỉ là, tất cả mọi người quá cao hứng, xem Sở Mộ giống như con gái chuẩn bị xuất giá làm vợ người ta, khiến anh có cảm giác không quen.

“Hai đứa đã thương lượng ngày cưới xong chưa, định là ngày nào?” Chu Ký hỏi Chu Niệm.

Mọi người trên bàn ăn đều hướng mắt lên người đôi diễn viên.

Chu Niệm nhìn Sở Mộ, Sở Mộ xoay qua mỉm cười đáp lại hẳn.

Chu Niệm bèn ngẩng đầu nhìn mọi người, nói, “Con nghĩ là càng sớm càng tốt, trước Quốc Khánh là tốt nhất, để thầy phong thủy tính toán ngày tốt, ngày nào là ngày đại cát, thì sẽ làm ngày đó.”

Sở Mộ không nói gì, thế nhưng, thần tình trên mặt càng thêm ôn hòa, hẳn là cùng ý với Chu Niệm.

Ngược lại mẹ Sở có điểm giật mình, nói, “Sao lại gấp như thế? Nhà của chúng tôi vẫn chưa chuẩn bị cái gì.”

Tần Uyển bèn trấn an mẹ Sở, “Không cần chuẩn bị nhiều, để tụi nhỏ tự an bài là được, đến lúc đó chúng ta chỉ cần đến tham dự là tốt rồi.”

Mẹ Sở lại nghĩ bà chỉ có một đứa con, hơn nữa đại sự của đứa con chỉ có một lần, dù có thế nào, cha mẹ phải quan tâm nhiều một ít, nhưng mà, xem bộ dạng người nhà Chu giai đều nhất phó tán thành, bà cũng không có cách phản đối.

Dùng cơm xong, Sở Mộ bị Tần Uyển và mẹ Sở dẫn đi bàn chuyện chuẩn bị cho ngày cưới. Còn Chu Niệm lại bị Chu Ký gọi vào thư phòng nói chuyện.

Chu Niệm từ thư phòng đi ra, khi trở lại phòng mình, Sở Mộ đã trở về từ chỗ của mẹ, đang ngồi trên sofa lật đọc sách.

“Xem sách gì đó!” Chu Niệm đi đến hôn lên trán Sở Mộ.

“Này.” Sở Mộ chỉ chỉ một đồng sách dày trên bàn, nói, “Là di Tần đưa lúc này, tất cả đều là sách về phương diện đám cưới. Nhưng mà, cậu xem, tất cả đều là nam nữ, chẳng lẽ chúng ta phải như vậy sao?”

Chu Niệm ngồi xuống bên cạnh Sở Mộ, cầm lấy quyển sách trên tay Sở Mộ, là một quyển sách lễ nghi hôn lễ truyền thống Anh Quốc, văn hay tranh đẹp.

Chu Niệm đọc rồi nở nụ cười, đặt sách sang một bên, ôm trọn Sở Mộ, nói, “Đừng để ý mẹ em, anh thích tổ chức hôn lễ thế nào?”

Sở Mộ nhún mày nói, “Nói thật nhé, tôi chưa từng nghĩ tới. Lúc trước tôi nghĩ tôi và cậu kết hôn chỉ cần trao đổi nhẫn cưới, sau đó phát thiệp trước mặt Cha và vân vân...”

Chu Niệm cười, “Quá đơn giản a!”

Sở Mộ nhìn Chu Niệm, ánh mắt ấm áp mà yên bình, “Với lại chỉ cần chúng mình có thể ở bên nhau là được, chỉ cần chúng mình thật lòng yêu nhau, được người nhà tán thành chúc phúc, vậy là được. Trong lòng tôi, chúng ta đã không thể nào chia cách.”

Chu Niệm nghe Sở Mộ nói, trong lòng từng trận ấm áp, ôm chặt Sở Mộ, “Đúng vậy, chúng ta đã không thể nào chia lìa. Anh là tình yêu của em, là trách nhiệm của em, là lời hứa của hôn, cũng là lời thề cả đời của em.”

Thanh âm của Chu Niệm trầm thấp mà chan chứa tình yêu thương, tựa như đang đọc thơ, phiến tình, Sở Mộ nghe vào tai, không hề làm điệu, chỉ khiến cho anh cảm động không thôi.

Anh vươn tay ra nắm tay Chu Niệm, chiếc nhẫn trên ngón tay áp út ánh lên nét dịu dàng, làm cho giờ khắc này càng thêm động lòng người.

Hai người thương thảo, quyết định cứ tổ chức hôn lễ như thế, không cần làm chuyện gì rắc rối.

Đồng thời, ứng theo yêu cầu của Sở Mộ, hôn lễ cũng được làm giản đơn, ngoại trừ người nhà và một vài người bạn tốt, tuyệt không mời người ngoài.

Chú giải

(1) Phi lễ vật thị phi lễ vật thính : trích từ câu “Phi lễ vật thị, phi lễ vật thính, phi lễ vật ngôn, phi lễ vật động.” Ý nói “Không nhìn vật không phù hợp với lễ giáo, không nghe điều không phù hợp với lễ giáo, không nói những điều không phù hợp với lễ giáo, không làm những điều không phù hợp với lễ giáo”.

(2) Nhân các hữu chí : mỗi người đều có chí hướng nguyện vọng riêng, không thể cố làm.

74. Quyển 3 - Chương 27: Đứa Con Đột Nhiên Xuất Hiện

Vì lúc tối bàn chuyện hôn lễ với Chu Niệm rất lâu, nên sáng sớm hôm sau Sở Mộ thức muộn.

Chu Niệm đã đi xử lý sự vụ khẩn cấp, Sở Mộ tỉnh dậy không lâu, hẳn liền gọi điện thoại cho anh, nói xin lỗi vì mình đi sớm, rồi còn nói sẽ nhanh trở về, lại nói thêm một vài chuyện khác, sau đó gác máy.

Sở Mộ đứng lên rửa mặt thu dọn, người hầu bưng bữa sáng đến cho anh ăn, anh hỏi mẹ Sở, mới biết mẹ Sở đã bị Tần Uyển kéo ra ngoài dạo phố mua đồ, những người khác cũng đã đi làm chuyện của mình. Hiện tại chỉ có một mình anh ở nhà.

Sở Mộ đọc sách trong phòng hồi lâu, rồi mới đi ra ngoài nhìn đây đó một chút.

Hôm nay trời không nắng, khí trời âm u, cảm giác như sắp muốn mưa. Gió thỉnh thoảng thổi qua, nên cũng không quá oi bức.

Khu nhà này tuy vô cùng xa hoa, nhưng Sở Mộ lại không có quá lớn hứng thú, được người hầu đưa đi tham quan một vòng, anh đi xuống lầu, qua cánh cửa bên hông, đi vào sân dạo.

Không muốn có người hầu đi theo, anh từ cửa tây đi ra, sau đó lại đi một vòng đến đại môn phía nam, vòng vo vài vòng trong vườn, cây thường xanh ở đây được cắt sửa xanh tốt, sau vườn có một hòn non bộ và suối, có vài cái chòi nghỉ mát, thậm chí còn có một nhà kính trồng hoa được thiết kế tinh mỹ, Sở Mộ đi vào trò chuyện cùng thợ thủ công vài câu, rồi dọc theo đường đá nhỏ đi về phía trước, khi đến trước biệt thự, trong lòng có chút cảm khái, nơi này được xem như tắc đất tắc vàng, không nghĩ tới vườn hoa ở đây lại được xây dựng hoa lệ như vậy, Sở Mộ cảm thấy mình như cô bé lọ lem, mà Chu Niệm chính là hoàng tử, anh đã gặp một hoàng tử, may mắn hơn chính là người nhà của hoàng tử đồng ý cho hai người yêu nhau, tiếp nhận một cô bé lọ lem không thể sinh con.

Tuy Sở Mộ không quan tâm đến gia thế nhà Chu Niệm, luôn lạnh nhạt với vật chất ngoài thân, thế nhưng vào lúc này, lòng anh bỗng có chút chua xót, suy cho cùng, nhìn thế nào, anh chính là một con chim sẽ bay lên cảnh cao biển thành phượng hoàng, anh thậm chí nghĩ nếu Chu Niệm là con cháu trong một gia đình bình thường thì tốt biết bao.

Sở Mộ đi một vòng, người ra đầy mồ hôi, bèn chuẩn bị vào nhà để tắm, sau khi tắm thì cũng đến giờ cơm trưa, hẳn Chu Niệm cũng sắp về.

Đi qua vài hàng cây, đứng trong sân, anh nhìn thấy hàng cửa sắt lớn màu đen khắc đầy hoa tự động mở ra, một chiếc xe màu đen có rèm che dần tiến vào, Sở Mộ không chỉ có vấn đề trong việc nhận thức người, mà việc nhận thức xe cũng có vấn đề, anh nhìn thấy chiếc xe màu đen xa xa kia, liền tưởng rằng Chu Niệm đã về, bèn đứng yên chờ, về mặt vô cùng nhu hòa vui vẻ.

Xe đậu cách Sở Mộ không xa, sau đó cửa xe mở, Sở Mộ đang muốn tiến lên, liền bắt gặp người xuống xe không phải là Chu Niệm, mà là một người mặc một bộ y phục màu trắng có vóc người thon gầy.

Sở Mộ nhìn, có chút sững sờ, bởi vì ngũ quan của người nọ quá mức xinh đẹp, giữa bầu trời đầy mây, cậu một thân màu trắng, tựa như một đạo quang, long lanh lấp lánh, trong nháy mắt soi vào đại não của người khác.

Sở Mộ không có ý thức gì về tướng mạo con người, chỉ cần không quá xấu, anh liền cho nó là đại chúng, hơn nữa, anh không biết nhận thức sự khác biệt giữa tướng mạo người với người, thế nhưng, người này, khiến cho kẻ không biết nhận thức tướng mạo như anh có chút sợ hãi.

Gương mặt của cậu quá mức diễm lệ, như được tinh tế vẽ nên, ngũ quan tinh xảo, như được cẩn thận chạm khắc, người thường không thể có được.

Tuy vừa nhìn đã biết là đàn ông, nhưng nhìn cậu với mái tóc dài được buộc lỏng, Sở Mộ không dám khẳng định cái người có khí chất tiêu sái phiêu dật này có phải là phụ nữ hay không.

Lâm Tiểu Tề nhìn người phía xa đang chờ dẫn nhìn cậu, tuy rằng thường có người nhìn cậu đến mất hồn, thế nhưng, người kia cho cậu cảm giác bất đồng, bởi vì người nọ có đôi mắt trong vắt dịu dàng, thần tình nhu hòa ấm áp, dù bị anh nhìn, cũng không khiến người khác sản sinh cảm giác chán ghét.

Vì vậy, Lâm Tiểu Tề gật đầu với anh, sau đó nở nụ cười nhẹ, rồi xoay người khom lưng bế một đứa bé từ trong xe đi ra.

Đứa bé kia có gương mặt phấn nộn, cặp mắt dị thường linh động, hai đôi con ngươi đen huyền tựa như hai khóa nho, giọng nói mềm mại non nớt, “Chú, tới nhà rồi hả?”

Lâm Tiểu Tề cười, hôn lên mặt nó một cái, “Về nhà rồi.”

“Con muốn tự đi.” Đứa bé kia nhu thuận hiểu chuyện, sau khi bàn chân đạp xuống mặt đất liền tự động vươn tay kéo kéo ống quần Lâm Tiểu Tề, Lâm Tiểu Tề bèn khom người nắm lấy tay nó.

Theo sau là hai người phụ nữ vừa xuống xe, hình như là bà vú chăm sóc cho đứa bé kia, trong tay cầm hai cái va li.

Quần sự lập tức đi ra nghênh đón, người đàn bà được Chu Niệm gọi là vú Dư đi lên cúi chào Lâm Tiểu Tề, cười nói, “Sao ngài lại tự mình đưa Tiểu Hoàn Hoàn tiểu thiếu gia trở về, xin mau vào phòng nghỉ tạm, bên ngoài rất nóng.”

Lâm Tiểu Tề nhìn về phía Sở Mộ, hỏi, “Vị tiên sinh kia là?”

Sở Mộ liền tiến lên chào hỏi, “Xin chào, tôi là Sở Mộ.”

“Sở Mộ?” Lâm Tiểu Tề đưa mắt hảo hảo quan sát anh vài lần, hiện lên hưng phấn cùng tán thưởng nói, “Ánh mắt của anh Chu Niệm thật tốt a.” Rồi vươn tay, “Xin chào, em là Trần Nhiên, em đưa Tiểu Hoàn Hoàn trở về.”

Đứa bé kia nghe thấy có người gọi tên mình, bèn giương đôi mắt to trong veo nhìn Sở Mộ, thanh âm vừa nộn lại vừa nhu thuận, “Chào chú, con là Tiểu Hoàn Hoàn!”

Sở Mộ sững sốt một chút, mới cười hồi đáp, “Xin chào tiểu bằng hữu!”

“Mọi người đều gọi con là Tiểu Hoàn Hoàn, còn gọi con là bảo bối ngoan, chú cũng gọi như vậy đi. Không nên gọi con là tiểu bằng hữu.” Thanh âm của tiểu hài tử nộn nộn dịu ngoan, khiến tất cả mọi người nở nụ cười.

Hiện tại Sở Mộ vẫn chưa rõ người đàn ông xinh đẹp này rốt cuộc là ai, cũng không rõ đứa bé được gọi là Tiểu Hoàn Hoàn này là con trai của người nào, thế nhưng, từ thái độ đối đãi của bọn người hầu, anh hiểu được vị trí hai người nọ ở trong ngôi nhà này là vô cùng cao quý.

Sở Mộ về phòng tắm rửa thay quần áo, người hầu gọi anh xuống lầu dùng cơm, nói rằng Chu Niệm đã trở về, đang ở trong phòng ăn dưới lầu.

Sở Mộ nhìn ra ngoài cửa sổ, gió đã bắt đầu thổi bên ngoài cánh cửa, cây cối trong sân cũng nhẹ lay động, trời càng thêm tối, một tia sấm sét chợt đánh qua, làm cho người ta cảm thấy mưa như sắp đổ xuống, khiến trái tim anh run rẩy, đáy lòng bỗng mơ hồ dấy lên một nỗi bất an, tần suất tim đập cũng thay đổi.

Mới đi vài bước, tiếng sấm sét lại nổ lên bên tai, Sở Mộ có thể cảm nhận được phiến cửa sổ cũng bắt đầu rung động, mà hàng cây xanh trong cơn gió lớn càng lay động mạnh hơn.

Xem ra, mưa sẽ lập tức hạ xuống.

Trời mưa cũng tốt, như vậy, khí trời sẽ mát mẻ thêm một ít!

Đi xuống lầu, Sở Mộ đi vào phòng ăn cùng người hầu.

Cửa sổ vẫn chưa đóng, gió thổi vào, Sở Mộ vừa tắm xong, tóc vẫn chưa khô hết, cơn gió bất chợt thổi đến, khiến anh lạnh đến run rẩy.

Bước chân của Sở Mộ không nhanh, anh và người hầu cùng đi trên hành lang đối diện.

“Bảo bối ngoan, có nhớ ba ba không?”

Phòng ăn được xây dựng theo kiến trúc La Mã, nên không có lắp đặt cửa, Sở Mộ đang đi, liền nghe được thanh âm tràn đầy sủng nịch của Chu Niệm.

Thanh âm quá mức quen thuộc, có chút trầm thấp, có chút dịu dàng, mang theo sự sủng nịch, người phát ra thanh âm kia chính là người thường dùng loại thanh âm này ghé vào tai anh mà dỗ ngon dỗ ngọt, lúc nào cũng làm cho trái tim anh nhũn thành một vũng nước.

Mà bây giờ, cũng là loại thanh âm này, nhưng lại nói ra những lời làm cho Sở Mộ ngậy ngẩn cả người, anh nghe rõ từng chữ từng chữ, nhưng là, anh lại không thể ráp những chữ ấy thành một câu để hiểu.

“Nhớ ba ba, phi thường nhớ, phi thường nhớ.” Thanh âm ngọt ngọt nhu thuận của bé trai vang lên, sau đó còn vang lên tiếng hôn môi.

Sau đó là tiếng cười.

Bầu không khí nơi đó hòa nhã mà ngọt ngào.

“Thực làm phiền cậu, nó không nghe lời, nhất định đòi đến nhà cậu chơi.” Chu Niệm nói với Lâm Tiểu Tề, khách khí mà áy náy.

“Không phiền, Tiểu Hoàn Hoàn rất ngoan. Nếu không phải sáng nay nó đòi phải đi về, em cũng không muốn đưa nó về, có nó ở bên rất thú vị.” Lâm Tiểu Tề cười trả lời.

Theo sau chính là giọng phụ họa của bạn nhỏ Tiểu Hoàn Hoàn, “Ba ba, con rất ngoan, chú Tiểu Tề rất thương con.”

“Kêu chú Trần.” Chu Niệm sửa miệng Chu Hoàn.

“Ông nội gọi chú là bảo bối Tiểu Tề mà, con cũng muốn gọi như vậy a.” Câu trả lời của bạn nhỏ Chu Hoàn làm cho hai người trưởng thành cảm thấy khó xử.

Sở Mộ đứng phía sau bờ tường rất lâu, anh biết mình nên đi vào, nhưng mà, chân của anh lại không thể động.

Chu Niệm rõ ràng đã nói với anh, rằng hắn không có gặp gỡ cùng ai, nói hắn không có kết hôn, vậy thì, đứa bé gọi hắn là “Ba ba” kia từ đâu tới?

Sở Mộ đột nhiên cảm thấy mờ mịt, có cảm giác bản thân đang bị lừa gạt.

Nhớ đến tối qua hai nhà còn cùng nhau dùng bữa, mọi người còn nói về chuyện hôn lễ, mà bây giờ, đột nhiên bày ra trước mặt anh, Chu Niệm có một đứa con.

Đầu óc anh đột nhiên đông lại, anh không biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Sở Mộ đứng một hồi, rồi xoay người bỏ đi.

Vừa đi vài bước, chợt nghe một tiếng nói, “Sở tiên sinh, anh đi đâu vậy?”

Sở Mộ quay đầu lại nhìn người nọ, nhưng không dừng chân lại, chỉ đi nhanh về phía trước.

Sau đó, anh nghe được thanh âm của Chu Niệm, “Sở Mộ, anh đi đâu, ăn bữa trưa đi.”

Sở Mộ coi như không nghe thấy gì, chỉ bước thẳng về phía trước.

Hành lang nơi đây như không có bến cuối, khiến cho Sở Mộ cảm thấy khủng hoảng, nhưng càng làm cho anh cảm thấy khủng hoảng, đó chính là cái người đang đuổi theo phía sau.

“Sở Mộ, anh làm sao vậy, anh đi đâu.” Chu Niệm chạy đuổi theo.

Sở Mộ hành động theo phản xạ, chân càng chạy nhanh hơn về phía trước.

“Mộ Mộ, anh dừng lại, anh nghe em giải thích, nghe em giải thích...” Thanh âm Chu Niệm mang theo lo lắng cùng sợ hãi, hắn đuổi theo.

Đầu óc Sở Mộ trở nên lơ mơ, trái tim loạn đập, vô cùng sợ hãi.

Anh cũng không hiểu mình đang làm cái gì, anh chính là sợ, nên muốn chạy trốn.

Xông vào khu vực đại sảnh hoa lệ, trong đại sảnh không bật đèn, nên có vẻ âm u, những bức họa to lớn trên các bức tường càng làm anh thêm sợ hãi, anh quay đầu lại, nhìn thấy Chu Niệm hoảng loạn chạy về phía anh, nơi này làm anh cảm thấy xa lạ, anh không chút nghĩ ngợi liền chạy ra đại môn, cánh cửa rất nặng, anh vươn tay muốn kéo ra, nhưng không được, Chu Niệm đã sắp đuổi tới, anh gấp đến muốn khóc, bỗng anh phát hiện cái khóa trên cánh cửa không có khóa, anh lấy nó ra, sau đó dùng sức mở cửa, hàng cửa mở ra, gió mạnh thổi tới, bay loạn mái tóc, che khuất tầm nhìn của anh.

Chu Niệm đã đuổi tới, kéo giữ tay anh, ôm chặt anh vào lòng, trong thanh âm là nỗi lo lắng cùng sợ hãi, “Mộ Mộ, anh nghe em giải thích, anh đừng giận, trước hết nghe em giải thích...”

Sở Mộ giận đến choáng váng, đêm qua còn ngọt ngào ngủ cùng nhau, sáng nay còn gọi điện nhỏ nhẹ nói đủ lời săn sóc, trong thời gian này, rõ ràng là có rất nhiều thời gian trống, tại sao hắn lại không nói hắn có một đứa con, đứa bé kia đã ba bốn tuổi, lẽ nào Chu Niệm vừa rời đi anh liền có con?

Trái tim Sở Mộ quặn đau, giấy dựa trong lòng Chu Niệm. “Buông tay!”

“Anh đừng kích động, anh trước nghe em giải thích.” Chu Niệm căn bản không buông.

Trong cơn giãy dụa, Sở Mộ hung hăng cho hắn một cái tát tay, thanh âm vang dội đến tận đại sảnh rộng lớn, nhưng dù bị đánh một bạt tay, Chu Niệm vẫn làm như không có việc gì, kiên quyết giữ lấy Sở Mộ.

Có người hầu lên tiếng gọi, trái tim Sở Mộ vừa hoảng lại vừa loạng, hung hăng đá Chu Niệm một cái, ngay lúc Chu Niệm hơi buông lỏng, anh liền nhào về phía cánh cửa đã mở, chạy ra ngoài.

Bầu trời bỗng ánh một tia sấm lớn, mưa ào ào trút xuống mặt đất.

75. Quyển 3 - Chương 28: Lời Thề Một Đời Không Hối Hận

Chạy vào cơn mưa, cơn mưa lớn như đã tích từ lâu ào ào nện xuống, đánh đau cả người, gió phàn phật thổi, người ở trong gió như một trang giấy trắng, một khi mất không chế sẽ bị thổi đi.

Mưa to bao phủ mọi nơi, không nhìn rõ con đường phía trước.

Lại một tia điện xẹt qua, sau đó là tiếng ầm ầm của sấm.

Nước mưa lạnh ngắt, tiếng mưa rơi ào ào, còn có từng cơn gió lớn thổi đến, tiếng sấm vẫn vang, Sở Mộ đột nhiên lâm vào mê man.

Dừng chân lại, đứng giữa sân, anh bỗng không biết mình đang làm cái gì, vì sao phải làm như vậy, vì sao khi gặp phải loại chuyện này, phản ứng đầu tiên là muốn trốn chạy.

Chu Niệm đã đuổi theo, ôm chặt Sở Mộ.

Lại một dòng điện xẹt qua, màn trời tối đen như bị xé rách.

“Chu Niệm...” Sở Mộ nhẹ kêu.

“Mộ Mộ.” Chu Niệm quý trọng mà ôm Sở Mộ vào lòng, ôm chặt anh giữa tiếng sấm đang gầm thét.

“Sở Mộ, anh nghe em giải thích, chúng ta vào nhà nhé.” Chu Niệm kéo Sở Mộ vào phòng, Sở Mộ lúc này đang vô cùng choáng váng, anh không từ chối, tùy ý để hắn kéo mình đi.

Điên rồ một hồi, cả người Sở Mộ và Chu Niệm đều ướt đẫm.

Đứng trong đại sảnh, không còn gió lớn khiến người đứng không vững, cũng không còn từng hạt mưa đánh đau cả người, chỉ có hơi thở bình thản mà ấm áp, Chu Niệm cầm lấy chiếc khăn người hầu gái đưa, không quan tâm đến mình, chỉ nhanh chóng lau đi từng giọt nước trên mái tóc và gương mặt của Sở Mộ, vừa xin lỗi vừa giải thích, “Mộ Mộ, anh nghe em giải thích, em không có cố ý gạt anh.”

Sở Mộ tùy ý hắt lau, trầm mặc không nói, sau đó đột nhiên ngẩng đầu lên ôm lấy Chu Niệm, thanh âm oa oa trầm thấp, “Chu Niệm, cậu đừng gạt tôi, cậu đừng gạt tôi.”

Chu Niệm cũng vươn tay ôm lấy Sở Mộ, “Em sẽ không gạt anh, không có gạt anh.”

Sở Mộ ngây ngốc, Chu Niệm bế anh lên lầu thay quần áo.

Lau khô thân thể, đổi xong quần áo, Sở Mộ ngồi yên trên sofa không nói lời nào, như đang lâm vào trầm tư, thần tình âm trầm lo lắng.

Chu Niệm thay quần áo, cầm khăn đi đến, ngồi xuống bên cạnh Sở Mộ, dùng khăn xoa xoa tóc của anh, sau một hồi, mới dùng nó lau tóc mình.

“Chu Niệm, tại sao không nói cho tôi biết?”

Là Sở Mộ mở miệng đầu tiên, thanh âm bình tĩnh mà đậm nhạt, nhẹ chớp mắt, không để cho ai nhìn thấy thần sắc trong đó, anh bây giờ không còn kích động như lúc nãy, một dãy hành vi kịch liệt vừa rồi đã lấy đi tất cả sức lực của anh, hiện tại, anh chỉ còn khí lực để xác nhận mà thôi.

Sở Mộ càng bình tĩnh lãnh đạm, Chu Niệm càng sốt ruột, hắn đưa tay bán ôm Sở Mộ, cũng may Sở Mộ không có bài xích hành vi của hắn, ngược lại còn tựa vào lồng ngực hắn, tùy ý bàn tay hắn vuốt ve trên lưng mình.

“Xin lỗi, Mộ Mộ, em sợ nếu nói với anh, anh sẽ không tha thứ em, sẽ không đồng ý ở lại bên cạnh em nữa. Cho nên, em mới không nói cùng anh.” Chu Niệm nói, ánh mắt vẫn đắm đắm nhìn vào mặt Sở Mộ, hắn sợ trên gương mặt đó sẽ hiện ra thần sắc chán ghét, may mà, trên mặt Sở Mộ vẫn không có bất cứ thần sắc gì.

“Vậy tại sao cậu không lừa tôi cả đời...” Thanh âm của Sở Mộ rất nhẹ rất nhẹ, bị tiếng sấm chớp ngoài cửa sổ nuốt trọn, phảng phất như anh chưa hề nói cái gì, thế nhưng, chính anh hiểu rõ, lúc này mà nỉ non ra những lời như thế là hèn mọn biết bao, còn hèn mọn hơn cả những lời Chu Niệm đang giải thích.

Chu Niệm có con với người khác, anh ngoại trừ đau khổ, ngoại trừ thiên thác địa hãm(1) trong lòng, muốn chạy trốn, nhưng lại sợ thực sự rời đi, anh không tìm được cách nào khác, anh đã không thể rời bỏ con người này rồi, nếu người này có con cùng người khác, anh cũng không thể rời bỏ hắn, anh đã không còn đường lui, điều này làm anh sợ hãi, nhưng ngoài việc sợ hãi, anh không có bất cứ biện pháp nào khác...

“Hôm nay em đưa nó về, tuyệt không có ý muốn anh biết. Mấy hôm trước nó được đưa đến chỗ ba em, không ngờ hôm nay lại đột nhiên được đưa về, em vừa về nhà, nó đã nhào lên người em. Em cũng hết cách, anh biết rõ, em sẽ không để anh chịu bất cứ khổ sở nào, thế nhưng, em cũng không thể để nó chịu khổ, dù sao nó cũng còn rất nhỏ, nó nhào đến, em nhất định sẽ ôm nó, dỗ nó, em biết anh sẽ tức giận, nhưng mà, em hết cách rồi, em sẽ nói rõ với anh, em xin lỗi anh, Mộ Mộ, anh không thể bỏ mặc em, xin anh tha thứ cho em.” Chu Niệm ôm chặt Sở Mộ, chặt đến các khớp xương của anh cũng trở nên đau nhức, dù vậy, Chu Niệm vẫn không buông tay, Sở Mộ cũng không bảo hắn nói lỏng ra.

Sở Mộ không nói lời nào, an tĩnh lắng nghe, anh thậm chí muốn biết giữa anh và đứa bé kia ai là người quan trọng hơn, nhưng lại cảm thấy vấn đề này thật sự rất ti tiện, nên cũng không nghĩ nữa.

Chu Niệm thấy Sở Mộ không nói lời nào, bèn tiếp tục nói, “Em vốn định sau khi chúng ta kết hôn mới để cho anh biết, khi đó, dù anh có đổi ý cũng không kịp nữa rồi.”

Thân thể Sở Mộ giật giật, thanh âm của Chu Niệm từng chút tiến vào tai anh, sau đó quanh quẩn trong đầu anh, anh biết dù là hiện tại, không phải đổi ý không kịp, mà là vốn không thể thay đổi nữa rồi.

“Vậy...” Thanh âm Sở Mộ hơi nghẹn, Chu Niệm nghe anh lên tiếng, bèn nhìn anh, Sở Mộ cũng giương mắt lên nhìn hắn, nhưng lại nhanh chóng cúp mắt xuống.

“Vậy đứa bé kia là con của cậu với ai, cậu định làm sao với mẹ của nó?” Lúc hỏi ra vấn đề này, trái tim của Sở Mộ quặn đau, anh cảm thấy mình đang diễn một vai oán phụ, ngôi đây hồi chông của mình sẽ xử lý đứa con của hắn cùng tình nhân như thế nào. Nó làm anh chán ghét chính mình.

Câu hỏi của Sở Mộ khiến Chu Niệm sững sốt, thanh âm của Sở Mộ yếu đuối mà đau thương như vậy, làm cho Chu Niệm càng thêm thương anh, bàn tay vốn đang vỗ về trên lưng anh bỗng nắm chặt, hắn nói, “Khi

đó em về kế thừa sản nghiệp của ba, với điều kiện em phải có một đứa con, lúc đó em cũng không cho đây là vấn đề lớn, hơn nữa chuyện thụ tinh trong ống nghiệm cũng vô cùng đơn giản, có điều, khi phải thực sự có con, kỳ thực trong lòng em cũng không dễ chịu, em biết dù là vậy, em cũng đã phản bội anh, thế nhưng, nghĩ đến nếu có con lúc sau này khi em và anh ở bên nhau, em nghĩ như vậy anh sẽ càng khó chịu hơn, vả lại, trong quá trình thụ tinh, anh vẫn sẽ bị dày vò, không bằng, không bằng em sớm có nó, như vậy, anh chỉ đau khổ lúc biết chuyện này, em nghĩ như vậy sẽ tốt cho anh hơn, cho nên, ba năm trước, em ứng theo an bài của ba, có đứa con này.”

Sở Mộ nghe Chu Niệm nói xong, vẫn bất động trong lòng hẩn.

Qua một hồi, anh mới hỏi, “Vậy mẹ của đứa bé ở đâu?”

Chu Niệm lập tức giải thích, “Em tuyệt không biết, cũng không có đi điều tra, tất cả đều là ba an bài. Mộ Mộ, cả đời này em cũng không muốn biết, em chỉ muốn ở cùng anh, những người khác em không quan tâm, cũng không muốn quan tâm.”

Âm điệu lo lắng mà sợ hãi của Chu Niệm làm cho trái tim Sở Mộ buốt đau, anh vội mặt vài hôm vai hẩn, đưa tay ôm chặt người anh yêu say đắm đến vô pháp buông bỏ.

“Chu Niệm, sau này cậu không được gạt tôi nữa. Nếu như, nếu như sau này cậu đi trật đường, cậu nhất định phải nói ngay cho tôi biết, tôi thà rằng chúng ta chia tay, cũng không muốn cậu gạt tôi...” Sở Mộ nói, nước mắt ứa lên, dòng lệ nóng hổi tích lên vai Chu Niệm, ướt đầm chiếc áo, thấm vào tận trái tim hẩn.

“Mộ Mộ, anh nói bây giờ vậy, em sẽ không ở bên ngoài... a” Chu Niệm lo lắng giải thích.

Nhưng Sở Mộ lại ôm chặt hẩn không cho hẩn động, tiếp tục nói, “Cậu đáp ứng tôi, tôi không muốn bị gạt, nếu vậy, không bằng bây giờ trực tiếp chia tay.”

Thấy Sở Mộ kiên trì như vậy, Chu Niệm đành phải nói, “Em đáp ứng anh, sau này nhất định không lừa gạt anh.”

Hai người ngồi trong phòng thật lâu, Chu Niệm cầm khăn lau đi giọt lệ trên mặt Sở Mộ, rồi lại hôn lên môi anh. Hai đôi con người sâu thẳm tràn đầy tình yêu nhìn Sở Mộ, nói với anh, “Chỉ có lần này, về sau, nhất định sẽ không. Mộ Mộ, anh đừng buồn, nếu sau này em có gạt anh nữa, đối xử không tốt với anh, nếu thật có thần linh trên Trời, như vậy, lời điện hiện trên trời, rồi hãy đánh lên người em, em nguyện ý chết để tạ tội.”

Sở Mộ nghe Chu Niệm nói như vậy, sợ đến mức mở to hai mắt.” Cậu nói bây giờ vậy!”

Chu Niệm cười nhìn Sở Mộ, “Mộ Mộ, em chỉ muốn để anh tin em.”

“Tôi tin cậu, tôi tin tưởng cậu.” Sở Mộ một lần rồi lại một lần nhắc lại, rồi đến gần dùng mặt mình che lên mặt Chu Niệm, rất sợ hẩn nói sẽ ra lời thề bây giờ nữa. Cho dù sau này Chu Niệm thật làm chuyện có lỗi với anh, thì anh nguyện ý chính mình bị thiên lôi đánh chết, cũng không muốn rời đi hẩn. Huống chi, Chu Niệm đã nói như thế, trong lòng Sở Mộ không thể không tin hẩn.

Bữa cơm này kéo đến vài giờ mới ăn.

Lúc đó Lâm Tiểu Tề còn đang ôm đứa bé nên không có đi ra, cũng không để đứa nhỏ này nhìn thấy hai người cãi nhau, vỗ nó ăn rồi bế nó lên lầu chơi, sau đó dỗ bé ngủ trưa.

Chu Niệm đưa Sở Mộ đến nhìn con của mình.

Chu Hoàn ngủ trên chiếc giường có rào chắn, trong tay ôm theo một con gấu bông, hai chân quấn lấy nhau, gương mặt ửng hồng, ngủ say sưa.

Tuy còn nhỏ, nhưng nhìn ra được, tướng mạo của nó rất giống Chu Niệm, chỉ là, không biết Chu Niệm lúc nhỏ có nhu thuận dễ thương như nó hay không.

Sở Mộ nhìn đứa bé trên giường, những nỗi buồn phiền trong lòng sớm đã tan ra, suy cho cùng anh và Chu Niệm không thể có con cùng nhau, nếu vậy, đứa bé này, sau này cũng sẽ là con của anh, huống chi nó đáng yêu như vậy, sau này phải hảo hảo nuôi dưỡng nó.

Đi ra từ phòng Chu Hoành, Sở Mộ hỏi, “Nó thực chỉ mới hai tuổi?”

“Phải a. Thực sự chỉ mới hai tuổi. Chờ nó thức dậy, nó sẽ trả lời anh.” Chu Niệm nói.

“Tôi còn tưởng nó đã 3 bốn tuổi. Con nít bây giờ lớn thật nhanh.” Sở Mộ cảm khái nói.

“Lúc nhỏ em cũng lớn giống nó, mẹ em nói lúc đó em còn biết đọc thơ. Xem ra, nó chỉ kế thừa gen của em mà thôi.” Chu Niệm cười nói.

“Cậu tự biên tự diễn đúng không!” Sở Mộ lườm hắn, khoe miệng bắt giắc vênh lên.

Chu Niệm nhìn anh đã trở lại bình thường, trong lòng cũng vui vẻ.

“Sau này, nó chính là con trai của chúng ta.” Chu Niệm nói, nhìn Sở Mộ, Sở Mộ nhìn thần tình khấn nguyện của hắn, bèn đưa tay vỗ vỗ mặt hắn, nói, “Tôi không phí sức mà có được một đứa con, uhm, cũng rất có lời.”

Sau đó Chu Niệm đi đến nói cảm ơn với Lâm Tiểu Tề, Lâm Tiểu Tề khoát khoát tay, nói, “Không có gì, là việc nên làm.”

Nhìn thần sắc vui vẻ của Chu Niệm, Lâm Tiểu Tề bèn hỏi, “Hai anh không có vấn đề gì chứ! Ai, nói đến phải trách em, em đưa Tiểu Hoành về, khiến các anh mâu thuẫn.”

“Chuyện này vốn phải giải quyết, Sở Mộ tiếp thu và tha thứ cho tôi nhanh như vậy, tôi vui còn không kịp, sau này cuối cùng cũng yên tâm.” Chu Niệm cười trả lời, xem ra vô cùng vui vẻ.

Lâm Tiểu Tề muốn tìm Sở Mộ nói chuyện, lúc gõ cửa phòng, Sở Mộ đang ngồi đọc sách bên cửa sổ, lúc này mưa gió đã ngừng, tuy mặt trời vẫn chưa hiện ra, nhưng sắc trời rộng mở, khắp nơi đều mang theo vị đạo tươi mát.

Cửa sổ không có đóng, gió nhẹ thổi vào, tóc Sở Mộ bị gió thổi, nhẹ nhàng lay động. Thần tình ôn hòa đậm nhạt, mang theo khí tức xuất trần, Lâm Tiểu Tề tiến đến nhìn đến ngây ngẩn, rồi mới đi qua vừa cười vừa nói, “Em tới tìm anh nói chuyện, anh không ngại chứ!”

Sở Mộ đứng dậy, “Không ngại không ngại, mời ngồi mời ngồi.”

Lâm Tiểu Tề cười ngồi đối diện Sở Mộ, hỏi, “Anh đang đọc sách gì vậy?”

Sở Mộ nhìn con người xinh đẹp trước mặt, nhớ tới Chu Niệm đã từng nói với anh, người này là bạn đời bên cạnh cha của hắn, nhỏ tuổi hơn Chu Niệm, nhưng là người duy nhất làm cho cha của hắn yêu mình, thậm chí, cuộc sống của hai người cũng rất mỹ mãn, cha của Chu Niệm còn sửa đi thói quen nơi nơi lưu tình của ông. Sở Mộ nhìn đôi mắt thuần khiết của cậu, long lanh mà mang theo khí chất thanh nhã, những nỗi sầu lo trong lòng cũng đều tản đi, dẫu sao, cuộc sống luôn không như chúng ta mong muốn, chỉ cần có thể ở bên cạnh người mình yêu, thì có chuyện gì mà không thể giải quyết hay chấp nhận.

Suy cho cùng, chính mình quá bình thường, mà người trước mặt lại là nhân vật xuất sắc tựa thiên chi kiêu tử(2), đối phương có thể đối mặt với trắc trở, tại sao chính mình lại không thể.

Cuộc sống vẫn luôn tiếp tục, vô luận là nghèo khó hay sang giàu, vô luận là khỏe mạnh hay bệnh tật, chỉ cần chúng ta yêu nhau, mãi không rời xa.

Yêu có oanh oanh liệt liệt, chỉ nguyện sự dịu dàng chúng ta dành cho nhau mãi còn, đó là hơi ấm quý giá suốt một đời, dù có chết đi, chúng ta cũng có thể ôm lấy đối phương, thốt nên lời thề suốt đời không hối hận.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/niem-mo>